

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS

1. GRĀMATA

Iekšējā vārdā no Kunga saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

Darba versija — 7.08.2007
Tulkots no vācu valodas Rigā, E. B.

Šo grāmatu varat lejuplādēt bez maksas interneta lapā:

<http://www.noslepums.lv>

* * *

E-pasts: pasts@noslepums.lv

PRIEKŠVārds

VISOS LAIKOS IR BIJUŠI DIEVAM padevīgi cilvēki, kas savās sirdīs ir dzirdējuši Dieva balsi. Vecajā derībā mēs visi zinām daudzas vietas, kurās pravietis runā: “Es nu saņēmu Kunga vārdu”. Vai šai iekšējai savienībai starp Dievu un cilvēku, kā tas mums tiek pastāstīts par Mozu, Zāmueltu, Jesaju un citiem Vecās un Jaunās Derības praviešiem, mūsu laikā nebūtu iespējama? Vai Dievs tas Kungs kopš pirmslaikiem vienmēr nav bijis viens un tas pats un vai šī laika cilvēki viņu iekšējā būtībā arī nav tādi paši kā toreiz? Pieņemt, ka **pirms** Mozus un **pēc** apustuļu dienām Dievs nekad nebūtu runājis uz Saviem cilvēku bērniem, un ar Bībeli visas atklāsmes ir izbeigtas, būtu pret katru saprātu un loģiku!

Mēs zinām, ka iekšējais vārds, kā dievišķo atklāsmju avots “Augstienes bērniem” deva gaismu un norādījumus jau pirms Mozus, piemēram, caur Enoku, un ka arī pēc apustuļu dienām tie paši dzīvie vārdi atspirdzināja tos, kuri tīrās ilgās tos meklēja un atrada. Iekšējā Vārda vēsts kā gaiša lenta stiepās cauri kristietības gadu simtu vēsturei. Iekšējo atklāsmju nozīmi cilvēkiem atzina un uzsvēra tiklab baznīcu tēvi kā Hironims (331–420) un Augustīns (354–430), tā arī viduslaiku mistiķi kā Bernhards no Klaivaras (1091–1153), Džons Taulers (1290–1361), Henrijs Suso (1300–1365) un Toms Kempis (1380–1471). Arī Jēkabs Bēme (1575–1624) un zviedru gaišredzis Emanuels Svedenborgs (1688–1772) pēc viņu redzējumiem un atklāsmēm stāvēja tuvu Iekšējam Vārdam. Turpretī isti iekšējā Vārda dzirdētāji ir Strasburas tirgotājs Rulmans Mersvins (ap 1350. gadu); “9 klinšu” uzrakstītājs, ziemeļvācijas superintendants I.V.Petersons (ap 1700. gadu); “Tūkstoš Gara atklāsmju” uzrakstītājs Johannes Tenhardt Nirnburgā, kas 1712. gadā pat izdeva “Dieva iekšējā vārda pamācības”.

Lai cik dziļas un iekšēji patiesas arī ir tikko minēto Dieva vīru atklāsmes, tomēr viņi nebija spējīgi nekādā veidā ietekmēt izvirtušo laika garu. Viņu ziņa neizlauzās cauri un cilvēces atsvešināšanās no Dieva un miesīgās baudas pastiprinājās arvien vairāk un vairāk. Tādēļ mūs nevar izbrīnīt, ka Dievs vēlāk deva kādu atjaunotu un visaptverošu, tiešu atklāsmi, caur kuru Viņa no ceļa noklaidušiem cilvēka bērniem atkal jāatrod ceļu, lai kļūtu par Dieva bērniem no brīvas gribas. Viens no šīs jaunatklāsmes darba rīkiem bija Jakobs Lorbers. Caur šo vienkāršo un dvēselē tīro vīru, Dievs 1840–1864 gados deva Svētos Rakstus apstiprinošu, izskaidrojošu un papildinošu Savas dievišķās gribas, Sava mērķa ar cilvēkiem un Savas varenās Mīlestības Mācības jaunatklāsmi.

Šis, caur J. Lorberu dotās, jaunatklāsmes pamats ir šis darbs. Tas uzticami un detalizēti apraksta Jēzu mācības un darbību Viņa 3 mācīšanas gados

Kas pēc pietiekamām studijām puslīdz paredz Jāņa Evaņģēlijā esošo zināšanu dziļumu un loģiskā gara spēka summu, tam jāsaprot, ka šis darbs nevar rasties no Lorbera gara.

Šī darba Lorbera oriģinālrokraksts, salīdzinot ar pašradītajiem pierakstiem, izceļas ar to, ka tajā daudzus gadus rokraksts ir vienāds, pilnīgi kā pie diktāta. Bez tam Lielajā Jāņa Evaņģēlijā ir runa par atklājumiem, izgudrojumiem un daudziem pareģojumiem par notikumiem, kas Lorbera dzīves laikā sabiedrībai vēl nebija zināmi.

Tas viss liek mums domāt, ka šis darbs, ko Jakobs Lorbers saņēma caur iekšēju dzīvu Vārdu, patiesi ir dievišķas izcelsmes atklāsmē.

J. Lorbers nebija mehāniskas rakstīšanas medijs, bet gan patstāvīgi pierakstīja to, ko dzirdēja. Darbs tika rakstīts Lorbera dzimtajā stīriešu vācu valodā.

— Pēc izdevēju priekšvārda 1921. gada izdevumam vācu valodā

JAKOBS LORBERS

JAKOBS LORBERS PIEDZIMA 1800. GADA 22. jūlijā Steiermarkā Kaniša pagastā pie Marburgas, kur viņa tēvs, mūziķu savienības kapelmeistars, kurš laiku pa laikam gāja peļņā arī citur, apsaimniekoja savā īpašumā esošus divus vīna kalnus. Jakoba māte bija ļoti inteliģenta sieviete un ar lielu mīlestību bija pieķērusies savam pirmdzimtam.

Jakobs bija jau deviņus gadus vecs, kad viņš nonāca garīdznieku skolā Jaringā, kur ciema skolotājs viņu apmācīja arī mūzikā, sevišķi vijoles, klavieru un ērģeļu spēlē.

1817. gadā Jakobs apmeklēja skolotāja amata mācības Malburgā pie ... un 1818. gadā pēc kāda kapelāna ierosinājuma, kura uzmanību piesaistīja Lorbera spējas, sāka studijas Marburgas ģimnāzijā. Pēc tam kad viņš ar labām sekmēm bija beidzis 5. klasi, 1824. gadā viņš devās uz Gracu (Graz), lai tur turpinātu savas studijas. Vienīgi, ievērojot grūtības, kādas ir lielā svešā pilsētā sev nopelnīt dienīšķo maizi, viņš drīz pilnīgi pameta studijas un 5 gadus ilgi ieņēma mājskolotāja vietu. Lai nodrošinātu sev iztiku, 1829. gadā Lorbers tomēr vēlreiz pievērsās mācībām un, piedaloties augstākajosursos pamatskolas skolotājiem, ieguva labu beigšanas apliecinību. Bet kad viņa pirmā kandidēšana skolotāja amatam tūlīt neveda pie mērķa, zaudējis drosmi Lorbers šo dzīves plānu atmeta — un, proti, uz visiem laikiem.

Viņš nu pilnīgi nodevās mūzikai un neilgā laikā nonāca tik tālu, ka viņš kā mūzikas skolotājs atrada pieticīgu iztiku. Sevišķi vijoli viņš spēlēja ar lielu veiklību, un tieši caur toreiz vispār apbrīnotā Paganini veiksmīgu atdarināšanu, ieguva publikas atzinību.

Bet lai cik nopietni bija Lorbera mākslas centieni, viņu tomēr pievilka arī citas darbības jomas. Starp citu, kaut gan astronomijas zinātniskām studijām viņam trūka matemātikas pamatīgās zināšanas, spēcīga vēlēšanās dziļāk iespieties radīšanas noslēpumos, viņu skubināja zvaigžņotās debesis izpētīt mazākais ar tālskati.

Bet pirmām kārtām bija pamanāms zināms iekšējs garīgums. Viņš ar sevišķu patiku lasīja rakstnieku darbus, kuri savos darbos iztīrāja trandencionālas lietas, piemēram, Emanuela Svedenborga, Junga Stillinga, Jakoba Bemes un Justina Kernerā darbus. Tomēr viņš šo lasāmvielu pilnībā nestudēja, tādēļ, ka tā nebija viņa lieta.

Pakāpeniski viņam parādījās arī nozīmīgi sapņi, dažus no kuriem viņš turēja pat par pierakstīšanas vērtiem.

Tā Lorbers jau bija iegājis četrdesmitajā dzīvības gadā, nerasniedzis nekādu noteiktu stāvokli sabiedrībā. Tagad beidzot viņam tāds rodas. Negaidīti viņš no Triestas saņēma piedāvājumu, kādā turienes teātrī pārņemt otrā kapelmeistara vietu. Viņš tam piekrita un tad gatavojās ceļam, bet pēkšņi viņa dzīve pieņēma pavisam citu virzienu.

1840. gada 15. martā ap 6 rītā — tā viņš stāstīja — kad viņš pēc savas rīta lūgšanas tieši gatavojās atstāt gultu, viņš iekšēji sirds apvidū dzirdēja balsi, kas viņam uzsauca; “Celies, ņem savu grifeli un raksti!” Viņš nekavējās izpildīt šo noslēpumu pilno uzdevumu, steidzīgi apģērbās un ķērās pie spalvas.

Un sākot no šīs stundas, viņam piedāvāto vietu Triestā atraidīdams, vairāk kā četrdesmit četrus gadus ilgi pazemībā un trūkumā ar uzupurēšanās pilnu iztapību un uzcītību kā čakls Kunga slepens rakstītājs viņš kalpoja šai iekšējai balsij, kuru turpmāk dēvēja par “Dzīvo Vārdu”.

Viņa tuvākie draugi, kuriem viņš uzticēja šo ārkārtējo notikumu, par to bija augstākā mērā pārsteigti, jo pirmajā acumirkli nopietni norūpējās par viņu cienītā vīra prāta stāvokli.

Tagad viena vai otra persona kam tika uzticēts noslēpums, un kuriem caur no Lorbera pierakstītās gudrības drīz tika atvērtas acis, bieži kā liecinieki bija klāt pie viņa misteriozā rakstīšanas darba.

Lorbers pie tam mierīgi sēdēja pie sava galdiņa, viņam līdzās nebija ne kāda grāmata, ne kāds cits palīgīdzeklis — pavisam sevī iegrimis, mēreni ātri, bez kādu pārdomu pārtraukuma, vai lai uzrakstīto kaut kā pārļautu, mehāniski vadīja spalvu pilnīgi kā tāds, kuram no kāda cita tiek diktēts. Tajā laikā šķita, ka tas ko viņš rakstīja prasīja maz viņa piedalīšanos; bet kad viņš spalvu nolika un tuvu zināmiem rakstīto lasīja priekšā, tad aiz liela aizkustinājuma, slavēdams mīlo Dievu, viņš dažkārt izplūda asarās.

Vēl vieglāk viņš iekšēji dzirdēto diktēja. Pie tam viņš sēdēja līdzās rakstītājam mierīgi skatīdamies savā priekšā un savā runas plūdumā nekad neapstājās un kādu salikti pakārtotu teikumu vai arī izteicienu nemainīja, pat ja kāda gadījuma dēļ viņa diktāts tika pārtraukts; tad viņš uzrakstīto jau tuvāk nepārlasot, sākdam atkal pie pēdējā vārda, tūlīt spēja pareizā sakarībā turpināt diktēt.

Parasti viņš savu rakstīšanas misiju, kuru viņš uzskatīja par savu īsteno dzīves aicinājumu, sāka tūlīt pēc brokastīm, kuras savā dedzībā bieži atstāja neskārtas un tikai pēc tam devās trūcīgā peļņā kā mūzikas skolotājs. Šo savu kluso, regulāro nodarbošanos viņš pārtrauca tikai divas reizes, kad 1845. gadā un 1846. gadā uzkavējās pie abiem saviem toreiz Oberkartnē esošiem brāļiem un 1857. gadā kā vijolnieks apbrauca vairākas Austrijas zemes; bet viņš vienmēr atgriezās atpakaļ Gracā pie sava ierastā darbā.

Lorbers juta, ka caur šo līdznodarbošanos par daudz tika atrauts no tā, ko viņš uzskatīja par savu īsteno dzīves aicinājumu. Tādēļ viņš to pilnīgi pameta un nu apmierinājās ar to, ka savu iztiku pelnīja ar mūzikas mācīšanu un klavieru noskaņošanu. Neskatoties uz Lorbera vienkāršajām vajadzībām, šī peļņa viņam tomēr vairs nebija pietiekama, jo Lorbers jau bija kļuvis pārāk vārgs ar to saistītiem tāliem gājieniem. Tad palīdzēja draugu brīvprātīgas veltes, tādēļ, ka viņš par saviem daudziem rakstiem, kas viņa dzīves laikā, neminot viņa vārdu, ar viņa draugu lieliem naudas upuriem tika nodrukāti, nekad nesaņēma nekādu honorāru.

1863./64. gada ziemā Lorbers sāka slimot un pēc tam, kad pavasarī uz neilgu laiku nedaudz atlaba, 23. augustā šī ievērojamā vīra laicīgā dzīve pārtrūka.

— Pēc viņa drauga bruņinieka Karla Gotfrīda fon Leitnera apraksta

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS, 1. GRĀMATA

* * *

BĪBELES JĀŅA EVANĢĒLIJA 1. NODAĻAS IZSKAIDROJUMS

1. ĪSS IEVADS MŪSU KUNGA UN PESTĪTĀJA JĒZUS MĪĻOTĀ APUSTUĻA JĀŅA EVANĢĒLIJA VĀRDA IZPRATNĒ. (JĀŅA EV. 1:1-5)

/Teksts no Jāņa Evanģēlija Bībelē:/ 1. Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.

/Izskaidrojums:/ 1] Šim pantam jau ir bijis daudz daždažādu maldīgu izskaidrojumu un interpretāciju; jā, pat lielākie Dieva noliedzēji izmantoja tieši šo tekstu, lai ar tā palīdzību jo noteiktāk apstrīdētu Manu Dievību, tā, ka viņi Dievību vispār neatzina. Bet tagad mēs tādus sagrozījumus negribam atkal atkārtot, caur ko jukas kļūtu vēl lielākas un nevis mazākas, bet gan tūlīt nākt klajā ar iespējami īsāko izskaidrojumu; tas, kā pati gaisma gaismas gaismā, pats no sevis apkaros un pārspēs maldus.

2] Protams, viens no galvenajiem tādu tekstu nesaprašanas iemesliem diemžēl pastāv ļoti trūcīgā un nepareizā tekstu pārtulkošanā no valodas, kādā teksts rakstīts, mūsdienu valodā; bet tas tā ir labi. Jo ja tādu tekstu gars nebūtu tik labi apslēpts, kā tas ir, tad svētākais tajā jau sen būtu ticis visdziļi aptraipīts, kas tad visai zemei būtu par lielāko ļaunumu; bet šādi ir krimsta tikai miza, un līdz dzīvajam svētamam nevarēja nokļūt.

3] Bet tagad ir pienācis laiks visiem, kas vien cienīgi ņemt pie tā dalību, rādīt tādu tekstu iekšējo nozīmi.

4] Bet pēc šī nepieciešamā ievada lai nu seko izskaidrojums. Tikai Es to vēl piemetinu un saku, ka šeit ir jāsaprot tikai iekšējā, dvēseliski garīgā nozīme, bet ne arī pati visdziļākā, tīrākā debesu nozīme. Tā ir par svētu un var pasaulei nekaitīgi tikt mācīta tikai tādiem, kuri to meklē, dzīvojot pēc Evanģēlija vārdiem. Bet tikai iekšējā, dvēseliski garīgā nozīme ir viegli atrodamā, dažkārt jau caur pareizu, laikam atbilstošu tulkojumu, kam nu tūlīt jāparādās pirmā panta izskaidrojumā.

5] Ļoti nepareizs un iekšējo nozīmi ļoti aizsedzošs ir izteiciens "iesākumā"; jo caur to varētu tikt apstrīdēta un apšaubīta Dieva mūžīgā esamība, kas arī no dažiem senākiem pasaules prātniekiem ir darīts, no kuru skolas tad arī visā īstenībā ir izgājuši šī laika Dieva noliedzēji. Bet, ja tagad mēs šo tekstu izteiksim pareizi, te apvalks parādīsies tikai ļoti plāns, un tad caur tādu vieglu apvalku nebūs grūti it labi un dažreiz ļoti precīzi saskatīt arī iekšējo nozīmi.

6] Bet pareizais pārtulkojums tā tad skan tā: "(Visas esamības) pirmamatā, vai arī pamata cēlonī bija gaisma (tā lielā, svētā radīšanas Doma, tā būtiskā Ideja). Šī Gaisma bija ne vien Dievā, bet arī *pie Dieva*", t.i., šī Gaisma izgāja no Dieva kā būtiski skatāma un tā tad bija ne vien iekš, bet *arī pie Dieva*, un savā ziņā dievišķo esamību apspīdēja, caur ko jau parādās pamata likšana kādreizējai Dieva tapšanai par cilvēku, kas nākamajā tekstā jau arī būs pats no sevis pavisam skaidri saskatāms.

7] Kurš tad vai kas visā īstenībā bija šī Gaisma, šī lielā Doma, šī visas turpmākās būtiskās, visbrīvākās esamības svētā Pamatideja? Tai nebija iespējams būt nekam citam, kā taisni Pašam Dievam, tāpēc, ka Dievā, caur Dievu un iz Dieva nekam citam nebija iespējams parādīties, kā vien Pašam Dievam Savā mūžīgi vispilnīgākā Esamībā; un tā tad šis teksts var skanēt tā:

8] "Dievā bija Gaisma, šī Gaisma caurspīdēja un apspīdēja Dievu, un Dievs Pats bija tā Gaisma".

2. Tas iesākumā bija pie Dieva.

9] Kad nu pirmais pants pietiekami apgaismots no ikviena, kuram nedaudz gaismas, var kļūt viegli saprotams, tad otrs pants pats no sevis skaidri izsaka jau liecības veidā to, ka augšā aprakstītais Vārds, vai Gaisma, vai lielā radīšanas Doma nav cēlusies vēlāk par Dieva pirmesamību, bet līdz ar Dievu ir tāda pat mūžīga, kā Pats Dievs, un tā tad nekādā ziņā sevī neslēpj nekādu citreizēju izcelšanās gaitu; tā-

dēļ tad arī zināmā mērā liecības veidā izskaidrojoši ir teikts: **Tas iesākumā, vai visas esamības un visas vēlākās tapšanas pirmamatā, pats kā pirmamats, bija pie Dieva, Dievā un iz Dieva, tātad viscaur Pats Dievs.**

3. Caur Viņu viss ir radīts, visas lietas un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.

10] Šajā pantā savā ziņā kā izpildīts un skaidri redzams apstiprinās tikai tas, kas jau pirmā pantā tur kā pilnīgi klātesošs “Vārds” vai “Gaisma” bija visas esamības un tapšanas pirmamatā skaidri parādījies, bet vēl ne kā radīts.

11] Tādēļ šim trešajam pantam tīri dotam arī jāskan tā: “Visa esamība izvēlās no šīs pirmesamības, kas pati sevī viscaur ir savas esamības mūžīgais pirmamats. Šīs esamības Gaisma, Vārds un Griba pati no sevis izlika savas pašas Gaismu, savu pirmmūžīgo radīšanas Ideju patstāvīgā skatāmā esamībā, un visā mūžīgā bezgalībā nav nekā, kas atklātībā un skatāmā esamībās nebūtu izcēlies no tā paša pirmamata un tanī pašā ceļā”.

12] Kas tagad šos trīs visai gaiši izskaidrotos pantus ir pilnīgi sapratis, tam 4. pants katrā ziņā jau pats no sevis ir skaidri saprotams.

4. Viņā bija dzīvība un tā dzīvība bija cilvēku gaisma.

13] Tas taču jau iztālēm pats par sevi saprotams, ka visas esamības pirmamata esamība, visas gaismas gaisma, visu domu un ideju pirmdoma, pirmveids kā visu veidu mūžīgais pirmamats, pirmkārt, nevarēja būt bezveidīgs un, otrkārt, — nedzīvs, jo nāve tās pamatu pamatos apzīmē visas esamības, lai tā būtu kāda būdama, vispilnīgāko pretstatu. Šinī Vārdā vai Gaismā, vai šinī iekš dieva lielajā Dieva domā, un tātad pamatu pamatos Dievs Pats bija vispilnīgākā dzīvība. Tātad Dievs iekš un iz Sevis Paša viscaur bija tā pirmmūžīgā, vispilnīgākā pamata dzīvība, un šī gaisma vai dzīvība pasludināja iz sevis būtnes un šī gaisma vai dzīvība bija tā gaisma un tātad arī tā dzīvība šajās būtnēs, šajos no viņas izcēlušos cilvēkos; un tātad šīs būtnes un cilvēki pilnīgi bija šīs pirmgaismas līdzība, kas viņos noteica esamību, gaismu un tātad arī mūžīgai pirmesamībai pilnīgi līdzīgu dzīvību.

14] Bet tā kā Dieva pirmdzīvība ir un viņai vajag būt pilnīgi brīvai, tādēļ, ka citādi viņā nebūtu tiklab kā nekāda dzīvība un tātad kā nedzīvai arī nekāda esamība, tad tas jau acīmredzami skaidrs, ka šim radītām būtnēm, cilvēkiem, varēja tikt dota tikai pilnīgi visbrīvākā dzīvība, kurai pašai vajadzēja justies kā pilnīgai, bet taisni iz šīs sajūtas arī saskatīt, ka nekas pats no sevis norodas, bet kas kā pilnīgi līdzīgs ir radies, tas ir radies vienīgi no Dieva pēc Viņa mūžīgi visvarenās gribas.

15] Šai nojautai vajadzēja būt visās radītās būtnēs līdzīgi kā tam, ka viņu dzīvībai un esamībai vajag būt pilnīgi Dievam līdzīgām, jo citādi viņām nebūtu ne dzīvības, ne esamības.

16] Bet, kad mēs šo stāvokli apskatām tuvāk, tad iznāk, ka radītās būtnēs katrā ziņā vajag sastapties divām sajūtām, un, proti, pirmkārt, un visupirms, dievišķās līdzības jeb Dieva **pirmgaismas sajūtai** un, otrkārt, no tās pašas gaismas tad arī katrā ziņā caur Radītāja pirmgribu, laikam piemērotas **tapšanas sajūtai**.

17] Pirmā sajūta, bez ierunas, radījumu nostāda līdzīgu Radītājam un kā no sevis izcēlušos, kā pilnīgi neatkarīgu no mūžīgā pirmamata, it kā sevī pašā izteiktu un paslēptu; bet tai otrai katrā ziņā no šīs pirmās izejošai dzīvības sajūtai tomēr vajadzētu sevi uzskatīt un turēt kā no istā pirmavota iz sevis izsauktu un tikai laika gaitā it kā sevī pašā brīvi izpaustu un tātad no galvenā pirmamata ļoti atkarīgu.

18] Bet šī pazemojošā sajūta arī to pirmo **augstības sajūtu** padara par **pazemības sajūtu**, kas gan diženuma sajūtai, protams, ir lielā mērā nepieciešami vajadzīga, kā tas vēlāk tiks ir skaidri parādīts.

19] Pret tādu pazemošanu augstības sajūta sīvi pretojas un grib šo otro sajūtu nomākt.

20] Bet šādā cīņā **pret visas esamības pirmamatu** un no tā pret zemo pazemības vai atkarības sajūtu tad rodas apslēptas dusmas un beigās pat ienaidi. Bet caur to tad augstības sajūta vājinās un aptumšojas, un tad no pirmgaismas radītā būtnē top nakts un tumsība. Šī nakts un tumsība pirmgaismu sevī tad tikko vairs atzīst un kā akla un pie tam tomēr patstāvīga būtne attālinās no savas esamības un tapšanas pirmamata un savā apmātībā to neatzīst.

5. Un tā gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to nesaprot.

21] Tādēļ tad arī šī pirmgaisma tādā naktī var spīdēt, cik gribēdama; bet, tā kā naktij, kura gan arī no gaismas ir cēlusies, vairs nav kārtīgas redzes, tad tā šo gaismu, kas te tādā naktī nāk, lai to atkal pārverstu istajā pirmgaismā, nepazīst.

22] Tādā kārtā tad Es, kā visas esamības pirmesamība un kā visas gaismas un dzīvības pirmgaisma, nācu šajā tumsības pasaulē pie tiem, kuri bija no Manis, bet savas sagurušās dižēnības sajūtas dēļ naktī

viņi Mani nepazina!

23] Jo šis 5. pants norāda tieši uz to, ka pēc un iekš pirmatnējās kārtības un apstākļiem, Es nāku šajā no Manis un iz Manis radītā pasaulē gluži kā tas pats, kas es biju no mūžības, un tā Mani, kā sevis pašas pamata esamību, nepazīst.

24] Bet Man kā visas esamības pirmamatam, jau iz Savas pirmmūžīgās virsgaismas vajadzēja redzēt, ka šī diženības sajūta, caur nemitīgo cīņu, kā pirmgaisma cilvēkos kļuva arvien nespēcīgāka un vājāka, un tādā kārtā kā dzīvības gaisma arī tumšāka un beidzot pavisam tumša, un ka tāpēc cilvēki, ja Es pie viņiem nāktu no Manis viņiem dotā līdzībā, Mani nemaz neatzītu, mazākais, it visai daudzi neatzītu, sevišķi, ja es kā tīrais *Deus ex machina* (piepeši uzstādamies Dievs; tulk.) nāktu pie viņiem negaidot un bez sagatavošanas ierobežotā cilvēka izskatā, un tad tā arī būtu Manis Paša vaina, ka cilvēki, uz tādu Manu atnākšanu nesagatavoti, Mani nekādā ziņā nevarētu atzīt.

25] Jā, Es no mūžības to labi ieskatījis un tādēļ, sākot jau no viņu pirmās, no Manis atšķirtās tapšanas līdz Manai tiešai atnākšanai caur daudz tūkstošiem praviešu, kuri cīņā gaismu nepazaudēja, cilvēkiem liku pareģot tieši tādu Manu atnākšanu un uzticami nosaukt Manas atnākšanas veidu un pat vietu un laiku, un pie Manas patiesi notikušās atnākšanas liku notikt lielām zīmēm un pamodināju vienu vīru, kurā mājvietu ņēma viens augsts pirmgars, lai viņš aklām pasludinātu Manu atnākšanu un pilnīgu klātbūtni uz Zemes.

2. AUGSTS GARS (MIĶELIS), NĀCIS MIESĀ KĀ JĀNIS KRISTĪTĀJS, LIECINA PAR TO KUNGU. PAMATMĀCĪBA: PAR DIEVA BŪTĪBU, PAR CILVĒKA BŪTĪBU UN VIŅA ATTIECĪBĀM AR DIEVU. PAR CILVĒKA KRIŠANU UN DIEVA ĀRKĀRTĒJIEM CEĻIEM VIŅA ATPESTĪŠANAI. (JĀŅA EV. 1:1–16)

6. Bet nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis.

1] Vīram, kas pie Jordānas sprediķoja grēku nožēlošanu un atgrieztos kristīja ar ūdeni, bija vārdā Jānis. Šajā vīrā mājāja pravieša Elijas gars, un tas bija tas pats eņģeļa gars, kas pirmsākumā uzvarēja Luciferu un vēlāk uz zināmā kalna ar to pašu Luciferu cīnījās Mozus miesu dēļ. (Tāpat Miķelis — izd.)

7. Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi nāktu pie ticības.

t.i., (tie cilvēki, kas bez gaismas), ar viņa palīdzību nāktu pie ticības (t.i., caur viņa gaismu atzītu pie viņiem nākušo pirmgaismu).

2] Kā sens un jauns liecinieks viņš nāca no augšienes, t.i., kā gaisma no Pirmgaismas, lai liecinātu par Pirmgaismu, par Dieva pirmsamību, Kas tagad Pati pieņēma miesu un cilvēka izskatā nāca pie Saviem ļaudīm, kuri ir no Viņa, lai viņus viņu naktī no jauna apgaismotu un tādējādi atdotu Savai Pirmgaismai.

8. Viņš pats nebija gaisma, bet nāca, lai liecinātu par gaismu.

t.i., (viņš liecināja pret cilvēku aptumšoto diženības sajūtu, ka tagad Pati Pirmgaisma kā jērs pazemībā ir nonākusi no Savas mūžīgās augstības pie cilvēkiem un ņem uz Sevi visas viņu vājības (grēkus), lai tādējādi cilvēkiem atkal dotu pirmgaismu un darītu tos ar Viņu vienādus un līdzīgus).

3] Šis vīrs gan, protams, nebija tā pati istā Pirmgaisma, bet, līdzīgi visām būtņēm, tikai gaismas daļa no Pirmgaismas, bet viņa pārsvarā esošās pazemības dēļ viņam bija dots ar Pirmgaismu palikt savienībā.

4] Bet, tā kā viņš atradās pastāvīgā savienībā ar Pirmgaismu un no savas gaismas to labi atšķīra — ka viņš, lai gan arī ir cēlies no Pirmgaismas, tomēr nav Pirmgaisma, bet tikai tās atspīdums, lai viņš Viņu atzītu un par Viņu dotu precīzu liecību, — tad viņš par Pirmgaismu arī deva pilnīgi pietiekamu liecību un tādējādi pamodināja cilvēku sirdīs tik daudz istās gaismas, ka viņi, kaut arī sākumā ļoti vāji, ar laiku tomēr arvien stiprāk un gaišāk spēja atzīt, ka Pirmgaisma, kas tagad ietērpta miesā, tomēr ir Tā Pati, Kurai visas būtnes, to skaitā cilvēki, ir parādā pateicību par savu patstāvīgo esamību un, ja viņi grib, tad mūžīgi var to paturēt kā patstāvīgu.

9. Viņš bija tā patiesā gaisma, kas apgaismo visus cilvēkus, kuri nāk šajā pasaulē.

5] Ne liecinieks, bet viņa liecība un Tas, par Kuru viņš liecināja, bija tā istā Pirmgaisma, kas sākot no pirmsākuma, visus cilvēkus, kuri nāk šinī pasaulē, ir apgaismojusi un atdzīvinājusi un tagad arvien vairāk atdzīvina un apgaismo; tāpēc tad arī 9. pantā ir sacīts, ka taisni Tas ir un bija patiesā un istā gaisma, Kas visus cilvēkus viņu pirmsākumā veidoja brīvai esamībai un tagad nāca, lai viņus visā pilnībā

apgaismotu un atkal darītu līdzīgus Sev Pašam.

10. Viņš bija pasaulē, un pasaule no Viņa radusies, bet pasaule Viņu nepazina.

6] Kā Es, jeb pirmgaisma, neskatoties uz visiem Manas atnākšanas priekšvēstnešiem un sludinātājiem, varēju tikt šīs pasaules, t.i., aptumšoto cilvēku, kas visā savā esamībā ir cēlušies no Manis, jeb, kas ir tas pats, no pirmgaismas, pārprasts, tas jau tika izskaidrots. Vēl tikai jāpiebilst, ka ar vārdu “pasaule” šeit jāsaprot nevis zeme kā nosodīto dvēseļu nesēja, vai matērija kopumā, bet vienīgi tikai cilvēki, kuri gan patiesi pa daļai ir ņemti no šīs matērijas, bet kā reiz atbrīvotas būtnes šai pirmnosodīto dvēseļu matērijai vairs nepieder, resp., nedrīkst piederēt; jo — kas gan tā būtu par divainu domu, ja es no akmens, kas atrodas visdziļākā sodībā, prasītu, lai tas Mani atzīst! Kaut ko tādu ir tiesības prasīt tikai no atbrīvotās dvēseles, kurā mājo Mans Gars.

11. Viņš nāca Savā īpašumā, un Savējie viņu neuzņēma.

7] Tātad, kā iepriekš minēts, ne zeme, bet vienīgi tikai cilvēki pēc savas dvēseliski garīgās būtības šeit uzskatāmi un uzlūkojami kā īstenais Tā Kunga īpašums, un īpašums tāpēc, ka viņi paši tādā kārtā ir pirmgaisma no Manas mūžīgās pirmgaismas un tātad ar manu pirmamatbūtību savienoti vienā veselumā.

8] Bet, tā kā viņi tajā, kas viņos izpaužas kā diženības sajūta, ir vājināti, un šī vājuma dēļ Es pie viņiem nācu un vēl vienmēr nāku kā Savā pirmīpašumā, tad viņi Mani nepazina, tātad nepazina arī paši sevi un savu pirmamata esamību, kuru te nekad nevar iznīcināt, tāpēc, ka tā pamatu pamatos ir Mana būtība.

12. Bet cik daudzi Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tādēļ, ka viņi tic Viņa vārdam.

9] Bet tikpat kā pats par sevi saprotams, ka visos, kuri Mani neuzņēma vai nepazina, pirmkārtība palika traucēta, un līdz ar šo traucējumu palika arī ciešanu stāvoklis, tā sauktais “ļauņums” vai “grēks”; turpretī daudzos citos, kuri Mani uzņēma, t.i., atzina savās sirdīs, šim ļauņumam katrā ziņā vajadzēja pazust, tādēļ, ka viņi atkal savienojās ar Mani kā visas esamības pirmkārtību un pirmvaru; un tur atrada sevi un Viņu, kā viņos liktu Manu Pirmgaismu, un tajā — mūžīgo, neiznīcināmo Dzīvību.

10] Bet, to apzinoties, viņi arī saprata, ka tādējādi ir ne vien Manā vadījumā, kā būtu licies, vadoties tikai no viņu zemās dzīvības sajūtas, bet gan, tā kā viņi glabā Mani Pašu, un tikai pēc Manas gribas tika atbrīvoti, viņi, nepašaubāmi, ir arī Mani īpašie bērni, tā kā viņu gaisma (viņu ticība) ir līdzīga Manis Paša Pirmgaismai, un tādēļ satur to pilnīgo varu un spēku, kas ir Mani Pašā, un tāpēc viņiem arī ir neapšaubāmas tiesības ne tikai saukties, bet arī visā pilnībā būt Maniem bērniem.

11] Jo ticība tieši ir tāda gaisma, un Mans Vārds, uz kuru ir vērsti šīs gaismas varenie stari, ir Manas pirmesamības spēks un vara un īstenā būtība, ar kuras palīdzību ikkatrs sevi pašā panāk pilntiesīgu un pilnvērtīgu Dieva bērniību. Tāpēc jau arī 12. pantā ir teikts, ka visiem, kas Mani uzņems un ticēs Manam Vārdam, saku — sevi jābūt vara pilntiesīgi saukties par “Dieva bērniem”!

13. Kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.

12] Šis pants nav nekas cits kā iepriekšējā panta tuvāks apzīmējums un izskaidrojums, un šie abi panti viens otram līdzās vairāk savienotā izteiksmē varēja būt izteikti arī tā: “Bet, kuri Viņu uzņēma un ticēja Viņa Vārdam, tiem viņš deva varu saukties par “Dieva bērniem”, kuri ir dzimuši ne no asinīm, ne no miesas (miesas kārības) gribas, ne no kāda vīra gribas, bet no Dieva.”

13] Pats par sevi saprotams, ka šeit nevar būt runa par pirmo piedzimšanu miesai no miesas, bet vienīgi tikai par otro piedzimšanu, no mīlestības gara uz Dievu un no dzīvi patiesas ticības uz dzīvo Dieva Vārdu, kas te saucas JĒZUS-JEHOVA-ZEBAOT. Šī otrā piedzimšana, labi definēta, var būt izteikta arī kā “gara atkalatdzimšana, saņemot kristību no debesīm”.

14] Bet šī “kristība no debesīm” patiesībā ir pilnīga gara un dvēseles, līdz ar visām viņas kārībām, pāriešana dzīvajā mīlestības garā uz Dievu un mīlestības garā Pašā Dievā.

15] Ja pēc cilvēka brīvākās gribas šāda pāreja reiz ir notikusi, tagad visa cilvēka mīlestība atrodas Dievā, kur dvēsele nogatavosies, spēcīnāsies un stiprināsies par jaunu būtņi, kura pēc īsta brieduma sasniegšanas atdzims no Dieva; tikai pēc tādas otras piedzimšanas, kurai pa priekšu neiet ne miesas kāre, ne vīra radīšanas griba. Cilvēks ir patiess Dieva bērns: kas viņš ir kļuvis caur žēlastību kas tad ir Dieva mīlestības brīva vara cilvēka sirdī.

16] Bet šī žēlastība arī tieši ir Dieva varena dziņa cilvēka garā, caur ko viņš kā no Tēva saukts pie Dēla, tas nozīmē pie dievišķās Pirmgaismas, nonāk pie īstās un dzīvi varenās Dieva gudrības.

**3. MŪŽĪGĀ VĀRDA TAPŠANA PAR CILVĒKU, UN JĀŅA KRISTĪTĀJA LIECĪBA PAR VIŅU.
GALVENIE DZĪVĪBAS MĀJIENI UZ JAUNU ESAMĪBU CAUR ATDZIMŠANU. PIRMĀ UN OTRĀ
ŽĒLASTĪBA. (JĀŅA EV. 1:14—16)**

14. Un tas Vārds tapa miesa un mājaja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušais Dēls, pilnu žēlastības un pateicības.

1] Kad, tādā kārtā atdzimstot, cilvēks nonāk pie patiesas Dieva bērnības, kurā viņu pilnīgi iedzemdina Dievs Tēvs jeb Mīlestības Dievs, tad viņš nonāk pie Pirmgaismas Dieva godības, kas īstenībā ir pati Dievišķā Pirmesamība, šī esamība ir patiesi vienpiedzimušais Tēva Dēls, kas kā gaisma, iekšķīgi apslēpts, dus mīlestības siltumā, līdz mīlestība to pamodina un liek tai no sevis izstarot. Šī svētā gaisma tad arī ir Dēla un Tēva īstenā godība, pie kuras nonāk katrs atdzimušais, pats tapdams līdzīgs šai gaismai, kas mūžam ir pilna žēlastības (Dieva gaismas) un patiesības, kas ir patiesā īstenība jeb tas pats par miesu kļuvušais Vārds.

15. Jānis liecina par Viņu, sauc un saka: “Viņš bija Tas, par kuru es esmu sacījis: Pēc manis nāks, kas ir bijis pirms manis, jo Viņš bija pirmāk nekā es.”

2] Par to Jānis atkal dod pareizu liecību. Tūlīt pēc kristības Jordānas upē viņš vērš cilvēku uzmanību uz to, ka tieši tas cilvēks, kuru viņš tikko kristījis, ir Tas Pats, par Kuru viņš jau visā savas sludināšanas laikā uz ļaudīm runāja, lai viņi atgriežas no grēkiem, tādējādi kļūdami cienīgi Viņu uzņemt. Viņš, kas nāks pēc viņa (Jāņa), ir bijis pirms viņa, tātad bija agrāks, nekā viņš. Dziļākā nozīmē tas izteic tik daudz kā: “Viņš ir visas gaismas un esamības pirmamata gaisma un pirmamata esamība, kas bija pirms visas esamības, un no šīs esamības izcēlās visa esamība.”

16. Jo no Viņa pilnības mēs visi saņemam žēlastību un atkal žēlastību.

3] Bet šī Pirmgaisma arī ir tā mūžīgi lielā godība Dievā, un Dievs Pats ir šī godība; šī godība no mūžības bija pats Dievs Dievā, un no šīs godības pilnības visas būtnes ir ņēmušas savu gaismu un brīvo dzīvību.

4] Tādēļ visa dzīvība ir Dieva žēlastība un viscauri piepilda dzīvību nesošo posmu. Tādēļ pirmdzīvība katrā cilvēkā ir **pirmā Dieva žēlastība**, tāpēc, ka tā sevi ir tāda pat Dieva godība; bet sakarā ar jau apskatīto dzīvības sajūtas vājinājumu ar zemo tapšanas sajūtu un tam nepieciešamo sekojošo atkarību no visas esamības Pirmgaismas un Pirmamata tā cieta zaudējumu.

5] Tātad, kad šī pirmā žēlastība cilvēkā gribēja gandrīz pilnīgi aiziet bojā, pasaulē nāca Pati Pirmgaisma un mācīja cilvēkus, lai viņi šo pirmo žēlastību atkal nodod Pirmgaismai jeb īstenībā pilnīgi atkāpjas šinī Pirmesamībā un vecās gaismas vietā turpat ņem jaunu dzīvību. Šī žēlastības apmaiņa pret jaunu žēlastību būtībā ir vecās, novājinātās, nekam vairs nederīgās dzīvības atdošana par jaunu neiznīcināmu dzīvību Dievā un no Dieva pilnības.

6] Pirmā žēlastība bija nepieciešamība, kurā nevaldīja nekāda brīvība un tātad arī nekāda patstāvība; bet **otrā žēlastība** ir pilnīga brīvība, bez jebkāda spiediena, un tāpēc, ka nekādā veidā nav uzspiesta un piespiesta, arī mūžam neizpostāma. Jo, kur nav neviena ienaidnieka, tur nav arī nekādas izpostīšanas (ar ienaidnieku šeit tiek saprasts viss tas, kas jebkādā veidā atstāj bremzējošu iespaidu uz brīvo esamību).

**4. PAR BAUSLĪBU UN ŽĒLASTĪBU. UZ BRĪVO DIEVA BĒRNĪBU AICINĀTO BŪTŅU
TĀLĀKĀS CĪŅAS. IERODAS PESTĪTĀJS. TĒVS UN DĒLS IR VIENS KĀ LIESMA UN GAISMA.
(JĀŅA EV. 1:1–18)**

17. Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi pasaulē caur Jēzu Kristu.

1] Tādā kārtā bauslība ir tā, kuru vajadzēja dot pirmajai dzīvībai, un, proti, iesākumā jau pirmajam cilvēkam, un lietu turpmākajā gaitā ar Mozus starpniecību, kurš šeit šajā pantā minēts kā bauslības pārstāvis. Bet bauslība gan nevienu nekad nevarēja aizvest patiesā dzīvības brīvībā — bauslība ir dzīvības kavētāja, ne sekmētāja.

2] Ar pozitīvo “vajag” jāsaprot pirmvaras negrozāmās gribas atsevišķā, kā patstāvīgā esamībā izliktas pirmās radišanas idejas; kas tātad attiecas uz telpā un laikā ierobežotās esamības atšķiršanu un veidošanu. Tas tika izdarīts ar negrozāmo “vajag”.

3] Te tagad bija tā būtne, cilvēks, savā ziņā pati Dievība, jeb, kas ir viens un tas pats: pati Dieva pirmesamība, kas tikai šķirta no sava pirmamata, tomēr To apzinoša, bet līdztekus saistīta ierobežotā posmā un saturēta ar negrozāmo “vajag”. Atrašanās šādā stāvoklī būtnei nevarēja patikt, un viņas dižēnības sajūta uzsāka varenu cīņu ar savu nepieciešamo ierobežojumu.

4] Tā, ka pirmajās būtņu rindās cīņa kļuva arvien dedzīgāka, arī lielajam pamatlikumam vajadzēja tikt pastiprinātam, lai tas spētu saturēt būtnes stingrā pagaidu tiesā; tieši tā izskaidrojama materiālo, cieta pasaules ķermeņu rašanās un tādējādi veiktā pirmbūtņu lielāka sadalīšana.

5] Būtņu otrā kārtā tad parādās cilvēks, tērpts miesā, stāvēdams uz savas pirmās tiesas pamata. Neskatoties uz tagad jau trīskārtējo atšķiršanu no pirmamata, viņš sevī to drīz atkal pazina un kļuva spītīgs, augstprātīgs un nepaklausīgs vieglai un ne vairs ar “vajag”, bet vienīgi ar “tevi būt” dotai bauslībai.

6] Bet, tādēļ kā viņš šo vieglo “tevi būt” negribēja paciest, tad viņam tā vietā tika dots grūtāks un vareni sankcionēts un, kad tas netika ievērots, tika precīzi pielietoti dažādi spaidu līdzekļi (skat. grēku plūdus un turpmāk vēl līdzīgus spaidu līdzekļus).

7] Pēc šīs audzināšanas Dieva būtne Melkisedekā devās uz Zemi un vadīja cilvēkus; bet viņi drīz atkal iesāka cīnīties, un viņus vajadzēja saistīt un vest pie kārtības ar jaunu bauslību, tā, ka viņiem, gan drīz pret visām viņu tieksmēm stāvoša, palika tikai kāda mehāniska kustība.

8] Tātad ar šo bauslību bija radīta plaša aiza, kurai pāri vairs nevarēja pārlēkt neviens gars un neviena būtne, līdz ar ko perspektīva un iekšēja apziņa par kādas iekšējas, tādā veidā visai ierobežotas dzīvības mūžīgu tālāku pastāvēšanu kļuva ļoti apšaubāma.

9] Pēc tādas ierobežošanas tad parādās Dievišķā Pirmesamība Savā Pirmpilnībā un, proti, Kristus personā.

10] Šeit tātad atkal nāk Pirmžēlastība, uzņemas uz sevi visas cilvēku vajības un preti dod jaunu žēlastību, jaunu dzīvību, pilnu patiesas gaismas un tajā caur Sevi Pašu rāda viņiem pareizo ceļu un viņu esamības īsto mērķi.

18. Dievu neviens nekad nav redzējis; tas Vienpiedzimušais Dēls, kas ir Tēva klēpī, Tas mums to ir darījis zināmu.

11] Tikai tagad tie, kas viņu atzina, saņēma patiesas zināšanas par Dievu, un pirmo reizi līdzās sev un ārpus sevis varēja aplūkot un pazīt Dievu, Kuru pirms tam nekad neviena būtne Viņa pilnībā nevarēja skatīt, un līdz ar to atpazīt arī paši sevi un savu vislabāko dzīves uzdevumu.

12] Un tagad arī nepārkāpjāmā aiza, kura tika radīta ar bauslību, atkal ir tikusi iznīcināta un katrs cilvēks, ja viņš savu veco būtņi apmaina pret jauno, ko krista, tagad varēja un vienmēr var iziet no bauslības jūga, tādēļ tad arī teikts, ka, veco cilvēku jānovelk, jeb: kam vecā dzīvība ir mīļa, tas to pazaudēs; bet kas no tās bēg, tas to, proti, dabūs kā jaunu. Jo tas ir pasludināts Tēva klēpī un Dieva dzīvajā Evaņģēlijā.

13] Bet izteiciens: “Tas ir Tēva klēpī” izteic to, ka: Dieva pirmgudrība jeb īsteni iekšējākā Dieva būtne mājā mīlestībā tāpat kā gaisma siltumā. Tā sākotnēji cēlusies no mīlestības varenā siltuma, ar savu klātbūtni vēlreiz rada siltumu un siltums, savukārt, vienmēr atkal gaismu. Tāpat arī no mīlestības, kas līdzinās Tēvam un pamatu pamatā ir Pats Tēvs, izceļas dievišķās gudribas gaisma, kas te līdzinās Dēlam, jeb ir Pats tas īstenais Dievs, kas nav divi, bet ir pilnīgi viens ar To, Kas te saucas “Tēvs”, līdzīgi kā gaisma un siltums vai siltums un gaisma ir viens, jo siltums pastāvīgi rada gaismu un gaisma — siltumu.

5. JĀŅA KRISTĪTĀJA LIECĪBA PAR SEVI. VIŅA ELIJAS GARA NOLIEGŠANAS IEMESLS. MESIJAS PRIEKŠTEČA PAZEMĪGĀ ATZĪŠANĀS. TEMPLIEŠU NEPAREIZĀS DOMAS PAR KRISTUS ATNĀKŠANU. JĀŅA ATKĀRTOTĀ GAIŠĀ LIECĪBA PAR KUNGU. (JĀŅA EV. 1:19–30)

19. Un šī ir tā Jāņa liecība jūdiem, kad jūdi no Jeruzalemes sūtīja pie viņa priesterus un levītus, lai viņam jautātu: “Kas tu esi?”

1] Šis pants attēlo tikai kādu ārēju notikumu, tādēļ tam nav nekādas iekšējas nozīmes; vienīgi no šīs misijas var viegli noprast, ka laikā, par kuru stāstīts, jūdu dižēnības sajūta jau sāka nojaust — Zemes cilvēkiem sāk tuvoties Dieva Pirmgaisma vai Pirmdzīvība, kurai jau vajag būt uz Zemes, un viņi pieņēma, ka visas dzīvības pirmdzīvība atrodas Jānī un viņš varbūt ir apsolutais Mesija.

2] Tādēļ tad arī viņi, vairāk augstāk minētā pieņēmuma dēļ, nekā Jāņa sprediķu spiesti, sūtīja pie viņa izlūkus, lai tie viņam jautātu, kas viņš esot, vai Kristus, vai Elija, jeb kāds cits pravietis.

20. Viņš atzinās un neliedzās, bet apliecināja: “Es neesmu Kristus.”

21. Tad tie viņam jautāja: “Kas tad? Vai tu esi Elija?” Bet viņš atbildēja: “Es tas neesmu.” Vai tu esi gaidāmais pravietis? Viņš atbildēja: “Nē.”

3] Iemesls, kādēļ viņi Jānim jautāja, vai viņš esot Elija, vai kāds cits pravietis, pastāvēja tajā, ka viņu praviešu rakstos bija teikts: Elija nāks pirms apsolītā Mesijas un sagatavos visu Izraēlu uz Mesijas lielo atnākšanu. — Tātad tajā laikā vajadzēja rasties vēl citiem praviešiem, kuri līdzīgā kārtā kā heroldi ies Mesijam pa priekšu. Rakstus zinošie Jeruzalemes sūtņi to zināja, tāpēc tā jautāja Jānim; bet Jānis apliecināja, ka viņš tas viss neesot.

22. Tad tie viņam sacīja: “Kas tu esi? Mums jādod atbilde tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu saki par sevi?”

4] Un tad viņiem, protams, vajadzēja jautāt tālāk, kas viņš tātad būtu.

23. Bet Jānis teica: “Es esmu vēstneša bals tuksnesī un sagatavoju Tam Kungam ceļu, kā to pravietis Jesaja ir pravietojis.”

5] Tikai pēc tam Jānis apliecināja, ka viņš ir tikai saucējs tuksnesī un — pēc Jesaja pravietojuma — sagatavo ceļu tam Kungam.

6] Šeit jājautā, kādēļ Jānis to dara tuksnesī, jo jādodomā, ka tajā noteikti dzīvo ļoti maz cilvēku. Ieteicamāk būtu bijis būt par tādu priekšgājēju biezi apdzīvotās vietās. Kam gan mirušā tuksnesī var noderēt tāds, lai arī cik spēcīgs sauciens, ja sauciena skaņa jau apkļususi, pirms tā sasniedz kāda ausi? Un, ja arī nejausi kāds cilvēks to sadzirdējis, tad tas tomēr vēl ne tuvu nav pietiekami tādā, visiem cilvēkiem tik ļoti svarīgā lietā.

7] Jāņem vērā, ka te ar vārdu “tuksnesis” jāsaprot ne tik daudz mazais, s tuksnesis viņpus Jordānas, kā garīgais tuksnesis cilvēku sirdīs. s tuksnesis, kur Jānis patiesi dzīvoja, sludināja un kristīja, bija ticis izraudzīts tikai tāpēc, lai tas cilvēkam būtu kā paraugs, kā izskatās viņa sirdī, proti, tikpat neapdzīvots, tukšs, bez cēliem augļiem, pilns ērkšķu un dadžu, dažādu nezāļu, čūsku un citu rāpuļu; un šādā cilvēku tuksnesī Jānis parādās kā pamodusies sirdsapziņa, ko tīri garīgā nozīmē viņš arī attēloja, un sludina grēku nožēlošanu, lai tādējādi varētu saņemt piedošanu, tādā veidā sagatavodams Tam Kungam ceļu uz pilnīgi par tuksnesi kļuvušām cilvēku sirdīm.

8] Vēl paliek jautājums, kādēļ tad Jānis sevi neatzina kā Eliju vai kā pravieti, ja, saskaņā ar Mona liecību, viņš bija kā pirmais, tā noteikti arī otrais, jo Es Pats pie kādas piemērotas izdevības kā apustuļiem, tā arī citiem Manas Mācības uzklaušītājiem tieši teicu: Ja jūs to gribat pieņemt, — Jānis bija Elija, kuram vajadzēja nākt pirms Manis.

9] Tādas noliegšanas iemesls pastāv tajā, ka Jānis sevi nosauc tikai pēc jaunā uzdevuma darbības un nevis pēc vecā, kāds viņa garam Elijam tika dots viņa zemes dzīves laikā. Elijam vajadzēja sodīt un izpostīt Molohu, bet Jānim — aicināt uz īstu atgriešanos no grēkiem, pasludināt grēku piedošanu, kristot ar ūdeni, un tā sagatavot Man ceļu. Un saskaņā ar šo uzdevumu viņš tad arī uzdeva sevi par to, kas viņš nu patiesi bija.

24. Tos bija sūtījuši farizeji.

25. Un tie viņam jautāja: “Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Elija, ne Kristus, ne kāds cits pravietis?”

10] Bet, tā kā viņš tomēr kristīja, kas bija atļauts tikai priesteriem un pierādāmi uz to aicinātiem praviešiem, tad greizsirdīgo farizeju sūtītie priesteri un levīti viņam jautāja, kāpēc tad viņš cilvēkus kristīta, nebūdamas ne viens, ne otrs.

26. Bet Jānis viņiem atbildēja: “Es kristu tikai ar ūdeni; Viņš (Kristus, pēc kura jūs jautājat) stāv jūsu vidū, bet jūs viņu nepazīstat.

11] Bet Jānis saka: “Es kristu tikai ar ūdeni, t.i., es esmu tikai netīru kļuvušo siržu mazgātājs, Tā Viena, kas savā ziņā jau sen uzturas jūsu vidū, cienīgai uzņemšanai. Bet jūs nepazīstat Kungu jūsu akluma dēļ!”

12] Šeit ar priesteriem tiek attēloti visi tie, kuri Mani, To Kungu, meklēdami kaut kur ārpusē, apceļo zemes un jūras un tur visiem gudriem jautā: “Kur ir Kristus, kad un kur viņš nāks?” — Patieso Kristu, kas jūsu sirdīs uzcēla sev mājokli, un Kurš tikai tur ir atrodams, (Ak, kādi nomaldījušies meklētāji!) jūs nemeklējat, mazākais nemeklējiet tajā vienīgajā vietā, kur Viņš ir meklējams un atrodams!

27. Tas ir tas, Kas nāks pēc manis, Kas bija pirms manis, kuram es neesmu cienīgs, atraisīt Viņa kurpju siksnas.”

28. Tas notika Betānijā, viņpus Jordānas, kur Jānis kristīja.

13] Cik daudz pazemības ir liecībā, kuru Jānis nodod priesteru un levītu priekšā, lai gan viņš it labi zināja, kas Kristū ir nācis uz Zemes! Bet kāda daļa par to ļoti pasaulīgi gudrajai priesterībai! Jāņa vispātiesāko liecību viņi atstāja bez ievēribas, jo nevēlējās nekādu pazemības pilnu, nabaga un bez spožuma Mesiju, bet gan tādu, kura priekšā visiem būtu jānodreb bailēs un šausmās.

14] Mesijam, tiklīdz tas parādītos, — dabiski, nekur citur kā Jeruzālemē — būtu jābūt saredzamam ugunīgi mirdzošam, spožākam par Sauli, miljardiem eņģeļu pavadītam, viņam būtu jānonāk no debesīm un jāņem mājvietu tikai templī, jāatceļ un jāiznīcina visus toreizējos valdniekus, — un pēc tam arī visus jūdus tūdaļ būtu jāpadara pilnīgi nemirstīgus, jāatdod viņiem visa zemes nauda un mazākais daži simti šķietami lieku kalnu ar lielu troksni jāiemet jūrā, turklāt tūlīt arī jāsoda ar nāvi nabaga netīros vazaņķus! Tad viņi Viņam būtu ticējuši un teikuši: “Kungs, Tu esi briesmīgi stiprs un varens, Tavā priekšā visiem vajag dziļi klanīties un mesties putekļos, un augstais priesteris nav cienīgs Tev atrāsīt kurpju siksnas.”

15] Bet Kristus nāca uz Zemes pavisam nabags, mazs un šķietami vājš. Gandrīz pilnus 30 gadus (izņemot līdz saviem divpadsmit gadiem — izd.) Viņš augstmaņu acu priekšā nedarīja nekādus brīnumus, bet gan strādāja smagus darbus, kopā ar Jāzēpu bija namdaris un arī vēlāk turpināja saisties ar vienkāršo proletariātu; kā gan lepno un ļoti gudro jūdu acīs viņš varētu būt tik ilgi gaidītais Mesija? “Nost ar tādu Dieva zaimotāju, ar tādu magu, kas savus darbus veic tikai ar velnu priekšnieka palīdzību. Tāds visnekrietnākais, par ozola koku rupjāks un neaptēstāks namdara palīgs, kas ar sātana palīdzību kaut kur ir iemācījies burt, staigā basām kājām un ir draugs vissuniski nekrietnākajiem vazaņķiem, staigā ar viņiem, pieņem netikles, ēd un dzer ar atklāti pazīstamiem grēciniekiem, un tātad ar savu izturēšanos acīm redzami ir pret bauslību, — tas lai būtu Kristus, apsolutais Mesija? — Nē, lai mums nekad nav tādas Dievu zaimojošas domas!”

16] Tādas bija augsto un gudro jūdu domas par Mani, neskatoties uz Manu pilnīgo klātbūtni miesā uz Zemes; uz mata līdzīgas domas par Mani pastāv vēl tagad starp miljoniem, kuri negrib neko pat dzirdēt par lēnprātīgu, labvēlīgu un savu vārdu turošu Dievu!

17] Pirmkārt, viņu Dievam vajag mājot ļoti augstu viņpus zvaigznēm un aiz tīri visbezglīgākā diženuma gandrīz nemaz neeksistēt; ja viņš grib būt cienījams Dievs, par Saulēm mazākas lietas Viņš nemaz nedrīkst radīt! Otrkārt, Viņš nedrīkst iedrošināties pieņemt kaut kādu, un vismazāk — cilvēka izskatu, Viņam vajag būt vienīgi kaut kādam neizprotamam absurdam!

18] Treškārt, ja Kristus tomēr varētu būt Dievs, tad ar iekšējo dzīvo vārdu Viņš Sevi drīkst darīt zināmu tikai savas lietas zinātājiem, konciliem, visai dievbijīgiem vīriem, ar tā saukto svēto gaišumu apstarotiem fanātiķiem un pilnīgiem tikumības varoņiem, bet kādam tā aplaimotam tūlīt arī jādod varu pārcelt kalnus; citādi Dievišķā vēsts un Kristus parādīšanās ir tīrie nieki!

19] Kādam lajam vai it kā pat grēciniekam Kungs Jēzus nekad nedrīkst darīt Sevi zināmu — tādā gadījumā atklāsme jau ir aizdomīga un netiks pieņemta, kā arī Es Pats netiku pieņemts, jo viņu lepnažām un slavas kārajām acīm esmu parādījies par maz dievišķi cildeni; bet — par to nekas! Tikai Jāņa liecība ir derīga!

20] Pasaule arvien paliek, kāda bijusi, un vienmēr ir s tuksnesis, kur Jānis nodeva savu liecību. — Bet arī Es palieku, kāds bijis, un vienmēr nāku pie cilvēkiem viņu augstprātības apspiešanas un patiesas pazemības un mīlestības atdzīvināšanas labad tā, kā Es esmu nācis pie jūdiem. Labi visiem, kas Mani tā atzīst un uzņem, kā, saskaņā ar savu liecību, kuru viņš deva lepno Jeruzālemes priesteru un levītu acu un ausu priekšā, viņiem par lielām dūsmām, Mani atzina un uzņēma Jānis.

29. Nākamā dienā Jānis redz tuvojamies Jēzu un saka: “Redzi, Tas ir Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.

21] Nākamajā dienā, kad pētnieki, kuri vēl uzturējās Betānijā, apjautājās, ko tad īsti šis Jānis darot un kādā veidā izpaužoties viņa sludināšana, viņš tiem liecināja par Mani, proti, atstāstīja zināmo gadījumu, kad Es no tuksneša nācu pie viņa un prasīju, lai viņš Mani krista ar upes ūdeni.

22] Kad Es viņam tuvojos, viņš pievērsa Man šo pētnieku vadoņa uzmanību, kurš to, ko dienu iepriekš no Jāņa bija dzirdējis, naktī bija apdomājis, un saka: “Redzi, Tas, kas no turienes nāk šurp, ir Dieva Jērs, Kas uz Saviem pleciem ir uzlicis visas cilvēku vājības, lai cilvēki, kuri Viņu uzņems, no Viņa ņemtu jaunu dzīvību un tādējādi viņos būtu vara saukties par Dieva bērniem; jo Jehova nenāk nedz vētrā, nedz ugunī, Viņš nāk tikai vismaigākā vēsmiņā.”

30. Viņš ir Tas, par Kuru es (vakar) sacīju: Pēc manis nāk vīrs, Kas ir bijis pirms manis; jo Viņš

bija pirmāk nekā es.

23] Jānis šeit vēlreiz atkārtoti to, ko viņš jau dienu iepriekš pētniekiem par Mani bija izteicis, un liecina, ka Es pie cilvēkiem nāku kā viņu patiesas un nepieciešamas pazemības spogulis un šādā pazemībā rādu, ka Es cilvēkiem nāku palīgā viņu vajībā, bet ne viņu iedomātā spēkā, kura viņiem, protams, nekad nav. No otras puses, Jānis liecina, ka viņa tā dēvētais Dieva Jērs tomēr ir Tas, kas bija pirms visas esamības; jo izteiciens: “Viņš bija pirmāk, nekā es” izsaka tik daudz kā: Jānis, uz mirkli, sevī pašā pazīdams savu Augsto Ganu, šiem pētniekiem dod saprast, ka, kaut gan arī viņā mīt līdzīgs Pirmgars, tirā veidā tas mājā vienīgi šajā Jērā; Jānis brīvā un pilnīgi patstāvīgā esamībā ticis izlikts ne no paša varas, bet no šī Pirmgara varas; ar šādu izlikšanu, kas ir patiesa Pirmpamatgara darbība, tad arī iesākās kāds pirmais laika periods, pirms kura visā bezgalībā nebija nekā cita, kā vienīgi Jehova — Pirmpamatgars, proti, pilnīgi tāds un Tas Pats, kāds Viņš nu viņu priekšā redzami **atrodas šajā Dieva Jērā** un vēlas, lai Jānis viņu kristī.

6. JĀNIS APLIECINA, KA VIŅŠ TO KUNGU TAGAD IR PAZINIS. DUBULTKRISTĪBAS. JĀNIS KRISTA TO KUNGU AR ŪDENI, UN TAS VIŅU AR SAVU SVĒTO GARU. SVĒTĀ TĒVA LIECĪBA PAR SAVU DĒLU. MĀJIENI PAR TOREIZĒJO RAKSTĪŠANAS VEIDU.

31. Arī es Viņu agrāk nepazinu; bet, lai Viņš kļūtu zināms Izraēlim, es esmu nācis kristīt (Viņa gaidītājus) ar ūdeni.”

1] Protams, pēc tam pētnieki jautāja Jānim: “No kura laika tad tu šo ievērojamo vīru jau pazīsti, un kā tu mantoji to, ko tu tagad par Viņu izteic? — Uz to Jānis, dabiski, atbildēja, ka arī viņš kā cilvēks iepriekš Viņu nepazina, bet gan viņa gars viņam to atklāja un viņu arī mudināja sagatavot uz Viņu un ar Jordānas ūdeni cilvēkus mazgāt no viņu rupjiem grēku traipiem.

32. Un Jānis liecināja un (pēc kristības) sacīja tālāk: “ (Kad es Viņu tagad kristīju), es redzēju, ka Dieva Gars (man par liecību) nonāca no debesīm, it kā maigi nolaistos balodis, un šis gars palika uz viņa.

2] Jānis šeit dara zināmu, ka miesīgi savā priekšā arī viņš Mani redz pirmo reizi un ka **Mans Gars viņā** viņam to atklāja. Pētnieki šo vīru uzlūkoja un neilgā ūdens kristības laikā Viņu novēroja. Sākumā Jānis liedzās Mani kristīt un, proti, ar svarīgo piezīmi: lai Es gan labāk viņu kristot, nekā viņš Mani. Tomēr uz Manu noteikto prasību, ka tam tā vajag notikt, viņš piekāpās un Mani kristīja, bet redzēja, ka Es pats viņam caur Manu Garu viņa garā biju atklājis, ka es viņu sūtīju uz Betaboru kā Dievs, t.i., mans mūžīgi paša pirmatnējais Gars, gaiša mākonīša parādībā, un proti, tādā veidā, kā nolaizas balodis, tas nolaidās no gaismas pilnīgajām debesīm pār Mani un palika virs Manas galvas. Turklāt vienlaicīgi viņš sadzirdēja zināmos vārdus:

3] “Šis ir Mans mīļotais Dēls, jeb šī ir Mana gaisma, Manis Paša Pirmpamatesamība, pret kuru Es kā pirmmūžīgi esoša mīlestība esmu labvēlīgs, jums Viņam jāklauza!”

33. Citādi arī es Viņu nebūtu pazinis; — bet Tas, Kas mani sūtīja kristīt ar ūdeni, man sacīja: Uz kuru tu redzēsi Dieva garu nonākam un paliekam, tas ir Tas, Kas kristīs ar Svēto garu.

4] Tāpēc Jānis saka: “Citādi es Viņu arī nebūtu pazinis!”

34. Es to redzēju un tagad liecinu, ka Viņš patiesi ir Dieva Dēls. ”

5] Tikai pēc šīs kristīšanas Jānis pētniekiem pastāstīja, ko viņš bija redzējis un dzirdējis un, zvērot pie savas dzīvības, apgalvoja, ka nokristītais, kuram vēl tikai tuvojoties, viņš bija pasludinājis, ka tas ir viņam atklātais Dieva Jēru, patiesībā ir Tas, visā Izraēlā gaidītais Mesija: Viņš patiesi ir Dieva Dēls, t.i., Dieva pirmmūžīgā īstenā Pamatesība Dievā!

6] Viņš, Jānis, pats ar savām acīm ir redzējis Dieva garu nolaizāties pār Viņu un uz Viņa paliekam. Tas nebijis tā, it kā šis vīrs tikai tagad būtu Garu saņēmis, bet šī parādība notika tikai Jānim par liecību, jo arī viņš pirmāk nebija pazinis Mesiju.

7] Te jājautā, vai tad Jeruzalemes sūtņi ar savām acīm un ausīm no visa tā neko nav manījuši. Uz to lai vienmēr un mūžīgi kalpo viena un tā pati atbilde: Tas atklājas tikai nepilngadīgiem un vientiesīgiem; bet pasaules gudrajiem tas paliks apslēpts un aizklāts!

8] Tātad arī Jeruzalemes sūtņi te nevarēja saskatīt neko citu, kā vienīgi ūdens kristības, tāpēc sadusmojās, kad Jānis viņiem darīja zināmu to, ko viņš bija redzējis un dzirdējis, bet viņi no visa tā neko nevarēja ieraudzīt, un pārmeta Jānim, ka viņš viņiem ir melojis; bet te pienāca vairāki tuvumā esoši

Jāņa mācekļi un apstiprināja, ka Jānis bija runājis pilnīgu patiesību.

9] Bet vēstneši kratīja galvas un teica: “Jānis ir jūsu meistars un jūs esat viņa mācekļi; tādēļ arī jūs viņa teikto apstipriniet. Bet mēs esam mācīti visās lietās un gudri rakstos, ko Dievs devis caur Mozu un praviešiem, un no jūsu vārdiem un darbiem atzīstam, ka jūs līdz ar savu meistarību esat ģeķi, kas neko neredz un neko nezina, un ar savu ģeķību jūs padarāt trakus daudzus cilvēkus; tā kā šī visai nepatīkamā lieta jau pirms krietna laika nonākusi tempļa augstāko vīru ausīs, tas labākais būtu jums šo amatu ar varu aizliegt.

10] Bet Jānis satraucās un teica: “Jūs, odžu dzimums, jūs, čūsku perējums! Vai tādējādi jūs domājat izbēgt no sodības? — Redzat, tas cirvis, ar kuru jūs gribat mūs iznīcināt, ir jau pielikts pie jūsu pašu saknes; skatieties, kā jūs no šīs bojāejas izglābsieties! Ja jūs neietērsieties maisos un, kaisīdami sev pelnus uz galvas, nenožēlosiet grēkus, un neliksieties kristīties, tad jūs visi tiksiet pazudināti!

11] Jo patiesi! Viņš bija tas, par Kuru es jums teicu “Pēc manis nāks, Kas bija pirms manis; jo Viņš bija pirmāk nekā es,” — no Viņa pilnuma mēs visi esam saņēmuši žēlastību uz žēlastību (Tas jau iepriekš minēts šīs nodaļas 15. un 16. pantā, bet vēsturiski vēl tuvāk neizskaidrots.)

12] Pēc šiem Jāņa enerģiskajiem vārdiem daži palika, lai viņš tos nokristītu, bet lielāka daļa aizgāja, saniknoti vēl vairāk.

13] Šie panti pastāsta kaut ko tīri vēsturisku un viņos ir maz iekšējas nozīmes, bet tas jau viegli saprotams no iepriekšējiem izskaidrojumiem. Vēl tikai jāpiebilst, ka tādus pantus būs vieglāk izprast, ja tiks izskaidroti apstākļi, kas toreiz likās pats par sevi saprotami; jo laikā, kad Evaņģēlists šo Evaņģēliju uzrakstīja, bija pieņemts izlaist kā nevajadzīgus visus teikumus, kas raksturotu situāciju, un visus blakus apstākļus, kā tagad mēdz teikt, lika “lasīt starp rindiņām”. Lai ilustrētu šo visai būtisko apstākli, aplūkosim mazliet tuvāk taisni tos pēc tam pieliktos trīs teikumus, un toreizējais rakstīšanas veids (sintakse) būs pavisam pareizi redzams un labi saprotams.

7. TRĪS PANTI KĀ TOREIZĒJĀ RAKSTĪBAS VEIDA PIEMĒRI. (JĀŅA EV. 1:35-37)

35. Nākamā dienā Jānis atkal stāvēja (pie Jordānas upes) un ar viņu kopā divi no viņa mācekļiem.

1] Piemēram, 35. pants pilnīgi pēc pirmteksta skan tā: “Nākamā dienā Jānis vēlreiz stāvēja un divi viņa mācekļi.” Te rodas jautājums: kur viņš stāvēja un vai tie divi mācekļi bija pie viņa, vai viņi stāvēja kādā citā vietā, tikai tai pašā laikā? — Te acīm redzams, ka nav apzīmēta nedz abu mācekļu atrašanās vieta, nedz arī viņu darbība.

2] Jā, kādēļ tad Evaņģēlists tādus apstākļus nav pieminējis?

3] Iemesls ir ticis norādīts jau iepriekš, jo tai laikā, kad bija noteikums tā rakstīt, pavisam noteikti vajadzēja būt pašam par sevi saprotamam, ka Jānis stāvēja pie Jordānas upes vītola paēnā, un gaidīja vai kāds nenāks ar lūgumu, lai viņu kristī. Un, tā kā viņam bija vairāki mācekļi, kas klausījās viņa mācību un to arī pierakstīja, tad pie viņa parasti bija divi, dažkārt, kad bija daudz ko darīt, arī vairāki, un tie viņam palīdzēja daudzajās kristīšanās un dažkārt pat arī kristīja viņa vārdā un pēc viņa parauga.

4] Tā, ka tiem, kas bija ap Jāni, visi šie apstākļi, atbilstoši toreizējai situācijai, bija zināmi, tad tie netika pierakstīti, tajā laikā bija noteikums tā rakstīt, zināmā mērā arī nepieciešamība rakstāmā materiāla trūkuma dēļ, tāpēc pierakstīja tikai galveno un, pieliekot kādam teikumam priekšā saistvārdu “un”, deva saprast, vai atsevišķi stāvošie teikumi savstarpēji saistīti vai nē. Tā paša iemesla dēļ savstarpējā attiecība esošiem virsteikumiem saistvārdi reti tika likti priekšā burtiem, parasti tos aizstāja ar noteiktām pazīšanas zīmēm.

5] Šis paskaidrojums pats par sevi gan nav nekāds Evaņģēlisks izskaidrojums, bet tomēr ir ļoti nepieciešams, jo bez tā šajā laikā būtu grūti saprast Evaņģēliju ārēji vēsturisko nozīmi, tātad vēl grūtāk būtu izprast to iekšēji garīgo nozīmi, bet vismazāk jau Vecās Derības pravietiskās grāmatas, kurās izklāstītu teikumu vietā ir sastopamas tikai atbilstošas līdzības, un, dabiski, nevar būt ne runas par jebkāda veida apstākļu uzrādīšanu. Bet, kad nu mēs šādus senatnes noteikumus zinām, turpmāk mums vairs nebūs grūti visus nākamos pantus un tekstus vieglāk savienot, pareizāk lasīt un skaidrāk izprast vismaz dabīgo, vēsturisko daļu. Šādu īsu analīzi uzsāksim vēl ar 36. un 37. pantu, un līdz ar to dotie noteikumi kļūs skaidri.

36. Un kad viņš atkal redzēja Jēzu (Jordānas krastmalā) staigājam, viņš teica: “Redzi, Tas ir Die-

va Jērs!”

6] Pirmteksts 36. pantam ir šāds: “Un, kad viņš redzēja Jēzu staigājam, viņš teica: “Redzi, Tas ir Dieva Jērs!” “Un” šeit parāda, ka šis teksts ir saistīts ar iepriekšējo un vēsturiski uzrāda, ka pēc prasītās ūdenskristības Jēzus vēl kādu laiku uzturējās Jāņa tuvumā un tādēļ Viņu redzējis šeit staigājam gan pats Jānis, gan divi viņa mācekļi.

7] Kad Jānis Viņu ieraudzīja, viņš tūlīt sakopoja visas savas domas vienā un lielā sajūsmā it kā sev pašam sacīja: “Redzi, Tas ir Dieva Jērs!” Mūsdienās viņš būtu izteicies apmēram tā: “Paskatieties turp! Tur upmalā vēl šodien staigā Visaugstais Dievs — Cilvēks, tik vienkāršs un tik pazemīgs kā jērs.” Bet Jānis visus šos tuvākos apzīmējumus izlaiž un vienkārši saka, kā tas rakstīts pantā 37. “Un, kad tie divi mācekļi dzirdēja Jāni tā runājam, (viņi tūlīt atstāja Jāni un) sekoja Jēzum.”

8] 37. pants, kas īstenībā ir abu iepriekšējo turpinājums, augstāk minētā iemesla dēļ atkal iesākas ar “un” un, tikai ļoti īsi skardams iemeslu, pavisam vienkārši attēlo notikušo.

9] Pirmteksts ir vienkārši šāds: “Un divi viņa mācekļi dzirdēja viņu runājam un sekoja Jēzum.” Mūsdienu valodā, nekaitējot tā izpratnei un jēgai, pants varētu skanēt tā: “Bet, kad tie abi mācekļi, kas bija pie viņa (Jāņa), dzirdēja savu meistarā tā runājam, viņi tūlīt to atstāja un devās pie Jēzus, un, tā kā Jēzus tagad no šīs vietas sāka attālināties, tad viņi Viņam sekoja.

10] Visam šajā teksta paplašinājumā minētam vajag būt notikušam, tā, ka citādi attēlotie fakti nebūtu iespējami. Bet, kā teikts, pēc toreizējā rakstīšanas veida skarti tikai tie divi jēdzieni: “dzirdēt” un tūlīt pēc tam “sekot”. Visi pārejas un saistīteikumi, kā paši par sevi saprotami, izlaisti. Kas šos dotos no-teikumus labi aptvers, tas vismaz pirmteksta vēsturisko daļu varēs sakopot kādā saprotamākā nozīmē un līdz ar to vieglāk stādīties priekšā arī iekšējo nozīmi.

8. KUNGA PIRMIE MĀCEKĻI. VIŅA BŪDA TUKSNESĪ KĀ VIENTUĻNIEKU MĪTŅU PIRMSĀKUMS.

ANDREJS UN PĒTERIS, DIVI BRĀĻI ZVEJNIEKI. SVARĪGS NOTIKUMS PAR KUNGA PRETĪMNĀKŠANU UN IEKŠĒJĀS PATIESĪBAS LIECĪBA. (JĀŅA EV. 1:38–42)

38. Bet Jēzus atskatījās, redzēja tos abus sekojam un teica viņiem: “Ko jūs meklējat?” Bet tie Viņam teica: “Rabi (tulkojumā — Meistar), kur Tu mājō?”

1] Arī šis teksts parādās kā iepriekšējā sekas un ir vairāk vēsturisks nekā garīgs, jo ar to sākas zināmā, pagaidām vēl pavisam materiālā apustuļu uzņemšana, kas notika tajā pašā apvidū, kur uzturējās Jānis, proti, Betānijā, kādā ļoti nabadzīgā vietā, kuru apdzīvoja trūcīgi zvejnieki; šī iemesla dēļ abi mācekļi tūlīt arī apjautājās pēc mājvietas un zināmā mērā arī tāpēc jautāja, kuru būdu Es apdzīvoju.

2] Tā kā pirms kristības Es Pats četrdesmit dienas uzturējos šinī apvidū un ar gavēšanu un citiem vingrinājumiem sagatavoju Savu cilvēcisko būtību Skolotāja amata uzsākšanai, tad vēsturiski ir pavisam skaidrs, ka šim nolūkam Man tieši šajā tukšnešainajā un ļoti neauglīgajā vietā, kuru Es atzinu par piemērotāko Savam nodomam, bija vajadzīga kāda mājvieta.

3] Abi mācekļi labi zināja, ka Es kādu laiku jau biju uzturējies šajā apvidū; jo viņi jau pāris reizes bija Mani te redzējuši, tomēr nenojaušot, kas Es esmu; tādēļ viņi arī tūlīt neapvaicājās pēc Manas īstenās dzimšanas vietas, bet gan tikai pēc pajumtes s apvidū, kas galvenokārt sastāvēja no vistrūcīgāko zvejnieku būdām, celtām no māliem un meldriem, knapi tik augstām, lai cilvēks tajās varētu nostāties visā augumā.

4] Un vienu no šādām būdām diezgan dziļi tukšnesī, kura bija Manu roku darbs, tad arī Es apdzīvoju. No turienes ir sākušās vēl šobrīd gandrīz visās kristīgās zemēs sastopamās vietuļnieku mītnes.

39. Viņš viņiem sacīja: “Nāciet un skatieties!” Viņi gāja kopā ar Viņu un redzēja, kur Viņš mājō un to dienu palika pie Viņa. Tas bija ap desmito stundu.

5] Tātad šī mājvieta nebija tālu no vietas, kur uzturējās Jānis. Tādēļ tad arī Es abiem mācekļiem teicu: “Nāciet un skatieties!” Abi bez ierunām Man sekoja, kopā ar Mani drīz sasniedza Manu mājvietu un tur ne mazums brīnījās, ka Dieva svaidītais dzīvo gandrīz visneievērojamākajā būdā, kura turklāt atradās šī tukšneša visneviesmīlīgākajā apvidū.

6] Tas viss gan nenotika ap to laiku, kas kristīgās draudzēs tagad parasti nozīmē četrdesmit dienu gavēni, bet aptuveni divus mēnešus vēlāk, un, kad mēs sasniedzām mājvietu, pēc dienas laika bija ap desmito stundu. Jo toreiz dienas pirmo stundu noteica pēc saules lēkta, bet, tā kā tas nenotiek vienmēr vienā un tai pašā laikā, tad toreiz minētie dienas laiki, tā dēvētās stundas, nevar tikt precīzi saskaņotas

ar tagadējo dienas laika iedalījumu, bet gan tikai aptuveni; tādēļ arī Es augšā teicu: Tas bija apmēram ap trešo pēcpusdienas stundu, kad Es ar abiem mācekļiem sasniedzu mājvietu. — Tā kā abi mācekļi šo dienu līdz Saules rietam pavadīja pie Manis, tad katram vērigam lasītājam sirdsprātā radīsies jautājums, ko mēs trīs Manā mājvietā no pulksten trijiem līdz apmēram astoņiem esam darījuši. Jo par to nekur nekas nav rakstīts. To var viegli noprast: ka Es viņus abus apmācīju viņu turpmākam uzdevumam un arī rādīju viņiem, kā un kur Es vispirms uzsāksu Savu skolotāja amatu. Pavēstīju viņiem, ka šajā apvidū Es pieņēmu par saviem mācekļiem vēl vairākus, kuriem būs viņiem līdzīgs gars un griba. Es viņiem arī uzdevu, lai viņi starp saviem novadniekiem, kuri pa lielākai daļai arī bija zvejnieki, apjautājas un aprunājas, vai kādam nebūtu tieksme Man piebiedroties. Tāda šajā laikā bija mūsu saruna. Bet, vakaram tuvojoties, Es viņus abus atlaidu un, daļēji ļoti priecīgi, bet pa daļai vēl arī šaubīdamies, viņi devās atpakaļ pie savējiem, jo viņiem bija sievas un bērni, un viņi nezināja, ko ar tiem darīt.

40. Viens no tiem diviem, kuri Jāni (par Jēzu) tā dzirdēja runājam un pēc tam sekoja Jēzum, bija Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis.

7] Viens no tiem diviem, vārdā Andrejs, drīz vien bija izlēmis un par katru cenu gribēja Man sekot; tādēļ viņš arī tūlīt sāka meklēt savu brāli Sīmani, kurš vēl kaut kur bija aizņemts ar saviem zvejas tīkliem.

41. Viņš vispirms atrod savu brāli Sīmani un viņam saka: Mēs esam atraduši Mesiju (tulkojumā — Svaidīto).

8] Kad Andrejs ir sameklējis Sīmani, viņam nekas nav svarīgāks, kā lielākā steigā sākt brālim stāstīt, ka kopā ar vēl vienu mācekli, kura lēmums nebija tik stingrs, lai Man sekotu, viņš ir atvedis apsolīto Mesiju.

42. (Sīmanis vēlas Jēzu redzēt,) un Andrejs aizved viņu pie Jēzus. Jēzus, viņu uzlūkojis, saka: “Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls; tevi sauks Kēfa (tulkots: Pēteris — Klints).”

9] Kad Sīmanis izdzirda tā runājam par Mani, viņš izteica lielu vēlēšanos cik iespējams, ātri Mani redzēt; jo viņš nebija bijis klāt pie kristības. Andrejs sacīja: “Šodien tas gan vairs nevar notikt, bet rīt, dienai austot, tev jābūt pie Viņa!”

10] Uz to Sīmanis, kurš, lai ko darīdams, pastāvīgi fantazēja par Mesiju un domāja, ka Mesija palīdzēs nabadzīgajiem un pilnīgi izdeldēt cietsirdīgus bagātņiekus, teica: “Brāli, te nav zaudējams ne acumirkļis; es tūdaļ esmu gatavs pamest visu un, ja Viņš to prasa, sekot Viņam līdz pasaules galam. Tādēļ ved mani tūlīt pie Viņa; jo es to ļoti alkstu un man vēl šodien vajag Viņu redzēt un ar Viņu runāt. Nakts ir gaiša un līdz Viņa būdai nav tālu; tādēļ dodamies tikai tūlīt ceļā pie viņa! — Kas zina, vai rīt mēs Viņu vēl sastopam?!”

11] Šādi steidzināts, Andrejs veda viņu pie Manis. Bet, kad, jau diezgan vēlu naktī, abi tuvojās Manai mājvietai, Pēteris saldā aizgrābtībā palika stāvam soļus trīsdesmit no tās un sacīja Andrejam: “Man kļūst tik dīvaini ap sirdi! Mani pārņem saldi cildenas bailes; es tikko vairs uzdrošinos iet tālāk, un tomēr mani ir tik karsta vēlēšanās Viņu redzēt!”

12] Te Es no Savas būdas iznācu abiem brāļiem pretī, ar to ir pateikts un rādīts, ka Es viņus REDZĒJU; pats par sevi saprotams, ka ar vārdiem “tikt Manis uzlūkotiem” ir apzīmēta Mana pretimnākšana. Ja kāds, kā Sīmanis, nāk pie Manis tādā sirds mīlestībā, tad Es viņu arī tūlīt atzīstu, t.i., pieņemu, un pirmais, kas to apliecina, ir jauns, Manis dots vārds. Sīmanis te tūlīt arī dabūja jaunu vārdu Kēfa vai Klints ticībā uz Mani; jo Es jau sen redzēju, kāda gara iemiesojums ir Pēteris.

13] Pēterim vai Sīmanim šī Mana uzruna bija pietiekams pierādījums, ka Es katrā ziņā esmu apsolītais Mesija; viņš arī turpmāk savā sirdī par Mani vairs nešaubījās un nekad ne ar zilbi Man nejaudāja, vai Es gan būtu Mesija, jo viņa sirds viņam bija vienīgais drošais un derīgais galvotājs. — Abi nu līdz rītam palika pie Manis un pēc tam mani vairs neatstāja.

9. ABU PIRMO MĀCEKĻU UZTICĪBAS PĀRBAUDE. PĒTERA DZIMTENE. FILIPA AICINĀŠANA; VIŅA NOJAUSMA PAR MESIJAS PERSONU. SĪKĀK PAR NĀTĀNAĒLA AICINĀŠANU. ŠĪ IZSKAIDROJUMA BŪTĪBA KĀ CEĻA RĀDĪTĀJS UZ DZĪVU GAISMU. (JĀŅA EV. 1:43-51)

43. Bet nākamajā dienā Jēzus atkal gribēja doties uz Galileju, un atrod Filipu un viņam saka: “Seko Man!”

1] No rīta Es abiem saku: “Mans laiks šai tuksnesī ir pagājis; Es došos uz Galileju, no kurienes Es

atnācu uz šejieni — vai jūs gribat doties līdzī? Es jums atļauju brīvi izvēlēties, jo zinu, ka jums ir sievas un bērni, un jums nav viegli tos atstāt. Tomēr neviens, kas Manis dēļ kaut ko atstāj, atstāto nezaudēs, bet gan daudzkārt atkal iemantos.”

2] Uz to **Pēteris** saka: “Kungs! Tev par prieku es atdotu savu dzīvību, nerunājot nemaz par savu ģimēni. — Tā izdzīvos arī bez manis. Jo es esmu nabags un varu sagādāt viņiem ļoti maz maizes; mūsu zvejošana tikko pabaro viena cilvēka pus muti, nerunājot nemaz par svētīgu uzturu ģimēnei! Mans brālis Andrejs arī var to apliecināt. Mēs gan esam dzimuši Betsaidā, bet uzturu mums vajadzēja meklēt šeit, šajā tuksnešainajā, bet zivīm tomēr diezgan bagātajā Jordānas krastmalā, kur tad arī Jānis mūs tagad nokristīja. Bet mūsu tēvs Jonass ir vesels un spēcīgs, tāpat arī mūsu sievas un māsas; turklāt svētība no augšas palīdzēs viņiem iztikt!” Es abus uzslavēju par šiem vārdiem, un mēs devāmies ceļā.

44. Bet Filips bija no Betsaidas, no Andreja un Pētera pilsētas.

3] Ceļā, kas kādu laiku vēl stiepās gar Jordānas krastu, mēs sastapām Filipu, kas tāpat dzimis Betsaidā, viņš jau visā agrumā ar sliktu tiklu Jordānas viļņos meklēja sev brokastis. — Pēteris pievērsa Manu uzmanību viņam un teica: “Ak Kungs! Tas vīrs daudz cieš un ir ļoti nabags, bet, neraugoties uz to, godīgākais un krietnākais vīrs, savā sirdī pilns patiesas dievbijības! Kā būtu, ja Tu arī viņam ļautu nākt līdz?”

4] Uz šo Pētera jauko piedāvājumu Es neteicu neko citu, kā: “Filip, seko Man!” Viņš to nelika teikt divreiz, nometa tiklu savā priekšā un, nejutājot, uz kurieni, tūdaļ devās Man līdz. Tikai ceļā **Pēteris** viņam sacīja: “Tas, Kuram mēs sekojam, ir — Mesija!” Bet **Filips** atbildēja: “Mana sirds man to jau teica tajā acumirkli, kad Viņš mani tik mīli aicināja.”

5] Filips bija neprecējies trūcīgu zvejnieku skolotājs, tā, ka viņš diezgan labi izprata Rakstus un bija personīgi pazīstams ar Jāzēpu no Nācaretes, tātad pazina arī Mani un tāpēc zināja ne mazumu no tā, kas bija noticis, Man dzimstot, un Manā jaunībā. Viņš bija arī viens no tiem nedaudzajiem, kas slepenībā cerēja, ka Es izrādīšos apsolītais Mesija; taču, tā kā kopš Mana divpadsmitā dzīvības gada neko brīnumainu vairs neveicu, bet gan dzīvoju un strādāju kā katrs cits pavisam parasts cilvēks, tad ļoti daudzi sāka aizmirst brīnumaino iespaidu, kuru bija izsaukusi Mana piedzimšana; pat toreiz visvairāk aizkustinātie sacīja, ka Mana piedzimšana esot kļuvusi tik brīnumaini slavena tikai, pateicoties pašu par sevi ievērojamu apstākļu un parādību sakrišanai, bet tiem noteikti nav nekāda sakara ar Manu piedzimšanu; arī Manas jaunības ģeniālo būtību Es Savos vīrišķīgākos gados esot tik pilnīgi zaudējis, ka no tās nekur vairs neesot sastopamas pēdas! — Bet Filips un vēl daži nedaudzie sevī stingri cerēja uz mani; jo viņi zināja par Sīmaņa un Annas pravietojumu, kas bija noticis templī Manas apgraižīšanas laikā, un gaidīja no tā lielas lietas.

45. Filips atrod Nātānaēlu un viņam saka: “Mēs esam atraduši To, par kuru Mozus bauslībā un pravieši ir rakstījuši: tas ir Jēzus, Jāzēpa dēls no Nācaretes.”

6] Kad nu Filips, kas Man sekoja, ceļā sastapa Nātānaēlu, kuru bija īpaši meklējis, un kurš tajā brīdī, sēdēdams zem kāda vīģes koka, laboja savus zvejas rīkus, viņš, pilns dedzības, Nātānaēlam sacīja: “Brāli, es jau visu diezgan garo ceļu acīm esmu Tevi meklējis un tagad no visas sirds priecājos, ka esam sastapušies; jo redzi, mēs esam atraduši To, par kuru Mozus bauslībā un pravieši ir rakstījuši: “Tas tomēr ir Jēzus, Jāzēpa dēls no Nācaretes!”

46. Un Nātānaēls viņam saka: “Kas labs var nākt no Nācaretes?! Uz to Filips viņam saka: “Nāc un raugi pats!”

7] Nātānaēls tad kļuva gandrīz nedaudz saīdzis un sacīja: “Kas gan nepazīst sliktu nostūri Nācareti?! — Kas gan labs var nākt no šī perēkļa?! — Un (savā ziņā pats par sevi saprotams) vismazāk jau Mesija!” Bet Filips atbildēja: “Es labi zinu, ka šajā ziņā tu vienmēr esi bijis mans pretinieks, kaut gan es tevi simtiem reižu esmu iepazīstinājis ar saviem pamatojumiem. Bet tagad nāc un pats pārliecies, un arī tu teiksi, ka man ir pilnīga taisnība.

8] Nātānaēls pārdomādams piecēlās un sacīja: “Brāli, tas būtu brīnumu brīnums! Jo vazaņķi no Nācaretes tomēr noteikti ir sliktākie no visas pasaules! Vai par vienu romiešu bleķa gabalu ar nācarieti nevar darīt visu, ko vien grib?! Jo šajā perēklī jau sen vairs nav nekādas ticības nedz Mozum, nedz praviešiem! Īsi, sakot, nācarieti var padarīt, par ko vien tu gribi, un tas jau ir kļuvis par senu parunu, ka saka: “Šis vai tas ir vēl sliktāks par nācarieti!” Un tu saki, ka no turienes ir Mesija, pie kura tu gribi mani aizvest, lai es Viņu redzētu? — Nu, nu, pie Dieva gan visas lietas ir iespējamās! Paskatīsimies.”

47. Kad Jēzus redz pie Viņa nākam Nātānaēlu, Viņš par viņu skaļi saka: “Redzi, viens īsts izraēlie-

tis, kurā nav nekādas viltības!”

9] Ar šiem vārdiem Nātānaēls ar Filipu devās pie Jēzus, kurš pa to laiku, simts soļu attālumā no šīs vietas, bija mazliet atgūlies. Bet, kad abi jau atradās Jēzus tuvumā, viņš skaļi sacīja: “Redzi, viens īsts izraēlietis, kurā nav nekādas viltības.”

48. Nātānaēls Viņam saka: “No kurienes tad tu mani pazīsti?” — Jēzus atbild un viņam saka: “Es tevi redzēju, pirms Filips tevi aicināja, kad tu biji zem vīģes koka.”

10] Nātānaēls, ļoti pārsteigts par šo visai patieso atsauksmi, kura viņam no Manas muts skaļi nāca pretī, jautāja: “No kurienes tad tu mani pazīsti, ka vari par mani tā apgalvot? Jo manu iekšieni var pazīt vienīgi tikai Dievs un es; bet es nekad neesmu bijis lielībnieks un savu tikumu atklāts cildinātājs. Tātad no kurienes tu zini, kāds es esmu?” — Bet Es viņu uzlūkoju un sacīju: “Es tevi redzēju, pirms Filips tevi aicināja, kad tu biji zem vīģes koka!”

49. Nātānaēls atbild un Jēzum saka: “Rabi! — Tu patiesi esi tas Dieva dēls, Tu esi tas Izraēlas ķēniņš!”

11] Šī Mana liecība par viņu Nātānaēlu ļoti pārsteidza, un viņš tūlīt ar ļoti satrauktu sirdi sacīja: “Meistar! Neskatoties uz to, ka Tu esi nācarietis, Tu tomēr patiesi esi Dieva dēls! Jā, Tu neapšaubāmi esi ar lielu ilgošanos sen gaidītais Izraēlas ķēniņš, Kas Savu tautu atbrīvos no ienaidnieku nagiem. Ak, Nācarete, cik maza tu biji un cik liela tu tagad kļūsti! Tas pēdējais tiks paaugstināts par pirmo! Ak, Kungs! Cik ātri Tu man devi ticību! — Kā gan tas nāk, ka visas šaubas no manis atkāpušās, un tagad es pilnībā ticu, ka Tu esi tas apsolutais Mesija?”

50. Jēzus atbild un Nātānaēlam saka: “Tu tici, jo Es tev teicu: Es tevi redzēju zem vīģes koka (pirms Filips tevi sauca). (Bet Es tev saku), tu redzēsi vēl lielākas lietas nekā to!”

12] Uz šo Nātānaēla jautājumu Es atbildēju tā, kā to min šis dotais 50. pants, ar to parādīdams Nātānaēlam, ka viņš tagad gan tic, ka Es esmu tas apsolutais Mesija; bet uz tādu ticību viņu pamudinājusi Manī pamanītā gaišredzība, kas var būt vienīgi Dievā, taču piemietinu, ka vēlāk viņš redzēs vēl ko lielāku, bet ar to Es viņam gribu teikt tik daudz, kā: “Tagad tu tici brīnuma dēļ, bet nākamībā tu ticēsi brīvi!”

51. Un Jēzus viņam saka: “Patiesi, patiesi, Es jums saku, — no šī brīža jūs redzēsiet atvērtas debesis un Dieva eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu!”

13] Un patiesi, patiesi, Es jums saku: no šī brīža jūs visi redzēsiet atvērtas debesis un Dieva eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu, — tas viss nozīmē tik daudz kā: “Turpmāk, ja jūs no Manis iegūsiet sava gara atdzimšanu, tad atdarīsies dzīvības vārti, un tad, paši kā eņģeļi, jūs redzēsiet tieši caur mani par eņģeļiem atdzimušos un tātad arī šajos eņģeļos par “Dieva bērniem” kļuvušos cilvēkus ejam no nāves uz mūžīgu dzīvību (uz augšu); pretstatā redzēsiet arī daudzus pirmradītos eņģeļa garus no visām debesīm nonākam pie Manis, visas dzīvības Kunga, un staigājam Manās, Cilvēka Dēla, pēdās, — sekojot Jāņa piemēram un liecībai.

14] Tātad tā nu ir pirmās nodaļas pareizā izpratne; bet pēc tā lai neviens nedomā, ka šeit dotā izpratne jau ir visu izsmeloša! Ak, tas tā nav; bet šī velte gan ir praktisks ceļa rādītājs, pēc kura katrs, kuram ir laba griba, var iekļūt Dievišķās gudrības dziļumos un katrā atsevišķā pantā ieraudzīt un atzīt visādu dzīvības nozīmi. Bet, kā jau teikts, šī velte ir patiesa galvenā mēraukla, pēc kuras viss var tikt mērots un tiesāts.

JĀŅA EVANĢĒLIJA 2. NODAĻA. KĀZAS GALILEJĀ, KĀNĀ. TEMPLA ŠĶĪSTĪŠANA.

**10. PIRMĀS UN OTRĀS NODAĻAS SAKARĪBA. KUNGS AR SAVIEM ČETRIEM MĀCEKĻIEM
VECĀKU NAMĀ. JĀZEPS IR NOMIRIS. MARIJAS MALDĪGĀS DOMAS PAR MESIJAS DARBĪBU.
JĒKABS, JĀNIS UN TOMS PIENĒMTI PAR APUSTUĻIEM. MĀJIENI PAR GARĪGO ATBILSTĪBU
PIE NOTIKUMIEM KĀZĀS KĀNĀ. TRĪS ATDZIMŠANAS STADIJAS. (JĀŅA EV. 2:1–5)**

1. Trešajā dienā bija kāzas Kānā Galilejā, un tur bija Jēzus māte.

1] Ar otrās nodaļas pirmā panta sākumā sastopamo “un” tiek apliecināts, ka abas nodaļas savā starpā ir pilnīgi savienotas, kas kļūst skaidrs jau no apstākļa, ka šīs kāzas notika kādas Jāzepam ļoti drau-

dzīgas ģimenes namā, un jau pieminētā trešā diena, proti, skaitot no dienas, kad Es ar maniem, līdz šim notikumam tikai ar četriem, mācekļiem atstāju Betāniju un pēc tam veselu dienu šo Savu četru mācekļu sabiedrībā pavadīju Jāzēpa, kurš gan vairs nebija starp dzīvajiem, mājās pie Manas miesas mātes Marijas, kura kopā ar Maniem brāļiem, protams, pielika lielākās pūles un centību, lai mūs pēc iespējas labāk pamieļotu.

2] Jo savā sirdī Marija labi zināja, ka tagad ir pienācis Mans laiks sākt uzstāties un darboties kā apsolītajam Mesijam. Bet arī viņa nezināja veidu, kādā izpaudīsies Mana darbība. Pagaidām arī viņa vēl ticēja romiešu pilnīgai padzīšanai un Dāvida varenā troņa atjaunošanai un tā nesatricināmajai un neuzvaramajai dienišķi diženajai autoritātei, kas no tā laika nekad nebeigsies.

3] Labā Marija un visi mani laicīgie radi Mesiju vēl aizvien stādījās priekšā kā romiešu un citu Ap-solītās Zemes ienaidnieku uzvarētāju; jā, labākajiem par apsolīto Mesiju bija gandrīz tāds pats priekšstats, kā šajā laikā daudzi no citādi godīgo vidus nepareizi stādās priekšā tūkstošgadīgo valstību. Bet te vēl nav laiks dot viņiem kādu citu priekšstatu.

4] Tātad, ja jau Manis paša mājinieki, sākot ar Mariju, bija šāda priekšstata par nākamo Mesiju iedvesmoti, tad arī ar pilnām tiesībām ir pieņemams, ka citām draudzīgām ģimenēm tas nevarēja būt labāks.

5] Tieši šī iemesla dēļ tad arī daudzās ģimenēs Man tika dāvāta lielākā uzmanība, kā, dabīgi, arī visiem tiem, kurus Es dēvēju par Maniem mācekļiem, un tādēļ arī Jēkabs un Jānis nolēma kļūt par Maniem mācekļiem, lai tad kopā ar Mani valdītu pār zemes tautām. Jo arī viņi jau daudz ko bija aizmirsuši, ko Es viņiem bieži un diezgan skaidri biju pareģojis Savā bērnībā.

2. Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi bija aicināti kāzās.

6] Tātad Es visas Nācāretes apkārtnes, jā, gandrīz visas Galilejas labākajos namos biju izdaudzīnāts kā drīzs atbrīvotājs no romiešu jūga, kaut gan bija pagājuši tikai daži mēneši, kopš Es atkal sāku veikt dažus uz to norādošus pasākumus, tā, ka līdz ar to tāpat kā dažs labs, kas kopš 18 gadiem it kā iemidzis un aizmirsts, draudzīgos namos atkal sāka iegūt dzīvību, atdzīvojās arī ar Manu personu saistītais apsolījums. Tāpēc Es kopā ar Saviem mācekļiem, Savu māti Mariju un daudziem citiem radniekiem un paziņām pat tiku ielūgts Kānā kādās ļoti ievērojamās kāzās, kurās gāja ļoti jautri un liksmi, tā, ka tie četri mācekļi no Betānijas Man izteica piezīmi:

7] “Kungs, šeit dzīvo ievērojami labāk, nekā Betānijā! Nabaga Jānis arī būtu ļoti priecīgs, ja viņš savas pavisam līdz izmisumam sliktās barības, kura galvenokārt sastāv no nedaudz pasautētiem siseņiem un kameņu medus, vietā kaut reizi savā dzīvē varētu baudīt tādu mielastu!” (Šajā apvidū, kā arī Arālijā, ir kāda baložu lieluma siseņu suga, kur tiek sagatavota un ēsta tāpat kā pie mums vēži.)

8] Uz to Es viņiem atbildēju: “Kādēļ Jānim tagad tā vajag dzīvot, to jūs vēl nevarat saprast; bet viņam tā vajag dzīvot, citādi nepiepildītos Raksti. Drīz vien viņš nāks labākā dzīvē. Jeruzaleme viņam vairs ilgi neļaus darboties tuksnesī; no šī brīža viņš ies mazumā, lai kāds cits ietu lielumā.

9] Bet kas ir ar to mācekli, kas ar tevi, Andrej, vispirms bija pie Manis? Vai viņš atnāks vēlāk, jeb vai paliks Betānijā?” **Andrejs** sacīja: “Redzi, viņš jau nāk, viņam vēl bija šis tas kārtojams.” — **Es** teicu: “Tā tas ir labi. Jo tur, kur ir viens Kevass, tur vajag būt arī vienam Tomam.” **Andrejs** sacīja: “Jā, tas ir viņa vārds! Godīga dvēsele, bet arvien pilns bažu un šaubu; bet, ko viņš reiz satver, no tā viņš arī nekad neatsakās, kaut gan viņam ir visai devīga sirds. Tādas savas devības dēļ viņš arī dabūja šo palamu. — Viņš nāk, Kungs, vai man šo dīvaini jāsauc iekšā?” Es saku: “Jā, dari tā! Jo, kas nāk Manā Vārdā, tas lai ir aicināts kā viesis uz kāzām!”

3. Un, kad viņa pietrūka, Marija saka Jēzum: “Viņiem nav vīna!”

10] Pēc toreizējās paražas katrs jauns viesis bija jāapsveic ar biķeri vīna. Bet **Marija** jau kādu laiku bija manījusi, ka vīna krājums ir izdzerts, un tātad viņa arī redzēja, ka jaunatnākušo viesi nemaz nevarēs apsveikt pēc pastāvošās paražas; tādēļ viņa Man slepeni sacīja: “Mans mīļais dēls, tā savā ziņā būs nepatīkama situācija. Viņiem vairs nav vīna! Tu gan varētu to sagādāt (mazākais, šim jaunatnākušajam)?”

4. Jēzus viņai saka: “Kas man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi.”

11] Uz to Es visu viesu priekšā, bet, protams, ļoti maigā balsī, Marijai devu ļoti divnozīmīgu atbildi un toreizējā, sevišķi ap Nācāreti pieņemtā paraduma dēļ viņai sacīju: “Sieva (māte), kāda Man un tev tur daļa! Vēl nav Mana kā aicināta viesā kārta rūpēties par vīnu, Mans laiks vēl nav pienācis! — Proti, tajā laikā un apvidū katram aicinātam kāzu viesim kā brīvprātīgu nodevu vajadzēja atnest vīnu. Bet bija jāievēro zināma kārtība, pēc kuras vispirms tika izlietota pirmo radnieku dāvana, un tikai tad, kad tā

izbeidzās, tikai tad pēc kārtas tika ņemtas aicināto ne asinsradnieku dāvanas.) Bet, tā kā Marija zināja, ka viss viņa krājums jau iztērēts, viņa vērsās pie Manis, sevišķi tāpēc, ka tagad bija atnācis jauns viesis un viņa apsveikšanai vairs nav ne piliena viņa, un it kā uzaicināja šoreiz parasto kārtību izlaist. Jo tādos gadījumos pieņemtās labās paražas mātei nozīmēja ļoti daudz. Bet, kaut gan Es ne sevišķi tām klanījos, tomēr viņa mani pazina, ka Es nekad neatstāju neizpildītu to, ko viņa reiz bija vēlējusies.

5. Viņa māte saka sulaiņiem: “Ko Viņš jums teiks, to dariet!”

12] Tātad labā pašlūgumā uz Mani viņa vērsās pie galda sulaiņiem un viņiem teica: “Ko mans Dēls jums teiks, to dariet!”

13] Tieši tiktāl sniedzas šo otrās nodaļas pantu vēsturiskais saturs; bet šī vēsturiskā notikuma robežās, jeb, tā teikt, aiz tāda notikuma jau slēpjas garīga un tādēļ pravietiska nozīme, kura ir visai viegli atrodama, izmantojot iekšējo domāšanas spēju.

14] Kam gan var palikt nepamanīts, ka pastāv uzkrītoša līdzība starp šīm kāzām, kuras notika trešā dienā pēc Manas pārnākšanas no Betānijas tuksneša un starp Manu augšāmcelšanos, kura arī tāpat notika trešā dienā pēc Manas krustā sišanas?

15] Tātad ar šīm kāzām pravietiskā garā tika parādīts tas, kas pēc trim gadiem notiks ar Mani un tāpat arī mazliet plašākā nozīmē tas, ka pēc trim gadiem Es ar visiem Saviem piekritējiem un patiesiem mīlētājiem kā Mūžīgais Līgavainis katrā ziņā un droši svinēšu patiesās kāzas viņu atdzimšanā uz mūžīgu dzīvošanu.

16] Bet vispārīgā praktiskā nozīmē šis kāzu notikums, kas — ņemiet vērā! — notika trešajā dienā pēc Manas atgriešanās no tuksneša, apliecina arī tās trīs stadijas, kuras izejamas katram cilvēkam, lai nonāktu līdz gara atdzimšanai jeb līdz Mūžīgas Dzīvības kāzām lielajā debesu Galilejas Kānā.

17] Šīs trīs stadijas ir: vispirms miesas savaldīšana, tad dvēseles šķīstīšana ar dzīvu ticību, kurai, protams, vajag izpausties mīlestības darbos, jo citādi viņa ir nedzīva, un, visbeidzot, gara atmodināšanā no miesas kapa, kurai noteikti ir dota pārdomāti atbilstoša līdzība stāstā par Lācara atmodināšanu. Kas par šo apgaismojumu nedaudz pārdomā, tas viegli orientēsies visā turpmākajā.

18] Tā kā mēs tagad garīgo nozīmi, proti, aprakstīto notikumu simbolisko jēgu, esam šeit atrisinājuši, atgriezīsimies atkal atpakaļ pie šo kāzu tālākās norises un šī notikuma beigās apskatīsim tā atsevišķas līdzības.

**11. NOTIKUMI KĀZĀS KĀNĀ. BRĪNUMS AR VĪNU. PĒTERA APLIECINĀJUMS. TĀ KUNGA LIECĪBA PAR SAVU MISIJU. PĒTERA NOZĪMĪGAIS TOSTS. ATBILSTĪBU MĀJIENI.
(JĀŅA EV. 2:6–11)**

6. Pēc jūdu šķīstīšanās un paražas, tur bija noliktas sešas akmens ūdens krūzes; bet katrā no šīm krūzēm sagāja divi līdz trīs mēri.

1] Pēc tam, kad Marija bija sacījusi sulaiņiem: “Ko Viņš jums teiks, to darāt,” — tad Es arī sacīju sulaiņiem, lai viņi piepilda pilnas ar ūdeni tās sešas akmens krūzes, kuras bija domātas, lai pēc jūdu paražas šķīstītos. Nācarieši un kānieši vairs nepiešķīra šim paradumam pārāk lielu nozīmi, tāpēc arī krūzes te bija noliktas vairāk parādei, nekā noteiktai lietošanai, un ikkatrā sagāja 2 līdz 3 mēri.

7. Jēzus saka: “Piepildāt krūzes ar ūdeni!” — Un viņi tās piepildīja līdz malām.

2] Sulaiņi to tūlīt darīja, bet vairāk domādami, ka tas vajadzīgs tāpēc, lai jaunatnākušais viesis pēc senās paražas varētu mazgāties un šķīstīties. — Viesis ienāca un tika nosēdināts pie galda, iepriekš nenomazgājies rokas. Tas nu dūrās acīs **sulaiņiem** un viņi viens otram apjautājās: “Kāpēc tad mums šīs smagās krūzes vajadzēja piepildīt ar ūdeni? Tas viesis tās nemaz nelieto, un mums tas sagādāja nevajadzīgu darbu!” — Uz to Es viņiem saku: “Kāpēc tādu darbu? Vai tad jūs iepriekš nedzirdējāt, ko Marija Man teica, proti, ka viesiem vairs nav viņa? Bet, kaut gan Mans laiks ne pēc paražas kārtības, ne garīgi nav pilnīgi pienācis, Es, lai parādītu Tā godību, par Kuru jūs sakāt, ka Viņš esot Jūsu Tēvs, bet Viņu vēl nekad neesat pazinusi, tomēr to ūdeni tajās krūzēs, nevis ar burvju spēka palīdzību, bet vienīgi tāpēc, ka Dieva spēks ir Manī, esmu pārvērtis par vīnu.”

8. Un Jēzus tālāk uz sulaiņiem saka: “Smeliet un nesat ēdienu pārzinim!” Un sulaiņi to tūlīt darīja.

3] “Ņemat nu vienu pilnu biķeri un vispirms nesat to ēdienu pārzinim (pavāram) nogaršošanai; lai viņš par to nodod savu spriedumu” — Sulaiņi, pavisam apjukusi par tādu ūdens pārvēršanu, tūlīt aizne-

sa šo vīnu pavāram nogaršošanai.

9. Kad ēdienu pārzinis to vīnu, kas bija bijis ūdens, nogaršoja, un nezināja, kā tas bija zināms sulaiņiem, no kurienes tas nāca, viņš aicināja līgavaini.

4] **Pavārs** ieplēš acis un tūlīt aicina pie sevis līgavaini, un saka viņam: “Bet tu gan no kārtības vēl neko nesaproto!”

10. Un viņam saka: “Katrš vispirms dod labo vīnu, un, kad viesi apskurbuši, tikai tad to sliktāko, bet tu labo līdz šim esi pietaupījis.”

5] Vai tad ikviens vispirms neceļ viesiem priekšā labo vīnu, un tikai tad, kad viņi ir nedaudz apreibuši, un viņu garša jau ir vairāk notrulinājusies, kādu sliktāku? — Bet tu dari tieši otrādi!

6] Bet **līgavainis** atbildēja: “Tu te runā kā aklais par krāsām. Redzi, šis vīns nekad nav ticis izspiests kaut kur uz zemes, bet gan, kā reiz manna, uz mūsu galdiem nāca no debesīm; un tādēļ tam, protams, gan vajag būt labākam par ikkatru kaut kur uz zemes sastopamu vīnu.”

7] **Pavārs** saka: “Vai tu mani turi par nelgu, vai pats tāds esi? Ka tad uz tava galda var nākt kāds vīns no debesīm? Tad jau pie galda vajadzētu sēdēt pašam Jehovam vai vismaz Viņa kalpam Mozum!”

8] Bet **līgavainis** runā: “Nāc un pats par visu pārliecinies!”

9] **Pavārs** kopā ar līgavaini tūlīt ieiet ēdamzālē un apskata sešas krūzes, kuras tiešām izrādījās pilnas labākā vīna. Pārliecinājies par notikušo brīnumu, viņš runā: “Kungs, piedod man manus grēkus! Kaut ko tādu var darīt tikai Dievs, un Dievam vajag būt šeit, starp mums. Jo nevienam cilvēkam kaut kas tāds nav iespējams!”

10] Nu vīns tika celts priekšā viesiem, un, kad tie to nobaudīja, visi teica: “Tāds vīns mūsu zemēs netiek izspiests! Tas patiesi ir debesu vīns! Gods tam, kam Dievs devis tādu varu!”

11] Pēc tam viņi Man un jaunatnākušajam viesim Tomam uzdzēra laimes un sveicienu.

12] Visi, kas bija klāt šajās kāzās, tagad pilnīgi ticēja, ka Es, neapšaubāmi, esmu apsolītais Mesija.

13] Bet **Pēteris** slepeni Man teica: “Kungs, ļauj man atkal no šejienes aiziet! — Jo Tu esi Pats Jehova, kā Tavs kalps Dāvids savos psalmos par Tevi ir pravietojis; bet es esmu nabaga grēcinieks un viscaur Tevis necienīgs!”

14] Es viņam saku: “Ja tu sevi turi par necienīgu staigāt Man līdzās, kuru tad tu turi par cienīgu? Redzi, Es neesmu nācis pie stiprajiem, ja viņi kaut kur būtu, bet gan pie vājiem un slimiem. Ja kāds ir vesels, ārsts viņam nav vajadzīgs, ārsts ir vajadzīgs tikai slimiem un vājiem. Tādēļ drosmīgi paliec tikai pie Manis, jo Es tavus grēkus jau sen tev esmu piedēvis; un, ja tu arī man līdzās grēkosi, Es tev arī to piedošu, jo tu Mani esi atzinis ne savā spēkā, bet savā vājumā. Tāpēc, ka tagad ticībā jau esi klints, tev ir jātop pilnīgam paļaujoties uz vienīgo žēlastību no augšas!”

15] Pēc tādas Manas pamācības **Pēterim** pār vaigiem sāk ritēt asaras, un viņš lielā aizgrābtībā saka: “Kungs, — lai vai visi Tevi atstātu, tad es Tevi tomēr neatstāšu; jo Tavi svētie vārdi ir patiesība un dzīvība!”

16] Pēc šiem vārdiem **Pēteris** piecēlās, ņem biķeri un saka: “Svētība tev, Izraēl, un trīskārt svētība mums! Jo mēs esam piepildītā apsolījuma liecinieki. Dievs ir apmeklējis Savu tautu. Tas, kam grūti bija noticēt, tagad mūsu priekšā ir piepildīts! Kopš šī brīža mēs vairs nesauksim augšup no bezdibeņa, jo Augstības Augstība ir nonākusi mūsu posta dziļuma dzīlēs! Tādēļ viss gods Tam, Kas ir starp mums un no savas varas un žēlastības mums ir devis šo vīnu, ka lai mēs ticam Viņam un no šī brīža Viņā dodam Dieva godu!” — Pēc tam Pēteris dzer un visi viņam uzdzer, sacīdami: “Tas ir taisnīgs vīrs!”

17] Bet **Es** vairāk slepenībā Pēterim saku: “Tā tev neteica tava miesa; bet to tavam garam ir atklājis Tēvs, Kas ir Manī. Šobrīd vēl atturies paust to skaļā balsī; bet nāks laiks, kad tev būs tā jāklie dz, lai sadzird visa pasaule!” Pēc tam viesu starpā atkal iestājas klusums. Pateicoties šim darbam, visi tagad Man ticēja un bija saredzējuši Manī patiesu Mesiju, kas esot atnācis, lai viņus atsvabinātu no visiem ienaidniekiem.

11. Tā ir pirmā zīme, ko Jēzus veica un kas notika Galilejā Kānā, un Viņš atklāja Savu godību, un Viņa mācekļi tagad Viņam ļoti ticēja.

18] Tā arī bija pirmā ārkārtējā zīme, ko Es lielā pestīšanas darba sākumā veicu daudzu acu priekšā, un šajā zīmē, kaut arī aizsegti, rādīju turpmāko lielo darbu; bet visā sabiedrībā nebija neviena, kurš to saprastu. — Jo, līdzīgi, kā Mana gavēšana tuksnesī iepriekš norādīja uz visu to vajāšanu, ko Es pieredzēju no paša tempļa Jeruzalemē, un Jāņa kristīšana — uz Manu krusta nāvi, tāpat šīs kāzas norādīja uz Manu augšāmcelšanos, un Manis dotā zīme tapa par gara atdzimšanas piemēru mūžīgai dzīvei.

19] Jo, tāpat kā Es ūdeni pārvērtu par vīnu, tā arī cilvēka dabiski miesiskais ar Manis teiktu vārdu, ja cilvēks pēc tā dzīvo, tiks pārvērsts par garu.

20] Bet katram vajadzētu arī savā sirdī paklausīt padomam, kuru Marija deva sulaiņiem, sacīdama: “Ko Viņš jums teiks, to darāt!”, tad arī Es ikviena dvēselē darīšu to, ko Es darīju Galilejā Kānā, proti, došu istu zīmi, no kuras katrs, kas dzīvo pēc Maniem vārdiem, sevī pašā vieglāk atzīs gara atdzimšanu.

12. TAS KUNGS AR SAVĒJIEM KAPERNAUMĀ UN PIE TĀS. KĀDA JESAJAS PRAVIETOJUMA PIEPILDĪŠANĀS. TĀ KUNGA MĀCĪŠANAS DARBĪBAS SĀKUMS. MĀJIENI PAR SĪKTIRGOTĀJU GARU. KUNGS AR SAVĒJIEM LIELDIENU SVĒTKOS JERUZALEMĒ. MĀJIENI PAR TOREIZĒJO LIELDIENU LAIKU. DIEVA TEMPLIS KĀ LOPU UN NAUDAS TIRGUS. (JĀŅA EV. 2:12-13)

12. Pēc tam Viņš nogāja lejā Kapernaumā, un Viņa māte, brāļi un Viņa mācekļi gāja kopā ar Viņu, bet nepalika tur ilgi.

1] Septiņas dienas pēc šīm kāzām Es atstāju Nācareti un ar Mariju un kopā ar Saviem pieciem brāļiem, no kuriem divi piederēja pie Maniem mācekļiem, kā arī ar agrāk uzņemtajiem mācekļiem, devos uz Kapernaumu, kādu toreiz diezgan ievērojamu tirdzniecības pilsētu, kura atradās pie Zebulonā un Naftalas robežas, tātad starp šīm divām provincēm pie Galilejas jūras, un netālu no tās vietas, kur Jānis Jordanas pretējā krastā Betānijas apvidū kristīja. Patlaban šajā bieži pavisam izžuvušajā upē bija pietiekami daudz ūdens.

2] Šeit jautātu, ko tad Es īstenībā meklēju šajā pilsētā, kas palikusi gandrīz pilnīgi pagāniska. — Skat. pravieti Jesaju, tur rakstīts (9., 1.): “Zebulonā zemē un Naftalā zemē pie jūras ceļa, viņpus Jordanas, un pagānu Galilejā, tie ļaudis, kas sēdēja tumsībā, redzēja lielu gaismu, un visiem, kas te sēdēja nāves vietā un ēnā, ir uzaususi varena gaisma.

3] Un, kurš to Jesajas grāmatā ir atradis un zina, ka Man rakstus vajadzēja piepildīt no A līdz Z, tas pavisam viegli sapratīs, kāpēc Es no Nācāretes devos uz Kapernaumu. Bez tam šajā apvidū Man bija jāuzņem vēl divi mācekļi, Jēkabs un Jānis, Zebedeja dēli. Viņi arī bija zvejnieki un zvejoja Galilejas jūrā, netālu no Jordānas grīvas un arī netālu no Pētera un Andreja zvejas vietām, kur abiem arī bija tiesības zvejot jūrā.

4] Kad šie abi mācekļi bija uzņemti un no Maniem vārdiem un to, kas bija ap Mani, varenām liecībām, Mani bija atzinuši, Es tūlīt sāku mācīt cilvēkus un mudināju viņus uz atgriešanos no grēkiem, tādēļ, ka Dieva Valstība bija pienākusi tuvu klāt. Es gāju viņu sinagogās un tur mācīju. Vairāki ticēja, bet daudzi dusmojās, gribēja Man pielikt savas rokas un no kāda kalna iebrūst Mani jūrā. Bet Es ar visiem, kas bija ar Mani, no viņiem aizgāju un apmeklēju dažas nelielas apdzīvotas vietas pie Galilejas jūras, pasludināju Dieva Valstību, dziedināju daudzus slimos, un nabagi un vienkārši ļaudis Man ticēja un labprāt uzņēma Manu Mācību; vairāki no viņiem Man piebiedrojās un sekoja Man līdz kā avis savam ganam.

5] Tomēr Es uzturējos Kapernaumā tikai īsu laiku, jo tur nebija gandrīz nekādas ticības un vēl mazāk mīlestības, — šī pilsēta bija lieltirdzniecības un sīktirdzniecības vieta. Bet, kur valda liela un maza mēroga tirdzniecība, tur ticība un mīlestība ir pilnā mērā atvadījušās; savukārt, kur to abu nav, tur Man ir maz vai nav nekā, ko darīt.

13. Un jūdu Lieldienas bija tuvu, un Jēzus gāja augšup uz Jeruzalemi.

6] Bet tikmēr jau bija pienākušas jūdu Lieldienas, un es ar visiem, kas bija pie Manis, devos augšup uz Jeruzalemi. Īstās Jūdu Lieldienas nevajag stādīties priekšā laikā, kādā tās tagad dažādās kristīgās draudzēs tiek noteiktas par tām līdzīgiem svētkiem, dažkārt pat jau marta mēnesī, bet gandrīz veselu gada ceturksni vēlāk. Jo Lieldienās pateicās Jehovam par gada pirmo ražu, kura sastāvēja no miežiem, rudziem un kviešiem, un tajās jau ēda jauno maizi, kura, saskaņā ar likumu, bija neraudzēta. Tajā zemē šajā laikā neviens nedrīkstēja ēst raudzētu maizi.

7] Šie neraudzētās maizes svētki varēja notikt tikai tad, kad jauniekulto labību jau varēja samalt miltos, bet ne laikā, kad labība tikko tika sēta. Jūdejā, ja gads ir labs, labība gan nogatavojas 14 — 20 dienu agrāk, nekā šeit, bet pat Ēģiptē to nenovāc agrāk kā maija beigās, nemaz nerunājot par Jūdeju, kur laiks ir ievērojami vēsāks, nekā Ēģiptē.

8] Tātad neraudzētās maizes laiks bija klāt, un, kā vēstīts, Es ar visiem, kas bija pie Manis, devos augšup uz jūdu galvaspilsētu, kura tā arī saucas — “Dieva pilsēta”.

9] Bet, tā kā tajā laikā uz Jeruzalemi vienmēr devās daudz ļaužu, arī daudz pagānu, kuri tur pirka un pārdeva visādas preces, kā darba rīkus, audumus, lopus un dažādus augļus, tad šie svētki tajā laikā savu svētīto nozīmi bija pilnīgi pazaudējuši. Peļņas kāre pat priesteriem lika par ievērojamu atlīdzību šajā laikā tempļu pagalmus un priekšelpas izīrēt tirgoņiem, vai nu jūdiem, vai pagāniem, tā, ka kāda tempļa izīrēšana uz svētku laiku ienesa peļņu pāri par 1000 sudraba monētām, kas toreiz bija ļoti liela un nozīmīga summa un, salīdzinot ar lietu vērtību, bija vairāk vērtā, nekā tagadējā laikā 100 000 guldeņu.

10] Minētajā laikā Es gāju augšup uz Jeruzalemi, kuras augstais priesteris bija Kaifasa. — Viņš šo titulu, kas, protams, bija ļoti ienesīgs, prata piesavināties vairāk nekā uz vienu gadu, jo Mozus bauslības ievērošana tajā laikā bija nogrimusi vistukšākajā ceremonijā un patiesībā neviens priesteris tai nepiešķīra lielāku nozīmi, kā pirms simts gadiem uzkritušam sniegam, bet, lai nabaga tautu tā īsti apvārdotu, tā bija sasniegusi visaugstāko kulminācijas punktu.

11] Priesteris pat tempļa iekšējā daļā zināmas vietas izīrēja baložu pārdevējiem un dažiem sīknau-
das mainītājiem. Tie, kuriem bija vajadzīga sīkāka nauda, par zināmu atlīdzību varēja pie šiem sīknau-
das mainītājiem to iemainīt pret sudraba monētām, romiešu zelta monētām un pret romiešu lopu nau-
du (penia); romiešiem bija īpaša nauda lopu pirkšanai. Kāds dzīvnieks bija attēlots uz šādas monētas,
tādu par to varēja iegādāties, pieņemot, ka īpašniekam šāds mājlops bija pārdodams. Par šo naudu gan
varēja dabūt arī cita kursa naudu, tikai tādā gadījumā atlīdzība augļotājam bija lielāka, nekā cita veida
naudai.

13. TIRGOŠANĀS NEĢĒLĪBAS LIELDIENU SVĒTKOS. PĒTERA UN NĀTĀNAĒLA DUSMAS. VECĀ JŪDA LIECĪBA PAR TEMPLĀ NEĢĒLĪBĀM. KUNGA VEIKTĀ TEMPLĀ ŠĶĪSTĪŠANA. (JĀŅA EV. 2:14-17)

14. Un Viņš atrada templī sēžam tos, kuriem bija pārdodami vērši, jēri un baloži, un naudas mainītājus.

1] Tātad, kad Es atgriezies Jeruzalemē, atradu, ka lopu un to pārdevēju dēļ cilvēki tikko vairs iedrošinās ieiet templī, jo viens otrs vēršis dažkārt saniknojās un ievainoja cilvēkus, kā arī salauza Dievam svētītas lietas un gandrīz neviens no cilvēkiem, kas apmeklēja templi, nevarēja panest tur valdošo smaku un troksni, turklāt nereti pazaudēja visu savu nepieciešamo mantu. Tāda negantība beidzot sāka Mani ļoti nomākt, un arī **Pēteris** un **Nātānaēls** Man teica: “Kungs, vai Tev vairs nav nekādu zibeņu un pārkonu? Paskaties turp! Tie nabaga cilvēki raud tempļa priekšā; viņi nāk no tālienes, lai dotu Dievam godu, bet vēršu un jēru dēļ, ar kuriem templis ir kā piebāzts, nemaz nevar ienākt iekšā, un daudzi, kuri ar pūlēm templī ienāca un atkal no tā izgāja, žēlojās, ka viņi tur iekšā tikuši pilnīgi aplaupīti un no smirdoņas gandrīz vai nosmakuši. — Ak, tas gan par daudz un slikti. Tik ļaunām nekārtībām vajag tikt izbeigtām, jo tas jau ir daudz vairāk par Sodomu un Gomoru!”

2] Šajā runā noklausījās kāds **vecs jūds**, pienāca klāt un sacīja: “Mīlie draugi, jūs nezināt visu; bet es pirms trim gadiem pats biju vienkāršs tempļa kalps un tur pieredzēju lietas, kuru priekšā mani pārņēma šausmas!”

3] **Es** sacīju: “Draugs, paturi to pie sevis, Es zinu par visu, kas te ir noticis. Vari būt pārliecināts — mērs ir tapis pilns un vēl šodien jums jāredz pār templi valdām Dieva varu un dusmas. Bet tagad uz kādu brīdi aizejiet prom no tempļa vārtiem, lai jūs netiktu ievainoti, kad Dieva vara drīz dzīs ārā no tempļa ļaundarus, pēc tam viņi tādas negantības vairs neiedrošināsies darīt!”

4] Tad šis jūds aizgāja un slavēja Dievu; pēc tādas runas viņš Mani turēja par pravieti, gāja pie saviem ļaudīm un tur izstāstīja to, ko no Manis bija dzirdējis, un pūlis, kas sastāvēja no pāris simtiem jaunu un vecu cilvēku, priecājās un sāka skaļi slavēt Dievu, ka Viņš atkal ir pamodinājis varenu pravieti.

15. Un Viņš no virvēm iztaisīja pātagu un izdzina visus ārā no tempļa, līdz ar aitām un vēršiem, un naudas mainītājiem izkaisīja visu naudu un apgāza viņu galdus.

5] Bet **Es** Pēterim teicu: “Noej turp pie virvju vijēja, nopērc no viņa trīs resnas virves un atnes tās šeit!” Pēteris to tūlīt darīja un atnesa man trīs resnas virves, kuras **Es** ātri sapinu un tādā veidā sev pagatavoju spēcīgu pātagu. Paņēmis šo pātagu labajā rokā, **Es** Saviem mācekļiem un visiem, kas bija ar Mani, sacīju: “Nāciet tagad ar mani templī un esiet liecinieki, jo tagad jūsu acu priekšā pie Manis jāizpaužas Dieva varai un godībai.”

6] Pēc šiem vārdiem Es kā pirmais iegāju templī, un, Man tajā ieejot, visi atkāpās, tā, ka tie, kas Man sekoja, varēja viegli tikt uz priekšu; protams, zemē bija daudz mēslu un netīrumu.

7] Nonācis pēdējā tempļa priekštelpā, kur galvenokārt bija novietojusi pārdošanai savus lopus vēršu un aitu tirgotāji, proti, kreisajā pusē, kamēr visu trīs telpu labās puses bija aizņēmuši naudas mainītāji, Es nostājos uz vārtu pakāpes un pērkondimdošā balsi sacīju: “Stāv rakstīts: Mans nams ir lūgšanas nams; bet jūs to padarāt par slepkavu bedri. Kas jums ir devis tiesības tā sagandēt Dieva templi?”

8] Bet **viņi** kļiedza: “Mēs savas tiesības esam dārgi nopirkuši no augstā priesterā un atrodamies viņa un Romas aizsardzībā.”

9] Es sacīju: “Jā, tāda aizsardzība jums gan ir, bet Dieva roka ir pret jums un jūsu aizsargātājiem. Kas jūs aizstāvēs tās priekšā, kad tā tiks izstiepta pār jums un jūsu aizsargātājiem?”

10] **Pārdevēji un naudas mainītāji** sacīja: “Templi mājā Dievs, un viņi ir Dieva priesteri; vai viņi var ko darīt pret Viņa padomu? — Kuru tie sargā, to sargā arī Dievs!”

11] Es ļoti skaļā balsī teicu: “Ko jūs, bezprātīgie ļaundari, runājat? Tie priesteri gan vēl sēž Mozus un Ārona krēslos, bet viņi vairs nekalpo Dievam, viņi kalpo Mamonam, velnam, un viņu un jūsu tiesības ir velna, nevis Dieva tiesības. Tāpēc tagad tūlīt ejiet un atstājiet šīs telpas, citādi jums klāsies ļauni!”

12] Tad **viņi** sāka smieties un teica: “Tē nu reiz uzlūkojiet šī visprastākā nācarieša pārdošību! Metiet tak beidzot viņu ārā no tempļa!” Pēc tam viņi piecēlās un gribēja Man pielikt rokas.

13] Te Es pacēlu Savu labo roku ar virvju pātagu un ar dievišķu varu sāku to vicināt virs viņu galvām; katru, arī lopus, kam pātaga trāpīja, tūlīt pārņēma visbriesmīgākās, gandrīz neizturamas sāpes. Acumirkli izcēlās šausmīga cilvēku vaimanāšana un lopu gaudošana, lopi ātri metās bēgt un nogāza gar zemi tos, kas stājās viņiem ceļā, un tāpat, briesmīgi kļiedzot, bēga arī pārdevēji un pircēji; bet Es apgāzu visas naudas mainītavas un izkaisīju visu naudu, kas tajās atradās. Mani mācekļi Man palīdzēja.

16. Un sacīja tiem, kas pārdeva baložus: “Nesat to projām un Mana Tēva namu nepadarāt par tirgus namu.”

14] Pēc tam Es iegāju templī, kur uz pircējiem gaidīja daudz baložu pārdevēju ar saviem baložu būriem, pilniem visādu šķirņu un sugu baložu. Tā kā šie siktirgotāji parasti bija nabadzīgi un pēc īpaši lielas peļņas netikoja, turklāt baložu pārdošana tempļos bija sena lieta, protams, senos laikos gan tikai pirmajā tempļa priekšpagalmā, tad Es šos nabadzīgos tikai pamācīju un sacīju: “Nesiet to ārā, nepadariet Mana Tēva namu par tirgus namu; tam ir vieta galējākā priekšpagalmā.” — Tad šie nabagi, neko neiebilstot, arī aizgāja un ieņēma savu seno vietu pirmajā priekšpagalmā. — Tādā veidā templis bija iztīrīts.

17. Bet Viņa mācekļi pēc tam atcerējās, ka stāv rakstīts: “Dedzība Tava nama dēļ mani aprija.”

15] Bet šķīstīšana sacēla lielu ievēribu, un mācekļi slepeni baidījās, ka tagad priesterība romiešu sargkareivjiem drīz liks mūs sagūstīt kā musinātājus un diezin vai izdosies izvairīties no kaunpilnas atbildības un pārmācības, jo stāv rakstīts: “Dedzība Tava nama dēļ Mani aprija.”

16] Bet Es viņiem sacīju: “Neraizējieties! Paskatieties ārā priekštelpās, un jūs redzēsiet, kā sulaini un priesteri čakli nopūlas salasīt un iebāzt savos maisiņos lielā skaitā izkaisīto naudas mainītāju naudu! Ievainoto dēļ gan viņi mūs izvaicās, ar kādu varu mēs to esam darījuši, bet slepenībā viņiem tas būs pavisam patīkami, jo šis darbs viņiem ienes ap 1000 maisiņu zelta un sudraba un lielu daudzumu citas naudas, kuru viņi īpašniekiem nekad neatdos. Šobrīd viņi ir pārāk nodarbināti un viņiem nav laika mūs saukt pie atbildības, arī sūdības šajā lietā viņi tik viegli neuzklausīs, tāpat arī ievainotie, kuri saņēmuši varenu mācību, tik drīz necels pret Mani sūdību. Tādēļ esat tagad pilnīgi mierīgi.

17] Dedzība Mana nama dēļ viņu priekšā Mani gan apris, bet tas nenotiks vēl tik drīz! Augstākais, daži šeit klātesošie jūdi izvaicās Mani, kas Es esot un ar kādu varu to izdarīju, un lūgsies no Manis kādu apstiprinājuma zīmi. Bet Es jau zinu, ka tam tā vajag notikt, un nekādas briesmas mums nedraud. Lūk, skatieties tur pret priekškaru: tur jau stāv daži, kuri savās interesēs grib Mani par to iztaujāt; viņiem arī tūlīt jāsaņem pareiza atbilde.”

14. KUNGA PRAVIETISKAIS VĀRDS PAR TEMPLĀ NOĀRDĪŠANU UN UZCELŠANU TRIJĀS DIENĀS. JŪDU NEIZPRATNE: VIŅI TIEK NORAIĀDĪTI PIE MĀCEKĻIEM. VIŅU LIECĪBA UN APLIECINĀJUMS. KUNGA LIELĀ LIECĪBAS GAISMA JŪDIEM. VIŅI PRASA ZĪMI. (JĀŅA EV. 2:18–22)

18. Te jūdi teica: “Kādu zīmi Tu mums rādi, ka Tu to vari darīt?”

1] Kamēr Es vēl tā runāju ar bailīgajiem mācekļiem, pie Manis jau pienāca daži **jūdi** un teica: “Tu tagad esi izdarījis varenu darbu. No tavas rokas cilvēki un lopi bēga kā pelavas vētrā, un neviens neatgriezās pēc savas izkaisītās naudas. Kas tu esi un kādu zīmi (viņi domāja — no ķeizara) vari mums uzrādīt, ka drīkstēji tā darīt? Vai tad tu nepazīsti likuma dzelžaino stingrību, kas tevi tādēļ var pazudināt?”

19. Jēzus atbildēja un viņiem teica: “Noārdiet šo templi, un trešā dienā Es to gribu uzcelt.”

2] Ja Es jūs nepazītu un no jums būtos, tad nebūtu to darījis. — Jūs no Manis prasāt kādu amata zīmi, un Es jums saku, ka Man tādas nav; bet noārdiet šo templi, un trešā dienā tas atkal šeit stāvēs uzcelts!”

20. Tad tie jūdi sacīja: “Šī tempļa uzcelšanai bija vajadzīgi četrdesmit seši gadi, un tu viens pats to gribi izdarīt trijās dienās?!”

21. Jo viņi nezināja, ka Viņš runāja par Savas miesas templi.

3] Jūdi, izdzirduši šo Manu noteikto apgalvojumu, izbrinā ieleš acis un uzreiz nevar saņemties atbildēt. Tikai pēc kāda brīža vienam no viņiem ienāk prātā, ka tempļa uzcelšanai bija vajadzīgi pilni četrdesmit seši gadi un ka tempļa celšanā nodarbināja daudzus tūkstošus roku; tādēļ šis vēsturi zinošais **jūds** griežas pie Manis un saka: “Jaunais cilvēks, vai tu arī apdomāji, kādu muļķību tagad pateici? Redzi, šī tempļa uzcelšanai bija vajadzīgi pilni četrdesmit seši gadi, un tas pilnībā nodarbināja daudzus tūkstošus roku. Un tu viens pats, bez citu roku palīdzības, to gribi uzcelt trijās dienās? Ak, ak, kādu tu par sevi esi devis liecību, un turklāt templi, kur tomēr visvairāk būtu jārunā saprātīgi!”

4] Tavs pirmītējais darbs mūs ļoti pārsteidza, un mēs, Jeruzalemes ilggadējie iedzīvotāji, jau savā starpā sākām apsprieties, no kādas varas tu šo patiesi ļoti slavējamo darbu esi izdarījis, vai no kādas laicīgas vai pravietiskas. Un tādēļ arī mēs tevi izvaicājam. Un ja tu ar gudriem vārdiem, kurus mēs ļoti labi saprotam, būtu mums sacījis, ka esi Dieva modināts pravietis un dari to Dieva Vārdā, tad mēs tev būtu ticējuši, bet, tā kā gudru vārdu vietā tu mums pavisam negaidot devi neparakstāmi noziedzīgu, lielīgu, muļķīgu atbildi, kurā nav ne zilbes patiesības, tagad mēs tevī redzam cilvēku, kurš, visdrīzāk, kādā pagānu skolā nedaudz iemācījies burvestības un tagad ar to šeit Dāvida pilsētā grib mazliet izārdīties, būdams vai nu Romas vai slepeni farizeju, priesteru un levītu algotnis; jo pēc tavas burvestības viņi gan šodien būs ievākuši vislabāko tempļa ražu! Mums visiem patiesi ir žēl, ka mēs tevī tagad tā esam vīlušies.”

5] Uz to Es sacīju: “Arī Man no visas sirds ir žēl, ka Es sastapu jūs tik briesmīgi aklus un kurlus! Jo, kas ir akls, tas neko neredz, un kas ir kurls un mēms, tas neko nedzird! Es jūsu acu priekšā veicu zīmi, kādu pirms Manis neviens nebija veicis, un runāju pilnīgāko patiesību. Jūs sakāt, ka Es esot vai nu muļķīgs, pagānu burvestību zinošs lielībnieks un šeit jūsu priekšā gribot izrādīties, vai arī Es kā burvis esot Romas vai tempļa priesteru nelietīgs algotnis. Ak, kas par kauna pilnu iedomu! Lūk, paskatieties turp, tur stāv ievērojams pulks ļaužu, kas sekojuši Man uz šejieni no Galilejas! Viņi Mani ir atzinuši, lai gan jūs sakāt, ka galielieši esot vissliktākie un visneticīgākie jūdi. Bet viņi tomēr Mani atzina un Man seko; kā tad tas nākas, ka jūs Mani nespējat atzīt?”

6] **Jūdi** teica: “Mēs jau arī gribējām tevi atzīt un tāpēc iztaujājam; jo mēs neesam nedz akli, nedz kurlī, kā tu to domā. Bet tu mums devi tādu atbildi, no kuras ar dabīgu saprašānu tomēr nevar saprast neko citu, kā to, ko mēs tev atklāti pateicām acīs! Mums ir laba griba, — ja tu katrā ziņā esi pravietis, kāpēc tu to neatzīsti? Mēs esam Jeruzalemes goda vīri un mums ir lieli īpašumi. Ja tu būtu paties pravietis, tad tev mūsu vidū klātos labi, bet tu to neatzīsti un tādēļ tu arī neesi nekāds pravietis, bet tīrs burvis, kas templi apgāna vairāk, nekā tie, kuri pirmīt tika izdzīti ārā.”

7] Es saku: “Ejat un aprunājieties ar tiem, ar kuriem Es esmu atnācis; viņi jums teiks, kas Es esmu!”

8] Nu jūdi gāja pie mācekļiem un viņus izvaicāja; mācekļi teica to, ko viņi par Mani pie Jordānas bija dzirdējuši kā Jāņa liecību un ko viņi dzirdējuši un piedzīvojuši Manā klātbūtnē, bet pie tam atzinās, ka arī viņi nesaprot to, ko Es esmu teicis jūdiem.

22. Kad Viņš bija augšāmcēlies no miroņiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš to bija sacījis, un ticēja rakstiem un vārdiem, ko Viņš bija runājis.

9] Jo viņi paši to saprata tikai pēc Manas pēc trim gadiem notikušās visbrīnumainākās augšāmcelšanās, tāpat kā tos rakstus, kas par Mani to iepriekš bija pareģojuši.

10] Kad **jūdi** no mācekļiem to visu uzzināja, viņi atkal nāca pie Manis un teica: “Pēc visa tā, ko mēs tagad par Tevi no Taviem visai vaļsirdīgajiem pavadoņiem uzzinājām, tad Tu acīm redzot būtu tas

Apsolītais! — Jāņa, kuru mēs labi pazīstam, liecība vareni runā Tavā labā, un Tavi darbi ne mazāk; bet Tavi vārdi ir gluži pretēji visam citam — Kā Mesija darbos var būt Dievs un vārdos ģeķis? — Izskaidro mums to, un mēs visi Tevi pieņemsim un visos iespējamajos veidos Tev palīdzēsim.

11] **Es** teicu: “Ko jūs Man varat dot, ko jūs iepriekš nebūtu saņēmuši no Mana Tēva, Kas mājo debesīs? Bet, ja jūs to esat saņēmuši, kā jūs varat runāt, it kā nebūtu saņēmuši? Ko jūs Man gribat dot, kas te nebūtu Mans? Jo, kas ir Tēva, tas ir arī Mans; jo Es un Tēvs neesam divi, bet viens! Es jums saku: nekas cits, kā vienīgi griba ir jūsu, bet viss cits ir Mans. Ja jūs patiesā sirds mīlestībā Man dodat savu gribu un ja jūs ticat, ka Es un Tēvs esam pilnīgi viens, tad jūs man esat devuši visu, ko Es no jums varu prasīt!”

12] **Jūdi** sacīja: “Tad izdari kādu zīmi, un mēs ticēsim, ka Tu esi tas Apsolītais!”

13] **Es** sacīju: “Kāpēc tad jūs gribat zīmi? Ak, jūs aplamnieki! Vai tad jūs nezināt, ka zīmes nevienam nepamudina, bet tikai notiesā? Bet Es nenācu jūs tiesāt, bet gan dot jums mūžīgu dzīvību, ja jūs savās sirdīs man ticat. Vēl gan notiks daudzas zīmes, un dažas no tām jūs redzēsiet; bet tās jūs neatdzīvinās, tās jūs uz ilgu laiku nonāvēs!”

**15. KUNGA TĀLĀKA EPIZODE AR JŪDIEM. VIENS NO VIŅIEM GRIB LŪGT KUNGU VIESOS;
KUNGS VIŅAM ATKLĀJ VIŅA UN TĀ BIEDRU NEKRIETNĀS DOMAS UN CILVĒCISKO STATŪTU
ĻAUNUMU UN ATSTĀJ TEMPLI. (JĀŅA EV. 2:23–25)**

23. Bet, kad viņš Lieldienās uz svētkiem bija Jeruzalemē, daudzi, redzēdami zīmes, kuras Viņš darija, ticēja Viņa vārdam.

1] “Es jums saku: tagad ir Lieldienas, un Es visu šo laiku uzturēšos šeit, Jeruzalemē; ejiet turp, kur Es būšu, un jūs redzēsiet daudzas patiesas zīmes! Tikai paši piesargieties, vai tās zīmes jūs nenonāvēs!”

2] Pēc šiem vārdiem jūdi pārsteigti iepleta acis; bet es viņus atstāju un kopā ar mācekļiem izgāju ārā no templā. Jūdi pavisam slepeni Man sekoja, jo pārāk atklāti neiedrošinājās Man sekot, ja jau Es biju runājis par “Nonāvēšanu un Manām zīmēm.” Ar Manis teikto viņi nesaprata visa garīgā elementa nonāvēšanu, bet gan miesas nonāvēšanu, un, kā visi zemes bagātņieki, bija lieli laicīgās dzīves draugi.

3] Ārpus templā **viens** no viņiem tomēr pienāca pie Manis un teica: “Meistar, es Tevi esmu atzinis un gribu būt Tavā tuvumā; kur Tu mājo?”

24. Bet Jēzus viņiem neuzticējās; jo viņš viņus visus pazina.

25. Un Viņam nevajadzēja, ka te kāds par kādu cilvēku dotu liecību, jo Viņš gan zināja, kas bija cilvēkā.

4] Bet Es redzēju, ka viņā nebija nopietnības un viņa nodoms uzzināt Manu mājvietu nebija godīgs, tāpēc Es viņam atbildēju ar zināmo aforismu: “Putniem ir savas ligzdas un lapsām ir savas alas; bet Cilvēka Dēlam nav pat akmens, uz kura nolikt Savu galvu, un šeit šajā pilsētā jau vismazāk. Bet ej un vispirms dabū tīru savu sirdi; tad nāc ar labu, nevis nodevīgu nodomu un tad vari lūkot, ka tu Manā tuvumā pastāvēsi!”

5] Bet **viņš** teica: “Meistar, tu maldies par mani un maniem draugiem; ja tev nav pajumtes, tad nāc pie mums un mēs Tev un taviem mācekļiem un citiem dosim pajumti un jūs uzturēsim, cik ilgi jūs gribēsiet!”

6] Bet **Es** vislabāk redzēju, ka viņa nolūks nebija tīrs, un teicu: “Mēs jums gan nevaram uzticēties; jo jūs esat Eroda draugi un, tāpat kā viņš, izrāžu kāri cilvēki, sevišķi, ja jūs tās varat redzēt par velti. Bet Es esmu nācis uz šo pilsētu nevis, lai ar joku lugām erodiešiem pakavētu laiku, bet gan, lai šeit pasludinātu, ka Dieva Valstība ir tuvu klāt nākusi un ka jums tādēļ patiesi jāatgriežas no grēkiem, ka jūs varat kļūt par šīs Valstības dalībniekiem! Redzi, tas šajā laikā ir Manas klātbūtnes mērķis, un tam jūsu mājvieta nav vajadzīga! Jo, kas kādā namā dzīvo, tas no tā nevar izkļūti citādi, kā vienīgi pa durvīm, kuras apgādātas ar atslēgu un bultu, tādējādi viesi var arī padarīt par gūstekni. Bet, kas savu mājvietu ņem klajumā, tas vienmēr ir brīvs un var doties, kurp vēlas!”

7] **Jūds** sacīja: “Kā Tu vari mūs tā noķengāt! Vai Tu domā, ka par viesmīlības svētumu mēs paši neko vairs nezinām? Kad mēs Tevi lūdzam viesos un Tu mūsu namā ienāc kā viesis, tad Tu namā esi tas vissvētākais un “vai!” tam, kas tevi aiztikt! Un tā pie mums par visām lietām tiek cienītas un ievērotas viesu tiesības. Kā Tu vari mūsu mājās apšaubīt tādu kārtību?”

8] **Es** teicu: “Šo jūsu mājas dzīves kārtību Es gan zinu; bet tādēļ Man nav svešs arī kas cits. Kamēr

viesis ir jūsu namā, viņš gan bauda viesu tiesības; bet, kad viņš pēc tam grib no nama iziet, tad durvju priekšā gaida pasūtīti tiesas kalpi un šķēpneši, kas viņu sagūsta un iekāļ važās un ķēdēs. Saki, vai arī tas pieder pie senās viesmīlības?!”

9] **Jūds**, nedaudz apmulsis, sacīja: “Kurš gan ar tīru sirdsapziņu var izplatīt par mums tādas valodas?”

10] **Es** teicu: “Tas, kas to zina! Vai pirms pāris dienām kāds cilvēks tā netika nodots tiesas rokās?”

11] **Jūds**, vēl vairāk apmulsis, sacīja: “Meistar, kas Tev to teica? Ja kaut kas tāds noticis, saki, vai tas noziedznieks to nav pelnījis?”

12] **Es** saku: “Bet pie jums daudz kas ir noziegums, kas Dieva un Manā priekšā nekāds noziegums nav; jo jūsu cietajās sirdīs daudz kas ir noziegums, pret ko Mozus nav devis nekādu bausli. Tie ir jūsu likumi un Manā priekšā tie nevienu cilvēku nepadara par noziedznieku! Ja jūsu likumi ir grēks pret Mozus baušļiem, kā tad tas, kurš tur Mozus baušļus un ar to grēko pret jūsu likumiem, ir noziedznieks? Ak, Es jums saku: “Jūs visi esat pilni ļaunprātības un nekaunīgas viltības!”

13] **Jūds** saka: “Kā tas var būt? Mozus mums ir devis tiesības sevišķos gadījumos izdot likumus, un tāpat mūsu labi pārdomātie likumi ir tikpat labi, kā paša Mozus baušļi. Tātad, vai tas, kurš tos neievēro, nav tāds pat noziedznieks, kā tas, kurš nogrēkojies tieši pret Mozus baušļiem?”

14] **Es** sacīju: “Jūsu priekšā jā, bet ne Manā priekšā. Mozus pavēlēja, ka savus vecākus jāmīl un jāgodā, bet jūs sakāt un priesteri pat pavēl: “Kas par to upurē templī, tas no šī baušļa atpērkas”. Bet, kad nu kāds cilvēks nāk pie jums un saka: “Jūs esat Dieva noliedzēji un nožēlojami krāpnieki, jo savas mantkārības dēļ atceļat Mozus bauslību, tās vietā dodami citu likumu un ar to mokāt nabaga cilvēci! — Redzi, tajā arī pastāv tā cilvēka noziegums pret jums, un pie durvju sliekšņa jūs viņu nodevāt tiesai, — saki, vai šis cienījamais cilvēks ir to pelnījis, jeb vai jūs pret Mozu neesat daudz lielāki noziedznieki?”

15] Te **Jūds** saskaitās un aizgāja pie citiem saviem biedriem, kuriem viņš izstāstīja visu, ko no Manis bija dzirdējis, bet **viņi** kratīja galvas un teica: “Dīvaini! Kā šis cilvēks var to zināt?” — Bet Es atstāju šo vietu un ar savējiem devos uz kādu nelielu mājvietu ārpus pilsētas un dažas dienas tur paliku.

16. KUNGA ATKLĀTĀ TEMPLĀ ŠĶĪSTĪŠANAS GARĪGĀ NOZĪME JEB ATBILSTĪBA. ĻOTI SVARĪGI DZĪVES UN VADĪBAS PADOMI.

1] Šeit atstāstītais, protams, nav abu otra nodaļā sastopamo notikumu vēsturiskās norises ļoti detalizēts attēlojums; jo bija noticis un atgadījies vēl šis tas, ko mazsvarīguma dēļ šeit nevajadzēja atstāstīt, tāpēc, ka tas, pirmkārt, būtu sagādājis pavisam nevajadzīgu darba pagarinājumu un, otrkārt, nebūtu devis tekstam nekādu augstāku vērtību un neveicinātu dziļāku tā izpratni. Vēl atliek īsi izteikt otrā notikuma garīgo nozīmi un šī otrā nodaļa, ciktāl tā lasītājam un klausītājam sniedz tikai divus svarīgākos sevī noslēgtus notikumus, ir uzskatāma par pabeigtu.

2] Pirmā notikuma Kānā Galilejā garīgā nozīme ir jau dota; tāpat mums parādāma vēl tikai otrā notikuma garīgā nozīme, un tā ir sekojoša:

3] Tempļis attēlo cilvēku viņa dabiskā laicīgā sfērā. Tempļa, tāpat kā cilvēka, iekšienē atrodas tas vissvētākais; bet arī āriene jātur svēta un tīra, lai netiek apgānīta iekšiene — kā tempļa, tā cilvēka vissvētākais!

4] Tempļa vissvētākā daļa gan ir aizsegta ar biezu priekškaru, un vissvētākajā vietā drīkst iet vienīgi augstākais priesteris un tikai zināmos laikos. Priekškars un tagad reti atļautā vissvētākās vietas apmeklēšana ir kā aizsargs pret vissvētākās vietas apgānīšanu. Ja kāds cilvēks grēko ar savu miesu, tad viņš apgāna ne tikai to, bet arī savu dvēseli un līdz ar to arī savu garu, kas katrā cilvēkā attēlo iekšējo un vissvētāko, un tas patiesi arī ir šis vissvētākais cilvēkā, tāpat kā templī tas ir novietots dziļi aiz bieza priekškara, un vienīgi tikai **mīlestībai uz Dievu**, kas katrā cilvēkā ir tas īstākais Dieva augstais priesteris, ir atļauts nesodītai iespieties šajā vissvētākajā un pacelt priekškaru. Gadās, ka šis vienīgais augstākais priesteris cilvēkā pats kļūst netīrs, pieķerdamies netīrām pasaulīgām lietām un šīs pieķeršanās dēļ darot nelietības. Kā gan vissvētākā vieta var palikt nepagānīta, ja to apmeklē netīrs virspriesteris?!

5] Tātad, ja cilvēkā, tāpat kā templī, viss kļuvis netīrs, viņš pats saviem spēkiem vairs nespēj to iztīrīt — ja slota ir pilna mēslu un netīrumu, kā lai tā der kādas telpas iztīrīšanai?! Te tad diemžēl Man Pašam vajag likt rokas pie darba un ar varu tīrīt templi, proti, ar visādu sāpīgu procesu, kā slimību un šķietamu nelaiemes gadījumu palīdzību.

6] “Pārdevēji” un “pircēji” ir zemiskas, netīras kaislības cilvēkā; pārdošanai piedāvātie lopi attēlo dzīvnieciskas juteklības zemāko pakāpi un vienlaicīgi tās radīto lielo mulžību un dvēselisko aklumu. Ja būtni pārņēmusi šāda juteklība, tās mīlestība līdzinās kāda vērša mīlestībai, kuram pietrūkst pat jutekliskās radīšanas un dzimuma mīlestības, kuru sajūsmina vienīgi visrupjākā polipveidīgā rīšanas mīlestība.

7] Ko tad šajā līdzībā nozīmē **naudas mainītāji** ar saviem darījumiem? Tie cilvēkā parāda visu to, kas izriet no cilvēka jau pavisam dzīvnieciskas kļuvušas patmīlības; jo lops mīl tikai sevi, un vilks, ja ir izsalcis, aprij otru. Šos “naudas mainītājus”, jeb tādu lopisku patmīlību tātad arī vajag izdzīt ārā no cilvēka ar visādu sāpīgu varu, un visu to, kas šādu mīlestību sajūsmina, vajag apgāzt un izkaisīt!

8] Jā, kāpēc tad ne gluži iznīcināt? — Tāpēc, ka arī tādai mīlestībai nedrīkst tikt atņemta brīvība; jo cēla sēkla vai kviešu grauds vislabāk aug un dos bagātu ražu ar lopu mēsliem bagātīgi mēsnotā tīrumā. Bet, ja tīrumam, lai to pilnīgi iztīrītu no visiem netīrumiem, pavisam atņemtu mēslus, līdz ar to cēlais kviešu grauds tikai vāji augtu un noteikti dotu vāju ražu.

9] Mēslus, ko no sākuma izved uz tīruma gubās, vajag izārdīt un izkaisīt, tikai tad tie tīrumam būs par svētību; bet, ja tos atstātu lielās gubās, tad tur, kur tie atrastos, tie visu nomāktu un pārējam tīrumam neko nelīdzētu.

10] Bet tas arī ir iemesls, kāpēc Es Evaņģēliskā tempļa šķīstīšanas notikumā naudas mainītāju naudu esmu tikai izkaisījis, nevis pilnīgi iznīcinājis, kas Man būtu bijis viegli iespējams.

11] Bet ko tad attēlo tempļa iekšienē esošie baložu pārdevēji, kuriem arī vajag atgriezties ārpusē, savās vecajās ierādītajās vietās?

12] Ar viņiem saprotams ārējais likums, kas te pastāv visādās ceremonijās, pieklājībā, godprātībā, laipnībā u.t.t. tīri pasaulīgā nozīmē, bet kuru cilvēku aklība grib pacelt par kādu iekšējās dzīves vērtību un tajā iesakņot cilvēka patieso dzīvību.

13] Balodis ir gaisa dzīvnieks un, tā kā Austrumos to bieži izmantoja vēstuļu pastam, sevišķi mīlestības lietās, (senajiem ēģiptiešiem bija pat atbilstošs hieroglifs, kas nozīmēja maigu un jauku sarunāšanos), tad viņš kā tādas sarunāšanās zīme derēja templī un bija arī parasts un simboliski atbilstošs upurējams dzīvnieks, ko jauni laulātie parasti nesa uz templi kā upuri, piedzimstot pirmajam bērnam, par zīmi, ka tagad viņi ir kļuvuši brīvi no tādas ārējas sazināšanās, laipnības parādīšanas un ceremoniālas klīrības un ir iegājuši patiesā, dzīvību dodošā mīlestībā.

14] Bet tagad — pēc visu lietu kārtības — ārējais piederas ārējam, miza nekad nedrīkst atrasties koka serdē, tāpēc, ka tā pati par sevi ir kas pilnīgi miris, bet visam, kas pieder pie mizas, arī vajag novietoties mizā. Ja miza īstā mērā ir savā vietā, tad tā kokam ir ļoti noderīga, turpretī, ja kāds mizu gribētu pārvietot koka serdē, serdi iepriekš izņemot, koks tūdaļ nokalstu un nomirtu.

15] Un tā, par zīmi, ka cilvēkiem nav ārējie tikumi jāpadara par iekšējās dzīvības lietu, tādējādi cēlajam cilvēkam kļūstot tikai par runājošu lelli, šie baložu pārdevēji, plašākā nozīmē — visas ārišķības, šaurākā — šo ārišķību meistari, kuri savu precī cēnšas pasniegt kā iekšējās dzīvības precī, Man tāpat ir jāizraida no tempļa un jānosūta uz viņiem atbilstošu vietu.

16] Tātad šī ir sākumā minētā tempļa šķīstīšanas garīgā nozīme; un no pareizas un negrozāmas atbilstības starp cilvēku un templi paliek saprotams arī tas, ka tādā veidā runāt un rīkoties var vienīgi Dievs, kā tā Mūžīgā Gudrība, kas visu redz un zina, bet ne parasts cilvēks.

17] Bet kāpēc pēc tādas šķīstīšanas Kungs vēl neuzkavējas templī?

18] Tāpēc, ka vienīgi Viņš zina, kādai vajag būt cilvēka iekšīenei, lai viņš cilvēkā var ņemt paliekamu mājvietu. Bet vienlaicīgi, šādi šķīstot, cilvēkam nedrīkst atņemt brīvību, citādi viņš kļūtu par lelli.

19] Tātad Kungs, piespiedu kārtā, šķīstītam cilvēkam vēl nedrīkst uzticēties, jo vienīgi Viņš zina, kas ir vajadzīgs pilnīgai cilvēka iekšējai atjaunošanai. Tāpēc Šķīstītājs atkal iziet no tempļa un atgriežas tajā it kā nejauši no ārienes un nepakļaujas cilvēka prasībai, lai paliktu pie viņa un atbalstītu viņu kūtrībā. Cilvēkam atkal vajag pamosties pilnīgi patstāvīgai darbībai, tikai tādējādi kļūstot par pilnīgam. Tuvāk tas tiks izskaidrots nākamajā nodaļā.

JĀŅA EVANĢĒLIJA 3. NODAĻA. JĒZUS SARUNA AR NIKODĒMU PAR ATDZIMŠANU UN JĀŅA SARUNA AR SAVIEM MĀCEKĻIEM PAR KRISTU

17. KUNGS, MĀJVĪETĀ MĀCĪDAMS UN DZIEDINĀDAMS, DARA DAUDZ LABA. KUNGS
SATIEKAS AR NAKTS LAIKĀ ATNĀKUŠAJIEM BAGĀTNIEKIEM. “KAS PASAULES PRIEKŠĀ IR
MAZS, TO DIEVS IR IZRAUDZĪJIS.” (JĀŅA EV. 3:1)

1. *Bet starp farizejiem bija viens cilvēks, vārdā Nikodēms, kas starp jūdiem bija priekšnieks.*

1] Kad pēc tempļa šķīstīšanas Es ar visiem tiem, kas bija Man sekojuši, uzturējos ārpus pilsētas kādā nelielā mājvietā, par ko jau tika minēts iepriekšējā nodaļā; tomēr katrs varētu vēlēties pajautāt:

2] “Ko tad Tu, Kungs, tur dariji? Jo Tu šīs vismaz astoņas dienas noteikti neesi pavadījis bez darba?”

3] Te Es saku: “Pavisam noteikti nē! Jo tur dienu un nakti pie Manis nāca daudz visu kārtu pilsēt-
nieku. Nabadzīgie parasti nāca dienā, bet lielie vīri, augstmaņi un bagātnieki, biežāk pa nakti, jo sev
līdzīgo priekšā viņi negribēja izrādīties vāji un viltīgi.

4] Bet, tā kā iepazīties ar Mani tuvāk viņus tomēr mudināja daļēji ziņkārība, daļēji — sava veida
ticīga nojauta, ka varbūt tomēr Es varētu būt Mesija, tad viņi nāca Mani apmeklēt naktīs, kas parasti
beidzās ar stipru skaišanos; jo šiem augstmaņiem un bagātniekiem pavisam noteikti nepatika tas, ka Es
vienlīdz laipni izturējos gan pret viņiem, gan pret daudzajiem nabagiem, kuri nevarēja vien beigt slavēt
Manu labsirdību un draudzību.

5] Arī kā ārsts Es darīju daudz brīnumu starp nabadzīgajiem, apsēstos atbrīvoju no viņu mocītā-
jiem gariem, nolēmētos padarīju spējīgus iet, podagras slimos taisnus, spītālīgos tirus, mēmos spējīgus
dzirdēt un runāt, aklos redzīgus — un to visu visvairāk ar Vārdu.

6] Tie, kuri naktī nāca pie Manis, to labi zināja un prasīja no Manis līdzīgas zīmes, kur pretī Es
viņiem vienmēr atteicu: “Dienai ir divpadsmit un naktij tāpat divpadsmit stundas. Diena ir nolemta
darbam, bet nakts — atdusai. Kas dienā strādā, tam viss iet gludi, bet kas naktī strādā, tas viegli uzduras
šķēršļiem, jo viņš neredz, kur liek savu kāju.”

7] Daži Man jautāja, kādā varā un spēkā Es daru tādus brīnumus. Uz to atbilde pavisam īsi bija
šāda: “No Manis Paša varas, un te Man nav vajadzīga neviena cilvēka palīdzība!”

8] Vēl viņi Man jautāja, kāpēc Es labāk neņemot mājvietu pilsētā; jo tādiem tik lieliem darbiem
piederas liela vieta, bet ne pēdējā sādžīņa, kas gan atrodas lielas pilsētas tuvumā, bet ko pilsēt-
nieki pavi-
sam neievēro.

9] Uz to Es atbildēju: “Tādā vietā, kur iedomīgi iedzīvotāji vārtu priekšā par sargiem tur šķēpu ne-
sējus un laiž iekšā tikai izcilus ļaudis, bet nabagu bez žēlastības atraida un kur uz katras ielas, ja kāds ir
svešinieks un nav pietiekami grezni ģērbies, viņš tiek vismaz septiņreiz apturēts un izvaicāts, kas un no
kurienes viņš esot un ko viņš šeit darot, — Es nepalieku. Bez tam Es mīlu tikai to, kas pasaules priek-
šā ir mazs un ko pasaule nicina, jo Rakstos teikts: “Kas pasaules priekšā ir liels, tas Dieva priekšā ir
negantība!”

10] Un viņi jautāja un teica: “Vai templis, kurā mājō Jehova, nav liels un krāšņs?” — Es teicu: “Vi-
ņam gan vajadzētu tajā mājot, bet, tā kā jūs templi esat apgānījuši, tad Viņš to atstāja un tajā vairs ne-
mājō, un Mozus šķirsts ir tukšs un miris!”

11] **Nakts gājēji** sacīja: “Kādas noziedzīgas blēņas Tu te sarunā? Vai tad Tu nezini, ko Dievs uz
Dāvidu un Zālamanu ir runājis? Vai tas, ko runājis Dievs, jebkad var kļūt nepatiess? Kas tad Tu esi, ka
mūsu priekšā iedrošīnies tā runāt?”

12] Es sacīju: “Ciklab man Sevī un no Sevis paša ir vara un spēks, vienīgi pēc Savas gribas un ar
Savu Vārdu dziedināt visus slimniekus, kas atnākuši pie Manis, tāpat Man ir arī vara un spēks un vis-
pilnīgākās tiesības jūsu priekšā tā runāt par templi, un Es vēlreiz saku, ka tagad arī jūsu templis Dieva
priekšā ir negantība!”

13] Te daži iesāka kurnēt, bet citi teica: “Tas acīmredzot ir pravietis, un viņi vienmēr par templi ir
izteikušies nelabvēlīgi! Ļausim Viņam iet!” Un tā šie nakts gājēji atkal aizgāja.

**18. NOTIKUMS AR JERUZALEMES PILSĒTAS GALVU NIKODĒMU. NIKODĒMS KĀ
PRAVIETOJUMU ZINĀTĀJS IR PAREIZI APRĒĶINĀJIS DIEVA VALSTĪBAS ATNĀKŠANU, TOMĒR
PĒDĒJO NEATZĪST. SVARĪGI DZĪVĪBAS PADOMI UZ ATDZIMŠANU. (JĀNA EV. 3:2–5)**

1] Bet, kamēr Es uzturējos Jeruzalemes tuvumā, priekšpēdējā naktī pie Manis atnāca pilsētā labi pazīstamais Nikodēms, tāpēc, ka arī viņš bija Jeruzalemes augstmanis; — pirmkārt, viņš bija farizejs, tātad amata, cieņas un ievēribas ziņā apmēram tas, kas tagad Romā ir kardināls, un, otrkārt, kā bagātākais Jeruzalemes lielpilsonis bija arī šīs pilsētas jūdu augstākais priekšnieks; pati Roma bija viņu iecēlusi pilsētas galvas amatā.

2. Viņš naktī nāca pie Jēzus un Viņam sacīja: “Meistar, mēs zinām, ka Tu esi nācis no Dieva kā skolotājs (pravietis), jo neviens nevar darīt tādas zīmes, kā dari Tu, ja Dievs nav ar viņu.”

2] Viņš, kā Jeruzalemes priekšnieks pilsoniskā ziņā, pats naktī nāca ārā pie Manis un tūlīt sacīja: “Meistar! Piedod man, ka nāku pie Tevis tik vēlu naktī un traucēju Tevi Tavā mierā, bet, tā kā es dzirdēju, ka Tu šo apvidu jau rītdien atstāj, tad nevarēju citādi apliecināt Tev savu cieņu. Jo, redzi, es un vairāki mani amata biedri, tā kā esam vērojuši Tavus darbus, tad tagad zinām, ka Tu pie mums esi nācis kā pilnīgi paties, Dieva sūtīts pravietis! Jo tās brīnuma zīmes, ko Tu dari, nevar darīt neviens, ja Jehova nav ar viņu! Tā, ka Tu acīmredzot esi pravietis un tev vajag redzēt, cik ļaunā stāvoklī mēs esam, bet, tā kā Tavi priekšgājēji mums tomēr apsolījuši Dieva Valstību, tad saki, lūdzams, kad tā nāks, un, ja tā nāks, tad kādam vajag būt, lai tajā nonāktu?”

3. Jēzus atbildēja un teica: “Patiesi, patiesi, es tev saku: ja vien kāds no jauna piedzims, citādi viņš nevar redzēt Dieva valstību.”

3] Uz šo Nikodēma jautājumu Es tikpat īsi atbildēju, kā to izteic pants, proti: “Patiesi, patiesi, Es tev saku, ja nu vienīgi kāds piedzims no jauna, citādi viņš nevar Dieva valstību ne redzēt, nedz, vēl jo mazāk — tajā ieiet,” — kas nozīmē: “Ja tu savu garu tādā ceļā, kādu Es tev ar Savu mācību un darbiem rādu, nepamodināsi, tad tu Mana Vārda dievišķo būtību ne tuvu nevari saprast, nemaz nerunājot par iespēšanos tā dzīvību sniedzošajos dziļumos!”

4] Turpmāk redzēsim, ka citādi krietnais Nikodēms tādus Manus vārdus nav sapratis, tas vēlreiz apstiprina, ka, ja kāds nav ar pamodinātu garu, tas Mana Vārds dievišķo dzīvību pat ne tuvu nevar saprast. To skaidri un gaiši parāda nākamais pants, saskaņā ar kuru **Nikodēms**, par Maniem vārdiem pavisam apmulsis, jautāja:

4. Nikodēms Viņam saka: “Kā cilvēks var vēlreiz piedzimt, kad viņš ir kļuvis vecs? Vai tad viņš atkal var ieiet savas mātes miesās un no tām atkal piedzimt?”

5] “Bet, mīļais Meistar, manām ausīm tavi vārdi tomēr šķiet dīvaini. Kā gan var būt iespējams vēlreiz piedzimt? Vai tad kāds cilvēks, kas ir kļuvis liels, vecs un stīvs, caur šaurajiem vārtiņiem var iekāpt savas mātes miesās un pēc tam no tām piedzimt otru reizi? Redzi, mīļais Meistar, tā ir pilnīgi neiespējama lieta. Vai nu Tu par gaidāmo Dieva valstību neko nezini, vai, mazākais, nezini īsti, jeb Tu par to zini un tikai aiz bailēm, ka es Tevi nelieku sagūstīt un iemest cietumā, negribi man to teikt. Ak, par to esi bez raizēm, jo es vēl nekad nevienam neesmu laupījis viņa brīvību, vienīgi, ja viņš bijis slepkava vai zaglis. — Bet Tu nabaga cilvēcei esi liels labdaris un ar Dieva spēku Tevī brīnišķīgi izdziedinājis gandrīz visus Jeruzalemes cilvēkus; kā tad lai es varētu Tevi aizskart?”

6] Bet tici man, mīļais Meistar, ka uz Dieva Valstības nākšanu es skatos nopietni! Tādēļ, ja Tu par to zini kaut ko tuvāku, saki to tādā veidā, ka es teikto varu aptvert! Debesīgo izteic ar debesīgiem un laicīgo ar laicīgiem vārdiem, bet labi saprotamās ainās, citādi man no tavas pamācības būs vēl mazāk labuma, nekā no seno ēģiptiešu putnu rakstiem (hieroglifiem), kurus es nevaru ne izlasīt, nedz, vēl jo mazāk — saprast. No saviem aprēķiniem es visai droši zinu, ka Dieva Valstībai jau vajag būt klāt, tikai man vēl nav zināms, kur un kā tajā ieiet un kas tajā tiek uzņemts. Es vēlētos saņemt no Tevis pilnīgi saprotamu un skaidru atbildi uz šiem jautājumiem.

5. Jēzus atbildēja: patiesi, patiesi, Es tev saku, ja kāds neatdzimst ūdenī un garā, netikt tam Dieva valstībā!

7] Uz šo atkārtoto jautājumu Es Nikodēmam atkal devu tieši to atbildi, kāda tā ir iepriekšējā, 5. pantā; vienīgā atšķirība no iepriekšējās atbildes ir tāda, ka te Es tuvāk paskaidroju, tieši kādā veidā vajag atdzimst, lai ieietu Dieva valstībā, proti, **ūdenī** un **garā**, kas nozīmē:

8] Dvēselei vajag tikt šķīstītai ar **pazemības un pašaieliedzības ūdeni**, jo ūdens ir vissenākais pa-

zemības simbols. Tas ļauj ar sevi darīt visu, uz visu ir pakalpīgs, tas vienmēr izraugās viszemākās zemes vietas un bēg no augstumiem, — un tikai pēc tam ar **Patiesības Garu**, kuru netīra dvēsele nekad nevar saprast, jo netīra dvēsele ir līdzīga naktij, kur pretī patiesība ir saule, kas ap sevi visur izplata gaismu un dienu.

9] Tātad, kas savā pazemības šķīstītajā dvēselē uzņem patiesību un to kā tādu patiesi atzīst, to šī patiesība dara garā brīvu, un šī gara brīvība vai ieiešana tādā brīvībā tad arī ir tā īstenā ieiešana Dieva Valstībā.

10] Bet Es, protams, nedevu Nikodēmam tādu izskaidrojumu, jo savu zināšanu robežās viņš to būtu sapratis vēl mazāk, nekā aizklāto, iso līdzību. Tāpēc arī viņš Man jautāja otrreiz, kā tas būtu saprotams.

19. SARUNAS TURPINĀJUMS AR NIKODĒMU. KUNGS KĀ MEISTARS VISĀ, TĀTAD ARĪ PATIESĀ GUDRĪBĀ. CILVĒKA BŪTĪBA. GARA NOSLĒPUMS. SKAISTA LĪDZĪBA PAR JAUNO VĪRU, KĀ ATBILSTĪBA GARĪGAI GAISMAI VĒL NENOBRIEDUŠĀ DVĒSELĒ. (JĀŅA EV. 3:6–12)

6. Kas no miesas dzimis, ir miesa, un kas no gara dzimis, ir gars.

1] Bet Es viņam atbildēju, kā tas iepriekšējā, 6., pantā ir rakstīts, proti: “Nebrīnies, ka Es tev tā saku. Jo redzi, kas nāk no miesas, tas ir miesa, tātad nedzīva matērija jeb ārējākais dzīvības apvalks; bet kas nāk no Gara, tas arī ir gars jeb Sevī Pašā mūžīga dzīvība un patiesība!”

2] Bet Nikodēmam tā lieta vēl arvien nebija saprotami. Viņš raustīja plecus un kļuva aizvien vairāk izbrīnīts, mazāk par lietu, nekā par to, ka viņš kā visgudrākais farizejs, kas taču ir izglītots visos rakstos, nav spējīgs saprast tādu vārdu nozīmi; jo viņš bija augstās domās par savu gudrību, kuras dēļ arī bija iecelts par jūdu priekšnieku.

3] Tāpēc viņš jo vairāk brīnījās, kad nu pavisam negaidot Manī bija atradis Meistaru, kas viņam sniedza pārdošanai pavisam savādus gudrības riekstus. Tā kā viņš pavisam nevarēja orientēties, tad atkal Man jautāja: “Jā — kā tad tas ir saprotams? Vai tad arī gars var nonākt grūtniecības stāvoklī un dzemdēt sev līdzīgu?”

7. Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: Jums vajag no jauna piedzimt!

4] Es viņam sacīju: “Es jau esmu teicis, ka tev par to nemaz nav tā jābrīnās, kad es tev teicu: “Jums visiem vajag no jauna piedzimt!”

8. Vējš pūš, kur grib, un tu gan dzirdi tā šalkšanu, tomēr nezini, no kurienes tas nāk un uz kurieni dodas; tā tas ir ar ikvienu, kas piedzimst no Gara.

5] Jo redzi, vējš pūš kur grib, un tu gan dzirdi tā šalkšanu, bet nezini, no kurienes tas sākotnēji rodas; tā tas ir ar ikvienu, kas nāk no Gara un tevi uzrunā. Tu gan viņu redzi un dzirdi, bet, tā kā viņš uz tevi runā savā garīgā veidā, tad tu neaptver un nesaproti, no kurienes viņam ir šīs zināšanas un ko viņš ar to domā. Bet, tā kā tu esi godīgs un gudrs, tad jau arī tev īstā laikā tiks dota spēja šīs lietas aptvert un saprast.”

9. Nikodēms atbildēja un Viņam teica: “Meistar, kā tas var notikt?”

6] Te **Nikodēms** domīgi pakratīja galvu un pēc kāda laika sacīja: “Te es gan vēlētos uzzināt no Tevis, kā tas varētu notikt? Jo, ko es zinu un saprotu, to es zinu un saprotu manā miesā; ja man miesa tiks atņemta, kā gan es vairs varēšu kaut ko aptvert un saprast! — Kā, kā — es kā miesa kļūšu par garu un kā mans gars tad sevī uzņems citu garu un tad piedzims no jauna? — Kā, kā tas varēs notikt?”

10. Jēzus atbildēja un viņam teica: “Tu tomēr esi mācītājs Izraēlā un to nezini?!”

7] Es viņam sacīju: “Tu esi gudrākais mācītājs Izraēlā un, vienalga, nevari to aptvert un saprast! — Bet, ja tu kā rakstu mācītājs to nevari saprast, kas tad lai notiek ar daudziem citiem, kuri no rakstiem zina knapi tik daudz, kā to, ka reiz esot bijuši tādi Ābrams, Īzaks un Jēkabs?”

11. Patiesi, patiesi, Es tev saku: mēs (garīgie) runājam (pavisam dabīgi) to, ko mēs zinām, un liecinām (par to), ko esam redzējuši, un jūs nespējat mūsu liecību (saprast) un pieņemt!

8] Patiesi, patiesi, tici Man! Mēs, t.i., Es un mani mācekļi, kas esam atnākuši no Gara, šeit ar tevi nerunājam it kā tīri garīgi, bet gan pavisam dabīgi un zemes dabas attēlos tev darām zināmu to, ko mēs zinām un garā esam redzējuši, un jūs to nevarat aptvert un pieņemt!

12. Bet, ja jau jūs nevarat ticēt (pieņemt), kad Es ar jums runāju par zemes lietām, kā jūs tad ticētu, ja es ar jums vēlētos runāt tīri par debess lietām?!

9] Bet ja jau jūs nevarat aptvert un saprast kaut ko, izteiktu tik viegli saprotamos vārdos, Man runājot ar jums par garīgām lietām pavisam laicīgā veidā, tādējādi ļaudams tām kļūt gluži vai par zemes lietām, nu, tad Man gribētos zināt, kas gan notiktu ar jūsu ticību, ja Es gribētu runāt ar jums par debesu lietām tīri debesīgi!

10] Es tev saku: gars, kas sevī un no sevis paša ir gars, vienīgais zina to, kas ir garā un kas dod viņam dzīvību! Bet miesa ir tikai ārējākā miza un par garu nezina neko, vienīgi, ja gars apvalkam, mizai to atklāj; bet tavš gars vēl ir par daudz miesas pārvaldīts un apsegts, un tādēļ par sevi neko nezina. Bet nāks laiks, kad tavš gars, kā jau Es tev teicu, taps brīvs; tad tu Manu liecību sapratīsi un pieņemsi!”

11] **Nikodēms** sacīja: “Mīļais Meistar, Tu gudrākais no gudrajiem! Ak, saki man to saprotami, kad, kad pienāks šis tik karsti gaidītais laiks?”

12] Uz to Es atbildēju un teicu: “Mans draugs, tu vēl esi par maz nobriedis tam, lai es tev pateiktu laiku, dienu un stundu! Redzi, kamēr jaunais viņš nav pietiekami norūdzis, tas paliek duļķains, un, ja tu to ieļej kristāla kausā un kausu turi pret sauli, tās varenā gaisma tomēr nespēs izspiesties cauri jaunā viņa duļķēm, un taisni tā tas ir arī ar cilvēku. Iekams viņš nav pietiekami norūdzis un rūgšanas procesā izmetis visu netīro, debesu gaisma viņa būtnei nevar izspiesties cauri. Bet tagad Es tev kaut ko teikšu, ja tu to sapratīsi, tad ar laiku būsi skaidrībā. Tātad klausies Mani!

20. TĀLĀKIE TRĪS SVARĪGIE PANTI, KURI NIKODĒMAM IR NESAPROTAMI. VIŅA PESIMISTISKĀ RUNA. KUNGA ĪSS MĀJIENS VIŅAM. (JĀŅA EV. 3:13–15)

13. Un neviens nav uzkāpis debesīs, kā vienīgi Tas, Kas no debesīm nonācis, tieši Cilvēka Dēls, Kurš vienmēr ir debesīs.

14. Un, kā Mozus tuksnesī ir paaugstinājies čūsku, tāpat arī vajag tikt paaugstinātam Cilvēka Dēlam.

15. Lai visi, kas Viņam tic, neiet pazušānā, bet iegūst mūžīgu dzīvību.

1] Redzi, neviens nevar uzkāpt debesīs, kā vien Tas, Kas ir nonācis no debesīm, Cilvēka dēls, Kurš vienmēr ir debesīs. Un, kā Mozus tuksnesī paaugstināja čūsku, tā jātiek paaugstinātam arī cilvēka Dēlam, lai visi, kas Viņam tic, neiet pazušānā, bet gan iegūst mūžīgu dzīvību! Saki Man, vai tu to saproti?”

2] **Nikodēms** saka: “Mīļais Meistar! Kā gan lai es to varētu?! Tevī ir īpaša veida gudrība; kā jau reiz Tev teicu, es vieglāk varētu lasīt seno ēģiptiešu putnu rakstus, nekā saprast Tavu gudrību! Man nu atklāti jāatzīst, ka, ja mani pie Tevis nesaistītu Tavi varenie darbi, es Tevi uzskatītu par nelgu vai jokdari; jo tomēr neviens saprātīgs cilvēks nekad nav runājis līdzīgi Tev! Tomēr Tavi darbi rāda, ka Tu esi nācis pie mums no Dieva kā skolotājs un Tevī jābūt dievišķai varas un gudrības pilnībai, bez kuras nevienam nav iespējams paveikt tādus darbus.

3] Bet, kur viens ir tīri dievišķs, tur arī tam otram vajag būt dievišķam. Tavi darbi, mīļais Meistar, ir dievišķi, un tātad arī Tavai Mācībai par Dieva Valstību uz Zemes, vai es to aptveru vai nē, vajag būt dievišķai! Tomēr, ja es kaut nedaudz pasaulīgi aplūkoju tēzi “Neviens nekāpj debesīs, kā vien tas, kas ir nonācis no debesīm!” — tas esot tieši Cilvēka Dēls, kurš vienmēr ir debesīs —, tad es esmu pilnīgi apjucis! Mīļais Meistar, kopš Enoka un Elijas nevienam zemes cilvēkam gan nav bijusi tā laime, redzami uzbraukt debesīs; Tu varbūt varētu būt trešais?! Un, ja arī Tu varbūt kļūtu tas trešais, vai gan tas ko līdzētu visiem citiem cilvēkiem, kuri, tādēļ, ka viņi nav nonākuši no debesīm, tātad arī nekad nevar nonākt debesīs?!

4] Bez tam Tu vēl teici, ka Tas, tā no debesīm nonākušais, tikai šķietami atrodas uz zemes, bet patiesībā vienmēr ir debesīs! Ievērojot to, pagaidām tikai Enokam un Elijam un vēlāk varbūt arī Tev var būt dalība pie Dieva Valstības, kurai jānāk, bet visi pārējie miljoni miljoni uz visām mūžību mūžībām var gulties mitri tumšajā kapā un no Dieva žēlastības un līdzcietības atkal kļūt par zemi un beidzot par neko!

5] Mīļais Meistar, par tādu Dieva valstību virs zemes nabaga zemes tārpi, kuri visādā ziņā diezgan smieklīgi saucas par “cilvēkiem”, pateicas. Kas gan nezina, ka tā ir un vienmēr tā būs? Viena vai divas bezdelīgas vasaru neatnes! Ko bija darījuši Enoks un Elija, kad viņi no zemes tika uzņemti debesīs? Būtībā neko citu, kā vien to, kas bija raksturīgs viņu debesu dabai! Tātad viņiem nebija nekāda nopelna un pēc Tava tagadējā izskaidrojuma viņi vienīgi tādēļ no zemes ir tikuši uzņemti debesīs, ka viņi, līdzīgi Tev, ir nonākuši uz zemes no debesīm!

6] Redzi, šis cietsirdīgās zemes nabaga cilvēcei ir ārkārtīgi maz cerību un nav gandrīz vai nekāda iepriecinājuma. Bet, kā jau Tev iepriekš teicu, es palieku pie tā, ka Tava Mācība tomēr ir dievišķa un visai gudra, lai gan, kā es vienā tavā tēzē parādīju, aplūkota ar dabīgu saprātu, tā ir un tai vajag būt vistīrākai ģeķībai, ko Tu sapratīsi tikpat labi kā es.

7] Bet ko Tu domā ar to Cilvēkdēlu, kuram jātiek paaugstinātam līdzīgi, kā Mozus vara paaugstināja čūsku tuksnesī un kā un kāpēc visiem, kas tic šim līdzīgi čūskai paaugstinātajam Cilvēka Dēlam, jādabū mūžīga dzīvība, tas jau sevi ir tīrākais neprāts, absurds! Kas ir šis Cilvēka Dēls? Kur Viņš ir tagad? Ko Viņš dara? Vai arī Viņš, līdzīgi Enokam un Elijam, nāk no debesīm? Vai vispirms Viņam jāpiedzimst miesā? Ko par šo Cilvēka Dēlu jātic tiem cilvēkiem, kuri droši vien Viņu tikpat maz jebkad ir redzējuši, kā es? Kā Viņš var nākt uz šo zemi, ja viņš arvien ir debesis? Kur Viņš tiks paaugstināts un kad? Vai tādējādi Viņš kļūs par neuzveicami varenu jūdu ķēniņu?

8] Redzi, mīlais Meistar, tas noteikti skan ļoti dīvaini no tāda vīra mutes, kas ar Saviem darbiem rāda, ka Viņā vajag mājot dievišķam spēkam un varai! Bet, kā jau teikts, es negribu ļaut tam visam sevi maldināt un joprojām turu Tevi par Dieva modinātu lielu pravieti.

9] No tā Tu redzi, ka es neesmu no tiem, kas kādu mācību, ja viņi to nesaprot, tūlīt atmet; bet tādēļ es tomēr gribētu tevi lūgt, lai tu man dotu vēl tikai nelielu paskaidrojumu: jo saskaņā ar Tevis līdz šim teikto man ir neiespējami Tevi aptvert un saprast. — Redzi, no manis jūdu zemē daudz kas atkarīgs, sevišķi Salemas pilsētā, kur es esmu visu jūdu priekšnieks! Ja es Tevi pasludinu par pravieti un ieviešu Tavu mācību, tad tā tiks pieņemta un ieviesta; bet, ja es to atmetu, tad tā arī tiks atmesta un netiks pieņemta. Tādēļ esi tik labs un dod man tikai nedaudz vairāk gaismas!

10] Es sacīju: “Tu tagad esi daudz ko sapļāpājis un runājis kā cilvēks, kuram par debess lietām nav ne mazākās jausmas; bet tas arī nevar būt citādi, jo tu esi pasaules naktī un nespēj ieraudzīt gaismu, kas ir atnākusi no debesīm, lai apgaismotu šīs pasaules nakts tumsu. Kāda puskrēsla tev gan ir, bet tomēr tu nesaredzi to, kas tev, tā teikt, sēž uz deguna!

21. KUNGS DOD NIKODĒMAM SAPROTAMĀKUS MĀJIENUS PAR DĒLA TAPŠANU PAR CILVĒKU UN PAR VIŅA, KĀ DIEVA UN CILVĒKA DĒLA MISIJU. KAS IR TIESA? KAS KUNGU NESPĒJA ATZĪT, TAJĀ JAU IR TIESA. (JĀŅA EV. 3:16–21)

16. Dievs tā ir mīlējis pasauli, ka Viņš deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai visi, kas viņam tic, nepazūd, bet gan iegūst mūžīgu dzīvību.

1] (Kungs): “Es tev saku. Dievs ir mīlestība un Dēls ir Viņa gudrība. Dievs tā mīlēja pasauli, ka Viņš šajā pasaulē deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, t.i., no Viņa Paša kopš Mūžības izejošo gudrību, lai visi, kas Viņam tic, nepazūd, bet gan iegūst mūžīgu dzīvību! — Saki Man, vai tu arī to nesaprati!?”

2] **Nikodēms** saka: “Es gan domāju, ka man tas būtu jāsaprot, bet pamatā es tomēr nesaprotu. Ja es vismaz zinātu, kas man būtu jāiesāk ar to Cilvēka Dēlu, te es tad jau būtu tā puslīdz kārtībā! Tu tagad runāji arī par Dieva vienpiedzimušo Dēlu, Kuru pasaulē deva Dieva mīlestība. Vai Cilvēka Dēls un tas “Jaunpiedzimušais Dieva Dēls” ir viena un tā pati individualitāte?”

3] **Es** saku: “Skaties šeit! Man ir galva, ķermenis, rokas un kājas. Galva, ķermenis, rokas un kājas ir miesa, un šī miesa ir Cilvēka Dēls; jo, kas ir miesa, tas nāk no miesas. Bet šajā Cilvēka Dēlā, Kas ir miesa, mājā Dieva gudrība, un tā ir Dieva vienpiedzimušais Dēls. Tomēr ne Dieva vienpiedzimušais Dēls, bet gan tikai Cilvēka dēls tiks paaugstināts līdzīgi Mozus vara čūskai tuksnesī, ko daudzi nespēs aptvert; bet, kuri neapjuks un ticībā turēsies pie Viņa vārda, tiem Viņš dos varu saukties par Dieva bērniem, un viņu dzīvībai un valstībai turpmāk mūžam nebūs beigu.

17. Jo Dievs Savu Dēlu nesūtīja pasaulē, lai Viņš to tiesātu, bet gan, lai tā caur viņu taptu atpestīta.

4] Bet tev tagad nevajag gaidīt kādu šīs pasaules tiesu, piemēram, karu, ūdens plūdus vai pat visus pagānus iznīcinošu uguni no debesīm; jo, redzi, Dievs Savu vienpiedzimušo Dēlu (Dievišķo gudrību) nav sūtījis pasaulē (šajā cilvēka miesā), lai Viņš šo pasauli tiesātu (pazudinātu), bet gan, lai tā ar Viņa palīdzību kļūst pilnīgi svētlaimīga, tas nozīmē, lai arī visa miesa neiet pazušanā, bet gan augšāmceļas mūžīgai dzīvībai kopā ar garu. (Kā miesa šeit jāsaprot ne tik daudz ķermeņa materiāls, kā dvēseles materiālās tieksmes). Bet, lai to sasniegtu, ticībai vajag iznīcināt miesā esošās materiālās augstības alkas un, proti, ticēt Cilvēka Dēlam, ka Viņš, no Dieva kopš Mūžības piedzimis, ir nācis šajā pasaulē, lai visi, kas

tic, turētos pie Viņa Vārda un iegūtu mūžīgu dzīvību!

18. Kas Viņam tic, tas netiks tiesāts; bet, kas netic, tas jau ir tiesāts, jo viņš netic vienpiedzimušā Dieva Dēla vārdam.

5] Kas aizvien, vai jūds vai pagāns, Viņam ticēs, tas mūžam nekad netiks tiesāts un caur to pazudināts; bet, kas neaptvers Cilvēka Dēla būtību un neticēs Viņam, tas tad arī ar to pašu ir jau tiesāts. Jo tieši tas, ka viņš negrib un nevar ticēt Cilvēka Dēlam, jo viņam traucē paša augstības sajūta, jau ir šāda cilvēka tiesa. Vai tagad tu to saproti? Es tev visu tagad pateicu priekšā pavisam skaidri.”

6] **Nikodēms** saka: “Jā, jā, Tavas ļoti mistiski teiktās runas jēgu es tā puslīdz saprotu; bet, kamēr šeit nav Tā Tevis tik augsti nostādītā Cilvēka Dēla, Kurā pilnībā mājo Dievišķā gudrība, un kamēr Tu nevari vai negribi tuvāk noteikt, kad un kur Viņš nāks, tā liekas kā runāta no gaisa.

7] Tāpat arī Tavi vārdi par tiesu, ar kuru Tu īstenībā liec saprast vienīgi neticību, skan visai mīklaini! Jo, ja tiesa nav ne plūdi, ne karš vai mēris un tikpat maz kāda iznīcinoša uguns, bet tikai un vienīgi neticība, tad man te, mīļais Meistar, atklāti jāatzīst, ka vēl aizvien nespēju aptvert Tavas runas jēgu! Jo, kas no kādas runas nesaprot vienu vai divus jēdzienus, tas pamatu pamatos nesaprot visu runu. Kas tad īstenībā ir Tava “tiesa”? Kādu jaunu jēgu Tu ieliec šajā jēdzienā?”

8] Es atbildēju: “Mans draugs, arī Es gandrīz varētu tev teikt, ka tikko vairs saprotu, kur varētu būt cēlonis, ka tu neesi spējīgs saprast Manas runas pilnīgi skaidro jēgu! Tu nevari saprast jēdzienu “tiesa”, un Es taču tev to devu, ļoti skaidri un pilnīgi iztirzātu.

19. Bet tā tiesa ir, ka pasaulē ir nākusi gaisma; un cilvēki tumsu mīlēja vairāk, nekā to gaismu. Jo viņu darbi bija un ir ļauni.

9] Redzi, tā jau ir tā tiesa, ka pasaulē no debesīm ir atnākusi Dieva gaisma; bet cilvēki, būdami izņemti no tumsas un nolikti gaismā, tomēr tumsu mīl daudz vairāk nekā pilnīgo Dieva gaismu viņu acu priekšā! To, ka cilvēki gaismu negrib, pierāda viņu darbi, kas ir caur un cauri ļauni.

10] Kur tu atrodi pirmo pilnīgo ticību, kur pareizu Dieva bijāšanu? Kur kāds mīl otru, izņemot gadījumu, ja viņš zina, ka viņš no tā otra kaut ko sev iegūst? Kur ir tie, kas mīl savas sievas viņu dzīvās auglības dēļ? Jaunas meitas viņi mīl miesas kārības un izvirtības dēļ un dzīvo ar tām netiklībā! Jo, kas gluži vai dievina otru dzimumu miesas kārības un nešķīstības dēļ, tas patiesi ir izvirtis, un tas ir ļaunumu ļaunums! — Kur ir kāds zaglis, kas acīmredzami ņemtu un zagtu gaismu?!

20. Kas dara ļaunu, tas ienīst gaismu un tādēļ nenāk pie gaismas, lai viņa ļaunie darbi netiktu sodīti.

11] Redzi, bet visi, kas tā domā un dara to, kas ir ļauns un slikts, tad arī ir tie, kuru darbi ir ļauni; kas vienmēr mīl un dara tādus darbus, tas ir gaismas ienaidnieks, tas to ienīst un tādēļ noteikti darīs visu iespējamo, lai nenāktu pie gaismas, un viņa ļaunie darbi, par kuriem viņš tomēr zina, ka gaisma tos aizliegusi un tiesā, gaismā netiktu pazīti un sodīti.

12] Un redzi, tajā pastāv tā īstenā tiesa; bet tas, ko tu saproti ar “tiesu”, nav tiesa, bet gan tikai sods, kas seko tiesai.

13] Ja tev patīk staigāt naktī, tad tā jau ir tavas dvēseles tiesa, ka tu nakti mīli vairāk, nekā dienu, bet, ja tu tādēļ viegli uzduries kādam šķērslim un tev ir lielas sāpes vai pat gadās iekrist vienā otrā dziļā bedrē, tad šis šķērslis vai kritiens nav tiesa, bet gan tikai tiesas sekas tevī, kas mīli nakti un ienīsti dienu!

21. Bet, kas dara patiesību, tas nāk pie gaismas, lai viņa darbi top redzami; jo tie ir darīti Dievā!”

14] Bet, ja tu esi Dieva gaismas, dienas un patiesības draugs, tad tu arī darbosies pēc dievišķās patiesības un noteikti karsti ilgosies, lai tavi darbi norisinātos visu acu priekšā un kļūtu visiem redzami; jo tu zini, ka tavi darbi, tādēļ, ka darīti Dieva patiesības gaismā, ir labi un taisnīgi, tātad pelna atzinību un atalgojumu!

15] Tātad, kas ir gaismas draugs, tas nestaigās naktī, bet gan dienā un tūlīt atzīs gaismu, jo viņš pats ir no gaismas, un šī gaisma ir — sirds ticība.

16] Kas, ievērojot to, tic Cilvēka Dēlam, ka Viņš ir gaisma no Dieva, tajā jau ir dzīvība; bet, kas netic, tajā jau ir tiesa, un taisni pati neticība ir šī tiesa.

17] Es domāju, ka tagad gan tu būsi Mani sapratis?”

22. NIKODĒMS VĒL ARVIEN NEVAR ATRAST DIEVIŠĶO CILVĒKA DĒLU; KUNGS NORAI DA VIŅU PIE JĀŅA. BEIDZOT NIKODĒMĀ UZAUST GAISMA. “SEKO SAVAS SIRD SALSĪJ!”

**MĪLESTĪBAS VĒRTĪBA. KUNGS IZLŪDZAS NO NIKODĒMA KĀDU LABDARĪBU; NIKODĒMS
ATZĪSTAS SAVĀ MĪLESTĪBĀ UZ VĒL NEPAZĪSTAMO.**

1] **Nikodēms** saka: “Tagad man pēkšņi viss kļuvis skaidrs, izņemot to vienu; un tas viens vēl vienmēr trūkst, un tas ir tieši Pats tas ārkārtējais Cilvēka Dēls, bez Kura visa Tava gudrākā runa ar visiem skaistajiem paskaidrojumiem, protams, izgaist kā bezdibenīgā tukšumā. Ko man līdz ticība vai vislabākā un stiprākā griba ticēt Cilvēka Dēlam, ja Viņa Paša šeit nav? No gaisa vai no kādas tīras idejas neviens nekādu Cilvēka Dēlu nevar radīt. Tādēļ saki man, kur es šo mūžīgo Dieva Dēlu lai sastopu, un esi pārliecināts, ka es Viņam nākšu pretī ar pilnīgāko ticību!”

2] **Es** sacīju: “Ja Es tevī to nebūtu redzējis, tad tu no Manis tagad tādu mācību nebūtu saņēmis! Bet tu pie Manis nāci naktī, nevis dienā, kaut gan par Maniem darbiem esi daudz dzirdējis un tos redzējis. Bet tāpēc, ka tu pie Manis nāci dabas nakts laikā, kā arī, atbilstoši, savas dvēseles naktī, tad ir saprotami, ka tu par Cilvēka Dēlu vēl neesi skaidrībā!

3] **Es** tev saku: ja kāds Cilvēka Dēlu meklē nakts laikā, jo dienā visu cilvēku priekšā bīstas to darīt, lai viņi to neizsmietu, tas to, ko viņš meklē, gan neatradīs. Jo tu kā gudrākais no jūdiem gan zināsi, ka nakts, lai tā būtu kāda būdama, meklēšanai un atrašanai noder vismazāk. — Tātad, kas meklē Cilvēka Dēlu, tam vajag Viņu meklēt dienā, nevis naktī; tad jau Viņš ļaus sevi atrast.

4] **Es** tev saku vēl tikai to: Noej pie Jāņa, kas ūdens dēļ tagad gan kristī Enonā, tuvu pie Salemas, viņš tev teiks, vai jaunpiedzimušais Dieva Dēls jau ir te vai nav. Tur tev Viņu jāmācās pazīt.”

5] **Nikodēms** atbildēja: “Ak, ak, mīlais Meistar, tas nāksies grūti! Jo man katru dienu ir ļoti daudz pienākumu, no kuriem es tik ātri nevaru atbrīvoties. Redzi, pilsētā un tās apkārtnē kopā ar svešiniekiem dzīvo vairāk nekā 8000 cilvēku, par kuriem man kā viņu priekšniekam ir daudz jā rūpējas; turklāt vēl mani gaida tempļa ikdienas darbi, kurus es nekad nevaru nobīdīt malā. Tātad, ja man žēlastība netiks piešķirta šeit, Jeruzalemē, tad man diemžēl no tās vajadzēs atsacīties! Redzi, lai uzņemtos izpildīt tavu norādījumu, man ir vajadzīgas vismaz trīs dienas, un tas manā darbā ir tas pats, kas citam trīs gadi.

6] Tādēļ Tev vajag mani atvainot, ka es nevaru sekot Tavam padomam. Bet, cik bieži Tev un Taviem mācekļiem jānāk uz Jeruzalemi, nāc pie manis, un es jums došu labu pajumti! Tev, kopā ar tiem, kas ir ar Tevi, manī vienmēr jāatrod patiesu draugu un labvēli. Mans nams ir pietiekami liels, lai uzņemtu ap tūkstoši cilvēku, tas atrodas Dāvida laukumā Zalamana vārtu, kurus dēvē arī par Zelta vārtiem, iekšpusē. Kad vien Tu gribi nākt, namam jābūt pilnīgi Tavā ricībā, lai Tu vari rīkoties pēc sirds patikas! Visam, kas ir manā varā, jābūt gatavam Tev pakalpot. Ja Tev kas vajadzīgs, prasi to, un es Tev sagādāšu!

7] Jo redzi, manī ir notikušas lielas pārmaiņas! Es Tevi, mīlais Meistar, mīlu vairāk kā visu, kas man jebkad bijis dārgs, un šī mīlestība man savā ziņā saka: Tu Pats esi taisni tas, Kura dēļ Tu mani sūtīji uz Enomu pie Jāņa! Var jau būt, ka tā nav, kā es jūtu; bet, lai būtu kā būdams, es Tevi mīlu no visas sirds, turklāt atzīstu Tevī īsti lielu Dievišķās Gudrības meistarību. Arī Tavi darbi, kurus pirms tevis neviens nav veicis, mani pildīja ar dziļāko apbrīnu, bet Tava lielā gudrība vēl vairāk sagūstīja manu sirdi Tev. Tu, mīlais Meistar! Es mīlu tevi! Saki man tomēr, vai mana sirds par Tevi izsaka pareizu liecību?”

8] **Es** saku: “Pacieties vēl neilgu laiku, un viss noskaidrosies! Drīz Es atkal nākšu pie tevis un būšu tavš viesis, tad tev viss jāuzzina!

9] Bet seko savas sirds balsij, tā tev vienā acumirkli pateiks vairāk, nekā visas piecas Mozus grāmatas un visi pravieši! Jo redzi, nekas nav patiess cilvēkā, izņemot mīlestību! Tādēļ turies pie tās, un tu staigāsi dienā! — Bet tagad par ko citu.

10] **Es** tagad došos jūdu zemē un tur sludināšu Dieva valstību. Bet tu esi iecelts pār šo zemi. Ne Manis, bet Manu mācekļu dēļ dod man drošības zīmi, kā tas pēc romiešu likumiem starp jūdiem pienākas, lai mācekļiem nebūtu nekādu šķēršļu ar muitu un muitniekiem! Tie bērni gan ir brīvi, bet viņiem vajag apliecību, kas to apstiprina. — Man gan tā būtu viegla lieta, ar leģioniem visur tikt cauri brīvi un netraucēti; bet Es nevienu negribu sadusmot, tādēļ pakļaujos Romas likumiem. Tāpēc esi tik laipns un sagādā Man drošības zīmi!”

11] **Nikodēms** saka: “Tūlīt, mīlo Meistar, Tev to jā dabū! Es pats to uzrakstīšu un stundas laikā personīgi nodošu Tev, jo no šejienes ir pavisam netālu līdz manai mājai.”

12] **Nikodēms** aizsteidzas uz mājām un jau pēc pusstundas personīgi nodod prasīto drošības zīmi. Pēc tam, kad apliecība uz pergamenta loksnes bija mūsu rokās, Es sirdī svētīju krietno Nikodēmu. Viņš asarām acīs atvadījās un vēlreiz Mani lūdza, atgriežoties Jeruzalemē, izmantot viņa namu, ko tad arī Es

viņam apsolīju. Un tā no rīta mēs šķīrāmies.

23. KUNGA DARBĪBA JŪDEJĀ. ŪDENS UN UGUNIS KRISTĪBAS. MĪLESTĪBAS MĀCĪBA UN BRĪNUMAINU LABDARĪBU PAVADOŠĀ LIECĪBA. TIKAI VIENS, KAS IR VAJADZĪGS. MĀCEKĻU NEIZŠĶIRTAIS JAUTĀJUMS PAR DERĪGU KRISTĪBU: "VAI TU TAS ESI?" KUNGA ATBILDE. (JĀŅA EV. 3:22–26)

22. Pēc tam Jēzus un Viņa mācekļi nogāja Jūdejas zemē. Tur Viņš kopā ar viņiem kādu laiku darbojās un kristīja.

1] Kad bija pilnīga diena, mēs devāmies ceļā uz Jūdejas zemi, kas savā ziņā piederēja pie Jeruzalemes, kā mūsdienās kāds rajons pie rajona pilsētas. Visu šo zemi it viegli varēja apstaigāt dažās dienās.

2] Nu, ko tad Es šajā zemē darīju? Pats saka, ka Es ar viņiem darbojos un tad kristīju. Šeit jājautā, kas īstenībā jāsaprot ar "viņiem" un tieši kādā veidā Es ar viņiem darbojos. "Viņi" bija, pirmkārt, Mani mācekļi, kuru skaits Jeruzalemē atkal bija par dažām galvām pieaudzis, kā arī tie, kuri ticīgi juta līdz Manai mācībai.

3] Bet visus, kuri pilnībā pieņēma Manu Mācību, Es atklāti kristīju ar ūdeni; bet slepenībā viņi tika kristīti ar Manas Mūžīgās Mīlestības un Gudrības Garu, tādējādi iegūstot tiesības saukties par "Dieva bērniem". Mana Mācība un tas, ko Es tur darīju, daļēji ticis aprakstīts trijos citos Evaņģēlijos, nav vajadzīgs to atkārtot. Galvenokārt attēloju visus rupjos trūkumus, ar kuriem bija sasīruši jūdi un farizeji, un slavēju mīlestību uz Dievu un savu tuvāko.

4] Es atklāju visus trūkumus, grēciniekus nopietni mudināju nožēlot grēkus. Brīdināju visus, kas pieņēma Manu Mācību, nekrist atpakaļ vecajā farizeju rangā un Manas vismaigākās Mācības apstiprināšanai šajā materiālajā laikā veicu brīnumainus darbus. Izdziedināju daudzus slimniekus, apsēstos šķīstīju no netīriem gariem un uzņēmu arvien vairāk mācekļus.

23. Bet arī Jānis vēl kristīja Ainonā netālu no Salemas, jo tur bija daudz ūdens, un ļaudis gāja un ļāvās kristīties.

24. Jo Jānis vēl nebija iemests cietumā.

5] Šajā Manā gājienā caur jūdu zemi Es tad arī nonācu tās vietas tuvumā, kur Jānis mazajā Enonas tuksnēsī netālu no Salemas kristīja, jo tur bija ūdens, kamēr Betānijas apvidū Jordanā bija ļoti maz ūdens un tas pats bija duļķains, netīrs un pilns smirdošu rūpuļu. Tāpēc Jānim sava vieta bija jāmaina. Viņš Enonā arī sludināja savus asos, uz grēku nožēlošanu skubinošos sprediķus un turpat arī kristīja tos cilvēkus, kas pieņēma viņa mācību un bija patiesi nožēlojuši grēkus.

6] Bet starp viņiem bija arī daudzi, kas jau bija pieņēmuši Manu Mācību, bet kurus Jānis iepriekš nebija kristījis. Viņi Man jautāja, vai esot vajadzīgs vispirms saņemt kristīšanu no Jāņa. Un Es viņiem teicu: "Tikai viens ir vajadzīgs, un tas ir Manas Mācības patiesa ievērošana. Bet, kas grib pirms tam ļauties, lai Jānis to attīra, kamēr viņš vēl brīvi dara savu darbu, tam tāda attīrīšanās nāks par labu. Pēc šādas Manas runas daudzi gāja pie Jāņa, lai viņš tos nokristītu.

25. Te starp Jāņa mācekļiem un jūdiem (kuri bija atnākuši) paceļas jautājums par šķīstīšanos (t.i., par Manu ūdens kristību, salīdzinot ar Jāņa liecību).

7] Te drīz pacēlās strīdīgs jautājums par Jāņa šķīstīšanu un Manu kristīšanu, jo Jāņa mācekļi nesaprata, kāpēc arī Es kristu ar ūdeni, tā kā no Jāņa bija dzirdējuši liecību, pēc kuras Es kristīšu nevis ar ūdeni, bet gan ar Svēto Garu. Daudzi jūdi, kuri tagad jau bija Mani mācekļi, apgalvoja un sacīja: Mana kristība esot patiesa kristība; jo, kaut gan Es tāpat kā Jānis, kristot ar ūdeni, tad tomēr Mana kristība esot vienīgā derīgā ar to, ka Es kristot ne tikai ar dabīgo ūdeni, bet tai pašā laikā arī ar Dieva gara ūdeni, un nokristītiem dodot labi saskatāmu varu, saukties par Dieva bērniem.

26. Un viņi nāca pie Jāņa un sacīja: "Meistar! Tas, kas bija pie Tevis viņpus Jordānas, par Kuru tu liecināji, (ka Viņš kristīšot ar Svēto garu), redzi, Viņš tagad arī krista (ar ūdeni), un visi skrien pie viņa!"

8] Pēc tādas apspriešanās Jāņa mācekļi ar jūdiem aizgāja pie Jāņa un sacīja: "Uzklausi mūs, Meistar! — Redzi, tas pats vīrs, kas bija pie tevis viņpus Jordānas, par Kuru tu devi liecību, ka Viņš kristīšot ar Svēto garu, tagad te tuvumā līdzīgi tev krista ar ūdeni! Kā mums tas jāuzņem un jāsaprot? Vai gan šis Kristītājs ir tas, par Kuru tu devi lielo liecību?"

9] Bet Jānis saviem mācekļiem teica: "Aizejiet turp un jautājat Viņam: "Vai Tu esi Tas, kam te jānāk,

jeb vai mums jāgaida uz kādu citu?” Ko Viņš jums uz to teiks, to tad ievērojiet un pasakiet man! Tikai pēc tam es jums došu pilnīgu atbildi.”

10] Pēc tam vairāki Jāņa mācekļi devās pie Manis un jautāja Man tā, kā Jānis viņiem bija teicis. Bet Es viņiem devu zināmo atbildi, ka viņiem jāsaņem Jānim, ko viņi redz, proti, ka aklie redz, tizlie iet, kur lie dzird, un ka nabagiem tiek sludināts Evaņģēlijs par Dieva Valstību! Un labi tam, kas pie manis neapgrēkojas! — Ar to mācekļi atkal atgriežas atpakaļ pie Jāņa un viņam tūlīt izstāsta, ko viņi ir redzējuši un dzirdējuši.

24. JĀŅA KRISTĪTĀJA SKAIDRĀKĀ, LIELĀKĀ UN PĒDĒJĀ LIECĪBA PAR KUNGU. KAS IR LĪGAVA UN KAS LĪGAVAINIS? JĀŅA PAZEMĪBA. DIEVA NOSLĒPUMS KĀ TĒVS UN DĒLS. MŪŽĪGAS DZĪVĪBAS NOTEIKUMS: TICĪBA DĒLAM. (JĀŅA EV. 3:27–36)

27. Bet Jānis atbildēja un teica: Cilvēks neko nevar ņemt, ja tas viņam nav dots no debesīm.

1] Jānis saņemams un saka saviem skolniekiem: “Klausieties, man liekas tā: cilvēks neko nevar ņemt, sevišķi gara lietās, ja tas viņam pirms tam nav ticis iedots no debesīm. Tas ārkārtējais cilvēks, Kas viņā pusē pie Jordānas lika, lai es viņu kristītu, pār Kuru es gaiša mākonīša veidā redzēju nolaižamies Dieva garu — tik maigi, kā balodis nolaižas uz savas ligzdas malas, un Kam es devu liecību, kā tīrs cilvēks nebūtu varējis Sev ņemt to, kas Viņam ir; bet Viņš ir vairāk nekā tīrs cilvēks, un, liekas, Viņam ir vara, no debesīm pašam sev ņemt un ņemto paturēt vai dot, kam Viņš grib! Un es domāju, ka mēs visi to, kas mums ir, esam saņēmuši no Viņa žēlastības, un tad jau nav iespējams, ka mēs varētu pavēlēt, ko un kā Viņam jādara. Viņš dod, — bet mēs esam tie, kas no Viņa ņemam. Viņam rokās ir vērtīgamā lāpsta: Viņš slaucīs Savu klonu, kā Viņš grib, un kviešus sakrās Savos šķūņos, bet pelavas sadedzinās ar mūžīgu uguni un ar pelniem darīs, ko vēlēties!

28. Jūs paši esat mani liecinieki, ka es esmu sacījis: es neesmu Kristus, bet gan tikai šeit sūtīts pirms viņa.

2] Jūs paši esat man liecinieki, ka es priesteru un levītu priekšā, kas no Jeruzālemes ir nākuši pie manis, esmu sacījis: es neesmu Kristus, bet gan pirms viņa atsūtīts! Kā gan tad es varētu nopelt to, ko dara Tas, Kuram rokā ir Paša vērtīgamā lāpsta? Viņš savu klonu slauka, kā Viņš grib, mēs Viņam nevaram dot nekādu likumu! Jo tīrums (pasaule) ir Viņa, tāpat arī kvieši (Dieva bērni) un pelavas (pasaules vai velna bērni), un Viņa ir šķūnis (debesis), un Viņa ir uguns (elle), kas nekad neizdzies!

29. Kam ir līgava, tas ir līgavainis (Kungs); bet līgavaiņa draugs, kas stāv un klausās Viņa vārdos, no sirds priecājas par līgavaiņa balsi. Šis mans prieks nu ir piepildījies.

3] Kam ir līgava (debesu gudrība), tas ir patiesais līgavainis; bet līgavaiņa draugs stāv un klausās Viņā un ļoti priecājas par līgavaiņa balsi. Un redzat, šis prieks tagad ar mani ir piepildījies! Bet, kad nāk Pats Kungs, tad vēstneša amats ir beidzies. Jo vēstnesim nav darāms nekas cits, kā vienīgi pasludināt Kunga atnākšanu; ja Kungs ir te, tad vēstnesis vairs nav noderīgs!

30. Viņam vajag augt, bet man — iet mazumā.

4] Tāpēc man tagad vajag iet mazumā; bet viņam kā Kungam šis zemes cilvēku vidū vajag augt. Kopš es nācu pie jums kā sūtīts vēstnesis, jūs vienmēr bijāt mani mācekļi; kurš no jums no manas mutes jebkad ir dzirdējis, ka es sevi tādēļ būtu slavējis?! Pienācīgo slavu es vienmēr saglabāju Tam, Kam tā pienākas. Ja es liecināju, ka neesmu cienīgs atraisīt Viņa kurpju siksnas, tad es tak noteikti sevi nepaugstināju, bet vienīgi Viņam devu visu godu, kuru man gribēja parādīt cilvēku aklība! Un tādēļ es vēlreiz saku: tagad mans amats ir beidzies! Kad nāk pats Kungs, Viņa priekštecis vairs nav vajadzīgs, tāpēc vēstnesim (miesai) tagad vajag iet mazumā un viņam kā Kungam (garam) vajag augt pāri visai miesai! Ir liela starpība starp vēstnesi un To, Kas no Paša varas vēstnesi sūta, kurp Viņš grib.

31. Kas šeit nāk no augšienes, tas ir pār visiem; kas ir no zemes, tas ir no zemes. Bet kas nāk no debesīm, tas ir pār visiem.

5] Tas, Kuram ir vara dot likumu, ir augšā; un tas, kuram vajag paklausīt, ir lejā. Bet pēc taisnības neviens gan nevar būt augšā, ja viņš nav nācis no augšienes. Kas patiesi nāk no augšienes, tas ir pār visiem. Kas ir no zemes, tas nekad nevar būt no augšienes, bet vienmēr tikai no zemes un nevar runāt ko citu, kā par zemi. Bet, kas nāk no debesīm, tas ir pār visiem, jo Viņš ir tas Kungs un tāpat var darīt, ko Viņš grib, un var kristīt ar ūdeni, uguni un Garu, jo tas viss ir Viņa.

6] Bet es domāju, ka Viņš Pats tomēr krista ne ar ūdeni, bet tikai ar Gara uguni; bet Viņa mācek-

ļi tos cilvēkus, t.i., visus tos, kuri no manis nav saņēmuši ūdens kristību, vispirms kristīs manā veidā. Ūdens kristība cilvēkam neko nelīdzētu, ja pēc tam viņš netiktu kristīts ar Dieva Garu.

32. Un liecina, ko viņš ir redzējis un dzirdējis; un tomēr viņa liecību gandrīz neviens negrib pieņemt.

7] Ūdens neliecina ne par ko citu, kā par ūdeni, tas ādu dara tīru no zemes netīrumiem. Bet Dieva Gars, ar kuru var kristīt vienīgi tikai Kungs, tā kā Dieva Gars ir Viņa Gars, liecina par Dievu un par to, ko vienīgi Viņš Dievā vienmēr redz un dzird.

8] Bet diemžēl, tagad vēl gandrīz neviens šo svēto liecību nepieņem. Jo, kas ir pīšļi, ir pīšļi un tie nevar garu pieņemt. Pīšļiem iepriekš vajag iet caur uguni un tur pašiem tapt par garu; jo īsta uguns aprij visu, izņemot garu, kas pats ir varena uguns. Tāpēc arī Kunga Gara kristība daudzus iznīcinās, un tāpēc daudzi baidīsies to pieņemt.

33. Bet kas arī pieņem, tas (sevī) apzīmogo to, ka Dievs patiesi ir (dabīgi Tajā, Kas viņam caur kristību ar Dieva Garu deva liecību).

9] Bet kas šo kristību un svēto liecību tajā pieņems, tas pasaules priekšā sevī aizzīmogos to, ka Tas, Kas viņu ir kristījis ar Svēto garu, Pats ir vispatiesākais Dievs un vienīgais var dot mūžīgu dzīvību. Jūs gan tagad sevī sakāt: “Kāpēc caur Dieva debesu liecību par Dievu sevi aizzīmogot?” Es jums jau esmu sacījis: Pīšļi ir un paliek pīšļi, un gars ir un paliek gars; bet, ja zemes cilvēks, kas pamatu pamatos ir no pīšļiem, savos pīšļos manto garu, vai tad gars viņam paliks, ja viņš to sevī, t.i., sirdī labi nesaglabās?

10] Jeb varbūt ir kāds noteikts mērs, pēc kura gars tiktu izdalīts, lai katrs zinātu, cik daudz gara viņš ir mantojis? Bet, ja tāds mērs nav noteikts, tad šim zemes pīšļu cilvēkam savā sirdī vajag atvērt vienu mēru saņemtajam garam; un ja Gars šajā mērā ir devies uz paliekamu mieru un tādā mierā jauno mēru piepildījis, tikai tad pīšļa cilvēks pamanīs sevī pašā, cik viņš Gara ir mantojis.

11] Bet ko jums palīdzētu, ja jūs pie jūras smeltu ūdeni caurumotā traukā? Vai jūs jebkad varētu teikt un atzīt, ka no jums neizsmeļamās jūras esat izsmēlis tik un tik daudz ūdens? Bet, ja šis trauks ir vesels, tad jau gan arī jūs izmērīsiet, cik jums tajā traukā ir jūras ūdens? Bet jūras ūdens viscaur ir vienāds; daudz vai maz, tas ir vienalga. Pati jūra tādējādi visur ir jūra, un lai kas, lai kur, daudz vai maz smeltu no jūras, viņš smel pilnīgi jūras ūdeni un tikai pēc tam ieraudzīs mēru.

34. Jo Kuru Dievs ir sūtījis, Tas nozīmē Dieva vārdu. Bet Dievs Savu Garu (Tam, kas no viņa ir sūtīts) nedod pēc tā mēra, kā kādam cilvēkam, bet visā pilnībā.

12] Bet tāpat ir arī ar To, Kas ir nācis no Dieva, lai liecinātu par Dievu un lai runātu tīru Dieva vārdu. Viņš pats ir tā neizmērojamā jūra (Dieva Gars). Tātad, ja Viņš kādam dod Savu garu, tad Viņš to nedod pēc bezgalīgā mēra, kas tikai un vienīgi Dievā var būt visā bezgalīgajā pilnībā, bet gan pēc tā mēra, kas ir cilvēkā. Bet, ja cilvēks grib saņemt garu, tad viņa paša mērs nedrīkst būt sabojāts un atvērts, tam vajag būt veselam un labi aizzīmogotam.

13] Bet Tas, pie Kura jūs bijāt un jautājāt, vai Viņš ir Kristus, ārēji gan arī kā Cilvēka Dēls, Tas Dieva Garu nav saņēmis pēc kāda cilvēka mēra, bet pēc Paša Dieva kopš mūžības bezgalīgā mēra; jo Viņš Pats Sevī ir tā neizmērojamā Dieva Gara jūra! Viņa Mīlestība ir Viņa Tēvs kopš mūžības, un tā nav ārpus redzamā Cilvēka Dēla, bet gan Viņā Pašā, kas te ir uguns, liesma un gaisma kopš mūžības Tēvā no Tēva.

35. Bet Tēvs mīl Dēlu un visu ir nodevis Viņa rokā.

14] Šis mīļotais Tēvs ļoti mīl Savu mūžīgo Dēlu, un Dēla rokās atrodas visa vara un spēks un visu, kas mums pēc taisnīga mēra pieder, mēs esam smēlušī no Viņa neizmērojamās pilnības. Viņš, pēc Viņa paša vārdiem, tagad ir miesas cilvēks mūsu vidū un Tas, ko mēs dēvējam par “Dēlu”, Viņa vārds ir Dievs, Gars un miesa. Bet Dēls Sevī mūžīgi ir visas dzīvības dzīvība.

36. Kas tic Dēlam, tam ir mūžīga dzīvība. Bet kas Dēlam netic, tas dzīvību neredzēs, bet Dieva dusmība paliks uz viņa.

15] Tātad, kas pieņem Dēlu un Viņam tic, tajā jau ir mūžīga dzīvība; jo kā pats Dievs ikkatrā vārdā ir Sevis paša pilnīgākā, mūžīgā dzīvība, tā Viņš ir arī katrā cilvēkā, kas sevī uzņem Viņa Dzīvības pilnāko Vārdu un to patur. Bet tie, kas, gluži pretēji, Dieva Vārdu no Dēla mutes nepieņem, tātad Dēlam netic, nesaņems, neredzēs un nejutīs arī dzīvību, viņi to nemaz nevar saņemt, redzēt un just, un Dieva dusmas, kas ir to lietu tiesa, kurām nav dzīvības, izņemot mūžam nemainīgo “vajag” likumu, paliks uz viņiem tik ilgi, līdz viņi noticēs Dēlam.

16] Es, Jānis, tagad esmu jums to sacījis un devis visiem pilnvērtīgu liecību. Es pats savām rokām

esmu jūs šķīstījis no zemes netīrumiem. Tagad jums jādodas turp pieņemt Viņa Vārdu, lai jums tiktu piešķirta Viņa Gara kristība; jo bez tās visas manas pūles ar jums ir bez nozīmes un vērtības! Es pats arī gribētu doties pie Viņa! Bet Viņš to negrib un ar mana gara starpniecību dara man zināmu, ka man jāpaliek, jo to, kā jums vēl trūkst, es garā jau esmu saņēmis.

17] Šī ir Jāņa pēdējā un vislielākā liecība par Mani, un te nav vajadzīgs nekāds tālāks izskaidrojums, tā kā tā sevī un pati no sevis ir skaidri izteikta.

18] Bet iemesls, kāpēc Evaņģēlijā tā nav dota tik pilnīga, paliek vienmēr tas pats; pirmkārt, tāpēc, ka toreiz bija nepieciešams tāds rakstības veids, pēc kura uzrakstīts tika vienīgi svarīgākais, bet viss cits, ko cilvēks ar atmodinātu garu pats no sevis var viegli atrast, tika izlaists; otrkārt, lai netiktu apgānīts un apraipīts dzīvais svētums Vārdā. Un tāpēc katrs pants ir rūpīgi noslēgts sēklas grauds, kurā apslēpts dus bezgalīgas dzīvības un Viņa nekad neizmērojamās gudrības pilnības dīgļis.

JĀŅA EVAŅĢĒLIJA 4. NODAĻA. SAMARIEŠU ATGRIEŠANA. ĶĒNIŠĶĀ DĒLA IZDZIEDINĀŠANA

**25. ŽĒLASTĪBAS IEDARBĪBA UN TIEM, KAS TIC KUNGAM, ĻOTI PAVAIRO VIŅA PIEKRITĒJUS.
NEĪSTU EVAŅĢĒLIJU IZCELŠANĀS. TEMPLIEŠU GREIZSIRDĪBA UN VAJĀŠANAS NIKNUMS.
KUNGS PĀRI SAMARIJAI DODAS UZ GALILEJU. SAMARIEŠU RAKSTURS. ZIHARA. KUNGS AR
SAVĒJIEM ATPUŠAS PIE JĒKABA AKAS. (JĀŅA EV. 4:1-6)**

1. Kad nu Kungs dabūja zināt, ka farizeji bija dzirdējuši, ka Jēzus sapulcinot un kristījot vairāk mācekļu nekā Jānis —

2. Lai gan Jēzus Pats nekristīja, bet gan tikai Viņa mācekļi —

3. Tad Viņš atstāja Jūdeju un devās atkal uz Galileju.

1] Pēc tādas Jāņa runas viņa mācekļi tūlīt nāca pie Manis, un Manu mācekļu skaits vairojās dienu no dienas, jā, bieži stundu no stundas. Jo katrs, kas sāka uz Mani ticēt un kam Es pēc viņa ticības mēra un pēc kristīšanas ar ūdeni, kas tika izpildīts no Maniem pirmajiem mācekļiem, uzliku manas rokas, tas kļuva pilns gara spēka un drosmes, un viņā nebija baiļu no miesas nāves.

2] Tā kā daudzi to pieredzēja, tad, neskatoties uz Manu aizliegumu, viņi tomēr, visur, kur vien nonāca, to visiem darīja zināmu; pie tam vēl visi Mani darbi, nereti ar dažu labu papildinājumu un pārspilējumiem, tika izdaudzīnāti visā Jūdejā, kam pie brīnumu kārajiem jūdiem bija tās pavisam dabīgās sekas, ka viņi dienu no dienas ieradās pie Manis arvien vairāk un vairāk un daudzkārt pie Manis arī tūlīt palika.

3] Bet tam neizbēgami bija arī nepatīkamas sekas, ka viss tas nonāca farizeju aprobežotajās ausīs un, kā jau minēts, ar daudziem papildinājumiem un pārspilējumiem, starp kuriem daži skanēja tik neparasti, ka tādēļ pat daži romieši sāka domāt, ka Man vajadzētu būt vai nu pašam Zevam vai kādam viņa dēlam.

4] Pie Manis tika izsūtīti izlūki arī no romiešu puses, kas tomēr neatrada to, kādēļ viņi pie Manis tika sūtīti. Es te arī parasti nekādas zīmes nedarīju, kādēļ šī mānticīgā tauta nekļuva vēl vairāk aprobežota, nekā tā tāpat jau bija.

5] Bet no tādiem pārspilējumiem tad turpmāk izcēlās daudzi neīsti Evaņģēliji un patieso tad sagrozīja.

6] Farizeji, šie ļaunie un pār mēru greizsirdīgie tempļa un rakstu priekšnieki, savā starpā tūlīt sāka pieņemt lēmumu darīt galu Manai un Jāņa darbībai un vai nu pavisam nevainīgā veidā nogalināt, vai, mazākais, uz visu mūžu novietot kādā apgādes iestādē — kas atrodas tā skaisti pazemē — kas vēlāk pie Eroda ar Jāni tomēr tika panākts.

7] Ka šādi “cēli” uzskati Man nepalika nezināmi, tam nu gan nav vajadzīgs kāds tālāks paskaidrojums; bet, lai izvairītos no plūkšanās un apgrūtinoša ļauna trača, Man neatlika nekas cits, kā ultra tumšo Jūdeju atstāt, lai dotos uz brīvāk domājošo Galileju.

4. Bet Viņam vajadzēja iet caur Samariju.

8] Bet nebija ieteicams taisnā ceļā doties uz Galileju, bet gan ceļu uz Galileju izraudzīties caur Samariju, kas ar romiešu palīdzību jau sen bija atbrīvojusies no tempļa mācītājiem (viegls un vēlams darbs

romiešiem, kuru pamatprincips jau tāpat bija visas zemes sašķelt, lai tad vieglāk varētu pār tām valdīt.)

9] Tādēļ arī Jeruzalemes mācītāju acīs samarieši bija nicināmākā un Dievu viszaimojošākā zemes tauta; bet turpretī arī pie samariešiem Jeruzalemes mācītāji stāvēja tādā cieņā, ka ar tempļa mācītāja vārdu parasti mēdza apzīmēt vissliktāko. Ja, piemēram, kāds samarietis satraukumā, kuram viņam nebija pietiekama pamata, uz kādu teica: “Tu farizejs!”, tad tā neslavā liktais gāja tiesas priekšā, apvainotāju apsūdzēja, un tam tad savu pārsteidzību bieži vajadzēja izpirkt ar lielu naudas sodu un gadu ilgu cietumu. Ka nevienam farizejam vai kādam mācītājam dabīgi nebija ieteicams spert kāju Samarijā, pats par sevi saprotams. Man un visiem, kas Man sekoja, tas bija ļoti izdevīgi, jo Samarijā mēs bijām pasargāti no tempļa jūdu ļaunās vajāšanas.

5. Tad Viņš nonāca vienā Samarijas pilsētā, vārdā Zihara, netālu no miestiņa, ko Jēkabs bija devis savam dēlam Jāzepam.

10] Ceļš veda cauri Ziharai, kas bija pilsēta tuvu kādam seno laiku miestiņam, kuru Jēkabs deva savam dēlam kā šūpuļa dāvanu ar visiem šī miestiņa iedzīvotājiem, kuri parasti sastāvēja no vienkāršiem ganiem, un šo miestiņu Jēkabs bija dabūjis Raeli pūrā līdz. Ziharas pilsēta nebija galvenā pilsēta Samarijas zemē, tomēr tur dzīvoja daudzi turīgi samarieši un arī daži bagāti romieši, jo šī pilsēta bija ļoti skaistā vietā, un apvidus bija ļoti veselīgs.

6. Tur bija Jēkaba aka. Jēzus, no ceļa piekusis, apsēdās turpat pie akas; tas bija ap sesto stundu.

11] Mēs devāmies ceļā uz Jūdeju pēc tagadējā laika rēķina jau ap četriem no rīta, gājām ātri bez atpūtas un tieši divpadsmitos pusdienā, kas toreiz bija sestā. stunda, sasniedzām veco Jēkaba aku, kas atrodas pie Ziharas soļu četrdesmit attālumā no miestiņa. Šai akai bija ļoti labs avots un ap to, pēc senā veida, krāšņā akmenī izkaltas margas un lieli, ēnaini koki.

12] Diena, kā jau vasaras vidū, bija karsta, un Es Pats pēc miesas no šī ceļojuma jau ļoti noguris, un visi, kas no Jūdejas un iepriekš jau no Galilejas sekoja, daļa miestiņā un daļa zem ēnainajiem kokiem meklēja apmešanās vietu un nogurumam ļoti vēlamo atpūtu.

13. Pat Mani pirmie mācekļi, kā Pēteris, Mans Jānis, Andrejs, Toms, Filips un Nātānaēls gandrīz kā pa pusei miruši pakrita kuplajā zālē zem ēnainajiem kokiem. Tikai Es viens pats, kaut gan arī ļoti noguris, apsēdos uz akmens margām, kas bija ap šo aku, jo Es jau iepriekš zināju, ka pie akas drīz radīsies laba iespēja nākt derīgā saskarē ar stūrgalvīgajiem, bet citādi no aizspriedumiem brīvākajiem samariešiem. Turklāt arī Es jau biju ļoti izslāpis un gaidīju uz trauku ūdens smelšanai, kuru kāds bija aizgājis uz miestu meklēt, bet vēl ar vajadzīgo trauku nenāca.

26. TAS KUNGS UN SIEVA PIE AKAS. TĀ KUNGA VĀRDI PAR VIŅA DZĪVĀ ŪDENS BŪTĪBU.

7. Te kāda sieva no Samarijas (īstenībā no Ziharas pilsētas) nāk ūdeni smelt. Jēzus viņai saka: “Sieva! Dod Man dzert!”

8. Jo viņa mācekļi bija gājuši pilsētā pirkt pārtiku.

1] Kad Es vēl veltīgi no miestiņa gaidīju trauku ūdens smelšanai, tad kā saukta no Ziharas ar krūzi nāk kāda samariešu sieva, lai šajā karstajā dienā no Jēkaba akas, kuras ūdens bija ļoti svaigs, sev dabūtu kādu atspirdzinošu malku. Kad viņa, sākumā Mani nemaz neievērodama, izvilka savu krūzi, pilnu ar šīs akas ūdeni, tad Es viņu uzrunāju un sacīju: “Sieva! Man slāpst, dod Man dzert no savas krūzes!”

9. Tad samāriete viņam saka: “Kā tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samārietes?” Jo jūdi ar samariešiem nesagājās.

2] Sieva, kad viņa redzēja, ka Es esmu jūds un no viņas prasu dzert, izbrīnījās un pēc tam sacīja: “Tu arī esi viens no tiem, kas man nāca pretī, kad es nācu ārā no pilsētas, un man jautāja, kur var dabūt pirkt ēdienu? Tie bija lepmi jūdi; kā var redzēt no tava apģērba, arī tu noteikti esi jūds, un es esmu samariešu sieva! Kā tu prasi no manis, lai es tev dodu dzert ūdeni?! Vai jums, lepmi jūdi, vajadzības gadījumā arī viena nabaga samariešu sieva ir pietiekami laba, bet citādi jums priekš mums nav ne acu, ne ausu. Jā, ja es ar šo ūdens krūzi spētu noslīcināt visu Jūdeju, tad es ar lielu prieku no šīs krūzes dotu tev dzert prasīto ūdeni; bet citādi es mīļāk vēlētos redzēt tevi no slāpēm mirstam, nekā tev pasniegt tikai pilienu ūdens no šīs krūzes!”

10. Jēzus atbildēja un viņai teica: ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu, un kas ir Tas, Kas tev saka: dod Man dzert, — tad tu būtu Viņu lūgusi un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.

3] Es saku: Tu tā runā tādēļ, ka savā atziņā esi akla; ja savā atziņā tu būtu ar skaidru redzi un

pazītu Dieva dāvanu un To, Kas tev prasīja: “Sieva, dod man dzert!” tu Viņa priekšā būtu metusies ceļos un būtu Viņu lūgusi pēc istā ūdens, un Viņš tev būtu devis dzert dzīvu ūdeni! Es tev saku, bet kas Man tic, ko Es uz viņu saku, no tā miesas izplūdis tāda paša dzīva ūdens straumes, kā tas stāv rakstīts Jesajas grāmatā 44:3 un Joēla grāmatā 3:1.

11. Sieva viņam saka: “Kungs! Tev tak nav nekā, ar ko smelt, un aka ir dziļa! No kurienes tu ņemtu dzīvo ūdeni?”

4] Sieva saka: “Tu, šķiet, labi pārzini rakstus! Bet, kā es redzu no tava lūguma pēc ūdens malka no manas krūzes, un ka tev pavisam noteikti nav smeļamā trauka, ar kuru tu no akas varētu dabūt ūdeni, un ar roku ūdeni nevari aizsniegt, jo aka ir dziļa, tad es gan vēlētos zināt tavu mākslu, ar ko tu no kaut kurienes to sev varētu sagādāt!? (Jeb ar to tu tā apslēpti it kā gribi pateikt, ka tev ir iekārojies ar mani vienu lietu darīt? Es gan vēl esmu pietiekami jauna un arī pievilcīga, jo man vēl nav 30 gadu! Bet tāda vēlēšanās, kad tu esi jūds, bet es — visnacināmākā samariešu sieva, tomēr būtu pārāk liels brīnums — jums jau dzīvnieki ir mīļāki, nekā mēs, samarieši! Patiesi, uz to tu mani nekad nepierunāsi!)”

12. Vai tad tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis un pats no tās ir dzēris līdz ar saviem dēliem un ganāmiem pulkiem?

5] Kas tad tu esi, ka tu ar mani uzdrošini tā runāt? — Vai tad tu it kā esi pat lielāks nekā mūsu tēvs Jēkabs, kas mums deva šo aku, no kuras dzēra viņš, viņa bērni un viņa ganāmpulki?! Par ko tu gribi izrādīties? — Redzi, es esmu nabaga sieva; jo, ja es būtu bagāta, es šajā tveicē nenāktu pati pēc atspirdzinoša dzēriena. Vai tu kā jūds gribi mani padarīt vēl nožēlojamāku, nekā es jau tāpat esmu? Uzskati manu apģērbu, kas tikko apsedz manu kailumu, un tev tak būs skaidrs, ka es esmu loti nabadzīga! Kā tu no manis vari prasīt, ka man kā nabaga nožēlojamai sievai tevi pat vēl jālūdz, lai tev, lepnam jūdām, drikstētu tavai kārībai?! Tu gan tāds neizskaties, tādēļ es tev to arī negribu teikt pilnā nopietnībā! Bet, ja jau tu ar mani sāki runāt, tad paskaidro tuvāk, ko tu ar to dzīvo ūdeni domā!”

13. Jēzus atbildēja un viņai teica: Ikvienam, kas dzer no šīs akas ūdeni, ar laiku atkal slāpst.

6] Es saku: “Es tev jau sacīju, ka tu savā atziņā esi akla, un tāpat arī ir labi saprotami, ka tu nevari un nespēj Mani saprast. Redzi, Es tev arī teicu: “Kas tic Manam vārdam, no tā gurniem plūdis dzīva ūdens straume! Redzi, Es šajā pasaulē esmu jau 30 gadus un vēl nekad neesmu pieskāries kādai sievai; kā man nu pēkšņi būtu jāiekāro tevi?! Ak, tu akla nelga! Un ja Es ar tevi tādu lietu darītu, tad tev noteikti atkal slāptu un vajadzētu dzert, lai slāpes dzesētu; bet, ja es tev piedāvāju dzīvu ūdeni, tad tas ir skaidrs, ka ar to es tavas dzīvības slāpes gribēju dzēst uz mūžību! Jo, redzi, Mans vārds, Mana Mācība ir tāds ūdens!”

4. Bet, kas dzer no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāpst, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.

7] Jo, kas dzer šīs vai arī citas akas dabīgo ūdeni, tam pēc īsa laika atkal slāpst. Bet, kas dzer (ticīgi savā sirdī uzņem) garīgo ūdeni (Manu Mācību), ko vienīgi tikai Es varu dot, tam mūžam nekad vairs atkal neslāpst; jo ūdens, ko Es kādam dodu, viņā taps par ūdens avotu, kura ūdens verd mūžīgai dzīvei.

8] Redzi, Tu Mani turi par lepnu, augstprātīgu jūdu, un redzi, Es no visas dvēseles esmu lēnprātīgs un pilns visdziļākās pazemības. Bet Mans dzīvais ūdens jau tieši ir pati pazemība. Kas nekļūs tik pazemīgs, kāds esmu Es Pats, tas nebūs Dieva valstības līdzīpašnieks, Kura tagad ir nonākusi uz Zemes.

9] Bet vienlaicīgi tev piedāvātais dzīvības ūdens ir arī vienīgā patiesā Dieva izpratne un mūžīga dzīvība iz Dieva, kas kā dzīvība dzīvībā tā plūst no Dieva cilvēkā, ka mūžīga dzīvība kļūst te par neuzvaramu mūžam paliekošu dzīvību, kas atplūst atpakaļ Dievā un panāk vienu un to pašu darbīgāko dzīvību. Redzi, tādu ūdeni Es tev piesolīju; kā tu spēji Mani tik ļoti nepareizi saprast?!

15. Sieva Viņam saka: Kungs, dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt.

10] Sieva saka: “Tad dod man tādu ūdeni, lai man nekad vairs neslāptu un vairs nevajadzētu nākt šurp nogurdinošo ceļu, lai no šīs akas smeltu ūdeni. Jo, redzi, es dzīvoju pilsētas otrā malā un man ir tāls ceļš līdz šejieni.”

16. Jēzus viņai saka: Ej, sauc savu vīru un kopā ar viņu nāc šurp!”

11] Es saku: “Ak, sieva, tu esi pārlietu dumja, ar tevi nav ko runāt, jo par garīgām lietām tev nav nekādas nojausmas. — Ej pilsētā un sauc savu vīru, un nāc ar viņu atkal šurp; Es gribu runāt ar viņu, viņš Mani noteikti sapratis labāk, nekā tu! Jeb varbūt arī tavs vīrs ir tāds pats kā tu, kas arī ar garīgo pazemības ūdeni vēlētos klusināt savas dabīgās miesas slāpes?”

27. TĀLĀKAIS NOTIKUMS PIE JĒKABA AKAS. TĀ KUNGA SARUNA AR SIEVU PAR VIŅAS VĪRU.
SIEVA ATZĪST KUNGU KĀ PRAVIETI UN LŪDZ PASKAIDROJUMU, KUR DIEVU VAR PATIESI
PIELŪGT, LAI TAPTU DZIEDINĀTA. PAR PATIESU DIEVA PIELŪGŠANU GARĀ UN PATIESĪBĀ.
DZĪVĪBAS PADOMI. (JĀŅA EV. 4:17-24)

17. *Sieva Viņam atbild un saka: “Man nav vīra.” Jēzus viņai saka: “Tu pareizi esi sacījusi : “Man nav vīra.”*

1] Uz to sieva pavisam vīzdegunīgi atbild: “Man nav vīra.” Uz ko Es, nedaudz smaidot, viņai saku: “Labi un pareizi, tu runāji pilnīgi pareizi.”

18. *Jo pieci vīri tev ir bijuši, bet, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs. Te tu, protams, esi pateikusi patiesību (kā ir ar tevi).*

2] Jo, redzi, mana mīļā, pieci vīri tev jau bija, un, tā kā viņu daba nebija tavai labai piemērota, tad viņi saslīma un nomira. Neviens ar tevi nenodzīvoja vairāk kā gadu. Tavā miesā ir ļauns tārps, un, kam ar tevi ir attiecības, to šis tārps drīz vien nonāvē. Tas vīrs, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs, bet tikai tavs kalps — viņam un tev par samaitāšanu! Jā, jā, tā tad manā priekšā tu, protams, esi runājusi pilnīgu patiesību.”

19. *Sieva Viņam saka: “Kungs, es nu redzu, ka tu esi pravietis!*

3] Te sieva sirdī izbīstas, tomēr negrib sevi nodot, taču pēc kāda laika saka: “Kungs, es redzu, ka tu esi pravietis! Ja tu tik daudz zini, tad varbūt zini arī, kā man palīdzēt?”

20. *Mūsu tēvi Dievu ir pielūguši šajā kalnā (Garicima); bet jūs sakāt, ka Jeruzaleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.*

4] Es gan zinu, ka vienīgi tikai Dievs var palīdzēt; bet kā un kur Viņu tādēļ var pielūgt? Mūsu tēvi saka: uz Garicima kalna, kur Dievu ir pielūguši jau pirmie vectēvi. Bet jūs sakāt, Jeruzaleme ir īstā vieta, kur Dievu jāpielūdz. Tu, kas acīmredzami esi Dieva pravietis, saki man, kur īstenībā Dievu var pielūgt visiedarbīgāk? Jo, redzi, es vēl esmu jauna, un ļaudis saka, ka es esot brīnumskaista sieva; tas tak būtu kaut kas šausmīgs, ja manam tārps būtu mani dzīvu jāaprij! Ak, es nabaga nožēlojamā sieva!

21. *Jēzus viņai saka: Tici man, sieva, nāk laiks (un ir jau klāt), kad jūs Dievu To Tēvu nepielūgsiet nedz šinī kalnā, nedz Jeruzalemē.*

5] Es saku: “Sieva, Es labi zinu tavu nabadzību, tavu postu un tavu sliktu miesu, bet es pazīstu arī tavu sirdi, kas tieši nav tā labākā, bet arī nav dēvējama par pārāk sliktu, un redzi, tas ir iemesls, kādēļ Es nu ar tevi runāju. Bet, kur sirds ir tikai daļēji laba, tur arī vēl ir iespējama ikviena palīdzība! Bet te tu vēl esi lielos maldos, jo tu šaubies, kur Dievu cienīgi un iespaidīgi jāpielūdz!

6] Redzi, Es tev saku, tici to Man: Nāk laiks, un tas ir jau klāt, ka jūs Tēvu pielūgsiet ne uz šī kalna, ne Jeruzalemē!

7] Te sieva izbīstas un saka: “Ak vai man, ak, vai visai tautai! Kas gan ar mums notiks?! Tā tad mums, tāpat kā jūdiem, vajag būt briesmīgi grēkojušiem?! Bet kādēļ tad Jehova mums šoreiz nesūtīja nevienu pravieti, kas mūs būtu brīdinājis?! Tu pie mums, bez šaubām, esi atnācis, ka patiesi pravietis, bet ko tas mums līdz, ja tu man saki: “Turpmāk Dievu nepielūgs ne uz kalniem, ne Jeruzalemē? Vai tas nenozīmē tik daudz — ko es lasu uz tavas pēkšņi domīgas un nopietnas kļuvušās sejas — kā: Dievs Savu seno tautu pavisam atstās un Savu mājvietu ņems pie kādas citas tautas? Kur uz Zemes tomēr būs tā vieta? Ak, saki to man, lai es tad dotos turp un kā patiesa grēku nožēlotāja tur pielūgtu Dievu to Tēvu, lai Viņš palīdz man, nožēlojamai, un pavisam neatstāj manu tautu!”

8] Uz to Es saku: “Uzklausī mani pareizi un saproti, ko Es tev saku! — Ko tu šaubies un drebi? Vai tad tu domā, ka Dievs ir tik neuzticams Sava solījuma turēšanā, kā cilvēki savā starpā?!”

22. *Jūs nezināt, ko jūs pielūdzat; bet mēs zinām, ko mēs pielūdzam, jo pestīšana tomēr nāk no jūdiem!*

9] Jūs gan kāpjat kalnā un tur lūdzat, bet jūs nezināt, ko jūs tur lūdzat. Līdzīgi ir arī pie tiem Jeruzalemē: viņi gan skrien templī un taisa tur briesmīgu troksni, bet arī viņi nezina, ko viņi dara un ko viņi pielūdz!

10] Bet tomēr, kā Dievs caur praviešu mutēm ir runājis, pestīšana nenāk no jums, bet gan no jūdiem! Lasi tikai pravieša Jesaja grāmatas otrās nodaļas trešo pantu, kur tu to atradīsi uzrakstītu.

11] Sieva saka: Jā gan, es to labi zinu, ka tur rakstīts — likums iziet no Ciānas, tā, ka tas tur Šķirstā

arī ir uzglabāts; bet kā tad tu saki: “Ne uz kalna, ne Jeruzalemē!”

23. Bet tā stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdžēji pielūgs Tēvu Garā un Patiesībā. Jo Tēvs Pats to grib, ka cilvēkiem Viņu tā jāpielūdz.

12] Es saku: Tu vēl vienmēr neesi mani sapratusi. Redzi, Dievs Tas Tēvs no mūžības nav ne kalns, ne templis, un arī Derības šķirsts un tādēļ nav atrodams ne kalnā, ne templī, un tikpat maz Derības šķirstā. Nāks laiks, un tas jau ir acīmredzams, kurā tie īstie dievlūdžēji, kurus tu šeit lielā skaita redzi zem kokiem dusam, un no kuriem daži nāca tev pretī pilsētā, lai tur nopirktu ēdienu, Dievu to Tēvu pielūdz Garā un Patiesībā. Jo no šī laika Pats Tēvs to grib, ka cilvēkiem Viņu tā jāpielūdz!

24. Jo Dievs ir Gars, un, kas Viņu pielūdz, tiem to būs darīt Garā un Patiesībā!

13] Jo redzi, Dievs ir Gars, un, kas viņu pielūdz, tiem to būs pielūgt Garā un Patiesībā!

14] Un redzi, tam nav vajadzīgs ne kāds kalns, ne kaut kāds templis, bet gan vienīgi **iespējami tīra, mīlestības pilna, pazemīga sirds!** Ja sirds ir tas, kas viņai jābūt, proti, trauks, pilns mīlestības uz Dievu, trauks, pilns lēnprātības un pazemības, tad šādā sirdī ir pilna patiesība; bet, kur ir patiesība, tur ir gaisma un brīvība, jo patiesības gaisma katru sirdi dara brīvu. Bet, ja sirds ir brīva, tad arī viss cilvēks ir brīvs.

15] Tātad, kas Dievu mīl ar šādu sirdi, tas ir Dieva tā Tēva patiess pielūdžējs un Tēvs viņa lūgšanu vienmēr uzklausīs, un neskatīsies uz vietu, nav svarīgi — kalns vai Jeruzaleme, jo zeme visur vienādi pieder Dievam; bet gan vienīgi uz katra cilvēka sirdi! Es domāju, ka nu tu esi Mani labi sapratusi.”

28. SIEVA PIE JĒKABA AKAS GRIB TAM KUNGAM ĻAUT DZERT NO VIŅAS KRŪZES. PAR KUNGA GARĪGĀM SLĀPĒM PĒC CILVĒKU SIRDĪM. GARA DZIEDINOŠAIS SPĒKS TICĪGOS CILVĒKOS. KUNGS ATKLĀJ SIEVAI SEVI KĀ MESIJU. (JĀŅA EV. 4:25–26)

1] **Sieva** saka: “Jā, Kungs, un tu runāji skaidri! Bet saki man: Vai tev vairs neslāpst un tu nevēlies dzert no grēcinieces krūzes?” -**Es** saku: “Mīļā sieva, lai tas nu paliek, jo redzi, tu Man esi mīļāka, nekā tava krūze un tavs ūdens! Kad Es pirmīt prasīju tev dzert, Es nedomāju tavu krūzi, bet gan tavu sirdi, kurā ir daudz brīnišķīgāks ūdens nekā šajā akā un tavā krūzē. Ar tavas sirds ūdeni tu vari arī dziedināt visu tavu miesu; jo, kas pie tevis Man dara labu, tas, ja tu vari ticēt, tevi dziedinās.”

2] **Sieva** saka: “Ak Kungs, kā lai es to izdaru, kā manas sirds ūdeni nogādāt manā kaunumā. Kungs, piedod man, ka es tik brīvi ar tevi runāju, bet es esmu nabaga slima sieva, un šis nožēlojamais posta stāvoklis nepazīst kaunu kā kaunu, bet gan savu nožēlojamo posta pilno stāvokli, un tas man atraisīja mēli pēc manas vajadzības un trūkuma. Ja es nebūtu tik nožēlojama, kā es esmu, patiesi, tad es tev dotu savu sirdi! Bet — ak Dievs, Tu Svētais Tēvs, kas man gribēt palīdzēt — es esmu nožēlojami slima un pie saviem daudzajiem grēkiem vairs nedrīkstu pielikt klāt kādus jaunus; jo vienam tīram, kādam Tev vajag būt, piedāvāt tik netīru sirdi, noteikti tak būtu lielākais grēks!”

3] **Es** saku: “Mana mīļā sieva, ne tu man sniedz savu sirdi, bet gan **Es** Pats to esmu paņēmis, kad **Es** tev lūdzu ūdeni! Tādēļ tu tomēr vari man sniegt savu sirdi, jo **Es** pieņemu arī samariešu sirdis! Ja tu Mani mīli, tad tu dari labu; jo **Es** tevi mīļēju jau daudz agrāk, nekā tu vēl varēji Mani atcerēties.

4] Te skaistā **sieva** nosarkst un nedaudz apmulsusi saka: “No kura laika tad Tu mani pazīsti? Vai tad Tu jau agrāk esi bijis šajā pilsētā vai Samarijā? Patiesi, es Tevi vēl nekad nekur neesmu redzējusi! Ak, es lūdzu Tevi, saki, kur un kad tad Tu esi mani redzējis! Saki man to tomēr!”

5] **Es** saku: “Ne šeit, ne Samarijā vai kādā citā vietā, un tomēr **Es** tevi pazīstu jau kopš tavas dzimšanas, arī vēl daudz agrāk un vienmēr esmu tevi mīlējis kā Manu dzīvību! Kā tev tas patīk un vai tu esi mierā ar Manu mīlestību? Redzi, kad tu savā divpadsmitā dzīvības gadā iekriti cisternā, tad **Es** biju tas, kas tevi izcēla ārā, bet toreiz tu to roku, kas tevi izcēla, nevarēji redzēt. Vai tu to vēl atceries?”

6] Te sieva pavisam apmuls un nezina, kas viņai uz to jāsaka, jo viņas sirdī jau ir daudz uguns, un viņas mīlestība aug acīm redzami.

7] Pēc kāda laika, kad viņas sirds ir tā darbojusies, **Es** viņai jautāju, vai viņa nav neko dzirdējusi par Mesiju, Kam te jānāk.

25. Sieva Viņam saka: Es zinu, ka jānāk Mesijam, tā saucamam Kristum. Kad Viņš nāks, vai tad viņš mums pasludinās visu (ko Tu uz mani esi runājis)?”

8] Ar ļoti nosarkušiem vaigiem un augsti viņojošām krūtīm **sieva** saka: “Kungs, Tu gudrais praviets, es zinu, ka apsoltajam Mesijam ir jānāk un Viņa vārds būs Kristus. Kad Viņš nāks, tad Viņš tak

mums tomēr varēs pasludināt to, ko Tu nu man sacīji?! Bet kas mums pateiks, kad un no kurienes Mesija nāks? Varbūt Tu, kas esi tik ļoti gudrs, zini man ko tuvāk pavēstīt arī par Mesijas ierašanos? Jo zini, mēs jau tik ilgi gaidām un par Mesiju nekas nav dzirdams! Tādēļ Tu man parādītu ļoti lielu labdarību, ja Tu varētu man darīt zināmu, kad un kur Mesija noteikti nāks atbrīvojot Savu tautu no visiem tās daudzajiem ienaidniekiem! Ak, ja Tu to zini, saki to man! Varbūt Mesija apžēlosies arī par mani un man palīdzēs, ja Es Viņu tādēļ lūgtu?!”

26. Jēzus viņai saka: Es tas esmu, kas nu ar tevi runā!

9] Pavisam īsi, bet ļoti nopietni un laipni Es sievai saku: “Es tas esmu, kas nu ar tevi runā!”

29. AR DAŽU MĀCEKĻU ATGRIEŠANOS KUNGA SARUNA AR SAMARIETI PIE JĒKABA AKAS TIEK TRAUČĒTA. PAR DARBĪGU MĪLESTĪBU KĀ PATIESU DIEVA GODINĀŠANU. SIEVAS IZDZIEDINĀŠANA. IZDZIEDINĀTĀS PRIEKŠ UN DEDZĪGA ATRASTĀ MESIJAS SLAVĒŠANA. ZIHARIEŠU DELEGĀCIJA PIE MESIJAS. (JĀŅA EV. 4:27–30)

27. Šajā brīdī (no pilsētas ar nopirkto ēdienu) nāca Viņa mācekļi un brīnījās, ka Viņš runā ar sievieti. Tomēr neviens neteica: Ko Tu no viņas gribi? Vai Ko Tu runā ar viņu?

1] Pie šī paskaidrojuma sieva ļoti izbijās, un, proti, jo vairāk tādēļ, ka tieši šajā brīdī no pilsētas atgriezās mācekļi ar ēdienu un ļoti brīnījās, kad viņi Mani sastapa runājam ar šo sievu, bet tomēr neviens neiedrošinājās ne Man, ne sievai jautāt, par ko mēs sarunājamies. Tie citi līdzceļojošie kopā ar Manu māti, kas arī te vēl bija klāt, tik cieši gulēja, ka viņi tikko bija atmodināmi; jo tālais gājiens viņus bija ļoti nogurdinājis. Beidzot no miestīņa atgriezās arī tas **māceklis**, kas bija gājis meklēt trauku ūdens smelšanai, bet nebija atradis. Viņš atvainojās un teica: “Kungs, tajā miestīņā ir kādas divdesmit mājas un redzi, tur neviens cilvēks nebija mājās un visas durvis bija cieši aizslēgtas!”

2] Uz to **Es** viņam atbildēju: “Neiztaisi par to neko! Redzi, tā mums bieži nāks priekšā, kad garīgu un it sevišķi mīlestības slāpju dzīti klauvēsim pie cilvēku durvīm (sirdīm) un meklēsim trauku dzīvā ūdens smelšanai. Bet mēs sirdis atradīsim aizslēgtas un tukšas! Vai tu šo līdzību saproti?”

3] Dziļi aizkustināts un satriekts, **māceklis** saka: Kungs, Tu mīļais Meistar, diemžēl es tevi ļoti sapratu! Bet ja tā, tad mēs nekādu lielu darbu neizdarīsim!”

4] **Es** saku: “Un tomēr, mans brāli! Uzlūko šo sievu! — Es tev saku: atrast vienu pazudušo ir vairāk vērts, nekā deviņdesmit deviņi taisnīgie, kuriem pēc viņu sirdsapziņas grēku nožēlošana nav vajadzīga, jo viņi katrā sabatā iedomājas kalpojam Dievam Garicima kalnā, bet šeit jau priekšsabatā paņem prom visus smeļamos traukus, lai sabatā neviens no akas nesmeltu ūdeni un nedzesētu slāpes, caur ko pēc taisnīgo domām sabats tiktu apgānīts. Ak, šādu taisnīgo lielā, aklākā muļķība! Bet šeit stāv viena grēciniece ar labu smeļamo trauku un kalpo mums! Sakiet, kas ir labāks: viņa vai tie deviņdesmit deviņi sabata svētītāji Gatricima kalnā?!”

5] Bet **sieva** pavisam satriekta saka: “Kungs, tu Mūžīgā Dēls! Šeit ir mans ūdens trauks, ņemiet to, es to šeit atstāju jūsu rīcībā! Bet ļaujiet man ātri steigties pilsētā, jo es jūsu priekšā stāvu par daudz necienīgā tērpā!” — **ES** saku: “Sieva, esi dziedināta un dari, kā tev šķiet labi!”

28. Tad sieva atstāja savu ūdens trauku, steidzās uz pilsētu un sacīja ļaudīm:

6] No prieka raudādama, sieva atstāj krūzi un aku uz steidzas uz pilsētu, bet aiziedama daudzkārt sveicinādama atskatās, jo viņa Mani ļoti mīl. Sieva nonāk pilsētā un viņai nāk pretī vairāki vīri, kuri, kā tas sabatā bija parasts, pastaigājās šurp un turp pa kādu kokiem apēnotu ielu. **Vīri**, kas sievu ļoti pazina, jokodamies viņai jautāja: “Nu, nu, uz kurieni tu tik steidzīgi? Kur tad deg?” Sieva laipnā nopietnībā viņus uzlūko un saka: ak, nejojokojat, jūs mīļie kungi, jo mūsu laiks ir kļuvis nopietnāks, nekā jūs to spējat iedomāties!”

29. Nāciet un aplūkojiet vienu cilvēku, kas man (sēdēdams pie Jēkaba akas) pateica visu, ko es esmu darījis! Vai tikai tas nav Kristus?

7] Te **vīri** viņu pārtrauc un ziņkārības pilni jautā: “Nu, nu, kas tad ir, vai mūsu zemē siro ienaidnieki, jeb mūsu novadam tuvojas siseņu bari?”

8] Pavisam nepacietīgi **sieva** saka: “Nekas no tā visa! Tā lieta ir daudz lielāka un daudz ārkārtējāka! Uz klausiet mani mierīgi!”

9] Jau pirms stundas es izgāju ārā uz Jēkaba aku, lai atnestu pusdienām ūdeni, un, redziet, es tur sastapu uz akas malas sēžam kādu cilvēku, kuru sākumā noturēju par jūdu! Kad es, viņu tikko ievēro-

ma, sev no akas iesmēlu ūdeni, cilvēks mani uzrunāja un prasīja ļaut viņam padzerties no mana trauka. Es viņam to atteicu, jo es domāju, ka viņš ir jūds.

10] Bet Viņš runāja tālāk tik gudri kā Elija un pastāstīja man visu, ko jebkad esmu darījusi. Beigās Viņš pats ievadīja sarunu par Mesiju un, kad es viņam tālāk jautāju, kur, kā un kad Mesija nāks, tad Viņš ar tādu mīlestību un nopietnību un tādā balsī, kas man gāja caur kauliem, man teica: “Es tas esmu, kas tagad ar tevi runā.”

11] Bet es Viņam jau iepriekš, kad Viņš man teica, cik es esmu slima, lūdzu, vai es nevarētu atkal kļūt vesela. Un nu beigās Viņš man teica: “Topi vesela!”, un redzat, mana slimība kā vējš izgāja no manis, un es nu esmu pilnīgi vesela.

12] Ejiet tad ārā un skatieties paši, vai tas patiesi nav Kristus, solītais Mesija: Es Viņu stingri atzīstu par to, jo lielākas zīmes kā šis cilvēks, ja Viņš tas nebūtu, arī Kristus nekad nespēs darīt! Tātad ejat laukā un pārliecinieties paši! Bet es nu steidzos uz mājām, lai apģērbtu labākas drēbes, jo tā es nevarētu stāvēt Viņa godības priekšā! Ja Viņš nebūtu Kristus, Viņš katrā ziņā ir vairāk nekā kāds pravietis vai tautas ķēniņš!”

13] **Vīri** saka: “Jā, ja tā, te šis laiks, protams, būtu ļoti nopietns un ļoti nozīmīgs. Bet te mums jau vajag iet ārā lielākā skaitā un starp mums arī vajag būt dažiem, kas ir labi izglītoti rakstos; tikai žēl, ka šodien visi mūsu rabīni atrodas kalnā! Bet varbūt Viņš ļaujās pierunāties dažas dienas uzturēties mūsu vidū, un te jau arī viņi varētu Viņu pārbaudīt!

30. Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Jēzus.

14] Pēc tam viņi lūdza vēl vairākus kopā ar viņiem aiziet pie Jēkaba akas. Tad no pilsētas uz Jēkaba aku devās gandrīz simts abu dzimumu cilvēku, lai redzētu Mesiju.

30. TĀ KUNGA RUNA PAR VIŅA DZĪVO ŪDENI. PAR LIELO PĻAUJAS MISIJU. “LŪDZAT VAIRĀK LĪDZSTRĀDNIKUS!” PAR SABATA ĢEĶĪBU UN DIEVAM PATĪKAMU SABATA SVĒTĪŠANU. (JĀŅA EV. 4:31–38)

31. Bet pa to starpu mācekļi lūdza Viņu, sacīdami: Rabi, ēd!

1] Bet, kamēr šis lielais pulks no pilsētas devās uz Jēkaba aku, Mani mācekļi mani mudināja, ka Man iepriekš jāpaēd. Jo viņi jau zināja, ka Es, līdzko pie Manis nāk kādi cilvēki, neko neēdu; bet viņi Mani mīlēja un baidījās, ka es varētu kļūt vājš un slims. Jo, kaut viņi jau zināja, ka Es esmu Kristus, Manu miesu viņi tomēr uzskatīja par vāju un vārgu, un tādēļ Mani mudināja, ka man jāēd.

32. Bet Viņš tiem sacīja: “Man ir ēdiens ko ēst, ko jūs nepazīstat.”

2] Bet Es viņus uzlūkoju laipnā nopietnībā un saku: “Mani mīļie draugi, Man ir ēdiens ko ēst, kuru jūs nepazīstat.”

33. Tad mācekļi sacīja cits citam: “Vai kāds Viņam atnesis ko ēst?”

3] Te mācekļi uzlūkoja cits citu un jautāja viens otram: “Vai tad kāds no kaut kurienes jau atnesa kaut ko ēst? Kāds gan ēdiens Viņam ir bijis? Nekur nekas nav redzams, izņemot smēlamo trauku, kas vēl ir pavisam pilns ar ūdeni. Varbūt Viņš to ūdeni ir pārvērtis vīnā?”

34. Jēzus viņiem saka: “Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, Kas Mani ir sūtījis, un pabeigt Viņa darbu!”

4] Es viņiem saku: “Ak, nespriediet tik neprātīgi, ko Es esmu vai neesmu ēdis! Jūs tak jau daudzkārt esat redzējuši, ka jums līdzās Es nekad neesmu licis Sevi īpaši apkalpot. Bet tagad Es jums nerunāju par kādu miesas ēdienu, bet gan par kādu daudz augstāku un vērtīgāku gara ēdienu, un tas pastāv tajā, ka Es daru Tā gribu, Kas Mani ir sūtījis, un pabeidzu viņa darbu! Bet tas, Kas Mani tā ir sūtījis, ir Tēvs, par Kuru jūs sakāt, ka viņš ir jūsu Dievs, bet tomēr viņu nekad neesat pazinuši. Bet Es Viņu pazīstu un tādēļ daru pēc Viņa vārda, un tas ir Mans īstais ēdiens, kuru jūs nepazīstat. Es jums saku: Ne tikai maize, bet gan katra laba rīcība vai darbs arī ir ēdiens, ja arī ne miesai, tad jo vairāk garam!

**35. Vai jūs paši nesakāt: Vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? Redziet, Es jums saku: pace-
liet savas acis un skatiet druvas, jo viņas ir baltas pļaujai.**

5] Daudziem no jums mājās ir tīrumi un jūs paši sakāt: “Vēl četri mēneši, tad būs klāt pļaujamais laiks, un mums vajadzēs doties uz mājām un ievākt ražu.” Bet Es jums saku: labāk paceliet savas acis augšup! Jau tagad visas druvas ir baltas pļaujai. Bet Es domāju ne šīs dabīgās druvas, bet gan to lielo druvu, kas te ir visa pasaule, uz kuras cilvēki stāv kā nogatavojušies kvieši, kuriem jātiek ievāktiem Die-

va šķūņos!

36. Un, kas te pļauj, tas saņem algu un sakrāj augļus mūžīgai dzīvošanai, lai tad kopējs prieks tiek tam, kas te sēj, un tam, kas te pļauj.

6] Un redzat, šī ražas novākšana ir labs darbs, un šis darbs ir labs ēdiens, kuru Es, kā arī jūs, bagātīgi dabūsiet baudīt. Kas uz šī lauka ir īsts lāvējs, tas sakrāj patiesus augļus mūžīgai dzīvei, lai beigās raža kļūst par patiesu prieku Tam, kas te ir sējis, un līdzīgi arī tam, kas te ir pļāvis.

37. Jo šeit piepildās vārds, ka cits ir, kas sēj, un cits, kas pļauj.

7] Jo pēc ražas novākšanas vienu un to pašu augli un vienu un to pašu dzīvības maizi ēdis kā Sējējs, tā pļāvējs; un tad piepildīsies senais izteiciens: Viens sēj, un cits pļauj; bet abi līdzīgi dzīvo no viņu darba un ēd vienu un to pašu ēdienu!

8] Aplūkojot to lielo ļaužu pulku, kas ir atnācis pie mums no pilsētas, lai mīnī redzētu Apsolīto, un, kā jūs redzat, viņiem vēl vienmēr seko citi! Redziet, tās ir jūsu pilnīgi nobriedušās kviešu vārpas, kurām jau sen te būtu jātiek nopļautām! Ar lielu prieku Es jums saku: Raža ir liela, bet vēl daudz par maz ir pļāvēju; tādēļ lūdzat ražas Kungu, lai Viņš Savai ražas novākšanai sūta vairāk pļāvēju.

38. Es jūs esmu sūtījis pļaut to, ko jūs neesat sējuši; citi sēja, un jūs esat nākuši viņu darbā.

9] Es jūs esmu pieņēmis, un pieņemot garā arī jau sūtījis pļaut to, ko jūs neesat sējuši; jo citi sēja, un jūs nu esat nākuši viņu darbā, un tādēļ jūs nu gan varat sevi uzskatīt par pārlieku laimīgiem! — Jo, kas te sēj, tas ir vēl tālu no ražas novākšanas; bet, kas te pļauj, tas vienlaicīgi ievāc ražu, un viņa priekšā jau ir jaunā dzīvības maize! Tādēļ esiet nu dedzīgi pļāvēji; jo jūsu pūles ir svētīgākas, nekā sējēju!”

10] Lielākā daļa mācekļu šo mācību labi saprot un tūlīt uzsāk samariešiem sludināt Manu Vārdu par mīlestību uz Dievu un par mīlestību uz tuvāko, un ka Es patiesi esmu Kristus.

11] Bet daži nedaudzie, kas savā sirds saprašanā vēl bija diezgan muļķīgi, pienāca pie Manis un tā pavisam klusi jautāja: “Kungs, no kurienes mēs dabūsim izkaptis; turklāt šodien ir sabats?!”

12] Uz to Es viņiem atbildēju: “Vai tad Es teicu, ka jums jāpļauj šo mūsu priekšā gulošo dabīgo miežu lauku? Ak, jūs nelgas, cik ilgi tad Man vajadzēs jūs tādus paciest?! — Vai tad jūs vēl nesaprotat? — Tad klausieties un aptveriet!”

13] Mans Vārds par Dieva Valstību, vispirms ieiedams jūsu sirdīs un no turienes pār jūsu lūpām ieiedams jūsu līdzcilvēku un brāļu ausīs un sirdīs, ir tā garīgās pļaujas izkaptis, kuru es pirms dodu, lai cilvēkus — jūsu brāļus — ievāktu Dieva Valstībā, patiesas Dieva Valstības un mūžīgas dzīvības Dievā izpratnē.

14] Šodien, protams, gan ir sabats; bet šis sabats ir muļķīgs un neprātīgs — tāds, kādas ir jūsu sirdis, un jūs tādēļ raugāties uz sabatu, ka jūsu sirdīs sabats izskatās vēl ļoti noteicošs. Bet Es jums saku, ka Es esmu Kungs arī pār sabatu:

15] Ja jūs esat un gribat palikt Mani patiesi mācekļi, izraidiet šo sabatu no savām sirdīm! Mēs katru dienu vienādi te esam pie darba; kur sabata Kungs strādā, tur Viņa kalpiem rokas nav jātur kabatā!

16] Vai sabatā Saulei tāpat nevajag uzaust un norietēt kā katrā darba dienā? Bet ja kā Saules, tā sabata Kungs svētītu sabatu, vai jūs gan būtu apmierināti ar pavisam tumšu sabatu? Redziet, redziet, cik neprātīgi jūs vēl esat! Tādēļ darbojieties un dariet to, ko daru Es un ko dara jūsu brāļi, tā jūs svinīgi atzīmēsiet Man patīkamus, patiesi dzīvus sabata svētkus!”

17] Pēc šiem vārdiem arī šie vājākie brāļi devās pie samariešiem, kas nu jau lielā skaitā no pilsētas bija atnākuši pie Manis, un mācīja viņiem to, ko viņi no Manis zināja.

**31. SAMARIEŠI ATZĪST UN TICĪGI UZŅEM KUNGU. SCĒNA STARP ZIHARAS PILSOŅIEM UN SIEVU NO JĒKABA AKAS. SIEVAS RUNA PAR PATIESU GODA ZĪMI: MĪLESTĪBU UZ DIEVU.
(JĀŅA EV. 4:39–42)**

39. Bet daudzi šīs pilsētas samarieši, dzirdējuši sievas vārdus, sāka ticēt Viņam, jo viņa apliecināja: “Viņš man visu pateicis, ko esmu darījis.”

1] Un tā tas gāja līdz vakaram un ļoti daudzi no tiem, kas pie Manis bija atnākuši no pilsētas, tagad ticēja Man, sākumā tās sievas liecības dēļ, kura dedzīgiem vārdiem pilsētas ļaudīm zināja stāstīt, kā Es viņai zināju pateikt visu, ko viņa jebkad ir darījusi; bet tad daudzi no viņiem ticēja tam, ko Mani mācekļi par Mani bija sacījuši. Bet visstiprāk ticēja tie samarieši, kas pie Manis bija tik tuvu, ka varēja dzirdēt Manis Paša vārdus.

2] Jo starp viņiem bija daži, kas bija labi izglītoti rakstos. Tie sacīja: “Viņš runā kā Dāvids, kas saka: “Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu; Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis! Tā Kunga bijāšana ir šķīsta. Tā pastāv mūžīgi, Tā Kunga tiesas ir patiesība, tās visas ir taisnas. Tās ir jaukākas nekā zelts, nekā kausēts zelts, un saldākas par vistīrāko medu. Tavu gribu, Kungs, es labprāt daru, un Tavs likums ir manā sirdī; es gribu pasludināt Tavu taisnīgumu lielā draudzē. Redzi, es negribu ļaut aiztaisīt manu muti, Kungs, Tu zini to. Tavu taisnīgumu es neapslēpju manā sirdī; es runāju par Tavu taisnīgumu un Tavu pestīšanu. Es neslēpju Tavu labsirdību un Tavu uzticību lielas draudzes priekšā.” — Bet mēs zinām, un tā ir mūsu liecība, pilna patiesības un spēka, ka Tas, Kas tā runā un rīkojas, Kā Dāvids pirms Viņa, proti, ir runājis un darbojies Viņa vārdā, patiesi ir apsoltais Mesija. Bet, izņemot Viņu, pēc Dāvida neviens vairs nav tā runājis un darbojies kā Dāvids; tāpat tas nekļūdīgi ir Kristus, “No Mūžības Dieva Svaidītais”! Tādēļ mēs gribam Viņu pilnīgi pieņemt!”

40. Šie samarieši nāca pie Viņa un lūdza Viņu palikt pie viņiem. Un Viņš palika tur divas pilnas dienas.

3] Pēc tam, kad samarieši savā starpā par Mani deva liecību, viņi visā godbijībā pienāca pie Manis un lūdza Mani, lai Es vēlētos pie viņiem palikt. Jo **viņi** teica: “Kungs, kas Tu patiesi esi Kristus, kā mēs nu Tevi esam labi pazinuši, paliec pie mums; jo Jeruzalemē tu netiksi labi uzņemts, bet gan jo vairāk sastapsi neticību un visāda veida vajāšanu, jo pasaulē ne uz sauszemes, ne ūdenī nav nekā ļaunāka par farizejiem Bet šeit tev jātiek godātam tā, kā pienākas Tam, Kuru ir pasludinājuši Mozus, Dāvids un pravieši.

4] Bet **Es** viņiem teicu: “Mīļie Ziharas vīri! Man ir liels prieks, ka Es uz jūsu tīruma esmu ievācis tik labu ražu; bet tas nebūtu labi no Manis, ja Es paliktu tur, kur es slimos esmu izdziedinājis, jo viņi tagad ir veseli, un neņemtu vērā citur esošos slimniekus. Es tomēr divas dienas palikšu pie jums un tikai trešajā dienā iešu tālāk uz Galileju.”

41. Tad vēl daudz vairāki Viņam ticēja Viņa vārdu dēļ.

5] Bet pēc tam nāca klāt vēl daudzi citi, kas iepriekš vēl nebija tik ļoti stipri ticībā, un izteica viņu nesatricināmi stingro ticību. Bet te bija arī tā **sieva**, gērbusies labās drēbēs, un uz tiem, kas tagad ticēja, teica: “Mīļie draugi, tagad jūs tak godam uzņemsiet mani savā vidū? Jo es jums pirmā rādīju ceļu uz šejieni, kad jūs man jokojot jautājāt, kur tad deg!”

42. Un sacīja sievai: “Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir Kristus, pasaules Pestītājs.

6] **Samarieši** runā: “Ja tevi Tas Kungs pieņēmis pirms mums, tad arī mēs tevi uzņemsim ar godu, kā tas pie mums Ziharā ir pieņemts. Bet kopš šī laika un turpmāk mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo nu mēs paši dzirdējam un pazinām, ka Viņš patiesi ir Kristus, pasaules Pestītājs! Un tu mūs vairs nevari padarīt ticīgākus, nekā mēs tagad esam. Bet no šī laika, ja tu turpmāk vairs negrēkosi, tev arī no mums jātiek turētai godā!”

7] **Sieva** saka: Bet es kopš seniem laikiem neesmu tik daudz grēkojusi, kā jūs diemžēl vēl arvien domājat. Pirms es kļuvu vīra likumīga sieva, mana miesa nekad no kāda vīra nav tikusi aizskarta; bet, kad pēc tam es kļuvu kāda vīra sieva, es dzīvoju, kā kārtīgai sievai pieklājas. Ka es paliku neauglīga un ka katram no maniem pieciem likumīgiem vīriem, kas ar mani savu lietu darīja, drīz pēc tam vajadzēja nomirt, tā tak nav mana vaina, bet, augstākais, to, no kuriem dabūju tādu miesu, kas te nebija derīga vīram. Pēc tam, kad man šie pieci vīri nomira, kas man radīja tikko panesamas sirdssāpes, es apņēmos nekad ne ar vienu vīru vairs nesavienoties; bet pēc viena gada, kā jūs to zināt, uz Ziharu ar zālēm, eļļām un ziedēm atnāca viens ārsts, un izdziedināja daudzus cilvēkus. Mana lielā posta dzīta, arī es aizgāju pie viņa, lai viņš man palīdzētu.

8] Bet **viņš** mani apskatīja un teica: “Sieva, es par to atdotu pasauli, ja es tev varētu palīdzēt; jo manas acis vēl nekad nav skatījušas skaistāku sievu par tevi! Ja arī es nevaru tevi pilnīgi izdziedināt, tad tomēr es tev varu dot zāles un tavas ciešanas mazināt. Tad viņš atnāca dzīvot manā nabadzīgajā mājoklī, katru dienu deva man sāpes remdinošus līdzekļus un rūpējās par mani, bet manu slimu miesu ar sliktu nodomu viņš vēl nekad nav aizskāris, kā, man šķiet, jūs to nepareizi domājat.

9] Un tā es, kā noteikti arī jūs, Dieva priekšā gan esmu grēciniece, bet es ticu, ka jūsu acu priekšā es neesmu tieši tik liela un rupja grēciniece, par kādu jūs mani turat. Tas, kas šeit sēž pie Jēkaba akas, tas man pirmīt pateica visu, jo es jebkad esmu darījusi. Jautājiet Viņam, un Viņš Pats jums pateiks, cik tālu es pelnu vai nepelnu kādas atklātas grēcinieces vārdu.

10] Te **samarieši** pārsteigti uzlūko sievu un saka: “Nu, esi atkal laba, mēs jau tieši tik ļauni neesam domājuši; bet par to tev nu Ziharā jāklūst par goda pilsoni! Saki, vai tagad tu ar mums esi apmierināta?”

11] **Sieva** saka: “Ak, neraizējieties par vienas nabaga sievietes godu! Es jau esmu saņēmusi godības lielāko daļu!”

12] **Samarieši** saka: “Kā gan tu to esi izdarījusi? Mēs par kādu goda zīmi, ko Ziharas pilsēta tev būtu piešķirusi, neko nezinām! No kurienes tad tu to saņēmi?”

13] Ar patiesas mīlestības asarām un pateicībā noradīdama uz Mani, **sieva** saka: “Šeit Viņš vēl atpūšas! Vienīgi Viņš ir mans augstākais gods, kuru ne jūs, ne visa pasaule nevarat man dot un tikpat maz atņemt! Jo Viņš Pats ir man to devis un no Viņa es to esmu saņēmusi. Es gan zinu, ka neesmu tā vērtā, lai no Viņa, visas godības Kunga, saņemtu tādu godu, bet Viņš man to deva pirms jums, un es to saņēmu pirms jums un pavēstīju jums par Viņu, jo jūs iepriekš par Viņu neko nezinājāt. Redziet, pirms jums visiem man ir tas, ko jūs man neesat devuši, un, kur man tas reiz ir, nevarat man to atņemt. Un tā ir **īsta** goda zīme, kas ir derīga visā mūžībā; bet jūsu goda zīmes ir laicīgas un vienīgi tikai Ziharas pilsētai. Tādēļ, ja man ir mūžīga goda zīme, jūsējo es varu pieciest. Es ceru, ka jūs nu saprotat, kā un no kurienes es esmu saņēmusi mana patiesā goda lielāko daļu.

14] **Samarieši** saka: “Vai tad tā ir kāda priekšrocība, ja tu nejauši atnāci pirmā un šeit sastāpi Kristu? Mēs arī Viņu esam atraduši un līdzīgi tev nu savās sirdīs slavējam un cildinām Viņu, un Viņš mums tāpat kā tev apsoliņa mūsu pilsētā aizkavēties divas dienas. Bet, ja tā, ko tu runā par kādu pirmo godu, kas tev tika pirms mums?”

15] **Sieva** saka: “Jūs, mīļie Ziharas vīri, ja es ar jums gribētu strīdēties, tad es nekad nebeigtu. Bet es nu jums esmu pateikusi, kā tas patiesībā ir; bet otru reizi es to jums vairs nesaku. Vairāki no jums ir studējuši romiešu likumu un pēc šī likuma nu ir tiesneši un saka, ka tas ir labs likums! Bet šajā likumā, kuru arī es esmu lasījusi, cik es saprotu romiski, stāv rakstīts: *Primo occupanti jus!* Bet es šeit biju pirmā, un tādēļ jūs manas labās tiesības nevarat man atņemt!”

16] Te samarieši klusēja un nezināja, ko sievai atbildēt, jo tā bija aizskārusi viņu vājo pusi, un viņi uz to neko nevarēja atbildēt. Jo jūdu dēļ viņi bija lieli romiešu draugi un ļoti augstu vērtēja romiešu likuma gudrību un kārtību; tādēļ, kad sieva nu norādīja uz romiešu likumu, viņi klusēja.

17] Bet, ka sieva ļoti labi pārzināja romiešu valodu, par to nav ko brīnīties; jo samarieši gandrīz visur runāja romiski un daļēji arī grieķiski, lai caur valodu izvairītos no katras kopības ar jūdiem.

32. LAIPNA AINA STARP KUNGU UN SIEVU, KURAS MĀJĀ VIŅŠ GRIB ŅEMT MĀJVIETU. KUNGA RUNA SAMARIEŠIEM. KUNGS REDZ SIRDĪ, BET CILVĒKS — ĀRĒJO. KRISTUS PIE JĒKABA AKAS SASTAPTĀS SIEVAS GODS.

1] Bet nu bija pienācis vakars, un visi, kas kopā ar Mani bija atnākuši no Jūdejas, un, tā kā bija ļoti noguruši, visu pēcpusdienu bija gulējuši, viens pēc otra pamodās un brīnījās, ka tik ātri ir pienācis vakars! Un viņi Man jautāja, kam nu jānotiek, vai viņiem jāiet meklēt kāda pajumte, vai arī nu vēsākā nakts laikā Es dodos tālāk.

2] Bet **Es** teicu: “Ja cilvēki gul, tad Kungs tomēr ir nomodā, un Kungs rūpējas par visu, un tiem, kas ir pie Viņa, nav jā rūpējas ne par ko citu, kā tikai, lai viņi paliek pie Viņa! Tādēļ nu celieties, lai mēs dodamies šajā samariešu pilsētā! Tur mums visiem atradīsies laba mājvieta. Šai sievai šeit, kas šodien pusdienas laikā lūdza ūdeni, ir plaša māja, un Es domāju, ka uz divām dienām viņa mums neliegs pajumti.”

3] Te **sieva**, aiz mīlestības un prieka raudādama, nokrīt ceļos Manā priekšā un runā: “Ak, Kungs, Tu mans Pestītājs, kā man nabaga grēciniecei nākas tāda žēlastība!”

4] **Es** saku: “Tu Mani uzņēmi savā sirdī, kas ir daudz brīnišķīgāka, nekā tavs nams; tā tad tu Mani gan uzņemsi savā mājā, ko, līdzīgi kā šo aku, Jēkabs uzcēla savam dēlam Jāzepam. Bet mūsu ir daudz. Tātad divas dienas tev būs daudz ko darīt un par ko rūpēties, bet par to tev jātiec krietnai algai!”

5] **Sieva** saka: “Kungs, un ja jūsu būtu vēl desmitreiz tik daudz, cik tālu mani līdzekļi sniedzas, jums visiem pie manis jātiec uz vislabāko uzņemtiem. Jo manā, protams, šur un tur jau ļoti sabrukušajā mājā ir daudz tīru istabu, tās pēc manām iespējām ir arī diezgan labi iekārtotas. Un tajā dzīvoju tikai es, mans ārsts un daži kalpotāji. Bet es, ak, Kungs, saku, ka māja ir Tava. Tu vienīgais esi manas mājas likumīgais īpašnieks, jo tev uz to ir senākas tiesības. Tādēļ nāc, ak, Kungs, un ieej Savā namā, jo no šī brīža tas ir pilnīgi Tavs, un lai tas uz visiem laikiem ar visu, kas ir tajā, paliek pilnīgi Tavs!”

6] Es saku: “Ak, sieva, tava ticība ir liela, un mīlīga ir tava sirds; tādēļ tev arī ir jābūt un jāpaliek Manai māceklei. Un, kur vienmēr tiks sludināts šis Evaņģēlijs, tev jātiek mūžīgi pieminētai!”

7] Tas samariešus diezgan nepatīkami pārsteidza un vairāki pienāca pie Manis un teica: “Kungs, arī mums ir mājas, un būtu piedienīgāk, ja Tu ņemtu mājvieta pie mums. Jo, redzi, šīs sievas mājai pie mums ir ļoti slikta slava, un tā ir vairāk drupas, nekā māja!”

8] Es saku: “Jūs jau trīs dienas esat pie Manis, esat Mani gan atzinuši, un ir jau pienācis vakars; bet neviens no jums nav Man un Maniem mācekļiem piedāvājis kādu mājvieta, kaut gan es jūsu lūgumu uzklausīju un apsolīju divas dienas palikt jūsu pilsētā.

9] Bet Es redzēju šīs sievas sirdi, un tai ļoti slāpa, lai Es vēlētos pie viņas ņemt mājas vietu! Tātad ne Es vēlējos mājvieta viņas mājā, bet gan to vēlējās viņas sirds. Bet, tā kā jūsu priekšā viņa neiedrošinājās to skaļi izteikt, tad Es nācu šai sirdij pretī un prasīju no viņas to, ko viņa Man, tik karsti mīlēdama un pilna dzīvākām ilgām, pakalpiģi vēlējās dot.

10] Šī ļoti svarīgā iemesla dēļ Es tad nu arī šīs sievas namā ņemu mājvieta. Labi tam, kas par to uz Mani nedusmojas!

11] Bet Es jums saku: Kā kāds sēj, tā viņš arī pļaus; kas te taupīgi sēj, tas arī trūcīgi pļaus, bet kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi pļaus. Neviens no jums visiem ne Man, ne Maniem mācekļiem vēl neko nav piedāvājis; bet viņa man par īpašumu tūlīt dod visu savu mantu! Kurš no jums Man to ir darijis? Vai tad tas ir nepareizi, ka Es viņai dodu taisnīgu godu pirms jums visiem? Bet Es jums saku: Kas no jums ar šo sievu tādēļ strīdēsies, tam jāklājas slikti viņā saulē!”

12] Te samarieši pārsteigti saskatās, jo viņiem tā lieta acīmredzami nav patīkama, bet tomēr saņemmas un lūdz Mani, lai Es vēlētos atļaut viņiem nākamā dienā Mani apmeklēt.

13] Bet Es viņiem atbildu: “Es jūs nezaicinu un arī nespiežu; bet kas no jums to brīvi grib darīt un nākt pie Manis, nevienas durvis neatradīs aizslēgtas, bet gan pavisam brīvi varēs nākt pie Manis. Tātad, kas grib nākt, tas lai nāk, bet kas grib palikt mājās, tas lai paliek, jo Es nevienu nespiežu un nevienu netiesāju.

14] Tad samarieši pieceļas un iet pilsētā, bet Es vēl neilgu laiku uzkavējos pie akas un sieva ar viņas krūzi dzirdina visus izslāpušos, kas bija ar Mani.

33. BRĪNIŠĶĪGIE NOTIKUMI SIEVAS NAMĀ. ĀRSTS UN SAMARIEŠI — MOZUS PIEKRITĒJI. VIŅU NEKAUNĪGIE ZAIMI PAR JĒZU UN TAISNĪGAIS SODS. ĀRSTA STĀSTĪJUMS UN KUNGA PADOMS.

1] Bet viņas ārsts, kas arī kopā ar viņu bija atnācis iepriekš, pirmais steidzas uz mājām, lai kopā ar saviem kalpotājiem Man sagatavotu labu mājvieta un iespējami bagātīgas vakariņas. Bet, kad viņš ieģāja mājā, viņš nevarēja beigt brīnīties, ka viņa kalpotāji jau ar visu, ko viņš tiem bija gribējis likt darīt, gandrīz jau bija galā. Viņš priecīgs jautāja, kas viņiem bija licis to darīt. Bet **viņi** teica: “Brīnišķīgi skaists jauneklis nāca un maigā balsī runāja: “Dariet tā, jo tam Kungam, kas nāks šajā namā, tas viss būs vajadzīgs!” Kad mēs tādu brīnumainu pavēli dzirdējām, mēs visu citu atstājām un darījām un vēl darām to, ko šis brīnišķīgais jauneklis mums pavēlēja.”

2] **Ārsts** brīnījās un teica: “Kur tad ir šis dīvainais jauneklis?” Bet **kalpotāji** atbildēja: “Mēs to nezinām, jo, kad viņš mums tā bija licis darīt, viņš šo māju ātri atstāja, un mēs nezinām, uz kuriem viņš aizģāja.” Bet **ārsts** teica: “Esiet īsti rosīgi, jo šim namam ir liela žēlastība, pie kuras jums visiem būs dalība!”

3] Tad ārsts atkal ātri steidzās ārā no pilsētas, lai Man darītu zināmu, ka viss jau ir sagatavots.

4] Bet te viņu satika daži **mozus sevišķi piekritēji**, apturēja viņu un sacīja: “Draugs, sabbatā neklājas tā skriet; vai tad tu nezini, ka caur to tu Jehova dienu vari apģanīt?”

5] **Ārsts** saka: “Ak, jūs, kas pedantiski turaties pie Mozus likuma burta! Ātru ieģanu sabbatā tagad, kur saule jau ir noprietģjusi un ir vēl tikai pģcsabats, to jūs turat par grģku, bet kad jūs sabbatā apģaunoģat savas sievas un kalpones un ar viņām dģzenat netikģlibu, visģdas kauna lietas un pģrkģpģat laulģbu, par ko tad jūs to turat? Vai Jehovas svģtku dienģ Ārsts to ir pavģlģjis darģt?” **samarieģi** saka: “Ja šodien nebģtu sabbats, tad par tģdu tavu runu tu tikģtu nomģtģts ar akmeģiem. Bet šoreģz lai tev ir piedots!” **Ārsts** saka: “Nu, nu, jģsu runa un jģsu prģts jums nedara godu, seviģģki laikģ, kad ilgģ solģtais Mesģja pienģcis taisģni pie pģlsģtas vģrtģiem un es steģdzos Viģam pretģ, lai Viģam sacģtu, ka Viģa namģ viss jau ir sagģatavots Viģa uzģģemģšanai! Vai tad jģsu neko nezģnģt, kas šodien notģcis mģsu pģlsģtas vģrtģ priekģģ?”

6] **Samarieši** saka: “Mēs gan dzirdējām, ka ārā pie akas apmetusies kāda jūda karavāna un ka viens jūds, jādomā, šīs karavānas vadonis, uzdodas par Kristu! Tu tak esi ārsts un vai tad tu neaptvēri, ka šādā veidā jūdi iedomājušies ar mums izspēlēt mulķīgu joku?! Tas nu gan mums būtu smalks Mesija! Vai tu domā, ka mēs viņu nepazīstam?! Vai mēs arī neesam no Galilejas un tagad esam jūsu ticības biedri, stingri pēc Mozus baušļiem?! Bet, tā kā mēs esam no Galilejas, tad mēs to Nācarieti, kas ir kāda namdara dēls, pazīstam. Viņš, kur viņam vairs netik strādāt, ļauj farizejiem sevi izlietot par nožēlojamu darba rīku, dara dažas iemācītās brīnumu zīmes un uz viņu rēķina uzdod sevi par Mesiju! Un tava veida ēzeļi un vērši tic viņam un viņa vilinošajām runām! Jūs visus būtu jāsatver un jāpārmāca ar rīkstēm uz jāizmet pār robežu kā mēslus un netīrumus!”

7] **Ārsts** saka: “Ak, jūs aklie! Manā namā Dieva eņģeļi gaida Viņu un Viņam no debesīm nes ēdienu, dzērienu un guļas vietu, un jūs runājat tādas runas! Tas Kungs lai jūs par to soda!”

8] Kad ārsts to izsaka, desmit acumirkļi kļūst mēmi un divas dienas, kamēr Es uzturos Ziharā, paliek mēmi un vairs nevar izteikt ne vārda. Bet **ārsts** viņus pamet un steidzas pie Manis.

9] Pienācis pie Manis, viņš saka: “Kungs! Tavs nams ir labi apgādāts! Tur notiek brīnumainas lietas; bet ceļā pie Tevis, ak, Kungs, es sastapu pulciņu neliešu, kuri Man par tevi pūlējās dot ļaunu liecību. Bet viņu brēkšana neturpinājās ilgi. Tavs eņģelis sita viņiem pa muti, un, izņemot divus, viņi kļuva pilnīgi mēmi; bet tie divi vareni izbijās un aizmuka. Tas viss, ak, Kungs, ir noticis pusstundas laikā!” — **Es** saku: “Tam tā vajadzēja notikt, lai tie, kas jau tic Manam Vārdam, no mums nenovēršas! Bet nu ejam, un tu, Mana mīļā sieva no Samarijas, neaizmirsti savu krūzi!” Sieva tūlīt iesmeļ svaigu ūdeni un ņem to līdz uz mājām. Tā tika pavadīta puse dienas pie Jēkaba akas netālu no Ziharas, un šajā pilsētā ieguvām diezgan bagātīgu ražu.

34. TĀ KUNGA MĀCĪBA UN DARBI TIEK NO EVAŅĢĒLISTA JĀŅA PIERAKSTĪTI. KUNGS AR SAVĒJIEM SENAJĀ JĀZEPA NAMĀ ZIHARĀ. EŅĢĒLI VISU SAGATAVOJUŠI SVĒTAJAI SABIEDRĪBAI. PAR ATTIECĪBĀM STARP DIEVU — TĒVU UN DĒLU.

1] Bet Mans mācekļis **Jānis** Man jautāja un teica: “Kungs! Kā Tu gribi, es gan vēl šajā naktī vēlētos uzrakstīt visu, kas te noticis!”

2] **Es** saku: “Ne visu, Mans brāli, bet gan tikai to, ko Es tev teicu, kas tev sev jāatzīmē. Ja tev būtu jāpieraksta viss, kas te notika un divas dienas šeit vēl notiks, tad tev vajadzētu aprakstīt; bet kurš tad to visu lasītu un aptvertu? Bet ja tu pareizi un istā atbilstībā, kā tas tev ir dots, atzīmē tikai galvenos momentus, tad patiesi gudrie Manos vārds jau tāpat nopratīs visu, kas un kāpēc šeit ir noticis, un tu sev aiztaupi lielas, nevajadzīgas pūles. Tādēļ, Mans mīļotais brāli, padari to darbu sev vieglāku, un tu tomēr uz visiem laikiem būsi Manas Mācības un darbu pirmais rakstītājs.”

3] **Jānis** Mani noskūpstā uz krūtīm, un kopā ar sievu un ārstu mēs dodamies pilsētā un tur, tā kā jau ir diezgan tumšs, Jāzēpa namā.

4] Kad mēs iegājām patiesi lielajā namā, sieva viņas namu atrod tā sagatavotu Manis uzņemšanai, ka par ko līdzīgu viņai vēl nekad nebija bijis ne jausmas! Jo tur stāvēja liels daudzums galdu un ap tiem pietiekamā skaitā krēslu. Uz katra galda stāv gaiši degoša lampa no dārga metāla; visa grīda izklāta skaitākiem paklājiem. Pat sienas simetriski pārklātas ziedu paklājiem un skaistos kristāla kausos visiem mirdz pretī dārgs vīns!

5] **Sieva** nevar beigt brīnīties un tikai pēc kāda laika nomierinājusies saka: “Bet Kungs, ko Tu esi izdarījis?! Vai Tu to esi licis iekārtot caur Saviem mācekļiem, kurus Tu varbūt slepeni šeit atsūtīji? No kurienes tad viņi visu to ņēma? Es zinu, kas man ir, no zelta un sudraba noteikti nekā, un šeit šo metālu pārpilnība! Tādus kristāla kausus, kādi ir šeit, es vēl nekad neesmu redzējusi, un šeit to ir simtiem, un katrs no tiem ir trīsdesmit sudraba monētu vērts. Šis vīns, ēdiens un augļi, lieliskā maize un daudzie dārgākie paklāji, no kuriem katrs maksā simts smagas sudraba monētas! Ak, Kungs! Saki tomēr man, nabaga sievai, vai Tu to visu esi atvedis līdzī, vai šeit pilsētā kaut kur aizņēmies?”

6] **Es** saku: “Redzi, mīļā sieva! Tu ārā pie akas tak teici, ka šis nams piederot Man. Es šo dāvanu no tevis pieņemu, un, tā kā šī māja ir Mana, tad tas no Manis tomēr nebūtu labi, ja Es tevi kā dāvinātāju ievestu neizgreznotā istabā! Redzi, kā viena roka mazgā otru, tā tas tad ir arī šeit; viena godināšana izraisa otru! Tu no visas sirds man to dāvināji tādu, kāda tā bija; bet Es tev to atkal atdodu tādu, kāda tā tagad ir iekārtota. Es domāju, ka ar šo maiņu tu varēsi būt pilnīgi apmierināta?! Jo redzi, arī Es nedaudz

saprotu no īsta krāšņuma un izsmalcinātas gaumes!

7] Un **Es** tev saku: “Arī to, tāpat kā visu, Es esmu iemācījis no Mana Tēva. Jo bez gala daudzie dzīvokļi Mana Tēva namā arī ir ļoti gaumīgi un ļoti grezni, ko tu labi vari redzēt jau šeit, ja tu uzmanīgi aplūko lauku puķes, kas ir krāšņāk izgreznotas, nekā Zālamans visā savā ķēnišķā greznībā!

8] Bet ja Tēvs jau puķes, kas pastāv tikai neilgi, tā grezno un izrotā, cik daudz vairāk Viņš reiz izgreznos un izrotās Savu mājvietu, kas ir debesis!? Bet, ko dara Tēvs, to daru arī Es; jo pamatu pamatā Es un Tēvs esam pilnīgi viens! Kas Mani uzņem, tas uzņem arī Tēvu; jo tēvs ir Manī, kā Es Tēvā! Kas Man ko dara, tas to dara arī Tēvam; un tādēļ tu Man neko nevari dot, ko tu simtkārt atkal nesaņemsi atpakaļ! Tagad tu zini visu vajadzīgo.”

9] Bet tagad sēdīsimies baudīt vakara mielastu; jo starp mums ir daudz izsalkušo un slāpstošo. Kad mēs savus locekļus būsīm spēcīnājuši, tikai tad runāsim par šo tematu tālāk.

10] Visi apsēžas pie galdiem, pateicas un stiprinās ar ēdienu un dzērienu.

35. ZIHARĀ. — KALPOTĀJI ZIŅO PAR MĀJAS BRĪNIŠĶO IEKĀRTOŠANU. SIEVAS GODBIJĪGAIS PĀRSTEIGUMS UN ATZĪŠANĀS KUNGA PRIEKŠĀ. VIŅA PAVĒLE VIŅAI KLUSĒT UN VIŅA MĪLESTĪBAS RŪPES PAR MARIJU. MĀCEKĻI SKATA DEBESIS. NĀTĀNAĒLA LABĀ ATZIŅA. TĀ KUNGA PADOMS KLUSĒT PAR DIEVIŠĶI SVĒTIEM NOSLĒPUMIEM.

1] Pēc mielasta sieva atkal man tuvojas, bet tikko uzdrošinās runāt, jo pa mielasta laiku viņa bija sarunājusies ar ārsta kalpotājiem, kā tas viss ir ticis atgādāts. Un **kalpotāji** teica: “Miļā sieva, Dievs to zina, kā tas ir noticis! Mēs pie tā esam darījuši to niecīgāko; ārsts nedarīja neko; jo, kad viņš atnāca, viss jau bija izdarīts. Ilgi pirms tam, iekams atnāca ārsts, mēs nodarbojāmies ar viņa lietām, te pēkšņi atnāca žilbinoši skaists jauneklis un teica mums, ka mums tas un tas jādarot, jo Kungam tas vajadzīgs. Mēs arī tūlīt darījām to, ko jauneklis mums pavēlēja. Bet redzi, tas notika tā dīvaini! Kā mēs kaut ko gribējām darīt, tā tas jau bija izdarīts, un tādēļ mēs tev nevaram teikt neko citu, kā: te acīm redzami darbojās Dieva visvarenība, un gudrajam jauneklīm vajag būt bijušam Dieva eņģelim. Citādi tā lieta nav izskaidrojama. Cilvēkam, kas pie taviem sāniem ienāca lielajā istabā, vajag būt lielam pravietim, tādēļ Viņam kalpo debesu vara.

2] Kad **sieva** no kalpotājiem to dzirdēja, viņa vēl vairāk zaudēja drosmi un tikko iedrošinājās runāt. Tikai pēc diezgan ilga laika viņa pavisam vājā balsī teica: “Kungs! Tu esi vairāk nekā vienīgi apsolītais Mesija? Tu noteikti esi Tas, Kas sodīja faraonu, izraēliešus izveda no Ēģiptes un no augstā Sinaja kalna pērkona balsī viņiem deva bauslību!”

3] Bet **Es** viņai teicu: “Sieva! Tā stunda vēl nav klāt, kur cilvēkiem tas tiktu pavēstīts; tādēļ pagaidām paturi to savā sirdī! Bet nu izkārtu, ka lielajam ļaužu pulkam, kas kopā ar Mani nāca no Jūdejas, tiek ierādītas guļamās telpas! Bet tu, ārsts, un mani mācekļi, skaitā desmit, palieciet šeit! Bet sievai, kas sēdēja Man līdzās un ir Manas miesas māte, ierādi tīrāko gultas vietu, lai viņa labi atpūšas; jo redzi, viņa ir jau diezgan gados un kopā ar mums šodien gājusi tālu ceļu, un viņai, lai stiprinātos, vajadzīgs labs miers.”

4] Sieva ļoti priecājās, šajā pavisam neievērojamā sievā pazīt Manu māti, un rūpējās par viņu uz vislabāko. Un Marija viņu uzslavēja par šādu maigumu, bet vienlaicīgi viņai ieteica darīt visu, ko Es viņai teiktu.

5] Kad nu visi ir devušies pie miera un lielajā ēdamistabā pie Manis atrodas vienīgi sieva, ārsts un desmit mācekļi, **Es** mācekļiem saku: “Jūs zināt, ko Es Galilejā Betaborā, kad Es jūs uzņēmu par Saviem mācekļiem, jums teicu: No šī brīža jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus nokāpjām uz Zemes; un redzat, tas nu jūsu acu priekšā burtiski piepildās! Viss tas, ko jūs šeit redzat un ko jūs ēdat un dzerat, nav no šīs Zemes, bet gan Dieva eņģeļu sagādāts no debesīm. Bet nu atveriet savas acis un skatiet, cik daudz eņģeļu te stāv gatavībā, lai Man kalpotu!”

6] Te visiem atvērās acis, un viņi redzēja, cik daudz eņģeļu, gatavu Man kalpot, nolaižas no debesīm — jo, kad viņiem acis tika atdarītas, mājas sienas pazuda un visi redzēja atvērtas debesis!

7] Tad **Nātānaēls** saka: “Jā, Kungs, Tu esi patiesi un uzticams! Nu brīnumaini piepildās tas, ko Tu esi runājis! Patiesi, patiesi, Tu esi dzīvā Dieva dēls! Ar Ābramu Dievs runāja caur savu eņģeli, Jēkabs sapnī redzēja trepes, pa kurām uzkāpa un nokāpa eņģeļi, bet Jehovu viņš neredzēja, vienīgi kādu eņģeli, kam uz labās rokas bija rakstīts Jehova vārds. Un, tā kā Jēkabs ar viņu strīdējās, vai viņš esot Jehova,

Jēkabs saņēma spēcīgu dunku sānos, tādējādi kļūdams klībs. Mozus runāja ar Jehovu, bet viņš neredzēja neko citu, kā uguni un dūmus, un viņam vajadzēja paslēpties kādā alā, jo Jehova turpat gāja garām. Kamēr Jehova nebija aizgājis, viņš nedrīkstēja skatīties. Palūkojies arī no alas, viņš vēl iespēja ieraudzīt vienīgi Jehovas muguru; bet pēc tam viņam savu seju vajadzēja aizklāt ar trīskārtīgu segu, jo tā mirdzēja spožāk par Sauli, un katram, kurš to uzlūkoja, bija jāmirst. Tad vēl bija Elija, kas Jehovu izjuta maigā vēsmiņā. Un tagad Tu Pats esi šeit!”

8] Šeit Es pārtraucu Nātānaēla runu un saku: “Pietiek, Mans brāli, tā stunda vēl nav klāt! Tikai tādai tirai dvēselei kāda ir tavējā, pavisam bez viltus un atklātai, iespējams to ieraudzīt. Bet paturi to pie sevis, līdz būs sītusi istā stunda! Jo redzi, ne katrs, kas Man seko, ir tāds kā tu.

9] Bet šī sieva nebija tāda kā tu, bet tagad arī viņa ir tāda kā tu, tādēļ arī viņa nojauš to, ko tu gribēji teikt. Bet tā stunda vēl nav klāt. Tikai tad, kad templi tiks pārplēsts priekšgars, tikai tad Mozum no viņa starojošā vaiga tiks noņemta sega.

**36. ZIHARĀ. TAS KUNGS JĀNIM EVAŅĒLISTAM PAVĒL, KA NE VISS IR PIEMĒROTS
PIERAKSTĪŠANAI. TAGADĒJĀS ATKLĀSMES APSOLĪJUMS. “PIETIEK, KA TU TICĪ UN MANI
MĪLI!” PAR MESIJU UN VIŅA VALSTĪBU. SVĒTĪBAS VĀRDI ĀRSTAM UN SIEVAI. KUNGS
SAVIENO JORAMU UN IRHAELU LAULĪBĀ. TAS KUNGS NEGUĻ.**

1] Pēc tam Jānis Man jautā: “Bet Kungs, to man tomēr vajag pierakstīt! Tas ir vairāk, nekā zīme Kānā! Tas ir mājiens, no kurienes Tu esi atnācis!

2] Es saku: “Arī to tu neraksti; jo tas, ko tu raksti, tā ir liecība pasaulei; bet tai trūkst saprāta, lai to aptvertu! Kālab tad šādas tavas pūles? Vai tad tu domā, ka pasaule tam ticēs? Redzi, tie, kas ir šeit, tie tam tic, jo viņi to redz; bet pasaule, kas staigā tumsā, nekad neticētu, ka šeit kaut kas tāds notiek; jo naktij ir neiespējami stādīties priekšā gaismas darbus. Bet, ja tu par gaismas darbiem vēlētos pastāstīt, tad viņi tevi izsmies, beigās sāks vēl tevi izzobot. Tātad lai ir tā, ka turpmāk tu pieraksti tikai to, ko Es atklāti daru visas pasaules priekšā; bet, ko Es daru slepenībā, lai cik liels tas būtu, to pieraksti tikai savā sirdī, bet ne uz gludās dzīvnieku ādas!

3] Bet reiz jau nāks laiks, kurā visām šīm slepenajām lietām jātiek pasaulei atklātām; bet iepriekš vēl ļoti daudziem kokiem no viņu zariem vajadzēs ļaut nokrist viņu negatavajiem augļiem! Jo redzi, kokiem ir aizmeties daudz augļu, taču no tiem nogatavosies tikai trešā daļa! Bet tām divām trešdaļām kritušām vajadzēs drīz tikt samītām un sapūt un sažūt, lai tad lietus tās izšķīdina un spēcīgs vējš steidzina otrai piedzimšanai!

4] Jānis saka: “Kungs, tas ir pārāk grūti, kas to var aptvert?!”

5] Es saku: “Tas arī pavisam nav vajadzīgs, ir pietiekami, ka tu ticī un mīli Mani, visa tā dziļākā izpratne jau nāks tad, kad pār jums nāks patiesības gars. Bet, pirms tas notiks, neskatoties uz visām šīm zīmēm, vēl daudzi piedauzīsies pie Manis un pie Mana Vārda!

6] Jo jums visiem vēl ir pavisam nepareizs jēdziens par Mesiju un Viņa valstību, un būs vajadzīgs daudz, līdz jūs par to tiksiat skaidrībā.

7] Jo Mesijas valstība nebūs kāda šīs pasaules valstība, bet gan Gara un Patiesības Valstība Mana Tēva Valstībā mūžīgi, un tai turpmāk nekad nebūs gala! Kas tiks uzņemts šajā Valstībā, tam būs mūžīga dzīvība, un šī dzīvība būs svētlaipe, kādu vēl neviens nekad nav redzējis, par kādu nav dzirdējis un savā sirdī sajutis!”

8] Pēteris, kas bija ilgi klusējis, saka: “Kungs, kas gan tad būs spējīgs šādas svētlaipe?”

9] Es saku: “Mīļais draugs, redzi, šodien ir jau vēls, un mūsu miesām vajadzīga atpūta, lai tās rīt atkal būtu spēcīgas darbam! Tāpēc noslēgsim šo dienu un rīt staigāsim labā gaismā. Tādēļ lai katrs meklē sev atdusas vietu un tad labi atpūšas, jo rīt mums būs daudz, ko darīt.

10] Pēc tam katrs atkal nonāk savā dabīgā stāvoklī un atkal redz zāles sienas, pie tām — jauki sakārtotas guļas vietas. Mācekļi, no kuriem daži ir ļoti noguruši, pateicas un tūlīt dodas pie miera.

11] Nomodā vēl paliekam tikai Es, ārsts un sieva. Kad mācekļi drīz vien ir cieši aizmiguši, tie abi manā priekšā nokrīt uz ceļiem un sirsnīgi Man pateicas par tādu neizsakāmi lielu žēlastību, kādu Es viņiem un visiem viņu mājiniekiem esmu parādījis, un lūdz Mani, vai Es viņiem neatļautu Man pievienoties un sekot Man.

12] Bet Es viņiem saku: “Jūsu svētlaipe dēļ tas nav vajadzīgs. Bet, ja jau gribat Man sekot, tad ir

pietiekami, ka jūs Man sekojat savās sirdīs! Bet jums jāpaliek šajā zemē kā Maniem lieciniekiem! Jo drīzā laikā radīsies ļoti daudz skeptiķu, kuri nāks pie jums. Jums jānodod viņiem par Mani labu liecību.

13] Un tev, mans mīļais Joram, no šī brīža jābūt pilnīgam ārstam! Kuram tu Manā Vārdā uzliksi rokas, tam tūdaļ jāklūst labāk, lai cik slimš viņš būtu. Turklāt jums abiem vajag stāties pilnīgā un nešķīramā laulībā; jo tā jūsu kopā dzīvošana aklaļos, kas skatās tikai uz ārējo un par iekšējo neko nenojauš, radītu sašutumu.

14] Tev, Joram, no Irhaelas nu vairs nav jābaidās; jo tagad viņa miesā un dvēselē ir pilnīgi vesela. Un tev, Irhaela, Joramā ir vīrs no debesīm un tev ar viņu jāklūst pilnīgi laimīgi; jo viņš nav gars no zemes, bet gan gars no augšienes.”

15] **Sieva** saka: “Ak, Jehova, cik labs Tu esi! Bet kāda būtu Tava griba, kad mums pasaules priekšā atklāti jāsavienojas?”

16] **Es** saku: “Es jūs jau esmu savienojis, un vienīgi šī savienība derīga kā debesīs, tā uz Zemes, un Es jums saku: Kopš Ādama uz Zemes nav bijusi pilnīgāka laulības savienība kā tagad jūsējā; jo Es Pats esmu svētījis jūsu savienību.

17] Bet rītu agri šeit nāks daudzi priesteri un citi ļaudis un šis pilsētas pilsoņi; viņiem pavēstiet, lai viņi zina, ka jūs Dieva un visas pasaules priekšā esat likumīgi laulāti draugi. Bet, ja jums būs bērni, audziniet viņus Manā Mācībā un tad tā kristiet Manā Vārdā, kā jūs rīt redzēsiet Manus mācekļus daudzus kristām tādā veidā, kā Jānis kristī Jordanā, par kuru jūs būsiet dzirdējuši; tātad Es tev, Mans Joram, rīt došu varu kristīt katru, kas ticēs Manam Vārdam.

18] Bet nu dodieties arī jūs pie miera! Tomēr, cik ilgi Es uzkavēšos šajā namā, jums nav jānāk dzimumu sakarā! Šajā laikā nerūpējieties arī par galdu un pagrabu; jo, cik ilgi Es šajā namā uzturēšos, galds un pagrabs, tāpat kā šodien, būs apgādāts no augšienes. Bet pirms laika nevienam nesakiet, kā tas notiek; jo cilvēki to neapvertu. Bet, kad Es būšu prom no šejienes, tad jūs tiem, kam gaišāks saprāts, tomēr varat to darīt zināmu. Tātad dodieties pie miera, bet Es nu šeit viens palikšu nomodā! Jo Tas Kungs nedrīkst ne gulēt, ne atpūsties; jo miegs un pilnīgs miers radībai būtu nāve un bojāeja! Jo, ja arī visa pasaule dusētu, te Kungs tomēr ir nomodā un visu radību saglabā.”

19] Pēc šiem vārdiem tie abi pateicas un dodas pie nepieciešamā miera katrs citā istabā. Bet Es līdz rītam palieku sēžam uz krēsla.

PIRMĀ NO DIVĀM DIENĀM ZIHARĀ, KĀDĀ SAMARIJAS PILSĒTĀ

37. PRIESTERA DZIEDINĀŠANA NO RĪTA ZIHARĀ. KUNGS VIŅUS SŪTA UZ KALNU. MATEJA AICINĀJUMS KĻŪT PAR EVANĢĒLISTU UN APUSTULI. PAR SAPŅU BŪTĪBU.

1] Agrā rītā, kad saule virs apvāršņa bija pacēlusies tikai vienu sprīdi, Irhaelas mājas priekšā jau sanāca jau sanāca daudzi priesteri, kas svētā kalna (Garicima) tuvuma dēļ dzīvoja Ziharā. Tie tūlīt sacēla lielu troksni un kļiedza: “Ozianna pēc Oziannas un slava Tam, Kas te nāca Dieva Godības vārdā! Uzklavējies, saule, un stāvi kluss tu, Mēness, līdz visas dižēnības Kungs ar savu spēcīgo labo roku sit un iznīcina visus Viņa ienaidniekus, kas ir arī mūsu ienaidnieki! Saudzē tikai romiešus, ak, Kungs, jo viņi ir mūsu draugi, jo viņi mūs aizsargā no jūdiem, kuri vairs nav Dieva bērni, bet gan Belcebula bērni un templī, kuru Tēv, ak, Kungs, uzcēla Zālamans, upurē savam Tēvam. Tu, ak, Kungs, dariji labi, nākdams pie Saviem istajiem bērniem, kas tic Tavam apsolījumam un līdz šai stundai ar ilgām Tevi gaidīja. Tu gan nāc jūdiem — jo ir teikts, ka pestīšana nāk no jūdiem —, bet mēs dzirdējām, ka Tu nu biji Jeruzalemē un templī, un ar striķiem siti jūdus, un apgāzi viņu krēslus! Ak, Kungs, to Tu esi ļoti labi darijis, un par to visām debesīm Tevi jāslavē ar psalmiem, arfām un bazūnēm! Mēs vienmēr teicām, ja Tu nāksi, tad Tu nepaiesi garām svētajai vietai, kurā Daniels, Tavs pravietis, pasludināja šausmīgu Jeruzaleses nopostīšanu. Un no šīs vietas Tu, ak, Kungs, Savām tautām pasludināsi pestīšanu! Slavēts lai ir Tavs Vārds! Ozianna Tev augstībā, un pestīšana visiem labas gribas bērniem!”

2] Šī pa daļai saprātīgā, bet pa daļai arī ļoti nesaprātīgā dziedāšana, dabiski, pievilka daudzus cilvēkus un pavisam noteikti — visus, kas iepriekšējā dienā pie akas bija pie Manis un nu vēlreiz gribēja Mani redzēt un dzirdēt. Troksnis un pūlis pieauga ar katru mirkli un visiem mājā vajadzēja piecelties un skatīties, kas tur notiek. Pirmie piecēlās mācekļi un Man jautāja, kas tas būtu par troksni un vai ir

prātīgi palikt, vai varbūt tomēr labāk doties prom.

3] Bet **Es** teicu: “Ak, jūs mazdūšīgie! Klausieties taču, ka viņi sauc Ozianna! Bet, kur sauc Ozianna, tur nepavisam nav bīstami palikt.”

4] Tas mācekļus nomierināja, un tālāk **Es** viņiem teicu: “Bet nu ejiet laukā un sakiet viņiem, ka viņiem nu jāapklust un jādodas uz kalnu; jo pēc sestās stundas, t.i., pēc pulksten divpadsmitiem pusdienā, **Es** ar jums visiem iznākšu ārā un no kalna jums un viņiem pasludināšu pestīšanu. Bet viņiem jāņem līdz arī rakstītāji, lai viņi pieraksta visu, ko **Es** no kalna mācīšu.

5] Bet tev, Jāni, nav jāraksta, te šī mana Mācība jau tāpat tiks vairākkārtīgi pierakstīta. Bet šeit atrodas viens rakstītājs, arī galilietis, vārdā Matejs. Viņš no Maniem mācekļiem jau daudz ko ir pierakstījis un, tā kā viņš ir veikls rakstītājs, tad viņš noteikti pierakstīs visu, ko viņš dzirdēs un redzēs. Atvediet viņu, sauciet viņa vārdu, un viņš jums tūlīt sekos! Bet sakiet arī pirmajiem priesteriem, ka viņi var nākt augšā, un arī dažiem, kurus pirmos redzējāt pie akas. Bet vispirms pasauciet Mateju, jo **Es** gribu, lai arī viņš mums seko!”

6] Mācekļi nu ātri devās ceļā un darīja, kā **Es** viņiem bija pavēlējis.

7] Bet, kamēr mācekļi lejā ielā darīja, ko **Es** viņiem biju teicis, visi pārējie viesi kopā ar Mariju nāca pie Manis ēdamzālē un ļoti draudzīgi Mani sveicināja, pateicās un pavisam īsi atstāstīja Man brīnumainu sapni, ko viņi šonakt redzējuši, un jautāja Man, vai šādi sapni kaut ko nozīmē.

8] Bet **Es** teicu: “**Ko dvēsele skata sapnī**, tas viss ir **viņas** veida. Ja dvēsele tajā, kam **Es** mācu jūs ticēt un ko mācu jums darīt, ir laba un patiesa, tad viņa arī sapnī redz patiesību un no tā savai dzīvībai var gūt labumu; bet, ja dvēsele ir nepatiesībā un no tā ļaunumā, tad viņa sapnī redzēs nepatiesību un no tā izaugs ļaunums.

9] Bet, tā kā jūs nu esat patiesībā pēc Manas Mācības, un tādēļ Man sekojat, tad jūsu dvēseles arī sapnī var būt redzējušas tikai patiesību un no tā mantot daudz laba.

10] Bet vai jūsu dvēseles, to ko viņas redz sapnī, arī aptver, tā problēma ir pavisam cita lieta. Jo, līdzīgi, kā jūs ārējā pasaulē, kurā jūs dienā dzīvojat, ne visu, ko redzat, aptverat un saprotat, tā arī jūsu dvēsele neaptver to, ko viņa redz viņas pasaulē.

11] Bet, kad gars jūsos atkal būs atdzimis, kā **Es** to Nikodēmam Jeruzalemē, kad viņš naktī atnāca pie Manis, pasludināju, tad jūs visu aptversiet un pilnīgi sapratīsiet.” Ar to visi ir mierā un atkāpjas.

38. ZIHARĀ. MATEJS, BIJUŠAIS MUITAS RAKSTĪTĀJS, KUNGA AICINĀTS PIERAKSTĪT KALNA SPREDIĶI. VIRSPRIESTERA APSVEIKUMA RUNA KUNGAM. TĀ KUNGA ATBILDE. DZĪVĪBAS PADOMI. “PESTĪŠANU NES NEVIS NOKLAUSĪŠANĀS, BET GAN DARBĪBA PĒC MANAS MĀCĪBAS.”

1] Bet nu nāk saimniece ar savu jauno vīru, sirsnīgi Mani sveicina un Man un arī visiem pārējiem viesiem jautā, vai mēs negribētu baudīt rīta mielastu, kas jau ir pilnīgi sagatavots.

2] Bet **Es** saku: “Mīļā Irhaela, pagaidi vēl nedaudz; mācekļi tūlīt atvedīs vēl vairākus viesus, arī viņiem jāņem dalība pie rīta mielasta un vienlaicīgi no Manas mutes jāuzzina, ka jūs abi, tu un Jorams, nu esat kļuvuši īsts laulāts pāris; un viņiem arī jāredz, ka jūsu nams nav šīs pilsētas pēdējais, bet gan nu visā ārēji un iekšēji ir pirmais, un tādēļ **Es** šajā namā ņemu mājvietu.

3] Kad **Es** to laulātam pārim saku, te arī Pēteris un Mans Jānis atver durvis, un pa tām ienāk **Matejs**, dziļi paklanās un saka: “Kungs, es šeit esmu pilnīgi gatavs kalpot vienīgi Tev! Man gan šeit ir rakstītāja amats, un no tā varu dzīvot un uzturēt savu ģimeni; bet ja Tev, ak, Kungs, esmu vajadzīgs, te es savu amatu tūlīt pametu, un Tu, ak, Kungs, neļausi manai ģimenei iet bojā!”

4] **Es** saku: “Kas Man seko, tas lai nerūpējas ne par ko citu, kā tikai par to, lai viņš paliek pie Manis laicīgi un mūžīgi. Uzlūko šo namu un abus tā īpašniekus — viņi Manā Vārdā uzņem tavu ģimeni un uz labāko apgādās, tāpat kā tevi, ja tu dienā vai naktī šeit atnāktu.

5] Bet **Matejs**, kas jau agrāk šo māju zināja, ka tās bija vairāk drupas, nekā māja, nevarēja beigt brīnīties un teica: “Kungs, te vajag būt notikušam lielam brīnumam! Jo māja bija grausts un nu ir pils, kurai līdzīgu Jeruzalemē varētu būt maz! Un šī ķēnišķīgā iekārta! Tam vajag būt bezgala daudz maksājušam!”

6] **Es** saku: “Piedomā pie tā, ka Dievam ir iespējamas ļoti daudzas lietas, kas cilvēkiem šķiet neiespējamas. Tad tu viegli aptversi, kā šis iepriekšējais grausts nu varēja tikt pārvērsts pili! — Bet vai tev ir

pietiekami daudz rakstāmo piederumu?”

7] **Matejs** saka: “Divām dienām es esmu apgādāts; ja man vajag vairāk, tad es to tūlīt gribu sadabūt.”

8] **Es** saku: “To pietiek desmit dienām; pēc tam mēs jau piederumus dabūsim citur. Paliēc tikai šeit un kopā ar mums baudi rīta mielastu; bet pēc sestās stundas mēs dosimies uz kalna. Tur Es šiem ļaudīm pasludināšu pestīšanu; bet tu visu, ko Es sacīšu, uzraksti trijās nodaļās un sadali tās nelielos pantos pēc Dāvida veida. Bet sameklē vēl dažus citus rakstītājus, kuriem no tevis to jānoraksta, lai arī šajā vietā paliēc uzrakstīta liecība!”

9] **Matejs** runā: “Kungs, Tavai gribai jātiek uz precīzāko ievērotai!”

10] Pēc šīs svarīgās sarunas ar Mateju iekšā ienāk citi mācekļi un viņiem seko šīs pilsētas priesteri un citi ievērojami ļaudis, kas lielā satraukumā mani sveic. Un **pirmais priesteris** iznāk nedaudz priekšā un saka: “Kungs, Tu šo namu esi Sev labi iekārtojis, lai tas ir cienīgs Tevi uzņemt. Zālamans cēla templi ar lielu greznību, lai tas būtu cienīgs kalpot Jehovam par mājvietu starp cilvēkiem, bet caur daudziem uz debesīm brēcošiem ļauniem darbiem cilvēki šo mājvietu apgānījuši, un Jehova pameta templi un Derības šķirstu un nāca pie mums uz kalna, kā arī Tu, ak, Kungs, vispirms biji Jeruzalemē, atradi maz uzņemšanas un tādēļ nāci pie mums, Taviem īsteniem godinātājiem. Un tā nu notiek, kā stāv rakstīts:

11] “Pēdējā laikā notiks, ka kalns, kas te ir Dieva nams, noteikti būs augstāks nekā visi kalni un tiks pacelts pāri visiem pakalniem, un šeit saskries visi pagāni. Un sanāks daudzas tautas un teiks: Nāciet, iesim uz Kunga kalnu, uz Jēkaba Dieva namu, lai Viņš mums māca Savu ceļu un mēs staigājam pa Viņa takām! Bet Viņa likums tomēr izies no Ciānas un Kunga vārds no Jeruzalemes.” (Jesajs 2:2-3)

12] Bet mēs nu visi esam pār mēru priecīgi, kā līgava, ja nāk viņas līgavainis un pirmo reizi piedāvā viņai savu sirdi, roku un sveicienu! Jo patiesi, Kungs, Jeruzaleme, lielā Ķēniņa izvēlēta pilsēta, ir kļuvusi slikta un nav Tevis cienīga. Mēs gan arī sevi tieši neturam par cienīgiem, jo kas vajadzīgs, lai Dieva priekšā tiktu atrasts kā cienīgs?! —, bet tas tomēr ir skaidrs, ka, ja Kungs tagad izvēlas starp diviem ļaunumiem, Viņš izvēlēsies mūs, kā acīmredzami mazāko. Un tas nu mūsu acu priekšā brīnišķīgi piepildās! Tu esi tas, Kuru mēs jau tik ilgi gaidījām; tādēļ Ozianna Tev, Kas Kunga Vārdā nāc pie mums!”

13] **Es** runātājam saku: “Jā, tu nu runāji pilnīgi pareizi; bet Es jums arī saku: Ja jūs Manu Mācību pieņemsiet, tad pieņemiet to un paliēciet tajā darbīgi, tikai tad jūs patiesi iegūsiet pestīšanu, kuru Es jums šodien pasludināšu no kalna virsotnes. Jo, ja arī žēlastība atklāti nāk pie jums no augšas, tad tomēr ar to nepietiek; jo tā nepaliek, ja viņa netiks darbīgi satverta, — līdzīgi tā, kā, ja tu izsalcis stāvētu zem kāda augliem bagāta koka: vējš to purina un lejup krīt nogatavojušās vīģes, bet tu tās neuzlasi. Vai gan tad tās apmierinās tavu izsalkumu?

14] Tātad ne vienīgi dzirdēšana, bet gan tikai rīcība pēc Manas Mācības dos jums pestīšanu, kas pie jums ir atnākusi no Jeruzalemes. Vai tu to saprati?”

15] **Runātājs** saka: “Jā, Kungs, jo tā kā Tu var runāt tikai Dievs. “

16] “Nu tad”, **Es** uz to saku, “Ja tu to esi aptvēris, tagad baudīsim rīta mielastu! Bet pēc mielasta uzraksti, ka vakar naktī Es esmu laulībā savienojis un svētījis Irhaelu ar ārstu Joramam un turpmāk lai neviens par viņiem vairs nav sašutis! Bet nu sēdīsimies pie rīta mielasta! Lai tā notiek.”

17] Visi, un viņu ir daudz, nu apsēžas un bauda rīta mielastu, labāko pienu un medus maizi.

39. ZIHARĀ. RĪTA MIELASTS PIE IRHAELAS. GALDA RUNAS. APSOLĪTĀS ZEMES PIENS UN MEDUS IR LABĀKAIS UZ ZEMES. GUDRĀ RUNA RADĪTĀJA SLAVĒŠANAI. KUNGA RUNA PAR CILVĒKA MĒRĶI UN PILNĪBU. “MANS JŪGS IR MAIGS, UN MANA NASTA IR VIEGLA!” DZĪVĪBAS PADOMI. “KAS SEKO MANAM PADOMAM, TAS DARĪS LABI.” ĪSTENĀIS DIEVA NAMS: BRĪVA DABA UN CILVĒKA DVĒSELE. KALNA SPREDIĶIS. (MATEJA EV. 5:6-7)

1] Šajā zemē tādas brokastis tieši nebūtu dēvējamas par ļoti lieliskām, bet zemē, kas te pēc sakām-vārda pārpilna piena un medus, tās bija gardākās brokastis, sevišķi, kur Apsolītās zemes medus bija un vēl tagad ir labākais pasaulē, un tāpat arī piens uz zemes no cita netiek pārspēts.

2] Pēc mielasta tika pasniegti gardi augļi un daudzi par tiem tīksminājās un slavēja Dievu, Kas augļiem devis tik lielisku garšu, un bitēm — spēju no lauku puķēm iesūkt ļoti saldo medu un nest viņu mākslinieciski būvētās šūnās!

3] Kāds no samariešiem, kas bija **gudrais**, sacīja: “Dieva gudrība, visvarenība un laipnība nekad

nevar tikt pienācīgi slavēta! Lietus krīt uz zemes, tūkstotis reiz tūkstotis sugu un stādu veidu, koki un krūmi iesūc to pašu lietu un aug tajā pašā zemē, un tomēr katrai sugai ir cita garša, smarža un forma! Katra forma ir skaista un acij tīkama, un bez vajadzības neaug nekas, pat sausajam sūnu stādiņam uz akmens ir kāds mērķis!

4] Un tad visi zemes, ūdens un gaisa dzīvnieki! Kāds daudzums un kāda dažādība no mušas līdz zilonim, no mazākā kukaiņiņa līdz visnevaldāmākajam levitanam, kas uz savas muguras varētu nest kalnu un spēlēties ar Libānas ciedrām! Ak, Kungs, kādai varai, kādam spēkam un kādam bezgalīgam gudrības dziļumam vajag būt Dievā, Kas uztur un vada Sauli, Mēnesi un bezgala daudzās zvaigznes, tur jūru tās dziļumā, uz zemes cēlis kalnus un ar Savu visvareno Vārdu radījis pašu Zemi!”

5] Es saku: “Jā, jā, tu nu esi runājis pareizi, tā tas ir: Dievs ir ļoti labs, augsti gudrs un augsti taisnīgs un, ja Viņš ko grib darīt, Viņam nav vajadzīgs neviena padoms un pamācība; bet Es jums saku: “Arī šīs zemes cilvēks ir aicināts kļūt pilnīgs, kā pilnīgs ir Tēvs Debesīs!”

6] **Līdz šim laikam tas gan bija neiespējami, jo uz šīs zemes bija nāves zizlis; bet no šī laika jābūt tā, ka tas ir iespējams katram, kurš nopietni rūpēsies par to, lai dzīvotu pēc Manas Mācības!**

7] Bet es domāju, ja tas cilvēkam no Dieva tiek apsolīts par kaut ko nelielu, par vieglu darbību tieši pēc Manas Mācības, tad arī cilvēkam nevajag taupīt nekādas pūles un darba, lai šo visaugstāko sasniegtu!”

8] **Virspriesteris** saka: “Jā, Kungs, par visaugstāko cilvēkam arī visaugstākais jāuzdrīkstas! Kas no kāda augsta kalna grib baudīt skatu, tam vispirms vajag pacietīgi panest grūtu un nogurdinošu kalnā kāpšanu. Kas grib novākt ražu, tam vispirms vajag art un sēt, un, kas zina, ka viņš kaut ko var iegūt, tam vispirms vajag kaut ko uzdrīkstēties; bet kas, bailēs, ka ieguvums varētu nenākt, neko neuzdrīkstas, tam arī būs neiespējami jebkad kaut ko iegūt! Tāpēc, ja reiz mums no Tevis, ak, Kungs, tiek darīts zināms ceļš, mums arī pavisam nebūs grūti sasniegt to, ko Tu mums pavēstīji, proti — kļūt tik pilnīgiem, cik pilnīgs ir Tēvs Debesīs!”

9] Es saku: “Katrā ziņā, un Es vēl piemetinu: Mans jūgs ir maigs un Mana nasta ir viegla! Bet līdz šim cilvēki ir nesuši smagas nastas un ar to neko nevarēja sasniegt, nu ir jājautā, kā izveidosies viņu ticība, ja pierastajam rūgtajam vecajam jāapmainās pret nepierasto jauno. Vai viņi beigās neteiks: “Ja mēs neko nesasniedzām uz grūtā pūļu pilna darba ceļa, ko tad mēs sasniegsim ar pūlēm, kādas bērniem ir rotaļājoties?”

10] Es jums saku: Jums seno cilvēku vajadzēs noģērbt kā vecus svārkus un tā vietā uzģērbt pavisam jaunus! Sākumā tie, protams, būs neērti; bet kas šāda sūkuma dēļ neļaus sevi atdzīt atpakaļ pie sen ierastā vecā, bet gan nelielo neērtību pacietīgi panesīs, tas sasniegs tādu pilnību, par kādu Es jums iepriekš runāju.

11] Bet nu visi sagatavojieties, Es tagad došos nelielā ceļojumā uz kalnu. Kas grib iet kopā ar Mani, tas lai dodas ceļā; un tu, Matej, ej un atnes savus rakstāmos piederumus! Bet nāc drīz, jo tu redzi, ka Es jau esmu gatavs iešanai!”

12] **Matejs** saka: “Kungs, Tu zini to, cik ļoti es nu esmu gatavs Tev sekot. Bet ja es tagad iešu uz mājām, proti, tur, kur es par algu no romiešiem esmu iecelts amatā par muitnieku un rakstītāju, un mans darbs ir pie galvenās robežas pilsētas priekšā, tad es noteikti kā vienmēr, atrādišu daudz darba, un romiešu sargi mani ātrāk nelaidīs prom, līdz es darbu paveikšu. Tādēļ man būtu mīļāk, ja es šai dienai pietiekami rakstāmpiederumus dabūtu šeit un vakarā tad atnestu manējos, ar kuriem tad varētu pietikt divām dienām; jo es no romiešiem iepriekš rakstāmpiederumus nesaņemu vairāk kā trim dienām, kurus es arī gandrīz vienmēr izlietoju.”

13] Es saku: “Mans draugs, dari tikai vienmēr to, ko Es tev saku, un tu vienmēr darīsi labi! Ej nu tikai, kā Es tev esmu teicis, un tu nekādu darbu šodien neatradīsi un nevienu pie robežas gaidām! Bet ņem līdzī vēl arī citus rakstītājus, lai Mans Vārds šeit tiek pierakstīts vairākkārt! — **Matejs** saka: “Jā, jā, te gan es varu iet!”

14] Tad muitnieks Matejs iet un mājās visu atrod tā, kā Es viņam iepriekš esmu teicis. Visai drīz viņš atgriežas ar vēl trim rakstītājiem, un mēs kopā ar visiem, kas ir mājā, dodamies ceļā uz Garicima kalnu. Un, kad pēc stundas kalnu sasniedzam, virspriesteris Man jautā, vai viņam jākāpj augšā un senais Dieva nams jāatver.

15] Bet Es viņam norādu uz apkārtni un daudziem cilvēkiem, kas ir mums sekojuši, un saku viņam: “Redzi, draugs, tas ir senākais un vistīrākais Dieva nams; bet tas ir atstāts novārtā, tādēļ Es to nu

atkal gribu uzcelt, kā es uzcēlu Irhaelas namu. Bet šim nolūkam senais nams nav vajadzīgs, pietiek ar šo apvidu pie kalna pakājes. Turklāt šeit ir vairāki soli un galdi, kas labi kalpos rakstītājiem. Tātad atveriet savas acis, ausis un sirdis un sagatavojieties, jo nu jūsu acu riekšā notiek tas, par ko pareģoja pravietis Jesajs!”

16] **Matejs** saka: “Kungs, mēs esam gatavi Tevi uz klausīt.”

17] Tagad sākas pazīstamais Kalna sprediķis, kas pavisam labi izlasāms Mateja Evaņģēlijā 5 nodaļā 6. un 7. pantā. Bet šis sprediķis ilga aptuveni trīs stundas, jo rakstītāju dēļ Es šoreiz runāju lēnām.

40. ZIHARĀ. TĀ LAIKA PRIESTERI KRITIZĒ KALNA SPREDIĶI. ATKLĀTAIS PRIESTERIS AR SAVAS KRITIKAS TURPINĀJUMU VĒRŠAS PIE KUNGA. KUNGA PADOMS, KA NAV JĀAPTVER LĪDZĪBAS, BET GAN VIŅA RUNAS GARS.

1] Bet, kad sprediķis bija galā, daudzi šausminājās, sevišķi priesteri, un daži no viņiem teica: “Kas te var kļūt svētlaimīgs?! Mēs, rakstu mācītāji, tomēr arī sprediķojam taisnīgumu un taisnību, kā reiz Mozus no kalna tautai pasludināja likumus. Bet tas viss bija kā rasa un maiga vēsmaņa pret šo stingro Mācību un visvarenāko sprediķi! Te gan, protams, pret šādu Mācību tikko var ko iebilst; bet tā reiz ir par asu, un cilvēkam būs grūti spēt pie sevis to izpildīt.

2] Kas var mīlēt savu ienaidnieku, kas darīt labu tam, kurš kādam dara ļaunu; kas var svētīt to, kas kādu ienīst un par visiem nerunā neko citu, kā tikai ļaunu?! Un, ja kāds no manis grib ko aizņemties, tad man no viņa savas ausis nav jānovērš un viņa runai nav jāaizslēdz sava sirds, kaut gan es skaidri redzu, ka tas, kas aizņemas, aizņemto nekad nevarēs atmaksāt?! Ak, tā ir aušība! Ja sliņķi un slaisti to uzzinās, vai viņi tūlīt nenāks pie pārtikušiem, lai no viņiem tik ilgi aizņemtos, kamēr viņiem kas būs?! Ja viņi tādā veidā, un, proti, nekas nav vieglāk, kā tas, nabagiem, kas aizdoto nekad nevar atkal atmaksāt, visu ir aizdevuši, un beigās pašiem nekā vairs nav, tad jājautā, kas turpmāk kaut ko strādās un no kā nabagi varēs aizņemties?

3] Ir pavisam skaidrs, ka ar šādas mācības, kas ir pret visu cilvēcisko attiecību dabu, ievērošanu, pasaulei drīzā laikā vajadzētu palikt par tuksnesi. Bet, ja pasaule ir tuksnesis, no kurienes tad cilvēki ņems kādu izglītību? Ja nevienam cilvēkam nebūs līdzekļu, lai uzturētu izglītības iestādes, tām visām neizbēgami vajadzēs pārtraukt eksistēt.

4] Tādēļ šī Mācība nekādā ziņā nav pieņemama! Sliktiem cilvēkiem un labo cilvēku ienaidniekiem vajag tikt pārmācītiem, un, kas man sit pļauku, tam vajag saņemt atpakaļ, mazākais, divas, lai turpmāk viņam pārietu patika man vēlreiz pakalpot ar pļauku. Nolaidīgu parādnieku ieslēgšu kādā darba tornī, lai viņš mācās strādāt un turpmāk kā strādīgs cilvēks savu maizi nopelna ar savu roku čaklumu, un dāvanas lai lūdz tas, kas ir pavisam nabadzīgs, un tās viņam netiks atrautas! Tas ir sens, bet labs likums, zem kura var pastāvēt cilvēku sabiedrība. Bet šie likumi, ko mums nu deva šis iespējamais Kristus, cilvēciskai dzīvībai ir pārāk nepraktiski, un tādēļ neiespējami tos pieņemt.

5] Bet par visu citu, lai cik neprātīgi tas skan, es vēl neko negribētu teikt, bet piedāvātā pašsacroņošanās pie iespējamām apgrēcībām caur paša locekļiem un pie tam arī piekodinātās acīm redzamās slaistīšanās, pēc kuras nevienam ne par ko nav jā rūpējas, bet gan vienīgi nepārtraukti jāmeklē Dieva Valstība, viss pārējais tiks dots no augšienes?! — Ļausim šo lietu uz pāris mēnešiem tikai nedaudz pārbaudīt. Visu šo laiku cilvēkiem nekam nav jāpieskaras un jāstrādā, un redzēs, vai viņiem mutē iepeldēs ceptas zivis!

6] Un cik muļķīga, beidzot, ir pavēlētā sevis sacroņošana pie locekļa apgrēcības! Liksim, lai kāds ar asu cirvi viņa labā rokā nocērt un aizmet viņa kreiso roku; bet ko viņš tad darīs, ja pēc tam viņu apgrēcinātu labā roka, — kā viņš to tad sev nocirtīs, un kā acis izraus un beigās bez rokām nocirtīs viņu, iespējams, vēl apgrēcinošās kājas?! — Ak, lai es atgriežos mājās ar tādu mācību! Tā jau krokodilam būtu par sliktu, kur vēl cilvēkam! — Tikai nedaudz apdomā sekas, un vajag ar rokām aptvert to, ka tāda mācība nevar būt nekas cits, kā senjūdu fanātisma sekas!

7] Un, ja no debesīm nāktu visi eņģeļi un mūžīgas dzīvības sasniegšanai cilvēkiem mācītu šādu ceļu un šādu līdzekļu pielietošanu debess iemantošanai, tad tādiem muļķīgiem skolotājiem jātiek no pasaules aiztriektiem, lai grauz savas muļķīgās debesis! — Tikai konsekvences trūkums! — “Zobu pret zobu” un “Aci pret aci” Viņš atrod par netaisnīgu un nežēlīgu, sludina lielāko lēnprātību un pacietību, visiem zagļiem pat atver vārtus, pie kam Viņš saka: “Kas no tevis prasa svārkus, tam piedod klāt vēl mēteli!”

Skaista mācība! — Bet tā vietā cilvēkiem pašiem sev jāizrauj acis un jānocērt rokas un kājas? — Pavisam paklausīgs kalps! — Kurš no jums jebkad jau dzirdējis kādu lielāku aplamību!

8] Te **priesteris** pienāk Man tuvāk un saka: “Meistar! Tavi darbi liecina, ka Tu spēj vairāk nekā parasts cilvēks. Bet, ja Tu spēji pareizi domāt, par ko es nešaubos, kur es Irhaelas mājā dzirdēju Tevi runājam pavisam gudri, tad atsauc šī Tava sprediķa ļoti nepraktiskās tēzes! Citādi mēs, neskatoties uz visiem Taviem citādi Mesijas cienīgiem darbiem, acīmredzot esam spiesti tevi uzskatīt par kādu kādā senēģiptiešu skolā fanātiski izglītotu magu un noraidīt Tevi kā noziedzīgu Mesiju!

9] Pats tikai nedaudz pamatīgāk apskati Tavu vareno mācību, un Tev vajag saprast to, ka mūžīgas dzīvības iemantošanai Tava Mācība ir pilnīgi nederīga un neviens to nekad nevarēs izpildīt! Jo, ja kādam tā jāpelna debesis, tad viņš no tām gan atteiksies! Jo te būtu labāk nekad nepiedzimt, nekā tādā ceļā izpelnīties debesis, kurās var ieiet tikai kā sakropļots! Bet saki man pilnīgi atklāti, vai Tu to atzīsti, jeb vai nopietni paliec pie Savas mācības?”

10] Es saku: “Tu esi virspriesteris, un esi aklāks kā kurmis zem zemes; ko tad domāt un sagaidīt no citiem?! Es jums šeit devu līdzības, un jūs aprijāt tikai viņu materiņu, kas draud jūs nosmacēt; bet par garu, kuru Es šajās līdzībās esmu ielicis, šķiet, jums nav ne jausmas!

11] Ticiet Man: Cik gudrus jūs sevi iedomājaties, tik gudri arī mēs esam, un ļoti labi zinām, ka neviens cilvēks nevar un viņam arī nav sevi jāsakropļo, lai saņemtu mūžīgu dzīvību! Bet mēs arī zinām, ka jūs neaptverat un vēl ilgi nepatversiet šīs Mācības garu! Bet tādēļ mēs savus vārdus neņemsim atpakaļ. Tev gan arī ir ausis, bet tās patiesībā nedzird; tāpat tev ir arī acis, bet garīgi tās ir aklas, un ar vaļējām ausīm un acīm tu tomēr neko nedzirdi un neredzi!”

41. ZIHARĀ. VIRSPRIESTERA PRĀTA KRITIKAS TURPINĀJUMS PAR KUNGA CIETSIRDĪGO MĀCĪBU; VIŅA LABĀ LĪDZĪBA PAR AIZSLĒGTO ŪDENS KRŪZI UN IZSLĀPUŠO. PRĀTA CIVĒKA PRAKTISKA DZĪVES GUDRĪBA. KUNGA PACIETĪBA AR GODĪGO PRIESTERI. PRIESTERA VĒLREIZĒJA KRITIKA PAR KALNA SPREDIĶA VIŅAM ŠĶIETAMI NEPRĀTĪGIEM PUNKTIEM. TO IZSKAIDROŠANAI KUNGS VIŅU NOSŪTA PIE NĀTĀNAĒLA.

1] **Virspriesteris** saka: “Jā, jā, arī tur Tev, iespējams, ir taisnība un pagaidām es arī nevaru un negribu apstrīdēt, cik nu kas garīgs slēpjas Tavās izvīrtās mācību līdzībās; bet Tev tomēr vajag man piekrist, ka, ja es kādam dodu kādu mācību un vēlos, lai viņš kā mans māceklis to saprastu un izpildītu, man mācību tomēr nepieciešams dot tā, lai mans māceklis to saprastu pēc tās patiesā gara. Ja es nu zinu, ka mans māceklis manu mācību pēc tās iekšējās patiesības gara pilnīgi aptvēris, tad es arī ar pilnām tiesībām manam māceklim varu uzstādīt prasību, lai viņš kļūst manas mācības izpildītājs.

2] Bet, ja es kādam manu mācību dodu tādās līdzībās, kuras pašas par sevi ir neiespējami ievērot, un māceklis tad man jautātu un teiktu: “Ko tas nozīmē? Kā man sev jāatņem dzīvība, lai iegūtu dzīvību? Kā man sevi jānonāvē, lai tad kā miris no nāves ņemu jaunu, mūžīgu dzīvību?”, — te es viņam teikšu: “Redzi, draugs, to tev vajag tā un tā saprast un pieņemt! Jo redzi, starp tev dotām mācības līdzībām un tajās esošo patiesību pastāv tāda un tāda garīga atbilstība; un tev savu dzīvi vajag iekārtot pēc šīs atbilstības, bet ne pēc ārējās līdzības!

3] Redzi, Meistar, tad māceklis to sapratīs un es varu, kā jau iepriekš piezīmēju, ar pilnām tiesībām no viņa prasīt, lai viņš kļūst darbīgs pēc manas mācības patiesības gara! Bet vai es, nebūdam neprāts, varu prasīt arī to, lai viņš kļūst darbīgs arī pēc manas mācības cietsirdīgās līdzības? Un, ja es nopietnībā no mana mācekļa to prasītu, te visu domājošu cilvēku priekšā man tomēr vajadzētu izskatīties tā, kā kādam, kas nestu ūdeni aizslēgtā krūzē; bet, ja pie viņa nāktu kāds izslāpušais un lūgtu viņu, lai viņš viņam dod dzert, bet ūdens nesējs viņam gan tūlīt dotu aizslēgto krūzi un teiktu: “Te tev ir krūze, — dzer!”, viņš gan mēģinātu dzert, bet neatrastu nekādu atveri un nesējam jautātu: “Kā es no tās varu dzert? Krūze no visām pusēm tak ir aizvērta!”, bet nesējs viņam teiktu: “Ja tu esi akls un atveri nevari atrast, tad norij visu krūzi, un tā tu jau līdz iedzērsi arī ūdeni!”

4] Saki man, Tu citādi mīļais un gudrais Meistar, ko gan izslāpušajam vajadzētu teikt par tādu ūdens nesēju?! Es domāju, ka izslāpušajam te gan būtu pilnīgas tiesības tādu ūdens nesēju nosaukt par nelgu.

5] Es gan tādēļ Tevi tieši negribu nosaukt par nelgu; bet ja Tu saki, ka sava garīgā akluma un kurluma dēļ mēs Tavas Mācības garu nevaram redzēt un aptvert, tad Tava Mācība tomēr līdzinās ūdenim no-

slēgtā krūzē, kas izslāpušajam nopietnībā jānorij kopā ar ūdeni, prasība, ko varētu uzstādīt tikai kāds no trako nama izbēdzis pravietis! — Ņem to lietu, kā nu Tu gribi! Cik ilgi Tu Tavu Mācību, kas atsevišķās tēzēs satur daudz laba un patiesa, pietiekami tuvāk nepaskaidrosi, es un vēl daudzi gaiši domājoši paliekam pie manis izteiktā! Jo tu nekad nepiedzīvosi, ka Tavas Mācības dēļ mēs nu tūlīt sāksim sev cirst nost rokas un raut ārā acis! — Mēs arī strādāsim, kā līdz šim, un vaiga sviedros pelnīsim savu maizi, un, kas ļauni viltīgā veidā mūs aizskars, tas neizbēgs taisnīgai pārmācībai!

6] Tāpat arī mēs zaglim, kas mums zog svārkus, bez maksas nedosim līdz mēteļi, bet gan zagli satversim un metīsim cietumā, kur viņam jātiek atstātam pietiekamu laiku, lai tas nožēlotu savu slikto darbu un savu dzīvi labotu! Ja Tu patiesi esi no Dieva nācis gudrais, tad Tev arī vajag būt pārliecinātam par Mozus likuma, ko Pats Dievs tuksnesī pasludināja izraēliešiem zibens gaismā un pērkona dunoņā, uzturēšanas svēto nepieciešamību! Bet, ja Tu ar Savu Mācību gribi lauzt likumu, tad pielūko, kā Tu ar Jehovu tiks galā!”

7] Es saku: “Bet Es domāju, ka likuma devējam ir atļauts likumu atstāt negrozītu un to izpildīt pēc gara un patiesības, vai arī zināmos gadījumos pavisam atcelt!”

8] **Virspriesteris** saka: “Tas no Tavas mutes nu skan pavisam dīvaini. Šorīt es šādu vārdu no Tavas mutes būtu ļoti cienījis, jo man patiesi šķita, ka Tu esi apsolutais Mesija. Bet pēc šīs Tavas dotās mācības Tu manās acīs esi kļuvis par ārprātīgo, kam savas fiksās idejas patiek stāstīt kā kādu apsolutā Mesijas gudrību. Tādēļ par šo cietsirdīgo mācību labāk runā skaidrāk, jo bez pietiekama izskaidrojuma to neviens cilvēks gan nekad nevarēs aptvert un pēc tās rīkoties!”

9] Es saku: “Tad runā, kas manā mācībā Tevi tik ļoti mulsina, un Es gribu tev to darīt saprotamu!”

10] **Virspriesteris** saka: Es tev to gan jau esmu teicis vairākas reizes; bet, lai Tu redzētu, ka es noteikti esmu ļoti iecietīgs un pacietīgs, tad es Tev nu saku, ka visus citus Tavas Mācības punktus pieņemu kā labus un dzīvei gudrus, bet acu izraušanu un roku un kāju nociršanu man tak ir neiespējami pieņemt! Padomā tikai Pats, vai gan ir iespējams sev izraut aci! Vai tas, kas pats sev nocērt roku vai kāju, tūlīt nenoasiņos un nenomirs?! Un, ja viņš ir miris, kādus labošanās augļus tad viņš varēs nest?!

11] Redzi, tas ir Tavas Mācības nepraktiskais punkts, kas saprātīgā kārtā nekad nevar tikt izpildīts! Un ja tiešām jebkad atrastos kādi ģeķi, kas šādu mācību pie sevis izpildītu, tad tāpēc viņi noteikti nekļūs labāki; jo ja pie tam kāds zaudē dzīvību, tad viņš nelaimes dēļ, kurā viņu iegrūdusi šāda it kā Dieva mācība, Dievu neslavēs. Bet ja viņš mirtu, kas visdrošāk pieņemams, tad es kopā ar Dāvidu jautāju: “Kungs, kas nāvē Tevi slavinās un kas Tevi cildinās kapā?!” Tātad izskaidro mums pamatīgāk vismaz šo punktu — protams, gan arī kā ļoti pārspīlētu — gribam pieņemt kā cilvēcības mācību!”

12] Es saku: “Nu labi; tava velēšanās ir taisnīga, un Es tev saku, ka pēc Samuēla tu no visiem priesteriem esi tas gudrākais, jo tev ir laba sirds. Pamatā tu Manu Mācību negribi atmest, bet gan vēlies, lai tā tev ir apgaismota; un tādēļ Es arī gribu tev dot gaismu! Bet gaismu tev jāsaņem ne no Manas mutes, bet gan no Mana mācekļa mutes, lai tev no tā kļūst skaidrs, ka Mana Mācība jau tagad cilvēkiem kļuvusi skaidra bez Manas izskaidrošanas!”

42. ZIHARĀ. — NĀTĀNAĒLS SKAIDRI UN SPĒCĪGI APGAISMO KALNA SPREDIĶA PUNKTUS, KURI NEPAMIERINA PRĀTA CILVĒKU. MESIJAS MISIJA RUNĀT LĪDZĪBĀS. ATBILSTĪBA STARP DABISKO UN GARĪGO. CEĻŠ UZ GARĪGĀ IZPRATNI. ATŠĶIRĪBA STARP DIEVIŠĶO VĀRDU UN CILVĒCISKO. MIESAS PĀRBAUDĪJUMA DZĪVES MĒRĶIS. APSKAIDROTS DZĪVĪBAS PADOMS. PASAULES MĪLESTĪBAS BRIESMAS. BRĪDINĀJUMS KRITIZĒTĀJIEM.

1] Te **Virspriesteris** vērsas pie Nātānaēla un viņam saka: “Pēc jūsu Meistara norādījuma; tādēļ izskaidro man vismaz jūsu Meistara mācības cietsirdīgākos punktus! Bet es lūdzu tevi, tikai skaidros vārdos! Jo ar miglu nevienu telpu nevar apgaismot! Un tātad runā!”

2] **Nātānaēls** saka: “Vai jums tiešām ir tik aptumšots sirdsprāts, ka jūs tādu tik skaidri dotu Mācību nevarat saprast tās patiesā nozīmē? Vai gandrīz visi pravieši par Kristu nav iepriekš pateikuši, ka Viņš Savu muti atdaris tikai līdzībās un ar cilvēkiem nerunās bez līdzībām?”

3] **Virspriesteris** saka: “Jā gan, tev ir taisnība, tā tas stāv rakstīts.”

4] **Nātānaēls** tālāk runā: “Nu labi, ja tu kā rakstos izglītots to zini, kādēļ tad tu Kungu nosauc par nelgu, ja Viņš pēc rakstiem savu muti atdara līdzībās, kuru izpratnei tu Kungam gan vari lūgt gaismu, bet tādēļ Kungu nav jānosauc par nelgu, ja tev, kamēr tu šādas Dieva lietas neizproti, Viņa gudrā līdzību

runa nav saprotama?!

5] Redzi, visām dabīgām lietām ir sava kārtība un tās var pastāvēt tikai šajā viņām raksturīgajā kārtībā; un tā arī gara lietām ir viņu ļoti raksturīgā kārtība, tās nav iedomājamas, nevar pastāvēt un tikt izteiktas bez šīs kārtības. Bet starp dabas lietām un garīgām, jo dabas lietas ir cēlušās no garīgām, pastāv precīza atbilstība, kuru, protams, vislabāk zina Tas Kungs.

6] Ja nu Kungs mums pavēsta tīri garīgi, kas mēs visi vēl atrodamies sastingušā dabiskā kārtībā, tad Viņš tam var ļaut notikt tikai pa alegoriski atbilstošu līdzību ceļu. Bet lai tās pareizi saprastu, mums vajag modināt savu garu, ievērojot Dieva baušļus.

Tikai, šādi attīstoties, mēs varēsim izprast to, Ko Kungs ir teicis un atklājis ar šādām alegoriski atbilstošām līdzībām, un tieši tajā Viņa Dievišķais Vārds mūžam atšķirsies no mūsu cilvēciskā.

7] Bet nu labi ievēro! Kas dabas pasaulē ir cilvēka, acs, tas garīgajā pasaulē ir spēja redzēt dievišķās un debesu lietas, kuras vienīgās nosaka gara būtņēm viņu svētlaimīgāko mūžīgo eksistenci.

8] Bet saskaņā ar nepieciešamo dievišķo kārtību garam zināmu laiku vajag tikt nogremdētām šīs pasaules miesas matērijā, lai tas kļūst stiprs savā brīvībā un gandrīz pilnīgā neatkarībā no Dieva, bez kā viņš nekad nevarētu skatīt Dievu un vēl mazāk pastāvēt Dievā, līdzās Dievam un pie Dieva — (bet, tā kā gars nobriest un nostiprinās brīvībā un neatkarībā no Dieva tieši matērijā, viņam draud grūti novēršamas briesmas, ka tas pats varētu tikt matērijas aprīts un tādējādi nonāvēts, un atmošanās no šādas nāves dzīvei Dievā būs ļoti grūta un mokoša), — tad Kungs labi saprotami runāja ne uz miesas cilvēku, bet gan uz gara cilvēku: “Ja acs tevi apgrēcina, tad izrauj to un met to prom no sevis; jo ir labāk ieiet Debesīs ar vienu aci, nekā ar abām ellē!”, kas jāsaprot tā, ka: ja pasaules gaisma tevi par daudz vilina, tad uzvari sevi un novērsies no tādas gaismas, kas tevi velk matērijas nāvē! Tātad pats sev atņem pasaules vērošanas tukšo baudu un ar savu dvēseli pievērsies tīri debesu lietām! Jo ir labāk bez visām pasaules zināšanām ieiet mūžīgās dzīvības valstībā, nekā, no vienas puses pasauli zinošam, bet no otras — par maz gara zinošam tikt aprītam matērijas nāvē!

9] Ja Kungs te runāja par divām acīm, rokām un kājām, tad ar to Viņš apzīmēja ne miesas divas acis un divas rokas un kājas, bet gan tikai gara acīm redzami dubultās redzes, darbības un progresā spējas, nevis miesu, Viņš nevis miesu, kurai nav nekādas dzīvības, bet gan garu brīdina labāk pārāk nenodarboties ar pasauli, ja viņš mana, ka tā viņu par daudz valdzinātu, kur šajā gadījumā ir labāk bez kādām zināšanām ieiet mūžīgā dzīvībā, nekā iegūt pārāk daudz šo zināšanu un beigu beigās būt pasaules aprītam.

10] Bet arī garam jāskata pasauli un jāiegūst pasaules zināšanas, bet viņš nedrīkst pasaulei pieķerties. Ja viņš sāk sajūst, ka pasaule to iekārdina, tad viņam no tās tūlīt jānovēršas, jo viņam jau draud briesmas! Un redzi, šo nepieciešamo novēršanos izteic atbilstošā acs izraušanas līdzība, un kas mums var dot tik piemērotu līdzību, Tam noteikti vajag labi pārzināt visas garīgās un materiālās cilvēka attiecības, kas, pēc manām domām, var būt iespējams tikai tam, ar Kura spēku, mīlestību un gudrību garīgi un materiāli ir tikušas radītas visas lietas! Es nu domāju, tu tomēr būsi mani sapratis un atzīsi, ka esi rupji nogrēkojies pret To, Kas tavu, kā visu mūsu, dzīvību nes Savās visvarenās rokās!?”

43. ZIHARĀ. — NĀTĀNAĒLS MOTIVĒ KUNGA LĪDZĪBU RUNU. TĀLĀKAIS KALNA SPREDIĶA IZSKAIDROJUMS. SVARĪGI DZĪVĪBAS PADOMI.

1] Šeit **virspriesteris** un arī daudzi citi ļoti apmulst un pēc kāda laika saka: “Jā, jā tagad es labi saprotu! — Bet kādēļ Kungs tūlīt nerunāja tik saprotami, kā tu nu runāji, tad es noteikti nebūtu pret Viņu nogrēkojies!?”

2] **Nātānaēls** saka: “Ja man tā jautātu septiņgadīgs zēns, tad es nebrīnītos par šo jautājumu, bet par tevi es ļoti brīnos — tu taču, šķiet, esi viens no gudrākajiem cilvēkiem!”

3] Vai tu Kungam nevēlies uzstādīt slavējamu jautājumu, kādēļ Viņš sēklas gaudos, kas tak pavissam neizskatās vienādi, no tām izaugušos kokos ir ielicis nepārtrauktas veidošanās un attīstības spējas? Vai Viņam labāk nevajadzētu likt visiem augļiem iekrist tieši cilvēkam klēpī?! Kādēļ kāda koka garlaicīga attīstība no sēklas gauda un ilga gaidīšana uz nobriedušiem augļiem?! Redzi, redzi, kāds nelga tu vēl esi!

4] Tā Kunga Vārds un Mācība ir līdzīgi, kā visi Viņa darbi. Savu Mācību Viņš mums dod sēklas apvalkā; tās mums vispirms vajag iesēt mūsu gara augsnē, kas ir **mīlestība**, tur tad sēkla uzdīgs un kļūs

par Dieva un sevis pašu patiesas izpratnes koku, un no šī koka īstā laikā mēs tad varēsim ievākt nobriedušus augļus mūžīgai dzīvībai.

5] Bet **mīlestība** ir tas pirmais; bez tās neuzdīgst neviens gara auglis! Sēj kviešus gaisā: paskaties, vai tie spēs uzdīgt un nest kādu augli? Bet, ja tu kviešu graudu liec labā zemē, te tev tas augs un nesis daudzkārtīgus augļus. Bet patiesa mīlestība ir laba zeme garīgam kvieša graudam, ko mums piešķir Kunga mute.

6] Bet tādēļ jūsu visu priekšā Kungs kopš šī brīža atceļ cietsirdīgo Mozus soda likumu, lai jūs visi drīzumā savās sirdīs kļūtu bagātāki ar labu augsni. Jo tiem, kas te soda pēc likuma, ir maz, bieži pat vispār nav mīlestības, tātad Dievišķā sēkla viņos uzdīgs pavisam slikti! Bet, kas tiek sodīts, tas jau tagad atrodas tiesā, kur nav nekādas mīlestības, tā kā tiesā ir mīlestības nāve.

7] Bet tādēļ tūlīt nav jāsāk kritizēt savu tuvāko kļūdas, bet gan jābūt ar viņiem iecietīgiem un pacietīgiem! Un, ja viņi savā vājumā no jums kaut ko prasa, tad jums viņiem tas nav jāliedz, lai jūsos pašos un laimīgā kārtā jūsu vājos brāļos vairojas mīlestība! Ja tā gan jūsos, gan jūsu brāļos būs bagātīgā mērā, tad dievišķā sēkla jūsos labi zels un vājais tad savā spēkā jūs godās un daudzkārt atlīdzinās to, ko jūs viņam viņa vājumā esat parādījis.

8] Bet ja jūs pret jūsu vājajiem brāļiem esat skopi un cietsirdīgi, tad jūs sevī nekad neievāksiet kādu dievišķu augli un vājo tiesa beigās arī jūs pazudinās.

9] Ja Kungs teica: “Kas no tevis prasa svārkus, tam dod klāt arī mēteli!”, te Viņš tikai gribēja likt saprast, ka jums, kas esat bagāti un kam daudz pieder, nabagiem, ja viņi nāk pie jums, arī bagātīgi un daudz jādod! Jo tādējādi jūsu sirdis nonāks daudz labas augsnes un tātad, saņemot tādu pareizu augsni, būsiet svētlaimīgi, un nabagie jūs patiesi svētīs; jo no jūsu sirdīm viņi dzirdēs patiesa Dieva Evaņģēlija darbīgu sprediķi, no kā paši kļūs stipri jums par mūžīgu atbalstu.

44. ZIHARĀ. — PRIESTERA TĀLĀKIE JAUTĀJUMI PAR LĪDZĪBU ATBILSTĪBU KALNA SPREDIĶĪ. “LABĀ ACS” UN “KREISĀ ROKA” NĀTĀNAĒLA PASKAIDROJUMĀ. PATEICĪBA PAR PAMĀCĪBU.

1] **Virspriesteris**, kas šo runu klausījies ar lielu uzmanību, saka: “Tagad jau viss ir labi un pēc manām domām es nu visu diezgan labi saprotu; tikai viens man vēl jāpiebilst, un tas pastāv apstākļi, ka Meistars īstenībā runāja tikai par labās acs izraušanu un par labās rokas nociršanu. Es tad savā pētījošā dedzībā tūlīt pieņēmu klāt arī kājas, bet kājas nociršanu tu man tāpat esi izskaidrojis, kā aci un roku, vienīgi par ko, cik man zināms, runāja Kungs. Bet tu teici, ka tikai Kunga, Kas runā uz cilvēka garu, vārdos ir atbilstība; bet kā tad nāk, ka tu arī manos papildinājumos atradi atbilstību?”

2] **Nātānaēls** saka: “Tu maldies! Kungs runāja arī par labo kāju; tikai Viņš rakstītājiem deva padomu to par kāju izlaist, jo pie tiem, kas savu iekšējo redzi reiz ir pievērsuši debesīm, un viņu mīlestības gribu, kas ar kreiso, tas ir, sirds roku, darbojas pēc Dieva gribas, pēc kam viņi labo roku, ar kuru jāsaprot tīri pasaulīgas darbības dziņa, no sevis aizgādājuši, vairs nav vajadzīgs arī labo kāju īpaši no sevis aizgādāt. Jo, ja reiz acs atrodas pareizā gaismā un roka, vai labāk griba, atrodas pareizā darbībā, tās pašas par sevi jau ir sekmes mūžīgās dzīvības novados, un labā kāja, kas te apzīmē sekmes pasaules novadā, jau atdalās pati no sevis un te vairs nav vajadzīgas kādas sevišķas pūles.

3] Bet jūs, samarieši, labāk varat sākt ar kājām; jo, kaut gan jūsu skatieni jau ir pievērsti dievišķam un jūsu rokas dara pareizu darbu, jūsu kājas, tas ir, jūsu attīstības dziņa tomēr virzīta pasaulē! Jo jūs no Mesijas gaidāt pavisam ko citu, nekā, kas jums pēc visu praviešu pareģojumiem no Viņa jāgaida! Un tā, garīgi ņemot, ir jūsu labā kāja, kas jums jānocērt, lai varētu izraudzīties īsto ceļu uz Dieva Valstību. Tāpēc Tas Kungs tikai jūsu dēļ runāja par labo kāju, bet nelika to pierakstīt, jo vēlākie Kunga Mācības piekritēji labi zinās, kur ir Mesijas Valstība un ko vajag darīt, lai to sasniegtu. Vai tev ir vēl kāds šķērslis?

4] **Virspriesteris** saka: “Nu gan man viss ir skaidrs tiktāl, cik man tas vispār var būt skaidrs. Tikai, neskatoties uz visu manu tagadējo izpratni, man vajag piemetināt, ka jūsu Mācība, veidā, kā tā tiek dota, ir cietsirdīga un grūti saprotama mācība, un jūs piedzīvosiet to, ka ļoti daudzi, to dzirdot, apjuks!

5] Es gan negribu jūs nosaukt par sliktiem praviešiem, bet to es jums tomēr saku, ka pie augstprātīgajiem jūdiem nepanāksiet to, ko, neskatoties uz mūsu daždažādo muļķību, esat panākuši pie mums. Mēs nu ticam, kaut gan vēl kā sapnī; bet lielie jūdi jums tā neticēs! Viņi prasīs zīmes un beigās zīmju dēļ sāks jūs vēl vajāt; bet mēs no jums nekādas zīmes neprasām, bet jūs tās tomēr darāt no jūsu brīvas

gribas.

6] Bet mēs jums nu ticam ne to zīmju dēļ, kuras arī cilvēki pa daļai var veikt, bet gan tīri Mācības dēļ, kur jūs mums to nu esat izskaidrojuši. Tādēļ jums būtu jāpaliek pie mums; jo pie augstprātīgajiem jūdiem un grieķiem jums klāsies slikti!”

45. ZIHARĀ. — NĀTĀNAĒLA PIETICĪBA, LIELISKS APUSTUĻA APLIECINĀJUMS. “KAS AIZ MĪLESTĪBAS UZ KUNGU NEVAR VISU ATSTĀT, TAS NAV VIŅA CIENĪGS!” VIRSPRIESTERA VĒLĒŠANĀS SEKOT KUNGAM UN VIŅA RŪPES PAR VIŅA GANĀMPULKA LABKLĀJĪBU.

1] **Nātānaēls** saka: “Līdz šim ar tevi runāju es; tālākais atrodas Kunga rokās. Ko Viņš grib, to arī mēs gribēsim un darīsim. Jo mēs visi garīgi vēl esam ļoti nabadzīgi; tādēļ mums vajag uzkavēties pie Viņa, lai Debesu Valstība top mūsu. Kopā ar Kungu mēs gribam panest katras ciešanas un katru vajāšanu, lai mums pie Viņa un Viņā ir īsts mierinājums. Viņa Vārdā mēs gribam būt lēnprātīgi visās mūsu domās, spriedumos, vēlmēs un tieksmēs un visā mūsu rīcībā, lai kļūtu pareizās augšnes, kas te **mūsu sirdīs ir tīra Dieva mīlestība**, īpašnieki.

2] Mēs negribam vairīties arī to zemi, kur ir cietsirdība un netaisnība, mums jāsalgst un jāslāpst pēc īsta taisnīguma; pie mums tak ir Tas, Kas paliek un var mūs uz mūžību paēdināt!

3] Bet mēs paši pret katru, vai viņš ar mums apietas taisnīgi vai netaisnīgi, gribam būt pilni žēlsirdības, lai mēs Kunga acu priekšā varam būt cienīgi Dieva lielās žēlastības!

4] Tāpat arī mēs, cik vien tas ir iespējams, itin visur, tā kā šeit jūs priekšā, gribam mūsu sirdis pasargāt no katras nekrietnības, lai Kungs, ja mēs Viņu uzskatām, no mums neaiziet; jo ar netīru sirdi nevar tuvoties Dievam un garā un visā patiesībā skatīt Viņa vaigu un Viņa darbu brīnumu pilnību!

5] Bet, ja mūsu sirdis ir tīras, tad mums pret katru vajag būt satīcīgiem, pacietīgiem un lēnprātīgiem. Dusmīga sirds nekad nevar būt tīra, jo dusmas vienmēr ceļas no augstprātības. Bet, ja mūsu sirdis ir mierīgas, tad mēs arī pavisam paļāvīgi kā bērni varam tuvoties Tam, Kas mums deva bērna tiesu un mūs mācīja Dievu lūgt kā Tēvu.

6] Ja arī, pēc jūsu domām, mēs citās zemēs un vietās cietīsim mūsu noteikti visticamākās lietas dēļ, tad tas, mans draugs, nav svarīgi. Jo par to mums ir Viņš un caur Viņu debesu debesis! Un tā, lai gan cilvēki Viņa dēļ mūs ienīst un vajā, mēs jau šeit esam svētlaimīgi, pārlietu svētlaimīgi, jo Viņš ir Kungs pār visiem un visu! Jo Viņam paklausa visas debesis un vienmēr ir gatavas Viņam pakalpot, par ko mēs vakar un jau agrāk pārliecinājāmies. Viņam vistuvāk kalpojam arī mēs, un jau vienīgi tas mums ir augstākā alga un augstākais gods! Tādēļ neraizējies par mums, jo mēs zinām un pazīstam, pie kā mēs esam!”

7] Par šo pārliecības pilno runu **virspriesteris** ļoti brīnījās un teica: “Patiesi, ja es šeit nebūtu nepieciešams un man nebūtu sievas, bērnu un daudz kā cita, es pats dotos kopā ar jums!”

8] **Nātānaēls** saka: “Bet mēs atstājām sievas, bērnus un lietas un sekojām Viņam, un mūsu sievas un bērni tomēr dzīvo! Pēc manas pārliecības es tev saku: Kas šajā pasaulē aiz mīlestības uz Viņu, lai kas tas arī nebūtu, nevar to atstāt, tas nav cienīgs Viņa žēlastības! Vai tas tevi aizvaino vai nē, tas reiz tā ir! Jo mana sirds, un sirdī, ja tajā reiz gars ir pamodies dzīvai domai Dievā, ir visa patiesība, man to saka. Mēs Viņam neesam nepieciešami, bet Viņš mums ir nepieciešams.

9] Vai tu Viņam jebkad esi palīdzējis virs horizonta pacelt lielo sauli un pār plašo Zemi izplatīt tās debesu gaismu? Jeb vai tu jebkad esi redzējis un vēl mazāk izkalis ķēdes, kuras Kungs uzliek vējiem, kā Viņš notur zibeni un vareno pārkonu un jūru tās dziļumos?! Kas var teikt, ka Viņš tam Kungam jebkad ir kaut ko palīdzējis?! Bet ja tā, **KURŠ**, uz ko Kungs saka, lai viņš Viņam seko, var te vēl pieminēt savu sievu, savus bērnus un savas lietas un bez ierunām nesekot Kungam, uz kuru mēs tik ilgi esam cerējuši, ka Viņš nāks un nu ir atnācis, un tieši tādā veidā, kā visi pravieši un pirmtēvi par viņu ir pareģojuši?!”

10] **Virspriesteris** saka: “Patiesi, ja tikai es nebūtu virspriesteris, es darītu to, ko jūs visi esat darījuši! Bet es esmu virspriesteris; un kad jūs tagad, kā es esmu dzirdējis, pie mums uzkavēsieties vēl tikai vienu dienu, šo vēl mazticīgo dēļ es pēc tam šeit esmu tikpat nepieciešams kā acs redzēšanai. Tādēļ tu gan sapratīsi, ka man šeit vajag palikt ne tik daudz manas sievas, manu bērnu un manu lietu dēļ, bet daudz vairāk šo mazticīgo dēļ, kuri vēl ilgi nespēs pilnīgi šķirties no sevī iesakņojušās idejas par Mesijas būtību un viņa parādīšanās mērķi. Tas man maksās lielas pūles; bet ko es varu darīt?!”

11] Es nu reiz cieši ticu, ka jūsu Meistars ir apsolītais Mesija; bet mana draudze?! Tu redzēji, ka jau

spreidīka laikā daudzi aizgāja! Viņi ir pilni īgnas neticības, to nu akli izplatīs, un daudzi, kas te vēl palika un vakar bija pilni ticības, tagad arī šaubās un nezina, kas viņiem jātic!

12] Bet nu padomā par mani, kas es viņiem visiem esmu orākuls, — kāds man būs darbs? Bet, ja es viņus neuzvedu uz pareiza ceļa, viņi līdz pasaules beigām paliek viss, kas tu gribi, tikai ne tas, kam viņiem jābūt! Un redzi, tajā ir galvenais iemesls, kādēļ man galvenokārt vajag šeit palikt. Un es ticu, ka Kungs tādēļ man neatņems savu žēlastību!

Jo, ja arī es miesīgi neesmu viņa sabiedrībā, tad garīgi es tak tajā palikšu vienmēr un kā uzticīgs kalps un gans uzticīgi centīšos kalpot Viņam un Viņa ganāmpulkam, pilnīgi pēc Viņa šeit dzirdētās Mācības, un es domāju, ka Viņam arī tas būs pa prātam!”

13] Es saku: “Jā, tas ir pilnīgi pareizi un Man patikami! Jo šajā draudzē tev jābūt kā teicamam darba rikam un tavai algai debesīs reiz jābūt lielai! Bet nu ir pienācis vakars; tādēļ dosimies atkal uz mājām! Lai notiek tā!”

14] Pēc šiem vārdiem mēs devāmies lejā no kalna uz mājām. Bet tur vēl bija daudz ļaužu.

46. ZIHARĀ. SPITĀLĪGĀ DZIEDINĀŠANA PĒC VIŅA LŪGUMA: “KUNGS, JA TU GRIBI, TU GAN VARI MANI ŠĶĪSTĪT!” ŠĪ BRĪNUMA LABĀ IEDARBĪBA. VIRSPRIESTERA DEDZĪBA DARBOTIES UN SAJŪSMA. KUNGA DZĪVĪBAS PADOMS IT VISĀ PAREIZI IETURĒT MĒRU.

1] Kā jau iepriekš reiz tika minēts, mēs neatradāmies pašā kalna virsotnē, bet gan lielākas un ērtākas vietas dēļ zemāk, uz pirmās pakājes, jo no pilsētas Man sekoja daudz ļaužu un arī tādēļ, ka starp viņiem bija arī daudzi veci un jau ļoti nespēcīgi cilvēki, kuriem dienas ievērojamā tveicē kalna virsotne diezin vai būtu sasniedzama. Bet mēs tomēr bijām diezgan augstu augšā, un tādēļ gājieni virzījās diezgan lēni, jo krēsla daudziem cilvēkiem ar vāju redzi neļāva taku labi saredzēt.

2] Bet, kad mēs tā piesardzīgiem soļiem no kalna nonācām pilnīgi līdzenumā, tur uz ceļa gulēja kāds ar spitālību slims cilvēks. Šis cilvēks tūlīt piecēlās, pienāca pie Manis un žēlabainā balsī teica: “Ak Kungs, ja tu gribētu, tu gan varētu mani šķīstīt!” Bet Es tūlīt izstiepu pār viņu savas rokas un teicu: “Es tā gribu, ka tu topi tīrs!” Un slimais acumirkli bija brīvs no savas spitālības; visi uztūkumi, ēdes un zviņas pēkšņi pazuda. Bet tā bija ļoti ļauna spitālība, kuru neviens ārsts nevarēja izdziedināt; tādēļ arī visi laudis bija ļoti pārsteigti, kur redzēja, ka šis cilvēks pēkšņi tika izdziedināts no savas slimības.

3] Bet izdziedinātais nu gribēja sākt skaļi Mani slavēt; bet Es piedraudēju un teicu: “Es tev saku, ka pagaidām tu to nevienam nesaki, izņemot vienīgi virspriesteri! Pieej pie viņa; viņš staigā aiz mums, kopā ar Maniem mācekļiem. Ja viņš tevi atzīs, ka šķīstītu, tad ej savā namā, turpat ņem un uz altāra upurē velti, kuru Mozus ir noteicis.

4] Šķīstītais tūlīt dara, ko Es viņam biju pavēlējis. Arī virspriesteris bija ārkārtīgi pārsteigts un teica: “Ja viens ārsts man būtu teicis: “Redzi, es šo cilvēku izdziedināšu!”, te es būtu no sirds smējies un teicis: “Ak tu nelga, ej pie Eifratas un pamēģini to izsmelt! Kad tu izsmelsi vienu spaini, tā tev vietā sūtīs simt tūkstošus; bet tev tomēr būs vieglāk nosusināt Eifratu, nekā izdziedināt šo cilvēku, kura miesa jau pilnīgi sākusi trūdet!” Un šim cilvēkam, Kuru mēs esam atzinuši kā Mesiju, tas izdevās ar vienu vienīgu vārdu! — Patiesi, ar to mums pietiek! Viņš ir pilnā mērā Kristus! Mums vairs nav vajadzīga nekāda tālāka liecība.

5] Patiesi, kas man šodien prasis svārkus, tam es tūlīt došu klāt ne tikai mēteli, bet gan visu manu drēbju krājumu! Patiesi, par šo cenu es nu atdodu visu līdz kreklam un tagad atzīstu, ka Viņa Mācība ir pavisam dievišķa! Jā, Viņš Pats kā Jehova nu miesīgi ir pie mums! Ko mēs vēl vairāk gribam? Es šajā naktī gribu sūtīt heroldu un visās ielās un ceļos sludināt Viņa klātbūtni!”

6] Pēc šiem vārdiem viņš pieskrien pie Manis, un, proti, akas tuvumā, nokrīt ceļos Manā priekšā un saka: “Kungs, mazliet apstājies, ka es varu Tevi pielūgt; jo Tu esi ne tikai Kristus, Dieva Dēls, bet gan Tu pie mums esi Pats Dievs, apslēpts miesā!”

7] Es saku: “Draugs, lai tas viss paliek! Es jums jau norādīju, kā jums jālūdz; tāpat lūdziet klusībā, un ar to pietiek! Nedari šodien par daudz un tādēļ rit par maz! Vienmēr visā jāievēro pareizs mērs! Ja tu svārkiem vēl piedod klāt mēteli, tad tas ir pietiekami, lai nabags uz visiem laikiem kļūtu tev īsts draugs; bet kur tu viņam, kur viņš no tevis prasa svārkus, dotu klāt visu tavu drēbju krājumu, te viņš apmulsīs un pie sevis domās, ka caur to tu vai nu gribi viņu apkaunot, vai arī, ka tu pats neesi pie pilna prāta. Un redzi, ar to te nenotiktu nekas labs!

8] Bet, ja kāds tev lūdz vienu sudraba grasi, bet tu tad viņam dod divus, arī trīs, tad tu iepriecināsi viņa sirdi un arī savu darīsi svētlaimīgu; bet, ja tu tam, kas nāca pie tevis aizņemties vienu sudraba grasi, tūlīt dotu tūkstoti, te viņš iztrūcināsies un pie sevis domās: “Ko tam jānozīmē? Es viņam lūdzu tikai vienu sudraba grasi, un viņš grib man dot visu, kas viņam pieder?! Vai tad viņš mani tur par tādu, kam nekad nav diezgan, grib mani apkaunot, vai kļuvis pavisam muļķis?” Un redzi, šāds cilvēks caur to tavai sirdij nekļūs nekāds ieguvums, un šāda tava izturēšanās tikpat maz būs ieguvums arī viņa sirdij? Tātad visā tikai pareizs pilns mērs, un ar to pilnīgi pietiek!

9] Ar šo pamācību virspriesteris arī ir pilnīgi apmierināts un pats sev saka: “Jā, jā, Viņam ir taisnība visās lietās! Darīt tieši tā, kā Viņš ir teicis, ir pilnīgi pareizi; kas ir zem tā vai pāri par to, ir vai nu slikti, vai muļķīgi. Jo ja es šodien atdotu visu, un rītu manu durvju priekšā varbūt nāktu kāds vēl nabadzīgāks, ko tad es spētu viņam dot? Cik smagi man tad būtu ap sirdi; jo tam vēl nabadzīgākam es vairs nespētu palīdzēt!

10] Kungam ir pilnīga taisnība visās lietās, Viņš visur zina izkārtot labāko mēru; tādēļ vienīgi Viņam viss gods un slava un no visas sirds pilnīgākā pielūgsmē.

47. ZIHARĀ. — BRĪNUMAINAIS VAKARA MIELASTS PIE ĪRHAELAS EŅĒĻU SABIEDRĪBĀ. KUNGA MĀJIENS PAR ŠIEM VIŅA DEBESU KALPOTĀJIEM. DUSMAS UN NETICĪBA NO DZIEDNIEKA NOVADNIEKU GALILIEŠU PUSES.

1] Bet pa to laiku mēs arī nonācām pie Irhaelas un Jorama mājas, kur, tādā pat veidā kā dienu iepriekš, viss jau bija sagatavots vakara mielastam, tikai daudz bagātīgāk. Pie mājas priekšnama daudzie ziharieši, kas bija pie kalna, gribēja atvadīties; bet viņu vidū tūlīt nostājās daudzi jaunekļi baltos tērpos un lūdza viņus uz vakara mielastu.

2] **Virspriesteris**, pavisam pārsteigts par daudzajiem brīnišķīgajiem jaunekļiem un it sevišķi par viņu lielo laipnību, draudzību un humanitāti, tūlīt pienāk pie Manis un pazemīgi Man jautā: “Kungs, es Tevi, lūdzu, pasaki, kas ir šie brīnišķīgie jaunekļi? Nevienam no viņiem nevar būt vairāk par sešpadsmit gadiem, un tomēr ar katru vārdu un katru kustību viņi izpauž, ka ir ārkārtīgi izglītoti! Ak, saki man, no kurienes gan viņi ir atnākuši, un kādai skolai viņi pieder? Cik viņi ir skaisti un veselīgi! Cik ļoti patīkami un sirdī aizgrābjoši skan viņu balsis! Tātad, Kungs, saki to man, kas un no kurienes ir šie jaunekļi?”

3] **Es** saku: “Vai tad tu nekad neesi dzirdējis to, kas jau kopš seniem laikiem ir atzīts: “Katram, kas ir kungs, ir viņa sulaiņi un kalpi! Tas, ka viņi ir ļoti izglītoti, liecina, ka viņu Kungam vajag būt ļoti gudram un laipnam Kungam. Pasaules kungi ir cietsirdīgi un nelaipni cilvēki, un tādi ir arī viņu sulaiņi; bet Kungam, Kas ir Kungs debesīs un nu nāca uz Zemi cilvēku cietsirdīgajā pasaulē, no turienes, no kurienes Viņš ir atnācis, tak arī ir Viņa sulaiņi, un sulaiņi līdzinās Viņam, tā, ka viņi ir ne tikai Viņa sulaiņi, bet gan arī Viņa gudrības un mīlestības bērni. Vai tu mani labi saprati?”

4] **Virspriesteris** saka: “Jā gan, Kungs, ciktāl vispār var saprast Tavas ievērojamās līdzības. Te, protams, vēl būtu daudz ko jautāt, lai šajā lietā tā īsti nonāktu skaidrībā, bet patlaban es no tā atsakos un ceru, ka šodien tam vēl atradīsiet daudz izdevības.

5] **Es** saku: “Ak, katrā ziņā! Bet nu iesim vakariņās, jo viss ir sagatavots!”

6] Visi ļaudis, kas bija ticīgi, gāja pie mielasta; tikai kāda daļa vēl neticīgo gāja uz mājām, jo viņi to visu turēja par lamatām. Bet iemesls bija tāds, ka viņi pa lielākai daļai bija ieceļotāji — galilieši, to vidū daudzi no Nācaretes, kuri pazina Mani un arī Manus mācekļus, kurus bieži bija redzējuši zivju tirgū. Viņi arī īsteniem samariešiem teica: “Mēs pazīstam Viņu un Viņa mācekļus; Viņš pēc aroda ir galdnieks un Viņa mācekļi — zvejnieki. Viņš bija skolā pie esejiešiem, kas ir labi izglītoti visādās mākslās, dziedniecībā un burvestībās. Viņš tur to ir iemācījies un savas labi iemācītās mākslas izved darbos, lai esejiešiem sagādātu daudz piekritēju un lielus ienākumus. Bet šie jaunekļi ir pārgērbtas un pie tiem pašiem esejiešiem iepirktas labi audzinātas Kaukāza meitenes; viņas, iespējams, visvairāk pievelk! Bet mēs neļausim sevi tik viegli apmuļķot, jo mēs zinām, ka ar Ābrama, Īzaka un Jekaba Dievu nevar jokot. Bet esejiešiem, kas it kā domā, ka pasauli ir radījuši viņu senči, ir viegli jokot ar to, kas viņiem neko nenozīmē. Kamēr mēs ticam Ābrama, Īzaka un Jekaba Dievam, mums tādi esejiešu māņi nav vajadzīgi; un, ja mums šāda mūsu ticība jebkad būtu jāzaudē, tad esejieši un viņu viltīgie sūtņi noteikti nekad nebūs spējīgi tās vietā dot kādu aizstājēju, un beigu beigās mēs pārstāsim ticēt uz augšamcelšanos un mūžīgu dzīvību. Bet lai Jehova mūs no tā pasargā!” Ar tādiem uzskatiem viņi atgriezās mājās.

7] Es un lielākā daļa, galvenokārt samarieši, sēdāmieš pie galda, būdami apmierināti pēc padarītā darba un ļaudami eņģeļiem sevi apkalpot; jo arī te ES strādāju tuksnesī, un ir sacīts: “Kad Sātans bija spiests atkāpties, tad pie Viņa nāca eņģeļi un kalpoja Viņam!”

48. ZIHARĀ. — VIESI UN DEBESU KALPOTĀJI. VIRSPRIESTERA PĀRDOMAS PAR SAVU, NETICĪGO ĻAUŽU UZVEŠANAS UZ PAREIZĀ CEĻA, MISIJU. KUNGS VIŅAM DOD PADOMUS UN PAREĢO PAR SAVĀM CIEŠANĀM, NĀVI UN AUGŠĀMCELŠANOS. PAR MOCEKĻU MISIJAS PANĀKUMIEM PĒC VIŅU NĀVES. GARU PARĀDĪŠANĀS. BRĪNĪŠĶĪGS APSOLĪJUMS DARBĪGIEM SEKOTĀJIEM.

1] Bet tikai nedaudzi no tiem, kas sēdēja pie galda, zināja, ka viņus apkalpo eņģeļi un ēdiens ir no Debesīm. Viņi domāja, ka Man Manā sabiedrībā nopietni ir tādi kalpotāji, kurus par naudu Mazāzija esmu iepircis. Tikai viņi nesaprata, kā šie kalpotāji ir tik liksmi, draudzīgi un lieliski izglītoti; jo dzimcilvēki parasti rāda saīgušas sejas un savu darbu veic tīši verdziski kā mašīnas un par kādu izglītību un humanitāti tur nebija ne runas. Īsi, viesi ļoti liksmojās un **virspriesteris**, kas nu vienmēr vairāk un vairāk sāka saprast, ka šie daudzie kalpotāji nav mirstīgas būtnes, sāka arvien vairāk, kā saka, sēdēt uz ērkšķiem, jo viņu mulsināja tas, ka ļaudis ar šiem brīnišķīgajiem kalpotājiem sarunājās, kaut gan pieklājīgi, tomēr, pēc viņa domām, pārāk vaļīgi.

2] Bet visvairāk viņam bija nepatikami par tiem ļaudīm, kas, neskatoties uz visām zīmēm no plaši atvērtām debesīm, neticīgi skrēja uz mājām. Ar nopiestu sirdi viņš teica: “Mans Kungs un mans Dievs! Kam jāspēj šos cilvēkus tomēr vēl pievērst ticībai?! Tu Pats, ak, Kungs un daudzie eņģeļi no debesīm nebijāt spējīgi šo odžu dzimumus atgriezt; kas nu man, nabadziņam, ar viņiem jādara? Vai viņi man nesāks spļaut sejā, ja es iedrošinātos sākt viņus par Tevi pārliecināt?”

3] Es saku: “Ap tevi taču ir arī daudzi ticīgie; padari viņus par saviem palīgiem, un tavas pūles kļūs vieglas. Jo, ja kādam cilvēkam jāceļ nosta, bet viņam nav priekš tam pietiekami spēka, te viņš sev ņem kādu palīgu. Ja ar vienu tas vēl nav izdarāms, tad viņš ņem klāt vēl otru un trešo, un tad viņš ar nastu tiks galā. Kur reiz atrodams vienādi liels skaits ticīgo, jā, šeit pat lielāks nekā neticīgo, tur darbs ir viegls.

4] Pavisam citādi ir ar tādām vietām, kur nav neviena ticīgā! Tur gan izdari mēģinājumu, lai kādreiz neviens nevarētu atvainoties un teikt: “Es par to nekad ne vārda neesmu dzirdējis.”

5] Ja sastop priekšā kādu ticīgo, tad paliec pie viņa un atklāj viņam Dieva Žēlastības Valstību! Bet, ja arī neviens to Vārdu nepieņem, tad ej tālāk, un nokrati pīšļus no kājām, jo šāda apdzīvota vieta tad turpmāk arī nav vairāk vērtā žēlastības, kā tiek dots mežu un lauku dzīvniekiem. Tē tev nu ir priekšraksts, kā nākamībā izturēties pret visiem neticīgajiem!

6] Bet Es tev saku, lai Tu pats paliec stingrs savā ticībā, citādi tu Manai Valstībai nespēsi veikt daudz svētīga! Neļauj sevi maldināt dažādām vēstīm, kuras tu pēc pāris gadiem par Mani saņemsi no Jeruzalemes! Jo Es tur tikšu nodots tiesai, un viņi šo Manu miesu nonāvēs, bet trešajā dienā Es to atkal atdzīvināšu un tad palikšu pie jums un starp jums visiem līdz pasaules beigām! Jo tad odžu dzimums Jeruzalemē tikai tad pārliecībā ticēs, ka Es neesmu nonāvējams!

7] Un tad arī dažādās Zemes apdzīvotās vietās būs tā, ka stūrgalvīgie cilvēki miesā nonāvēs Eņģeļi nesējus. Bet tieši tāda nāve viņus tikai padarīs ticīgus, jo no tā viņi redzēs, ka visi tie, kas pēc Maniem vārdiem dzīvo garīgu dzīvi, nekad nav nonāvējami; jo nonāvētie atkal atgriezīsies pie saviem skolniekiem, lai mācītu viņus iet pa garīgo ceļu.

8] Bet pie cietsirdīgajiem pasaules cilvēkiem, kuriem vai nu nav nekādas ticības, vai, ja viņiem ticība jau ir, tie tomēr nerīkojas tā, kā ticība viņus māca, pie tiem ne Es, ne Mani mācekļi nenāks un no viņu sirdīm pilnīgi nenoņems šaubu nakti. Bet, kad viņu miesīgajai dzīvei būs pienācis gals, tad viņiem patiesi vajadzēs izjust savas neticības ļaunumu un Manas Mācības neievērošanas sekas, kamēr tiem, kas darbīgi Man ticēs, nav ne jājūt, ne jābauda miesas nāvi!

9] Jo, kad es viņiem atvēršu šīs viņu miesas durvis, viņi iznāks ārā no savām miesām, kā cietumnieks iznāk no cietuma, kad viņa kunga žēlastība atvērusi cietuma durvis.

10] Tātad nekad neļauj sevi samulsināt, kad tu par Mani šo vai to dzirdēsi! Jo, kas līdz beigām paliek uzticīgs un nesatricināms ticībā un mīlestībā, kā Es jums mācu un esmu mācījis, un turpmāk vienmēr mācīšu, tas kļūs svētīlaimīgs manā mūžīgā valstībā Debesīs, kuras tu nu redzi atvērtas pār tevi un Manus eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām.

**49. ZIHARĀ. — NORĀDĪJUMS, KĀ UN KUR IR PATIESA DIEVA GODINĀŠANA. IRHAELAS
LABĀ RUNA. “JUMS MAN JĀCEĻ NE LŪGŠANAS NAMUS, BET GAN MĀJVĪETAS UN SLIMNĪCAS
NABAGIEM.” NORĀDĪJUMI UZ RADĪBAS TEMPLI.**

1] **Virspriesteris** saka: “Es nu esmu pilnīgā skaidrībā un ceru, ka drīz tādā pat skaidrībā būs viss šis apvidus. Bet atļauj man vēl vienu, jautājumu, proti: “Vai mums vēl vajag turēt godā kalnu un Tavu seno namu un tur svētīt Tavu sabatu, jeb vai no šī brīža mums vajag šeit uzcelt namu, kurā mēs Tavā Vārdā varam sapulcēties? Ja pēdējais būtu Tava griba, tad tu rīt varētu parādīt kādu piemērotu, Tev vispatīkamāko vietu, un mēs tad darītu visu, lai apmierinātu Tavu vēlēšanos.

2] **Es** saku: “Draugs, kas jums un visiem cilvēkiem vajadzīgs, to Es jums šodien pie kalna darīju zināmu.

3] Bet tā ievērošanai nav vajadzīgs, ne senais nams kalnā, ne vēl jo mazāk kāds jauns pilsētā, bet gan vienīgi jūsu stiprā laba griba un ticīgās sirdis.

4] Kad Es vakar šeit atnācu un atpūtos pie Jēkaba akas un sastapos ar Irhaelu, te viņa, kad tuvāk Mani iepazīna, arī Man jautāja, kur Dievs jāpielūdz, Garicama kalnā vai templī Jeruzalemē. Viņai jāpasaka tev, kādu Es devu atbildi.

5] Te **virspriesteris** vērsās pie Irhaelas, un viņa saka:

6] “Tā stunda nāk un ir jau klāt, kad patiesie Dieva pielūdzēji Viņu nepielūgs ne Garicama kalnā, ne Jeruzalemes templī! Jo Dievs ir gars un kas Viņu pielūdz, tiem vajag viņu pielūgt Garā un patiesībā!” Tā runāja Kungs; tu esi virspriesteris un tagad labi zināsi, kas nu būtu darāms!”

7] Es domāju, ja jau Kungs mums reiz visiem ir parādījis tādu ļoti lielu žēlastību un apmeties šajā namā, kas nav mans, bet gan ir un tam jāpaliek Viņa namam, tad šim namam uz visiem laikiem jāpaliek ievērojamam, un tajā Viņa vārdā vienmēr sanākam kopā un Viņam par godu svinam sabatu!”

8] **Virspriesteris** saka: “Jā, jā tev gan būtu taisnība, ja mēs visi jau būtu ticīgi; bet tomēr vajag ņemt vērā arī vājos! Viņi to vēl vairāk uzskatītu par piedauzīgu.

9] **Es** saku: “Irhelai ir taisnība! Kas uzskata par piedauzīgu, nu, tam jāuzskata par piedauzīgu, un jākāpj Viņa kalnā! Kad viņš tur neko vairs neatradīs, te tad viņš pats no sevis jau sāks pārdomāt par ko labāku.

10] Turpmāk jums Man vairs nav jāceļ lūgšanas nami, bet gan ēdnīcas un mājvietas nabagiem, kuriem nav, ar ko jums atlīdzināt!

11] Mīlestībā uz nabaga brāļiem un māsām jūs būsi Mani patiesi pielūdzēji un šādos lūgšanas namos Es daudzkārt būšu pie jums, bez kā jūs to tūlīt pamanīsi; bet Manis pielūgšanai ar lūpām īpaši celtos tempļos, kā tas bija līdz šim, Es dzīvošu tik pat maz, kā cilvēka prāts viņa mazajā pirkstiņā.

12] Bet ja jau jūs gribat savas sirdis pamodināt Man un stāties Manā priekšā pareizā pazemībā kādā diženā templī, tad ejiet ārā Manas radības plašajā templī, un Saule, Mēness, visas zvaigznes, jūras, kalni, koki, putni gaisā, tāpat zivis ūdenī un neskaitāmi daudzās puķes uz lauka jums pasludinās Manu godību!

13] Sakiet, vai koks nav brīnišķīgāks, nekā visa tempļa greznība Jeruzalemē?! Koks ir tīrs Dieva darbs, tam ir sava dzīvība un tas nes barojošus augļus. Bet kas ir un ko nes templis? Es jums visiem saku: neko citu, kā augstprātību, dusmas, skaudību, greizsirdību un varaskāri; jo tas nav Dieva, bet gan tikai ārišķīgs cilvēku darbs!

14] Patiesi, patiesi, Es jums visiem saku: kas Mani mīlēs, godās un pielūgs tādējādi, ka Manā Vārdā viņš darīs labu saviem brāļiem un māsām, tam jābūt sava mūžīga alga debesīs; bet kas turpmāk Mani godinās ar ceremonijām kādā īpaši tam celtā templī, tam arī sava iznīcīgā alga jāsaņem no tempļa! Bet, ja viņš pēc miesas nāves nāks pie Manis un teiks: “Kungs, Kungs, esi man, Tavam kalnam žēlīgs!”, te tad Es viņam teikšu: “Es tevi nepazīstu; tādēļ atkāpies no Manis un savu algu meklē pie tā, pie kā tu esi kalpojais!” Ši iemesla dēļ turpmāk tad arī jums ne ar vienu templi vairs nav jābūt nekādā sakarā!

15] Bet šajā namā jūs vienmēr varat sanākt kopā un pieminēt Mani, sabatā vai kādā citā dienā; jo katra diena ir Tā kunga, ne tikai sabats, kurā jūs turpmāk tāpat varat darīt labu, kā kādā citā dienā.

50. ZIHARĀ. — PAR SABATA SVĒTĪŠANU. KO DIEVS GRIB, LAI CILVĒKI DARA. DARBA DIENA UN SABATS. DIEVA PASTĀVĪGA DARBĪBA. MOZUS SABATA MĀCĪBA. “JUMS JĀKĻŪST PILNĪGIEM, KĀ TĒVS DEBESĪS!” APSOLĪTA LŪGŠANAS PIEPILDĪŠANĀS.

1] **(Kungs):** “Bet vislabākā sabata svētīšana ir tā, ka tajā jums visā labā ir jābūt vairāk darbīgiem, kā kādā citā dienā!

2] Tikai kalpa darbs, kas te ir darbs par pasaules zeltu un algu, jums nav jāveic ne sabatā, ne kādā parastā nedēļas dienā! Jo no šī brīža katrai dienai ir jābūt sabbatam un katram sabbatam darba dienai! Tajā tev, Mans draugs, ir pilnīgs likums, kā jums turpmāk jākalpo Dievam! Un pie tā paliec!

3] **Virspriesteris** saka: “Es nu skaidri atzīstu šī noteikuma, kuru labprāt pieņemu par likumu, svēto patiesību; bet es domāju, ka pie nocietinātiem jūdiem vajadzēs daudz, līdz viņiem šie noteikumi, no tīri dievišķas gribas izejoši, kļūs skaidri un pēc pilnīgākās patiesības saprotami. Es domāju, ka līdz pasaules beigām ļoti daudzi šos noteikumus nepieņems. Jo cilvēki jau kopš pirmslaikiem par daudz pieraduši pie sabata un to neļaus sev atņemt. Ak, vispirms tas prasīs lielas pūles un darbu!

4] **Es** saku: “Bet nav jau arī nemaz vajadzīgs, ka sabbatam pilnīgi jātiek atceltam, jāatceļ tikai muļķīgi! Dievam Tam Kungam nav vajadzīgi ne jūsu pakalpojumi, nedz jūsu godināšana; jo Viņš pasauli un cilvēkus ir radījis bez kādas svešas palīdzības un no cilvēkiem neprasa neko citu, kā vien, lai viņi Viņu atzītu un no visa spēka vēlētos mīlēt, un to ne tikai sabbatā, bet gan bez mitas katru dienu vienādi!

5] Bet kas tā ir par kalpošanu Dievam, ja jūs Dievu atceraties tikai sabbatā, bet nekad citās nedēļas dienās?! Vai tad Dievs katru dienu nav tāds pat nemainīgs Dievs? Vai Viņš katru dienu, vai tas ir sabats vai darbadiena, neliek uzlēkt Savai Saulei un tās gaišumu nedāvā kā taisnīgiem, tā netaisniem, turklāt netaisno vienmēr ir daudz vairāk, nekā taisno?

6] Vai Dievs Pats katru dienu nestrādā vienādi? Bet ja Kungs Sev neņem nevienu svētku dienu, kādēļ tad cilvēkiem tikai laiskuma dēļ sev jānoliek svētku dienas? Jo neko citu viņi sabbatā tik precīzi neievēro kā slinkošanu. Bet ar to viņi, protams, Dievam izdara vissliktāko pakalpojumu!

7] Jo Dievs grib, ka cilvēkiem nepārtraukti un vienmēr vairāk un vairāk jāpierod pie mīlestības darbības, lai kādreiz citā dzīvē viņi būtu spējīgi strādāt un pūlēties, un vienīgi šādā darbībā arī ir meklējama un atrodama augstākā svētlaipe! Bet vai cilvēkiem tas sevī jebkad gan būtu panākams slinkojot?! Es tev saku: Nekad!

8] Darbadienās cilvēks, lai gan viņš strādā, vingrinās tikai savtībā, jo te viņš strādā savai miesai un to, ko viņš strādājot sev iegūvis, dēvē par savu. Kas strādājot iegūto grib no viņa dabūt, tam to caur darbu vai naudu vajag no viņa nopirkt. Ja nu darba dienās cilvēki kopj tikai savu savtību, bet sabbatā, kurā viņiem jāvingrinās darbīgā mīlestībā, nododas tikai nekustīgākam slinkumam, te lielā nopietnībā jājautā, kad tad cilvēkiem jāvingrinās vai jāspēj vingrināties vienīgi patiesā kalpošanā Dievam, kāda kalpošana pastāv vienīgi mīlestības pilnā pakalpošanā savam tuvākajam!

9] Bet Dievs Pats nesvēta nevienu acumirkli, bet gan ir vienmēr darbīgs cilvēkiem un nekad Sev; jo Sev viņam nevajag ne Zemi, ne kādu Sauli, Mēnesi un visas zvaigznes un visu tā, kas tur ir un no tā izriet. Viss tas Dievam nav vajadzīgs; bet tas viss vajadzīgs visiem radītiem gariem un cilvēkiem, un Tas Kungs tāpat vienīgi viņu dēļ ir nepārtraukti darbīgs.

10] Bet ja Kungs katru dienu nemitīgi ir darbīgs cilvēkiem un grib, ka cilvēkiem kā Viņa bērniem visā jābūt līdzīgiem Viņam, kā gan Viņam jebkad varbūt iespējams vēlēties, ka cilvēkiem pēc sešām savtības dienām septītā it kā jākalpo Dievam ar sastingušu slinkumu un Viņu, kas ir mūžam darbīgs, jāgodina ar laiskumu?!

11] Es tev kā virspriesterim to nu saku pārliecinošā skaidrībā, ka tev, kur tu labi zini, Kas ir Tas, Kas uz tevi ir runājis, nākamībā tavai draudzei sabats jārada labākā gaismā, kā tas kopš Mozus bija līdz šai stundai! Jo tieši tā, kā Es tev nu sabbatu atklāju, tas arī ir ticis dots Mozum, bet ļaudis to drīz pārvērtā pagāniskā slinkošanas dienā un domāja, ka izdara Dievam patīkamu pakalpojumu, neko nedarot un sodot tos, kuri palaikam tomēr arī sabbatā iedrošinās veikt kādu nelielu darbu vai palīdzēt kādam slimniekam. Ak, lielais aklums, ak, rupjākā muļķība!”

12] **Virspriesteris**, no šīs patiesības pavisam satriekts, saka: “Ak, Tavas mutes svēti tīrākā patiesība! Jā, nu man viss ir skaidrs! Tikai tagad, ak, Kungs, Tu no manām acīm esi pilnīgi noņēmis Mozus trīskāršo apsegu! Tagad, ak, Kungs, gan vairs nav vajadzīgi nekādi brīnumi; jo te pietiek vienīgi ar Tavu svēti patieso Vārdu. Un es nu ar pilnu pārliecību apgalvoju, kā nākamībā, tā tagad, ka visiem tiem, kas

tev, ak, Kungs, ticēs brīnumu un ne tik ļoti patieso vārdu dēļ, nebūs nekādas patiesas, dzīvas ticības un viņi būs tikai Tavas Mācības un Tavas svētās gribas laiski un mehāniski izpildītāji; bet pie mums jābūt citādi! Ne brīnumiem, kurus mums deva Tava klātbūtne, bet gan vienīgi Tavam svēti patiesākajam Vārdam mūsu sirdis jānosaka patiesi dzīvi ticību un jāmodina pilnīgākā mīlestība uz Tevi un no Tevis un vienīgi Tevis dēļ pareizā mērā arī uz visiem cilvēkiem. Un tā nemitīgi lai notiek vienīgi Tava svētā griba, kuru tu, ak, Kungs, mums nu tik ļoti skaidri un mūžam patiesi esi pavēstījis!”

13] **Es** saku: “Āmen! Jā, mīlais draugs un brāli, tā ir pareizi un labi! Jo tikai tā jūs spējat kļūt pilnīgi, kā pilnīgs ir Tēvs Debesīs. Bet ja jūs esat tik pilnīgi, tad jūs arī esat patiesākie Dieva bērni un vienmēr uz Viņu varat saukt: “Mīlais Tēvs!” Un ko jūs kā Viņa patiesi bērni viņam lūgsiet, to Viņš jums dos; jo Tēvs ir ļoti labs un Saviem bērniem dod visu, kas Viņam ir! Bet nu ēdiet un dzeriet; jo ēdiens šeit nav no šīs Zemes, bet gan Tēvs jums to sūta no Debesīm un Pats nu ir starp jums!”

**51. ZIHARĀ. — ENĢEĻA RUNA BAILĪGAJIEM GALDA VIESIEM “EVANĢĒLIJS NO ZIHARAS”.
NĀTĀNAĒLA ATGRIEŠANĀS VĒSTURE. KUNGA PAVĒLE KLUSĒT PAR VIŅA DIEVIŠĶĪGUMU
LĪDZ VIŅA PAAUGSTINĀŠANAI PIE KRUSTA.**

1] **Virspriesteris** saka: “Kungs, vai tad mums nu vēlreiz jāsāk ēst? Mēs tak jau vakara mielasta sākumā esam iestiprinājušies ar ēdienu un dzērienu, kaut gan ēšanas laikā nepārtraukti esam par daudz ko runājuši! Es reiz par visām reizēm jau esmu pietiekami iestiprinājies un nevaru vairs ne ēst, ne dzert.”

2] **Es** saku: “Tu esi pareizi atbildējis, jo tu esi ēdis un dzēris brīnišķīgu vīnu no Debesīm. Bet te ir vēl daudzi, kas nav uzdrošinājušies ne ēst, ne dzert; jo viņi Manu Vārdu un Manu Runu vēl ne par ko neuzskatīja un baidījās no kādas burvestības. bet, tā kā viņi noklausījās mūsu sarunu un aptvēra tās gaišo patiesību, muļķīgās bailes viņiem pārgāja un to vietā stājās izsalkums un slāpes. Tagad viņi grib ēst un dzert, bet atkal neiedrošinās aiz tīras godbijības. Vai tu domā, ka viņiem nu tā jāļauj aiziet? Ak, nekādā ziņā! Viņiem nu jāēd un jādzer pēc sirds patikas! Jo turpmāk viņi no šīs virtuves neēdis un nedzers, izņemot reiz Manā Valstībā Debesīs!”

3] Pēc šī norādījuma **Es** vēlreiz uzaicināju pūli, ka viņiem jāēd un jādzer un arī jaunekļiem teicu: “Lai viņiem nekā nepietrūkst!” — Un jaunekļi no jauna pareizā daudzumā atnesa maizi, vīnu un gardus augļus.

4] Bet daži šaubījās, vai viņiem būtu jāēd augļi, kurus viņi nepazina. Te **jaunekļi** sacīja: “Mīlie brāļi! Visus šos augļus ēdiet bez kādām bailēm, jo tie ir tīri un brīnišķīgi gardi! Uz šīs Zemes gan ir dažs labs auglis, daža laba zāle un kustoņi, pie kuru izveidošanas strādā netīri gari, jo tā tas stāv rakstīts Kunga kārtībā, kaut gan viņi no brīva prāta to nekad negrib! Jo tāpat kā kādam vergam važās vajag kalpot savam kungam, tā arī velniem vajag kalpot; bet darbā nav svētības.

5] Un tā uz Zemes, uz kuras cilvēki, dzīvnieki un velni nereti dzīvo zem viena jumta un ir darbīgi saskaņā ar savu dabu, nereti ir visāda rīcība, darbi un augļi, kas ir slikta un netīra veida un sugas, kurus cilvēkiem, ja tie grib tikt pasargāti no visām iespējamām šīs Zemes slimībām, nav jālieto; un tādēļ caur savu kalpu Mozus Dievs noteica visas lietas, kas te ir tīras un labas un neieteica lietot netīras lietas, pie kurām strādā arī netīri gari un tā ir dižena kārtība. Bet viss tas, kas jums šeit tiek piedāvāts baudīt, ir ļoti tīrs, jo tas jums brīnumaini šeit tika atnests no Debesīm; tādēļ to visu varat baudīt bez bailēm! Jo, ko Tēvs dod no Debesīm, tas ir ļoti tīrs un labs un sekmē dvēseles un gara dzīvību mūžībai.

6] Šī gudro jaunekļu pamācība visus ļoti iepriecināja un visi slavēja Dievu par šādu draudzīgu gudrību šajos jaunekļos. Daži šo mācību arī pierakstīja, un pēc tam tā saglabājās šajā apvidū daudzus gadus.

7] Bet pēc tam, kad arī šo pilsētu un apvidu visādi ienaidnieki stipri izpostīja, daudz kas gāja pazušā un tāpat arī šī pamācība, par ko reiz ar diezgan mistiskiem vārdiem savās vēstulēs pieminēja Pāvils, un, proti, kur viņš runā par visādiem gariem.

8] Visa lielā sabiedrība bija labā garastāvoklī un dzīvi sarunājās par Mani, Manu Mācību un šo miellastu no Debesīm, un arī jaunekļi ar visiem par daudz ko aprunājās.

9] Bet **Nātānaēls** piecēlās un visiem teica: “Mīlie draugi un brāļi! Vēl pirms nedaudz mēnešiem es biju zvejnieks Betaboras apvidū pie Jordānas upes, netālu no tās ietekas jūrā; te pie Jāņa nāca viens pavisam pieticīgs vīrs un likās kristīties. Jānis tūlīt par Viņu liecināja, lai gan nekad agrāk uz Zemes miesīgi nebija Viņu redzējis, un runāja: “Redziet to Dieva Jēru, kas te paņem prom pasaules grēkus!” Un tālāk

Jānis liecināja un runāja: “Tas ir tas, par Kuru es esmu teicis: Viņš bija pirms Manis un nāk pēc Manis. Es neesmu vērts Viņam atraisīt kurpju siksnas!”

10] Es dzirdēju šo liecību no sprediķotāja tuksnesī un kļuva grūtsirdīgs, aizgāju prom un mājās to atstāstīju savai sievai un bērniem un viņi ļoti brīnījās par to, ka stingrais sprediķotājs devis par kādu cilvēku šādu liecību!

11] Jo ar sprediķotāju bija grūti runāt, un, kad viņš runāja, viņa vārdi bija skarbi, un viņš nesaudzēja nevienu, vai tas bija farizejs, priesteris vai levīts; visiem uz dzīvību vai nāvi vajadzēja pārlēkt pār viņa mēles aso zobenu!

12] Bet, kad nāca Tas, Kas nu ir Kungs pār mums, tad Jānis bija pazemīgs un runāja tik maigi, kā te cīrulis dzied savu pavasara dziesmiņu. Īsi sakot, mana ģimene manam stāstam tikko ticēja, jo viņi pārāk labi zināja, kā Jānis parasti mēdza runāt.

13] Bet pēc divām dienām, agri no rīta, es gāju pie sava dienas darba, sēdēju zem koka un laboju savus zvejas rīkus. Tad Tas, par Kuru Jānis deva maigo liecību, dažu, kas Viņam jau sekoja, sabiedrībā, pienāca pie manis, sauca mani pie vārda un lika man Viņam sekot. Un kad es brīnījos, kā Viņš mani pazīst, kur es Viņu iepriekš tak nekad neesmu redzējis, tad Viņš teica: “Nebrīnies pa to tik ļoti, jo Tu redzēsi vēl ko lielāku! No šī brīža tu virs Cilvēka Dēla redzēsi atvērtas debesis un eņģeļus uzkāpjam un nokāpjam!”

14] Un redziet, ko Kungs man toreiz teica, tas šeit brīnišķīgi piepildās! Visas debesis stāv atvērtas un eņģeļi nokāpj un kalpo Viņam un mums visiem. Kādu lielāku pierādījumu mums par Viņu vēl vajag, ka vienīgi Viņš ir Tas, Kuram pēc apsoliņuma, kas sākot no Ādama līdz mums ir ticis darīts zināms visiem Izraēlas bērniem, te jānāk?! Bet tādēļ es arī Viņu turu par vēl vairāk, nekā vienīgi Mesiju! Viņš ir — “

15] Te Es viņa runu pārtraucu un saku: “Mans mīlais draugs un brāli, pagaidām tikai līdz šai vietai un ne tālāk! Tikai tad, kad jūdi šo miesu paaugstinās, tad pavisam atklāti tu runā visu, ko tu par Mani zini, bet ātrāk nē; jo cilvēki tam vēl nav gatavi!”

16] **Nātānaēls** ar to apmierinājās, bet tomēr vēl skaidri nesaprata, ko Es domāju ar Manas miesas paaugstināšanu, un daudzi domāja, ka Es Jeruzalemē uzkāpšu Dāvida tronī. Bet virspriesteris labi saprata, ko Es domāju ar Manas miesas paaugstināšanu; bet viņš klusēja un noskuma. Bet Es viņu mierināju un darīju uzmanīgu uz to, ko Es šajā ziņā jau iepriekš biju ar viņu runājis, un viņš atkal kļuva liksms un savā sirdī Mani slavēja!

17] Kaut tagad jau bija saskatāma rīta ausma, neviens nejuta kādu nogurumu vai miegainību, jo visi jutās tik spirti kā nekad iepriekš, pat pēc vislabākā miega. Tādēļ arī visi lūdza Mani, vai viņi šo dienu nedrīkstētu pilnīgi pavadīt pie Manis. Un Es šādu viņu dievbijīgu vēlēšanos uzklausīju.

OTRĀ DIENA ZIHARĀ

52. KUNGS AR VIRSPRIESTERI PĀRRUNĀ PĒDĒJĀ ĢIMENES DZĪVI. MĀTES MARIJAS TĒRPS. VIRSPRIESTERA ĢIMENES APMELOŠANA. JONAELA BĒDAS. KUNGA MIERINOŠIE VĀRDI UN LIECĪBA PAR PASAULI.

1] Bet **virspriesteris** piecēlās un lūdza Mani, teikdams: “Kungs, kur Tu mums vēl parādīji lielo zēlastību, palikt pie mums arī visu šo dienu, kā tad būtu, ja tu ar Taviem mācekļiem, kā arī kopā ar visiem citiem, kas Tev tic, vēlētos apmeklēt tuvākās apdzīvotās vietas, kuras ir tikai trīs? Varbūt mēs tur tomēr atrastu ļaudis, kuri, ja viņi Tevi redzētu un dzirdētu, Tev ticētu.”

2] Es saku: “Viņu dēļ nē, bet tevis dēļ jā! Tev tas dara prieku un Es tev šādu prieku labprāt gribu sagādāt. Bet tev ir arī sieva un bērni; vai tu arī viņus negribi stādīt Man priekšā? Kur viņi ir un cik viņu ir?”

3] Nedaudz apmulsis, **virspriesteris** saka: “Kungs, man ir mīļa sieva, kas, līdzīgi man, ir jau diezgan gados, un ir arī septiņi bērni, bet diemžēl tikai meitenes no divpadsmit līdz divdesmit vienam gadam. Bet Tu zini, ka izraēliešiem tas nedara godu, ka viņam nav neviena vīriešu kārtas pēcnācēja, un tā — ak, Kungs, esi pacietīgs ar manu vājo vietu! — es neiedrošinājos parādīties ar manām tikai sieviešu kārtas ģimenes locekļiem!

4] Bet ja Tev, ak, Kungs, tomēr būtu patīkami, tad es gan vēlētos Tev lūgt, pie izdevības doties ga-

rām arī manai mājai, kur es tad Tev pievestu savas sievietes. Bet šeit tas diezin vai pieklātos; jo redzi, man gan visa ir pietiekami un es ar savu ģimeni pieticīgi varu te dzīvot, bet ar apģērbu izskatās diezgan trūcīgi. Mājai un tās darbiem visas ir pietiekami apģērbtas; bet, lai parādītos kādā sabiedrībā, kā šī šeit, viņas tomēr kā virspriestera ģimene izskatītos pārāk nabadzīgas. Un tā es domāju, ka katrā ziņā būtu labāk, ka viņas tomēr paliek mājās, kur viņas nav pakļautas pasaules izsmieklam un savai iedzimta ārišķībai. Un ir labi, ka viņas ar pasauli nāk, cik iespējams, mazākā saskarē; jo pasaule vienmēr ir un paliek ļauna!”

5] Es saku: “Es gribu darīt, kā tu to vēlies; bet tad tikai lai viņas visas iet kopā ar mums! Bet par viņu miesas labāku apģērbu tiks jau gādāts tā, ka viņas pavisam labi iederēsies mūsu sabiedrībā! Bet tas, ka tu, cik iespējams, viņas atturi no pasaules, tas no tevis ir ļoti labi un gudri, tomēr mūsu taču noteikti ne pasaulīgā sabiedrība arī viņām būtu gluži noderīga.

6] Aplūko Mariju, Manas miesas māti! Viņa ir tērpusies tīrā baltā veļā un virs tās valkā pavisam ikdienišķu zilu priekšautu, un viņa ir pietiekami labi apģērbta! Virs galvas viņa parasti nes četrstūrainu saulesargu, kā visas citas sievas, kas Man ir sekojušas no Galilejas un Jūdejas, un tieši tādas viņas mūsu sabiedrībai ir vislabāk piemērotas! Bet tas nu nav svarīgi; šodien arī tavai sievai un tavām meitām jāatrodas mūsu sabiedrībā!”

7] **Viens** no samariešiem saka: “Tas viss būtu labi un pareizi! Kas attiecas uz mani, es gan neesmu nekāds liecinieks; bet es nu saku to, ko es no dažādiem šī apvidus cilvēkiem esmu dzirdējis, — bet jūs tomēr varat darīt, kā jūs gribat. Tomēr dzirdamas baumas, ka četras vecākās meitas, kad virspriestera nav mājās, nakts laikā tiekot redzētas uz ielas, un, tā kā viņas esot ļoti skaistas, tad viņas no miesaskāriņiem kalpiem ņemot naudu un ļaujot sevi piegulēt! Tātad slepenībā tādas tenkas klist! Bet, kas attiecas uz mani, man par to nav nekāda apliecinājuma! Bet es tikai domāju tik daudz: ja šai jaunajai mācībai pie vēl ļoti daudziem neticīgiem šeit jāieviešas, tad aplamo valodu dēļ būtu ieteicamāk neuzņemt sabiedrībā vismaz četras vecākās! Jo tu, brāli Jonael, zini, cik mūsu ļaudis ir aprobežoti un ļauni cietsirdīgi, un stingri ticībā. Ja viņi nu ko tādu ierauga un dzird, tad ar tādiem ļaudīm Pats Jehova vairs neko nepanāks! Bet tas ir tikai mans nenoteicošais padoms, tikai mūsu tautas acīm redzamā ļaunuma dēļ, lai labai lietai nebūtu jācieš nekādus zaudējumus!”

8] Tad **virspriesteris** kļūst pavisam noskumis un saka: “Kungs, ja es savu meitu audzināšanā būtu bijis tikai nedaudz vienaldzīgs un nevērīgs, tad, ja man kaut ko tādu vajadzētu dzirdēt, tas tad diezin vai mani skumdinātu; bet es zinu, ka pie manu meitu audzināšanas netika palaists garām nekas, kas vajadzīgs viņu prāta un sirds izglītībai, un uzdrošinos dot svētāko zvērestu, ka katra mana meita vēl ir tik tīra kā zieds Jehovas kalnā! No kurienes tad šāda apkaunojoša neslavas celšana?!”

9] Es saku: “Mans mīļais brāli Jonael, neiztarsi par to neko! Ja tavas meitas ir tīras MANĀ priekšā, tad tas lai tev ir pilnīgi pietiekami! Jo pasaule ir pilnīgi velna un tātad caur un caur sliktā! Vai tu jebkad esi dzirdējis, ka no ērkšķiem ir ievāktas vīnogas un no dadžiem vīģes?! Es jau sen to zināju un tādēļ arī pie kalna vērsu uz to uzmanību līdzībā par skabargu tuvākā aci! Un redzi, šī līdzība daudzus no kalna padzina; jo viņi pamanīja, ka Man prātā bija viņi.

10] Bet Es tev saku: “Tieši tagad tavas meitas pavisam noteikti ies ar mums, un Es iešu viņu vidū! Jo, kas te reiz ir velna, tam arī jāpaliek velna, ja tas nekad negrib ļauties atgriezties! Bet nu tūlīt dodamies ceļā! Es tavai sievai un meitām jau visu darīju zināmu; viņas mūs jau sagaidīs.

53. ZIHARĀ. — PĒTERA SAJŪSMAS PILNĀ LIECĪBA DIEVA DĒLAM UN SKARBAIS SPRIEDUMS PAR NETICĪGO GALILIETI. GALILIEŠA SPRIEDUMS PAR JĒZU UN VIŅA MĀCEKĻIEM. PĒTERA GODĪGĀ ATBILDE. EŅĢELIS UN KUNGS TIESĀ MELI UN ĻAUNO APMELOTĀJU. MOCĪTĀJS GARS KĀ BENDES KALPS. ĻAUNĀ GALILIEŠA GRĒKU IZPIRKŠANA.

1] Ceļā Sīmanis Pēteris pēkšņi saka: “Tagad aiz skaidriem brīnumiem pēc brīnumiem man sāk pilnīgi reibt galva! Nē, kas vēl tagad neatzīst, ka šis Jēzus no Nācaretes ir patiess iemiesots Jehovas Dēls, tam vai nu vajag būt sistam ar desmitkārtīgu faraonisku aklību, vai arī viņš ir pilnīgi miris! Tikai caur Vārdu slimie top pēkšņi pilnīgi izdziedināti, aklie redzīgi, kurlmēmie dzirdīgi un paralizētie staigā, un, kuri ir nedziedināmi spītīgi, kļūst tik tīri, it kā viņi nekad nebūtu grēkojuši!

2] Pie visa tā vēl atveras debesis un visbrīnīšķīgāko eņģeļu pulki steidzīgi lidinās lejup un kalpo mums, un izturas ar mums tā, it kā viņi jau kopš pirmo cilvēku rašanās Zemi nekad nebūtu atstājuši;

un viņi ir tik skaisti, ka, viņus uzskatot, aiz tīras svētlaimes taisni varētu vai beigties nost. Un, kad Viņš runā iepriekš nekad nedzirdētā gudribā, cik tad šie skaistākie Jehovas kalpotāji ir dziļi uzmanīgi un svētsvinīgi noskaņoti un pie tam tomēr tik mundri kā bezdelīgas skaistākā vasaras dienā! Patiesi, kas te vēl var teikt: “Šis Jēzus ir skaidrs magis un nekas cits!”, tam būtu jātieks nokautam līdzīgi vērsim! Jo tāds cilvēks nevar būt nekāds cilvēks, bet gan tikai kāds runāt spējīgs dzīvnieks, un tādēļ arī viņam nebūtu jāmirst kā cilvēkam, bet gan kā kādam mājdzīvniekam!”

3] Kamēr Šimānis Pēteris sevī tā fantazē un nemana, kas ap viņu notiek, kāds neticīgs šīs pilsētas **pilsonis** krietni spēcīgi uzsit viņam uz pleca un saka: “Ja tā, te es, kā to prasa krietna cilvēka pienākums, vēlētos tev pareģot, ka tu mirsi kā kāds vērsis! Jo, ja tu savā dzīvē vēl neesi tik tālu ticis, lai saprastu, ko visu spēj izdarīt īsts magis, te tev tavs mūlis pavisam nav jāatver vietā, kur dzīvo pieredzējuši un zinoši cilvēki!”

4] **Pēteris** saka: “Saki man, tu rupjais, tumšais gars! Saki man, vai tavi magi ar Vārdu var pēkšņi izdziedināt visus cilvēkus un atvērt augstās debesis, līdz kurām nesniedzas neviena maga roka un saprāts?!”

5] **Pilsonis** saka: “Ak tu, dumjais, aklaiss galilieti! Vai tad tu nezini, ka viens īsts magis katru koka nūju var pārvērst par zivi vai čūsku?! Tikai nesen te bija viens no Ēģiptes, viņš iemeta ūdenī nūju un tā pārvērtās par zivi; bet kad nūju meta uz zemi, no tās tapa čūskas un odzes. Tad viņš pūta gaisā, un gaiss kļuva pilns ar siseņiem un citiem lidojošiem insektiem; pēc tam viņš ņēma baltus akmeņus un meta tos gaisā, un tie kļuva par baložiem, kuri aizlidoja prom; tad viņš no ielas paņēma pilnu sauju putekļu un meta tos pret vēju, un redzi, gaiss acumirkli bija pilns odiem, tā, ka caur tiem tikko varēja saredzēt Sauli; bet, kad pēc tam uzpūta uz odiem, izcēlās liels vējš, kas odus pieveda pie diķa, tur, kur iepriekš nūjas pārvērtās par zivīm; tur viņš ar spieķi pieskārs ūdenim, un redzi, tas kļuva par asinīm un pēc tam viņš vēlreiz tam pieskārs, un tas atkal kļuva par ūdeni! Bet vakarā viņš uzsauca zvaigznēm, un tās lidoja viņa rokās kā pieradināti baloži! Un viņš viņām pavēlēja, un tās lidoja atpakaļ uz augstajām debesīm! Bet tu saki: “Kur ir cilvēks, kura rokas sniegtos līdz debesīm?” Ka viss tas šeit notika, to es tev varu apliecināt ar simts lieciniekiem. Bet ko tu tagad saki par savu Dieva Dēlu no Nācaretes, jo es labi zinu, kā dēls viņš ir, un kur viņš to visu ir iemācījies?”

6] **Pēteris** saka: “Ja tu nu neesi melojis, kā krokodils ar savu bērna kunkstēšanu un tavu melu apstiprināšanai par dažiem grašiem neesi nopircis simts lieciniekus, tad tiem daudziem, kuri Jēzu no Nācaretes nu ir atzinuši par Kristu, arī vajag kaut ko zināt par šo magu, kura brīnumdarbus tu nu esi man darījis zināmus! Es tūlīt jautāšu Jonaelam. Bet vai tev, ja tu esi man melojis?”

7] **Pilsonis** saka: “Tie tev par to nekādu slēdzienu nespēs dot, jo viņi aiz bailēm, ka magis to visu panāca ar velna palīdzību, un velns viņiem varētu nodarīt ko ļaunu, pie šiem priekšnesumiem nebija klāt! Mēs gājām ārā tikai nedaudz drosmīgie, kas mēs nekādam velnam neticam, jo dabas spēkus pazīstam nedaudz tuvāk, un pārliecinājāmies un ļoti brīnījāmies par to, kas viss vienam cilvēkam ir iespējams!”

8] **Pēteris** saka: “Tu man gan esi smalks pētnieks, bet to es tev saku: turpmāk es ar tevi nekad vairs nesadzīvošu un tu neizbēgsi savam sodam! Nāc nu kopā ar mani pie šīs pilsētas virspriestera; viņa priekšā mēs mūsu lietu nolemsim un izbeigsim!”

9] **Pilsonis** saka: “Kāda daļa man par šo virspriesteri? Es esmu galilietis un, proti, vairāk grieķis, nekā jūds; bet šis virspriesteris ir dumjš fanātiķis, kamēr viņa četras vecākās meitas, kā man saka, ar mātes ziņu, nakts laikā slēdz apkaunojošus darījumus un nododas netiklībai. Kas man ar šādu muļķi darāms? Mākla un zinātne man iet pāri visam un es godāju visus īstus zinātniekus un māksliniekus; bet viņi tikai nedrīkst no sevis iedomāties vairāk, nekā viņi ir!”

10] Ja jūs visās mākslās un zinātnēs patiesi ļoti izveicīgais Meistars paliktu pie tā, kas viņš ir, tad viņš starp jūdiem, grieķiem un romiešiem būtu viens no ievērojamākiem cilvēkiem! Bet viņš no sevis iztaisa Dievu, tas ir ļoti dumji un piederas senajiem tumšajiem laikiem.

11] Bet jūs esat ļaudis, gan savā ziņā krietnām un godīgām dvēselēm, bet kuriem, šķiet, nav nekādu lielo zināšanu un pieredzes, izņemot zivju ķeršanu. Tādēļ atliksim tālāko strīdu! Jūs varat ticēt, kam jūs griibat, bet mums jūs diez vai ko iestāstīsiet; jo mums ir zināšanas un visādas zinātnes, neesam pavisam neizglītoti maģijā un tātad zinām, par ko mums uzskatīt jūs Meistaru!”

12] **Pēteris** saka: “Draugs, tu velti nopūlies savu mori nomazgāt baltu! Te pavisam nav runa par to, vai tu manu Meistaru uzskati par to vai ko citu, un tagad ar šķietami saprātīgu runu griibi, lai es aizmirs-

tu to, ko tu man pirmīt pamatīgi esi samelojis! Tev virspriesteris var būt fanātiķis. Bet, kā šīs mazās apdzīvotās vietas oficiālai personai, viņam tomēr vajag zināt, vai pirms neilga laika šāds magis šeit ir rādījis savas spējas, kā tu man tās esi aprakstījis. Jo tas man ir vissvarīgāk, jo, ievērojot to, es gribu secināt, par ko lai es uzskatu savu Meistaru!

13] Redzi, es un mēs daudzi, esam atstājuši visu, jā, pat sievas un bērnus un bez ierunām esam Viņam sekojuši, tādēļ, ka mēs redzējām Viņu darām tādus darbus, kas gan nevienam cilvēkam jebkad nebūtu iespējami, bet pie tam arī dzirdējām viņu tik gudri runājam, kā PIRMS Viņa neviens nav runājis un arī pēc Viņa diezin vai runās!

14] Bet tu, tavā runā, iepretī manam Meistaram pievedi citu meistaru, kurš, gan manu Meistaru tieši nepārspējot, tomēr līdzīgi Viņam darija tādus darbus, kuru priekšā katram cilvēkam vajag just respektu. Te nu pavisam vienkārši ir runa par to, vai tu derīgi un skaidri redzami vari man pierādīt, ka pilnā nopietnībā šāds magis veicis tādus darbus, kā tu man to pastāstīji!

15] Ja tavi izteicieni ir patiesība, tad es tev dodu manu svēto vārdu, ka es manu Meistaru, kam es pilnīgi piedēvēju tīri dievišķu spēku, acumirkli atstāju un dodos uz mājām pie manas ģimenes! Jo kādam neskaidram “magam” es nesekoju ne soli tālāk, pie kam es vēl esmu īsts jūds un Mozum ticu vairāk, nekā simttūkstoš vispārbaudītākajiem magiem. Bet ja tu — kā es pavisam nešaubīgi domāju — aiz ļaunas gribas, lai manam Meistaram celtu neslavu, esi man melojis, tad, kā es tev jau pirmīt piedraudēju — bēdas tev! Tev jāpieriedz, ka caur mana dievišķā Meistara žēlastību arī es jau spēju ko izdarīt, lai gan tādēļ nerādu sevi cilvēkiem kā brīnumdari!

16] Tādēļ pavisam labprātīgi nāc ar mani pie virspriestera, kas tieši patlaban sarunājas ar jūsu muitnieku Mateju; viņš par tavu magu gan arī kaut ko zinās; jo arī viņš pastāvīgi bija šajā pilsētā un viņam par to vajag kaut ko zināt. Tātad nāc pavisam labprātīgi, citādi es tevi piespiedišu!”

17] **Pilsonis** saka: “Kādēļ gan, ja es to negribu? Pielietosi spēku? Redzi, aiz manis stāv vairāki simti! Tiklīdz tu iedrošināties pielikt man roku, tev patiesi izies slikti!”

18] **Pēteris** saka: “Es savu roku pie tevis nepielikšu, kā tu to pirmīt diezgan rupji liki pie manis; bet tomēr tu tiksi aizvilks! Ar mums kopā iet Dieva eņģeļu pulks, kurus tu, šķiet, neredzi! Vajadzīgs tikai viens mājiens, un viņi tevi tūlīt aizgādās tur, kur es gribu un kur vajag!”

19] **Pilsonis** saka: “Vai tiem balti tērptajiem puikām, kas jūs pavada, it kā jābūt jūsu eņģeļiem? Ha, ha, ha! Nu, ja tas ir jūsu karaspēks, te mums vajadzīgs izdalīt, augstākais, pāris duču knipju pa degumiem, un jūs kopā ar jūsu balti ģērbtajiem puikām gulēsiet pilsētas mūra priekšā!”

20] Šī piezīme Pēteri pavisam sanikno, un viņš tūlīt aicina vienu jaunekli, lai tas pilsoni pārmāca. Bet **jauneklis** saka: “Es to gan vēlētos, ja tā būtu Kunga griba; bet Kungs man vēl nav devis nevienu mājienu, un tā es tavu vēlēšanos vēl nevaru izpildīt. Bet vispirms pieej pie Kunga un saki Viņam to! Ja Viņš to grib, es rīkošos.”

21] **Pēteris** tūlīt pagāja nedaudz uz priekšu pie Manis un Man izstāstīja savu vajadzību. Bet Es, pie kam Es paliku stāvam tieši Jonaela mājas priekšā, teicu: “Ej un atved man to cilvēku šeit!”

22] Pēterim tūlīt kā akmens novēlās no sirds, viņš steidzās atpakaļ un teica jauneklim: “Tāda ir Viņa griba!”

23] Te jauneklis uzlūkoja pilsoni, kurš sāka drebēt un, jaunekļa dzīts, bez pretošanās sekoja Pēterim pie Manis. Bet Es viņu uzlūkoju un pilsonis atzinās, ka ir melojis un tādu magu nekad nav redzējis, bet gan tikai dzirdējis par šādu magu un tikai gribējis pārbaudīt mācekli, vai viņš ir stiprs savā ticībā, bet vispār viņam neesot bijis nekāda ļauna nodoma.

24] **Es** saku: “Tu ar jauniem meliem gribi palīdzēt pirmajiem un tātad esi velna! Ej pie viņa, un viņam tev jādod alga, tā kā tu viņam esi uzticams kalps!”

25] Tūlīt pie pilsoņa piestājās kāds ļauns gars un sāka viņu nežēlīgi mocīt. **pilsonis** iekliedzās: “Kungs, palīdzi man! Es atzīstu, ka esmu grēkojis!”

26] Bet **Es** saku: “No kā tu esi dzirdējis, ka Jonaela četras vecākās meitas būtu netikles? Skaļi to apliedzini, citādi es ļaušu tevi mocīt līdz pasaules beigām!”

27] **Pilsonis** saka: “Ak Kungs, es to nekad ne no viena neesmu dzirdējis, bet gan es pats reiz naktī satiku tās četras meitas, kad viņas no Jēkaba akas nesa ūdeni, un ar sliktu nodomu viņas uzrunāju. Bet meitas mani norāja tādā veidā, ka es viņas steigšus atstāju, bet par to es nozvērējos viņām atriebties. No manas ļaunās sirds par viņām sacerēju šādu nekrietnību un pats šīs tenkas izplatīju! Meitas ir jaunavas! Ak, Kungs, es vienīgais esmu sliktis, visi citi ir labi un tīri!”

28] Te Es ļaunajam garam pavēlēju, lai tas no pilsoņa atkāpjas; bet par to viņam Jonaelam vajag dot gandarījumu! Viņš, būdams tirgonis, iet atpakaļ, atnes meitām desmitkārt tik, kā Es viņam pavēlēju un lūdzu Jonaelam un meitām piedošanu.

29] Bet Es viņam saku: "Lai izpirktu šādu netaisnību, ar dāvanām vien nepietiek! Ej un atsauc visu, ko tu kaut kur esi par viņam ļaunu runājis, tikai tad taviem grēkiem jātiek piedotiem! Lai tā notiek!"

30] Pilsonis apsola to visu tūlīt darīt; tikai viņš domā, ja to būtu dabūjis dzirdēt kāds svešinieks, kuru viņš nepazītu un par kuru arī nezinātu, kur viņš dzīvo, te viņš vēlētos, lai Es viņam piedotu, ja viņš pie šī cilvēka savu apmelojumu nevarētu atsaukt!

31] Bet Es saku: "Dari to, kas tev ir iespējams, visu citu darišu Es, un tev turpmāk nekāds grēks nepaliks!"

32] Ar to pilsonis ir apmierināts un iet vērst par labu visu ļauno, ko viņš ir nodarījis.

54. ZIHARĀ. — KUNGS UN JONAELA CĒLĀ ĢIMENE. MĀCEKĻU ĪGNUMS PAR BRĪNIŠĶO SCĒNU UZ IELAS AR JONAELA MEITĀM. KUNGA NOZĪMĪGS RĀJIENS. KUR IR DIEVA VALSTĪBA? "PALIECIET MĪLESTĪBĀ!"

1] Kad pilsonis ir aizgājis, Es pasaucu Jonaela sievu un meitas, kuras minēto vīru pie Manis ieraudzījušas, no mājas priekšelpas aiz bailēm ir atkal atkāpušās mājā.

2] Paklausīdamas Manam aicinājumam, viņas visas steidzīgi iznāk ārā, ar laipnām, priecīgām sejmām ātri nāk pie Manis un ar asarām acīs Man pateicas par to, ka Es viņām atkal esmu atdevis viņu, caur šo slikto cilvēku neslavā celto, nevainību!

3] Bet Es lieku rokas uz viņu galvām, svētu viņas un saku, ka viņām visu dienu jāstaigā Man līdzās! Bet viņas aizbildinās un saka: "Ak Kungs, mēs nekad neesam cienīgas tādas, pārāk lielas, žēlastības! Mēs jau tā esam vairāk nekā svētlaimīgas, driekstot Tev sekot kā pēdējās šajā lielajā pulkā!"

4] Bet Es saku: "Es labi zinu jūsu patieso pazemību un tieši tādēļ uzaicināju jūs to ceļu, pa kuru Es šodien šajā apvidū staigāšu, staigāt Manā tuvumā!"

5] Meitas man pateicas par tādu, viņām tikko aptveramu, augstu pagodinājumu. Bet Jonaels jautā meitām, teikdams: "Manas mīļās meitas! Kur tad jūs dabūjāt šos brīnišķīgos tērpus, kuri jums patiesi debešķīgi skaisti piestāv?"

6] Nu tikai meitas pamana, ka viņām ir tērpi no smalkākā linu auduma un viņu galvas ir greznotas ar dārgām diadēmām, ka viņas izskatās it kā būtu kāda ķēniņa meitas.

7] Kad tās septiņas pie sevis ierauga tādu krāšņumu, pie viņām ir pilnīgi beigas, un viņu sirdis sāk kvēlot no mīlestības un apbrīna, un saldākā mulsumā viņas nezina, kas te ar viņām ir noticis. Tikai pēc laiciņa viņas izbrīnītas jautā Jonaelam, kā tad tas esot noticis, jo viņas no tā neko nezinot, ka kāds šos ķēnišķīgi krāšņos tērpus un diadēmas viņām būtu iedevis.

8] Bet Jonaels, pats pavisam sajūsmināts par savu meitu lielo daiļumu, saka: "Pateicieties Tam, Kas jūs ir svētījis! Viņš jums to ir devis brīnumaini!"

9] Te bērni nokrīt ceļos Manā priekšā, raud no mīlestības un prieka un nav spējīgi runāt. Bet Man aiz muguras mācekļi saka: "Ja tā, kas tikai notiktu kādā mājā! Bet te, uz atklātas ielas dažu tūkstošu skatītāju priekšā, tā lieta tomēr izsauc pārāk lielu ievēribu."

10] Bet Es to labi dzirdēju, ka viņi tā runāja, pagriezos atpakaļ un viņiem teicu: "Es jau ilgi esmu pie jums, bet jūs Manai sirdij vēl nekad neesat sagādājuši tādu prieku, kā šīs septiņas meitas šeit! Es saku jums, viņas jau ir uz pareiza ceļa un ir sev izraudzījušās to labāko daļu; ja jūs šo ceļu nestaigāsi, tad jūs diezin vai atradīsiet ieeju Manā Valstībā! Jo tie bērni, kas tā nāk pie manis, arī paliks pie Manis; bet, kas nāk tikai ar slavinājumiem un cildinājumiem, to vidū būs tikai Mans atspīdums, bet ne Es Pats!"

11] Bet Mana patiesā Valstība ir tikai tur, kur Es tieši Pats esmu visā īstenībā! Aptveriet to! Bet Kungs ir pilnīgs Kungs arī pār visu pasauli, un Viņam nav jāapsver, kas mulķīgās pasaules priekšā pieklājas un kas nē. Vai jūs to sapratāt?"

12] Pēteris saka: "Kungs, pacieties ar mūsu lielo mulķību! Tu jau zini, ka mūsu izglītība mums nav no Debesīm, bet gan no šīs pasaules. Gan jau viss atkal būs labi; jo arī mēs mīlam Tevi pār visu, citādi mēs Tev nebūtu sekojuši!"

13] Es saku: "Tāpat palieciets mīlestībā un neņemiet zināšanas no šīs pasaules, bet gan no Manis, kas ir no Debesīm!" Ar to mācekļi ir apmierināti un savās sirdīs slavē Mani.

**55. ZIHARĀ. — PASTAIGA CAUR JAUKO BIRZI. VECĀ JESAJAS PILS. SCĒNA STARP
PILSKUNGU, VIŅA KALPOTĀJIEM UN KUNGU. GUDRĀ TIRGOTĀJA KĀ PATIESĪBAS DRAUGA
APMULSUMS. KUNGS KĀ DOMU LASĪTĀJS. DZEJISKAIS TIRGOTĀJS. KUTELĪGI (DELIKĀTI)
JAUTĀJUMI.**

1] Bet mēs nu sākam tālāk turpināt savu ceļu un pēc kādas stundas nonākam tīrā, ēnainā birzī, kas piederēja kādam bagātam Ziharas tirgotājam. Šajā birzī ir novietoti visādi izgreznojumi, mazi dārziņi, strauti un diķi ar visādām zivīm un putni; un ļoti plašās birzs galā atrodas kāda sena, ļoti plaša pils un stiprs aizsargmūris. Šo pili bija cēlis Jesajs un, kad Jēkabs bija svešumā, viņš tur dzīvoja. Laiku vētrās tā, dabiski, bija daudz cietusi; bet šis tirgotājs tad bija ieguldījis lielas summas un to atkal atjaunojis pavisam apdzīvojamu, un viņš ar visiem savējiem pili arī bieži dzīvoja un arī šoreiz tur mājoja. Viņš gan bija labdarīgs cilvēks un viņam bija vēl daudzi citi īpašumi, bet īpašumu viņš turēja daudz un nelabprāt redzēja, ka viņa lielajā birzī saigā pārāk daudz cilvēku; jo viņš ļoti rūpējās par tās izskatu.

2] Kad viņš no savas pils nu ieraudzīja, ka caur birzi uz pils mūri virzījās liels ļaužu pulks, viņš ātri sūtīja savus daudzus kalpotājus un kalpus, lai tie mūs no birzs izraidītu, un lika arī jautāt mums, ko mēs te gribot.

3] Bet **Es** kalpiem teicu: “Ejiet pie sava kunga un sakiet viņam: viņa un jūsu Kungs liek pateikt, ka Viņš ar visiem, kas ir kopā ar Viņu, iegriezīsies pie viņa un ieturēs pusdienas!”

4] Tad kalpi un sulaiņi tūlīt atgriezās, lai paziņotu to savam kungam. Bet viņš tiem jautā, vai viņi nezina, kas **Es** būtu, kas no viņa to vēlas. Bet **kalpi** un kalpotāji atbild un saka: “Mēs jau tev sacījām, ka Viņš teicās esam tavs un mūsu kungs; ko tu mums vēlreiz jautā?! Kā pirmās viņu pavada septiņas ķēnišķīgi izgreznotas meitas un aiz viņām — nepārskatāmi liels pulks! Iespējams, viņš ir kāds Romas firsts un tādēļ būtu ļoti ieteicams steigties viņam pretī un ar visu godu viņu sagaidīt pie mūra lielajiem vārtiem.”

5] Kad **tirgotājs** to dzird, viņš saka: “Tūlīt atnesiet manu dārgāko svētku tērpu, un lai visi mājinieki izgreznojas kā uz svētkiem! Jo tādām firstam vajag tikt uz spožāko sagaidītam!”

6] Nu visā pili visi tūlīt skrien juku jukām, pavāri un ķēkšas steidzas uz pieliekamo un atnes uz virtuvi daudz visādu ēdienu un dzērienu, dārznieki skrien lielajā dārzā ievākt visādus gardus augļus.

7] Pēc kāda laika nāk pils kungs, ap viņu ir simts viņa teicamākie kalpotāji spožākos tērpos, un, kad viņš pienāk pie Manis, trīs reizes gandrīz līdz zemei paklanās, sveic Mani kopā ar visiem, kas Mani pavada, un pateicas par viņam parādīto visaugstāko žēlastību; jo viņš domāja, ka **Es** patiesi esmu kāds Romas firsts.

8] Bet **Es** viņu uzskatu un jautāju: “Ko tu turi par visaugstāko amatu, ko kāds cilvēks uz Zemes var ieņemt?”

9] **Tirgotājs** saka: “Kungs, piedod man, tavam paklausīgākam vergam, es biju tik dumjš, ka nesaprotu tavu viscēlāko, gudrāko jautājumu; tādēļ nokāp no neizmērojamiem gudrības augstumiem un visžēlīgi jautājumu uzdod tā, ka tas kļūst saprotams manai neaprobežotai muļķībai!” (Tomēr viņš jautājumu pavisam labi saprata; bet toreiz bija muļķīgs pieklājības paradums, tūlīt nesaprast arī vieglāko jautājumu, ja kaut kas no kādas augstas amatpersonas ir ticis jautāts, lai caur to paaugstinātu augstās personas gudrību).

10] Bet **Es** viņam saku: “Draugs, tu Mani ļoti labi saprati un izliecies, ka neesi Mani sapratis tikai senas, bet tagad jau galīgi atmestas pieklājības dēļ. Tātad atmet šo seno pļāpāšanu un atbildi uz Manu jautājumu!”

11] **Tirgotājs** saka: “Jā, ja, es drīkstu iedrošināties uz tavu dziļo jautājumu, augstais kungs, tūlīt atbildēt, tad ar tavu lielo atļauju es ticu, ka tavu dziļo jautājumu gan labi saprotu, un mana atbilde tādā būtu šāda: ka es kā augstāko, pavisam dabīgi, uzskatu un turu Ķeizaru un viņa amatu kā visaugstāko, ko kāds cilvēks uz šīs zemes ieņem.”

12] **Es** saku: “Bet, draugs, kādēļ tu savā sirdī tik ļoti runā pretī paša atziņai, kas te saka: “Patiesība ir tas augstākais un svētākais uz šīs Zemes, un ierēdnis, kas uzticami veic patiesības un taisnīguma amatu, ieņem augstāko un cildenāko amatu uz zemes!” Redzi, tā ir tava atziņa! Kā tu kāda ķeizara amatu, kas kā augstākais pavēlnieks izpilda tikai rupjas varas amatu, kas ne vienmēr balstās uz patiesību un taisnīgumu, runādams pretī savai iekšējai pārliecībai, vari atzīt kā augstāko?!”

13] Te **tirgotājs** ieplēš lielas acis un pēc kāda laika saka: “Kungs, tu augstais! Kas tev izpauda manu pārlicību? Es to vēl nekad neesmu skaļi izteicis, domājis gan, protams, tūkstoš un vēl tūkstoš reizes! Jo mēs pārāk labi zinām, ka ar kailu patiesību nekur tālu netiek, un aiz visādiem politiskiem iemesliem, ja starp cilvēkiem grib staigāt ar veselu ādu, to vajag skaisti paturēt pie sevis!

14] Bet, kā es nu manu, tad Tu, augstais firsta dēls, šķiet, pats esi liels patiesības un taisnības draugs, un tā tavā priekšā tomēr droši drīkstētu nākt preti ar mīlo patiesību; jo īsti lieli kungi nekad negrib dzirdēt patiesību, tādēļ tur godā glaimus, ko tikai vienīgo viņi iekāro, un visas cilvēku tiesības pie viņiem ir sliktas. Ko viņi grib, to viņi dabū — ar varu tas ir viegli. Vai nabagi, kā tagad, tā reiz senās dienās, želojās par netaisnību, tas lielajiem kungiem, kas te stāv augstā godā, ir vienalga. Tādēļ gan vajag būt politiski gudram un ar viņiem vajag runāt smalki, citādi ir cietumi un galeras, kas pavairo cilvēku mokas un ciešanas.”

15] Es saku: “Tu runāji labi un pareizi! Te Es esmu pilnīgi tavos uzskatos; bet nu saki Man, par ko tu īstenībā Mani turi!”

16] **Tirgotājs** saka: “Kungs! Tas ir viens ļoti kutelīgs jautājums. Ja es saku par daudz, tad es acīmredzami tikšu izsmiets; bet ja es saku par maz, tad es nonāku cietumā! Tādēļ būs labāk, šeit skaisti smalki palikt atbildi parādā, nekā par atbildi pēc tam cietumā pavadīt laiku mokās un ciešanās!”

17] Es saku: “Bet ja Es tev apliecinu, ka tev nav jābaidās ne vienu, ne otru, tad tu gan varēsi Man atbildēt?! Tādēļ saki tieši, bez aplinkiem, par ko tu Mani turi!”

18] **Tirgotājs** saka: “Par kādu firstu no Romas, — ja jau man vajag runāt!”

19] Aiz Manis **Jonaels** saka: “Tas gan varētu būt daudz par maz! Vajadzēs minēt augstāk; ar firstu nebūs līdzēts!”

20] **Tirgotājs** izbīstas un saka: “Beigās viņš ir pat pats Ķeizars?!”

21] **Jonaels** saka: “Vēl vienmēr daudz par maz; tādēļ mini augstāk!”

22] **Tirgotājs** saka: “To es gan nedarišu; jo virs Romas Ķeizara nekā augstāka vairs nav!”

23] **Jonaels** saka: “Un tomēr! Ir kas vēl daudz augstāks; padomā un saki tikai tieši! Jo es tavā sirdī redzu, ka pie tevis Romas Ķeizaram ir ierādīta zemākā vieta; kādēļ tad tu runā citādi, nekā tu savā sirdī domā un jūti? Tātad runā patiesību!”

**56. ZIHARĀ. — PIESARDZĪGĀ TIRGOTĀJA PLAŠĀ ATBILDE UZ KUTELĪGO JAUTĀJUMU,
KAS IR PASAULES KUNGS. PAR PATIESĪBAS LIECINIEKU SLIKTO PIEREDZI UZ ŠĪS ZEMES.
PIEMĒRS PAR ZAGLI UN KRĀPNIEKU. JONAEĻA ARGUMENTĀCIJA PAR MELIEM KĀ ĻAUNUMA
PIRMČĒLONI UZ ZEMES.**

1] Pēc neliela laika bagātais **tirgotājs** saka: “Mīļie, augstie viesi! Te nekas nav labāk, kā tikai čakli uzlikt mutei iemauktus un runāt tik maz, cik vien tikai vienmēr iespējams! Jo nekad nedrīkst, un augsto kungu priekšā jau vismazāk, pavisam atklāti darīt zināmu to, ko sirdī domā un jūt; jo augstiem cilvēkiem (kungiem) ir ļoti plāna āda, kas nepanes patiesības asos cirtienus. Tādēļ arī sevišķi tādu augstu kungu klātbūtnē ir bīstami nākt klajā ar patiesību. Jo šādiem kungiem ir kaut kas, kas saucas kārdināšana, un no tā vajag vairāk uzmanīties kā no čūskām, odzēm un skorpioniem; jo ir piemēri, — jā, pavisam kuriozi piemēri! Katrs lai domā, ko viņš grib; bet darbībā lai viņš ir labs patriots, tad viņš labi sadzīvos ar visiem cilvēkiem! Bet tikai cik iespējams maz runāt; citādi ļoti viegli varētu nonākt ļoti nepatīkamā saskarē ar šausmīgajiem tiesas sulaiņiem!

2] Es īstenībā jau daudz par daudz esmu pateicis patiesību! Tādēļ es nu stingri palieku stāvam pie Ķeizara un saku vēlreiz: *Caesarem cum Jove unam esse personam*. Ko Cēzars grib, to dievs klusi izpilda!

3] Tādēļ nost ar patiesību virs Zemes; ja kaut kur ir kāda patiesība, tā nav noderīga cilvēku dzimumam! Cik daudz ļaunuma patiesība jau ir nodarījusi, un tās skolotāji savu patiesības garu ir izdvesuši vai nu pie krusta, vai zem zobena! Bet kas daudz melo, tas vēl vienmēr tiek sveikā ar veselu ādu, — augstākais, ja viņi ir melojuši pārāk dumji, šur un tur vajag nolaist acis; bet tālāk viņiem nekas liels nav noticis, kamēr, ar niecīgiem izņēmumiem, gandrīz visi lielie patiesības draugi no Zemes ir aizgājuši nedabiskā nāvē.

4] Bet ja patiesībai seko tāda “alga”, kāds ēzelis vai vērsis turpmāk vēl gribēs būt tās draugs?! Labāk to kā arestantu paturi aizbultētu paša sirdī un staigā brīvs starp cilvēkiem tā vietā, lai caur tās izlaišanu brīvībā pats pie miesas un dvēseles kļūtu par cietumnieku; jo ja miesa smok cietumā, dvēsele pati par

sevi nevar iet staigāt prieka birzī.

5] Es arī vēl nekad neesmu dzirdējis, ka patiesība kaut kur būtu atnesusi ko labu. Dažiem piemēriem jums to lietu jāliek gaišākā gaismā:

6] Kāds zaglis uz spēcīgu aizdomu pamata ir ticis apcietināts un stāv stingra tiesneša priekšā. Ja viņš prot melot, tad nepietiekamu pierādījumu dēļ viņš tiek atbrīvots; bet ja tas ēzelis runā patiesību, tad viņš ar visu bargumu tiek sodīts. Te lai patiesību parauj Belcebuls!

7] Ja kāds, kā tas pārāk bieži notiek, pie kāda darījuma no kāda blēža ir ticis ievērojami apkrāpts, — apkrāptais, kuram jau tāpat ir daudz darījumu un īpašumu, šo krāpšanu nepamana un pie tam ir pavisam labā omā. Bet nu nāk kāds patiesības draugs, kas krāpšanu ir pamanījis un apkrāptajam atklāj, ka viņš no sava veikalnieka par tik un tik daudz ir ticis apkrāpts! Tikai no tā acumirkļa apkrāptais kļūst nelaimīgs, iet pie tiesneša un samaksā daudz naudas, lai krāpnieku pārmācītu. Vai šī patiesība viņam ir atnesusi ko labu?! Nē, viņā tikai pamodušās dusmas un atriebība un viņu pavedina uz savas mantas vēl lielākiem izdevumiem. Bet krāpniekam, kas prata melot, nodevēja patiesība neko ļaunu nenodarija, tā, ka meli viņam palīdzēja, bet tieši nodevēgo patiesības draugu ielika cietumā kā ļaunprātīgu apmelotāju! Jautājums: Kādu algu te vēlreiz patiesība samaksāja savam draugam?!

8] Tādēļ nost ar patiesību uz Zemes! Tā vienīgā ir vainīga pie visām cilvēku nelaimēm, kā arī Mozus pirmajā grāmatā runā: “Tiklīdz tu ēdīsi no atzišanas koka, kā no dažādu patiesību koka, tad tu arī mirsi!” Un tā tas ir un paliek vēl līdz šai stundai! Ar meliem nonāk tronī un ar patiesību cietumā! Skaists atalgojums patiesības draugiem!

9] Tādēļ meklējiet patiesību, kur jūs gribat, tika mani atstājiet mierā; kas ir manos ēdienu kambaros un aug manos dārzos, tas ir jūsu rīcībā; bet manas sirds svētums pieder vienīgi man kā Jehovas dāvana! Bet jums un visai pasaulei es dodu to, kas man ir no pasaules, un tā ir pasaules svētība! Bet Dieva svētību es paturu vienīgi sev!”

10] **Virspriesteris** saka: “Es tev atklāti atzīstu, ka tu tagad, kad pasaulē īstenībā ir pasaulīgi, esi spriedis pavisam pareizi. Bet, tādēļ, ka tu jau runāji par Mozu, tad tu arī zināsi, ka Mozus no Dieva savai tautai ir saņēmis likumu, kurā ir aizliegti meli vai nepatiesa liecība, un visiem cilvēkiem ir pienākums runāt tikai patiesību!? Ja visi cilvēki šo likumu ievērotu, saki pats, vai tad nebūtu brīnišķi dzīvot uz Zemes?!

11] Es tev saku, un tev vajag to atzīt: nevis patiesība, bet gan vienīgi meli ir tie, no kuriem uz Zemes starp cilvēkiem nāk visas nelaimes, un tas tādēļ, ka cilvēki, ar retiem izņēmumiem, viens pret otru ir augstprātīgi un varaskāri. Katrs grib būt vairāk nekā viņa līdzcilvēks, un tā aklais cilvēks ķeras pie katra līdzekļa, kas viņam var dot iespēju saviem līdzcilvēkiem parādīt savu, cik vien iespējams, lielāko pārkumu un vājākiem likt ticēt, ka viņš esot daudz vairāk un ir daudz izcilāks nekā kaut kāds cits cilvēks.

12] Šīs alkas pēc augstākas kārtas ar laiku cilvēkus noved pie visādiem netikumiem, pat pie slepkavības, ja pa citiem, melu un krāpšanas ceļiem viņiem negrib izdoties citu cilvēku priekšā sasniegt augstāku kārtu un cieņu.

13] Tādēļ ievērojot to, ka gandrīz visi cilvēki atklātībā grib būt labāki un izcilāki nekā viņi ir, tad viņiem, protams, neatliek nekas cits, kā krustām šķērsām nepārtraukti, cik daudz vien iespējams, melot, un patiesībai tādu cilvēku vidū ir ārkārtīgi grūta situācija.

14] Bet ja cilvēki gribētu atzīt patiesības bezgalīgo priekšrocību melu priekšā, kas būtu ļoti viegli iespējams, ja viņi patiesi atzītu Dievu un Viņa svēto likumu, tad viņi bēgtu no meliem vairāk kā no mēra, un Dieva patiesais taisnīgums tad meli sodītu ar nāvi. Bet, tādēļ, ka cilvēki visi kopā ir augstprātīgi un varaskāri, tad viņi mīl melus un runā tiem par labu.

15] Bet cilvēki, kā to rāda vairāku tūkstošu gadu pieredze, uz šīs Zemes nedzīvo mūžīgi, bet gan viņiem visiem īsā laikā vajag miesā mirt, kas beigās tiek dota tārpiem par barību; bet dvēselei tad vajadzēs stāties Dieva tiesas priekšā! Te es jautāju: kā viņa ar tās cildinātiem meliem pastāvēs Dieva priekšā!

16] Bet es domāju un dzīvi to atbalstu, ka ir labāk patiesības dēļ šajā pasaulē ciest pie krusta nekā reiz Dieva priekšā tikt apkaunotam un no Viņa uz mūžību dzirdēt balsi: “Atkāpies no Manis!”

17] Ja tu mani esi kārtīgi sapratis un no tā secinājis, ka mēs esam patiesi patiesības draugi, tad runā patiesību un mulķīgi nebaudies, ka patiesības dēļ mēs tevi sodīsim, un saki mums atklāti un patiesi, par ko tu turi mūs un īpaši To, Kas tagad runā ar manām meitām!”

57. ZIHARĀ. — ATBILDE UZ KUTELĪGO JAUTĀJUMU. “TĀTAD TU ESI MESIJA! ESI SVEICINĀTS! VIŅAM ES VISU MŪŽU ESMU STRĀDĀJIS!” KUNGS PIENĒM TIRGOTĀJA IELŪGUMU UZ MIELASTU.

1] **Tirgotājs** saka: “Draugs, tu ar mani runāji patiesi un gudri, un nu esi pateicis man to, ko es sevī jau pārāk bieži sajutu; bet es nesaprotu, kādēļ tu nu tik ļoti mudini uz to, ka man jums jādara zināmu, par ko es turētu jūs un it sevišķi viņu? Par ko es viņu tūlīt sākumā turēju, tad tu teici, ka viņš tas neesot, bet gan daudz vairāk? Bet to es nesaprotu, kā neesot Dievam, laicīgi var būt kas vairāk kā cilvēces dievs, tas ir, ķeizars. Vienīgi tikai Jehova laicīgi un garīgi ir vairāk nekā laicīgais dievs ķeizars! Bet viņš taču tomēr tas nebūs?”

2] **Jonaels** saka: “Es tev saku: aplūko mūsu sabiedrību nedaudz uzmanīgāk; varbūt tu pie tās tomēr ieraudzīsi kaut ko uzkrītošu! Ko tu domā par tiem daudzajiem brīnišķīgiem jaunekļiem, kurus tu redzi mūsu sabiedrībā? Aplūko viņus un tad runā!”

3] **Tirgotājs** saka: “Līdz šim es viņus turēju par ķeizara pāžiem un Romas patriciešu dēliem, kaut gan viņu maigās un baltās ādas un krāsas dēļ viņi drīzāk varētu būt pārgērbtas meitenes no Aizāzijas. Jo patiesi, kaut gan es, kad agrākos laikos Ēģiptē, Eiropā un, proti, visvairāk Sicīlijā tirgojos ar tāda veida precī lielajiem, visas dzīvības krāšņuma meklētājiem romiešiem, esmu redzējis daudz tāda veida skaistuma, tomēr tik neizsakāmi brīnišķu skaistumu es vēl nekad neesmu sastapis! Saki man tomēr, no kurienes un kas viņi ir! Tavas meitas gan arī izskatās brīnišķīgi; bet, salīdzinot ar viņu, varētu pamatoti teikt — starojošo — skaistumu, viņas tomēr tālu atpaliek. Tā kā tu viņus noteikti pazīsti labāk nekā es, tad saki man, kas un no kurienes viņi ir!”

4] **Jonaels** saka: “Tev to teikt nepienākas man, bet gan vienīgi Tam, Kas šeit stāv manu meitu vidū. Tādēļ griezies pie Viņa! Viņš tev dos pareizu paskaidrojumu!”

5] Te **tirgotājs** griežas pie Manis un saka: “Šī ļaužu pulka, kas, pēc manām domām, kā jēri seko savam ganam, Kungs, saki man tomēr, ar ko man tavā personā ir tas augstais gods runāt! Jo man tika jautāts, un es minēju augstāko laicīgo kārtu; bet man tika teikts, ka es esmu kļūdījies. Tagad es vairs nezinu, ko teikt; tādēļ turi mani par cienīgu man ko tuvāk pateikt par tavu stāvokli!”

6] **Es** saku: “Tu arī esi viens no tiem, kuri netic, ja viņi neredz brīnumus. Bet ja viņi tos redz, tad viņi saka: “Redzi, viņš ir vai nu kāds esejiešu māceklis vai arī mags no Ēģiptes vai pat no zemes, kuru apskalo Gangas upe, vai viņš ir Belcebula kalps!” Bet ko tad var darīt? Bet, ja Es tev tieši bez aplinkiem saku, kas Es esmu, tad tu Man neticēsi!”

7] Tu savas domas izteici, un tās bija nepareizas. Kad Jonaels tev teica, ka Es esmu vairāk nekā tavs laicīgais Dievs, tad tu teici: “Vienīgi Jehova ir lielāks nekā ķeizars!” un klusējot atteicies pieņemt, ka Es varētu būt vairāk nekā te ir Romas ķeizars, kuru tu pamatā tikai aiz bailēm no viņa laicīgās varas atzīsti kā augstāko uz Zemes, bet savā sirdī viņu nicini vairāk kā mēri un viņa varu vairāk kā siseņu baru.

8] Bet šodien jau ir trešā diena, kopš Es uzturos Ziharā un no šejienes līdz pilsētai ir tikai dažu lauku ceļu pastaiga, un Man būtu ļoti jābrīnās, ka tu no saviem amata biedriem pilsētā par Mani neko nebūtu dzirdējis!”

9] **Tirgotājs** saka: “Ak, tā tad tu esi tas, par kuru man jau vakar un šodien stāstīja, ka viņš esot Mesija un to apliecinot ar brīnumainiem darbiem. Tu esot atjaunojis un brīnumaini ķēnišķīgi iekārtojis skaistās Irhaelas veco namu?! Un man arī pastāstīja par kādu asu sprediķi, kuru tu esot sludinājis kalnā, bet kuru daudzi uzskatīja par piedauzīgu, tā kā tas esot bijis pavisam pret Mozu! — Nu, nu, tā tad tu tas esi?”

10] Nu mani iepriecina, ka Tu mani apmeklēji, un es ceru ar Tevi vēl tuvāk iepazīties! Vai Tu zini, es pret šo ideju pavisam neesmu nelabvēlīgi noskaņots un stingri ticu, ka Mesija nāks un vajag nākt! Atklāti runājot, pēc mana aprēķina laiks tam būtu pavisam piemērots, jo romiešu spaidi gandrīz vairs nav panesami! Un kādēļ tu nevarētu būt tas gaidītais Mesija?! Ak, to es pieņemu drīz un viegli!

11] Ja Tu savu spēku apzinies un pienācīgi, proti, sevi kā tādu stādīt visu priekšā, tad es ar visu savu lielo īpašumu tūlīt esmu tavā rīcībā. Šim cūkām un pagāniskajiem rietumiem mūsu tēvu zeme drīz jāatstāj! Jo, redzi, es kopš savas jaunības vienīgi tikai gaidāmā Mesijas dēļ esmu pielicis visus savus spēkus, lai sev sakrātu iespējami lielākas bagātības, lai ar to caur labu zeltu liktu uzpirkt drosmīgākos un pārgalvīgi viltīgākos karavīrus! Es jau esmu stājies sakaros ar dažām drosmīgām tautām no Aizāzijas, un te būtu nepieciešami tikai nedaudz ziņnešu, un dažu mēnešu laikā šajā novadā stāvētu briesmīga vara! Bet

tagad par to tālāk vairs ne; manā ļoti ērtajā mājā mēs par to parunāsim tālāk!

12] Bet tagad pusdienas mielasts jums visiem jau arī būs pagatavots; un tādēļ nāciet visi un ēdiet, un dzeriet pēc sirds patikas!”

13] Es saku: “Nu tad līdz tai vietai viss, lai arī ir pavisam labi; visu pārējo mēs tad pilnīgi apspriedīsim un nolemsim! Un tā tad ved mūs visus lielajā zālē. Bet tos vīrus tur, pavisam aizmugurē, atstāj šeit; viņi nepieder pie Manējiem, bet gan tikai tīri pasaulei!”

58. ZIHARĀ. — DZĪVĪBAS UN UZVEDĪBAS PADOMI. “DOT IR SVĒTĪGĀK NEKĀ ŅEMT. KO DARA MĪLESTĪBA, TAS PALIEK MŪŽĪGI.” PASAULES DRAUGU VIŅPASAULES POSTS. KUNGA PADOMS PAR MANTĪBAS LABU IZLIETOŠANU. KĀ SASNIEDZ DIEVA SVĒTĪBU.

1] **Tirgotājs** saka: “Es viņus pazīstu, tie ir stingri ziharieši, kas ar savu ticību un domāšanu ir vairāk pagāni nekā Izraēlas bērni. Bet tie sliktākie starp viņiem tomēr ir tie, kas šeit ir no Galilejas jūras apvidus; viņi ir tīri matērijas kalpi, un viņiem vairs nav nekādas intereses par kaut ko augstāku un dievišķu. Tīri izrāžu varoņi! Mags no Persijas viņiem ir mīļāks nekā Mozus un pravieši, un kāda tukla netikle no Augšāzijas mīļāka nekā zelts un dārgakmeņi! Es viņus pārāk labi pazīstu; bet, lai aizbāztu viņu lielās mutes, es gribu likt viņus pamieļot manā lielajā dārza zālē. Jo, ja viņi neko nesaņemtu, tad būtu tracis!”

2] Es saku: “Dari, kā tu vēlies un vari; jo dot ir svētīgāk nekā ņemt! Bet turpmāk tu dod tikai trūcīgiem un nabagiem un, ja kāds grib no tevis aizņemties naudu, bet ir bagāts, un tu redzi, ka viņš tev to bagātīgi atmaksās, neaizdod viņam! Jo, ja tu viņam aizdosi, viņš slepenībā tūdaļ kļūs tavs ienaidnieks, un tev būs grūtības savu naudu kopā ar augļiem atkal dabūt atpakaļ.

3] Bet, ja pie tevis nāk kāds, kas ir nabags, un tu vari redzēt, ka viņš nekad nespēs tavu naudu atmaksāt atpakaļ, tad aizdod viņam, un Tēvs Debesīs pa citiem ceļiem jau uz Zemes tev to atlīdzinās simtkārt un tavu, nabagam aizdoto, naudu debesīs padarīs par lielu dārgumu, kas pēc šīs Zemes dzīves augstu virs kapa tevi sagaidīs viņsaulē.”

4] Es tev saku: “Ko *mīlestība* dara uz zemes, tas ir darīts arī debesīs un paliek mūžīgi; bet ko dara tukšā pasaules gudriba, to aprij zeme un nekas nepaliek pāri mūžīgām Debesīm. Bet ko cilvēkam var līdzēt visi laicīgie dārgumi, ja viņa dvēsele pie tam cieš zaudējumu?!

5] Kas rūpējas par Zemi un miesu, ir nelga; jo, kā cilvēka miesai ir savas beigas, tā būs arī Zemei! Bet, kad reiz noteikti pienāks Zemes beigas, uz kāda pamata tad nabaga dvēsele ņems sev mājvietu?!

6] Bet Es tev saku, ka katrs cilvēks, ja viņam tiek atņemta miesa, vienlaicīgi uz mūžību zaudē arī zemi. Un, ja viņš savā sirdī caur mīlestību nav radījis jaunu zemi, tad viņa dvēselei vajadzēs būt padotai vējiem, mākoņiem un miglām, un tā tiks dzenāta apkārt mūžīgā bezgalībā un nekad neatradīs kādu atpūtu un mieru, izņemot maldīgos un nevērtīgos paša fantāzijas tēlos, kuri, jo ilgāk tie turpināsies, kļūs arī arvien vājāki, tumšāki un beidzot taps par tumšāko nakti un tumsību, no kuras dvēselei pašai no sevis būs grūti jebkad atrast izeju! Tādēļ tu arī turpmāk vēlies darīt tā, kā Es tev nu norādīju; bet šobrīd dari, kā tu vēlies un vari!”

7] **Tirgotājs** saka: “Tu esi ārkārtīgi gudrs, un tev var būt taisnība visās lietās, bet ar naudas aizdošanu es tev pavisam nepiekrītu. Ja jau esi sev iemantojis daudz naudas un nelabprāt to atstāj kā mirušu, tad tomēr labāk to aizdod uz mēreniem procentiem nekā noroc, lai zagļi, ja viņi naktī nāktu un atlauztu skapjus un kastes, tik viegli to nevarētu paņemt līdzī. No pārpilnības vēl vienmēr var dot nabagiem, kas ir pareizi, jo, ja uzreiz atdodu visu un ar īpašumu labi neapsaimniekoju, tad drīz man nekā vairs nebūs un neko vairs nespēšu dot daudzajiem nabagiem.”

8] Es saku: “To pareizo saimniekošanu atstāj Dievam Tam Kungam un dod tam, kuru Kungs tev pievedis, un tad tu savā īpašumā necietīsi nekādu zaudējumu. Vai tad tev nav daudzi un lieli tīrumi un pļavas, un dārzi, pilni augļiem un vīnogām un vai tavi plašie staļļi nav pilni vēršiem, govīm, teļiem un avīm? Redzi, ar Dieva svētību tirdzniecība ar tiem tev vienmēr pilnā mērā atlīdzinās to, ko tu cauru gadu esi izdalījis patiesi nabagiem; bet, ko tu dod bagāto procentu kasēs, tas tev no augšas nekad netiks atlīdzināts, un tev būs daudz rūpju. Tu sev vienmēr jautāsi, vai procentu kases pārvalda tavu naudu pietiekami kārtīgi. Tādēļ dari, kā Es tev teicu, tad tev būs laba un bezrūpīga dzīve, un visi nabagi tevi mīlēs un, kur tikai iespējams, tevi svētīdami tev kalpos un Tēvs Debesīs vienmēr svētīs tavu rīcību; un, redzi, tas būs labāk nekā pastāvīgi lielās rūpes par procentu kasēm!”

59. ZIHARĀ. — TIRGOTĀJA VĀJĀ PAĻĀVĪBA DIEVA AIZGĀDĪBAI IKDIENIŠĶĀS LIETĀS. VIŅA GODBIJĪBA JEHOVAS PRIEKŠĀ UN VIŅA LABĀS RŪPES PAR NABAGIEM. “DIEVU VAIRĀK JĀMĪL NEKĀ JĀBĪSTAS!”

1] **Tirgonis**, ejot uz pili, saka: “Mans kungs un mans draugs, es redzu, ka no tevis runā tīri dievišķi — dievbijīga gudrība, un, proti, tik maigā veidā, kā es to ne no viena cilvēka mutes vēl nekad neesmu dzirdējis; bet tādas Tavas Mācības ievērošanai piederas stipra paļāvība uz Dievu, kuras, neraugoties uz manu noteikto ticību, man trūkst. Es zinu, ka Viņš ir tas, Kas ir visu radīja un nu visu vada, pārvalda un uztur, bet es nevaru pietiekami dzīvi sev stādīties priekšā, ka Viņš kā visaugstākais Gars varētu un gribētu iejaukties personīgās attiecībās! Jo man Viņš ir par daudz visaugsti svēts, tā, ka es tikko uzdrīkstos izrunāt Viņa Vissvētāko Vārdu, kur nu vēl, ka man no viņa būtu jāsagaida, ka Viņš man sniegs palīgā Savu visvareni svēto roku manos netīros naudas darījumos!

2] Bet es dodu arī nabagiem, kas nāk pie manis, un neturu suni, kas rietu uz kādu nabagu, un tas baidītos spert kāju pār manu durvju sliekšni. Tikai šajā birzī, kas ir mans lolojums, es nelabprāt redzu ienākam daudz svešinieku un nabagu, tādēļ, ka viņi bieži pārgalvīgi noposta apstādījumus un jaunos stādus, un izsalkušie un izslāpušie tajā arī neatrod neko, ar ko viņi varētu apmierināt izsalkumu un slāpes. Bet tā vietā es divdesmit lauku ceļu attālumā esmu izaudzējis lielu vīgu un plūmju koku mežu, kas ir visu svešinieku un nabagu rīcībā. Tikai viņi nedrīkst kokus bojāt, kādēļ arī es tur esmu pielicis vairākus sargus.

3] No tā tu redzi, ka es gan neaizmirstu nabagus, bet, ka man tādēļ pie diženākā Gara būtu jānāk ar kādu lūgumu, lai Viņš man laicīgi vēlētos pārvaldīt manas naudas summas, tas lai ir tālu no manis! Ja Viņš grib ko darīt, un patiesībā jau arī darīja, par ko es nešaubos, tad tas stāv Viņa brīvi svētākā gribā! Bet man Viņa priekšā ir tik neierobežota godbijība, ka es tikko uzdrošinos Viņam par to pateikties; jo man liekas, ka caur tādu, tīri materiālu, pateicību es Viņam zināmā mērā rādītu, ka es ticu, ka Viņš varētu būt man pakalpojīs kā kāds izpalīgs, un ar to es Viņam parādītu ļoti lielu necieņu. Tādēļ es, kā iespējami taisnīgs cilvēks, ar man no Dieva dotiem spēkiem dzīvoju un rīkojos pēc likuma un vērsim un ēzelim neaizsienu mutes, ja viņi kuļ manu labību; tomēr lielo Dievu es godinu tikai Viņa dienā! Jo stāv rakstīts: “Tava Dieva vārdu tev nebūs velti valkāt”

4] Es saku: “Ja es jau sen nezinātu, ka tu esi taisnīgs un pārlietu Dievu bijīgs vīrs, Es pie tevis nebūtu nācis. Bet redzu, ka tu bīsties To, Kuru tev īstenībā būtu pār visu *jāmīl*, tas no tevis nav pilnīgi pareizi, un Es nācu pie tevis tādēļ, lai tev rādītu, ka nākotnē tev *Dievu vairāk jāmīl nekā jābīstas*. Tad jau Dievs nāks lejā pie tevis un visā būs tev drošākais, spēcīgākais un uzticamākais izpalīgs.”

60. ZIHARĀ. — VIENS PĀRSTEIGUMS PĒC OTRA. BRĪNUMS PĒC BRĪNUMA. KUNGS KĀ TIRGOTĀJA VIESIS SENAJĀ JESAJA PILĪ, NO JAUNA RADĪTĀ ZĀLĒ, AR DEBESU KALPOTĀJIEM CIENĀ VIŅU AR DEBESU ĒDIENU. “ES ESMU BAGĀTĀKS NEKĀ TU!”

1] Bet pēc šīs Manas piezīmes mēs lēniem soļiem arī esam sasnieguši pils lielo pagalmu, un visi kalpotāji, pār mēru pārsteigti un apmulsuši, nāk pretī tirgotājam, un kalpotāju **pārvaldnieks** saka: “Kungs, kungs, tā nu ir viena smalka saimniekošana! Mūsu pavāri un ēdienvārītājas negatavo nevienu ēdienu; nekas neizdodas! Mēs uz galdiem gribējām uzlikt vismaz augļus, vīnu un maizi; bet visas istabas ir tā noslēgtas, ka mēs ar visu spēku nespējam atvērt nevienas durvis! Ko mēs nu darīsim?”

2] **Tirgotājs**, pa daļai pats pār mēru izbrīnījies un pa daļai pavisam dūsmīgs, saka: “Tā tas ir, ja es tikai pārkāpju pār sliekšni; nekas cits, kā nekārtība pēc nekārtības! Ko tad dara pavāri un ēdienvārītājas? Vai pie manis jau bieži nav tikuši pamieļoti desmit tūkstoš viesu, un viss norisinājies kārtīgi; tagad viņu kopā ir tikko tūkstoš, un it visur saredzama lielākā nekārtība! Bet, ko es redzu?! Pa visiem logiem skatās ārā jaunekļi; mana pils tāpat ir pilna cilvēkiem, un tu un tev padotie kalpi saka, ka manā pilī visas durvis ir aizslēgtas?! Ko tas nozīmē? Vai nu jūs man melojat un manā priekšā gribat noslēpt savu slinkumu, vai, ja istabas ir aizslēgtas, kas tās ir aizslēdzis?”

3] Pārvaldnieks nezina, kas viņam savam kungam uz to jāatbild, un visi šīs pils kunga daudzie kalpotāji viņa, acīmredzamo, dūsmu dēļ ir ļoti apjukusi; neviens nezina, ko iesākt un kā izpalīdzēt.

4] Bet **Es** tirgotājam saku: “Mīļais draugs, lai nu paliek, kā ir! Redzi, kad pirmīt birzī, tevis sūtīti, pie Manis nāca tavi kalpi un sargi, lai Man jautātu, kas Es esmu un ko Es kopā ar tādu lielu sabiedrību šeit

meklēju, tad Es kā kāds kungs no tevis prasīju, ka tev mums visiem jādod labs mielasts! Tad tu ātri izlēmi, kaut gan tu nezināji, Kas ir Tas, kas Sev ņem tiesības tik daudziem viesiem no tevis prasīt mielastu.

5] Tavi kalpi, kā arī tu, sākumā Mani turējāt par kādu Romas firstu un tādēļ bijāt gatavi izpildīt Manu vēlēšanos; bet, kad tu daudzpusīgi pamācošo sarunu rezultātā savā izpratnē tiki novests pie tā, ka Es esmu Mesija, tad tu savā sirdī kļuvi laimīgs un pie sevis jo vairāk domāji, kā Mani un visu sabiedrību uz labāko pamieļot, lai Man patiktu palikt pie tevis, līdz tu no Augšāzijas un Aizāzijas savāktu kopā savu iedomāto karaspēku pret romiešiem, lai zem Manas vadības padzītu visus Dieva zemes ienaidniekus, kas te ir tīri pagāni un netic patiesam, dzīvam Dievam!

6] Kad tu savā sirdī tā nolēmi, tad arī Es klusībā ko nolēmu, un, proti, ka tev — kaut gan tavā namā — jābūt Manam viesim un ne Man tavam. Tādēļ Es pavēlēju Saviem lieliskajiem kalpotajiem, un, redzi, nu jau viss ir uz labāko sagatavots, un tev šodien līdzās man jātiec pacienātam ar īstu Debess ēdienu!

7] Bet tava dārza augļus un to, kas ir sagatavots tavās virtuvēs, liec priekšā tiem ķengātājām balamutēm no Ziharas, kas tur vēl staigā birzī, un aiz dūsmām, ka arī viņi nepieder pie ielūgtajiem, nezina, ko darīt! Es domāju, tas tev nesagādās nekādas rūpes; jo, redzi, kad Es pie kāda redzu labu gribu, Es to arī tūlīt pieņemu kā jau padarītu darbu! Bet pie tevis Es pamanīju labu gribu un tādēļ tevi atbrīvoju no šī, tev ar daudz izdevumiem saistītā, darba. Jo Es esmu bagātāks nekā tu, un tādēļ negribu tikt no tevis paēdināts, bet gan es gribu, ka tev no Manis jātiec paēdinātam!”

8] Te **tirgotājs** iepleš platas acis un pēc kāda dziļu pārdomu laika saka: “Kungs, tas nabaga grēciniekam uz reizi ir par daudz! Es šo brīnumu nespēju aptvert visā tā lielumā un dziļumā! Ja Tu būtu tikai cilvēks, līdzīgi kā es esmu tikai cilvēks, Tev tas nebūtu iespējams; jo es tavā sabiedrībā neredzēju nevienu nastu nesēju. Bet no kurienes tad Tu dabīgā ceļā visneparasti būtu ņēmis ēdienu?! Es gan pirmīt tavā sabiedrībā pamanīju un arī vēl pamanu, un, proti, tos pašus dažus skaistākos kalpotājus — vai varbūt starp viņiem arī kalpones? — Bet no kurienes tad viņi ir atnākuši? Manā pilī ir daudzas istabas, un lielākā daļa no tām ir ļoti plašas. Tajās pavisam viegli pietiek vietas desmit tūkstoš cilvēkiem. Bet es nu redzu šos skaistākos kalpotājus no visiem logiem skatāmieš lejā uz mums! Es tātad vēlreiz jautāju: No kurienes *viņi* ir atnākuši?”

9] Es saku: “Draugs, ja tu no savas mājas aizceļo kādā citā zemē, lai tur pirktu vai pārdotu, tad tu pēc vajadzības arī ņem līdzi kalpotājus un liec tev kalpot; un, redzi, arī Es tā daru! Man viņu ir ārkārtīgi daudz; viņu skaitu tu diezin vai varētu jebkad aptvert. Kad Es nu dodos ceļā, kādēļ pie šādiem apstākļiem Maniem kalpotājiem un kalpiem būtu jāpaliek mājās?!”

10] **Tirgotājs** saka: “Kungs, tas viss ir pilnīgā kārtībā; bet es tikai gribētu zināt, no kurienes Tu un visi tavi brīnišķīgie kalpotāji esat ieradušies? To, to es vēlos uzzināt.”

11] Es saku: “Ļauj mums vispirms baudīt pusdienas, un tad jau atradīsies laiks, kurā tu par to saņemsi tuvāku pamācību. Bet šobrīd mēs jau esam pietiekami runājuši, un nu ir laiks atpūsties un stiprināties. Tātad ejam lielajā zālē, kas šajā pilī atrodas pret austrumiem un kuru tagad nevaram redzēt, kamēr atrodamies tieši pils vakara rietumu pusē, tā, ka šīs pils lielo spārnu nevar saskatīt!”

12] Te no liela pārsteiguma **tirgotājs** gandrīz krīt nemanā un pēc laika saka: “Kungs, tagad man šī lieta patiesi kļūst jau par daudz brīnumaina! Kādreiz gan tas bija šīs Jesajas pils rīta spārns, bet kopš tā laika neatgriežamā pagātnē jau aizritējuši divi simti gadu; bet es un mani priekšteči par to tikko kaut ko vairs zinām. Kā drīkstētu būt, ka Tu pēc tam runā par šīs pils lielo zāli rīta spārnā?”

13] Es saku: “Tikai tad, kad tu šajā tavā pilī nekādu rīta spārnu neatradīsi, tu vari runāt; bet, ja tu atradīsi, tad domā un sevī aptver, ka pie Dieva ir iespējamās visas lietas! Bet klusē par to un Manai sabiedrībai par to neko nesaki; jo tie, kas ir ap Mani, tāda veida darbiem vēl nav nobrieduši.”

14] **Tirgotājs** saka: “Patiesi, es nu nopietnībā degu alkās redzēt šo manas pils rīta spārnu, par kuru mani priekšgājēji tikko ir kaut ko dzirdējuši runājam! Pamata mūri gan šur tur vēl ir saredzami, bet tas arī ir viss, ko es no kādreiz tik grezna bijušā pils spārna esmu mantojis.” — Nu tirgotājs iet ātri pa priekšu, un mēs viņam sekojam.

61. ZIHARĀ. — BRĪNUMAINO PĀRSTEIGUMU TURPINĀJUMS. ENĢEĻI KĀ GREZNĀS ZĀLES CĒLĀJI. ĻOTI PĀRSTEIGTAIS TIRGOTĀJS JĒZŪ NOJAUŠ “DIEVA DĒLU”.

1] Kad viņš sasniedz pirmo stāvu, viņš tūlīt ierauga šo iepriekš minēto piebūvi, sajūsmas pilns ieskrien pa atvērtajām lielajām durvīm, aplūko lielo zāli un no pārsteiguma sabrūk. Bet pie viņa tūlīt pie-

steidzas vairāki no baltajiem jaunekļiem, palīdz viņam piecelties un spēcina viņu. Kad viņš nedaudz atžirgst, **viņš** atkal iet pie Manis un augstākā apbrīnā drebošā balsī Man jautā: “Ak, Kungs, es lūdzu tevi, saki man tomēr pavisam noteikti, vai es gan esmu nomodā, vai es varbūt guļu un sapņoju!”

2] **Es** saku: “Tā kā tu nu jautā, šķiet, tu gan vairāk sapņo, nekā esi nomodā; bet tu tomēr esi nomodā un tas, ko tu redzi, ir stingra īstenība! Tu pats man ārā birzī teici, ka esi dzirdējis, ka Es visīsākā laikā pavisam no jauna esmu atjaunojis seno Jāzēpa namu, kuru tagad apdzīvo Irhaela. Nu, ja Es varēju atkal uzcelt Jāzēpa namu, tad Es tomēr būšu spējīgs atjaunot arī Jesaja seno cietoksni?”

3] **Tirgotājs** saka: “Jā, jā, tas nu ir redzams un patiess; bet tas tomēr ir neticami, ka kāds cilvēks var veikt tādas lietas! Klausies, Kungs, ja tu neesi pravielis kā Elija, tad tev vajag būt vai nu ercengelim cilvēka stāvā, vai beigās varbūt pat Pašam Jehovam. Jo tādas lietas ir iespējamās vienīgi tikai Dievam!”

4] **Es** saku: “Jā, ja tu nebūtu redzējis brīnumu, tad tu arī nebūtu Man ticējis! Tagad tu, protams, tici, bet tādā ticībā tavš gars nav brīvs. Bet lai tu savā sirdī tomēr kļūsti brīvāks, tad Es tev saku: “To nedarīju Es, bet gan šie daudzie jaunekļi, viņiem tāda vara ir no Dieva Tā Tēva. Tu vari viņiem jautāt, kā viņi to darīja?”

5] **Tirgotājs** saka: “Pareizi! Es jau ārā Jonaelam jautāju, kas un no kurienes ir šis brīnumaini skaistās būtnes, bet nesaņēmu nekādu atbildi, bet gan pavisam vienkārši tiku noraidīts pie Tevis. Kad es pienācu pie Tevis, es to dīvainā kārtā pavisam aizmirsu; mani jautājumi tad bija saistīti tikai ar Tevi un mūsu saruna ņēma pavisam citu virzienu. Tikai tagad es to atkal atceros un vēlētos no Tevis saņemt patiesu informāciju, kas un no kurienes īstenībā ir šie visdaiļākie jaunekļi.”

6] **Es** saku: “Lai tevi ilgi neaizkavētu, tad, ja tu to gribi atzīt, viņi ir Dieva eņģeļi. Bet, ja tu to negribi atzīt, tad pieņem viņus, par ko tu gribi, tikai ne par velniem vai viņu kalpiem!”

7] **Tirgotājs** saka: “Ak Kungs, Ak Kungs, kas ar mani ir noticis?! Pirmīt es Tev jautāju, vai es gan esmu nomodā, jeb vai es guļu un sapņoju; bet nu es Tev jautāju, vai es vēl dzīvoju. Jo uz patiesas Zemes šādas lietas taču nevar atgādīties!”

8] **Es** saku: “Ai, — un vai tu dzīvo uz Zemes! Es tev atvēru tavu iekšējo redzi, un tā nu tu vari skatīt arī Debesu garus! Bet nu nejaudā tālāk, jo ir laiks baudīt pusdienas! Viss ir sagatavots un tātad dodamies pie galdiem!”

9] **Tirgotājs** saka: “Jā, jā, tā ir pareizi! Bet es aiz izbrīna nebūšu spējīgs daudz ēst, jo šeit viss ir brīnums pēc brīnuma! Nē, šorīt es tā ko nepavisam nebūtu spējīgs nojaust! Šī lieta man nāca par daudz pēkšņi un negaidīti. Ir vēl tikko trīs stundas, kopš jūs no Ziharas ienācāt šeit manā lielajā birzī, un kas viss šajās trīs stundās ir noticis?! — Tas visneticamākais! — Un tomēr tas tā ir! Bet kurš cits, izņemot notikušā lieciniekus, tam ticēs, un, ja par to runātu tūkstošus liecinieku?! Kungs, Kungs, Tu lielais Meistars, no Paša Dieva mācīts un vadīts, es tam ticu, jo es tur nu to skatu ar paša acīm. Bet ja jūs to atstāstāt tūkstošiem, tad viņi jums ne tikai neticēs, bet gan dusmosies un stāstītāju nosauks par nekaunīgu meli! Tādēļ nestāstiet to nekur tālāk, jo šī lieta ir par daudz brīnumaini liela! Kas jebkad ir redzējis šādu krāšņumu, kā te ir šī zāle?! Sienas kā no tīriem dārgakmeņiem, griesti zelta, grīda sudraba, daudzie galdi no jaspida, hiacinta un smaragda, dzeramie trauki kā no tīrākā dimanta un ēdienu trauki kā no smalkākā un ugunīgākā rubīna; bet soli ap galdiem no cēla metāla ar koši sārta zīda polsterējumu, un ēdienu un dzērienu smarža kā no debesīm! Un tas viss — saku — trijās stundās! Nē, tas ir vairāk, nekā neticami!”

10] **Kungs!** Tev vajag būt vai nu Pašam Dievam, vai arī Tu katrā ziņā mazākais tomēr esi Dieva Dēls!”

11] **Es** saku: “Pavisam labi, pavisam labi! Bet tagad pie mielasta! Pēc mielasta tev vēl daudz kas jāuzzina; bet tad pirms mielasta Es vairs nerunāju. Aplūko tikai tos daudzos, kas nu jau ir izsalkuši un izslāpuši, jo tieši šodien ir ļoti silts. Tādēļ viņiem nu jātiec atspirdzinātiem un pilnīgi spēcīnātiem, tad jau arī viss cits tiks dots garīgs.”

62. ZIHARĀ. — DEBESU MIELASTS EŅĒĻU ZĀLĒ. TIRGOTĀJA LABAIS SOLĪJUMS. JAIRUTA PESIMISTISKĀ, BET DIEMŽĒL PATIESĀ GALDA RUNA PAR TOREIZĒJO STĀVOKLI. KUNGA SKAIDRĀ RUNA PAR DIEVA VALSTĪBU UN MESIJAS MISIJU. PAR MIRUŠO CILVĒKU DVĒSEĻU UZTURĒŠANĀS VIETU PIRMS KUNGA UZBRAUKŠANAS DEBESĪS.

1] Tagad tirgotājs vairs nerunā, kopā ar Mani pateicas Tēvam un tad sēžas pie liela galda, kas stāv zāles vidū. Bet pie tā paša galda tad sēžos arī Es un visi Mani mācekļi, Jonaels ar viņa sievu un meitām,

Irhaela ar viņas vīru Joramam un viņu vidū Manas miesas māte Marija.

2] **Tirgotāju** tas pār mēru iepriecina un viņš saka: “Tā kā Tu, sēzdamies pie šī galda, kur es sēžu, esi mani pagodinājis, tad es no šī brīža no visa, ko ienes mani īpašumi, desmito daļu gribu dot nabagiem un visus nodokļus, kas viņiem maksājami romiešiem, nomaksāt pilnus desmit gadus uz priekšu. Bet pēc šī laika es ceru uz Dievu, Tavu un mūsu Tēvu, ka caur Tevi Viņš mūs no šīm mocībām atbrīvos, kam darbīgāko palīdzību es visam ar visu, kas man ir, Tev jau ārā uzticami un patiesi piedāvāju.

3] Ak, Kungs, tikai atbrīvo mūs no šīm mocībām, un lai jūdi no Jeruzalemes atkal vēlētos ar mums apvienoties vienā kopībā; jo viņi ir ļoti tālu aizgājuši no senās patiesības! Pie viņiem nevalda nekas cits, kā patmīlība, valdītāre un spožums; viņi nekad negodina Dievu un no tuvākā mīlestības vairs nav ne pēdas! Garicimu viņi nicina; bet Jehovas templi Jeruzalemē viņi ir pārvērtuši par naudas maiņas un tirdzniecības bodītēm! Un ja viņiem saka, ka viņi ir ļaundari Dieva svētnīcā, tad viņi nolād tos, kas iedrošinās viņus saukt īstā vārdā! Kungs, tam vajag kļūt citādi; tā tas vairs nevar palikt! Un ja tā paliek, tad drīz ir jābaidās no jauniem grēku plūdiem! Visapkārt visā pasaulē pagāni un Jeruzalemē un Jūdejā dzīvo jūdi, priesteri, levīti, rakstu mācītāji, farizeji un naudas mijēji un tirgotāji, kas visi ir desmitkārt ļaunāki, nekā ir visi pagāni! Īsi, pasaule tagad ir daudz ļaunāka, nekā Noasa laikā! Ja te nenāk palīdzība un Mesija neņem rokā liesmojošu zobenu, tad mēs acimredzami atkal nonākam pie jauna šķirsta būvēšanas! Kungs, dari to, kas stāv Tavā varā! Es vienmēr gribu Tev palīdzēt!”

4] Uz to Es saku: “Mīļais Jairut! Aplūko Manus jauneklus! Es tev saku: Man viņu ir tik daudz, ka viņiem nepietiktu vietas uz tūkstotis reiz tūkstotis Zemēm, un pilnīgi pietiktu ar vienu, lai trijos acumirkļos iznīcinātu visu Romas valsti. Bet, kaut gan ticībā jūs esat labāki nekā jūdi, tad tomēr jums līdzīgi jūdiem ir pilnīgi nepareizs priekšstats par Mesiju un Viņa Valstību.

5] Mesija uz šīs zemes gan dibinās jaunu Valstību, bet — ievēro to labi — nekādu materiālu zem kroņa un zižļa, bet gan *gara, patiesības un patiesas brīvības Valstību* vienīgi zem *mīlestības kundzības!*

6] Bet pasaule tiks aicināta ieiet šajā valstībā. Jā tā aicinājumam sekos, tad tās alga būs mūžīga dzīvība; bet kur tā aicinājumam nesekos, tad tā gan paliks, kā tā ir, bet beigās tā mantos mūžīgu nāvi!

7] Mesija kā tagad viens Cilvēka dēls nav nācis šo pasauli tiesāt, bet gan tikai, lai visus, kas staigā nāves tumsā, aicinātu uz Mīlestības, Gaismas un Patiesības Valstību!

8] Viņš nenāca šajā pasaulē, lai jums atkal atgūtu to, ko jūsu tēvi un ķēniņi zaudēja pie pagāniem, bet gan tikai, lai jums atnestu atpakaļ to, ko Ādams pazaudēja visiem cilvēkiem, kas jebkad uz šīs zemes ir dzīvojuši un jebkad dzīvos!

9] Līdz šim vēl neviena dvēsele, kas atstāja miesu, nav tikusi zemei atrauta; neskaitāmi daudzas, sākot no Ādama līdz šai stundai, vēl visas smok zemes naktī. Bet tikai no šī laika viņas taps brīvas! Un kad Es uzbraukšu augstībā, Es visiem atvērsu ceļu no Zemes debesīs, un pa šo ceļu visi ieies mūžīgā dzīvībā!

10] Redzi, tas ir Mesijas paveicamais darbs, un ne kāds cits! Un tev nav vajadzīgs aicināt tavus Aizāzijas karotājus, Man viņi nekad nebūs vajadzīgi. Bet Man, Manai Valstībai būs vajadzīgi daudzi garīgi strādnieki un viņus Es pats Sev sagatavošu. Šeit pie šī galda jau daži sēž; bet visā mīlestībā un patiesībā tam viņi tiks sagatavoti jau vairāki!

11] Redzi nu, to paveikt ir Mans uzdevums! Bet tu nu spried un saki, kā tev patīk tāds Mesija?”

12] Tirgotājs **Jairuts** saka: “Kungs, par to man gan vajag labi pārdomāt. Jo par *tāda* veida Mesiju vēl neviens cilvēks nekad neko nav dzirdējis! Bet es domāju, ka tāds Mesija pasaulei maz līdzēs! Jo cik ilgi pasaule tiks atstāta tāda, kā tā ir, tā vienmēr būs visniknākais ienaidnieks visam tam, kas te ir Gara! Bet es nu gribu vēl domāt tālāk.”

63. ZIHARĀ. — DEBESU ĒDIENA UN SEVIŠĶI DEBESU VĪNA LABĀ IEDARBĪBA. GALDA RUNAS. JAIRUTA RUNA PAR LIKUMA UN LABU PADOMA STARPĪBU. PAR VĪNA DAŽĀDO IEDARBĪBU UZ DAŽĀDIEM CILVĒKIEM.

1] Visi nu ēd un dzer; pat **Jairuts**, pilnīgi iegrimis domās, uzsāk ēst un līdzās arī itin dūšīgi dzert. Kad viņš no kvēlojošākās mīlestības vīna no debesīm pats tiek pārvērsts par mīlestību, viņš Man saka: “Kungs, man tagad ienāca prātā lieliska doma! Ja tas ir iespējams, tad es vēlētos šīs šķirnes vīnogulājus, lai no to vīnogām varētu izspiest šādu veida vīnu! Jo ja manā pagrabā man būtu šāds vīns, te es visu pasauli piepildītu ne ar ko citu, kā ar mīlestību! Es to nu piedzīvoju pie sevis. Es gan citādi arī esmu cilvēks, kuram ir sevišķa patika uz visu, kas ir labs, taisnīgs un skaists; bet, ka es sevi jebkad būtu jutis

kādu sevišķu mīlestību uz cilvēkiem, es patiesi nezinu teikt.

2] Līdz šim visu, ko es darīju, es darīju kāda noteikta likuma spiests, kuru, zinot likumus, pats sev rakstīju priekšā. Man bija mazsvarīgi, vai kāds likums bija labs vai slikts; šādās pārdomās es īstenībā nekad neielaidos. Mana devīze bija: likums ir likums, vai no Dieva, vai no Cēzara! Ja aiz tā muguras stāv sods, tad to vajag ievērot aiz egoisma, lai no likuma neievērošanas nerodas kādas ļaunas sekas! Bet, ja kāds likums nav apstiprināts, tad tas arī nav nekāds likums, bet tikai labs padoms, kuram var sekot, bet kas tomēr nav nekāds sankcionēts pienākums.

3] Labu padomu neievērojot, gan var rasties zaudējums, kam ir gandrīz tas pats bēdīgais **izskats (iznākums)**, kā likumīgam sodam; bet laba padoma neievērošana tomēr nav tāda veida grēks, ka tajā varētu tikt iesaistīti vairāki, kā galvenokārt tikai tie, kuri labajam padomam nesekoja. Bet ja kāds padoms ir slikts, tad, ja es tam sekoju, es acīm redzami rupji grēkoju.

4] Bet pie likuma ir citādi. Vai tas ir labs vai totāli slikts, to vajag ievērot, jo tas ir likums. Ja es to neievēroju varbūt tādēļ, ka es to atzīstu kā sliktu, tad es grēkoju vai nu pret Dievu, vai pret zemes kungu, un par to es no abiem tieku pārmācīts! Bet no tā skaidri un gaiši izriet, ka es likumīgo labumu nekad neievēroju aiz mīlestības, bet gan tikai aiz man vienmēr pretīgās likumīgās nepieciešamības. Bet tagad, kopš esmu dzēris šo brīnišķīgo vīnogu sulu no Debesīm, es neredzu neko citu kā mīlestību un mīlestību, un nu es jau vēlētos apskaut un skūpstīt visu Zemi!

5] Turklāt līdzīgu efektu es redzu arī pie visiem, kuri ir dzēruši šo īsti debesu vīnu. Tādēļ es sev vēlētos lielu dārzu, pilnu tādiem vīnogulājiem un tad vīnu dot dzert visiem cilvēkiem, un tad viņi, tāpat kā nu es, noteikti īsākā laikā kļūtu pati mīlestība! Tātad ja tas tā būtu iespējams, sev apgādāt šādus vīna stādus, te es būtu laimīgākais cilvēks uz šīs mīļās un skaistās dieva Zemes!”

6] Es saku: “Vīnogulājus, kas tev dos līdzīgu sulu, Es tev gan varu sagādāt; bet ar to tu pie cilvēkiem iedomāto iedarbību tomēr nepadara. Jo šis vīns gan atdzīvina mīlestību, ja tā jau tāpat ir cilvēkā; bet ja cilvēka sirdī mīlestības nav, bet gan viņa sirdī tikai ļaunums, tad viņa ļaunums viņā tāpat tiek atdzīvīnāts, kā tevī mīlestība, un tad viņš tikai pārvērtīsies par pilnīgu velnu un ar lielu entuziasmu darīs ļaunu, tāpat kā tu vēlies darīt visu labu.

7] Tālab pie šīs sulas ir ļoti jāņem vērā, kam to dod baudīt! Bet Es tomēr gribu tev dot vīna kalnu, pilnu šādiem vīnogulājiem; bet pie tam tomēr ievēro, kam tu tādu sulu dari dzert! Atdzīvīnāta mīlestība gan spēj darīt daudz laba; bet ir labāk, ja tā tiek atdzīvīnāta ar Dieva Vārdu, jo tad tā paliek, kamēr pie šīs sulas baudīšanas tā turpinās tika īsu laiku, bet tad atkal izgaist kā pati šī sula. Tādēļ tu to arī labi ievēro, citādi laba vietā tu izdarīsi daudz ļauna!”

8] Uz to tirgotājs **Jairuts** saka: “Kungs, te tātad nebūtu labi darināt tādu vīnu! Jo to tomēr nevar zināt, vai kāds cilvēks, kam es sulu dotu dzert, savā sirdī glābā mīlestību vai ļaunumu. Un ja tad ar labāko gribu, atdzīvīnāt tikai viņa mīlestību, atdzīvīnātu viņa ļaunumu, te caur to nonāktu **jaukās nepatīkšanās** un pie tam vēl briesmās! Nē, nē, te tad tomēr labāk atsakos no tāda vīna audzēšanas!”

9] Es saku: “Man tas ir pavisam vienalga; Es tev daru, ko tu gribi! Bet Es tev saku: vairāk vai mazāk līdzīga īpašība ir katrā vīnogu šķirnē, kuru audzē uz šīs Zemes. Liec no tevis paša audzināto vīnogu vīna dažādiem cilvēkiem dot dzert apmēram tikai tik daudz, cik tu jau dzēri no Mana tīri debesu vīna, un tu redzēsi, ka daži pilnīgi pāries mīlestībā; turpretī citi sāks tā trakot, ka tev vajadzēs likt viņus sasiet virvēm! Bet, ja tādu iedarbību izsauc jau laicīgais vīns, cik daudz vairāk debesu!”

64. ZIHARĀ. — JAIRUTS ATSAKĀS NO VĪNA UN DARA LABU NABAGIEM, UN IEGŪST DIVUS SARGENĢEĻUS. ENĢEĻA BŪTĪBA UN MISIJA. JAIRUTA LABĀ RUNA PAR CILVĒCISKA VĀJUMA SVĒTĪBU.

1] **Jairuts** saka: “Kungs, ja tā, par ko es jau vairākas reizes visā nopietnībā pats esmu pārliecinājies, tad es beigās vēl visu vīna darināšanu nu manā mājā pavisam izbeigšu, un izbeigšu arī tā baudīšanu, jo pēc Tava apgalvojuma, kuru es atrodu par ļoti pareizu, īsta mīlestība var, un, proti, paliekoši, tikt atdzīvīnāta arī caur patiesu vārdu, un **lidzās ļaunajam vajag palikt tālu malā**. Ja tā, tad es visu vīnogu audzēšanu tūlīt lieku pie malas un pats apņemos pēc šīs debesu vīna nekad vairs nedzert kādu laicīgu! Ko Tu saki par šo manu nodomu?”

2] Es saku: “Es to nevaru ne slavēt, ne nopelt. Dari tā, kā tev šķiet labāk! Ja tas dara labu tavai dvēselei, tad dari visu pēc taviem labākajiem uzskatiem! Vispār tu no Manis, ja tu to vēlies, vari saņemt

visu labu, jo tu, labu darot, esi stingrs un taisnīgs vīrs, un tādēļ, ka Es tev to apsoliju.”

3] **Jairuts** saka: “Kungs, tad kopā ar Taviem pavadoņiem paliec pie manis vai, mazākais, atstāj man vienu vai divus šos Tavus jaunekļus, lai viņi mani pamāca īstenā mīlestībā un gudrībā!”

4] **Es** saku: “Es ar saviem pavadoņiem tavu labo vēlēšanos tagad gan nevaru izpildīt, jo šajā pasaulē man vēl ļoti daudz kas darāms, bet divus no šiem jaunekļiem, kurus tu vari izvēlēties, es gan gribu tev atstāt! Bet uzmanies, ka ne tu, ne arī kāds no tavas ģimenes nekrīt kādā grēkā; jo te viņi tev kļūtu par briesmīgiem soģiem un tavu māju drīz atstātu! Jo zini, šie jaunekļi ir Dieva eņģeļi un vienmēr var skatīt Viņa vaigu!”

5] **Jairuts** saka: “Ak Kungs, tas jau atkal ir kaut kas rūgts! Jo kas var būt drošs, ka viņš reizi gadā ar domām, vārdiem un darbiem neapgrēkojies?! Līdzās pāris soģu, no kuriem nekas nevar tikt noslēpts, tā tieši nebūtu ļoti iepriecinoša velte! Tādēļ es atkal vēlētos atteikties arī no šī lūguma, un lai paliek, kā ir un kā bija.”

6] **Es** saku: “Viss labi; lai tev notiek, kā tu gribi! Tu esi brīvs, un ar varu tev nekas nav jātiek uzspiests; par to esi drošs!”

7] **Jairuts** saka: “Nē, tie jaunekļi, tātd šie patiesie Dieva eņģeļi, tomēr izskatās pārāk cēli un mīļi! Viņu klātbūtnē grēkot man liekas neiespējami. Tādēļ lai notiek kas notikdams; divus es katrā ziņā paturu!”

8] **Es** saku: “Nu — labi, — tātd diviem pie tevis jāpaliek un saredzamiem tavā mājā jāuzkavējas tik ilgi, kamēr viņi te jutīsies labi. Mans draugs Jonaels tev uzticami mācīs pazīt Manu ceļu. Kamēr tu ar saviem mājiniekiem staigāsi pa šo ceļu, viņi paliks pie tevis un tev visā kalpos un tavu māju pasargās no visa ļauna; bet, ja tu Manu ceļu atstāsi, tad arī viņi atstās tevi un tavu māju.”

9] **Jairuts** saka: “Tad labi, pie tā lai paliek! Manā mājā neviens vairs nebaudīs vīnu un ar vīna krāju es romiešiem gribu samaksāt šī apvidus nabadzīgo nodokļus desmit gadus uz priekšu; bet vīnogas, kas auga manā dārzā, es izžāvēšu un ēdišu kā jaukus saldus augļus, un pārpalikumu pārdošu! Vai tā ir pareizi?”

10] **Es** saku: “Pilnīgi! Ko tu vienmēr aiz mīlestības uz Mani un taviem līdzcilvēkiem, kas ir tavi brāļi, darīsi, tas būs darīts labi un pareizi!”

11] Pēc tam **Es** tūlīt pasauca divus jaunekļus, stādu viņus priekšā Jairutam un saku: “Vai šie abi tev der?” **Jairuts**, par viņu izskatu līdz debesīm sajūsmināts, saka: “Kungs, ja Tu turi mani žēlastības cienīgu, tad ar to es līdz sirds dziļumiem esmu pār mēru apmierināts, — bet tikai es par daudz jūtu, ka neesmu tādas žēlastības no debesīm cienīgs. Bet nu no šīs stundas es jau ļoti centīšos pakāpeniski kļūt tādas žēlastības cienīgāks; un tā lai notiek Tava, man vienmēr svētāka kļuvusi griba!”

12] Bet abi **jaunekļi** saka: “Kunga griba ir mūsu esamība un dzīvība. Kur tā darbīgi visā tiek ievērota, tur mēs esam darbīgākie līdzstrādnieki un vara un spēks mums tam ir pārpilnībā; jo mūsu vara sniedzas pāri visai saredzamai radībai. Zeme mums ir kā smilšu grauds un Saule kā zirnī kāda milža rokā, un visu Zemes ūdeņu nepietiek, lai samitrinātu vienu mūsu galvas malu, un mūsu mutes dvašas priekšā dreb zvaigžņu pulki! Bet šis spēks mums nav tādēļ, lai ar to dižotos cilvēku lielās nespēcības priekšā, bet gan, lai pēc Kunga gribas viņiem kalpotu. Tādēļ arī mēs varam un gribam tev patiesi kalpot pēc Kunga gribas, cik ilgi tu to visā patiesībā atzīsi, pieņemsi un respektēsi. Bet ja tu to atmetīsi, tad tu arī mūs esi atmetis, ar to, ka mēs neesam nekas cits, kā Dieva Tā Kunga personificēta griba. Bet kas mūs atstāj, to tad arī mēs atstājam. To mēs tev šeit sakām Kunga klātbūtnē, Kura vaigu mēs vienmēr skatām un uz klausām Viņa klusāko mājienu, kas mūs aicina un spēcina uz jaunu darbu, pilnīgā klātbūtnē.”

13] Uz to **Jairuts** saka: “Jūs cēlākie jaunekļi! Ka jums piemīt kāds mums mirstīgiem neapreķināms spēks, to es nu ļoti labi aptveru; bet arī es spēju daudz, ko varbūt jūs paši nespējat, un tas ir, ka es jūsu priekšā slavēju manu vājumu, kurā nemājo ne vara, ne kāds spēks. Bet šajā manā lielā vājumā jūsu priekšā tomēr arī atrodas kāds spēks, pateicoties kuram es varu pazīt, pieņemt un izpildīt Kunga gribu!

14] Protams, ne tādā mērā, kā jūs, bet tas Kungs man arī noteikti neuzkraus vairāk, nekā es spēju panest! Un šajā ziņā man mans vājums ir ļoti godājams; jo noteikti sevišķi vērā ņemama vērtība ir tam, ka cilvēka vājums beigās tomēr dara to pašu Kunga gribu, ko jūsu neizmērojamais spēks un vara.

15] Un ja es nu līdz šim Kunga gribu esmu sapratis pareizi, te beigās vēl drīkstētu izrādīties tā, ka vājo bērnu darbs Kungam būs mīļāks un lielo un vareno debesu garu spēkam un darbiem beigās pašiem vajadzēs ļauties vadīties no šīs Zemes mazajiem bērniņiem, lai nonāktu pie bērniņu galda! Jo ja Pats kungs nāk pie vājajiem, tad, mazākais man tā šķiet, ka viņš te tos vājos tad darīs spēcīgus!”

16] **Jaunekļi** saka: “Jā, jā, tā tas gan ir noteikti un pareizi! Tātad atzīsti Kunga gribu un dari pēc tā, tad tev tevī jau ir mūsu spēks un vara, kas nav nekas cits, kā Dieva tā Kunga skaidra griba! Mums pašiem nav ne spēka, ne kādas varas, bet gan viss mūsu spēks un vara nav nekas cits, kā piepildīta Dieva griba mūsos un caur mums!”

17] **Es** saku: “Nu labi no katras puses! Mēs un tāpat jūs visi, mīļie, esam spēcīnājušies. Ceļamies atkal no galdiem un dodamies tālākā ceļā!” Pēc šiem vārdiem visi pieceļas un kopā ar Mani dodas ārā.

65. ZIHARĀ. — JAIRUTS PAVADA KUNGU. SARGEŅĒĻU PAKALPOJUMS. SCĒNA AR ROMIEŠU ALGOTŅIEM.

1] Jairuts gan vēlas, lai Es pie viņa vēlētos pavadīt visu dienu; bet Es viņam norādu, ka šajā apvidū ir vēl vairāki slimnieki, kurus Es tālāk dodamies gribu apciemot. Bet tad Jairuts Man lūdz, vai viņš, mazākais, nedrīkstētu Mani pavadīt atpakaļ līdz pilsētai, un Es viņam to atļauju. Te viņš tūlīt dodas ceļā, bet reizē lūdz abus jaunekļus, lai viņi vēlētos viņu pavadīt.

2] Bet **jaunekļi** saka: “Ir labāk, ka mēs paliekam šeit; jo viesi dārza zālē pie romiešiem tevi uzrādījuši kā dumpinieku, un bez mums tavai mājai klātos slikti. Vai tu to saproti?”

3] **Jairuts** par tādu ziņu ļoti izbīstas un pār mēru uztraukts jautā: “Kāds sātans no cilvēka romiešiem to ir paziņojis, un kas viņu varēja uz to pamudināt?”

4] Viens no **jaunekļiem** saka: “Redzi, Ziharā dzīvo tirgotāji, kuri nav tik laimīgi kā tu; viņi sev nevar celt pils un vēl mazāk, sev nopirkt krietni lielu zemes gabalu, kā tu to sev nopirki Arālijā pie Sarkanās jūras. Tādi tirgotāji tātad apskauž tevi un tavu laicīgo laimi un viņiem ir liela vēlēšanās tevi pazudināt. Ja mēs nebūtu pie tevis, šoreiz viņiem tas arī būtu izdevies; bet, tā kā mēs Kunga vārdā tevi aizsargājam, tad šajā gadījumā tev nekas ļauns netiks nodarīts. Bet skaties, ka tu, mazākais, trīs dienas neesi mājās.

5] Tas Jairutu nomierina un viņš kopā ar Mani ātri dodas ārā no pils.

6] Kad mēs tieši dodamies pāri pils pagalmam, mums pretī nāk bars romiešu algotņu un tiesas kalpu, mūsu priekšā apstājas un pavēl mums neiet tālāk. Bet Es Pats izeju priekšā un rādu viņiem Nikodema liecību. Bet **barvedis** saka: “Kur ir pamatotas aizdomas par sacelšanos pret Romu, tā neko nedod!”

7] **Es** saku: “Ko tad tu no mums gribi? Uz šo soli tevi spieda skauģu bara nekaunīgākie meli; bet Es tev saku, ka tajā nav neviena patiesa vārda! Bet ja tu tik labprāt uzklausī melus, tad jo labprātāk uzklausī arī *patiesību*, kurai tu te atrodi vairāk liecinieku, nekā pilsētā dažu ļaunu skauģu nekaunīgākiem meliem!”

8] **Barvedis** saka: “Tā ir tukša atrunāšanās un man neko nenožīmē. Patiesība uzzināma tikai, konfrontējoties tiesas priekšā; tādēļ kopā ar mums pavisam labprātīgi tūdaļ stājaties tiesas priekšā, citādi mēs pielietosim varu!”

9] **Es** saku: “Tur ir tā pils; vienīgi kungs jums ir uzrādīts kā dumpinieks, ejiet tur un izmeklējiet, vai jūs varat atklāt kādu sacelšanos! — Bet ja jūs gribat ar varu mūs piespiest jums sekot jūsu netaisnās tiesas priekšā, tad arī mēs būsim spējīgi likt pretī patiesu varu, un redzēs, kas pie tam zaudēs! Tātad dariet, kā jūs gribat! *Mans laiks vēl nav klāt*; Es jums teicu, ka šeit nav nekāda nozieguma! Bet kam ir taisnība, tam caur cīņu ar vārdiem un darbiem taisnība arī jāaizsargā!”

10] Barvedis pārskata manu skaitā lielo sabiedrību un pavēl mūs visus tūlīt sagūstīt un sasiet. Vispirms viņa algotņi un tiesas kalpi uzbrūk jaunekļiem, bet jaunekļi no viņiem vienmēr tik veikli izvairās, ka viņiem tā arī neizdodas nevienu sagūstīt. Kad jaunekļi un tiesas kalpi ar algotņiem tā nopūlas un ļoti izklist, jo jaunekļi izskata pēc bēg uz visām pusēm, tad **ES** barvedim saku: “Man šķiet, ka tev būs grūti mūs sagūstīt.” Barvedis grib Man cirst ar zobenu; bet acumirkli viens no jaunekļiem viņam zobenu atņem, neredzami tālu to uzmet gaisā un tā to iznīcina.

11] **Es** barvedim saku: “Nu, ar ko tu man tagad cirtīsi vai dursi?” **Barvedis**, pavisam traks no dusmām, saka: “Tātad tā šeit tiek respektēta Romas vara?! Labi, es zināšu darīt zināmu Romā un pēc īsa laika apskatiet atkal šo apvidu un tad sakiet, vai tas vēl būs tas pats? Ne akmenim nav jātiek atstātam vienam uz otra!”

12] Bet **Es** viņam norādu, ka jaunekļi visus algotņus un tiesas kalpus nupat sasaistītu ar virvēm dzen sev pa priekšu! Kad barvedis to ierauga, viņš sāk piesaukt Zevu un Marsu un pat fūrijas, lai tie vēlas viņu pasargāt no šāda negoda!

13] Bet Es jauneklīem saku, ka viņiem algotņi un tiesas kalpi atkal jāatbrīvo; viņi to tūlīt izdara. Pēc tam **Es** barvedim saku: “Nu, vai tev vēl ir vēlēšanās pie mums tālāk pārbaudīt savu varu?” **Barvedis** saka: “Šiem jauneklīem vajag būt dieviem, citādi viņiem pilnīgi ar kailām rokām nebūtu bijis iespējams uzvarēt šos priekšzīmīgos karavīrus.

14] **Es** saku: “Jā, jā, tev un tev līdzīgiem viņi gan būs dievi; tādēļ ļauj mums nu doties tālāk un tavu izmeklēšanu veic pilī, citādi tev atgadīsies kas ļaunāks!”

15] **Barvedis** saka: “Es jūs tātad uzskatu par nevainīgiem un atļauju jums doties tālāk. Bet jūs, manas karaspēka daļas, dodieties pilī, visu izpētot un, pirms jūs visu nebūsiat izpētījuši, nevienu no pils neizlaidiet; bet es jūs sagaidīšu šeit!” Kāds viņam pakļauts **palīgs** saka: “Kādēļ tu pats negribi pilī vadīt izmeklēšanu?” **Barvedis** saka: “Tu tak redzi, ka es savu zobenu esmu zaudējis; bet bez zobena tāda izmeklēšana ir spēkā neesoša!” **Palīgs** saka: “Mums neiet ne par matu labāk; kā vēlāk izskatīsies mūsu izmeklēšanas derīgumu bez zobeniem?!” **Barvedis** saka: “Tā — tātad arī jūs esat bez ieročiem?! Tas ir slikti! — Bez ieročiem mēs neko nevaram darīt, — Hm, bet ko mēs tagad lai iesākam?”

16] **Es** saku: “Jūsu ieroči atrodas tur pret dienvidiem zem augstās ciedras; ejiet un paņemiet tos, jo ar ieročiem mēs no jums tikpat maz baidāties, kā bez tiem!” Pēc šiem vārdiem viņi dodas tur, kur guļ viņu ieroči.

66. ZIHARĀ. — PODAGRAS SLIMĀ IZDZIEDINĀŠANA PIE CIEMATA. VIŅA PRIECĪGĀ PATEICĪBA AR DZIESMĀM UN LĒCIENIEM. ROMIEŠU KARAVĪRU BĒGŠANA UN ATGRIEŠANĀS.

1] Bet mēs nu dodamies tālāk pret rītiem un drīz nonākam pie neliela ciemata, apmēram divdesmit zemes ceļu attālumā no pils. Visi iedzīvotāji priecīgi steidzas mums pretī un laipni apjautājas, ar ko viņi varētu mums pakalpot. Bet **Es** viņiem saku: “Vai jūsu vidū nav kāds, kas būtu slimš?” Viņi to apstiprina un saka: “Jā, mums ir viens, kas ir ļoti slimš ar podagru!”

2] **Es** saku: “Tātad nesiet viņu šeit, lai viņš atkal tiek vesels!” **Kāds** saka: “Kungs, tas būs grūti izdarāms. Šis podagras slimnieks ir tik nolēmēts, ka nevar atstāt gultu nu jau pilnus trīs gadus, un gultu, kurā viņš guļ, ir grūti pārnēsāt, tā kā tā ir piestiprināta pie grīdas. Vai tu nevēlētos aiziet pie slimnieka?” **Es** saku: ja gulta ir grūti pārnēsājama, tad ietiniet slimnieku kādā paklājā un atnesiet viņu šeit!” Pēc šīs pavēles daži ātri steidzas mājā, kur guļ podagras slimnieks, ietīta viņu paklājā, iznes ārā uz ielas pie Manis un saka: “Kungs, te ir tas nabaga slimnieks!”

3] Bet **Es** slimniekam jautāju, vai viņš tic, ka **Es** varu viņu izdziedināt. Te **slimais** Mani uzlūko un saka: “Mīļais draugs, tu gan tāds izskaties, šķiet, tu esi īsts dziednieks! Jā, jā, es tam ticu!”

4] Tad **Es** saku: “Nu tad, — piecelies un staigā! Tev palīgā nāca tava ticība; bet turpmāk sargies no saviem zināmiem grēkiem, lai tu atkal nesaslimsti ar podagru, kas otro reizi būtu ļaunāka, nekā tagad.”

5] Slimnieks tūlīt pieceļas, paceļ paklāju un sāk staigāt. Kad caur to viņš mana, ka viņš ir pilnīgi izdziedināts, viņš nokrīt Manā priekšā, pateicas un beigās saka: “Kungs, Tevī ir vairāk, nekā cilvēka spēks; slavēts lai ir Dieva spēks Tevī! Ak, svētīga tā miesa, kas Tevi iznesa, un svētīgas tās krūtis, kuras Tu zīdi!”

6] Bet **Es** viņam saku: “Un svētīgi visi, kas dzird Manus vārdus, tos patur savās sirdīs un pēc tiem dzīvo!” **Slimais** saka: “Kungs, kur var dzirdēt Tevi runājam?”

7] **Es** saku: “Vai tu pazīsti virspriesteri Jonaelu no Ziharas, kas upurēja uz Garicimas kalna? Redzi, viņam ir Mans Vārds; dodies turp un mācies to no viņa!” **Izdziedinātais** saka: “Kungs, kad viņš ir mājās sastopams?” **Es** saku: “Viņš stāv šeit Man līdzās; jautā viņam pats, viņš tev to pateiks!”

8] Tad **izdziedinātais** vērsas pie Jonaela un saka: “Cienijamais Jehovas virspriesteri uz Garicimas kalna, kurā laikā es drīkstētu nākt tavā namā?”

9] **Jonaels** saka: “Līdz šim tavš darbs pastāvēja gulēšanā un tavu ciešanu pacietīgā panešanā; tālab tev mājās nav daudz, ko zaudēt. Pavadi šo dienu ar mums un klausies; vēl daudz kas notiks, un rīt tev jāuzzina viss pārējais!”

10] **Izdziedinātais** saka: “Ja es varētu tikt uzskatīts kā cienīgs staigāt tādā sabiedrībā, te es jums ar prieku sekoju! Jo, mīļais draugs, ja trīs gadus cietā gultā vajadzēja paciest bieži neizsakāmas sāpes un caur tīru Dieva brīnumu pēkšņi tiek izdziedināts, tad tikai tā isti sajūt veselības vērtību. Un kāds tas ir prieks, varēt staigāt **taisnām (veselām)** kājām! Tādēļ es nu vēlētos, līdzīgi Dāvidam, dejojot un lecot iet jums pa priekšu un ar lielām gavilēm slavēt Tā Kunga lielo laipnību.”

11] **Jonaels** saka: “Ej un dari tā, lai mūsu acu priekšā piepildās tas, kas par Kungu stāv rakstīts: “Un tizlais lēkās kā briedis!”

12] Te izdziedinātais aizsviež prom paklāju, ātri dodas sabiedrības priekšgalā, sāk lēkāt un gaviļēt un savā priekā neļaujas traucēties. Jo divu vai trīs lauku ceļu attālumā no Jairuta pils viņam nāk pretī caur abiem jaunekljiem uz kādu sānceļu noklīdušie romiešu algotņi un tiesas kalpi kopā ar viņu vadoņiem un, viņam viņa priekā traucēdami, jautā, ko viņš te darot. Bet viņš caur to neļaujas traucēties un arvien vēl lēkādam, it kā nepiegrīžot vēribu virsnieka jautājumiem, saka: “Kad cilvēki kļūst priecīgi, tie lopi kļūst bēdīgi; jo cilvēku prieks lopiem nes nāvi! Tādēļ tikai *Jurhael! Jurhael!* — Cilvēki pilni prieka, lopi pļāvā bēdīgi! — *Jurhael! Jurhael!*” Izziedinātais bez mitas tā turpina. Tas virsnieku sadusmo un viņš viņam aizliedz šādi trokšņot.

13] Bet **izdziedinātais** saka: “Ko tu man aizliedz priecāties?! Pilnus trīs gadus es nolēmēts gulēju gultā! Ja tu būtu nācis pie manis un man teicis: “Celies un staigā!, un pēc šīs uzrunas es būtu kļuvis tik vesels, kāds es nu esmu, tad es dievišķi augsti būtu godājis tevi un katru vārdu no tavas muts; bet tā kā tu tāds neesi un tava vara pret mana jaunā Kunga varu ir tīrākais nekas, te es paklausu tam varenākam Kungam, — un tādēļ tikai atkal *Jurhael, Jurhael, Jurhael!*”

14] Te **virsnieks** nu pavisam nopietni aizliedz viņam sacelt šādu traci un piedraud viņam ar sodu; bet tajā acumirkli pie priecīgā pienāk **divi jauneklji** un viņam saka: “Neļaujies savā priekā traucēties!”

15] Kad **vadonis** pie viņa ierauga abus viņam jau pazīstamos jaunekljus, viņš savam pilnīgi neapbruņotajam pulkam acumirkli uzklīdz: “Bēdziet! Redziet, jau atkal abi Plutona kalpi!”

16] Kad virsvadonis izsauc šādu komandu, tad viss šis romiešu gūstītāju leģions mūk tā, kā iepriekš nekas līdzīgs vēl nekad nebija redzēts. Bet **izdziedinātais** nu lec un gaviļē vēl vairāk un bēdzējiem kliedz pakaļ: “*Jurhael! Jurhael!* Kad cilvēki ir priecīgi, lopi ir bēdīgi!” — Pēc tam viņš kļūst mierīgāks, atgriežas pie Jonaela un viņam saka: “Draugs, ja ejot tev runāt nav nepatīkami, te tu gan varētu man darīt zināmu kaut ko no tā, kas tev no šī Kunga, kas man deva veselību, ir kā kāds jauns vārds!? Jo ja man šāds vārds sev jāpadara par likumu, tad vispirms man vajag to zināt!”

17] **Jonaels** saka: “Redzi, mēs atkal tuvojamiem vienam ciemam, kas pēc romiešu jaunās konstitūcijas nu ir miests; te Kungs noteikti atkal kaut ko uzsāks! Bet tu jau tāpat seko mums pilsētā; manā jeb Irhaelas namā tu atradīsi pajumti tik ilgi, cik tev patīks. Tur tev ar visu jātiek iepazīstinātam! Mēs nu arī vairs neesam tālu no pilsētas. Šī apdzīvotā vieta, kurai mēs nu tuvojamiem, pēc kādas jaunas Romas kārtības īstenībā jau pieder pie pilsētas, bet, tā kā tā romiešiem kalpo kā teicams cietoksnis, tad viņi to ir atdalījuši no Ziharas, apkārt uzcēluši valni un devuši īpašu nosaukumu. Šī apdzīvotā vieta nav liela; pēc tūkstoš soļiem tā mums ir aiz muguras. Pēc tam mēs pagriezījamies pa kreisi un pēc tikko septiņiem lauku ceļiem jau esam pie Ziharas pirmajām mājām; tādēļ vēl tikai neaudz pacieties un tad tava vēlēšanās tev tiks izpildīta!”

18] **Izziedinātais** saka: “Ak, pie Ābrama, Īzaka un Jēkaba! Ja šī vieta ir romiešu garnizona postenis, tad mums klāsies slikti! Romiešu karavadonis mūs slikti saņems, jo tikai pirms nedaudz acumirkļiem viņš no mums apkaunojoši bēga!”

19] **Jonaels** saka: “To visu atstājam tam Kungam, kas nu ir kopā ar mums! Viņš visu izdarīs labi un pareizi! Bet es nu jau redzu no turienes nākam mums pretī karavīru baru ar baltu karogu; tā man šķiet esam laba zīme!”

20] **Izziedinātais** saka: “Ak jā, ja vien tā nav parastā romiešu kara viltība!? Jo tāda veida lietās romiešu un grieķu karavīri ir ļoti izveicīgi!”

67. ZIHARĀ. — SVARĪGA RUNA PAR MESIJAS, SĀTANA UN DIEVA KĀRTĪBU. KUNGS KĀ JAUNĀ MĪLESTĪBAS BAUŠĻA PASLUDINĀTĀJS. JEHOVAS KLĀTBŪTNE MAIGĀ VĒSMIŅĀ.

1] **Jonaels** saka: “Pret cilvēku varu tāda veida viltībām var būt panākumi; bet pret Dieva varu nekādas tādas viltības neko nelīdz. Ar Dieva varu var ko panākt vienīgi tīra un patiesa mīlestība; viss cits ir pelavas pret spēcīgas vētras varu! Tādēļ neraizējies; jo ar mums ir Dievs! Kas te varētu būt pret mums?!”

2] **Izziedinātais** saka: “Jā gan, jā gan, tev ir taisnība! Bet arī ar Ādamu, bez šaubām, bija Dievs, un tomēr caur slīpētāko viltību Sātans prata Ādamu iegūt. Un eņģelim Mihaelam pēc triju dienu cīņas Mozus miesu tomēr vajadzēja atstāt Sātanam! Dievs gan ir visuvarens, par to nav šaubu; bet Sātans ir pilns ļaunākās viltības un tā Dieva tautai ir jau nodarījusi daudz ļauna. Tādēļ tīģera priekšā, kamēr tas

ir dzīvs, uzmanība ir nepieciešama; tikai kad tas reiz ir miris, var pavisam brīvi elpot bez piesardzības un rūpēm!”

3] **Jonaels** saka: “Arī tev savā veidā ir taisnība, bet tev nu vajag labi apdomāt to, ka Tas Kungs agrāk Sātanam pieļāva, darīt tā vai citādi. Pirmradītajam garam (Luciferam; izd.) vajadzēja tikt **atstātam ilgam laikam** viņa brīvības pārbaudei, jo viņš bija ne tikai pirmais, bet arī lielākais radītais gars.

4] Bet šis laiks nu ir beidzies un Nakts firsts tagad tiks iekalts ļoti stiprās važās, kurās viņš nekad nespēs kustēties tik brīvi, kā līdz šim.

5] Šī iemesla dēļ, ja mūsos valda pareiza mīlestība uz Dievu, mēs uz Zemes gan varam staigāt bezrūpīgāk, nekā tas bija agrāk zem bargās likuma nastas.

6] No Ādama līdz mums valdīja *gudrības likums*, un, lai tādu likumu piepildītu, vajadzēja daudz gudrības un spēcīgāko un noteiktāko gribu.

7] Bet Dievs redzēja, ka cilvēki gudrības **likumu nekad nevēlējās**, un nu pats nāca pasaulē, lai viņiem dotu *jaunu mīlestības likumu*, kuru viņi viegli varēs izpildīt. Jo gudrības likumā Jehova starp cilvēkiem lika mirdzēt tikai Savai gaismai; bet tā gaisma nebija Viņš Pats, bet gan tā tikai izgāja no Viņa starp cilvēkiem, tāpat, kā arī cilvēki ir izgājuši no Viņa, bet tomēr vēl nav pats Jehova. *Bet caur mīlestību un mīlestībā Jehova Pats* nāk pie cilvēkiem un garīgi visā patiesības pilnībā cilvēkā ņem mājvietu, un caur to radīto cilvēku visā dara Sev pilnīgi līdzīgu. Un te tad Sātanam vairs nav iespējams, ar savu viltību pieskarties tā apbruņotam cilvēkam; jo Jehovas gars cilvēkā vienmēr redz visas Sātana lai cik slepenībā turētās viltības, un viņam vienmēr pārpilnam ir vara Sātana pilnīgo neatkarību aizslaucīt putekļos.

8] Praviētis Elija šo tagadējo cilvēku stāvokli, kur Jehova mīlestībā tieši nāk pie cilvēkiem, nosauca par maigu vēsmiņu; bet lielā vētrā un ugunī Jehovas nebija!

9] Maigā vēsmiņa tāpat ir cilvēka mīlestība uz Dievu un viņa brāļiem, kurā ir pats Jehova, kamēr gudrības vētrās un likuma degošā zobenā Viņa nav!

10] Un, tā kā pie mums, kopā ar mums un starp mums ir Pats Jehova, tad mums Sātana viltības pavisam vairs nav tik ļoti jābaidās, kā tas diemžēl pietiekami bēdīgi bija pirmlaikos un iepriekšējā laikā, un tā nu tu Romas asinskārajam tīģerim viņa viltīgajā vaigā vari skatīties drosmīgāk un bezrūpīgāk! Vai tu pirmīt neredzēji, ka no diviem jaunekļiem apkaunojoši laidās lapās vesels leģions?! Bet mūs pavada liels skaits jaunekļu, un mums jābaidās no pretimnākošiem romiešiem ar baltu karogu?! Es tev saku: pat ne sapnī, kur nu vēl īstenībā!”

11] Par šo runu **izdziedinātais** iepleš acis un pēc neilga laika saka: “Ko tu saki? Jehova tagad būtu starp mums? Es domāju, ka šis vīrs, kas man palīdzēja, ir vienīgi tikai gaidītais Mesija!? Kā tad Jehova un Mesija pie tevis ir viens?”

12] Ka Mesijā Dieva spēks valdīs daudz lielākā pilnībā, nekā valdīja visos praviešos, kopā ņemot, to es spēju ļoti labi aptvert; bet, ka Mesija un Jehova būtu pilnīgi viens, to es nekad nebūtu iedrošinājies domāt, kur nu vēl izteikt! Pie tam stāv arī rakstīts, ka Jehovu sev nav jāstādās **priekšā ne zem kāda atēla**, un šim cilvēkam, kuram patiesi ir visas Mesijas īpašības, jābūt Pašam Je-ho-vam?! Jā, ja tu kā virspriesteris to atzīsi, tad man tā ir pilnīga patiesība!

13] Ka Mesija drikstētu būt kāds sevišķs Dievs, to es domāju tūlīt pēc manas izdziedināšanas; jo pēc Rakstiem mēs, pēc Dieva likumu turēšanas, visi vairāk vai mazāk esam dievi. Bet, ka Viņš būtu pats Jehova!? — Jā, ja tā, tad tas nu nozīmē izturēties citādi! Es esmu ticis izdziedināts no Viņa Paša, — un te nu nozīmē pavisam citādi pateikties.”

14] Te viņš tūlīt grib iet pie Manis. Bet Jonaels attur viņu un ieteic to darīt tad, kad viņi būs Ziharā, un izdziedinātais ar to ir pilnīgi mierā.

68. ZIHARĀ. — ROMIEŠU MILITĀRĀ DELEGĀCIJA. SARUNA STARP KUNGU UN ROMIEŠU VIRSNIĒKU PAR PATIESĪBU. CILVĒKI UN CILVĒKU MASKAS. PAR PILNĪBU. PAR KUNGA SEKOTĀJIEM.

1] Bet nu pie mums arī pienāca romiešu militārā delegācija un tās vadītājs no šī cietokšņa virspavēlnieka un komandanta puses man pasniedza lūgumrakstu, kurā tas visu cilvēku svētības vārdā Man lūdz notikušo neievērot un sabiedrību tā noskaņot, ka tā nevienam nestāstītu, kas te ir noticis. Jo tas viņam kaitētu un tomēr nevienam nenestu nekādu labumu.

Bet visiem būs labāk, nevis sliktāk, ja viņu, kā Romas virspavēlnieku, padara par savu draugu, nevis

ienaidnieku! Arī Jairutam jāklusē, un viņam būs drošība, ka turpmāk viņa mājā būs miers. Bet vispār viņš lūdza Mani vēlēties apmeklēt viņa rezidenci; jo viņam ar Mani būtu jāpārrunā ļoti slepenas un svarīgas lietas!

2] Uz to **Es** vēstules nogādātājam atbildēju: “Saki savam pavēlniekam, ka jānotiek tā, kā viņš ir lūdzis. Bet viņa rezidenci Es tomēr neapmeklēšu; bet ja viņš ar Mani grib runāt par slepeni svarīgām lietām, tad viņam mani jāgaida pie šīs apdzīvotās vietas ieejas vārtiem, un Es viņam darišu zināmu, kā ir ar tām lietām, par kurām viņš gribēja ar Mani runāt!

3] Pēc šiem vārdiem deputāts ar saviem pavadoņiem attālinās un savam pavēlniekam pavēsta visu, ko no Manis dzirdēja, un viņš kopā ar saviem izraudzītiem komandieriem tūlīt dodas uz vārtiem un gaida Mani.

4] Bet Jairuts Man jautā, vai ielūgumam būtu jāuzticās, jo viņš pazīst šī virspavēlnieka lielo viltību. Šādā veidā un kārtā viņš jau daudzus ir aizsūtījis citā pasaulē!

5] **Es** saku: “Mīļais draugs, Es arī viņu pazīstu, kāds viņš bija un kāds viņš ir. Tie jaunekļi viņam ir iedzinuši neizdzēšamu respektu, viņš viņus tur par ģēnījumiem un Mani par sava Dieva Jupitera dēlu un no Manis nu vēlas uzzināt, kas te ir par lietu. Bet Es jau zinu, ko Es viņam teikšu!”

6] Ar to Jairuts apmierinās un mēs nonākam pie vārtiem, kur mūs jau gaida pulkvedis ar saviem virsniekiem. Viņš tūlīt iznāk priekšā, draudzīgi Mani sveicina un tūlīt grib Man vaicāt par to, kas viņu interesē.

7] Bet **Es** viņam aizsteidzos priekšā un saku: “Draugs! Mani kalpotāji nav nekādi ģēniji un Es pavisam neesmu tava Zeva dēls! Un nu tu zini visu, ko tu biji nodomājis uzzināt un Man jautāt!”

8] **Pulkvedis** par to ir ļoti pārsteigts, ka Es tūlīt atklāti zināju viņam atstātīt to, ko viņš sevī tikai domāja, tomēr nevienam to nebija darījis zināmu.

9] Kad viņš tā kādu laiku brīnās, tad viņš Man vēlreiz jautā un saka: “Ja tu tas neesi, tad saki man, kas tu un tavi kalpotāji īstenībā esat? Jo jūs katrā ziņā esat vairāk nekā parasti ikdienišķi cilvēki, un es varētu jums parādīt pienācīgo godu.”

10] **Es** saku: “Katrs cilvēks, kas godīgi jautā, ir arī līdzīgas atbildes cienīgs. Tu man godīgi jautāji, un tādēļ tev arī jāsaņem līdzīga atbilde, tātad klausies: Pirmkārt, Es esmu Tas, Kas nu stāv tavā priekšā, proti, cilvēks! Tagad uz Zemes gan ir daudzi, kas izskatās tā kā Es, bet tādēļ viņi tomēr nav cilvēki, bet gan tikai cilvēku maskas. Bet, jo pilnīgāks ir kāds paties cilvēks, jo vairāk varas un spēka ir viņa izpratnē un iedarbības bagātā gribā!”

11] **Pulkvedis** saka: “Vai katrs cilvēks var kļūt tik pilnīgs kā Tu?”

12] **Es** saku: “Ak, jā, ja viņš sevis pilnveidošanai dara to, ko Es mācu!”

13] **Pulkvedis** prasa: “Tad ļauj dzirdēt Tavu Mācību, un es gribu pēc tās darīt un dzīvot!”

14] **Es** saku: “Mācību Es tev gan varētu dot; bet tā tev maz līdzētu, jo tu pēc tās nedzīvotu. Jo cik ilgi tu esi tas, kas no Romas šeit esi iecelts, Mana Mācība tev neko nevar noderēt, — tev tad vajadzētu visu atstāt un sekot Man, citādi tev būtu neiespējami dzīvot pēc Manas Mācības!”

15] **Pulkvedis** saka: “Jā, tas gan būtu ļoti grūti! Bet neraugoties uz to, tu tomēr varētu man darīt zināmus dažus tavas mācības galvenos principus!? Jo man dažādās lietās jau ir visādas zināšanas un es tās labi saprotu; kādēļ es arī no tavas mācības nevarētu saņemt kādas zināšanas? Varbūt, ka es tomēr varu tās izpildīt!?”

16] **Es** saku: “Mans draugs, bet ja Mana Mācība pastāv tieši tajā, ka Man kāds seko, citādi viņš nevar ieiet Manas Pilnības Valstībā, kā tad tu to sev izlietosi?!”

17] **Pulkvedis** saka: “Tas gan izklausās ļoti dīvaini; bet tur tomēr kas var būt! Tādēļ ļauj man par to nedaudz pārdomāt!”

18] **Pulkvedis** kādu laiku domā un tad saka “Vai tu te domā kādu personisku vai pamatu pamatā tikai kādu morālisku sekošanu?”

19] **Es** saku: “Personīga sekošana, kur tā ir iespējama, pastāvīgā savienībā ar morālisko, pavisam dabīgi, ir daudz teicamāka, bet ja pēc amata stāvokļa, kuram arī vajag būt, personiska sekošana ir neiespējama, tad pietiek arī ar apzinīgi morālisku. Bet pamatu pamatā vajag būt sirds mīlestībā uz Mani un visiem cilvēkiem un no tā tīrākā patiesībā, citādi vienīgi morāliska sekošana būtu garīgi mirusi. — Vai tu to saproti?”

20] **Pulkvedis** saka: “Tas ir neskaidri! Bet ja tā, kas tad man jādara ar visiem mani skaistajiem dieviem? Mani senči tiem ticēja; vai ir pareizi, ka es palieku uzticīgi manu senču ticībai, vai arī man jā-

sāk ticēt jūdu Dievam?”

**69. ZIHARĀ. — PAR NEESOŠIEM DIEVIEM. PAR PATIESĪBAS VĒRTĪBU UN BŪTĪBU UN CEĻU
UZ TO. ĪSTENAIS GORDIJA MEZGLS. MĪLESTĪBAS NOSLĒPUMS. GALVA UN SIRDS. PATIESĪBAS
ATSLĒGA UN MĪTNE.**

1] Es saku: “Mīļais draugs, visi tavi senči un vēl mazāk viņu dievi, kurus viņi godināja, nav nekas; jo visi tavi senči sen jau ir miruši, un viņu dievi nekad nav eksistējuši nekur citur, kā izņemot poētisku cilvēku fantāzijā. Aiz to vārdiem un attēliem nekad nav slēpusies reāla īstenība. Tātad, ja tu tukšo ticību taviem dieviem atmet, tad tu patiesi neko nezaudē, jo viņi tavu dvēseli tikpat maz var spēcīnāt, kā uzgleznots ēdiens var apmierināt tavas miesas izsalkumu! Viss tas, kā teikts, tātad nav nekas; bet svarīga ir tīra patiesība un dzīve pēc un caur šo tīro patiesību!

2] Jo, ja tu dzīvo no meliem, tad tava dzīvība pati sevi nav nekas cits kā meli, un nekad nevar sasniegt nekādu realitāti; bet ja tava dzīvība, izrietēdama no patiesības, pati sevī ir patiesība, tad viss, ko tava dzīvība iegūst, ir realitāte un patiesība! Bet no meliem neviens nevar ieraudzīt un pazīt patiesību, jo meliem viss ir meli. Tikai tas, kas no jauna atdzimst no patiesības gara un pats sevi kļūst par patiesību, jā, pilnīgu patiesību, tam pat meli kļūst par patiesību!

3] Jo kas melus var pazīt par meliem, tas pats visa ir patiesība, tādēļ, ka viņš melus tūlīt pazīst kā tādus, kas tie ir; un tā arī ir patiesība. Vai tu to aptver?”

4] **Pulkvedis** saka: “Draugs, Tu runā pareizi un Tevī ir kāda dziļa patiesība! Bet lielā diženā patiesība, kur tā ir un kas tā ir? Vai lietas, kā mēs tās redzam, ir tik patiesas, jeb vai nēģera acs tās redz citādi, nekā mēs? Vienam kāds auglis garšo kā salds un patīkams, kādam citam tas pats auglis šķiet rūgts un pretīgs! Tā dažādas ļaužu ciltis runā dažādās valodās; kura starp tām ir pareiza un laba?! **Katram atsevišķam indivīdam pašam par sevi daudz kas var būt** paties; bet kāda vispārēja, visu aptveroša patiesība, pēc maniem uzskatiem, nekad nevar būt, — un ja tāda ir, tad rādi man, kur un kas tā ir, un iekš kā tā pastāv!”

5] Es saku: “Mans draugs, redzi, te atrodas senais, tev zināmais Gordija mezgls, kuru, izņemot tev zināmo Maķedonijas varoni, neviens nevarēja atraisīt!

6] Ko tu redzi un sajūti ar miesas līdzekļiem, līdzinās miesai un tās līdzekļiem; tas kā tie ir nepastāvīgs un pārejošs. Bet kas ir nepastāvīgs un pārejošs, kā tas tev varētu piedāvāt vielu mūžīgi pastāvošai un neiznīkstošai patiesībai?!

7] Cilvēkā ir tikai viens, un šis lielais un svētais viens ir *mīlestība*, kas te ir patiesas uguns no Dieva un mājo sirdī; un patiesība nav nekur citur, kā vienīgi šajā mīlestībā, tādēļ, ka mīlestība pati ir visas patiesības pirmamats Dievā un no Dieva katrā cilvēkā!

8] Ja tu lietas, kā sevi pašu, gribi ieraudzīt un pazīt pilnā patiesībā, tad tev tās arī vajag saskatīt un pazīt no šī vienīgi patiesā tavas esamības pirmamata; viss pārējais ir maldi, un katra cilvēka galva, un kas ir galvā, pieder pie tev zināmā Gordija mezgla novada, kuru neviens nevar atraisīt ar prātošanu.

9] Cilvēks ar mīlestības garu sirdī tikai ar asu spēku var pārcirst šo mezglu un tad sirdī sākt domāt, redzēt un izprast un tikai tad pa tādu jauno ceļu sasniegt savas, kā katras citas esamības un dzīvības patiesību!

10] Tava galva tev var sagādāt neskaitāmus dievus; bet kas tie ir? Es saku, —nekas cits kā tukši, nedzīvi veidojumi, radīti smadzenēs caur tās vieglprātīgo mehānismu, bet sirdī tu atrodi vienu Dievu, kas ir paties, tādēļ, ka mīlestība, kurā tu vienīgi patieso Dievu esi atradis, pati ir patiesība.

11] Patiesība tātad ļauj sevi meklēt un atrast tikai patiesībā; bet galva ir darījusi pietiekami, ja tā tev ir devusi atslēgu uz patiesību. Bet atslēga uz patiesību var būt viss, kas tevi mudina un velk uz mīlestību; tālab seko tādai tieksmei un mudinājumam un ieej savas sirds mīlestībā, un tu atradīsi patiesību, kas tevi atbrīvos no visiem māņiem.”

**70. ZIHARĀ. — PIEMĒRS PAR GALVAS UN SIRDS BŪTĪBU. “AR NOZIEDZNIĒKU APEJIES NEVIS
KĀ TIESNESIS, BET GAN KĀ MĪLOŠS BRĀLIS, TAD TU ATRADĪSI PATIESĪBU UN SVĒTĪBU!”
DUSMAS IR TIESA. KUR TRŪKST MĪLESTĪBAS, NAV PATIESĪBAS. BEZGALĪBAS VISPĀRĒJĀ
PATIESĪBA. MĀJIENS PAR VIŅPASAULES INDIVIDUĀLO ESAMĪBU. “KAS TU ESI?” “SEKO
MAN!”**

1] (**Kungs**): “ Vienam piemēram tev šī lieta jāap dara vēl gaišāka.

2] Redzi, starp taviem padotiem ir daži, kuri ir nogrēkojušies pret taviem likumiem, un tādēļ viņiem jātiek sodītiem! Tu pēc priekšraksta ar viņiem veic izmeklēšanu un caur dažādiem viltīgiem jautājumiem vēlies panākt viņu atzišanos, bet viņi ar viņu galvu palīdzību visu noliedz tikpat viltīgiem un gudriem vārdiem, ar cik viltīgiem un gudriem ar savas galvas palīdzību tu viņus izjautāji. Šādā veidā vieni meli vienmēr dod ceļu otriem un tu ar viņiem nenonāc ne pie kāda cita mērķa, ka tev beigās bez viņu atzišanās vajag viņus notiesāt pēc bieži naidīgu liecinieku izteikumiem, kuros arī nav nekādas patiesības, un pie tam vienmēr vari pieņemt, ka no desmit tikai viens saņem taisnīgu spriedumu un nevainīgais ar vainīgo manto vienu likteni.

3] Bet taviem nabaga brāļiem stājies reiz pretī nevis kā tiesnesis, bet gan kā cilvēks, pilns mīlestības, un tiem, kuri pret tevi ir noziegušies, viņu sirdis pamodini pretmīlestību, un šie grēcinieki ar asarām un nožēlām tev uzticami un patiesi atzīsies, kā, kad un ko viņi pret tevi noziegušies! Bet tad viņus arī neso di! Jo katrs sods pats nav nekāda patiesība, bet gan tās pretstats, jo sods nenāk no mīlestības, bet gan no likuma un tā devēja dusmām. Bet pašas dusmas ir tiesa; bet tiesā nav mīlestības. Bet kur trūkst mīlestības, tur arī nav patiesības.

4] Tādēļ turies pie tīras mīlestības un rīkojies tās patiesībā un spēkā un tad tu arī atradīsi patiesību un ļoti saskatāmi ieraudzīsi, ka ir viena *vispārēja* patiesība, kas caurstrāvo ne tikai šo Zemi, bet gan visu bezgalību!

5] Ja tu starp cilvēkiem vēlētos tā rīkoties, te tu morāliski Man sekotu pavisam derīgi un, caur tādu sekošanu sev iekarotu mūžīgu dzīvību. Bet ja tu paliec, kādas nu esi, tad tev aiz kapa nepaliks nekas cits, kā nakts un tukša, melīga esamība, kas tur ir mīlestības un patiesības gara nāve!

6] Jo redzi, šis Zemes dzīve turpinās tikai ļoti īsu laiku; tad nāk bezgalīga mūžība! Kā tu kritīsi, tā tu arī paliksi guļam, ja tevī nav kļuvusi dzīva īsta patiesība!

7] Tagad tu zini visu, ko tev pagaidām ir svarīgi zināt. Bet ja tu gribi vairāk, tad pie izdevības ej uz Ziharu pie virspriestera Jonaela, viņš tev darīs zināmu visu, ko viņš no Manis ir mācījis, redzējis un piedzīvojis! Rīkojies pēc tā, tad tu tapsi svētīts!”

8] **Pulkvedis**, pavisam pārņemts no Manu vārdu patiesības, saka: “Draugs, no tavas runas es nu secinu, ka tu esi šīs Zemes gudrākais no gudrajiem, un tādēļ es darīšu visu, ko tu man ieteici; bet tagad es no tevis paša tikai to gribētu uzzināt, kas tu pavisam īstenībā esi! Jo redzi, neskatoties uz to, ka no taviem tevi pavadošiem jaunekļiem es esmu cietis pilnīgu, visapkaunojošāko pazemojumu, kuru citādā veidā nevaru sev izskaidrot, **ka es nepieciešamā kārtā pieņemu**, ka šie dievu jaunekļi vai ģēniji no Debesīm un tādēļ brīnumaini spēja likt man bēgt, tomēr vienīgi tikai no tavas lielās gudrības es atzīstu, ka tev acīmredzami vajag būt *vairāk* nekā vienīgi pavisam vienkāršam cilvēkam! Tu Saviem mācekļiem jau noteikti esi teicis un rādījis, kas tu esi; bet tu redzi, ka es nu pats, mazākais, garā, visā nopietnībā gribu kļūt tavs māceklis! Tātad arī man saki, par ko man tevi jātur! Kas un no kurienes pamatu pamatā tu esi?”

9] **Es** saku: “Pirmkārt, Es tev pamatu pamatā jau to teicu, un, proti, tā, kā tu to viegli vari aptvert, ja tu par to labi pārdomātu, un, otrkārt, Es tev tikko norādīju uz Jonaelu. Ja tu pie viņa aiziesi, tad tu jau uzzināsi visu, kas tev nu vēl trūkst. Bet nu ilgāk vairs neaizkavē; jo diena sāk tuvoties savām beigām, un Man šodien vēl daudz ko vajag paveikt!”

10] **Pulkvedis** saka: “Tad atļauj man, ka es tevi pavadu līdz pilsētai!”

11] **Es** saku: “Ceļš ir brīvs un ja tu gribi Mani pavadīt ar labiem nodomiem, tad dari to! Bet ja tevī slepenībā ir vēl kāds elišķs iemesls, tad paliec mājās jo tad tev šāda pavadīšana nedos nekādu svētību! Manu varu tu jau esi pārbaudījis.”

12] **Pulkvedis** saka: “Tas lai ir tālu no manis; kaut gan šajā kritiskajā laikā, kad arvien vairāk tuvojas mistiskais laiks, kurā jūdi no viņu Dieva gaida varenu glābēju, kas viņus atbrīvotu no Romas kundzības, un tagad šur un tur no jūdu puses dzird čukstus, ka šādam glābējam jau jāatrodas uz Zemes, man tam būtu iemesls! Es tātad ļoti viegli varētu domāt, ka tieši tu esi šis glābējs, — jā, es slepenībā jau arī tā domāju. Bet lai nu ir kā ir, es tevi atzīstu par gudrāko no gudriem un tādēļ tevi mīlu kā patiesu cilvēku draugu, un tā tādām manām domām arī pavisam nav mani jātraucē patiesības dēļ tev sekot. Personīgi tagad līdz Ziharai un garīgi visu manu dzīvi, kaut gan es labi zinu, ka es kā romietis ar to sev neuzcelšu nekādu triumfa arku! Tagad es tev sevi pilnīgi atklāju un tādēļ vēlreiz tev jautāju, vai es drīkstu tevi pa-

vadīt. Ja tu saki jā, tad es tevi pavadišu; bet ja Tu saki nē, tad es palikšu šeit!”

13] Es saku: “Nu tad pavadi mani kopā ar visiem tiem, kas šeit stāv tev līdzās, lai tev blakus ir derīgi liecinieki!”

**71. ZIHARĀ. — TAS KUNGS DZIEDINA PULKVEŽA SIEVU. SVARĪGI DZĪVĪBAS PADOMI, LAI
NONĀKTU PIE PILNĪGAS PATIESĪBAS UN DARBĪBAS SPĒKA. TAS KUNGS LIECINA PAR TĒVU.
MĀCĪBAS KRITĒRIJS.**

1] Pēc šīs atbildes Es jautāju pulkvedim, vai šajā vietā nebūtu kāds slimnieks. Nu **Pulkvedis** saka: “Draugs, ja tu varbūt kaut ko saproti arī no dziedniecības, tad dziedini manu sievu! Jo viņa jau veselu gadu cieš no kādas slepenas slimības, kuru neviens ārsts nepazīst. Varbūt tavas gudrības dziļumiem būtu iespējams slimību pazīt un sievai palīdzēt!”

2] Es saku: “Es tev saku, tava sieva ir vesela! Sūti pēc viņas!”

3] **Pulkvedis** vienu kalpotāju tūlīt sūta pie sievas, bet pulkveža sieva pavisam liksma un vesela uz sliekšņa jau nāk kalpotājam pretī un kopā ar viņu tūlīt dodas pie pulkveža. Bet viņš ir par to pār mēru pārsteigts un Man saka: “Draugs! Tu esi Dievs!”

4] Es saku: “Jūs, cilvēki, tomēr visi esat vienādi! Ja jūs neredzat zīmes, tad jūs neticat! Bet jūs tomēr vēl esat svētīti, jo zīmju dēļ jūs tomēr vēl ticat; bet ja kāds neticētu arī zīmju dēļ, kuras Es izdaru, tas ir nolemts nāvei.

5] Bet turpmāk tikai tie cilvēki kļūs svētīti, kuri ticēs bez zīmēm tikai Manu Vārdu patiesības dēļ un pēc tiem dzīvos! Viņi tikai tad sevī atradīs patiesu dzīvu zīmi, kas te nozīmē mūžīgu dzīvību un to tad neviens vairs nevarēs viņiem atņemt.

6] Tev nu ir prieks, ka Es tavu sievu izdziedināju tikai caur Manas sirds gribu, un nepārtraukti sev jautā: “Kā tas ir iespējams?” Bet Es tev saku: “Ja kāds cilvēks dzīvotu pēc tīrās iekšējās patiesības un tad pats nonāktu tādā patiesībā, un savā patiesībā vairs nešaubītos, tad viņš uz kādu, šo apvidu ietverošo kalnu varētu teikt: “Pacelies un krīti jūrā!”, — un kalns paceltos un kristu jūrā!

7] Bet tā kā tevī kā ļoti daudzos citos šāda patiesība nemājo, tad jūs ne tikai nevarat darīt tādas darbus, bet jums bez tam vēl vajag pa galvu un pa kaklu brīnīties, ja Es, Kuram Sevī tāda patiesība ir visā pilnībā, jūsu acu priekšā veicu lietas, kuras var tikt izdarītas vienīgi caur iekšējās dzīvas patiesības varu!

8] Tikai šādā patiesībā ticība, ka te cilvēkā ir gara labā roka, kļūst dzīva un darbīga; un gara roka sniedzas tālu un paveic lielas lietas!

9] Ja caur šādu patiesību jūsos jūs gara roku pietiekami spēcīnāsiet, tad jūs darīsiet to, ko jūsu acu priekšā nu esmu darījis Es un turklāt pavisam skaidri saprātīsiet, ka tas ir vēl daudz vieglāk iespējams, kā ar miesas rokām no zemes pacelt akmeni un to mest vairākus soļus sev priekšā!

10] Tādēļ dzīvojiet pēc tādas Manas Mācības! Esiet Mana vārda, Mācības un darba darītāji un ne tikai tukši klausītāji un apbrīnotāji, tad arī jūs sevī saņemsiet to, ko jūs nu Manī tik ļoti apbrīnojat!

11] Bet Es jums to nerādu no Sevis Paša, bet gan no Tā, Kas pirms pasaules radīšanas Man to mācījis, un Tas ir Tas, par Kuru jūs sakāt, ka Viņš esot jūsu Tēvs, — bet jūs viņu nepazīstat un vēl nekad neesat pazinuši. Bet Viņš, par Kuru jūs sakāt, ka Tas esot jūsu Tēvs, ir tas, no kura ir visas lietas: eņģeļi, saule, Mēness un zvaigznes un šī Zeme ar visu kas ir tajā un uz tās!

12] Bet, kā šis Tēvs pirms visas pasaules Mani mācīja, tā nu arī es jūs mācu, lai Tēvs, Kas nu dzīvo Manī, arī jūsos ņem mājvietu un jūsos, kā Manī no mūžīgā pirmamata, kas te nozīmē un ir *mīlestība* Dievā, bet kas atkal ir īstenā Paša Dieva būtība, vēlētos dzemdināt pirmmūžīgi tīru patiesību!

13] Tātad neaizraujaties tik ļoti ar brīnumiem, kuras Es veicu jūsu acu priekšā, lai jūs nenonākat kādā mirušā, tiesātā ticībā, kas nekam nav derīga, bet gan dzīvojiet un rikojieties pēc tā, ko Es jums mācu, tad jūs paši sevī mantosiet to, ko jūs nu pār mēru apbrīnojat Manī; jo jūs visi esat aicināti būt tikpat pilnīgiem, cik pilnīgs ir Pats Tēvs Debesīs! Tagad jūs zināt visu; dariet pēc tā, un jūs sevī pamanīsiet, vai Es jums teicu patiesību, vai nē! Tātad caur darbiem pārbaudiet Manu Mācību, bet ar visu dedzību, tālu no katras remdenības, un tikai caur to jūs uzzināsiet, vai šī mācība ir no kāda cilvēka, vai no Dieva!”

14] Pēc šīs svarīgās pamācības **Pulkvedis** saka: “Tagad manī sāk ataut gaisma! Visā tajā gan ir kāda neapbrīnināmi dziļa gudrība, kura mums, parastiem cilvēkiem, pirmajā brīdī ir grūti aptverama; bet tas patlaban nav tik ļoti svarīgi. Jo ja izpratni var sasniegt tikai caur darbību, tad es nu atmetu visu

tālāko prātošanu un pēc tam, kad caur Jonaelu visā tikšu iesvaidīts, tūlīt arī nodošos pavisam nopietnai darbībai. Un pie šīs apņemšanās lai palieku!”

15] Es saku: “Labi tā, Mans draugs; bet ja tu tādā veidā sasniegsi gaismu, tad liec tai mirdzēt arī tavim brāļiem; ar to tu sev sagādāsi algu debesīs! — Bet nu dodamies uz Ziharu; jo arī tur Man vēl kaut kas jāpaveic. Un tā ejam tālāk!”

72. GĀJIENS UZ ZIHARU. IEVĒROJAMI PAREĢOJUMI PAR NĀKOTNI. PAR PASAULES BEIGĀM UN VISPĀRĒJO TIESU. PAR LIELAJĀM SKUMJĀM. EŅĢEĻU VĒSTĪJUMI PIRMS KRISTUS ATKALATNĀKŠANAS. ZEME KĀ PARADĪZE. SĀTANA PĒDĒJĀ PĀRBAUDE. PAR KUNGA CIEŠANĀM UN AUGŠĀMCELŠANOS.

1] Mēs nu dodamies ceļā un virsnieks, kopā ar viņa izdziedināto sievu un saviem pirmajiem padotiem, Mani pavada. Bet pulkvedis un viņa sieva savā vidū ņem Jonaelu, aprunājas ar viņu un izvaicā par jūdu reliģiju un kas tajā attiektos uz Mani, un pirmajā ciematā izdziedinātais podagras slimnieks ļoti uzmanīgi piedalās šajā sarunā. Bet Es eju starp Jonaela septiņām meitām un viņa sievu. Arī viņas mani par daudz ko iztaujā, kas te drīzumā varbūt nāks pār pasauli, pār Jeruzalemi un pār Romu. Un Es viņām dodu laipnas atbildes un rādu, kā drīzumā tiks sodīts pasaules slepenais firsts un drīz pēc tam visi, kas ir viņa piekritēji. Vienlaicīgi Es viņām rādu arī *pasaules beigas* un vispārēju tiesu, līdzīgu tai Noasa laikā, un, dziļi pārsteigtas, viņas Man jautā, kad un kā tas notiks.

2] Bet Es viņām saku: “Manas mīlās māsas! Kā tas bija Noasa laikā, tā tas būs arī tad; mīlestība ies mazumā un kļūs pilnīgi auksta, ticība kādai, cilvēkiem no Debesīm pasludinātai, tīrai dzīvības mācībai un Dieva izpratne tiks pārvērsta tumšākā mirušā māņticībā, pilnā melu un krāpšanas, un varenie vēlreiz ar cilvēkiem apiesies pilnīgi kā ar dzīvniekiem un pavisam aukstasinīgi un bez sirdsapziņas liks viņus nokaut, ja viņi bez kādām ierunām nepaklausīs spožās varas gribai. Varenie ar visādiem spaidiem mocīs nabagos un ar visiem līdzekļiem vajās un apspiedīs katru brīvāku garu, un caur to pār cilvēkiem nāks tādas bēdas, kādas uz Zemi vēl nekad nav bijušas! Bet tad daudzo izraudzīto dēļ, kas būs sastopami starp nabagiem, dienas tiks saīsinātas; jo kur tas nenotiktu, varētu iet bojā pat izraudzītie!

3] Bet līdz tam no šī laika paies tūkstoš un atkal nepilns tūkstotis gadu! Bet tad Es starp nabaga cilvēkiem ar lielām aicinājuma bazūnēm sūtišu tādus pat eņģeļus, kā jūs viņus nu šeit redzat. Tie modinās Zemes garā mirušos cilvēkus no viņu it kā nakts kapiem; un kā uguns stabs veļas no viena pasaules gala līdz otram, šie daudzie miljoni pamodināto metīsies pāri visām lielvalstīm, un neviens vairs nespēs viņiem pretoties!

4] No tā laika zeme atkal kļūs par paradīzi un Es Manus bērņus vienmēr vedīšu pa pareizu ceļu.

5] Bet no tā laika pēc tūkstoš gadiem Nakts firsts reiz tikai ļoti īsā septiņus gadus un dažus mēnešus un dažas dienas ilgā laikā pēc viņa paša *brīvas* gribas vai nu pilnīgi kritīs, vai arī, iespējams, atgriezīsies.

6] Pirmajā gadījumā Zeme pie tās iekšējākās daļas tiks pārvērsta par mūžīgu cietumu; bet Zemes virspuse paliks paradīze. Bet otrā gadījumā Zeme tiks pārkārtota par debesīm, un miesas un dvēseles nāve pazustu uz mūžību! — Bet kā tas būs un vai tas notiks?! To iepriekš nedrīkst zināt pat ne pirmais debesu eņģelis; to zina vienīgi Tēvs! Bet ko Es jums tagad atklāju, to ātrāk nevienam nesakiet, līdz pēc dažiem Zemes gadiem jūs dzirdēsiet, ka Es no Zemes esmu ticis paaugstināts!”

7] Bet te meitas jautā, kā tāda paaugstināšana notiks.

8] Bet Es viņām saku: “Kad jūs par to dzirdēsiet, jūsu sirdis gan kļūs ļoti skumjas! Bet tad mieriniet sevi ar to, ka trīs dienas pēc tam Es atkal atradīšos jūsu vidū un Pats jums nodošu Jaunās Derības lielo apstiprinājumu un atslēgu uz Manu Mūžīgo Valstību! Bet skatieties, ka Es jūs tad sastopu tikpat tīras, kā esat tagad, citādi jūs nevarēsiet uz mūžību kļūt Manas līgavas!” — Uz to meitas kopā ar viņu māti Man apsola visu, ko Es viņām pavēlēju un ieteicu, uz precīzāko ievērot.

73. ZIHARĀ. — KUNGS AR SAVĒJIEM PIE IRHAELAS. JĀNIS, IZDZIEDINĀTAIS UN JONAELS. VIŅA LABĀ IZPRATNE, NO KUNGA SLAVĒTA UN SVĒTĪTA. KUNGS UN JAIRUTS.

1] Bet šādos apstākļos mēs arī sasniedzām pilsētu un, proti, tieši Irhaelas un tagad arī ārsta Jorama māju. **Jairuts** un virsnieks, tāpat kā viņa sieva un abi padotie nevar beigt pār mēru brīnīties par tās jauno skaistumu un izdziedinātais *podagras slimnieks* arī ir pār mēru pārsteigts un beigās pavisam skaļi

saka: “Tā, kas ir iespējams vienīgi tikai Dievam! Es kā zēns šajos šīs mājas vai pils pa lielākai daļai sabrukušajos mūros, kuru savam dēlam Jāzepam bija cēlis Jēkabs, nebēdnīgi ķēru ķirzakas, un nu tā stāv tik pilnīga, ka noteikti pilnīgāka netika no Jāzēpa uzcelta! Ak, vienā naktī to nevar paveikt nekāds cilvēcisks spēks! Es nu jau zinu, ko es darišu! Mans vārds ir Jānis; iegaumējiet šo vārdu!” —

2] Tas ir tas pats Jānis, kuram Mani mācekļi, kad Es otrā gadā viņus sūtīju mācīt tautu, reiz piedraudēja. Tādēļ, ka arī viņš, bez manas noteiktas pavēles, Manā Vārdā arī dziedināja cilvēkus un izdzina ļaunos garus. (Marka ev. 9:38–40; izd.)

3] **Jonaels** saka: “Draugs, tava griba, tava daba un tavi vārdi ir labi, bet viens tev vēl trūkst, un tas ir dievišķās gribas skaidra izpratne! Tādēļ tuvākās dienās nāc pie manis, vai arī nu tūlīt paliec šeit un es tevi tuvāk iepazīstināšu ar Dieva tā Kunga gribu! Tikai tad tu labā kārtībā varēsi panākt visu, ko savā labā tieksmē esi apņēmis.”

4] **Izdziedinātais** saka: “Lai Dievs tas Kungs tevi tam apgaismo! Es darišu, kā tu man ieteiksi; jo es redzu, ka tu esi šī lielā pravieša paties draugs un tālab tev no Viņa arī būs pareiza gaisma. Bet šis Praviētis ir pāri visam, un es domāju, ka tieši Viņš ir Tas, par kuru Dāvids tā dziedāja un pareģoja:

5] Tā Zeme pieder tam Kungam ar savu pilnību, un Zemes virsma un kas uz tās dzīvo; jo Viņš to ir dibinājis pie jūras un stiprinājis pie upēm. Kas kāps uz Tā Kunga kalna un kas stāvēs Viņa svētā vietā? Kam ir nevainīgas rokas un tīras sirdis, un kam nav prieks par tukšu mācību un kas nepatiesi nezvēr, tas saņems svētību no Tā Kunga un taisnību no Dieva, sava Pestītāja. Bet šī ir tā cilts, kas pēc Viņa vaicā, kas te meklē Tavu vaigu, Jēkab!

6] Atveriet plaši vārtus un paaugstiniet pasaules durvis, lai ienāk Tas goda Ķēniņš! Kas ir goda Ķēniņš? Tas ir Tas Kungs Cebaots; Viņš ir Tas goda Ķēniņš!” (24. psalms, izd.)

7] Un es, Jānis, kas no Viņa tika izdziedināts, atklāti šeit liecinu, ka Viņš iemiesots ir tas pats goda ķēniņš, par kuru Dāvids tā dziedāja un pareģoja! Tādēļ Viņam viss gods mūžībā!”

8] **Jonaels** saka: “Draugs, tagad tu jau stāvi uz pareiza pamata! Bet, starp mums runājot, pagaidām vēl nav istais laiks mūsu mutēs tā atdarīt. Bet kad Viņš, kā Viņš Pats to ir noteicis, no šejienes aizies, varbūt uz Galileju, tikai tad sāksim tautu par Viņu pamācīt, un ja Viņš tad drīzumā atkal atnāks pie mums, te Viņam mūsu vārtus jāatrod plaši atvērtus un pasaules durvis pienācīgi paaugstinātas Viņa ienākšanai, tas nozīmē, mūsu sirdīm Viņa uzņemšanai jābūt iespējami plašām un mūsu mīlestībai uz Viņu paceltai pāri zvaigznēm; jo mūsu sirdis ir tie vārti, kas ir plaši atverami, un tīra mīlestība uz Viņu ir tās durvis, kurām jātiek pāri visam paaugstinātām!”

9] Te **Es** nostājos starp abiem, Manas rokas uzlietu uz viņu pleciem un saku: “Tā ir pareizi, Mani mīlie draugi! Kur jūs vienmēr tā Manā Vārdā sapulcēsieties, tur Es, ja vairs ne redzami, bet tomēr vispēcīgi jūs stiprinādams, būšu starp jums! — Bet tagad Es pilsētas ielās sadzirdu kādu kņadu; tādēļ visi izturaties mierīgi! Redzēsīm, no kāda gara ir pārņemtas un vadītas viņu sirdis!”

10] **Jairuts** tūdaļ pienāk pie Manis un saka: “Kungs, tas ir ļauns troksnis un neko labu nenozīmē! Ja Tu gribi, es tūlīt lieku šeit ataicināt divus leģionus, un tūlīt iestāsies miers!”

11] **Es** saku: “Lai tas paliek! Ja tas būtu vajadzīgs, te Manā rīcībā jau ir patiesi sargi; un tu pats vari nedaudz paslēpties namā, lai neviens tevi neredz un nepazīst. Jo šajā pilsētā starp pasaules cilvēkiem nedzīvo nekāds labs gars, un viņi vēlāk pie taviem īpašumiem tev varētu nodarīt lielu zaudējumu!”

12] **Jairuts** saka: “Man vēl ir tie divi jaunekļi; viņi manus īpašumus jau aizstāvēs!”

13] **Es** saku: “Kaut arī, tad tomēr lai tā paliek; jo ja Man būtu vajadzīga cilvēku palīdzība, tad Es to izlūgtos no pulkveža, kurš arī ir šeit! Bet šāda palīdzība Man nav vajadzīga; tās dēļ esi mierīgs un atstāj to lietu!” Ar to **Jairuts** apmierinās un dodas Irhaelas namā.

74. ZIHARĀ. — NEKAUNĪGO MĒMO UN VIŅU MELĪGO BIEDRU DRAUDOŠĀ IZTURĒŠANĀS. JORAMA NOPIETNĪBA UN MĀCEKĻU DEDZĪBA PRET MELĪEM. KUNGA RĀJIENS UN PADOMI, KĀ IZTURĒTIET PRET CILVĒKU ĻAUNUMU. “NEATMAKSĀJIET ĻAUNU AR ĻAUNU! LĪDZĪBA PAR KUNGU UN KALPU. PIEMĒRS PAR ATRIEBĪBAS UN ATMAKSAS ĻAUNUMU.

1] Tūlīt pēc tam pie mums pienāk diezgan liels bars ļaužu, apbruņoti ar rungām, un viņu vidū desmit mēmie, kurus pirmā vakarā, viņu nekaunīgās gānīšanās dēļ, ārsts padarīja mēmus; un pūlis draudot pieprasa, lai šiem mēmajiem viņu mēles atkal tiek atraisītas!

2] Bet ārsts **Jorams** tūlīt iznāk priekšā un stingri vīrišķīgā balsī saka: “Ak jūs, ļaunuma bērni! Vai

tas ir jauns veids, nākt pie Dieva, lai Viņam izlūgtos žēlastību?!”

3] Te **pūlis** nedaudz atkāpjas un kliedz: “Kas ir šis Dievs un kur Viņš ir?! Vai tu beigās varbūt pats sevi neturi par dievu, jeb vai to burvi no Galilejas, tu, plecīgais Dieva zaimotāj?!”

4] **Jorams** vēl dedzīgāk saka: “Kurš ir jūsu “burvis no Galilejas”, jūs nožēlojamie nelieši?!” **Pūlis** kliedz: “Tas galdnieks no Nācaretas, tas ir tas, kuru mēs, tāpat kā viņa māti, kura arī ir šeit un viņa brāļus un māsas, kas arī ir šeit, ļoti labi pazīstam! Mēs pazinām arī viņa tēvu, kurš pirms gada esot nomiris, un, kā mēs dzirdējām, aiz sirdsēstiem, jo viņa sieva un bērni negribēja viņam sekot un uz visām pusēm viņu krāpa!”

5] Te **Jorams** par tādu zākāšanos no dusmām kļūst pilnīgi neprātīgs, viņš tūlīt steidzīgi nostājas manā priekšā, arī **Jēkabs** un **Jānis** pienāk klāt un kopā ar Joramu saka: “Kungs, Kungs, Kungs! Liec taču ātri starp šiem neliešiem krist ugunij no Debesīm, lai viņi tiek iznīcināti! Tas taču ir uz debesīm kliezdzoši, kādus visnekaunīgākos melus viņi uzdrošinās mūsu priekšā izteikt!”

6] **Es** saku: “Ak jūs, pērkona bērni! Ļaujiet viņiem melot; vai ir kāda uguns, kas dedzina ļaunāk, nekā meli?! Dariet tiem turklāt vēl labu, un viņi skries prom apkaunoti! — Ievērojiet sev to! Nekad sliktu neatlīdziniet ar sliktu un ļaunu ar ļaunu!” — Pēc tam tie trīs nomierinās un Jorams Man jautā, kas viņam ar šiem neliešiem nu jādara.

7] **Es** saku: “Manā Vārdā dari viņiem, ko viņi prasa un tad liec viņiem doties prom!” Un tad **Jorams** pūlim saka: “Tā Kunga Vārdā! Lai katrs, kas starp jums ir mēms, lai nu runā, tad iet savu ceļu uz mājām un dod Dievam godu!”

8] Pēc šiem Jorama vārdiem, visiem, kas bija mēmi, mēles tika atraisītas, bet viņi, izņemot vienu, kurš, mazākais, aicināja citus to darīt, Dievam godu nedeva. Bet kad **viņi** pēc tam teica: Tu nelga, vai tad mūs mēmus padarīja Jehova?! Šo nelaimi mums nodarīja viens burvestību zinātājs, un par to mums šim pagāniskajam buršanas dievam varbūt jādod gods?! Ja mēs to darītu, ko tad mēs sagaidītu no mūsu patiesā Ābrama, Izaka un Jēkaba visvarenā Dieva?!” Te arī tas viens, nedaudz labākas dabas, gāja prom kopā ar pārējiem deviņiem un neiedrošinājās dot Man pienākošos godu.

9] **Jorams** un visi manējie par to dusmojās un Sīmanis Pēteris, arī pilns dusmu, pienāk pie Manis un saka: “Kungs, kā Tev tas ir patīkami, tā gan tas ir labi; bet, ja man būtu tikai dzirkstelīte Tava garīgā spēka un varas, tad es zinu, ko es šiem dumjajiem un ļaunajiem, man tik ļoti svētā Tava Vārda zaimotājiem, darītu!”

10] **Es** saku: “Sīmani, vai tu jau esi aizmirsis Manu Mācību, kuru Es devu kalnā? Ko labu tu vari labi panākt ar to, ka tu ļaunu atmaksā ar ļaunu? Ja tu vārītu kādu ēdienu, kas pats par sevi ir negaršīgs, vai tu darīsi gudri, lai tā vietā, kur ar sāli, pienu un medu to padarītu gardu, tu šo ēdienu pārliesi ar žulti un alojas sulu? Ja tu kādam, jau tāpat labam ēdienam pieliec klāt vēl ko labāku, tad par to tevi neviens neapvainos par muļķi; bet ja tu sliktu ēdienu caur vēl sliktākām piedevām gribi padarīt sliktāku, nekā tas jau tāpat pamatā ir, kur te ir kāds nedaudz saprātīgs cilvēks, kas tev tūlīt neteiks: “Skaties, ko tas nelga te dara?!”

11] Redzi, tā tas jo vairāk ir starp cilvēkiem! Ja tu viņu ļaunumu atmaksā ar vēl lielāku ļaunumu, jautā pats sev, vai tādēļ viņu ļaunums jebkad kļūs labāks?! Bet ja tu sev nodarīto ļaunumu atmaksā ar labu, tad caur to ļaunums tavā brālī mazināsies un tā tu beigās no viņa izaudzīnāsi labu brālī!

12] Ja kādam kungam ir viens kalps, kuram viņš daudz uztic, bet kalps, kur viņš zina sava kunga labsirdību, pret savu kungu nogrēkojas un tā tad pelna sodu, — ja kungs kalpu pasauc un pārmet viņam viņa neuzticību un kalps sadusmojas un savam kungam nicinoši atbild, vai caur to kungs pret savu kalpu kļūs labāks un maigāks? Nē, Es saku; te kalpa kungs īsti sadusmosies uz neuzticamo kalpu, liks viņu sasaistīt un iemest cietumā!

13] Bet ja kalps, tā kā viņš redz, ka kungs viņam grib darīt ļaunu, sava kunga priekšā metas ceļos, nožēlas pilns atzīst savu pārkāpumu un pilns lēnprātības un mīlestības lūdz viņam piedot viņa pārkāpumu, vai pēc tam kungs kalpam arī darīs kā iepriekš?! Nē, es saku! Caur kalpa nožēlas pilno lēnprātību kungs pats kļūs maigs un piekāpīgs un kalpam ne tikai visu piedos, bet bez tam viņam vēl darīs labu!

14] Tādēļ, — ja jūs visi gribat kļūt labi, tā tad nekad neatdāriet ļaunu ar ļaunu! Bet ja jūs tos, kas pret jums nogrēkojušies, tiesāsi un sodīsi, tad beigās jūs visi kļūsiet ļauni un nevienā vairs nebūs īsta mīlestība un kaut kas labs!

15] Varenais Sev ņems tiesības sodīt tos, kas nogrēkojušies pret viņa likumiem; bet grēcinieki, turpretī, kvēlos atriebībā un centīsies varenajam nodarīt ko ļaunu. Jautājums: kas gan labs beigās no tā

iznāks?

16] *Tādēļ nevienu netiesājiet un nelādiat, lai atkal jūs netiktu sodīti un lādēti! Vai šo vissvarīgāko mācību, bez kuras Mana Valstība nekad nevar ņemt mājvietu jūsos, jūs visi saprātāt?!*

75. ZIHARĀ. IECIETĪBAS ĒNAS PUSES. PIEMĒRS NO DZĪVNIEKU DĀRZA. PAR ATPESTĪŠANU NO ĻAUNUMA. JAUNAIS CEĻĀ UZ DIEVA BĒRNA BRĪVĪBU. PAR APIEŠANOS AR NOZIEDZNIEKIEM. LĪDZĪBA PAR LAUVU. MESIJAS UN APUSTUĻU EVANĢĒLIJS.

1] Sīmanis **Pēteris** saka: “Jā, Kungs, pamatā mēs to gan saprātam, bet šai lietai tomēr ir viena ēnas puse un, pēc manām domām, tā pastāv tajā, ka, ja mēs pēc Tavas Mācības par ļauniem darbiem visus sodus atceļam, tad īsā laikā ļaundaru būs vairāk, nekā zāles uz zemes un smiltis jūrā. Kur ir dots kāds likums, tur tam jātiek apstiprinātam ar piemērotu sodu, citādi tikpat nekāda likuma nav. — Jeb vai kāds likums var pastāvēt bez sankcijas?”

2] Es saku: “Mans mīlais, te tu spried kā aklais par gaismas krāsām. Ej un aplūko vareno zvēru dārzus; tur tu redzēsi visādus mežonīgus zvērus, kā tīgerus, lauvas, panteras, hiēnas, vilkus un lāčus. Ja tādas bestijas neatrastos stipros sprostos, kas to tuvumā būtu drošs par savas miesas dzīvību?! Bet kāda muļķība būtu sprostos turēt arī maigos jērus un baložus!

3] Ellei gan, protams, vajag stingrākos likumus, apgādātus ar nepatīkamām sankcijām; bet Manai Valstībai, kas ir Debesis, nav vajadzīgs ne likums, ne, vēl jo mazāk, kāda sankcija!

4] Bet Es neesmu nācis caur sankcionētu likumu bardzību jūs audzināt ellei, bet gan caur mīlestību, lēnprātību un patiesību tikai Debesīm. Ja Es nu caur Manu jauno Mācību no Debesīm jūs atbrīvoju no likuma un caur sirdi jums rādu jaunu ceļu uz patiesu, mūžīgu, brīvāko dzīvību, kādēļ tad jūs vienmēr gribat tiesāti un nolādēti dzīvot zem likuma un nepadomājat, ka ir labāk tūkstošreiz mirt miesā brīvā mīlestībā, nekā *vienu* dienu staigāt likuma nāvē?!

5] Pats par sevi saprotams, ka zagļus, laupītājus un slepkavas vajag notvert un likt cietumā; jo viņi ir līdzīgi mežonīgām, plēsīgām bestijām, kas kā elles attēli mājā zemes alās un dienu un nakti glūn uz laupījumu. Uz tādiem doties taisnīgās medībās ir pienākums pat eņģeļiem debesīs; bet nevienu nav jā-iznīcina, bet gan viņus jāliek cietumā un tur jāpadara lēnprātīgus un rāmus! Tikai pie kādas pretošanās tiem jātiek ievainotiem un pie stūrgalvīgas pretestības arī miesā nonāvētiem! Jo te viena mirusi elle ir labāka, nekā viena ar dzīvību apgādāta.

6] Bet kas cietumā zagli, laupītāju un slepkavu vēl tālāk tiesā un nonāvē, tas reiz no Manis tiks uzlūkots dūsmīgām acīm. Jo bargāk cilvēki tiesā ļaundarus, jo nežēlīgāki, uzmanīgāki un neatlaidīgāki kļūst tie ļaundari, kas vēl atrodas brīvībā; un ja viņi naktī ielaužas kādā namā, tad viņi ne tikai paņems visu, ko viņi atradīs, bet gan arī nonāvēs un iznīcinās visu, kas viņus kaut kā varētu nodot.

7] Bet atmet bargo tiesu un visiem cilvēkiem dod gudru padomu, ka viņiem tam, kas no kāda prasa svārkus, jādod klāt arī mētelis, tad zagļi gan vēl nāks un no jums šo to prasīs, bet viņi nelaupīs un neslepkavos!

8] Bet ja cilvēki aiz patiesas mīlestības uz viņu brāļiem un māsām, aiz mīlestības uz Mani vairs nekrās šīs zemes iznīcīgo mantu un staigās kā Es, tad arī drīz vairs nebūs ne zagļu, un vēl mazāk laupītāju un slepkavu!

9] Kas te domā, ka caur stingriem likumiem un vienmēr bargāku tiesu beigās ļaundari tiks izskausti, tas vareni maldās. Ellei viņu vēl nekad nav trūcis. Ko tev līdz nonāvēt *vienu* velnu, ja pēc tam *viena* nonāvētā velna vietā elle sūta desmit, no kuriem *viens* ir ļaunāks, nekā bija desmit pirmā veida?! Ja ļaunais nāk un sev pretī atrod atkal ļaunu, tad viņš saniknojas un top par Sātanu pilnā mērā, bet ja viņš nāk un neatrod neko citu kā mīlestību, lēnprātību un pacietību, tad viņš no sava ļaunuma atstājas un dodas tālāk.

10] Lauva, ja viņš redz sev tuvojamius tīgeri vai kādu citu ienaidnieku, te viņš drīz sadusmojas, ar visu spēku pieskrien un savu pretinieku iznīcina; bet vājam sunītim viņš ļauj ar sevi spēlēties un kļūst rāms. Bet ja viņam pretī lido muša un pat apsēžas uz viņa spēcīgajām ķetnām, tad viņš to tikko pagodina ar skatu un netraucēti ļauj tai aizlidot; jo lauva nenodarbojas ar odu un mušu ķeršanu. Bet tā pret jums izturēsies katrs varens ienaidnieks, ja jūs viņam ar kādu varu nestāsieties pretī.

11] Tādēļ labāk svētījiet savus ienaidniekus, nekā jūs viņus sagūstat, tiesājat un ieslogāt cietumos, tā jūs pār viņu galvām sakrāsiet kvēlojošas ogles un viņus padarīsiet sev nekaitīgus.

12] Ar mīlestību, lēnprātību jūs visur tiekat uz priekšu; bet ja jūs cilvēkus, kuri, neskatoties uz viņu aklumu, tomēr ir jūsu brāļi, tiesājat un notiesājat, tad jūs Evaņģēlija svētības vietā starp cilvēkiem uz šīs zemes kaisīsiet tikai lāstus un naidu.

13] Tādēļ jums, ja jūs gribat būt Mani kalpotāji Manas Valstības izplatīšanai uz Zemes, jums visā — vārdos, mācībā un darbos — vajag būt pilnīgi Maniem mācekļiem! Bet ja jūs to negribat, jeb jums tas liekas par apgrūtinošu vai aplamu, tad jūs visi darāt labāk, ja atgriezaties mājās; bet Es Sev varu mācekļus iegūt arī no akmeņiem!”

76. ZIHARĀ. — PĒTERA LABĀ RUNA UN LŪGŠANA (TĒVREIZE). KUNGA PADOMS MIERA UN KĀRTĪBAS UZTURĒŠANAI. “AR MĪLESTĪBU JŪS SASNIEDZAT VISU!” AR VARU VELNI TIEK PAMODINĀTI — UZ ĻAUNU. PĒTERA CILVĒCISKAIS PRIEKŠLIKUMS PATIESĪBAS IZPLATĪŠANAI. KUNGA VĀRDI PAR SARGENĢEĻU DARBU UN PAR ĻAUNDAU BŪTĪBU.

1] Sīmanis **Pēteris** saka: “Kungs! Kurš Tevi atstās, kurš negribēs Tev kalpot?! Jo vienīgi Tu esi dzīvības vārds, kā pirms Tevis tie nekad nav nākuši ne no viena cilvēka mutes! Prasi no mums visu, un mēs to darīsim; bet tikai nekad neprasi, ka mums Tevi jāatstāj! Bet esi pacietīgs ar mūsu lielo vājumu ar Tēva Debesis žēlastību, Kas arī Tevi ir tik brīnišķīgi spēcīnājis, ka Tu nu te esi kā pilnīgi viens ar Savu Tēvu Debesis māci un darbojies!

2] Bet kā Tu mums uz kalna mācīji, tā mēs Tavā Vārdā vienmēr gribam Tēvu lūgt un teikt: Tēvs debesīs! Lai nāk Tava Valstība, un lai notiek vienīgi Tava svētā griba! Un kā mēs piedodam tiem, kas mums darījuši ļaunu, tā piedod arī Tu mums mūsu vājības un grēkus!”

3] Es saku: “Sīmani! Redzi, šī runa Man patik labāk kā tava iepriekšējā likuma un tā sankcijas aizstāvēšana! Ko vienai zemei vai valstij līdz miers un kārtība, kas panākta caur bargākiem spaidiem?! Kādu laiku tas gan darīs labu, bet kad par daudz apspiestiem velniem tas kļūs par traku, tad viņi pielēks kājās un ar šausmīgu izsmieklu samīs likumus un likumdevējus. Jo kam ar varu vajag tikt turētam un vadītam, vēl ir velns; tikai tas, kas ļaujas vadīties no mīlestības, lēnprātības un pacietības, ir līdzīgs Dieva eņģelim un ir cienīgs būt Visaugstākā bērns!

4] Ar mīlestību jūs sasniedzat visu, bet ar varu velns tikai tiek pamodināts no sava miega! Kāds gan labums pār Zemi var nākt no velna nomoda?!

5] Tātad ir bezgala daudz labāk, lai te starp cilvēkiem aug mīlestība un lēnprātība un visos laikos paliek nomodā, un caur to spiež velnus gulēt un būt mierīgiem, lai viņi zemei nenodara ļaunu, nevis ar varas draudošu troksni velnus modināt un tie tad samaitā zemi un visu, kas uz tās! Saki Man, ko tu uz to vari un spēj iebilst?”

6] Sīmanis **Pēteris** saka: “Kungs, te nekas vairs nav iebilstams; jo tas viss ir skaidrs un labi saprotams! Bet cik daudz cilvēku, kas dzīvo uz šīs Zemes, kaut ko zina par šo svēto patiesību?! Kungs, redzi, te ir leģions eņģeļu no debesīm, izsūti tos pār visu zemi pie visiem cilvēkiem un liec tādu patiesību visiem pavēstīt! Ja tas notiktu, tad es domāju, uz grēcīgās Zemes vismaz reiz kļūs gaišāk un labāk!”

7] Es saku: “Te Tu domā tā, kā tu to saproti! Bet Man te vajag būt citām domām! Redzi, uz Zemes starp cilvēkiem vienmēr ir tūkstoš reiz tik daudz eņģeļu, cik tu redzi šeit un uz cilvēku iekšējām sajūtām un dabu iedarbojas tā, ka lai caur to cilvēks nejostos piespiests un netiktu traucēts savā brīvībā, un tādēļ varētu pieņemt un sekot tādām domām, vēlmēm un dziņām pilnīgi kā savējām! Bet kas notiek?!

8] Cilvēki klusībā gan domā labi un viņiem ir laba vēlēšanās un slavējami nodomi; bet ja pēc tam jānonāk pie darbiem, tad viņi skatās uz pasauli, savu labumu un uz savas miesas mātīgām prasībām, un pēc tam ļauni un patmīlīgi dara un rīkojas pēc tām.

9] Es tev gribu pievest daudzus tūkstošus, kas ir patiesi ļaundari, un gribu viņiem jautāt, vai viņi nezina, ka viņi dara ļaunu, — un viņi visi tev teiks, ka viņi to zina! Bet, ja tu viņiem jautā, kādēļ tad viņi dara ļaunu, tad daudzi teiks: “Tādēļ, ka mums tas sagādā prieku!”, un citi teiks: “Mēs gan vēlētos darīt labu; bet tā kā citi te dara ļaunu, tad arī mēs to darām līdzīgi!” Un vēl citi teiks: “Mēs gan zinām, kas ir labs, bet mēs nespējam to darbos izdarīt, jo mūsu daba tam pretojas un mums jāienīst to, kas mūs ir aizvainojis!”

10] Redzi, tu dzirdēsi vēl vairāk tādas atbildes, un no tā tu noteikti drīz sapratīsi, ka pat vislielākie ļaundari zina, kas ir labs un paties, bet pie tam tomēr dara ļaunu!”

11] Bet ja cilvēki, pretēji savai iekšējai atziņai, dara ļaunu, kas labs sagaidāms no kādas ārējas, pie

viņiem nākušas, atziņas! Jā, no šī laika cilvēkiem izpratne par labo un patieso no Debesīm tiks dota arī no ārienes, un tādēļ viņi nonāvēs Mani un jūs, un daudzus, kas viņus mācīs darīt labu un atmetst un izvairīties no ļauna!

12] **Sīmanis** saka: “Kungs, ja tā, tad labāk visai pasaulei jāklūst tīri velna īpašumam! Kāda arī nozīme tādai cilvēku pasaulei, kas nekad negrib atzīt un pieņemt labu?!”

13] **Es** saku: “Kas tā kā tu runā tādā lielā satraukumā, tas vēl ir tālu no Manas Valstības! Bet, kad Es būšu uzbraucis augšā, tad tu runāsi citādi! — Bet nu ir pienācis vakars, un tā dodamies mājā un tur atpūtināsim mūsu nogurušos locekļus!”

77. ZIHARĀ. — KUNGS UN NEKAUNĪGIE KLIEDZĒJI. VIRSNIKA DRŪMĀS DOMAS PAR CILVĒKU NEKRIETNĪBU. JONAELA GUDRAIS NORĀDĪJUMS PAR PAĻĀVĪBU UZ KUNGU. “VIŅŠ DARĪS LABU — SAVĀ LAIKĀ!”

1] Bet pēc šiem vārdiem **daudzi**, kas sarunas ar Sīmani Pēteri laikā atnāca šajā vietā, drūzmējas ap Mani un no Manis prasa zīmes. Viņi saka: “Ja tu aklo, kuriem nav nekādas zināšanas un prāta, un kuri tādēļ ne par ko nevar spriest, priekšā vari darīt brīnumus, tad dari tos arī mūsu priekšā! Ja brīnumi ir īsti, tad arī mēs gribam tev ticēt, bet, ja tie ir **akli** un slikti, tad arī mēs zināsim ko mums darīt! Jo mēs esam ar pieredzi visās lietās!”

2] **Es** saku: “Labi, ja jūs visās lietās esat tik pieredzējuši, kālab tad jums ir vajadzīgi brīnumi?! Ja jūs esat tik gudri, kā jūs apgalvojat, ka līdzīgi Dievam zināt visas lietas, tad jūs arī tāpat sapratisiet, vai Es mācu patiesību, vai nē! Kam tad zīmes?! Bet te nu jau gandrīz trīsarpus dienu laikā jau tāpat ir notikuši daudzi ārkārtēja veida brīnumi, par kuru īstumu šeit liecina **simti** pilnvērtīgākie liecinieki; ja jums ar viņiem nepietiek, tad jūsu ļaunajām sirdīm nepietiks arī ar jaunām! Tādēļ attālinieties paši no šīs vietas, ja jūs nevēlaties tikt aizgādāti prom ar varu!”

3] **Tā atradītie** kliez: “Kas var un drikst ar varu mūs no šīs vietas aizdzīt?! Vai mēs neesam šīs apdzīvotās vietas kungi, pie kam mēs kā Romas pilsoņi šeit dzīvojam, tirgojamies, rīkojamies un valdām?! Mēs gan varam tevi acumirkli izvest ārā un padzīt; bet ne tu, vientiesīgais galilieti, vari mūs no šejienes aizgādāt prom, kā tas tev patiktu. Un mēs saskaņā ar mūsu visvarenības spēku tagad tev arī pavēlam, lai tu pirms pusnakts atstāj šo pilsētu; jo mums tava apkārtstaigāšana ir apnikusi!”

4] **Es** saku: “Ak jūs akli nelgas! Cik ilgi jūs vēl gribat dzīvot jūsu visvarenībā? Man tas maksātu tikai domu, un jūs kopā ar jūsu visvarenību vienā acumirkli būtu putekļi! Tādēļ atgriezieties jūsu mājvietās, citādi vieta, uz kuras jūs stāvat, jūs aprīs.”

5] Šajā acumirkli zeme pie viņu kājām sašķeļas un no plaisas paceļas dūmi un uguns. Kad **zākatāji** to ierauga, viņi kliez: “Ak vai, mums! Mēs esam pazuduši! Jo mēs esam nogrēkojušies pret Eliju!” Šādi gaudojot, viņi steidzas prom un plaisā zemē aizveras. Bet mēs mierīgi dodamies Jorama mājā.

6] Kad mēs visi nu nonākam Irhaelas un Jorama mājas istabās, tad tur viss ir sagatavots vakara mielastam. Es svētu to, un visi, skaitā pie tūkstoš cilvēkiem, sēžas pie galdiem. Visi ēd un dzer, un slavē ēdienu un vīna labo garšu, un ir priecīgi un labā omā. Tikai virsnieks, kas ar savu izdziedināto sievu un ar saviem padotiem no iepriekš minētās vietas mūs uz šejieni pavadīja, bija drūms un maz ēda un dzēra. Jonaels apsēdās viņam līdzās un jautāja viņa drūmā garastāvokļa iemeslu.

7] **Virsnieks** smagi nopūtās un teica: “Cēlais, gudrais draugs! Kā te gan var būt priecīgs, kur gandrīz visus cilvēkus atrod par tūkstoškārt sliktiem pat zemākai ellei, ja tāda būtu?! Ja divi izsalkuši vilki atrod vienu kaulu un pie tam, lai apmierinātu izsalkumu, viens ar otru nikni cīnās, tad tas ir saprotams! Jo, pirmkārt, tie ir vilki, dzīvnieki bez saprāta, dabas atdzīvīnātas mašīnas, kas no to dabas tiek dzītas apmierināt spiedošo vajadzību un paēst un, otrkārt, viņi paši nespēj atbildēt par savu rīcību, līdzīgi pārplūdušam strautam, kura lielās un smagās ūdens masas aprij visu, kas gadās tā tuvumā. Bet šeit ir cilvēki, kur par sevi saka, ka viņi esot izglītoti un gudri, bet pie tam savās sirdīs ir ļaunāki nekā visi vilki, tīģeri, hiēnas, lauvas un lāči! Sev viņi prasa katru iedomājamu rēķināšanos ar viņiem, kamēr pret līdz cilvēkiem negrib ievērot nemazāko! — Saki, draugs, vai tie arī ir cilvēki?! Vai viņi pelna kādu žēlastību?! Nē, es saku, un vēl tūkstoš reizes nē! Ak, pagaidi tu, neaptēstā tauta! Es tev sakuršu uguni, ka tev tādēļ uz visiem laikiem nekas vairs nav jāapjauš!”

8] **Jonaels** saka: “Bet ko tu gan gribi darīt? Ja tu viņus visus liec nonāvēt, tad tu sev sameklēsi ienaidniekus citā vietā; viņi tevi Romā apsūdzēs un tu vari nonākt sliktā slavā un beigās tu par to tiksi

nosūtīts kaut kur skitu zemē! Tādēļ atriebību atstāj vienīgi Tam Kungam un esi drošs, ka Viņš šai tautai pieņems uz mata pareizo mēru!

9] Lasi manas tautas vēsturi un tā tev skaidri rādīs, kā Tas Kungs visos laikos katru grēku, ko tauta nodarījusi, uz stingrāko bieži nepielūdzami stingri ir sodījis, un es tev saku: “Debess un Zemes Kungs vēl vienmēr un nemainīgi ir Tas Pats, kāds Viņš bija kopš mūžības! Viņš ir lēnprātīgs un pilns lielākās pacietības, un tautu nekad neatstāj bez skolotājiem un zīmēm no augšas; bet, ak, vai tai tautai, ja Kungam pacietības reiz pietrūks! Ja Viņš reiz vicina lielo soda rīksti, tad Viņš arī ātrāk nemitas, līdz visi tautas locekļi tiek sasisti un to kauli kļuvuši tik irdeni, kā viegla un plāna putra!

10] Ko tu šeit darītu ar lielām un bistamām pūlēm, Tas Kungs spēj ar vājāko domu. Bet cik ilgi Pats Kungs grib panest tādus cilvēkus, tik ilgi arī mēs rokas neliksim pie viņiem!

11] Tu tak redzēji, cik Kungam bija viegli neliešu priekšā likt pašķirties zemei un tad no aizas nākt ugunij un dūmiem?! Tikpat viegli Viņam būtu bijis šos zākātājus pārvērst par putekļiem un pelniem. Bet Viņam pietika tos tikai sabaidīt un padzīt.

12] Ja tas ir pietiekami Kungam, tad tas ir pietiekami arī mums; jo vienīgi Viņš vienmēr zina pieliegot īsto mēru! Bet, ja Kungs starp mums acīmredzami ir labā garastāvoklī un rāda, ka Viņam, par mums nedaudziem, tomēr ir kāds prieks, kādēļ mums te jābūt drūmiem un noskumušiem?! Esi priecīgs un jautrs un priecājies par Kunga žēlastību; visu pārējo atstāj vienīgi Viņam!”

78. ZIHARĀ. — ROMIEŠU VIRSNIKĀ UN JONAELA SARUNAS PAR IECIETĪBU TURPINĀJUMS.

VIRSNIKĀ LABĀ LIECĪBA PAR JĒZU UN VIŅA DUSMAS PAR AKLAJĪEM UN ĻAUNAJĪEM JŪDIEM. NEDAUDZ GAISMAS PAR DZIEDNIECĪBU. LĒNPRĀTĪBA UN PACIETĪBA IEDARBĪGĀKA NEKĀ DUSMAS. PIEMĒRI KĀ PIEREDZES SEGUMS. KUNGAM SEKOT IR LABĀK, NEKĀ VIŅAM AIZSTEIGTIES PRIEKŠĀ.

1] **Virsnieks** saka: “Mīļais gudrais draugs! Tu esi runājis pareizi un labi; bet kas man kā svešniekam šajā lietā jāsaka? Es nu ticu un sirds dziļumos esmu pārliecināts, ka šis Jēzus no Nācaretes nav nekas cits, kā vispatiesākais Dievs cilvēka stāvā. Un to man tik daudz nesaka lielās zīmes, kuras Viņš veica, bet gan daudz vairāk Viņa neierobežotā gudriba! Jo kas grib radīt kādu pasauli, tam vajag būt tik gudram, kāds Viņš ir katrā Viņa Vārdā!

2] Bet šie nelieši, kas noziedzīgi dēvē sevi par Dieva Bērniem, uz kuriem visos laikos Dievs tieši vai netieši ir runājis, un tagad Viņš Pats nāk pie viņiem un viņi Viņu, līdzīgi kādam klaidonim, zaimo un pie tam vēl grib izraidīt no pilsētas! Draugs, es esmu romietis, pēc reliģijas sakropļots panteists, tātad **akls pagāns, un es ticu un par šo manu jauno ticību galvoju ar savu dzīvību!**

3] Ja viņi būtu pagāni, tad es ar viņiem būtu pacietīgs; bet ja viņi sevi dēvē par Dieva Bērniem un Dievu, Kas esot viņu Mūžīgais Tēvs, tā zaimo, te es kā svešnieks nevaru pret viņiem būt iecietīgs!

4] Viņi gribēja padzīt Dievu To Kungu; tagad *viņiem* jātiek padzītiem. Salašņām un nezālēm vajag tikt aizradītiem, lai šeit uz šī tīruma, kuru nu Pats Kungs ir apstrādājis, padodas tīri augļi! Jo, ja nezāle te paliek, tad tā isā laikā sabojā visu, ko Pats Kungs šeit tik lieliski ir izsējis! Saki man, bet pilnīgi atklāti, — vai man ir taisnība, vai nē? — Kas man jātur svarīgāks, — Kungs vai šie nožēlojamie salašņas?!”

5] **Jonaels** saka: “Ka ar tādiem uzskatiem tev ir pilnīga taisnība, to neviens nevar apstrīdēt un nekad arī neapstrīdēs, bet vai kas tāds ir nepieciešams tūlīt, tas atkal ir pavisam cits jautājums. Var jau būt, ka šie ļaundari, nu pār mēru pārbijušies, sevī visu pārdomās un nožēlos viņu ļaundarības un pilnīgi labosies; un te tad tomēr nebūtu pareizi viņus visus izraidīt! Jo kāds grēks pie cilvēka tikai tik ilgi paliek sodāms, kamēr cilvēks nocietinās grēkā; bet ja viņš grēku pilnīgi atmet un dodas Dieva liktajā kārtībā, tad grēkam un sodam pie cilvēka vairs nav ko darīt!

6] Bet sodīt cilvēku, kurš ir pilnīgi labojies, tādēļ, ka viņš savā aklā muļķībā un vājumā vienu vai arī vairākas reizes ir nogrēkojies, būtu neprāta kalngals, patiesa cilvēka pilnīgi necienīgi, pret katru dievišķu kārtību un tāds soda akts uz mata līdzinātos kāda dumjā ārsta soda aktam, kurš, pēc tam kad viņa slimnieki ir kļuvuši pilnīgi veseli, ietu pie viņiem un teiktu: “Jūs gan esat kļuvuši pilnīgi veseli; bet jūs arī saprotat, ka jūsu miesa, un, proti, viens vai otrs locekļis, pie jums ir nogrēkojies un tādēļ pēc samēra, cik tas jūs vairāk vai mazāk ir mocījis, tam vajag tikt sodītam!” Ja nu izdziedinātie, kas tikko atkal ir kļuvuši veseli, ļaus savu miesu sodīt ar visādām mocībām, vai ar varu tiks mocīti, kas ar to iznāks no viņu izdziedināšanas? Redzi, pēc tam viņi kļūs vēl desmit reizes slimāki, kā bija iepriekš! Jautājums:

kam tāda miesas pārmācība tātad noderēs? — Vai pati ārstēšana jau nav pietiekama miesas sodīšana? Kādēļ tad kāda pēcsodišana, kas veselo miesu atkal padara slimu?! Bet ja tāda rīcība jau matērijā dēvējama par pārāk muļķīgu, cik daudz vairāk, ja tā bez kādas saudzības tiek pielietota cilvēka *garam*.

7] Mūsu pienākums gan ir, cilvēkus, kas ir grēkojuši un tad pilnīgi labojušies, labvēlīgi darīt uzmanīgus uz grēka lielajām briesmām, bet turpretī arī viņu labākajā stāvoklī ar visu, kas ir mūsu rīcībā, viņus spēcīnāt un darīt stiprākus, lai viņi nekad nevēlētos atkrist grēku verdzībā; bet kā labojušos viņus vilkt pie atbildības un soda tak nenozīmētu neko citu, kā labojušos grēciniekus atvilkt atpakaļ desmit reizes lielākos un ļaunākos grēkos!

8] Un te jautājums, vai tāda rīcība no Dieva nebūtu simtreiz sodāmāka kā visi sodītā agrāk izdarītie grēki! — Sodi, ko katrs grēks jau ved sev līdz, tici man, ir zāles pret dvēseles slimību, kas te saucas “grēks”; bet ja slimība caur dvēselē liktajām zālēm novērsta, kādēļ tad vēl tālākas zāles, kur vairs nav nekādu slimību?!” **Virsnieks** saka: “Kā aizsarglīdzeklis pret iespējamo slimības uzliesmošanu!”

9] **Jonaels** saka; “Jā, jā aizsarglīdzekļi gan ir labi un vajadzīgi; bet tiem, kā es iepriekš pieminēju, vajag būt tāda veida, lai spēcīnātu un stiprinātu, bet ne lai vājinātu un pat nonāvētu! Caur dūsmām dūsmas nekad nemazina, bet gan tikai ar lēnprātību un pacietību!

10] Kas te deg, pār to vajag liet ūdeni, bet ne vārošu piķi vai pat kvēlojošu lavu! Kas salauzis kāju, pacel viņu un salauzto kaulu saliec pareizi, pārsien to un ieliec viņu gultā, lai viņa kāja atkal sadzīst, bet nesit viņam ar pātagu par to, ka ejot viņš bija tik neveikls, ka krita un salauza kāju!

11] Pirms neilga laika viens, kas bija atgriezies no skitu zemes, kur viņš bija sūtīts turienes cilvēkiem pasludināt Ābrama, Izaka un Jēkaba Dievu, man stāstīja, ka šī mežonīgā, vienmēr apkārt klejojošā tauta, cilvēku, kas ir nomiris, soda tādēļ, ka viņš ir nomiris! Viņi viņu pilnīgi izgērbj, tad kailu piesien pie staba un veselu dienu per ar pātagu; šī rīcība tiek pielietota pie nomirušā arī tad, ja viņš no kāda ir ticis nonāvēts! Jo tikai viņš ir vainīgs, ka ļāva sevi pievarēt un beigās nonāvēt. Turpretī slepkava tiek slavēts, ka viņš otru ir uzvarējis un saglabājis savu dzīvību!

12] Bet cik muļķīgi šī lieta arī vienmēr skan, tad tā tomēr pilnīgi līdzinās mums, ja mēs caur mūsu rīcību to, kas caur grēku, kas ir īsta dvēseles slimība, garīgi jau tāpat ir miris, gribam nonāvēt vēl vairāk, nekā viņš jau tāpat ir!

13] Slimniekam gan ir vajadzīgs ārsts un pareizās zāles; bet viņu sodīt tādēļ, ka viņam bija nelaime kļūt slimam, tas, mīļais draugs, piederētos tumšākajiem skitiem! Es domāju, ka tu nu sapratīsi, ka ir labāk visā sekot Dzīvības Kungam, nekā ar rupji neveiklām rokām Viņam aizsteigties priekšā un caur to, vai nu līdzīgi pārgalvīgam velnam vai tomēr noteikti aiz tīras muļķības, samaitāt dievišķi lielo stādu audzētavu!”

79. ZIHARĀ. — JONAELA VĀRDI PAR DVĒSEĻU SLIMĪBU ĀRSTĒŠANU. PĀRĀK LIELAS STINGRĪBAS ĻAUNĀS SEKAS LIELĀ UN MAZĀ. PAR NĀVES SODU. NONĀVĒTO ATRIEBĪBA. LABS PADOMS PAR IZLĪGŠANU AR MIRSTOŠIEM IENAIDNIEKIEM. MIERA UN DRAUDZĪBAS SVĒTĪBA. VIŅPASAULES IENAIDNIEKU ATRIEBĪBA.

1] **Virsnieks**, pilnīgi pārņemts no Jonaela runas pārlicinošās patiesības, saka: “Jā, tagad es esmu pilnīgi skaidrībā, un es no sava nodoma atsakos! Es tikai tad ko tādu darīšu, ja tu mani uz to aicināsi; un tā tev kā Dieva liktam šis draudzes vadītājiem pie manis visā jābūt pirmajā vietā, bez tava padoma es turpmāk neko nedarīšu.”

2] Uz to **Jonaels** saka: “Pavisam labi un Kunga labpatikas cienīgi! Ja kādam ir slima miesa, tam jātiek sniegtai miesīgai palīdzībai; bet ja kādam ir slima dvēsele, tam arī jātiek sniegtai dvēseliskais palīdzībai tādā veidā, kāda ir slimība!

3] Bērnu dvēseles slimības vislabāk var tikt dziedinātas caur labi kārtotu audzināšanu, pie kuras nav jātrūkst rikstei; bet pieaugušu cilvēku dvēseles slimības tiek dziedinātas caur gudru un mīlestības pilnu padomu, caur plašu mācību un mācīšanu un caur no tīras mīlestības izejošām pamācībām un uzmanības vēršanu uz nepieciešami sliktām sekām, kurām tuvā laikā jārodas, ja dvēseles vājības brīvprātīgi saglabā. Ja pie ļoti nocietinātām, tas ir, aklām un kurlām dvēselēm, tas vairs nenes augļus, tikai tad ir laiks ar tādām būtnēm apieties nopietnāk un asāk, bet aiz kā tomēr pilnā mērā jābūt sastopamai tuvākā mīlestībai, vienīgi no kuras var iziet stingrākas rīcības svētība!

4] Bet ja tad vadoņi rikojas aiz dūsmām un elišķas atriebības, tad visas viņu pūles ir veltas! Tā vie-

tā, lai dvēseles slimos dziedinātu par patiesiem cilvēkiem, no viņiem tiek dzemdināti velni, kuru atreibas slāpes turpmāk vairs nespēj klusināt nekāda vara.

5] Caur varu un spēku no augšas Sātans kādu laiku gan var tikt savaldīts; bet ja augstprātīgo cilvēku dēļ, kuri beigās domā, ka caur viņu varu un gudrību, kas pastāv nepielīdzamā tirāniskā bardzībā, viņi spēj uzturēt viņiem patikamo kārtību, Kungs savu varu atvelk atpakaļ un Sātanam noņems važas, tad ar viņu šķietamo varu piepeši ir cauri! Jo caur tādu nepareizu apiešanos par īstiem velniem padarītie cilvēki gāzīsies pār viņiem kā pārplūdusi straume un visus iznīcinās, it kā viņi nekad nebūtu bijuši!

6] Bet vissliktāk iedarbojas nāvessods! Jo ko līdz nonāvēt kāda miesu, ja nevar turēt gūstā viņa dvēseli un garu, kurā atrodas īstais rīcības un darbības spēks?!

7] Kas te tic, ka viņš no sava ienaidnieka atbrīvotos, ja nonāvētu viņa miesu, tas ir sistis ar desmitkārtīgu aklumu! Jo tikai caur to viņš no kāda vāja ienaidnieka, kuru viņš varētu redzēt, ir radījis tūkstoš neredzamu ienaidnieku, kuri viņu tad vajā dienu un nakti un viņam kaitē pie miesas, dvēseles un gara!

8] Paraugies uz kādu karu, kurā nereti miesā tiek nokauti daudzi tūkstoši. Uzvarētājs nu domā, ka viņš no saviem ienaidniekiem ir atbrīvojies, ja pēc savas aklās idejas viņus miesīgi ir iznīcinājis! Bet cik ļoti viņš te maldās! Nokauto dvēseles un gari vairākus gadus no vietas, ar savu tiešo ietekmi uz zemes laika apstākļiem noposta visādu sugu un šķiru augu sējumus, caur ko nenovēršami izsauc uztura līdzekļu dārdzību, no kā izceļas bads un no tā visādas nāvējošās sērgas un mēris! Tas tad īsā laikā nolaupa vairāk cilvēku, nekā viņš savam ienaidniekam ir apkāvis kareivju. Caur to savā varā vājinātam, viņam, lai pastāvētu, par dārgu naudu svešās zemēs vajag algot kareivjus. Ar to viņš pats un viņa valsts iestieg parādos, un kad viņš pēc dažiem gadiem savu valsti un tautu ir izsūcis un savus parādus vairs nevar atmaksāt un algot kareivjus, tad viņš drīz ar daudziem sliktiem novēlējumiem tiek no visām pusēm vājāts. Tauta, kuru viņš iekaroja, pārāk liela posta nospiesta, pret viņu sacelsies un ārējie ienaidnieki šo izdevību nepalaidīs garām neizmantotu un uzbruks viņam un viņš, daudzīnātais uzvarētājs, tādā cīņā nekad netiks vainagots kā uzvarētājs, bet gan ar tīģera ķetnām viņu sagraus izmisums un garīgi saplosīs līdz viņa iekšējāki dzīvības šķiedrai!

9] Un redzi, tas viss ir miesā nonāvēto ienaidnieku ietekme.

10] Tādēļ ir ļoti sens likums un paradums, ka ar kādu miesā mirstošu visi viņam tuvu stāvošie salabst un ļaujas no viņa svētīties. Jo ja viņš mirst kā kāda ienaidnieks, tad nožēlojams ir tas, kas viņu kā ienaidnieks pārdzīvo. Jo, pirmkārt, brīva kļuvusi dvēsele te ilgāk dzīvojošā sirdi bez pārtraukuma mocīs ar neizturamiem sirdsapziņas pārmetumiem un, otrkārt, viņa tā vadīs visus uz dzīvu palikušo attiecošos laicīgos apstākļus, ka tas ne tik viegli vairs tiks uz zaļa zara.

11] Tas Kungs to visu pieļauj tādēļ, lai apvainotajai dvēselei ir ilgotais gandarījums un pie tam arī ilgāk dzīvojošam ir neizsakāmi labāk, ka viņš par savu augstprātīgo rīcību tiek sodīts šajā materiālajā pasaulē, nekā viņš pēc miesas nāves tūlīt nonāktu simttūkstoš naidīgu garu rokās, kuri ar viņu, kurš tajā pasaulē vēl ir pilnīgi bez pieredzes, neapietos visai draudzīgi!

12] Bet tieši tādēļ arī tik ļoti svarīgi šajā pasaulē vingrināties patiesā mīlestībā un patiesā draudzībā, un kādam ienaidniekam labāk darīt labu nekā ļaunu un svētīt to, kas mani lād, jo es nevaru zināt, kad Kungs viņu no šīs pasaules aizsauks! Ja uz pasaules viņš bija man ienaidnieks vienkārši savā ziņā mazās lietās, tad pēc tam kā gars viņš man tas būs simtkārtējās lielās lietās.

13] Dāvids kopš savas bērnības taču bija cilvēks un vīrs pēc Jehovas sirds, bet viņš pret Kunga gribu tikai *vienu* cilvēku, proti, Ūriju, padarīja par savu ienaidnieku un cik smagi tad ar Kunga pieļāvumu Ūrija gars Davidam atriebās! Un tās ir un paliek pret Kunga gribu kādas naidīgas rīcības pret cilvēku nenovēršamas sekas!

14] Jā, pavisam kas cits ir tas, ja Kungs Pats tev to pavēl, kā Viņš Dāvidam pavēlēja doties pret filistiešiem, lai par sātaniem kļuvušos Dieva un cilvēku ienaidniekus ar karaspēka varu sakautu un laicīgi iznīcinātu! Viņpasaulē viņi tūlīt krīt grūtā tiesā un pret Kunga roku nekad vairs nevar sacelties, jo viņi no Kunga varas tiek pazemoti.

15] Bet pavisam citādi tas ir ar tiem ienaidniekiem, kurus *bez* Dieva pavēles esi sev pasaulē iemantojis ar savu nelaipnību, uzkrītošo augstprātību, vai ar ļoti trūcīgo no cilvēkiem izdomāto taisnīgumu, par kuru jau sakāmvārds saka, ka augstākais taisnīgums vienlaicīgi esot arī augstākais netaisnīgums; viņi tieši pēc savas miesas nolikšanas kļūs tavi nesamierināmākie ienaidnieki!

16] Ja man tās būtu, es tev dotu tūkstoš dzīvību, ja tu uz pasaules vari man uzrādīt vienu laimīgo, kuram kāds *ienaidnieks* ir aizgājis citā pasaulē pirms viņa! Es vēl nevienu neesmu sastapis! Bet es gan

zinu gadījumus, kur kādam namam naidīga gara atriebība ir sniegusies līdz pat desmitai paaudzei, kā arī, ka kādā zemē vai kādā apvidū rupji apvainoti cilvēki tad kā gari šādu zemi vai tādu apvidu uz daudziem gadiem, vai dažkārt arī uz visiem laikiem, ir padarījuši par īstu tuksnesi, lai neviens cilvēks tajā nekad nevarētu eksistēt! Draugs, lai arī cik neticama tev liktos šī, mana labi domātā mācība, tā tomēr ir nepagāžama patiesība! Un ja tā nebūtu patiesība, kā es Kunga un Viņa Eņģeļu klātbūtnē iedrošinātos tev to dot?! Bet ja tev tajā tomēr būtu kādas šaubas, tad vērsies pie Kunga, visu lietu Mūžīgā Pirmcēloņa, un Viņš tev dos pilnīgu liecību par to, ka es tev neesmu nepavēstīju ne zilbi nepatiesības!”

80. ZIHRĀ. — “DŽĪVOJIET MIERĀ UN VIENPRĀTĪBĀ!” PAR SARGU GARIEM. MĀJIENS PAR DIEVIŠKĀS MĀJTURĪBAS KĀRTĪBU. CILVĒCISKI PAMATOTS JAUTĀJUMS: KĀ UN KAD UZ ZEMES VAR KĻŪT LABĀK? KAD NĀKS DIEVA VALSTĪBAS VALDĪŠANA?

1] Te **Virsnieks**, kā arī daudzi citi šeit klātesošie viesi, ieplēš lielas acis un saka: “Jā, ja tā, tad laicīgā dzīve ir ļoti briesmu pilna lieta; kas te var pastāvēt?”

2] **Es** saku: “Katrs, kas dzīvo pēc Manas Mācības! Bet kas dzīvo pēc sava paša, pa lielākai daļai no patmīlības un augstprātības barotām iedomām un nevar no visas sirds piedot un desmitkārt svētīt to, kas viņu kaut kā ir apvainojis, tam tad arī agrāk vai vēlāk jābaida naidīguma neizbēgamās sekas, pret kurām viņam no Manis nav sagaidāma nekāda aizsardzība, izņemot, ja viņš ienaidniekam savu parādu nav atlīdzinājis līdz pēdējam grasim! Tādēļ ar katru dzīvojiet mierā un vienprātībā! Jums ir labāk paciest kādu netaisnību, nekā kādam nodarīt arī kādu tikai šķietamu pārestību. Caur to jūs sev nepievilksiet nekādus atriebējus, un gari, kas citādi būtu kļuvuši jūsu ienaidnieki, kļūs tad jūsu sargari un no jūsu galvām novērsīs daudzas nelaimes!”

3] Bet kādēļ viss ir tā un tā vajag būt?” Te **Es** saku: “Tādēļ tā tam vajag būt pēc Manas gribas un pēc Manas nemainīgas kārtības!”

4] **Virsnieks** saka: “Jā, Kungs, es nu par daudz skaidri atzīstu Tavu bezgalīgāko un ne ar ko neierobežoto mīlestību un gudrību un saku: ja iespējamā kārtā reiz visi cilvēki būs Tavas Mācības pārņemti, tad visa Zeme pārvērtīsies pilnīgā Debesu Valstībā! Bet, un tas ir milzīgi liels “Bet!” — Kad tas notiks?!”

5] Ja **Es** nu domāju par lielo Zemi, tā, ka neviens pētnieks vēl nav atklājis, kur tā sākas un kur tā beidzas, un padomāju par neskaitāmajiem cilvēkiem, kas apdzīvo neizmērojami plašo Zemeslodi, tad visos manas dzīvības zaros mani pilnīgi pārņem reibonis. Pie daudziem lielās Zemes apdzīvotājiem viņu dzīvības rakstura galvenais vilciens, šķiet, visur esam neizglītotākā un rupjākā ļaunprātība!

6] Lielum lielais vairums cilvēku ir pilnīgi pārņemti no dzīvnieciskas savtības un fūrijveidīgas augstprātības.

7] Kur tikai uz plašās Zemes vienmēr uz dzīvi apmetās kāda mieru mīloša tautiņa un ar kopēju sadarbību sasniedza zināmu pārticību, tur no vilku un tīģercilvēku smalkajiem deguniem tā drīz tika uzosņāta un naidīgi pārsteigta; nabaga ļaudis tika uzvarēti un ar to padarīti tūkstoškārt nelaimīgāki, nekā viņi bija iepriekš viņu dabas stāvoklī!

8] Bet ja tāda miermīlīga un izglītotā tautiņa ar drosmi, gudrības spēku un gara enerģiju pret viņu ienaidniekiem, kurus viņiem, dabīgi, ar ieročiem rokās pa lielākai daļai vajadzēja iznīcināt, tomēr palika uzvarētāja, bet nonāvēto ienaidnieku gari tieši tad kļūst viņu lielākie un bīstamākie ienaidnieki, tad es pēc manām domām pavisam atklāti jautāju: Kā, kad un kādos apstākļos Tava svētītākā mācība uz Zemes jebkad dzīs saknes un visiem Zemes cilvēkiem noteiks viņu rīcību un gaitas?

9] Ja Tavas nepārspējamās Mācības maigajos staros saušosies tikai atsevišķas tautas, tad tās no dienas uz dienu arvien vairāk un vairāk tiks ienaidnieku ielenktas, ja tās pavisam labprātīgi ienaidniekiem padosies, tad tās nekļūs nekas cits, kā viņu iekarotāju vergi, un tām vajadzēs paciest katru, lai cik necilvēcisku spaidu, jā, beigās pat aizliegumam ievērot un pildīt šo Tavu Mācību.

10] Bet ja viņi, lai caur kādu varas līdzekli, viņu ienaidniekus pieveiks tad cīņā nonāvēto gari un dvēseles visā pilnībā kļūs viņu neuzvaramākie ienaidnieki un te, pēc manām, protams, neautoritatīvām domām, ar Debess Valstību uz Zemes gan būs tāls ceļš.

11] Vai — es saku, arī labākās lietas dēļ — *katram* ienaidniekam par viņa ļaunumu tieši jādara labu, to es vēl atstāju neizšķirtu! Ka caur to no dažāda akla ienaidnieka gan iegūs kādu redzīgu draugu, par to es nemaz nešaubos; bet vai tāds likums svētīgi varēs tikt masveidīgi pielietots arī pie tiem, kas ir ienaidnieki labai lietai, to es, Kungs, piedod man manu vājo saprātu, iepriekš minēto iemeslu dēļ vēlētos nedaudz apšaubīt!

12] Man te vienmēr nāk prātā kļūmīgie Skilla un Haribda, kur, ja laimīgi izvairās no pirmā, tad jo drošāk tiek aprīts no otra! — Kungs, par to vēl tikai mazu gaismiņu, un es gribu brālīgi apkampt visus savus ienaidniekus un visus sagūstītos atbrīvot no cietumiem, — arī visus zagļus, laupītājus un slepkavas, lai arī cik ļaunu viņi būtu!”

81. ZIHARĀ. — KUNGA PAMĀCĪBA PAR IZTURĒŠANOS PRET NOZIEDZNIĒKU. NĀVES SODS UN TĀ IEDARBĪBA. PADOMS TIESNEŠIEM. PAR KUNGA CILVĒKA TAPŠANAS GALVENO MĒRĶI. TILTA UZCELŠANA STARP ŠO UN VIŅPASAULI. VIŅPASAULES VADONIS NEPRAŠAM. LABS LŪGUMS.

1] Es saku: “Draugs, tu vēl esi ļoti tuvredzīgs, ja tu Manu Mācību tā uztver un saproti! Bet tev jau arī Jonaels teica, ka vai nu cīņa ar ļaunu ienaidnieku pēc Dieva pavēles, vai arī neizbēgama aizstāvēšanās no Manis tā tiek kārtota, ka tāda veida cīņās nonāvētie cilvēki, respektīvi, viņu dvēseles, tūlīt tiek liktas stingrā tiesā un nespēj uz Zemes virsmas nodarīt ko ļaunu ne taisnīgajam uzvarētājam, ne kādam citam. Bet, ja tā ir nemainīga patiesība, no kuras tu skaidri vari saprast, kāda šī lieta ir pamatu pamatā, kā tu Manai Mācībai vari nostādīt pretī tik aizdomīgas tēzes?!”

2] Kas tad tev teica, ka patiesus noziedzniekus, kas bieži ir ļaunāki, kā visas mežonīgās meža bestijas, nav jānotver un jāliek stiprā cietumā?! Tieši otrādi, tev to pavēl patiesā tuvākā mīlestība; jo kā tu, ja tu nonāktu tur, kur cilvēkam uzbrūk hiēna, ar asu ieroci šo bestiju noteikti nonāvētu, tā tu arī skriesi palīgā godīgam cilvēkam, ja viņam atklātā ielā vai kādā namā uzbruktu laupītājs slepkava.

3] Bet kur šādi cilvēki hiēnas, ja tie daudzas kopā, var kļūt bīstami ne tikai atsevišķiem cilvēkiem, bet beigās arī veselai apdzīvotai vietai, tad varas nesēja priekšniecībai pat ir neatliekams pienākums tādus bīstamus cilvēkus notvert un likt stingrā cietumā.

4] Bet nāves sodam jātiek izpildītam tikai pie tiem, pie kuriem katrs līdzeklis desmit gadu laikā paliek neauglīgs. Bet ja uz ešafota noziedznieks solās laboties, tad viņam jādod vēl gads! Bet ja arī tad vēl neseko nekāda labošanās, tad nāves sodam jātiek izpildītam; jo te tāda cilvēka labošanās uz Zemes vairs nav sagaidāma, un ir labāk viņu no šīs Zemes aizgādāt prom!

5] Bet ja likumīga priekšniecība ar sabiedrības piekrišanu tāda noziedznieka pelnīto nāves sodu grib apmainīt pret mūža cietumu un turpināt mēģināt noziedznieku labot, tad tai tas ir atļauts, un Es tādēļ to uzreiz nesaukšu pie **kādreizējās** atbildības.

6] Pār to cilvēku, kurš dzīvo pēc Manas Mācības, tāda veida ienaidniekam pēc viņa miesas nāves nav nekāda atpakaļejoša vara. Tā ir tikai tiem gariem, kuri kā cilvēki, kas tiecas pēc laba, nežēlīgākā veidā ir tikuši nonāvēti no šīs pasaules no tirāniem, augstprātīgiem, patmīļīgiem un varas kāriem un tātad pilnīgi netaisnīgiem valdniekiem!

7] Ja katras cēlākās jūtas zaudējušie tiesneši ar tādu netaisnīgāko tiesu dzemdē sev ienaidniekus, tad šie ienaidnieki kā gari šiem netaisnīgajiem tiesnešiem atriebsies; jo viņiem atpakaļejoša darbība no Manis ir pielaista; bet pamatā patiesi ļauniem gariem nekad! — Es nu domāju, ka tu par savām šaubām nu būsi skaidrībā!?”

8] **Virsnieks** saka: “Jā, tagad Skille kopā ar Harbidu ir aizvākti prom. Jā, šajā sakarā es nu esmu pilnīgi kārtībā.

9] Bet kā Tava patiesi svētā Mācība, naktī, kurā nu ir aprakta cilvēce, izlauzīs sev kādu, pēc iespējas no šķēršļiem brīvu ceļu, tas man vēl ir tikpat neskaidrs kā iepriekš! Pa tīri brīnumainu ceļu, pēc Tava Paša izteikuma, cilvēkiem nebūtu daudz līdzēts, **jo tādā veidā cilvēki kļūtu tikai mašīnas, nevis brīvi**; bet pavisam dabīgā ceļā tas maksās daudz asiņu un ļoti ilgu laiku! Jā, es vēlētos, kaut arī man nav nekādu pravietisku spēju, gandrīz droši apgalvot, tā kā es Āzijā, Āfrikā un Eiropā cilvēkus diezgan tālu un plaši pazīstu, ka rēķinot no šī laika vēl divtūkstoš gadus ilgi, ne puse no Zemes cilvēkiem nesauļosies šīs Tavas Mācības gaismā! — Vai man ir taisnība, vai nē?”

10] Es saku: “Pamatā tev ir pilnīga taisnība. Bet vispār tas arī nav tik ļoti svarīgi, kā tu domā; jo te tik daudz nav runa par vispārēju Manas Mācības pieņemšanu uz šīs Zemes, kā gan daudz vairāk, lai caur Manu tagadējo atnākšanu uz Zemes un caur Manu Vārdu un Manu Mācību beidzot reiz tiek uzcelts *tilts starp šo materiālo un garīgo pasauli*, kuras mūžīgais klajums atrodas viņpus kapa!

11] Kas šinī pasaulē pilnā apņēmībā pieņems Manu Mācību, tas jau miesā pāries šo tiltu; bet kas uz zemes Manu Mācību pieņems remdeni, nepilnīgi, vai arī pavisam nepieņems, tas tajā pasaulē ieradīsies

lielā naktī un viņam šo tiltu atrast būs ļoti grūti!

12] Bet tiem cilvēkiem, kuri vēl šajā pasaulē par Manu Mācību neko vēl neuzzinātu, tai pusē tiks doti vadoņi, kas viņus pie šī tilta vedīs. Ja tie par Manu Mācību neko nezinošie gari vadītājiem sekos, tad viņi arī pār šo tiltu pārnāks uz patiesu, mūžīgu dzīvību; bet ja viņi stūrgalvīgi paliks pie viņu mācības, tad viņi pēc viņu dzīves veida tiks tiesāti pēc viņu mācības un nekļūs par Dieva Bērniem! — Redzi, tādas ir tās lietas! Pārdomā par to un saki Man, kā tev tas patīk, — bet drīz; jo redzi, šajā vietā Mans laiks tuvojas beigām!”

13] Pēc kāda laika **virsnieks** saka: “Kungs, tagad man viss ir skaidrs un saprotams un, ja ar laiku man rastos kādas šaubas, tad Tu te esi modinājis vienu vīru, kurš mūs visus par visu var pamācīt? Tādēļ no manis mums visiem Tavs Vārds vienmēr tiks augstu slavēts un pār visu cildināts! Tikai vēl vienu lūgumu pieņem no manis žēlīgi, un tas pastāv tajā, ja Tu no mums nu aizceļo, ka Tu vēlētos pie mums drīz atkal atgriezties! Jo šeit manām galvenajām rūpēm jābūt, ka, ja tu atgriezīsies, sastapsi Tevis cienīgākas sirdis, nekā tas bija šoreiz!”

82. ZIHARĀ. — KUNGA SLEPENA APCIEMOJUMA APSOLĪJUMS. PRAVIETIS LABĀK DARBOJAS SVEŠUMĀ. MATEJS PAVADA KUNGU KĀ RAKSTĪTĀJS. VIRSNIKĀ PATEICĪBA. JONAELS TIEK IECELTĀS PAR SKOLOTĀJU; VIŅAM TIEK DOTS BRĪNUMAINS SPĒKS UN PIELIKTS KLĀT EŅĢELIS KĀ SKOLOTĀJS. IRHAELAS UN JORAMA DZIĻĀS ŠĶIRŠANĀS SĀPES. KUNGA MIERINĀJUMS. (JĀŅA EV. 4:43-44)

43. Pēc divām dienām viņš no turienes aizgāja uz Galileju.

1] Es saku: “Slepenībā es jau vēlreiz nākšu pie jums; bet tad visai apdzīvotai vietai Mana klātbūtne nav jādara zināma, jo, lielo nodokļu spaidu dēļ Jūdejā un Galilejā, šeit apmetīsies arvien vairāk cilvēku, jo šī zeme ir vismazāk apspiesta un Mans Jairuts nabagiem nomaksā gandrīz visus nodokļus.

44. Jo pats Jēzus bija apliecinājis, ka pravietis netiek cienīts savā dzimtenē.

2] Bet, kur atrodas tik daudz vietējo iedzīvotāju, tur pravietim ir maz vērtības, tad viņam vajadzētu būt sirmgalvim! Tikai ko saka kāds sirmgalvis, to nelgas tur par Dieva Vārdu un kāda jauna vīra gudrību tur par sakarsētas fantāzijas spēli, kas uz laika sajaukta ar nedaudz prāta. Bet, kas attiecas uz brīnumu zīmēm, un lai cik ārkārtēja veida tās būtu, tad tomēr tās visas tiek attiecinātas uz maģijas sfēru, kas šajā laikā diemžēl ļoti plaši ir izplatīta. Bet cilvēki tagad ir pietiekami akli, nevar atšķirt patieso no neistā un tādēļ atmet visu.

3] Tādēļ ir labāk, ka pravietis staigā svešumā; jo tur, kur viņu nepazīst, viņš pie cilvēkiem panāk ko vairāk. Un tādēļ kopā ar Maniem Mācekļiem Es jūs nu atstāšu, bet, kā Es tev apsolijs, drīzumā jūs atkal apciemōšu.

4] Bet vienu vīru, vārdā Matejs, kas te bija iecelts par muitnieku, Es viņā ātrās un labās rakstīšanas dēļ ņemšu sev līdz, lai viņš atzīmē Manu Mācību un darbus; pasaules dēļ dod viņam ceļošanas apliecību!”

5] Virsnieks to tūlīt izdara un no savas sirds dziļumiem Man par visu pateicas. Visi pārējie viesi, virsnieka piemēra mudināti, dara to pašu; bet vairāki, no dienas ceļojuma nedaudz vairāk noguruši, ir pie galdiem un solos iemiguši. Nomodā esošie grib viņus modināt, bet Es saku: “Ļaujiet viņiem līdz dienai dusēt! Bet Man nu ir patīkamāk visā klusībā doties prom pusnaktī, lai izceļošana neizsauc ievērību. Pālieciet arī jūs visi šeit līdz rītam, un lai neviens ne Mani, ne tos, kas ar Mani iet tālāk, nepavada, izņemot savās sirdīs!

6] Bet tu, Mans Jonael, rūpējies, lai Mana Mācība šeit dzen saknes un tad kā jauns dzīvības koks nes daudz un labu augļu! Bet arī Es caur Manu Vārdu tev dodu pārdabisku spēku no debesīm; bet savā dedzībā tomēr neaizraujies un nelieto to nelaikā un tādēļ aplami, jo tad tu caur to nodarītu vairāk ļauna, nekā laba! Uz kādu laiku es tev tavā mājā došu vienu eņģeli; no viņa tev jāmacās Debesu varas pareizu pielietošanu! Bet nevienam svešiniekam nesakiet, ka Jonaela mājā dzīvo eņģelis no Debesīm!”

7] Te Irhaela un Jorams raudādami pienāk pie Manis uz aiz mīlestības un pateicības abi nevar parunāt! Bet Es viņus svētu un saku: “Esiet mierīgi! Drīz Es atkal nākšu pie jums!”

8] Bet abi apkampj Manas kājas un slacina savām asarām, un **Jorams** sauc: “Ak tu svētais laiks, steidzies un to godības Kungu ved pie mums Viņa namā uz visiem laikiem! — Ak Kungs, atceries mūs, kas no sirds dziļumiem Tevi mīlam, un nāc drīz un tad vienmēr paliec pie mums!”

9] Es saku: “Jā, jā, Es atgriezīšos, bet, kā teikts, tikai pavisam slepeni; jo turpmāk caur Manu klāt-

būtni neviens nedrīkst būt spiests ticēt Manai sūtībai no augšas un tādēļ Manam Vārdam!”

83. ZIHARĀ. — SVARĪGI MISIJAS PADOMI. PATIESĪBAS SPĒKS. PAR KUNGA VĀRDA BŪTĪBU. ŽĒLASTĪBAS AICINĀJUMS CILVĒKIEM KĻŪT PAR DIEVA BĒRNIEM. KUNGS NEGRIB NE STAIGĀTĀJUS AR NOKĀRTĀM GALVĀM, NE PASAULES LĀDĒTĀJUS. DZĪVĪBAS PADOMI. AIZCEĻOŠANA NO ZIHARAS.

1] (Kungs:) “Mācībai pašai vajag attaisnot patiesību. Kas turpmāk nedzīvos pēc Vārda, tas mirs tā pašā Vārda tiesā, kas viņam tikko teikts un viņš tam neticēja un neuzticējās!

2] Jo līdzīgi kā Man no Tēva ir vara, katram, kas caur savu gribu ir spējīgs to uzņemt, dot vai ņemt mūžīgu dzīvību, to pašu spēj darīt arī Mans Vārds; jo Mans Vārds ir vienmēr vienāda visspēcīga un uz visu mūžību pastāvoša Manas gribas izpausme!

3] Kas tāpat Manu Vārdu sevī pilnīgi uzņem un neatlaidīgi pēc Tā darbojas un dzīvo, tas caur To uzņem Mani Pašu ar visu Manu mīlestību, gudrību, varu un spēku un caur to ir kļuvis par patiesu Dieva Bērnu, kuram Tēvs Debesīs neaizliegs neko, kas Viņam ir.

4] Svētais Tēvs nevar darīt vairāk, kā, ka Viņš Manī, Savā Dēlā, Pats Sevi iemiesots atklāj, no jums, tiesātām radībām, rada **brīvākos dievus** un jūs tāpat dēvē par Saviem draugiem un brāļiem!

5] Vienmēr atcerieties, Kas ir Tas, Kas jums to nu atklāj un ko jūs ar šo atklāsmi saņemat, tad materiālā pasaule jūs vairs nesatrauks un jūs viegli būsiet tās uzvarētāji, kas ir jo nepieciešamāk, ka jūs, sevi pasauli pilnīgi neuzvarot, nevarat kļūs Debesu Tēva bērni!

6] Bet ar to Es jūs negribu padarīt par svētuļiem un pasaules lādētājiem, bet gan tikai par gudriem tās izmantotājiem!

7] Vai tas nebūtu dēvējams par nelgu, kurš kādā labi izmantojamā darba rīkā, kas nepieciešams viņa mākslinieciskai darbībai, tā iemīlētos, ka viņš to nevēlētos izmantot tam noteiktam mērķim, bet gan tikai ar lielu prieku uzlūkotu un noglabātu skapī, ka tas nesarūsētu un caur to nekļūtu mazāk skaists un tāpat negatīvi ietekmētu viņa turpmāko prieku?!

8] Arī pasaule jums ir darba rīks, ar kuru jūs, to mērķtiecīgi pielietojot, varat darīt daudz laba un lieliska. Bet jums, kā Maniem mācekļiem, šo darba rīku vajag tā lietot, kā Es, kā jūsu vienīgais patiesākais Meistars, jums to nu trīsarpus dienas esmu mācījis!

9] Tā lietots un izmantots, šis darba rīks jums sagādās un nostiprinās mūžīgu dzīvību. Bet ja jūs to izlietosiet citādi, tad šis darba rīks līdzināsies ļoti asam nazim nepilngadīga bērna rokās, kas ar to tikai viegli un ātri sevi nāvīgi ievainos, un ārstam diezin vai būs iespējams viņu vairs izdziedināt!

10] Ar šiem vārdiem pieņemiet arī Manu pilnu svētību un šos vārdus dariet zināmus arī visiem tiem, kuri tagad nevar tos dzirdēt, lai beigās neviens nevar attaisnoties ar nezināšanu!

11] Un tagad, jūs, Mani nedaudzie mācekļi, un jūs visi, kas Man no Galilejas un Jeruzalemes šurp esat sekojuši, gatavojieties ceļam, un, proti, uz Galileju, kur jūs atkal varat rūpēties par jūsu lauku apsaimniekošanu.”

12] Pēc šī lēmuma Es pieceļos, vēl gaidošajiem eņģeļiem dodu mājienu, kuru tikai viņi saprot, bet pēc kam viņi visi, izņemot Jonaela eņģeli, pazūd. Arī redzami atvērtie Debesu vārti aizveras; bet Irhelas un Jorama nams kopā ar visu iekārtojumu no Debesīm, kā arī Jairuta pils, paliek. Visi klātesošie un nomodā esošie pavada mūs līdz mājas vārtiem. Bet virsnieks neļaujas atrunāties un pavada Mani līdz pilsētas teritorijas robežai un no turienes atgriežas atpakaļ Ziharā.

CEĻOJUMS UZ GALILEJU

84. MATEJA PĀRMETUMS KUNGAM. CEĻOJUMS UZ GALILEJU. PAR DIEVA BŪTĪBU UN RADĪŠANAS NORISI. PAR SAULES SKAISTUMU, ATTĀLUMU UN LIELUMU. SAULES APTUMŠOŠANĀS. JUTEKLISKIEM CILVĒKIEM NEDAUDZ BAILES NEKAD NEKAITĒ.

1] Bet mēs turpinām savu ceļu tālāk, līdz saules lēktam sasniedzam samariešu zemes robežu un iejam Galilejā, kur mēs uz kāda klaja pakalna, un, proti, skaistā zālājā, baudām nepieciešamo atpūtu.

2] Uz šī pakalna visi nevar vien pietiekami slavēt skaisto skatu, un rakstītājs **Matejs** saka: “Kungs,

ja cilvēki visā būtu caurstrāvoti no Tavas Mācības, tad tāda zeme jau patiesi būtu pietiekami skaista, lai cilvēkiem būtu debesis! Bet kad es padomāju, ka cilvēki pa lielākai daļai ir vēl ļaunāki nekā plēsīgākās un asinskārīgākās bestijas, tad es šeit Dievam, Tam Kungam, tieši vēlētos izteikt pārmetumu, ka Viņš tādiem sliktām salašņām šo zemi ir veidojis tik brīnišķīgu!”

3] **Es** saku: “Pārmetums tā tad skar Mani; jo Tēvs un Es esam Viens! Jo lielo radīšanas plānu gatavoja mūžīgā Dēla gudrība, kas īstenībā ir Tēva gudrība, un Tēva mīlestība piemetināja lielo “*Lai top*”, un tā radās Zeme, Saule, Mēness un zvaigznes!

4] Bet cilvēki, kas šo zemi apdzīvo, tāpat ir Manis radīti, viņiem jātiek un tagad tiks pārveidoti!

5] Bet ja šī lieta ir tāda, kā tu spēj Man pārnest? Un pie tam šī Zeme tieši arī nav tik ļoti skaista, kā tev tā liekas; visi apvidi, kurus tu šeit ieraugi, dod patīkamu ainu tikai no zināma attāluma. Pieej tuvāk, un tu šajos apvidos atradīsi maz vai nekā skaista un pievilcīga, izņemot šur un tur kādu koku vai pat kādu cilvēku rokām izveidotu dārzu un tajā varbūt kāda bagāta cilvēka pili! Vai tu tādas lietas arī dēvēsi par skaistām un brīnišķām?

6] Paskaties augšā uz Sauli; tur ir citādi apvidi! Kāds tuksnesis tur ir brīnišķāks nekā šeit kāda paradīze! Jo ja šīs zemes apvidus skaista, krāšņa un draudzīga izskata padara vienīgi Saules gaisma, bez Saules gaismas te būtu tīra vaimanu un šausmu ieleja, cik daudz lieliskākiem tad vajag būt pašas lielās Saules apvidiem, no kuru spožuma un krāšņuma pārpilnības šī Zeme aizņemas tās nespodro mirdzumu.

7] **Matejs** saka: “Kungs, ko Tu saki? Saule arī esot vesela, liela pasaule, un jau tuksnesis tur esot neizsakāmi krāšņāks nekā šeit paradīze?! Aplūko taču lielo Zemi un turpretī niecīgo Saules spožo ripu! Cik reizes tai būtu vietas uz lēzenā klajuma, kuru mēs te nu pārskatām, kas noteikti ir visas Zemes mazākā daļiņa, un cik reizes tad uz visas Zemes?!”

8] **Es** saku: “Redzi, tas ir tā: Kad Es ar jums runāju par laicīgām lietām, tad jūs tās nesaprotat; kā jums iespējams gribēt Mani saprast, ja Es ar jums runāju par debesu lietām?! — Skaties un aptver to!

9] Aplūko tur, pret dienvidiem, pie kalnu rindas tālākās malas, vienu ciedras koku! Salīdzini tā šķietami nelielo augstumu ar kāda zāles stiebra augstumu, kas šeit tikko sprīdi garš, un tu redzēsi, ka šīs zāles stiebriņš, kuru tu paceltu gaisā turi sejas priekšā, šķietami būs garāks nekā tā tālā ciedra, kas pati par sevi ir vairākas simts reizes augstāka nekā šīs zāles stiebrs! Un redzi, to panāk attālums! Ja tev ir čaklas kājas, tad tu to ciedru sasniedz desmit stundās. Ko tā tad jau desmit stundas izdara ar mūsu acu mēru!?

10] Bet nu padomā par Saules attālumu no šīs Zemes! Redzi, ja putns straujākā lidojumā no šejienes uz Sauli būtu izlidojis Ādama radīšanas laikā, tad tagad viņš vēl nebūtu tur, bet gan viņam būtu ko lidot vēl vairāki gadi! Ja tu to vari aptvert, tad tu gan sapratīsi, kā tūkstoš reiz tūkstoš reizes lielākā Saule ne kā šī Zeme tev te izliekas tik maza! “

11] **Matejs**, pavisam pārsteigts par tādu attālumu un par tādu lielumu, saka: “Ak, Kungs, ja tā, kā Tu no šīs Zemes spēj vadīt un uzturēt tādu pasauli?!”

12] **Es** saku: “Jā, redzi, kas tev šķiet lai cik neiespējami, tas — pagaidām tikai starp mums runājot — Man ir pavisam viegli iespējams! Tagad tu to, protams, nevari saprast; bet nāks laiks, kad tu to visu sapratīsi!

13] Bet, lai tu vari redzēt, ka caur Tēva varu Mani acumirkli aizsniedzu arī Sauli, tad nu ievēro! Es uz dažiem acumirkļiem Sauli aizklāšu, ka uz visas Zemes nevienai acij tā nav jāredz; un no tā tev jāklūst skaidram, ka Es varu aizsniegt Sauli arī no šīs Zemes!”

14] **Matejs** saka: “Ak, Kungs, tomēr nedari to, jo tad te cilvēki pārbīsies!” **Es** saku: “Rūpējies par kaut ko citu! Cilvēki domās, ka tā ir parasta Saules aptumšošanās, kāda bieži notiek dabīgā veidā, un dažos acumirkļos viņiem atkal ir Saule. Nu ievēro!” — **Matejs** mazliet bailīgi saka: “Kungs, vai visiem šeit klātesošiem par to nav jātiek brīdinātiem?” **Es** saku: “Ļaujām viņiem gulēt un atpūsties! Pietiek, ka tu viens to piedzīvo; jo rakstītājam vajag zināt vairāk nekā tiem, kas pagaidām nav nozīmēti par rakstītājiem! — Un redzi, Es nu saku: “Saule, uz septiņiem acumirkļiem aizsedz savu vaigu visas Zemes priekšā! — Šajā acumirkli klūst pavisam tumšs, ir vāji saskatāmas tikai dažas pirmās zvaigznes.

15] **Matejs** dreb no bailēm un saka: “Kungs, Tu visvarenais! Kas var Tev līdzās pastāvēt, ja Tava Dieva roka vienā acumirkli sniedz tik bezgala tālu?!” Tikko **Matejs** šos nedaudzos vārdus izteica, Saule jau atkal spīd savā pilnā spožumā, un Mans **Matejs** atkal uzelpo brīvāk, — bet no brīnumiem nevar izteikt ne vārda. Tikai pēc laba laika viņš saņem nedaudz drosmes un saka: “Nē, Kungs, tas man nav saprotams! Tavai varai vajag būt bezgalīgai! Bet nākotnē pasaudzē mūs, ak, Kungs, ar tādiem Tavas vis-

varenības briesmīgiem pierādījumiem; jo pie tam visai pasaulei drīzā laikā vajadzētu iet bojā!”

16] **Es** saku: “Raizējies par ko citu! Vai kāds jau ir gājis bojā? Bet jutekliskiem cilvēkiem nedaudz baiļu nekad nekaitē. Bet nu modini guļošos, jo mēs nu tūlīt dosimies tālākā ceļā, kas nu ievērojami ved lejup, un tādēļ arī gājiens sokas ātrāk kā iepriekš pret kalnu.

85. TĀLĀKAIS CEĻOJUMS. IERAŠANĀS GALILEJĀ. DAŽĀDIE UZSKATI PAR MESIJU. MĀJIENS PAR DIEVA VALSTĪBU. TĀLĀKAIS CEĻOJUMS UZ KĀNU GALILEJĀ. (JĀŅA EV. 4:45)

45. Kad nu Viņš nonāca Galilejā, galilieši Viņu uzņēma, jo tie bija redzējuši visu, ko Viņš svētkos Galilejā bija darījis, jo viņi paši bija bijuši svētkos.

1] Kad mēs nonācām ielejā, mēs drīz sasniedzām vienu galiliešu ciemu, kurā dzīvoja daudzi no tiem galiliešiem, kuri Jeruzalemē bija svētkos, kad Es iztīrīju templi. Kopš šī notikuma Jeruzalemē tieši arī nebija pagājis pārāk ilgs laiks, un tā viņiem viss vēl bija pavisam svaigi atmiņā.

2] Kad šie galilieši redzēja Mani ejam cauri viņu ciemam, tad viņi tūlīt no visām mājām iznāca uz ielas, viņi Mani ļoti draudzīgi sveicināja un nevarēja vien pietiekami Mani slavēt par Manu, pēc viņu domām, ļoti drosmīgo rīcību templī. Un viņu prieks Mani atkal redzēt bija jo lielāks tādēļ, ka gandrīz visi domāja, ka farizeji Jeruzalemē slepenībā Mani ir aizgādājuši prom no šīs pasaules! Jo šie galilieši par Mani nezināja vēl daudz vairāk, kā to, ka Es esmu dievbijīgā Jāzēpa dēls un Dievs ir ar Mani kā ar Jāzēpu. Man ar Manu sabiedrību vajadzēja pie viņiem palikt visu dienu un beigās arī visu nakti. Viņi pēc saviem spēkiem mūs apkalpoja, un te bija daudz jautājumu un padomu, un nonāca arī pie jautājuma par Mesiju, un daudzi Mani To redzēja un atzina.

3] Jo **viņi** teica: “Kas templī daudzu tūkstošu priekšā parāda tādu drosmi, Tam sevī vajag apzināties lielu varu, kas Tam ir dota no augšas! Jo ja to darītu parasts cilvēks, tad pie tāda pasākuma viņam klātos slikti; viņš arī neko nebūtu panācis pret tempļa ļaunprātīgo izmantošanu, kas templī jau sen tā ir pieņemts. Bet pie Tevis tas bija citādi! Viņi visi izskrēja no tempļa ārā, it kā starp viņiem būtu izcēlusies varenākā vētra, — un kopš tā laika templī nekāds tirgus vairs nav ticis noturēts!” Un **Es** teicu: “Un arī turpmāk vairs netiks noturēts; jo tā gals ir pienācis tuvu!”

4] **Te galilieši** izbrīnījās un atbildēja: “Ja tā, tad ar mums izskatīsies slikti! Kā tad ir ar Dāvida pēcteču mūžīgo kundzību, kas apsoluta caur praviešiem, un kuru Mesija atkal nodibinās?!”

5] **Es** saku: Dāvida patiesiem bērniem un pēcnācējiem, un caur to visiem zemes cilvēkiem Viņš gan dibinās jaunu un mūžam pastāvošu Valstību; bet ne uz šīs Zemes, bet gan virs Zemes Debesis! Kas praviešus iztulko citādi, tas staigās tumsā.”

6] Pēc šiem vārdiem vairāki attālinājās, jo viņi ticēja kādam laicīgam Mesijam; bet daudzi Man lūdz tuvāku pamācību.

7] **Bet Es** teicu: “Arī jums vajag redzēt brīnumus, citādi jūs neticat! Tādēļ sekojiet Man uz Kānām un no turienes tajā apvidū jums jāsaņem Mācība un zīmes!”

8] **Bet** Manā sabiedrībā bija daudzi no Kānas, kuri kopš kāzām, kurās **Es** ūdeni pārvērtu par vīnu, uzticami Mani pavadīja visā šajā mācību ceļojumā. Viņi gribēja sākt runāt par visām tām mācībām un zīmēm, kuras no Manis bija dzirdējuši un redzējuši.

9] **Bet Es** teicu: “Tā vēl nav laiks. **Bet** ļaujiet viņiem sekot mums uz Kānām; tur mēs no tā dažu ko pieminēsim, un viņiem pašiem vairāk jāredz un jāpiedzīvo! Un tā tad turpinām atkal ceļojumu! **Bet** ceļā nevienam nekas nav jārunā; jo šeit ir farizeju ceļu laupītāji!”

10] Kad **Es** to piezīmēju, galilieši atzina Manu taisnību un paši atstājēja, ka nu visur ložņā farizeju spiegi un uz ielām aptur ceļiniekus, viņus par visu izjautā, un, starp citu, arī to, vai kaut kur neuzturas un nemāca zināmais Jēzus no Nācāretes. Un **Es** teicu: “Tieši tādēļ līdz Kānai ceļojam pavisam klusi; mūsu lielajai sabiedrībai viņi ar gudru ziņu nekādus jautājumus neuzdos!”

86. KUNGS ATKAL KĀNĀ GALILEJĀ. NETIKLIE NEAPZINĀTI SEVI NODOD. KUNGS PAR NETIKLĪBAS KAITĪGUMU ŠAJĀ UN VIŅĀ PASAULĒ. BAUDKĀRE IR SĀTANA MĀKSLAS PAŅĒMIENS. (JĀŅA EV. 4:46)

46. Un Jēzus atkal nonāca Kānā Galilejā, kur ūdeni bija vīnā pārvērtis.

1] Pēc šiem vārdiem sākas tālākais ceļojums, un mēs bez kādiem kavēkļiem sasniedzam Kānas pil-

sētiņu. To sasnieguši, mēs ātri dodamies mājā, kur Es biju veicis pirmo atklāto brīnumu. Bet nepaiet ne stunda, ka gandrīz visa apdzīvotā vieta jau zina, ka Es un visi, kas gājuši kopā ar Mani, pavisam laimīgi esam atgriezušies; un visi atsteidzas, lai atnākušos redzētu, sveicinātu un apsveiktu. Un kad viņi Mani ierauga, viņi neatrod pietiekami vārdu, lai Mani slavētu un cildinātu par to, ka tik noteiktā kārtā Es esmu iztīrījis Jeruzalemes templi! Jo arī no Kānas daudzi bija nākuši uz svētkiem un tur redzējuši, ko Es Jeruzalemē darīju, un bija uzzinājuši arī to, ka Es tur biju izdziedinājis daudzus slimniekus un ārkārtīgi Mani cildināja.

2] Es viņiem jautāju, vai šeit nebūtu kādi slimnieki. Bet viņi teica, ka dīvainā kārtā patlaban visā apdzīvotā vietā neesot *neviens* slima cilvēka.

3] Bet **Es** teicu: “Miesā jūs gan esat veseli, bet ne tā dvēselē. Jo kas te piekopj netiklību un izvirtību, tas savā dvēselē ir ļoti slimis! Jo caur šo grēku cilvēka sirds dienu no dienas kļūst cietāka, nejutīgāka un nežēlīgāka pret līdzcilvēkiem, un beigu beigās nemil neko citu kā pati sevi un to priekšmetu, ar kuru var dzīt izvirtību, — bet ne paša priekšmeta dēļ, bet gan izvirtības dēļ. Tāda sirds tad bēg no Dieva Vārda, kas viņus brīdina no viņu ļaunās iekāres, un beigās viņi pat kļūst to ienaidnieki, kas savās sirdīs glabā Dieva Vārdu un pēc tā dzīvo. Jūs daudzi ciešat no šīs slimības, un tādēļ Es atkal esmu nācis pie jums, lai jūs dziedinātu no šīs ļaunās un nāvējošās slimības. Kurš no jums apzinās, ka viņam uzbrukusi šī ļaunākā slimība, tas lai Man uzticas, un Es viņu dziedināšu!”

4] Kad Es to pasludināju, tad daudzi tūlīt māju atstāja, jo vainīgos pārņēma bailes, ka Es viņus no-došu atklātībā, un tā viņi devās prom. Bet starp viņiem bija arī daži laulību pārkāpēji un asins grēka piekopēji, un abu dzimuma daudzi, kuri paši sevi apgānīja un beigās bija priecīgi atrasties tālu no Manām acīm.

5] Bet daudziem tas bija svarīgi ne tādēļ, ka viņi nevēlētos no šādas kaislības izdziedināties, bet gan daudz vairāk tikai kauna dēļ! Jo citādi viņi tika uzskatīti par cienījamiem, ievērojamiem cilvēkiem, un viņiem būtu bijis ļoti nepatīkami, ka viņu kaimiņi tā uzzinātu, ka viņiem ir vāja miesa. Bet viņi nepadomāja, ka caur to, ka pēc Manas labākās prasības devās prom, paši sevi nodeva.

6] **Daudzi**, kas bija palikuši, sacīja: “Nē, no tā un tā es to nekad nebūtu ticējis!” Bet **citi** atkal nevarēja aizmirst smieklus un teica: “Bet cik viltīgi Tu to tomēr izdarīji! Kāds viņiem desmit gadus varētu jautāt, tad viņi viņam šajā ziņā noteikti nebūtu devuši nekādu atbildi; bet Tu tikai visā draudzībā viņus uzaicināji, lai viņi no Tevis ļaujas izdziedināties, — un, redzi, viņi visi ņēma kājas pār pleciem! Viņi noteikti domāja: “Tev, Kam bija iespējams ūdeni pārvērst vīnā, beigās varētu būt arī iespējams viņus saukt pie vārdiem un teikt: Tu tā un tā esi grēkojis, un tik un tik reizes, — bet tu tā un tik, un tik reizes!” — un to viņi, dabīgi, nebūtu panesuši un tādēļ laidās lapās! Bet acumirkli viņi tomēr nepadomāja, ka caur tādu aizskriešanu viņi sevi visvairāk nodeva! Tādēļ mēs viņus gan negribam tiesāt, jo mums nav svešas mūsu pašu vājības, un mēs arī zinām, ka vienmēr ir gudrāk noslaucīt savu durvju priekšu—, bet smieklīga tā lieta tomēr paliek, pie kam viņi ticēja, ka caur savu aizbēgšanu nevar tikt pazīti kā tādi grēcinieki, kādus Tu iepriekš pievedi! Nē, viņi taču tomēr ir dumjāki kā kāds degunradzis no Persijas!

7] **Es** saku: “Ļaujiet viņiem iet, tiem aklajiem nelgām! Cilvēku priekšā viņi kaunas, bet Dieva priekšā, kas katrā laikā caurskata un pārbauda cilvēka sirdi un nieres, viņi nekaunas! — Es jums visiem saku: Šīs pasaulīgās kauna jūtas ir tukšas! Cik ilgi tās vēl turpināsies uz šīs pasaules? Drīz viņiem miesa, kas viņiem sagādāja tik daudzas saldās stundas, tiks atņemta. Tad viņi kaili nonāks citā pasaulē, kur viņiem leļā no jumtiem sīki tiks pasludināts viss, ko viņi šajā pasaulē lai cik slepeni ir darījuši! Tikai tur viņu daļa būs īsts un paliekošs kauns, no kura viņi tik viegli neatbrīvosies kā šeit!

8] **Patiesi**, Es jums visiem saku: “Izvirtuļi, netikļi un maukotāji neieies Dieva Valstībā; tad vajadzētu notikt, ka viņi ar varu atraujas no viņu sliktākā dzīves veida! Jo, redziet, visus citus grēkus cilvēks izdara *ārpus* miesas un tādēļ arī vieglāk var tos atņemt — jo kas te notiek ārēji, tas cilvēku tik ļoti nesamaitā kā tas, kas notiek viņā!-; bet netiklība notiek cilvēkā, samaitā dvēseli un garu, un tādēļ arī ir bīstamākā no visām slimībām! Tādēļ vispirms sargieties no tās un bēdziet kā no mēra; jo baudkāre ir Sātana mākslas paņēmiens! Bēdas tam, kas tā no Sātana ļaujas sagūstīties! Katram beigās no Sātana ķetnām būs ļoti grūti atbrīvoties! Viņa daļa būs neizsakāmas ciešanas un sāpes! Visi to labi ievērojiet, citādi nāks diena un laiks, kas jums nekad nepatiks! Bet nu ļaujiet mums iet pie miera!”

9] **Vairāki**, kas ar Mani ceļoja, devās savās mājvietās; bet Mani mācekļi un māte Marija, un Mani brāļi, tas ir, pieci Jāzēpa dēli, palika pie Manis.

**87. PATIESĀ DZIMTENE IR PIE KUNGA. JŪDU ŠAUBAS. VIŅU AIZIEŠANA UN VIŅU, NO ROMAS
KARAVĪRIEM, APCIETINĀŠANA. KORNĒLIJS PIE KUNGA.**

1] Kad visi citi bija attālinājušies, pienāca mājas jaunais **saimnieks**, kura kāzās Es ūdeni biju pārvērtis vīnā, un teica: “Kungs! Kuri mums sekoja no Jūdejas un Jeruzalemes, ārā, lielajā istabā, ir spēcīnājušies ar ēdienu un dzērienu, un nu vēlētos ar Tevi vēl kādu vārdu runāt. Jo, kā es to manu, vairāki grib doties ceļā uz savu dzimteni un tur darboties savā saimniecībā. Tātad, ja Tu to vēlētos atļaut, es viņiem to darītu zināmu!”

2] **Es** saku: “Es domāju, ka tas nav vajadzīgs! Kas ir un paliek pie Manis, tas patiesi ir savā īstajā dzimtenē, un kas šo vienīgi patieso un mūžīgi paliekošo dzimteni neiemantos, tas vienmēr maldīsies tuksnesīgā svešumā, līdzīgi tramīgam meža zvēram, kas tuksnesī meklē barību un dzimteni, bet neatrod ne vienu, ne otru un cieš no izsalkuma, aukstuma un slāpēm un beigās kļūst par plēsīgu zvēru, kuru dzimtene ir tukšais tuksnesis, laupījumu!”

3] Bet kam pie Manis ir kā trūcis?! Vai katrs katru dienu nav ticis paēdināts miesīgi un no Debesīm garīgi? Vai kāds ir cietis badu un slāpes, jeb, vai it kā kādam bijis kāds cits ļaunums? Vai kāds tādēļ, ka ceļoja ar Mani, ir ticis saukts pasaulīgās tiesas priekšā? Es tev saku: Kas grib iet, lai iet; bet kas grib palikt, lai paliek! Jo Man cilvēku palīdzība nav vajadzīga, bet cilvēkiem vajadzīga Mana palīdzība! Kas Mani atstāj, tas arī no Manis tiek atstāts, un kas Mani ar lielu dedzību nemeklē, to arī Es nemeklēšu! — Ej nu ārā un pavēsti viņiem to!”

4] **Saimnieks** saka: “Kungs, man ir smagi ap sirdi; tātad Tu sadusmojies arī uz tiem Kānas pilsoņiem, kas nu devās pie miera savās mājās?”

5] **Es** saku: “Tu Mani neesi sapratis! Redzi, šie pilsoņi savās sirdīs Mani jau ir pilnīgi uzņēmuši, un mana mācība viņiem ir kļuvusi svēta, bet tiem jūdiem, Mana Mācība, kuru Es Ziharā devu, nav gluži patīkama, un viņi atkal vairāk ilgojas pēc savas raudzētās mīklas nekā pēc savām saimniecībām, un tādēļ viņi nu grib doties mājās! Bet pieklājības dēļ viņi grib Man izteikt savu pateicību, lai no jums netiktu uzskatīti kā rupji, neaptēsti kluči! Tādēļ ej tikai ārā un bez kautrēšanās saki visu, ko Es tev tagad teicu!”

6] Ar šo pavēli saimnieks iet ārā pie jūdiem un viņiem vārdu pa vārdam dara zināmu visu, ko Es viņam teicu. Visi tad ļoti apmulst, tā, ka viens pēc otra viņi jūtas ļoti aizskarti. Dažus tas sakaitina, bet **cieti**em tā lieta iet pie sirds, un viņi savās sirdīs to pārdomā un saka: “Viņš mūs ir atklājis, un diemžēl tā tas ir; kaut Viņš to mums piedotu, un mēs gribam palikt!”

7] Bet caur to **apvainojušies** saka: “Bet mēs iesim! Mums pie Viņa patiesi gan nekā nav trūcis, bet šī slinkā klejotāju dzīve mums ir apnikusi; un pie tam pie Viņa vienmēr vajag uzmanīties, vai ar kādu vārdu nepiedauzās! Jo tad tūlīt pie muguras tiek pielipināts spriedums un tad skaties, ka vari tikt vaļā ar veselu ādu; jo par kādu iecietību pie Viņa nav ne runas! Ko Viņš reiz izsaka, no tā Viņš arī vairs neatmet ne burta! Tādēļ arī vairs negribam pie Viņa ilgāk uzturēties!”

8] **Nožēlotāji**, saka: “Tas gan ir pareizi. Jeruzalemes priesteri gan ļoti labi ļaujas ar sevi tirgoties, sevišķi, ja upuris tam attiecīgi liels. Bet Viņš ar Sevi neļauj tirgoties ne par matu, pat ja arī Viņam par to kā upuri varētu nest visu zemi! Tādēļ ar Viņu, protams, ir diezgan grūti sadzīvot; bet Viņam, kā vismaz kādam lielākam pravietim, neiespējami reiz būt citādam, un katrs Viņa vārds, sīki aplūkots, ir pilns patiesības, spēka un dzīvības, un katram Viņa mājienam paklausā lai cik mēma daba! Ko mēs citu te lai darām, kā paliekam pie Viņa, līdz Viņš Pats mūs neraidīs prom no Sevis?! Jo darbus, kurus Viņš mūsu acu priekšā veica, pirms Viņa nav veicis neviens cilvēks, un tādēļ mēs par katru cenu paliekam pie Viņa!”

9] **Apvainojušies** saka: “Dariet, kā gribiet; bet mēs ejam! Ja mēs saimniekam esam ko parādā, lai viņš mums sastāda rēķinu!”

10] Bet **saimnieks** saka: “Man nav viesnīcas svešiniekiem, bet gan vietējiem Jēkaba bērniem un pie manis, kā visur Kānā, zemē, kur strautos tek piens un medus, viņi no maksas ir atbrīvoti.”

11] Pēc šo atbildes viņi pieceļas, dodas ceļā un steidzas prom. Bet kad viņi jau ir vairāku ceļa stundu attālumā no Kānas un aiz noguruma vairs nevar pakustināt kājas, viņi, skaitā pie simts, uz ceļa apguļas un ņem naktsmieru.

12] Bet pa to pašu ceļu no Jeruzalemes nāk spēcīgs romiešu karavīru leģions un uzduras šai karavānai. Bet, tā kā nogurušie nav pamodināmi, tad līdz nākošās dienas rītam viņi tiek apsargāti. Un kad viņi

no rīta pamostas, viņu rokas ir sasaistītas, un, tā kā viņi nevar uzrādīt ceļošanai vajadzīgās apliecības, tad viņi kā gūstekņi tiek vesti Jeruzalemē tiesas priekšā un tur tiek nedēļu izklausināti, līdz kā pierādīti jūdi tiek atlaisti brīvībā pret soda naudu.

13] Bet daļa šo romiešu karavīru tajā pašā rītā nāk arī uz Kānām. Kad viņi pārmeklē mūsu māju, un mēs viņiem uzrādām ceļojuma apliecību no Jeruzalemes, viņi mūs vairs netraucē un dodas tālāk uz Kapernaumu. Bet pirms tam šī leģiona **priekšnieks**, tā kā viņš Mani pazina, vēl šo un to ar Mani pārrunāja un Man atklāja, ka viņš nu ilgāku laiku rezidēs Kapernaumā, uz kuriem viņa ģimene devusies jau pirms vairākām dienām, un viņš to tur satiks. Viņš Mani arī ielūdz nākt uz Kapernaumu, un Es viņam arī apsolu pēc dažām dienām to darīt.

14] Vienlaicīgi viņš Man jautā, vai Es nezinātu, kas varētu būt tā lielā karavāna, kuru viņš naktī uz Jeruzalemes ceļa sastapa guļot dziļā miegā.

15] Es viņam saku, kas tie bija, un viņš, draudzīgi smaidot, Man atbild: “Bet es, kad sastapos ar tiem puisiem, jau tūlīt tā domāju, ka pamatā viņi nav nekas cits kā farizeju spiegi, un es būtu ļoti pārsteigts, ja Tu uz pirmo skatu viņus kā tādus nebūtu pazinis!”

16] Uz ko **Es** viņam atbildēju: “Ka tu viņus kā tādus atzīsti, tas nav gluži aplami. Bet kad viņi no Jeruzalemes un Jūdejas Man sekoja, viņi tādi vēl nebija; bet sev par lielāko zaudējumu daži no viņiem nu tādi var kļūt un kļūs. Jo tempļa odžu dzimums gan mīl nodevību, bet no pašiem nodevējiem baidās vairāk kā no nodotiem ienaidniekiem, un tādēļ nevienam nodevēju vairs neatstāj brīvībā. Gandrīz katrs dabū dzert nolādēto ūdeni, un no desmit tikko viens saglabā dzīvību. Bet nonāvētie tad parasti tiek apvainoti divkosīgā nodevībā un Jozaphatā, kur ir viena nolādēta vieta, **tiel iekašņāti nolādētā zemē**. Un tāda arī būs alga dažiem tiem, kas pie tempļa odžu dzimuma Mani apsūdzēs kā nodevēju. Jo Mans laiks vēl nav klāt!”

88. KUNGA SARUNA AR KORNĒLIJU PAR TEMPLA ODŽU DZIMUMU JERUZALEMĒ UN TEMPLA TĪRĪŠANA CAUR KUNGU. NIKODĒMA LABĀ IETEKME. PAREĢOJUMS PAR JERUZALEMES TIESU.

1] Priekšnieks, vārdā **Kornēlijs**, kas ir arī ķeizara Augusta brālis, saka: “Nu, lai ar viņiem tā notiek! Jo es Tev nevaru pietiekami izteikt, cik ļoti pretīgs man ir viss šī tempļa odžu dzimums! Miļākais, godājamākais draugs, es tev saku, uz visas zemeslodes sliktākais no sliktākiem ir viens jūdu tempļa priesteris! Mūsu, zināmā mērā **ēģiptiešu veida** priesteri ir slikti, bet tomēr pie viņiem šur un tur ir saskatāms kas no cilvēka. Maz dzird par kādu nežēlību un, ar nedaudziem mistiskiem izņēmumiem, viņu lieta ir cilvēkus mudināt uz humānismu un kareivisku drosmi.

2] Bet šie zeļļi ir caur un caur liekuļi! Ārēji viņi izliekas tik stingri un dievbijīgi, it kā viņi visi pie sevis nestu maisus, pilnus dzīviem dieviem, bet iekšēji viņi būtu par sliktiem pēc mūsu mīta visdziļākajai Tartarai. Patiesi, ja mūsu trim lieliskām galvenām fūrījām, no kuru šausmīgā izskata, tās uzskatot, visiem no bailēm un šausmām jāklūst par akmeņiem, būtu jāierauga tāds Jeruzalemes tempļa zellis, tad beigās viņām pašām aiz bailēm un šausmām vajadzētu kļūt par dimanta akmeņiem! Es tev saku: lai galīgi atraisītu šo vislaunākā veida jucekli tempļa un tā priesteru kamolu, iespējami ātri vajag nākt Maķedonijas ķēniņa asākajam zobenam, citādi vēl visa zeme drīzā laikā tiks iemudžināta šajā postošajā kamolā! — Ak, draugs, es Tev par šiem zeļļiem varētu pastāstīt lietas, par kurām visa zeme varētu nodrebēt! Bet pietiek, pagaidām apmierinies ar to, kad Tu nāksi pie manis, mēs savā starpā daudz par to pārrunāsim!”

3] **Es** saku: “Ak, atstāj to, Es šo odžu dzimumu pazīstu līdz tā dziļākajām saknēm! Bet tādēļ arī Es no tavas dzimtas Romā esmu tam izredzējis vienu “Maķedonijas ķeizaru”, tam jātiek nozīmētam, lai viņš ar kvēlojošu zobenu šo vissamudžinātāko no visiem kamoliem pārcērt! Tomēr iepriekš Es vēl gribu kaut ko darīt dažu no viņiem iespējamai labošanai!”

4] **Virsnieks** saka: “Nedari to! Jo ja arī Tu vari mirt pēc cilvēku veida, un, kaut arī tu esi paties Dieva dēls, tad viņi pratis Tevi nonāvēt! Jo kā es Tev saku, no šiem zeļļiem nav pasargāta pat Dieva dzīvība! — Tici man to, mīlais, jaunais draugs!”

5] **Es** saku: “Atstājam to! Ko Tēvs grib, tas notiks! Pietiktu vienas dvesmas no Manas mutes, un viņu vairs nebūtu! Bet tāda nav Tēva griba, un tā kādu laiku viņus vēl atstājam!”

6] **Virsnieks** saka: “Ja tie zeļļi vēl desmit gadus tā darbojas kā tagad, tad Jūdejā nepaliks dzīvi daudzi cilvēki. Ja viņu Augstākajā Padomē nesēdētu viens mērenāks, tad drīz pēc tam, kad tu drošā veidā

iztīriji templi no mēsliem, tā būtu sacēlusi milzīgu traci! Bet viens patiesi krietns vīrs vārdā Nikodēms prata šos zeļļus, kuru nu ir gandrīz tik daudz, cik zāles uz zemes, saturēt grožos. Tur bija līdz nāvei jāsmejas, ka viņš ar lielu viltību prata viņiem padarīt aptveramu to, ka šī tempļa tīrīšana tika pielaista tieši no Dieva, lai caur to tā kalpotājiem iegūtu ļoti daudz naudas, pie kam tieši tirgotāji, naudas mainītāji un baložu pārdevēji bija tie, kas, izņemot nelielo vietas nodevu, Dieva kastē nekad nelika nekādu upuri, kamēr viņiem taču piederēja lielākā nauda visā Jeruzalemē! Lielākā daļa tam piekrita, un daži teica: “Nu viņam arī nākamās svētkos jānāk ar savu brīnumspēku, viņš ir izlietojams!” Bet daži, kas caur uzticamiem aģentiem paši templi piekopa maiņas tirdzniecību, dabīgi, ar šo vēlēšanos tieši nebija pilnīgi apmierināti. Bet, neskatoties uz to, es Tev apgalvoju, ka kādos nākamās svētkos tempļa tīrīšanas dēļ Tev no salašņām netiks aizskarts ne mats, jo pagājušos tu viņiem esi sagādājis ievērojamu naudas summu. Tādēļ, ja tev reiz atkal līdzīgās darīšanās jāiet uz Jeruzalemi, tad ierodies tajā tikai pavisam slepeni; citādi Tu templi atradīsi jau iztīrītu; jo šie siktirgotāji, naudas mainītāji un lopu tirgotāji uz visām pusēm ir izsūtījuši spieģus, kuriem Tevi tavos ceļos jānovēro, līdzīgi to dara arī zināmie, ārkārtīgi sliktie tempļa kalpotāji. Pie tiem, kurus es uz ceļa liku apcietināt, bija daudz tādu zeļļu; es neticu, ka starp viņiem atradās divi godīgi!

7] Es saku: “Nu, to prieku Es viņiem jau varu sagādāt vēlreiz; bet pēc tam, esi pilnīgi drošs, templi savu darbību vairs neuzsāks neviens naudas mainītājs un tirgotājs! Kad Es Jeruzalemē ieiešu pēdējo reizi, tad Es arī templi vēlreiz šķīstīšu tā, kā Es to iepriekš esmu šķīstījis!”

8] Pēc šī apgalvojuma pie virsnieka pienāk kāds rotas vadītājs un virsniekam ziņo, ka grupa gatava doties tālāk. Virsnieks no Manis atvadās un vēlreiz atgādina Kapernaumā viņu noteikti apciemot. Pēc tam saimnieks nes labas brokastis, un visi viesi tajās ņem dalību.

89. JĒZUS LŪDZ PAR VISIEM SAVĒJIEM, ATLAIŽ BRĀĻUS KĀRTOT VIŅU MĀJAS SAIMNIECĪBU UN DOD SAVĒJIEM PADOMU PAR NODEVU KĀRTĪBU. PAR TOMU UN ISKARIOTU. PĒTERIS UN KUNGS. “KUR TRŪKST TICĪBAS, TUR MUMS IR MAZ DARBA.” MIELASTA LABĀKĀ GARŠVIELA. SLIMĪBU DZIEDINĀŠANA CAUR ROKU UZLIKŠANU. DZIEDINOŠAS ZĀLES. MĀCEKĻU ATGRIEŠANĀS. JAUNAIS MARKUS, PĒTERA DĒLS. TOMA LABAIS ZVEJAS LOMS. ISKARIOTA BŪTĪBA.

1] Pēc ieturētām brokastīm Es visiem klātesošajiem saku: “Ja kādam viņa saimniecībā kaut kas kārtojams un veicams, tad šim mērķim viņš no šejienes var pāris dienas attālināties; bet trešā dienā viņam atkal vajag ierasties! Jo Es nu pāris dienas uzturēšos šeit Kānā un Pats Sev atvēlēšu nelielu atpūtu. Bet kam līdz mājām ir pārāk tālu, var palikt šeit, kā arī tie, kas negrib Mani atstāt! Bet Es šeit divas dienas neko nemācīšu un nedarīšu, bet gan — kā teikts — tikai atpūtišos un par jums visiem lūgšu Tēvu.

2] Tad pie Manis pienāk Marija un Mani pieci brāļi un Man jautā, vai arī viņi drīkstētu uz pāris dienām doties uz Nācareti un tur savest kārtībā saimniecību.

3] Un Es saku: “Ejiet un dariet tā, jo Maniem mācekļiem pasaulē arī savā mājaisaimniecībā vajag būt kārtīgiem! Bet uz pāris gadiem nododiet un izīrējiet savu saimniecību kādam nabagam, bet, ievērojiet labi, bez nodevām! Jo jums kā Maniem brāļiem un mācekļiem visā nākotnē ne no viena nav jāprasa kāda noma vai alga, bet gan jāņem tikai tas, kas jums tiek dots labprātīgi!” Brāļi kopā ar Mariju to apso-la un dodas uz Nācareti.

4] Bet no mācekļiem, kuri Man no Betaboras, kur Jānis kristīja, bija sekojuši, uz mājām gāja tikai Toms, ar apņemšanos tur Man iegūt vēl vairākus mācekļus, ko viņš tad arī darīja. Bet starp viņiem bija arī zināmais Jūdas, kas nebija nekāds īstens galilietis, vārdā Iskariots, kas vēlāk Mani nodeva. Līdz zināmam laikam viņš bija dedzīgākais no visiem Maniem mācekļiem. Viņš visur uzstājās kā maksātājs un visur visu samaksāja un zināmā mērā bija kā sūtnis un direktors visur, kur Es vēlāk gāju. Bet viņš arī slepenībā prata Manu darbību un Mācību pārvērst naudā, un šī naudas kāre viņu beigās arī padarīja par to, kas viņš kļuva, tieši — Mans nodevējs! Bet Pēteris un citi mācekļi, kas Man bija sekojuši no Betaboras, palika.

5] Kad Es Pēterim jautāju, vai arī viņš uz pāris dienām negrib iet uz mājām, Pēteris teica: “Kungs, mani no Tevis var šķirt tikai nāve vai pavēle no Tavas mutes! Es Tomam devu uzdevumu, ka viņam jāsaņem manam dēlam Markum, ka viņam jānāk šeit, jo viņš būtu izmantojams, pie kam viņš rakstos ir gandrīz tikpat prasmīgs kā Matejs! Bet tas arī ir viss, ko es nu liku nokārtot savā mājaisaimniecībā; par

visu pārējo jau tāpat rūpējies Tu, mans Kungs un mans Dievs! — Es saku: “Ne tik skaļi Mans Simon Pēteri, jo šeit mēs neesam Ziharā. Bet te ir daži, kuri vēl nav tik tālu, kā tu; viņi varētu dusmoties. Tādēļ pietiek, ka turpmāk tu Mani dēvē “Kungs”; pārējo pagaidām paturi vienīgi savā sirdī, kuru Es labi pazīstu!”

6] Ar šo atbildi Pēteris ir mierā un Man jautā, vai Kānā veselās divas dienas mums pavisam nekas nav jādara. Bet Es saku: “Tas lai ir tālu no mums; bet tik sasprindzināti kā Ziharā mēs šeit nestrādāsim. Laicīgi mēs šeit īstenībā esam tēvzemē un tu zini cik daudz kāds pravietis tiek atzīts dzimtenē! Tādēļ arī savā īstajā sfērā mēs šeit daudz nedarīsim un nemācīsim, jo, kur trūkst ticības, tur mums ir maz darba. Tādēļ mēs šeit, kā teikts, pāris dienas labi atpūtiesimies un nedaudz tālāk sagatavosimies turpmākajam!”

7] Pēc šiem vārdiem nāk Matejs un Man jautā, vai varbūt šajās divās dienās viņam šeit dažs labs nav jāatzīmē, ko viņš Ziharā ir redzējis un dzirdējis.

8] Bet Es saku: “Ja jau tu noteikti gribi ko darīt, tad vēl pāris reizes noraksti Kalna sprediķi, un no tā šeit Kānā, un, proti, pie saimnieka, jāpaliek vienam eksemplāram un vienu atstāsim Kapernaumā; jo arī tur mums citādi nebūs daudz ko darīt.

9] Bet nu nāk **saimnieks** un Man jautā, ko Es vēlētos ēst pusdienās. Un Es viņam saku “Draugs, kādēļ tāds lieks jautājums?! Pirms brokastīm tu taču Man nejutāji, un, redzi, tās man garšoja ļoti labi! Tātad Man garšos arī pusdienas! Es tev saku, katrs ēdiens, kurā kā garšviela ir devēja cēlā un mīlestības pilnā sirds, garšo labāk kā dārgākās lietas, kas lepojas uz patmīlīgu rīmu galdiem un ar savu ambrozijas smaržu piepilda zāles!” Ar šo atbildi mūsu jaunais saimnieks bija pilnīgi apmierināts un tad ar priecīgāko sirdi darīja visu iespējamo, lai pusdienās mūs, cik iespējams, labāk apkalpotu.

10] Un tā divas dienas pagāja dažās labās sarunās un šīs mazās pilsētas pilsoņu daudzveidīgos apciemojumos.

11] Tikai caur roku uzlikšanu tika izdziedināti arī daži slimnieki, un Es vienam krietnam ārstam, kas dziedināšanu caur roku uzlikšanu nevarēja saprast, rādīju daudzas dziedinošas zāles un citas lietas, caur kurām viņš tad daudzus ārstēja un iemantoja slavenu vārdu.

12] Bet trešajā dienā visi, izņemot māti Mariju un četrus vecākos brāļus, kuri uz divām dienām bija aizgājuši uz savām mājām, atkal atgriezās un no visām pusēm atveda līdz jaunus mācekļus. Tieši Toms šajā ziņā bija vilcis bagātu lomu un atnesa līdz arī daudz ceptu zivju, jo viņš zināja, ka Es labprāt ēdu tādas zivis.

13] Tāpat arī jaunais Markus savam tēvam Simonam atnesa daudz sveicienu un daudz labi ceptu zivju, un Iskariots atnesa daudz naudas un īsti daudz dzīvības sabiedrībā; jo viņš bija ļoti dzīvs un darbīgs un visu kārtoja, Es viņam ārkārtīgi patīku, un viņš zināja daudz stāstīt par dažādiem notikumiem, kas šur un tur bija notikuši plašajā Romas valstī.

14] Kad nu mēs tā bijām kopā, Es gribēju doties tālākā ceļā, bet saimnieks Man lūdza, lai Es palieku vēl tikai līdz vakaram, jo tagad ārā esot ļoti karsts. Un es palieku līdz vakaram. Bet kad saule sāka ļoti tuvojties rietam, Es sabiedrībai atgādināju būt gatavai aizceļošanai, jo līdz ar saules norietšanu Es gribu doties tālākā ceļā.

90. ĶĒNIŅA GALMA VĪRA DĒLA IZDZIEDINĀŠANA. PĒDĒJĀ PATEICĪBA UN ATGRIEŠANĀS.

KORNĒLIJA RUNA PAR VIENĪGO KUNGAM PATĪKAMO GODINĀŠANU. MĀJIENS PAR TOREIZĒJĀ LAIKA APRĒĶINĀŠANU. (JĀŅA EV. 4:47–53)

47. Un bija viens ķēniņa galma vīrs, kuram Kapernaumā gulēja slimš dēls. Viņš (slimā dēla tēvs), dzirdējis, ka Jēzus no Jūdejas atnācis uz Galileju, nogāja pie Viņa (Kānā) un lūdza Viņu, lai Viņš nāktu (uz Kapernaumu) un palīdzētu viņa dēlam; jo tas gulēja uz miršanu.

1] Kad mēs gribējām doties ceļā, te gandrīz bez elpas pie Manis piesteidzās viens ķēnišķas izcelsmes vīrs un tuvs tā virsnieka, kas pirms pāris dienām devās uz Kapernaumu, radnieks; jo viņš caur virsnieku bija uzzinājis, ka Es no Jūdejas atkal esmu atgriezies Galilejā. Šim ķēnišķas izcelsmes vīram bija viens vienīgs dēls, kuru pēkšņi bija sagrābis ļauns drudzis, un ārsts, kad viņš Kapernaumā slimnieku redzēja, tūlīt atzina, ka viņš esot neizdziedināms. Dēla tēvs bija izmisis un aiz bēdām nezināja, ko darīt. Tad pie viņa nāca virsnieks **Kornēlijs** un teica: “Brāli, te ir rodams padoms! No šejienes līdz Kānai labam gājējam ir tikko stundas ceļš. Tur uzturas slavenais dziednieks Jēzus no Nācaretes. Pirms došanās šurp es pats Viņu tur sastapu un ar Viņu runāju! Viņš noteikti vēl būs tur, jo Viņš man apso-

lija no turienes taisnā ceļā nākt pie manis uz Kapernaumu un mani apciemot. Ko Viņš apsola, to Viņš arī negrozāmi izpilda. Bet tā kā līdz šim Viņš pie manis vēl nav atnācis, tad viņš pavisam noteikti vēl ir Kānā. Tādēļ personīgi steigties turp un lūdz Viņu, lai Viņš vēlētos nākt pie tava dēla un viņam palīdzēt! Un es galvoju, ka Viņš tūlīt nāks un tavam dēlam palīdzēs!

2] Kad galma vīrs no sava brāļa Kornelija to uzzina, viņš steidzīgi skrien uz Kānu un, kā augšā minēts, pilnīgi bez elpas nonāk Kanā tad, kad Es jau speru pirmos soļus tālākam ceļojumam. Tikko viņš Mani sasniedz, viņš Manā priekšā nokrīt ceļos un lūdz Mani, lai Es, cik iespējams ātri vēlētos kopā ar viņu steigties lejā uz Kapernaumu, jo viņa vienīgais dēls, kas viņam esot viss, jau cīnās ar nāvi, un Kapernaumā neviens ārsts viņam vairs nevar palīdzēt, un, ja Es steidzīgi kopā ar viņu neeju, viņa dēls noteikti nomirs, pirms Es nonākšu Kapernaumā, ja viņš, proti, viņa dēls, šajā laikā jau neesot nomiris!

48. Un Jēzus viņam sacīja: “Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat!”

3] Es saku: “Redzi, tu mans draugs, tā pie jums ir viena grūta lieta! Jo ja jūs jau iepriekš neredzat zīmes un brīnumus, tad jūs neticat! Pirmām kārtām Es palīdzu tikai tiem, kas te tic, kaut arī viņi iepriekš nekādas zīmes un brīnumus nav redzējuši! Jo kur Man preti nāk nešaubīga ticība, tur Es arī droši un noteikti dziedinu!”

49. Galma vīrs viņam saka: “Kungs, nāc, pirms mans dēls mirst!”

4] Te **ķēnišķās dzimtas vīrs** sauc: “Ak, Kungs, nerunā ar mani nabagu te tik ilgi; Tu taču redzi, ka es ticu; citādi es nebūtu pie Tevis atnācis! Es lūdzu Tevi, ak, Kungs, nāc tikai zem manas mājas jumta, un mans dēls dzīvos! Bet ja Tu kavējies, tad viņš nomirs, pirms Tu būsi atnāksi! — Redzi, man ir padoti daudzi kalpi; un ja es vienam vai otram saku: dari to vai to, tad viņš to darīs. Ja man uz Tevi, ak, Kungs, nebūtu pilnīgākā ticība, tad es pie Tevis būtu sūtījis vienu vai otru kalpu! Bet tā, ka esmu pilns stingrākās ticības, tad es nācu pats; jo mana sirds man teica: “Ja tikai es Tevi atrodu un ieraugu, tad mans dēls kļūs vesels!” Kungs, es arī atzīstu, ka es pavisam neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem manas mājas jumta, — bet gan, ja Tu vēlētos izteikt tikai vienu vārdu, tad mans dēls kļūs vesels un paliks dzīvs!”

50. Jēzus viņam saka: “Ej, tavs dēls dzīvo. Galma vīrs ticēja vārdiem, ko Jēzus viņam teica, un aizgāja.”

5] Es saku: “Draugs, tādu ticību Es neesmu atradis visā Izraēlā! Ej iepriecināts mājās; lai tev notiek pēc tavas ticības! Tavs dēls dzīvo!” Un galma vīrs ar pateicības un prieka asarām gāja uz mājām; jo viņš nešaubīgi ticēja Maniem Vārdiem. Bet Es šo vakaru un vēl nākamo dienu nu paliku Kānā, kas saimniekam sagādāja lielāko prieku.

51. Vēl viņam ceļā esot, viņa kalpi viņam nāca preti un ziņoja, ka viņa dēls dzīvo.

6] Kad galma vīrs, kas Kapernaumā stāvēja lielā godā, jo, pirmkārt, viņš līdzīgi Kornēlijam bija radnieciskās attiecībās ar Romas valdošo namu un, otrkārt, no Romas bija iecelts augstā amatā, tuvojās pilsētai, viņam jau nāca preti viņa daudzie **kalpi** un viņam skaļi pavēstīja: “Kungs, tavs dēls dzīvo un ir pilnīgi vesels!”

52. Tad viņš viņiem apjautājās pēc stundas, kad tam bija kļuvis labāk. Tie viņam atbildēja: “Vakar ap 7. stundu drudzis viņu atstāja.”

7] Te vīrs no prieka gandrīz zaudēja samaņu un tūlīt apjautājās, ap kādu laiku viņam ir kļuvis labāk, un **kalpi** vienbalsīgi atbildēja: “Vakar, ap septīto dienas stundu ļaunais drudzis viņu atstāja!”

53. Tad tēvs saprata, ka tas bijis tanī pašā stundā, kurā Jēzus viņam teica: “Tavs dēls dzīvo!” Un viņš kopā ar visiem saviem mājiniekiem kļuva ticīgs.

8] Kad viņš no saviem kalpiem to uzzināja, tad viņš sāka rēķināt un atrada, ka tas noticis tieši tajā laikā, kurā Es viņam sacīju: “Tavs dēls dzīvo!” Tad viņš nesteidzīgiem soļiem gāja uz mājām. Un kad viņš pie tām pienāca, virsnieks **Kornēlijs** veda viņam preti jau pavisam veselo un pricīgo dēlu un viņam teica: “Nu, brāli, vai es tevi sūtīju pie istā dziednieka, vai nē?”

9] Bet **galma vīrs** teica: “Jā, brāli, caur tavu padomu tu man desmitkārt esi atdevis manu dzīvību! Bet šis Jēzus no Nācāretes acīmredzami ir vairāk nekā kāds parasts dziednieks, kas lai cik veikli prot dziedināt slimības ar dziedinošām zālēm! — Iedomājies! Viņš, bez kā manu dēlu jebkad redzējis, tikai vienkārši teica: “Tavs dēls dzīvo!”, un tajā pat stundā dēls kļuva vesels! Klausies, tas ir kaut kas pavisam dīvains! Es tev saku: tas nevar būt iespējams nevienam cilvēkam, bet gan vienīgi tikai kādam Dievam! Un no šī brīža es un noteikti visi mani mājinieki ticam, ka šis Jēzus bez kādām šaubām ir patiess Dievs un nu par svētību visiem cilvēkiem nu cilvēka stāvā staigā starp cilvēkiem, un viņus dziedina, un pamāca. — Ja viņš šeit nāk, tad viņam te vajag tikt parādītai dievišķai godināšanai!”

10] **Kornēlijs** saka: “Es viņu kā To jau pazīstu un nepalaidīšu garām šo izdevību; bet Viņš necieš, ka Viņam nāktu pretī ar ko tādu!”

11] Izdziedinātā dēla **tēvs** saka: “Brāli, kur rokās ir tāds pierādījums, tur — es domāju, nekad gan nevar darīt par daudz!”

12] **Kornēlijs** saka: “Es tev pilnīgi piekritu; bet kā es tev teicu, tā tas ir un paliek, ka Viņš ir atklātu un ārēju goda apliecinājumu noteikts pretinieks. Cik daudz es zinu pat no Viņa agrākās jaunības laikiem, tad Viņam ir svarīga tikai klusa iekšējākā goda apliecināšana, kas izteicas sirds mīlestībā. Bet viss ārējais Viņam pat ir ārkārtīgi apgrūtinošs, un ja Viņš šeit nāktu, kā Viņš man to apsolīja, tad ar kādu atklātu dievināšanu tu tikai varētu Viņu uz visiem laikiem no šejienes padzīt! Tādēļ sirdī dari visu, ko tu gribi; bet tikai pie tam izvairies no visām atklātām ceremonijām! Jo es Viņu pazīstu jau kopš Viņa piedzimšanas Betlēmē un kopš tā laika esmu daudz par Viņu dzirdējis, un daudz pats redzējis!”

13] **Galma vīrs** saka: “Nu labi, es vakar dienā sekoju tavam padomam un tādēļ arī šonakt gribu tev paklausīt.”

14] (Te vārda “vakar” dēļ, lai nedotu iemeslu vārda kritizēšanai, vajag tikt pievestam mazam paskaidrojumam, ka, sevišķi Galilejā, diena skaitījās tikai līdz Saules rietam; tad pēc Saules rieta īstenībā sākās nākamā diena, un dažas minūtes pēc Saules rieta par pagājušo dienu teica “vakar”. Ar Saules rietu tad nākamai dienai jau iesākās pirmā “naktssardze”; bet viena nakts sardze bija laika posms, kas līdzinās trim tagadējām stundām, un viena dienas stunda vasarā bija gandrīz divas tagadējās stundas gara un ziemā tikko vienu, jo Saules gaismas laikam vienmēr vajadzēja būt 12 stundām, vai Saules diena bija īsa vai gara. Tātad šeit paskaidrojumā tas nozīmē, ka, ja galma vīrs no Kapernaumas līdz Kānai gāja vienu *stundu*, tad šodien tas sastāda gandrīz divas pilnas stundas. Šis sīkais paskaidrojums šeit tādēļ ir jo svarīgs, ka citādi dažs, kas šajā Evaņģēlijā tikko tiktu pareizi saprasts, tādēļ, ka atbilstošās laika ainas ņemtas tikai pēc toreizējā un nevis tagadējā laika rēķina.)

**91. KUNGA NORĀDĪJUMS DIVIEM SAVIEM TOREIZĒJIEM RAKSTĪTĀJIEM JĀNIM UN MATEJAM.
NEDAUDZ PAR ŠO DIVU EVAŅĢĒLIJU ATŠĶIRĪBU PAREIZU IZPRATNI. KUNGA PASĀKUMI
KOPŠ SENATNES SAVAS MĀCĪBAS TĪRĪŠANAS UN IZSKAIDROŠANAS MĒRĶIM. TĀ KUNGA
LIECĪBA PAR SAVU JAUNO TAGADĒJO ATKLĀSMI. (JĀŅA EV. 4:54)**

54. Šī jau bija otrā zīme, ko Jēzus darīja, atnācis no Jūdejas Galilejā.

1] Bet nākamā dienā Es Kānā Jānim, kas pierakstīja pirmo brīnumzīmi kāzās, teicu, ka šajā pašā vietā viņam jāuzraksta arī šī otra zīme. Jānis ar nedaudz vārdiem, kā tas stāv rakstīts, to arī darīja.

2] Bet arī Matejs Man jautāja, vai arī viņam šis darbs jāpieraksta. — Bet Es viņam saku: “Lai tas paliek! Kad mēs rītā nonāksim Kapernaumā, Es tur atkal mācīšu un darišu zīmes, — tās tad tev jāpieraksta! Bet pie Mana kalna sprediķa piemietini vēl spītālīgā dziedināšanu Ziharā, kuru Es dziedināju, kad nonācu lejā no kalna!”

3] **Matejs** saka: “Kungs, cik man zināms, Ziharā no Tevis ir tikuši izdziedināti *divi* spītālīgie; kuru man jāpieraksta?”

4] **Es** saku: “Ir gan tikuši izdziedināti vairāk nekā divi, bet pietiek ar vienu, kuru Es dziedināju kalna pakājē un tad liku, lai viņš priesterim Jonaelim, kura vārdu tev nav vajadzīgs atzīmēt, parādās un upurē dāvanu, kuru Mozus ir pavēlējis par liecību dziedināšanai! Jo kas Man netic *vienas* zīmes dēļ, tas Man neticēs arī tad, ja Es viņa priekšā veiktu simts zīmes! Tādēļ no daudzajām zīmēm atzīmē tikai tev no Manis uzrādīto!”

5] **Matejs** saka: “Ak jā, Kungs, nu es jau zinu, kuru zīmi Tu domā! Es to gan sev atzīmēju, bet vēl neesmu pilnīgi uzrakstījis, un to es nu tūlīt darišu un ar to tūlīt iesākšu jaunu nodaļu. Jo Kalna sprediķi es esmu iedalījis trijās nodaļās, un tā nu būs ceturrtā nodaļa!”

6] **Es** saku: “Pagaidām tāds tavs iedalījums ir labs; bet pēc tam, kad Es no šīs zemes tikšu pacelts Manā Debesu mūžīgā Valstībā, tu būsi spiests uzrakstīt vēl četras iepriekšējās nodaļas, tādēļ tu tās trīs Kalna sprediķa nodaļas, 1., 2. un 3. vietā, tūlīt jau vari apzīmēt un sakārtot ar skaitļiem 5, 6 un 7, un jauno tātad ar 8!”

7] Un Matejs savas piezīmes tūlīt tā sakārtoja, un Kalna sprediķis, kaut gan tas bija pirmais, ko Matejs uzrakstīja, nestāv pirmajā, bet gan tikai piektajā, sestajā un septītajā nodaļā.

8] To zināt tāpat ir nepieciešams, lai labāk izprastu gan Jāņa, gan Mateja Evaņģēlijus; jo tie abi ir

tikuši rakstīti Manā personīgā vadībā, un te arī runa ir galvenokārt par to, ka caur tādām zināšanām abi, ārēji šķietami, ļoti nevienādie dokumenti var tikt novietoti zem **vienu** jumta un tātad pareizā harmonijā, tādēļ, ka citādi gandrīz vienmēr notika, ka pat labi rakstu zinātāji brīnumdarbus, kuri Jāņa un Mateja Evaņģēlijos izskatās vienādi, aplūkoja kā vienu un to pašu un sev tomēr jautāja: “Kā iespējams, ka Matejs saka **tā** un Jānis **citādi**, jo fakts, šķiet, te ir viens un tas pats?!”

9] No tā tad arī izcēlās daudzi maldi un nereti pilnīga atkrišana no Manas Mācības, kā tā stāv rakstīta Evaņģēlijos.

10] Te, protams, gan varētu teikt: “Jā, kādēļ, ak, Kungs, caur tik daudziem gadu simtiem Tu pieļāvi, ka tā notiek un nevienam par to negribēji dot kādu gaismu? Te Es saku:

11] *Nepagāja neviens gadu simts, kurā Es it visur, kur kaut tikai daļēji tika atzīta Mana Mācība, nebūtu izvēlējis un modinājis vīrus, lai tie cilvēkiem pietiekami parādītu Evaņģēlija lietas apstākļus un nepieciešamos izskaidrojumus.* Izvēlētie to gan vienmēr darīja un arī rakstos vēsturiski papildināja to, kas daļēji caur cilvēku nolaidību, daļēji caur dažādu sektu sludinātāju un priesteru stūrgalvīgo prātu un nereti ļauno gribu no Evaņģēlija, respektīvi, Manas Mācības, ir pazaudēts; bet to pieņēma tikai ļoti nedaudzi.

12] **Sistemātiski apmācītā** baznīca ar laiku, protams, to pavisam atmeta un izskaidroja kā “ķecerību” un “velna spokošanos”, tādēļ, ka tas nederēja viņu peļņas kāres un varas aprēķiniem!

13] Turpretī zinātnieki un mākslinieki tādas parādības izskaidroja kā kāda nabaga vientieša, kas arī vēlētos kaut kas būt, **bez kā caur pūlēm, čaklumu un pamatīgām studijām ir iemantojis tam nolūkam nepieciešamās īpašības**, “murgus” un “sapņu plāpāšanu!”

14] Bet vietā, kur izvēlētais un modinātais pravietis dzīvoja un bija pazīstams, viņš, protams, vismazāk tika atzīts un tādēļ arī maz ko varēja izdarīt. Jo pēc cilvēku priekšstata, kāds tas vispārēji ir, pravietim vispār nebūtu jādzīvo uz Zemes un arī nebūtu jāpieņem cilvēka izskats, nevajadzētu arī ēst un dzert, un nēsāt tērpu, bet gan viņam vismaz kā kādam Elījam jābrauc pa gaisu ar ugunīgiem ratiem, bet no ugunīgajiem ratiem katram cilvēkam jāpavēsta tikai to, ko viens vai otrs patmīlīgi labprāt dzird un kas viņam glaimo! Tas tad būtu īsts pravietis, uz kuru noteikti būtu vērstas visas acis un ausis, sevišķi, ja viņš savos gaisa braucienos brīnumainā kārtā vēl starp bagātiem mestu zelta un sudraba naudu un starp proletāriešiem siknaudu no kapara, un pie tam lielos, bagātos un varenos slavētu, bet nabaga velnus (proletāriešus) bieži asi pārmācītu, sevišķi, ja viņi iedrošinātos kurnēt pret bagātiem, lieliem un vareniem! Protams, tāds pravietis tad nabagiem tieši nebūtu ļoti patīkama parādība, un viņi viņu neslavētu!

15] Bet ja pravietis ir cilvēks kā katrs cits, ja viņš ēd un dzer, un beigās viņam pat ir mājvieta, un pie tam viņš varbūt strādā kādu amatu, ak, te ar viņa pravietiskumu ir beigas! Viņš tiek pasludināts vai nu par pamuļķi, vai liekuli, un savā dzimtenē viņš noteikti ko paveiks vismazāk!

16] *Tātad Es gandrīz divtūkstoš gadu iztrūkstošo vienmēr esmu papildinājis; bet kas to pieņēma? Es saku: vienmēr tikai ļoti nedaudzi, un arī viņi tikai reti ar pietiekami dzīvu ticību! No tā gan paņēma zināšanas un zīmes, bet, ka kāds pēc tā it kā būtu kārtojis savu dzīves veidu un tad garā pats sevi pārliecinājis, ka citādi dabīgais cilvēks nopietnībā bija no Manis izvēlēts pakāpeniski tumšāk kļūstošā pasaulē cilvēkiem no debesīm atkal atnest tīru gaismu, tas visādu niecīgu iemeslu dēļ vēl vienmēr izpalika!*

17] Viens sev nopirka pāris jaunus vēršus un nu vajag tiem iemācīt vilkt arklu, viņam, dabīgi, nav laika; otrs apstrādā jaunu lauku, un tādēļ arī nevar nākt! Trešais ir apņēmis sievu, un tādēļ viņam pavisam vairs nav laika un izdevības! Ceturtais ceļ lielu māju, un viņam ir daudz rūpju; viņam jau pavisam nevar būt laika. Un tā beigās katram ir kāda atruna, un tā jaunā gaisma debesīs veltīgi deg kādā Zemes nomaļā kaktā. Un ja nākamā gadu simtā Es atkal dodu jaunu gaismu seno rakstu apgaismošanai, tad tai atkal ir tas pats liktenis.

18] **Bet ja pēc visu laiku pieredzes to par daudz noteikti jāatzīst**, tad ir jautājums, vai te ir Mana vaina, ja pie senajiem rakstiem vēl līdz šai stundai ir atklājamas tās pašas tukšās vietas, kā tās no iedomīgiem prāta pētniekiem un prātniekiem tikušas atklātas jau pirms tūkstoš gadiem, no kā tad arī vienmēr kā sēnes no zemes cēlušies daudzie apšaubītāji un beigās Manas Mācības un Manas pilnīgākās dievišķības noliedzēji.

19] Bet tādēļ Es šajā lietā *tagad* dodu pilnīgāko gaismu, lai tad beigās neviens nevar atvainoties ar to, ka kopš Manas miesīgas klātbūtnes laika uz Zemes, Es vairs neesmu rūpējies ne par Manas Mācības tīrību un pilnību, ne par cilvēkiem, kas to ir pieņēmuši!

20] Kad Es pēdējā laikā atkal nākšu uz Zemi, tad Es uzsākšu spēcīgu sijāšanu; un neatzišu nevie-

nu, kas Man nāks pretī lai ar kādu atvainošanos! Jo katrs, kas te nopietni meklē, var un viņam vajag to atrast! Bet slimajām aitām un ēzeļiem, kuriem nebija ēstgrības, jāsaņem zāles, pēc kurām viņi noteikti jutīs izsalkumu pēc Debesu barības; bet tad viņi kā atveseļojušies ilgi tiks baroti ļoti homeopātiski! Un nu atkal pie Evaņģēlija!

**92. KUNGS UN MATEJS. PAREIZA KĀRTĪBA VIENMĒR IR LABA UN DERĪGA. TE DAŽI PIEMĒRI:
PAR MAZGĀŠANOS; PAR AKMENS IZLASĪŠANU NO LAUKA. PAR DIEVA VISZINĀŠANU.
CILVĒKU VADĪŠANA. PAR SARGU GARIEM. "DIEVS IR MĪLESTĪBA!" PAR ATTIECĪBĀM STARP
DIEVU KĀ TĪRĀKO MĪLESTĪBU UN CILVĒKIEM. MUDINĀJUMS DOTIES UZ KAPERNAUMU.**

1] Dienu pēc tam, kad iepriekšējā dienā Es biju izdziedinājis galma vīra no Kapernaumas dēlu, Matejs ar saviem nedaudziem pantiem bija galā. Viņš Man rādīja darbu, kuru Es uzslavēju, tā kā tas bija īsi, bet labi un visu aptveroši uzrakstīts. Bet pēc tam, kad viņš savas rakstāmlietas bija iesaiņojis, viņš atkal nāk pie Manis un Man jautā, cik daudz rakstāmpiederumu viņam Kapernaumā varbūt vajadzēs; jo pagaidām viņš lietošanai Kapernaumā neiesaiņotas ir atstājis tikai četras tāfeles. Ja viņam varbūt vajag vairāk tāfeļu, tad **no galvenā saiņa viņš tās varētu vieglāk paņemt nekā** Kapernaumā.

2] Es saku: "Ar tām četrām pietiek; bet pie tam Man tevi tomēr jādara uzmanīgu uz kādu tavu nelielu kļūdu tava paša lietu kārtībā! Pamatā tas gan nav svarīgi, bet, tā kā pie Manis viss jau ir noticis noteiktā kārtībā, tad no tevis nav prātīgi, ka tu savu rakstāmo saini jau iepriekš sasaiņoji un tikai pēc tam Man jautāji, cik tāfeles tev būs vajadzīgas! Ja Es nu būtu teicis: "Tev Kapernaumā būs vajadzīgas piecas tāfeles!" tad tev vienas tāfeles dēļ vajadzētu atraisīt visu saini, kas tev acīmredzot būtu sagādājis nevajadzīgas pūles. Bet tu, Mana slepenā iespaids spiests, paturēji tieši pareizu skaitu un caur to sev ietaupīji pūles saini atkal atraisīt. Bet, kā Es tev jau iepriekš pieminēju, pamatā tas nav nekas svarīgs! Bet visās lietās, lai arī cik niecīgas tās bieži liekas, pareiza kārtība nereti ir ļoti derīga.

3] Redzi, ja kāds rītā, pusdienās vai vakarā mazgājas un vispirms mazgā seju un tikai beigās rokas, tad viņš seju tik drīz nedabūs tīru, tā, ka viņš to aizskar ar netīrām rokām; bet, ja viņš vispirms nomazgā rokas, tad arī viņa seja, noberzta ar tīrām rokām, ātri un viegli kļūst tīra.

4] Kādam cilvēkam bija akmeņains lauks, un viņš ar daudz pūlēm un čaklumu to attīrīja no akmeņiem; bet pie tam viņš ievēroja sekojošu labu kārtību. Vispirms viņš no lauka novāca lielākos akmeņus un ārpus lauka salika tos regulārā un taisnā leņķa kaudzē. Pēc tam viņš nolāsīja mazāk lielos un tos salika otrā tikpat kārtīgā kaudzē. Un tā viņš rīkojās arī ar pārējiem, dabīgi, arvien mazākiem akmeņiem, un tā viņš izveidoja desmit akmeņu kaudzes, katru ar vienāda lieluma akmeņiem!

5] Kaimiņi, kuri to redzēja un savus laukus tādā veidā no akmeņiem neattīrīja, bet gan lielos un mazos akmeņus sameta kopā pavisam nekārtīgās kaudzēs, teica: "Aplūkojiet šo nelgu, kā viņš spēlējas ar akmeņiem!"

6] Bet pēc neilga laika pa ielu, kas veda garām laukam, devās viens būvmeistars, kas kādai celtnei meklēja akmeņus, kad viņš šeit redzēja tās desmit sakārtotās kaudzes, viņš gāja pie saimnieka, kuru kaimiņi bija dēvējuši par nelgu, un par četrdesmit sudraba grašiem tos atpirka; jo tā kārtotus viņš tos tūlīt varēja labi izlietot. Kad kaimiņi to manīja, tad arī viņi pienāca un teica: "Kungs, kādēļ tu nenāc pie mums? Redzi, mums ir tādi paši akmeņi, un mēs tev tos dodam par nedaudz grašiem, kamēr tu tādus pašus akmeņus esi nopircis par četrdesmit sudraba grašiem!" Bet būvmeistars saka: "Jūsu akmeņus man vispirms vajadzētu kārtot, kas man maksātu daudz laika, darba un pūļu; bet šie jau ir visi tā sakārtoti, ka tie man tieši ir vajadzīgi, un tā es labprātāk pārmaksāju par šiem, nekā es jūsejos ņemt par velti!" Nu, protams, arī kaimiņi sāka kārtot savus akmeņus kaudzēs; bet bija par vēlu! Jo būvmeistaram pietika ar tiem, kurus viņš bija pircis no pirmā, un kaimiņi bija tikai velti pūlējušies!

7] Tādēļ vienmēr un visā esat labākā kārtībā, ja tad nāk ienesīga peļņa, tad vispirms tā noteikti nāks pie tā, kur sastaps labu kārtību! Vēlākas pūles bieži un daudzreiz ir veltīgas! Vai tu šo līdzību aptver?"

8] **Matejs** saka: "Ak, Kungs, kā to var nesaprast?! Tā ir tik gaiša un skaidra kā Saule pusdienas laikā!"

9] Bet es no Tevis vēlētos vēl uzzināt tikai to, kā Tev bija iespējams zināt, ka man Kapernaumā būs vajadzīgas tieši četras tāfeles. Jo dievišķā viszināšana man vēl vienmēr ir lielākā mīkla! Dažreiz Tu, iepriekš nevienam par to nejautājis, zini visu un pēc tā kārti savu ceļu; citreiz Tu atkal jautā kā mums līdzīgs un dari, it kā Tu nezīnātu, kas tur vai tur ir noticis vai notiks! Kā tas nākas? Kungs, es lūdzu Tevi, dod man par to kādu nelielu gaismiņu!"

10] Es saku: “Draugs! Es ļoti labprāt vēlētos tev šo lietu atklāt, bet tu to neaptvertu; tādēļ atstājam nu to! Bet drīz pienāks laiks, kurā tu tādus noslēpumus viegli un skaidri aptversi.

11] Bet pagaidām Es tev varu teikt tik daudz, ka cilvēku gribas brīvības dēļ Dievs gan var zināt visu, ko Viņš grib; bet ko Viņš negrib zināt, lai cilvēks rikojas brīvi, tad Viņš to arī nezina! Vai tu to saproti?”

12] **Matejs** saka: “Kungs, ja tā, tad cilvēka dzīve uz šīs Zemes ir ļoti bīstama lieta; kurš tikai daļēji izglītots cilvēks nepazīst neskaitāmi daudzus ienaidniekus, kuri nabaga cilvēcei stājas pretī ar visiem iespējamiem ļaunumiem un caur to cilvēkiem sagatavo bojāeju?! Ja Tu to atstāj bez kādas ievēribas un ļauj tam notikt, tad ar dvēseļu svētību reiz gan izskatīsies izmisīgi slikti!”

13] Es saku: “Ne tik slikti, kā tu nu domā! Jo, pirmkārt, katrs dzīvo pēc savas ticības un galvenokārt pēc savas mīlestības; un, otrkārt, katram cilvēkam ir ļauts katrā acumirkli griezties pie Dieva un Viņam lūgt palīdzību, un Dievs pavērsīs Savu vaigu pret lūdzēju un katrās bēdās viņam palīdzēs!

14] Bet vispār katram cilvēkam jau tāpat ir dots neredzams sarggars, kas cilvēku pavada no viņa dzimšanas līdz kapam! Tāds sarggars vienmēr iedarbojas uz cilvēka sirdsapziņu un tikai tad no viņam uzticētā cilvēka sāk tālāk un tālāk attālināties, kad tas, savas patmīlības vadīts, ir brīvprātīgi atmetis visu ticību un visu mīlestību uz tuvāko.

15] Tātad cilvēks uz šīs Zemes pavisam nav tik atstāts, kā tu to domā; jo viss atkarīgs no viņa brīvākās gribas un rīcības, vai viņš grib būt Dieva pieskatīts un vadīts, vai nē! Ja cilvēks to grib, tad arī Dievs to gribēs; bet ja cilvēks to negrib, tad viņš no Dieva ir pilnīgi brīvs, un Dievs par viņu tālāk arī vairs nerūpējas, izņemot par to, kas dabas cilvēkam ir noteikts pie vispārējākās kārtības, kā tas te ir dabas dzīvība un viss, kas kā nosacījums tam nepieciešams. Bet tālāk Dievs ar cilvēku vairs neielaižas un neaizskaramās brīvības dēļ nedrīkst ielaisties! Vienīgi, ja cilvēks aiz sirds brīvas gribas Dievu meklē un Viņu lūdz, tad arī Dievs cilvēka lūgšanai un meklēšanai pa īsāko ceļu nāks pretī, kam priekšnosacījums ir, ka cilvēka lūgšana un meklēšana ir pilnīgi nopietna.

16] Bet ja cilvēks meklē un lūdz tikai, lai izmēģinātu, lai pārliecinātos vai ar Dievu un tā apsolījumiem kaut kas ir, tad viņš no Dieva arī netiek uzlūkots un sadzirdēts! Jo *Dievs Pats Sevī ir tīrākā mīlestība* un Savu vaigu piegriež tikai tiem, kas tāpat nāk pie Dieva viņu sirdi tīrākā mīlestībā un Viņu meklē Dieva paša dēļ, ar pateicību Viņu grib iepazīt kā savu Radītāju, un kuram ir karsta vēlēšanās tikt no Viņa Paša radītam un sargātam.

17] Ak, kas Tā nāk, par tiem Dievs katrā acumirkli par daudz labi zina, kā ar viņiem stāv, un Viņš pats viņus māca un vada visos ceļos. Bet kuri par Viņu neko negrib zināt, par tiem tad arī Dievs pilnākā nopietnībā neko nezina!

18] Un kad viņi reiz viņpasaulē tiks likti Dieva priekšā un lai cik skaļi sauks, un teiks: “Kungs, Kungs!” tad Dievs viņiem atbildēs: “Atkāpieties no Manis, jūs, svešinieki; jo Es jūs vēl nekad neesmu pazinis!” Un tādām dvēselēm nāksies daudz paciest un cīnīties, līdz tās varēs Viņam tuvoties kā no Dieva pazītas. Vai tu to nu saproti?”

19] **Matejs** saka: “Jā, Kungs, to visu es nu saprotu pavisam labi, tīri un skaidri. Bet vai man šī brīnišķā mācība, kurai ļoti vajadzētu cilvēkus mudināt Dievu neatlaidīgi meklēt un Viņu lūgt, ka Viņš viņus ved un vada pa pareizo ceļu, nav tūlīt jāuzraksta?”

20] Es saku: “Nē, Mans mīlais draugs un brāli; jo tādu mācību gandrīz neviens cilvēks neaptvertu tās istā un dzīvā pilnībā! Tādēļ tev tā arī nav jāuzraksta, izņemot, ja tu to reiz vēlāk gribi darīt — tikai tev un nedaudziem brāļiem.

21] Bet tagad, kur jūs nu esat sagatavojušies tālāk ceļojumam uz Kapernaumu, dodamies ceļā! Kas te grib nākt līdz, tas lai mums seko; bet kas grib palikt, tas lai paliek! Man vajag būt tur; jo tur, mazajās pilsētiņās, kas atrodas pie ezera, kas te ir Galilejas jūra, ir daudz nelaimju.

93. KUNGS UN SAIMNIEKS KOBANS KĀNĀ. PAR BRĪVU PAŠNOTEIKŠANOS. PIEMĒRS PAR MĀKSLAS DARBU. “KAM TE IR, TAM TIKS DOTS!” PATIESA DZĪVĪBA NĀK NO SIRDS. BRĪVS NO VISA — TĀ SVĒTCEĻNIEKS CEĻO VIEGLI!

1] Mēs nu gatavojamies ceļam, bet jaunais saimnieks vēlreiz nāk Mani lūgt, lai Es vakaru vēlētos pavadīt pie viņa.

2] Bet Es saku: “Es drīz nākšu atkal; jo pirms Es uz nākamiem svētkiem dodos uz Jeruzalemi, Man vajag apciemot Nācareti, un turp un atpakaļceļā Es atkal iegriezīšos pie tevis.”

3] **Saimnieks** saka: “Kungs, tā man būs lielākā svētlaipe! Bet ja Tu šodien pavisam negribi ilgāk te uzkavēties, tad tomēr laipni atļauj, ka arī es Tevi vēlreiz drīkstu pavadīt!”

4] **Es** saku: “Tas tev ir atļauts; jo no Manis nekad nevienam ne uz ko nav jātiek piespiestam! Kas grib Mani pieņemt, tas lai Mani pieņem, un kas grib sekot Man un Manai Mācībai, tas lai seko! Jo Es un Mana Valstība esam brīvi, tādēļ arī gribam būt izcīnāmi visā brīvībā.

5] Manā priekšā der tikai brīvākā pašnoteikšanās! Viss, kas ir virs un zem tās, tam Manā un Mana Tēva, Kas ir Manī, kā Es Viņā, priekšā nav nekādas vērtības!

6] **Jo katrs spaidis no kaut kur citurienes, nevis no paša sirds, ir svešs, un Manā mūžīgajā un tā-tad visbrīvākajā kārtībā, un katram cilvēkam tāpat neiespējami būt kādai svešai, bet gan vienīgi paša dzīvībai.**

7] Ko tev pamatā līdzētu, ja tu par kādu mākslas darbu, kuru ir veidojusi sveša roka, apgalvotu, ka tas esot tavu roku darbs? Bet ja tad kāds nāktu un par lielu atlīdzību tev prasītu izveidot līdzīgu darbu, tu stāvētu apkaunots un tev vajadzētu paciest, ka pasūtītājs visas pasaules priekšā tevi paļāš par meli, krāpnieku un lielībnieku, kas lielās ar svešu slavu!

8] Tā arī katra cilvēka paša dzīvības pilnīga izglītošana ir likta paša rokās.

9] Kas pie kādreizējā lielā dzīvības pārbaudījuma Dieva acu priekšā pie katra atsevišķa cilvēka tiks atzīts kā svešs, tam priekš viņa arī nebūs nekādas vērtības, un tas tiks viņam atņemts, un te nozīmēs: kam te ir, tam tiks atstāts un vēl daudz klāt piedots; bet kam te nav paša, tam tas tiks atņemts, tādēļ, ka tas, kas viņam ir, nav viņa paša, bet gan tikai svešs.

10] **Es** tev saku: Tagad pat nav vajadzīgs, ka tu dodies līdzi, bet ja tu tīri pats no sevis aiz mīlestības uz Mani gribi to darīt, tad caur to tu ne tikai neko nezaudēsi, bet gan visā desmitkārt iegūsi! Jo kas vien ko dara aiz patiesas mīlestības uz Mani, tam šeit tiks desmitkārt atlīdzināts un reiz Manā Valstībā simtkārt, arī tūkstoškārt un bezgalīgi!”

11] **Saimnieks** saka: “Kungs, ja tā, tad es jau pavisam noteikti eju ar Tevi; jo mana paša sirds mani uz to mudina, un tā-tad es precīzi gribu sekot savai sirdij!”

12] **Es** saku: “Labi, tad dari to, tad tu dzīvoši pēc savas sirds, kas vienīgi ir īstenā dzīvība. Jo katra cita dzīvība, kas nenāk no sirds, pie katra cilvēka nav dzīvība, bet gan paša dzīvības nāve! To **Es** tev saku kā vienīgais visas dzīvības Kungs.”

13] **Saimnieks** par to ir ļoti laimīgs, tūlīt ņem savu somu un nedaudz naudas un ir gatavs ceļam.

14] Bet **Es** viņam saku: “Atbrīvojies no visa, tad tu ceļosi daudz vieglāk; jo zagļi uzbrūk tikai tiem, par kuriem viņi zina, ka viņi pie sevis ko nes, bet ja tev nekā nav, tad viņi arī neko nevarēs atņemt!”

15] Pēc tam **saimnieks** savu somu un naudu nodod savai sievai un tā seko Man bez naudas un bez somas.

**94. PAR NAUDU. JŪDAS ISKARIOTA PASAULES RŪPJU NOMĀKTĀ PRĀTA IEBILDUMI.
UZTICĒŠANĀS DIEVAM — LIELĀKAIS DĀRGUMS. KĀDĒĻ MOZUS NENONĀCA APSOLĪTĀJĀ
ZEMĒ? KUNGA LIECĪBA PAR SEVI. PAR NAUDAS LĀSTU UN BRIESMĀM KĀDREIZ UN TAGAD.
ATBRĪVOJOŠĀ UGUNŠ NO AUGŠAS. JŪDAS NEKAUNĪGĀ NAUDAS SLAVĒŠANA. NOPIETNA
ATBILDE. “KO MĪL, TO PROT SLAVĒT!”**

1] Bet līdzās stāvošais **Jūda Iskariots** saka: “Bet es domāju, ka ceļojumā cilvēkam nedaudz naudas nekad nevarētu kaitēt”.

2] Bet **Es** saku: “Kas Mani pazīst kā šis **saimnieks**, kas bija ar Mani arī Ziharā, tas arī zina, ka pie Manis pavisam labi var iztikt arī bez naudas! Redzi, Man Manos svārkos nav ne kabatas un vēl mazāk kas no naudas; un tomēr **Es** no Jūdejas un Samarijas līdz šejieni atvedu daudzus simtus! Jautā viņiem, cik viņiem šis ceļojums ir izmaksājis!

3] Bet bez tam **Es** tev vēl saku, ka drīzā laikā notiks, ka **Es** paēdināšu daudzus tūkstošus, kamēr pie Manis nebūs vairāk naudas kā tagad.

4] **Es** tev saku: Īsta un pilnīga paļaušanās uz Dievu ir vairāk vērtā nekā visi zemes dārgumi, ar kuriem tu uz īsu laiku gan vari palīdzēt savai miesai, bet nekad dvēselei! Bet ja tu dvēseli esi samaitājis un tā-tad pazaudējis, ko tu pēc tam vari dot savas dvēseles liktenim?!”

5] **Jūda** saka: “Jā, jā, Tev gan ir taisnība, bet zināmām lietām cilvēkam nauda tomēr ir vajadzīga!”

6] **Es** saku: “Cik naudas bija Mozum, kad viņš izveda izraēliešus?” — **Jūda** saka: “Viņam bija daudz

zelta, sudraba un dārgakmeņu!”

7] **Es** saku: “Tas viņam gan bija; bet tas viņu arī aizkavēja, ka viņš nespēja nonākt Apsolitā Zemē!” Vai tu spēj labi to aptvert?!”

8] **Jūda** saka: “Te es tomēr vēlētos domāt, ka Mozus, kas bija Jehovas visu praviešu pravietis, vaina bija nevis zeltā un sudrabā, ko viņam pēc Dieva pavēles vajadzēja ņemt līdz no Ēģiptes, bet gan daudz vairāk tajā, ka viņš kādā vājā stundā savā vājā ticībā par maz paļāvās uz Dievu!”

9] Un **Es** saku: “Un kāds bija iemesls, ka kādā dienā viņš kļuva vājš? Kas tieši Mozus domu dēļ par zeltu un sudrabu viņu atstāja vāju, Tas Pats stāv šeit un tev to saka! Rakstīts tas gan stāv kādā līdzībā; bet patiesībā ir un bija tā, kā Es tev to esmu darījis zināmu!”

10] **Jūda** saka: “Labi, es tev ticu, ka toreiz tā bija! Bet tagad no Romas un puspasaulē ķeizara puses nauda ir ieviesta kā likumīgs maiņas līdzeklis, lai starp cilvēkiem atvieglotu nepieciešamos sakarus, un mums ir pienākums to lietot; un tādēļ es domāju, ka, ja nav grēks naudu upurēt Dieva kastē, nebūs arī nekāds grēks to pašu naudu dot kādam nabagam, lai ar to viņš uz dažām dienām ir apgādāts, un tā jau nabadzīgo dēļ ir labi naudu, tā kā tā no valsts reiz ir likumīgi ieviesta, ņemt līdzī kādā ceļā, un tā saimnieks Kobans savus dažus sudraba grašus gan varētu paturēt pie sevis!”

11] **Es** saku: “Tu gan nes sev līdzī bagātīgi piepildītu maku un tomēr tu vakar tiem trim nabagiem, kuri tev vakar lūdza dāvanas, neko nedevisi; un tā Es domāju, ka tu pats naudu tik slavējami neizlieto, kādēļ tu Man to ieteici!”

12] Bet kas attiecas uz naudu Dieva kastē, tad Es tev pavisam atklāti saku: Tā ir negantība un posts, ja ne tik daudz tiem nedaudziem garā nabagiem, kas domā, ka caur to sev nodrošina debesis, bet jo vairāk tiem, kas ņem naudu no kastes un nakts laikā to izšķiež ar netiklēm! Kamēr nebija naudas, nebija arī atklātu pērkamu netikļu kā tagad! Bet tā kā nu ir nauda un visādas sīknaudas, tad Jeruzalemē, kā gandrīz visās citās pilsētās, ir daudzas pērkamas netikles, un vīri ar viņām grēko dienu un nakti! Un tā kā tiem, kam ir daudz naudas, vietējās vairs nepatīk, tad viņi liek nākt meitām no citām zemēm, pērk tās grieķu zemē un pēcāk jūdu zemē ar tām dzen apkaunojošāko netiklību! Un, redzi, tas viss un vēl tūkstoškārt vairāk ir tavas tik augsti cildinātās naudas svētība!

13] Bet tas vēl ir tikai lāsta, kas guļ uz naudas, sākums!

14] Bet nāks laiki, kas būs vēl sliktāki kā tie, kad Noass būvēja šķirstu, un savam postam viņi pateiksies zeltam un sudrabam, — un cilvēkus no nelaimes un posta neatbrīvos nekas cits kā uguns no debesīm, kas te aprīs visus elles netikumus!”

15] **Jūda** saka: “Jā, jā, Tu esi pravietis, kam nav līdzīga un vari to zināt; bet, ja naudu pielieto labi, tad taču nevar kļūdīties?!”

16] **Es** saku: “Es tev saku: Jā, ja to izlietotu labi, tad tā būtu tikpat laba kā viss cits uz Zemes, ko tāpat var izlietot labi un slikti! Bet lielā starpība pastāv tajā: ja tu ej kādā pilsētā, tad tev uz saviem pleciem vajag kaut ko ienest, vai nu darba rīkus, vai pārtikas produktus, un tu par to saņem ko citu, kas tev ir vajadzīgs, un ēdienu, un dzērienu — tas, protams, ir nedaudz neērti, bet caur to arī neērti tikt vestam pie grēka! Jo ja tu nāc ar precēm un saiņiem vai velc ratus pilniem traukiem, ar tiem ej pie kādas netikles un par podu vai šķīvi gribi ar viņu grēkot, tad viņa tevi izsmies un izzobos, un tu no grēka esi pasaudzēts! Bet ja tu pie viņas nāc ar zeltu un sudrabu, tad viņa tevi neizzobos un neizsmies, bet gan vedīs tevi savas netiklības istabā un tevi visādi kārdinās grēkam, lai caur to tev izvilinātu vairāk zelta un sudraba! Tā nauda gan ir ērta lieta, bet arī ļoti vilinoša un ērta grēkam!”

17] Un *sātans* to tādēļ ir ienesis šajā pasaulē, lai caur to pasaulē vieglāk un vairāk grēkotu! — Vai tu vēl neieskati, ka laba izdevība ir labākais līdzeklis pievilkt zagļus?!”

18] **Jūda** saka: “Jā, jā, tas ir pareizi! Bet ja visādus zagļus gribētu atturēt ar to, ka pie cilvēka nav jāatrodas nekam pēc kā viņi tiko, tad pie cilvēkiem vajadzētu būt bezgala daudz kam mainītam! Pirmkārt, visiem cilvēkiem visos laicīgos labumos vajadzētu būt pavisam vienādi nabagiem, otrkārt, viņiem vajadzētu izskatīties vienādiem kā zvirbuļu vīriņiem un sieviņām, un, treškārt, nevienam nevajadzētu būt gudrākam par visiem citiem. Bet cik ilgi tas tā nav, visa runāšana, mācības un zīmes ir veltas! Pie visām zīmēm un mācībām daudzi gan atgriezīsies, bet desmitreiz tik daudzi paliks tādi, kādi viņi ir, ja, ļaunākā gadījumā, viņi tikpat viegli, ja ne vieglāk, nekļūst vēl desmitkārt ļaunāki kā bija iepriekš. Jo nedaudz patmīlības taču ir katram cilvēkam, un katrs grib būt mēreni apgādāts, tādēļ katrs cilvēks, pavisam dabīgi, vispirms domā par sevi un tikai tad par citiem! Un par to taču neiespējami uz viņiem dusmoties! Ne katram var būt māja un zeme; jo tad katram jaundzimušam kopā ar viņu tūlīt no Dieva pasaulē va-

jadzētu piedzimt un izaugt arī zemei. Bet tā kā tas tā nav, un iepriekš dzimušie jau sen visu zemi ir piesavinājušies, tā kā lielākai daļai jaundzimušo nevar piederēt zeme ne pēdas platumā, tad beigās viņiem neatliek nekas cits, kā vai nu caur visādām zināšanām laiskiem īpašniekiem padarīt sevi nepieciešamu un tātad vienā vai otrā veidā stāties darbā pie zemes bagātiem, vai arī vajag mesties uz zagšanu, lai nevajadzētu ķerties pie smaga ubaga spieķa. Ja tad to, kuriem nepieder ne zeme, ne māja, labākā daļa par savu darbu nesaņem neko citu kā naudu, un naudu cik iespējams sataupa, lai viņiem vecumdienās kas ir, tad es tajā nekā slikta neatrodu; un visiem tiem, kuri uz šīs nabadzīgās zemes caur dzemdinašanu un piedzimšanu ir atnākuši bez kāda, arī tikai sagaidāma īpašuma, naudā atrodu jaunu zemes īpašumu radīšanu. Un man atklāti jāatzīst, ka Pats Dievs, kas katram jaundzimušam tūlīt nevarēja vai negribēja radīt jaunu zemes gabalu, valdniekiem ir devis labu ideju izdot naudu, caur ko arī nabaga vecāku bērni var tikt pie nepieciešamas apgādes, kas bieži ir labāka nekā tā, kas pastāv zemes īpašumā. Un Dievs taču nevar gribēt, ka nabagu vecāku bērniem jāiet bojā!? Jo viņi taču acīmredzami nav vainīgi pie tā, ka viņi ir piedzimuši pasaulē, un, proti, ar tām pašām dzīvības vajadzībām kā zemes īpašnieku bērni.

19] Ja es Tev, kas varbūt arī esi lielākais pravietis, kāds jebkad nācis uz šīs Zemes, arī piekritu visam, ko Tu esi mācījis un mācīsi, tad tomēr naudas kaitīgumam, kā to Tu man izskaidro, es nevaru piekrist! Jo tikpat labi kā pēc taviem uzskatiem kaitīga var būt nauda, tikpat labi var kļūt kaitīgs arī viss cits! Ja man būtu visas aitas, vērši, govīs, teļi, ēzeļi, vistas un baloži, un visi augļi, un visa tā maize, kas tikai kopš Dāvida mūsu zemē ir tikusi nozagta, tad es būtu bagātākais cilvēks visā Izraēlā! Un izvirtība iepriekš, kad vēl nebija naudas, kā, piemēram, Sodomā un Gomorā, un Babilonijā, tāpat tika piekopta un vēl ārkārtīgāk kā šodien!

20] Es tieši negribu apgalvot, ka tas, ko Tu saki par naudu, nav taisnība; bet kur uz šīs nabadzīgās Zemes ir kaut kas, ar ko nevar tikt izdarīti tūkstoškārt lielāki ļaunumi?! Bet ja tādas lietas to sliktās pielietošanas dēļ Dievs tieši pār mēru nesoda, kā tad viņam tieši uz naudu jābūt tik dusmīgam?!”

21] Es saku: “Kas kādam ir mīļš, tam viņam arī ir pietiekami prāta to slavēt; bet tu pār mēru mīli naudu un tādēļ ļoti labi proti naudu slavēt. Tādēļ Es arī tev tālāk neko negribu teikt; jo ko mīl, to prot arī slavēt! Bet ne pārāk tālā laikā tu vēl iemācīsies pazīt naudas lāstu! — Bet nu par to vairs nē! Mums Kapernaumā vajag nonākt pirms Saules rieta un tur jāmeklē kādu mājvietu.

95. TOMS UN JŪDA. JŪDAS BŪTĪBA UN TOMA PAREĢOJUMS. JŪDAS ZAIMOJŠĀ RUNA.

1] Pie Jūda Iskariota pienāca **Toms** un izteica viņam pārmetumu, kā viņš varot iedrošināties nest Man priekšā savas dumjās idejas par naudu, pie kam garā Es taču Pats esot Jehova un veicu darbus, kādi esot iespējami vienīgi tikai Dievam!

2] **Jūda** viņam saka: “Tu vēl esi tik stulbs, kāds tu biji vienmēr! Jo, vai tu tici katrai vecu sievu pasakai, vai arī tu, ja tas tev tieši ienāk prātā, netici nekam. Tu neko nedomā un neko nerēķini! Ja tu uz tirgu nesi zivis, tad tu nereti mazās pārdevi tāpat kā lielās, tā, ka pircēji par to tev smējās sejā! Bet tāds, kāds tu vienmēr biji, tāds tu esi vēl tagad un neko nedomā, un neko nerēķini, bet gan pēc sava senā paraduma dienu no dienas dzīvo tikpat dumji.

3] Es šeit, šī lielā pravieša sabiedrībā, esmu tikai dažas stundas, un mans svēts pienākums ir Viņu izpētīt un, cik tikai iespējams, mācīties pazīt Viņa uzskatus un uzstāšanās **nolūku (tendenci)**! Tu, starp citu, pie Viņa jau esi pusgadu, un tādēļ tev Viņš būtu labāk jāpazīst kā man! Bet vai tādēļ, ka tu Viņu jau pazīsti, man pavisam nevajadzētu censties Viņu, mazākais, tiktāl iepazīt, cik līdz šim tu esi Viņu iepazīs?!”

4] **Toms** saka: “Cerams, tu jau rīt atkal nedosies uz mājām, tādēļ, ka tu jau šodien gribi visu uzziņāt?! Tas ir labi, ka Kungs reiz atkal grib iet, citādi jūs līdz rītam vēl ilgi netiktu skaidrībā par tavu dumjo naudu! Kungam ir taisnība; nolādētā nauda tev dos nāvi; tādēļ, ka tu tajā saskati par daudz laba un lieliska! Kungs taču tev pietiekami skaidri teica, kāda beigās naudai ir vērtība, un ka tā cilvēka garīgai dzīvībai sagādā lielāko zaudējumu; bet tu jau sen esi gudrāks nekā Pats Dievs un tādēļ arī Dieva priekšā vari uzlikt kroni savai gudrībai! Bet skaties, ka aiz tīras gudrības reiz nenosmoc!

5] Bet ko tu runā par manu tirgošanos ar zivīm?! Es taču vienmēr *pirmais* pārdevu visas savas zivis, kamēr tev ar tavu labo mācību pusi vajadzēja atkal vest uz mājām! Es vienādi kā mazās tā lielās pārdevu par diviem feniņiem desmit un vienmēr būtu varējis pārdot piecas reizes tik daudz, ja es tik daudz uz tirgu būtu atnesis! Un tā es domāju, ka acīm redzami es esmu rēķinājis labāk nekā tu, kur tu domāties

esam gudrāks par Dievu, bet pie tam esi skopulis un visu svētību meklē naudā! Patiesi, par šādu gudrību es nedodu ne stateri!”

6] Nedaudz apmulsis, **Jūda** saka: “Katrš runā, kā viņš to saprot!” **Toms** saka: “Tas ir pareizi, tu aiz savas dumjības to lietu saproti dumji un tādēļ arī tā runā! Bet labāk paskaties tur, kur uz ceļa ir apmeties viens nabags! Dod viņam savu maku, tad tu pirmo reizi savā dzīvē rīkosies pilnīgi gudri!”

7] **Jūda** saka: “To vis es nedarišu, jo man vēl nekad neviens vārda istā nozīmē neko nav dāvinājis, un tā arī es nevienam neko nedāvinu!”

8] **Toms** saka: “Tas ir ļoti slavējams princips, kas jau no sākta gala pelna, ka tiek nolādēts! Es tev saku, ar tādiem principiem tu pie mūsu Dziednieka un Meistara pārāk tālu netiksi; to es tev galvoju! Viņš ir pats augstākais devīgums — un tu nesalīdzināms skopulis! Tas tik smuki der kopā!”

9] **Jūda** saka: “Ja es Viņu tā īsti apstrādāšu un Viņš atzīs, ka pasaulē jādzīvo tā, lai būtu ievērojams cilvēks, tad Viņš no Sava devīguma jau nedaudz atstāsies! Vispār tā jau arī nav nekāda māksla būt devīgam uz to rēķina, kuriem kas ir, un viņa mācekļiem sagādāt labus mielastus! Klausies, ja es kur atrodu tādu nelgu, kāds te ir jaunais saimnieks, tad es uz viņa rēķina arī gribu būt tik devīgs, cik vien devīgs kāds var būt! — Bet ja tieši šim Jēzum, kas no dzimšanas arī ir nabadzīgs cilvēks, savus daudzus mācekļus jāuztur un jāpabaro tikai *saviem* līdzekļiem, tad tūlīt būs redzams, cik devīgs Viņš būs, un vai Viņš, cik ātri iespējams, no visiem saviem sekotājiem neatvadīsies!”

10] **Toms** saka: “Es tev nesaku neko citu, ka tu esi pilnīgi velna; jo tā kā tu nu runāji, var runāt tikai velns! Tas gan skan tā, it kā tajā būtu kāds saprāts; bet tas nav tā, bet gan pavisam otrādi, un tava runa ir visnekaunīgākie meli pasaulē. Es nožēloju, ka es tev parādīju ceļu uz šejieni. Ziharā bija daudzi simti cilvēku, un visi no debesīm tika pabaroti! Un Irhaelas sabrukušo namu Viņš nedaudz acumirkļos uzcēla tā, ka tas ir visgreznākais nams šajā pilsētā! Un tu, pāri visām laicīgām robežām augstprātīgi dumjākais cilvēks, šeit man, kur es ar šīm savām miesas acīm redzēju atvērtas debesis un neskaitāmu Dieva eņģeļu pulkus uzkāpjam un nokāpjam, zināmā mērā kā gudrākais no gudrākajiem gribi pierādīt, ka Jēzus esot nabadzīgs, kas cilvēkiem darot labu uz citu rēķina!? Ak, tu nabaga puteklis, tu! Viņam, Kuram vienīgajam pieder debesis un zeme, tā, ka Viņš caur Savu visvarenību to ir radījis, varbūt būtu vajadzīgi mani vai tavi dārgumi, lai varētu dzīvot uz šīs pasaules, uz kuras Viņš liek augt un gatavoties augļiem?! Ak, tu aklākais muļķis, tu! Dodies uz Ziharu, pārliecinies par visu un tad nāc, un redzēsim, vai tu vēl runāsi tik dumji kā tagad!”

11] Te **Jūda** zaimo un pavisam lakoniski saka: “Vai tu to visu esi redzējis ar savām acīm? Vai arī tu esi aizlienējies pāris vērsu un ēzeļu acis, ka tu uzreiz tik daudz ārkārtēja varēji ieraudzīt? — Vispār es priecājos, ka šis nācariēšu gudrais ir iepazīnis arī ar skaisto Irhaelu, kurai, kā es nesen dzirdēju, jau jādzīvo ar sesto vīru, tādēļ, ka visi pieci iepriekšējie viņai, tā sakot, miesā esot nomiruši! Tad tur pie tādas daiļavas jums visiem tad debesis varēja būt skaisti plaši atvērtas! Jā, ja Irhaela jau dažu labu ir pārcēlusi visās debesīs, kādēļ viņai pie jums vajadzētu darīt izņēmumu?! Bet viņas dēļ es uz Ziharu tomēr neiešu; jo es ievēroju Mozus likumu un ar tādām grēcīgām lietām negribu ielaisties!”

96. KUNGS NOMIERINA SADUSMOTO TOMU UN NORĀDA VIŅAM UZ PIEDOŠANU, LAI SEVĪR BRĪVS. TOMS ATSTĀSTA JŪDAS STRĪDU AR JĀNI KRISTĪTĀJU UN PAR VIŅA GARĪGO TUMSU. KUNGA MĀJIENS PAR JŪDU. IERAŠANĀS KAPERNAUMĀ.

1] Par šiem Jūdas zobgalīgajiem vārdiem Toms no dusmām gandrīz nezina, ko darīt, un ar visu spēku grib pie Jūdas palaist rokas. Bet **Es** jau gandrīz pusceļā no Kapernaumas pienāku klāt Tomam un saku: “Brāli, cik ilgi tu Mani redzi mierīgu, paliec arī tu tāds, kādu tu Mani vari redzēt, jā, tu tikai pietiekami bieži paskaties uz Mani; jā, ja tu reiz Mani redzēsi sitam, tad ātri pieskrien klāt un sit no visa spēka, cik vien tu vari! Bet tagad tas vēl ilgi nav vajadzīgs. Nakts paliek nakts, un te tu vari darīt, ko gribi, un Jūda paliks Jūda! Viņš gan nav kā nakts, kas ir Zemes dabīga ēna, tam nolādēts, bet, ja viņš grib palikt Jūda, tad lai viņš tas paliek; bet mēs paliekam tas, kas mēs esam! Bet turpmākais mācīs, cik tālu viņš ar savu Jūda garu tiks!”

2] **Toms** saka: “Bet to Tu, Kungs, gan varētu darīt, ka Tu viņu aizsūti prom no Sevis, citādi viņš mums vēl sagādās visādus skandālus, jo viņam ir netīra un rupja mute!”

3] **Es** saku: “Es viņam neliku nākt un tādēļ arī nelikšu iet prom; bet ja viņš grib iet, kā viņš ir atnācis, tad mēs par viņu neraudāsim! Bet tu turies tālāk no viņa; jo jums abiem tas nenāks par labu. Bet

pieņemot viņam visu, kā Es piedodu, tā tev būs brīva sirds.”

4] **Toms** saka: “Kas attiecas uz piedošanu, tad no manas puses tā jau noteikti ir; Es uz viņu noteikti nekad neesmu dusmējies, kaut gan es viņu vienmēr esmu pazinis kā cilvēku, ar kuru cilvēkiem nekad nebija viegli saprasties, — pat ne pravietim Jānim, ar kuru viņš vairākas reizes strīdējās! Bet, ka man būtu nesalīdzināmi mīļāk, ja viņš nepiederētu pie mūsu sabiedrības, to man vajag pavisam atklāti atzīt!

5] Kad es aizvakar biju mājās, tad es, dabīgi, saviem pazīstamiem kaut ko stāstīju par Taviem darbiem, kuri par tiem nevarēja beigt pietiekami brīnīties. Bet tas nonāca arī Jūda ausīs; un kas ātrāk kā tieši viņš nolēma kļūt par tavu mācekli?! Jo Jāņa mācība viņu neapmierināja, tādēļ, ka viņš nesludināja neko citu, kā stingrāko grēku nožēlošanu un visiem, kuri nevēlējās stingri nožēlot grēkus, pasludināja visbargāko Dieva tiesu, kāda iemesla dēļ tad arī starp viņu un Jāni bieži izcēlās strīdi.

6] Jānis bija pati grēku nožēlošana, un Jūda tieši pretējais! Viņš Jānim pavisam nopietni izskaidroja, ka tā saucamā grēku nožēlošana maisā un pelnos esot cilvēciskās dzīvības lielākā muļķība; cilvēkam patiesi jālabojas, bet ne maisā un pelnos!

7] Jānis patiesai grēku nožēlošanai kā nepieciešamas lietas gan tieši arī nepieprasīja maisu un pelnus, viņš to savā runā attēloja tikai kā sava veida līdzību un ar to gribēja norādīt cilvēka, kas ir kļuvis grēka kalps, pilnīgi nopietnu labošanu; bet visu labāk zināt un saprast gribošais Jūda negribēja pieņemt to, ka var mācīt arī caur ainām un līdzībām; bet gan, ka pie tik svarīgām lietām, no kurām atkarīga cilvēku svētība, vienmēr vajagot izteikties skaidriem un saprotamiem vārdiem.

8] Pēc viņa idejas, pravieši bija tīrie ēzeļi, tādēļ, ka viņi runāja ainās, kuras varētu iztulkot kā grib. Vienīgi caur tām priesteri samaitājuši ķēniņus un visu tautu! Īsi, pie viņa katrs cilvēks, augsts vai zems, kas nedomā un nerīkojas tā kā viņš, ir ēzelis, un tādēļ es domāju, ka mūsu sabiedrībai ar viņu nebūs ko darīt.”

9] **Es** saku: “Mans mīlais Tom, to, ko tu Man sacīji, tas Man jau sen ir zināms; bet tomēr Es tev saku: ja viņš grib iet, lai iet, bet tomēr, ja viņš grib palikt, lai viņš paliek! Es par viņu zinu vēl daudz vairāk un pat zinu, ko viņš darīs pie Manis Paša; bet ja viņš grib, viņam tomēr jāpaliek. Jo viņa dvēsele ir velns un grib no Dieva iemācīties gudrību; bet tāda izpratne šai dvēselei nesīs sliktu ieguvumu! Tomēr par to nu vairs nē! Drīzā laikā jau tiks piedāvāta izdevība, kad mēs viņam uz muts uzliksim pirkstu! **Bet šādos apstākļos nu esam pienākuši pie** Kapernaumas mūriem, un Es redzu no pilsētas mūriem mums steidzamiem pretī kādu romiešu virsnieku priekšnieka Kornēlija un galma vīru sabiedrībā; te atkal ir dziedināms viens slimnieks.”

97. SCĒNA AR VIRSNIKU NO KAPERNAUMAS. SLIMĀ KALPA DZIEDINĀŠANA PĒC VIŅA KUNGA UZTICĪBAS PILNĀ LŪGUMA. “KAS TE TIC UN MĪL — VAI PAGĀNS VAI JŪDS, — KĻŪS SVĒTLAIMĪGS!” BRĪNUMDARBA KAPERNAUMĀ DAŽĀDĀ IEDARBĪBA. (MATEJA EV. 8:5–13)

Mateja Evaņģēlija 8. nodaļa. Te Matejs, un, proti, 8. nodaļā no 5. paragrāfa sāk šo notikumu koncentrēti uzrakstīt; Matejs tagad raksta līdz tai vietai, kur Es atkal dodos Jeruzalemē uz svētkiem.

1] Mēs nu pavisam mierīgi ejam vēl tos dažus simts soļus, un, kad Es sasniedzu pilsētas robežas teritoriju, pie Manis tūlīt pienāk **virsnieks**, lūdz Mani un saka: “Kungs, mans kalps guļ mājās sasirdzis un cieš lielas mokas. (Mateja ev. 8:6)

2] **Es** virsniekam saku: “Es iešu un to dziedināšu.” (Mateja ev. 8:7)

3] Bet **virsnieks** atbild: “Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu nāc manā pajumtē; saki tikai vienu vārdu, un mans kalps taps vesels! (Mateja ev. 8:9) Jo redzi, arī es esmu cilvēks pie tam — kā daudzi — padots augstākai priekšniecībai, bet man tomēr ir padoti daudzi karavīri, kas man paklausa. Un ja es vienam saku: dari to, tad viņš to dara, vai arī, ja es lieku viņam iet, tad viņš iet, — un ja es vienam citam kalpam saku: nāc, tad viņš nāk; un ja es savam kalpam saku: dari man šo vai to, tad viņš to tūlīt dara! (Mateja ev. 8:9)

4] Bet tev ir padoti visi gari, un Tu visā pilnībā esi Kungs pār visu, kas ir debesīs un kas uz Zemes un zemē. Tu tāpat drīkstī dot tikai vienu mājienu Tavai, mums neredzamai varai, un tā Tavu gribu tūlīt izpildīs!”

5] Ka šis virsnieks Man savu lūgumu par kalpu izteica ar tādu paļāvību, ir tādēļ, ka viņš pēc galma vīra dēla ātrākās izdziedināšanas, kā arī daža laba priekšnieka stāstījuma dēļ bija pārliecināts, ka Es brīnumaini varu dziedināt arī no attāluma tikai ar vārdu; un tas arī bija iemesls, ka viņš, līdzīgi galma

vīram, kad dzirdēja, ka Es tuvojos pilsētai, nāca pie Manis.

6] Kad **Es** tātad dzirdēju tādu, uzticības pilnu, virsnieka runu, tad Es brīnījos — protams, ne sevi, bet gan mācekļu dēļ — un teicu ne tieši kapteinim, bet gan daudz vairāk tiem, kas bija ar Mani: “Patiesi, tādu ticību Es neesmu atradis visā Izraēlā! (*Mateja ev. 8:10*). Bet Es jums saku: Nāks daudzi no austrumiem un rietumiem un kopā ar Ābramu, Īzaku un Jēkabu sēdēs pie galda Debesu Valstībā (*Mateja ev. 8:11*), bet Valstības bērni būs izstumti galējā tumsībā; tur būs kaušana un zobu trīcēšana!” (*Mateja ev. 8:12*)

7] Pēc šīs uzrunas **daudzi** sita pie krūtīm un teica: “Kungs, vai Tu atmetīsi bērnus un viņu vietā uzņemsi pagānus?”

8] Un **Es** saku: “Ne bērnus, ne pagānus! Kuram te ir ticība un mīlestība, vai jūdām, grieķim vai romietim, tas tiks uzņemts!”

9] Pēc tam **Es** vērsos pie virsnieka un viņam saku: “Ej, lai tev notiek tā, kā tu esi ticējis!”

10] Virsnieks no visas sirds Man pateicās, pēc tam devās uz savām mājām un tur atrada, ka viss, ko viņš lūdza pēc savas ticības, kurā nebija nekādu šaubu ne pirms, ne pēc tam, ir piepildījies, jo kalps tapa vesels tajā stundā, kad Es virsniekam biju teicis: “Lai tev notiek tā, kā tu esi ticējis!” (*Mateja ev. 8:13*)

11] Šī zīme pašā Kapernaumā, tāpat kā iepriekšējā pie galma vīra, kas Kapernaumā bija valsts iecelts pārvaldnieks, dēla, izsauca ārkārtēju ievēribu, pa lielākai daļai starp romiešiem un grieķiem; bet jūdos un šajā pilsētā no Jeruzalemes ieceltos priesterus un rakstu mācītājos tas pamodināja tikai ļaunumu, dusmas un niknumu!

98. ĻAUŽU LABĀ VILTĪBA PRET JŪDU PRIESTERĪBU. VIŅI LŪDZ PRIESTERUS ARĪ DZIEDINĀT SLIMNIEKUS CAUR DIEVA ŽĒLASTĪBU. PRIESTERU VILTĪGĀ ATRUNĀŠANĀS. TAUTAS DRAUDOŠĀ ATBILDE UN LABĀ LIECĪBA PAR JĒZU.

1] Jo **vienkāršā tauta**, kas bija redzējusi zīmes, bet pārāk baidījās no priesteriem un rakstu mācītājiem, lai sevi atzītu par Manas Mācības piekritējiem un sekotājiem, izdomāja labu viltību: tā pie priesteriem tūlīt atnesa vairākus slimniekus un teica: “Klausāties, jūs, augstie priesteri un rakstu mācītāji, kas jūs pēc jūsu izteicieniem esat iesvaidīti visos Dieva noslēpumos! Cilvēks no Nācāretes dara lielas brīnumlietas tā, kā pirms viņa neviens nekad nav darījis, un viņa runa un mācība līdzinās uguns straumei, kas visu, kas tai stājas pretī, visvareni iznīcina vai neapturami aizrauj sev līdzī! Bez zālēm, vienīgi tikai caur vārdu, līdzīgi Dievam, viņš izdziedina katru slimnieku un tikai ar vārdu pat mirušos dara dzīvus.

2] Kad mēs par visa tā patiesību pārliecinājāmies, tad mums prātā ienāca laba doma, un mēs atcerējāmies jūs un savā starpā teicām: “Ko tad mēs tik vareni brīnāmies?! Vai tad tomēr arī mums nav visos Dieva noslēpumos iesvaidīti priesteri un rakstu mācītāji, kuri, ja tikai viņi to grib, noteikti tikpat labi kā šis Jēzus caur Vārdu var dziedināt slimniekus!” Mēs jau bijām ceļā mūsu slimniekus vest pie Nācārieša; bet mēs atcerējāmies apgraižšanu un Derības šķirstu, kuram negribējam palikt neuzticīgi, kamēr tas mums patiesi var dot to, kas mums miesīgi un garīgi vajadzīgs. Bet tā kā šis Jēzus nu dara tik ārkārtējas zīmes, tad mums draud briesmas, ja mēs viņam nestājamies pretī ar līdzīgi stiprām zīmēm!

3] Tādēļ mēs šeit atnesām vairākus slimniekus un jūsu un mūsu svētības dēļ lūdzam, lai caur jūsu garīgo varu, kura pēc jūsu izteicieniem ir tieši no Dieva, jūs tikai caur vārdu vēlētos izdziedināt šos slimniekus, kuri tieši nepieder pie smagi slimiem!

4] Ar šiem no jums brīnumaini iedziedinātiem slimniekiem mēs iesim cauri visai pilsētai un katras mājas priekšā skaļā balsī sludināsim Dieva godu un jūsu lielo slavu. Tad Nācārietis šeit atradīs maz atsaucības un beigās būs spiests ar kaunu, izsmieklu un visu negodu, kā mēdz teikt, laisties lapās!”

5] **Priesteri** un rakstu mācītāji par daudz labi apzinādamies savu tālāko nevarību, lai savu nevarību apslēptu, ar lielu svinīgumu saka: “Jūs nelgas! Ko jūs prasāt no mums to, kas piederas vienīgi Dievam?! Kad kāds priesteris vai rakstu mācītājs ir veicis brīnumus?! To var vienīgi Dievs un augstais priesteris Jeruzalemes templī, kad viņš nostājas vissvētākā vietā! Tātad vediet savus slimniekus uz Jeruzalemi; tur viņi, ja jūs protat dot labu upuri, tiks izdziedināti, protams, ja Dievs to grib! Bet ja Dievs to negrib, tad jums arī vajadzēs pacietīgi panest jūsu slimniekus un kopā ar jums atkal ņemt uz mājām kā slimus!

6] Mēs gan esam iesvaidīti dažādos Dieva noslēpumos, bet ne Dieva varā, kas ir svēta un kuru Viņš nevienam mirstīgam nedod!

7] Bet kas tomēr kā šis Jēzus, par kuru arī mēs esam dzirdējuši, veic darbus vai nu ar buršanas, vai

ar Belcebula palīdzību, tas ir elles, kas tur ir Dieva ienaidnieku mūžam nolādētākā mājvieta, briesmonis. Un kas pievēršas viņa mācībai un viņa zīmēm, tas tad arī iepretī Dievam un Viņa kalpiem ir tieši tas, kas ir tāds velna kalps pats! Tā ir pilnīgākā patiesība; bēdas jums, ja jūs ejat pie Jēzus un no viņa pieņemat mācību un palīdzību!”

8] **Tie**, kuri pie priesteriem un rakstu mācītājiem ir atnesuši slimniekus, saka: “Ja jūs tā runājat, jūs visi kopā esat meļi! Kā var būt velna un Belcebula kalps tas, kas cilvēkiem dara labu un mācekļiem, kas ceļo ar Viņu, nemāca neko citu kā mīlestību, lēnprātību un pacietību; un visu, ko Viņš māca, pilnākā mērā Pats izpilda.

9] Jūs gan esat velna, ja jūs viņam dodat tādu liecību, bet Viņš ir Dieva, ar to, ka viņš dara Dieva gribu, kā viņš to māca!”

10] Jūs mūs pirmīt nosaucāt par muļķiem, tā kā jūsu labumam mēs no jums prasījām to, ko tomēr tūkstoš reizes paši par sevi esat teikuši, ka caur lūgšanu un dievišķo vārdu jūs to visu spējat, bet tagad, kur kā nekad iepriekš ir runa par to, lai jūs savu seno, vienmēr vienādo mācību realizētu, ja mēs jūs turam pie vārda, jūs mūs dēvējat par “muļķiem”! — Ak, jūs ļaunie Belcebula kalpi! Mēs jums gribam aizdedzināt gaismu, kuras spožumā jums visiem jāmirst!”

99. TEMPLIEŠU DUSMAS UZ KUNGU UN ATRIEBĪBAS KĀRE. KUNGS PĒTERA ZVEJAS BŪDĀ. JĒZUS IEMĪĻOTS APVIDUS: GALILEJAS JŪRA. PĒTERA VEDEKLAS BRĪNIŠKA IZDZIEDINĀŠANA. (MATEJA EV. 8:14–15)

1] Kad priesteri un rakstu mācītāji dzirdēja savus ticības biedrus tā runājam, tad viņi ātri atkāpās. Jo to, kas atnāca pie viņiem, skaitā bija ap simts, un viņu acis bija pilnīgākā nopietnība; jo viņi jau sen manīja, kas slēpjas aiz jūdu priesteriem un rakstu mācītājiem un jau sen viņus ienīda vairāk kā mēri.

2] Bet tā kā priesteri, farizeji un rakstu mācītāji nomanīja, ka jūdi viņus tikai pārbaudīja, lai ko uzsāktu pret viņiem, lai tad viņiem būtu jo vairāk iemesla Man sekot (jo toreiz no jūdu baznīcas pāriet kādā citā bija vēl grūtāk kā tagadējā laikā no Romas — katoliskās baznīcas pāriet kādā reformātu), tad priesteri uz Mani meta naidīgus skatus un savā starpā pavisam slepeni jau sāka apspriesties, kā viņi varētu Mani pazudināt.

3] Bet Augstais priekšnieks, kura namā Es Kapernaumā pāris dienas uzturējos, slepenībā Man darīja zināmu, kas te notika un ka jūdu priesterība esot uz Mani sadusmojusies un slepenībā pat tiko pēc Manas dzīvības!

4] Te Es teicu: “Savu ļauno nodomu pie Manis viņi gan vēl sasniegs, bet tagad vēl nav pienācis laiks. Bet lai viņiem nebūtu pārāk daudz izdevības atriebties, tad Es uz īsu laiku no šīs pilsētas došos uz citu, un tad vēlāk, kad šie Dieva noliedzēji savā niknumā būs vairāk atvēsuši, atkal nākšu šeit.”

5] Augstais priekšnieks, kaut gan viņš bezgala labprāt būtu Mani pie sevis paturējis, piekrita Manam nodomam, jo arī viņam pašam no šiem priesteriem, farizejiem un rakstu mācītājiem bija nenoziņīgas bailes, pie kam viņš par daudz labi zināja, kā šīs odžu dzimums prata denuncēt Romā.

6] Nākamajā rītā Es ar visu Man sekojošo sabiedrību ļoti agri atstāju ļoti viesmīlīgo augstā priekšnieka māju un devos uz Sīmaņa Pētera mājām, kuras bija netālu no Betaboras, kur agrāk darbojās Jānis. Bet kad Es ienācu vienkāršajā, bet ne šaurajā Pētera mājā, tur gultā stiprā drudzī gulēja viņa vedekla, laba un parasti ļoti strādīga, un krietna meitene, gadus divdesmit veca, un cieta lielas sāpes un bailes. Te Pēteris pienāca pie Manis un lūdza Mani, lai Es viņai palīdzētu! (*Mateja ev. 8:14*)

7] Bet Es tūlīt piegāju pie viņas gultas, satvēru tās roku un viņai teicu: “Meitiņ, celies, un pagatavo labāk mums pusdienas nekā tev te gultā jācieš!”

8] Acumirkli drudzis viņu atstāja, un meitene tūlīt piecēlās un ar lielu čaklumu un uzmanību mūs apkalpoja. (*Mateja ev. 8:15*)

100. KUNGA NORĀDĪJUMI RAKSTĪTĀJAM MATEJAM. MATEJA UN JĀŅA EVANĢĒLIJU SFĒRU ATŠKIRĪBA. MATEJA EVANĢĒLIJS ATSTĀSTA FAKTUS; JĀŅA EVANĢĒLIJS DOD DZIĻAS ATBILSTĪBAS. MIELASTS PĒTERA BŪDĀ. BRĪNUMAINAIS LOMS. PĒTERA PAZEMĪGĀ LIECĪBA PAR KUNGA DIEVIŠĶĪBU. NORĀDĪJUMS UZ NODEVĒJU.

1] Te Matejs pienāk pie Manis un Man jautā, vai viņam jāuzraksta arī šīs zīmes un dažas mācības

un runas, kuras Es pāris dienās augstākā priekšnieka mājās esmu runājis.

2] **Es** saku: “Zīmi ar kapteini pirms Kapernaumas un ko Es tur esmu runāju, un arī šo zīmi Pētera mājā, bet izlaižot teiktos vārdus, kas te nepieder pie atklātas mācības! Bet pārrunas augstākā priekšnieka mājā un ka Es uzturējos pie viņa divas dienas, pavisam izlaid!

3] Bet drīzākā laikā mēs jau atkal nāksim šī augstākā priekšnieka namā, un, proti, laikā, kur mirs viņa mīļākā meita, kuru Es tad pamodināšu un viņam atkal atdošu. Tad tu to vari pierakstīt tā, ka tev tuvāk nav vajadzīgs minēt ne viņu, ne to vietu, citādi pasaulīgi mēs viņam kaitētu, jo priesterība arī uz viņu skatās aizdomīgi, bet ko pavisam negribam un arī nedarīsim.

4] Bet līdz nākamiem svētkiem Jeruzalemē Es šajā apvidū, kas Man vislabāk patīk, darīšu vēl daudzas zīmes un došu daudzas mācības; bet tās visas tu pilnībā uzrakstīsi!”

5] Matejs nu iekārtojas rakstīt, bet **Jānis** kļūst pavisam bēdīgs un saka: “Kungs, Tu manas mīlestības Mīlestība! Vai tad es neko vairs nedabūšu rakstīt?”

6] **Es** saku: “Mans mīlais brāli, neesi par to tik bēdīgs! Tu dabūsi rakstīt vēl ļoti daudz! Jo tevi Es esmu izraudzījis svarīgākām un dziļākām lietām!”

7] **Jānis** saka: “Bet zīme Kānā, kuru Tu darīji ķēniņa ierēdņa dēlam, man tomēr neliekas lielāka un svarīgāka kā tā, kuru Tu veici pirms Kapernaumas virsniekam?!”

8] **Es** saku: “Te tu ļoti maldies, ja tu tā domā! Jo ar ķēniņa ierēdņa dēlu tiek saprasta visa, ļoti ļauni samaitātā, pasaule, un ka tai caur Manu mācību un caur Manu garīgo iespaidu turpmāk tiek sniegta palīdzība. Bet caur virsnieka kalpu pagaidām tiek saprasts tikai ģikts (podagras) slimais kalps, kuru Es esmu dziedinājis, bet vēlāk gan kāda draudze vai kāda apvienība Manā Vārdā, bet kurai caur visādām politiskām rūpēm vienā vai otrā punktā pilnīgi trūkst darbība pēc Manas Mācības un kas caur to pamazām pāriet bezdarbībā arī citos Manas Mācības punktus. Un tā tad arī ir dvēseles ģikts slimība, kurai tad atkal var tikt palīdzēts tikai caur stingru ticību Manam Vārdam.

9] Redzi nu, tu, Mans mīlais brāli Jāni, tādēļ starp abām zīmēm tā ir ļoti liela atšķirība! Pirmā attēlo visas pasaules, un Es tev saku, vēl dziļāk ņemot — arī visas bezgalības garīgas saslimšanas apstākļus, bet otrā tikai to, ko Es tev tikko apgaismoju. Bet ar to tu tad nu arī zini, ko esi uzrakstījis tu un ko Matejs!

10] Bet nu jau meitene kopā ar citiem Pētera kalpiem ir sagatavojusi pusdienas, un tādēļ tūlīt ķeramies pie pusdienām un tad pēcpusdienā nedaudz palīdzam Pēterim noņemt dažas labas zivis. Bet pret vakaru mums būs pietiekami diezgan ko darīt.”

11] Mēs nu baudām visai lielajai sabiedrībai pietiekami bagātīgas pusdienas un pēc tam devāmies uz ezeru, kas tika dēvēts arī par “Galilejas jūru” un tur nedaudz stundās saķērām ļoti daudz labāko zivju, tā, ka tās tikko varēja tikt novietotas rezervuārā.

12] **Pēterim** kļuva baismi tā, ka sava veida dievbijīgā mulsumā viņš izsaucās: “Kungs, es lūdzu Tevi, pamet mani; jo es nu pārāk labi jūtu, ka esmu grēcīgs cilvēks. Jau reiz Tu mani sabaidīji, kad Tu, iepriekš man vēl pavisam nepazīstams, nāci no kaut kurienes un tad sastāpi mani un manus palīgus zvejojām! Jau toreiz es tūlīt atzinu Tavu dievišķību; bet nu man kļūst vēl baisāk tādēļ, ka nu es pārāk skaidri saprotu, kas Tu pamatu pamatā esi. Toreiz, tāpat kā tagad, tika zvejots visu nakti un, kā saka, nekas netika gūts; bet uz Tavu Vārdu un Tavā klātbūtnē no lielā loma tikli vai plisa. Tādēļ par to man nu visā nopietnībā Tavā priekšā kļūst baismi, jo Tu esi — “

13] **Es** saku: “Klusē un nenodod Mani! Jo tu pazīsti *vienu* starp mums! Bet viņš ir un paliek nodevējs!”

14] Pēteris nu klusē un kārto zivju pārņemšanu. Bet, tā kā tuvojas vakars, mēs dodamies uz mājām, kur izdziedinātās Pētera vedeklas čakluma dēļ mūs gaida labas un bagātīgas vakariņas. Visi nu ir priecīgi un liksmi; un Pēteris uzsāk slavas dziesmu, un visi viņam vienprātīgi piebalso.

101. KUNGS PĀRTRAUC PĒTERA SVINĪGO, LABO LIECĪBU. VAKARA MIELASTS PIE PĒTERA. SCĒNA STARP PĒTERI UN PLĀTĪGO JŪDU. ŪDENS PĀRVĒRŠANA VĪNĀ. ISKARIOTS PIEDZĒRIES. LIELS DZIEDINĀŠANAS BRĪNUMS.

1] Kad **Pēteris** beidza dziedāt, viņš ļoti svinīgā tonī teica: “Mani draugi un brāļi! Kāda starpība starp mums un reiz Dāvidu, kad viņš tautai deva šo brīnišķo slavas dziesmu! Kad viņš sāka, viņš pacēla savas acis augšā uz zvaigznēm! Jo pēc cilvēku priekšstatiem Jehova toreiz mita nepieejamā gaismā aiz visām zvaigznēm! Bet ko nu Dāvids vēlētos darīt te, tā, ka Tas, uz Kuru pār visām zvaigznēm viņš

pacēla acis... — **Es** saku: “Apstājies! Draugs Pēteri! Ir jau atkal labi; tikai atceries, kas viss atrodas starp mums!”

2] Pēteris tūlīt atceras pamācību un visus viesus aicina vakariņās, kas pa lielākai daļai sastāv no maizes un labi sagatavotām zivīm.

3] Bet Jūda Pēterim jautā, vai par naudu tuvumā nekur nebūtu dabūjams vīns, un **Pēteris** atbild un saka: “Pāris lauku ceļa attālumā atrodas viena viesnīca, kur par naudu tiek dots vīns!” Kad **Jūda** to dzird, viņš atkal Pēterim jautā, vai nebūtu kāds, ko aizsūtīt pēc vīna.

4] **Pēteris** atbild un saka: “Tu taču pazīsti un redzi visus manas mājas ļaudis; man nav neviena, ko sūtīt! Bet ja tu gribi vīnu, tad ej pats un tirgojies ar saimnieku, tā būs vislabāk!” **Jūda** diezgan saīdzis saka: “Ak, pirms es pats eju, es atsakos no vīna.” **Pēteris** saka: “Dari, kā tu gribi, bet es tev nevaru dot nevienu kalpotāju, jo maniem zvejas kalpiem uz ezera vēl daudz kas darāms, bet manai sievai, bērniem un vedeklai, kā tu pats redzi, tāpat jau darba pilnas rokas, bet no manis paša tu varbūt tomēr neprasīsi, lai es vakarā tev šeit nesu vīnu!” **Jūda** nedaudz īgni pasaka: “Nu, nu, es jau ar tevi domāju tikai labu, jo es redzu, ka tev nav vīna, jo maksājis jau tāpat būtu tikai es, cik tas arī nebūtu maksājis!”

5] **Pēteris** saka: “Starp mums ir Viens, kas Kānā, Simona, kas arī te ir starp mums, kāzās, ūdeni pārvērta vīnā. Šis Viens, ja tas būtu vajadzīgs, arī tagad varētu darīt tāpat. Bet tā kā tagad tas noteikti nebūtu vajadzīgs, tad mēs sev varam izlīdzēties ar sevišķi labo ūdeni, ko mums piedāvā manas mājas tīrā aka.”

6] **Jūda** saka: “Pavisam labi, pavisam labi, arī es ar to esmu apmierināts, tā, ka es pats labu ūdeni augstu vērtēju; bet tieši pie šiem apstākļiem arī vīns nebūtu nicināms! Bet tā kā zināmais Viens, kuru gan arī es domājos pazīstam, ūdeni var pārvērst vīnā, tad viņš tomēr arī tev nu varētu parādīt tādu laipnību!”

7] **Es** saku: “Tad ej pie akas un dzer! Jo akai tev jādod vīns, bet mums visiem citiem tikai ūdens!”

8] Te Jūda tūlīt gāja pie akas un smēla. Bet kad viņš iesmelto ūdeni dzēra, tad tas bija ļoti labs vīns, un viņš tā piedzērās, ka palika pie akas guļam, un viņam draudēja briesmas iekrist dziļajā akā, ja viņu neieraudzītu daži Pētera kalpi, nenogādātu mājā un neapguldītu. Bet tā bija labi; jo šajā vakarā **Es** izdziedināju daudzus slimniekus un daudziem izdzinu ļaunos garus, un pie šīm zīmēm Jūda mums būtu bijis ļoti nevēlams.

102. SCĒNA AR TICĪGAJIEM JŪDIEM NO KAPERNAUMAS. LIELS DZIEDINĀŠANAS BRĪNUMS.

KUNGA BRĪDINĀJUMS NO TEMPLA ČŪSKĀM. RAKSTU MĀCĪTĀJU RUNĀTĀJS NO JESAJA PAR KUNGU DOD LABU LIECĪBU. ĻAUŽU DRŪZMA. VILTĪGAIS RAKSTU MĀCĪTĀJS TIEK NO KUNGA ATMASKOTS UN AIZRAIDĪTS. (MATEJA EV. 8:16–20)

1] Kad visi, kuri kopā ar Mani šeit bija atnākuši, bija baudījuši vakariņas, un Jūda priekšnamā uz salmiem gulēja dziļā miegā, tie paši **jūdi** no Kapernaumas, kuri iepriekšējā dienā bija pārbaudījuši priesterus, farizejus un rakstu mācītājus, te atveda daudzus apsēstus un daudz citu slimnieku, kuri slimība ar visādām slimībām un gauži lūdzās, lai **Es** vēlētos viņus izdziedināt.

2] Bet **Es** laipnā nopietnībā viņiem jautāju, vai viņi gan tic, ka galdnieka dēls no Nācaretes tā kaut ko spētu darīt. Jo šie cilvēki pazina Mani, tā sakot, kopš dzimšanas.

3] Bet **viņi** atbildēja un teica: “Kāds mums te sakars ar namdara dēlu!? Ja namdara dēls Izraēla tautai no Dieva tika izredzēts kļūst par pravieti, tad viņš ir pravietis un ja arī viņš tūkstoškārt būtu namdara dēls; jo katrs cilvēks ir tas, kas viņš ir no Dieva, bet nekad, kas bija viņa vecāki. Un tādēļ mēs visi nešaubīgi stingri ticam, ka, pirmkārt, Tu esi īsts no Dieva pamācīts pravietis un, otrkārt, ka tādēļ Tu vari mums palīdzēt, tā kā Tu palīdzēji valsts augstākā pārvaldnieka dēlam un virsnieka kalpam!”

4] Un **Es** viņiem atbildēju: “Nu tad, ja jums ir tāda ticība Man un tāds spriedums par Mani, tad lai jums visiem notiek, kā jūs ticējāt!”

5] Pēc šiem vārdiem visi ļaunie gari no apsēstiem izgāja un acumirkli visādām slimībām slimojušie kļuva veseli. (*Mateja ev. 8:16*)

6] Ka pēc šāda darba netrūka apbrīnas un pateicības vārdu, tam tikko vēl jātiek tuvāk pieminētam!

7] Tika izteikti arī ļoti trāpīgi, bet pie tam kodīgi asi izteicieni par visu jūdu priesterību, bet **Es** runātājam aizrādīju un teicu, ka modināt guļošu odžu dzimumu ir ļoti negudri: “Jo cik ilgi tās atrodas nekustīgā ziemas miegā, tās nevienam nav kaitīgas un bīstamas; bet, ja viņas tiek pamodinātas, tad tās

ir bīstamākas kā jebkad parasti, kad tās negu!

8] Tempļa kalpi, pilni ļaunas viltības un intrigu, arī guļ kā odžu dzimums ziemā; bet caur jūsu drosmīgām prasībām jūs viņus ar varu esat pamodinājuši no viņu miega. Tādēļ uzmanieties, ka viņi jums neklūst bīstami, jo šai laulības pārkāpēju sugai ir liels prieks, ja vien var darīt ļaunu!”

9] Visi atzina Manu vārdu patiesību un nožēloja, ka caur viņu neapdomību ir izdarījuši tādu ļaunumu! Bet Es viņus mierināju un viņiem saku, ka viņiem par šīm Kapernaumā veiktajām zīmēm nekas nav jārūnā, izņemot nedaudziem uzticamākiem patiesības draugiem, kuri arī prot klusēt! Un viņi man to apsolīja.

10] Bet starp viņiem bija viens, kurš gan priesterībai nepiederēja, tomēr rakstos bija ļoti izglītots.

11] **Viņš** iznāca pūļa priekšā un ļoti nopietnā tonī runāja: “Klausieties, mīlie draugi un brāļi! Šajā darbā es nu kaut ko esmu atradis, kas te izsaka vairāk, nekā jūs te sakāt: “Redzi, šis vīrs ir paties praviets!” Es domāju, ka šis darbs ir noticis, lai mūsu acu priekšā pilnīgi piepildās tas, ko pravietis Jesaja pareģoja, kad viņš teica: “Viņš uzņēms uz Sevi mūsu vajības un nesa mūsu sērgas! (*Jes. 53, 4; izd.*) Vai jūs neko neievērojāt? Vai jūs patiesi neko neievērojāt, ko tas izsaka?”

12] Ļaudis runātāju pārsteigti uzlūko; jo viņi viņu nesaprot. Bet viņš vēlreiz atkārtu savu jautājumu, un, tā kā ļaudis vēl nesaprot to, ko viņš no Jesaja bija minējis, **viņš** runā: “Akliem ir grūti sprediķot par varavīksnes krāsām!”

13] **Es** viņam saku: “Esi mierīgs; tā ir labāk, ka šie ļaudis pagaidām to neaptver! Jo ja šie ļaudis to aptvertu, viņi skrietu pie priesteriem un tur sāktu ar viņiem vareni izrēķināties; un tas, izejot no Manas Mācības principa, nebūtu labi ne jums, ne Man! Bet kad pienāks istais laiks, tad viņi aptvers un ar rokām satvers, ko pravietis ir runājis!”

14] Ar šo lēmumu runātājs ir mierā, un ļaudis, kuru apsēstos un slimos Es šajā vakarā dziedināju, kopā ar saviem pilnīgi izdziedinātajiem attālinās.

15] Bet kad ļaudis Kapernaumā nonāk mājās, viņi starp saviem pazīstamiem tomēr sacēļ lielu trauksmi un nākamā rītā, kad tikko vēl sāk aust gaisma, ap Pētera māju ir sapulcējies nepārskatāmi liels ļaužu pūlis, lai redzētu Mani, Kas iepriekšējā vakarā esmu veicis tik nedzirdēti lielu brīnumdarbu! Bet Pēteris Man jautā, kas te būtu darāms, tā kā ap māju cilvēku kļūst arvien vairāk.

16] **Es** saku: “Sakārto lielo kuģi, un mēs tūlīt brauksim uz jūras pavisam otro krastu; citādi mēs šeit piedzīvosim lielu traci! (*Mateja ev. 8:10*) Ļaudīm gan te ir labākie nodomi; bet aiz ļaudīm pielavīšies arī priesterība, un ar viņiem pagaidām negribam būt nekādos sakaros!”

17] Pēteris tūlīt sakārto lielo kuģi, kurā mēs tūlīt arī iekāpjam, un pie laba vēja tūdaļ ātri braucam pāri jūrai.

18] Bet pirms Es ar mācekļiem iekāpu kuģi, pie Manis pienāca kāds **rakstu mācītājs** no Kapernaumas un teica: “Meistar, atļauj man, ka arī es sekoju tev, kurp tu dodies!” (*Mateja ev. 8:19*) Bet, tā kā Es tūlīt redzēju, ka viņa slepenais iemesls, kādēļ viņš patiesībā gribēja Man sekot, pavisam nebija slavējams, un ka viņam mazsvarīga bija Mana Mācība un Mani darbi, bet gan svarīgs tikai savs vēders un lai izdevīgā brīdī varētu Mani nodot, tad **Es** kratīju galvu un viņam teicu: “Lapsām ir alas un putniem zem debess ir ligzdas, bet Cilvēka Dēlam šajā pasaulē par īpašumu nav nekas, pat arī ne akmens, lai viņš uz tā noliktu Savu galvu!” (*Mateja ev. 8:20*)

19] Un rakstu mācītājs Mani saprata, pagriezās un devās uz mājām. Jo caur to es viņam biju devis saprast, ka arī viņš ir viltīga lapsa un tādēļ viņam ir sava ala (viņa labi atalgotā vieta), un ka viņa veida putniem, kuri dzīvo zem debesīm, tas nozīmē, dziļi zem Dievišķās patiesības un mīlestības, viņiem ir viņu ligzdas, t.i., rīšanas un atpūtas vietas, kur viņi saplosa savu laupījumu. Bet pie Cilvēka Dēla no visām pasaulīgām krāpšanām nekas nav sastopams, pat ne tā dēvētais nepieciešamais politiskais triks (akmens), uz kura šad un tad varētu likt atpūsties sirdsapziņai. Rakstu mācītājs saprata Mani pareizi, un, kā jau iepriekš minēts, ne vārdu neiebilstot atgriezās Kapernaumā.

103. “ĻAUJIET MIRUŠIEM APRAKT SAVUS MIRUŠOS!” KUNGS AR SAVĒJIEM PATVERAS NO ĻAUŽU DRŪZMAS KUĢĪ. VĒTRA UZ JŪRAS. KUNGS KUĢĪ GUĻ UN TIEK NO SAVĒJIEM MODINĀTS. “ĀK, JŪS MAZDŪŠĪGIE!” VĒTRA APKLUST — CILVĒKU IZBRĪNS. (MATEJA EV. 8:21–27)

1] Bet pirms iekāpšanas kuģi pie Manis pienāk viens no Maniem **mācekļiem** un lūdz Man, lai

pirms aizbraukšanas viņam atļautu apglabāt savu tēvu, kurš iepriekšējā naktī pēkšņi nomiris. (*Mateja ev. 8:21*). Bet Es viņam teicu: “Nāc Man līdz un ļauj mirušajiem aprakt savus mirušos!” (*Mateja ev. 8:22*) Un jauneklis no sava lūguma tūlīt atkāpās un sekoja Man kuģī; jo viņš saprata, ka ir labāk rūpēties par dzīvību nekā par nāvi, — tukšas rūpes, kas patiesi labāk piederas mirušajiem! Jo visi, kas kaut ko tur no krāšņas bērū ceremonijas, vairāk vai mazāk ir miruši ar to, ka viņi parāda godu nāvei un paši tur lielas lietas no nāves goda.

2] Cilvēka patiesā nāve ir egoisms, un tās gars ir augstprātība, kas visupirms tiko pēc goda; un tātad kāda mirušā greznas bēres nav nekas cits kā garā jau sen mirušā cilvēka augstprātības pēdējā tieksme.

3] Pēc tam, kad jauneklis sevī tā saskatīja, ka Es viņam biju teicis, dziļo patiesību, viņš, kā jau iepriekš minēts, bez kādām tālākām pārdomām sekoja Man kuģī, un pie laba vēja mēs atbraucām no krasta un tā izvairījāmies no ļaužu drūzmas, kas kļuva arvien lielāka. (*Mateja ev. 8:22*)

4] Daži gan iekāpa mazākās laivās un nelielu gabalu mums sekoja. Bet kad vējš sāka pūst arvien spēcīgāk, viņi ātri griezās atpakaļ, un viņiem bija ko nopulēties, lai pirms vētras iestāšanās atkal sasniegtu drošo krastu.

5] Bet kad iepriekš labvēlīgais vējš bija pārvērties varenā vētrā, mēs jau atradāmies atklātā jūrā. Bet Es jau kāpjot kuģī miesā biju nedaudz noguris, tā kā visu nakti biju nomodā, un tādēļ kuģī Pēterim teicu: “Sakārto Man guļas vietu; jo brauciena laikā Es nedaudz atdusēšos, jo, kā tu zini, Man visu nakti nebija atpūtas!”

6] Pēteris tūlīt Man atnesa vairākus pinumus, no tiem Man sagatavoja labu guļas vietu un bez tam nolika Man zem galvas vairākus spilvenus, pēc kam Es pavisam nopietni miesā tūlīt iemigu, kaut gan Es labi zināju, ka vējš drīz pārvērtīsies ļoti spēcīgā vētrā un augstie viļņi apdraudēs kuģi.

7] Kad mēs bijām apmēram pāris stundu attālumā no krasta, tad arī vētra bija sasniegusi sava nikhuma kulminācijas punktu, un viļņi sāka sisties pāri klājam. (*Mat. Ev. 8., 24.*) Te pat Maniem uzticamākajiem mācekļiem kļuva baisi; jo viņi redzēja, ka caur arvien lielākiem viļņiem kuģī sāka smelties ūdens, sevišķi kuģa vidējā daļā, kas pēc toreizējā kuģa būvēšanas veida bija kuģa zemākā vieta. Kad vētra negribēja beigties, bet viļņi kļuva arvien lielāki, mācekļi pienāca pie Manis, tas ir, kuģa visaugstāk paceltā vietā, kur Pēteris Man iepriekš bija sagatavojis guļas vietu un kuru viļņi vēl nesasniedza, sāka Mani kratīt, lai Es pamostos, un baiļu pilni kļiedza: “Kungs, palīdzi mums, citādi mēs visi esam pazuduši!” (*Mateja ev. 8:25*)

8] Te Es piecēlos no guļas vietas un viņiem teicu: “Jūs mazdūšīgie! Kā jūs spējat baidīties, ja Es esmu pie jums? — Kas ir vairāk: vētra vai tas, kas ir Kungs arī pār visām vētrām?!”

9] Bet tā kā mācekļi, kā arī vairāki citi, kas atradās uz kuģa, no bailēm bija kļuvuši gandrīz bez valodas, un pat Pēteris spēja tikai stostīties, tad Es vētru un jūru ātri apsaucu, un, redzi, te viss pēkšņi kļuva kluss! Vētra bija kā nogriezta, un jūra pēkšņi tik gluda kā spogulis; (*Mateja ev.8:26*) bet diezgan daudzie cilvēki, kuri Mani vēl tuvāk nepazīna, jo bija atnākuši tikai šajā rītā un brauca vairāk darījumu nekā Manis dēļ, sāka pār mēru brīnīties un teica mācekļiem, un viņiem jautāja: “Kas — Jehovas dēļ — tas ir par cilvēku, ka viņam paklausa vējš un jūra?!” (*Mateja ev. 8:27*)

10] Bet Es mācekļiem devu mājienu, lai viņi par Mani neizpauž. Bet Pēteris teica: “Tagad daudz nejautāji, bet gan ātri ķerieties pie kuģī diezgan bagātīgi ieklūdušā ūdens izsmelšanas, citādi mēs, ja uznāktu vēl kāda pēcvētra, kas bieži mēdz notikt, ja vētra par daudz strauji norimst, esam pazuduši!” Tad svešinieki neko vairs nejautāja, bet gan ķērās pie ūdens spaiņiem un žigli smēla no kuģa ūdeni, un ar to viņi bija pilnīgi nodarbināti, līdz mēs sasniedzām ilgoto pretējo krastu.

104. IZCELŠANĀS KRASTĀ PIE GADARIEŠIEM. SCĒNA AR DIVIEM APSĒSTIEM. VIŅU IZDZIEDINĀŠANA CAUR KUNGA VĀRDU. PAGĀNU SPREDĪKIS. GADARIEŠU BAILES. KUNGA DOŠANĀS PROM. ABU IZDZIEDINĀTO LABAIS MISIONES DARBS. (*MATEJA EV. 8:28–34*)

1] Bet valstiņa vai daudz vairāk **apvidus**, kurā bijām nonākuši, tika apdzīvots no kādas tautiņas, dēvētiem par gergesiešiem, arī par gadariešiem — un tā visā garumā atradās iepretī Galilejas jūrai.

2] Kad mēs visi bijām izkāpuši krastā un gribējām doties Gadaras mazajā pilsētā, kas atradās uz kāda pakalna apmēram sešus tūkstošus soļu attālumā no mūsu krastā izkāpšanas vietas, tad no neliela kalna, kas atradās pie jūras iepretī pilsētai un kura virsotnē bija šīs pilsētas un apvidus apbedīšanas vieta, mums pretī skrēja divi kaili šausmīga izskata novārguši cilvēki, kuri bija apsēsti no vesela leģiona

ļāunu garu un bija tik nikni, ka viņu dēļ gandrīz neviens nedrīkstēja pa šo ceļu staigāt (*Mateja ev. 8:28*). Viņu dzīvesvieta bija kalnā esošā kapsēta. Neviens nevarēja viņus ne satvert, ne sasiet ķēdēm. Jo ja arī šad un tad daudzi spēcīgi cilvēki viņus pārvarēja, sasaistīja ar spēcīgām ķēdēm un iekala važās, tad ķēdes vienā acumirklī tika sarautas, un važas saberztas pulverī! Viņi bija kalnā dienu un nakti un tur, ka-pos, šausmīgi kļiedza un spēcīgi sev sita ar akmeņiem.

3] Bet kad **tie abi** ieraudzīja Mani mācekļu vidū, viņi taisnā ceļā skrēja pie Manis, nokrīta Manā priekšā un kļiedz: “Kas mums ar tevi, Tu visaugstākā dēls?! Vai Tu esi nācis *pirms* laika mūs mocīt? Pie Visaugstākā Dieva mēs Tevi lūdzam, lai Tu mūs nemoki!” (*Mateja ev. 8:29*)

4] Bet **Es** viņiem piedraudēju un runāju: “Kā tevi sauc, tu ļaunais gars, kas moki šos abus, it kā viņi būtu *viens* vīrs?”

5] Te **ļaunais gars** kļiedza: “Mans vārds ir leģions; jo mūsu ir daudz!”

6] Bet **Es** ļaunajam garam pavēlēju iziet no šiem diviem! Acumirklī no šiem abiem izlidoja liels daudzums ļaunu garu redzamu lielu, melnu mušu izskatā, bet tie gauži lūdza Mani, lai **Es** viņus no šī apvidus nepadzenu!

7] Bet gar nelieliem kalniem, kas pret vakariem stiepās gar jūru, bija liels cūku bars, kas piederēja gadariešiem; jo šī tautiņa, pa lielākai daļai sastāvoša no grieķiem, ēda šī dzīvnieka gaļu un ar to arī tirgojās visvairāk grieķu zemē.

8] Kad ļaunie gari ieraudzīja šo cūku baru, viņi Mani vēlreiz lūdza, lai **Es** viņiem atļauju ieiet šajā cūku barā (*Mateja ev. 8:31*).

9] Un kad **Es** viņiem, protams, pavisam slepeni pasaulei apslēptu iemeslu dēļ to atļāvu, tad velni acumirklī ieskrēja cūkās, kuru skaits bija pie diviem tūkstošiem.

10] Bet kad velni bija ieskrējuši cūkās, tad šie dzīvnieki skrēja uz kalnu, kur bija tālu jūrā iestiepusies klints un no šīs klints, kas bija trīs simts oļķšu augsta, visi kā straumes rauti iegāzās jūrā, kur tieši bija ļoti dziļš. (*Mateja ev. 8:32*).

11] Bet kad gani, kas cūkas uzraudzīja, ieraudzīja, kas te ar apsēstajiem notika, tad viņi pārbijās, bēga prom, steidzās uz pilsētu un sevišķi saviem darba devējiem izstāstīja, kas leļā pie jūras bija noticis.

12] Šīs pilsētiņas iedzīvotāji izbijās, un **viens**, kas, kā daudzi šajā pilsētā, vēl bija pagāns un turēja lielas lietas no Jupitera un visiem citiem pagānu dieviem, runāja, un teica: “Vai es šorit neteicu: Ja reiz tie divi no fūrijām mocītie apklusis, bet pie skaidrākām debesīm uz jūras plosīsies vētra, tad no augšienes leļā nāks Dievs, un pār mums tiks spriesta tiesa, jo Dievi nekad nenāk leļā no zvaigznēm uz Zemes bez žagariem un zobeniem,! Un te mums tas ir mūsu priekšā: fūrijas, kas mocīja grēciniekus, jau iepriekš saviļņoja jūru, jo viņas noteikti zināja, ka no augšas leļā nāks Dievs un tās padzīs no abiem grēciniekiem. Ka tās tad melnu dunduru izskatā metās uz mūsu cūkām, un šos dzīvniekus iedzina jūrā, tas man nu ir tik skaidrs kā Saule gaišākā pusdienas laikā! Mums nu neatliek nekas cits, kā visā sirds pazemībā lielā skaitā doties leļā pie Dieva, domājams, pie Neptūna vai Merkura, un no sirds lūgt, lai viņš cik ātri iespējams, šo apvidu atstāj; jo cik ilgi kāds Dievs redzams uzturas kādā zemes apvidū, nav iedomājams nekas cits kā nelaime uz nelaimes! Jo, kā jau teikts, Dievs no Debesīm uz Zemes nekad nenāk leļā bez rikstes un zobena!

13] Bet lai sagādāto zaudējumu dēļ neviens arī tikai ar kādu slepenāko domu viņam neizsaka pārmetumu; jo te ar mums būtu pavisam beigas! Mēs nu senajiem dieviem jau ilgi neesam nesuši nekādu īstu upuri, pie kā mūs, protams, visvairāk traucēja dumjie jūdi, kas te visu grib zināt labāk kā mēs, un tādēļ apvainotais Dievs pats ņēma sev upuri! Tā tas ir! Tādēļ mēs par to sevī nedrīkstam pielaist arī ne mazāko neapmierinātības domu! Bet mums vajag doties leļā pie viņu un vajag viņu apsveikt, un tad uz sirsnīgāko lūgt, lai viņš vēlētos šo apvidu tūlīt atstāt!”

14] Bet šo pamācību dzirdēja arī vairāki **jūdi** un sacīja: “Jūs mūs gan turat par dumjiem; bet te mēs tomēr zinām labāk kā jūs. Redziet, šis jūsu iedomātais Dievs nav nekas cits kā vai nu kāds magš no Persijas vai slavenais Jēzus no Nācaretes, par kuru mēs jau esam dzirdējuši lielas lietas. Vispār mēs ar jums esam pilnīgi vienis prātis tajā, ka mums viņu uz sirsnīgāko jālūdz, lai viņš atstāj šo apvidu; jo tāda veida cilvēki nekad nav laime kādai zemei, — to mēs zinām no mūsu praviešu laikiem. Ja mūsu Dievs kādā zemē zināmus cilvēkus modina par praviešiem, tad tāda zeme arī ir jau nolemta nelaimei!”

15] Bet pēc tam šajā pilsētā visi sapulcējās kopā un devās ārā un leļā pie Manis, tā, ka mājās palika tikai nedaudzi slimie. Kad no pilsētas atnākušie Mani ieraudzīja un redzēja, ka Man bija pavisam dabīga cilvēka izskats, tad viņi ieguva nedaudz vairāk drosmes Man tuvoties un tādēļ, kaut gan vēl arvien ar

lielām bailēm, pienāca pie Manis un lūdza Mani, lai Es tādēļ aizietu no viņu robežām! (*Mateja ev. 8:34.*)

16] Bet daži aplūkoja abus, kurus iepriekš ļoti labi pazina kā apsēstus. Viņi bija apgērbti un ar viņiem sarunājās pavisam saprātīgi un pastāstīja, kā Es viņus no viņu mokām esmu atbrīvojis, un kā pēc tam no tiem, kas atnākuši kopā ar Mani, tūlīt esot apgērbti. Bet viss tas nespēja mazināt, sevišķi, pagānu bailes, un viņi nelūdza neko citu, kā tikai, lai Es atstātu viņu apvidu un nekad vairs nevēlētos neatgrieztos!

17] Un Es paklausīju viņu lūgumam un pēc tam teicu Pēterim: “Draugs, sakārto atkal kuģi, lai mēs tūlīt varam no šī apvidus attālināties!”

18] Un Pēteris un viņa kalpi kuģi tūlīt saveda kārtībā. Bet kad Es kāpu kuģī, te Man piesteidzās klāt abi izdziedinātie un lūdza Man, lai arī viņi drīkstētu Man sekot; jo šajā pilsētā viņiem neko nebūtu ko darīt un nebūtu no kā dzīvot, un viņu piederīgie noteikti nekad negribētu viņus pieņemt savās mājās, tā kā tiem no viņiem būtu pārāk lielas bailes! Bet Es laipnā noteiktībā viņus atraidīju un viņiem teicu: “Ejiet tikai mierīgi atkal atpakaļ savās mājās pie saviem piederīgajiem; viņi jūs uzņems ar prieku! Bet ejiet un savējiem, kā arī visam apvidum dariet zināmu, ko lielu Kungs pie jums ir darījis, un kādu žēlastību Viņš jums parādījis, tad caur to jūs darīsiet labāk nekā jūs nu Man sekotu! Jo jums šajā apvidū, kur visi jūs ļoti labi pazīst, jādod Man derīgu liecību un caur to jāklūst noderīgiem cilvēkiem; un cilvēki tāpat kā iepriekš, kad jūs viņiem iedvesāt šausmas, jums neļaus nomirt badā.”

19] Pēc tam abi izdziedinātie kā *viens* vīrs attālinājās un dedzīgi darīja tā, kā Es viņiem biju pavēlējis.

20] Īsā laikā tie abi par Mani darīja zināmu ne tikai savā dzimtenē, bet arī visās desmit pilsētās, kas atradās pie jūras augšējās daļas, un ar lielu dedzību visur sludināja, ko lielu Es viņiem esmu darījis, un kādu lielu žēlastību Es viņiem esmu parādījis. Un caur to daudzi ticēja Manam Vārdam un kā jūdi, tā grieķi sajuta pēc manis lielas ilgas.

105. ATGRIEŠANĀS NĀCARETĒ. KUNGS KOPĀ AR SAVĒJIEM BAUDA MIELASTU LAICĪGAJĀ MĀJĀ. DAŽĀDI UZSKATI PAR IEMESLIEM, KĀDĒĻ KUNGS TE NEDARĪJA NEVIENU BRĪNUMU. SINAGOGAS APCIEMOŠANA. “RUNĀT IR LABI, KLUSĒT — LABĀK!” TEMPLĀ KLIĶES DABA; VIŅU LIEKULĪGĀ ATBILDE UN JAUTĀJUMS PĒC JĒZUS. (MATEJA EV. 9:1)

1] Bet mēs nu braucām tieši Nācaretē virzienā; jo Es biju nodomājis nu atkal apciemot Nācreti un mājās nedaudz atpūsties un pie šīs izdevības arī ļoti nepastāvīgajiem Nācariešiem aizdedzināt patiesības gaismu!

2] Bet atpakaļbrauciens turpinājās nedaudz ilgāk, nekā šurp brauciens, un daudzi sajuta izsalkumu, bet Es viņus spēcīnāju un viņi sevī sajuta brīnumainu sāta sajūtu un **daži** teica: “Patiesi, viens elpas vilciens dod maizi un otrs garšo kā vīns!” Un tā nākamajā dienā agri no rīta sasniedzām krastu. No jūras krasta tieši līdz Nācaretei vēl bija ap divdesmit lauku ceļu (viens lauku ceļš pēc tagadējā mēra bija piecdesmit līdz septiņdesmit metru garš ceļa posms) un tā tad mēs netraucēti turpinājām savu ceļu un īsā laikā sasniedzām Nācaretē pilsētu. Tikmēr Pētera kalpi dabīgi rūpējās par kuģi un brauca uz mājām.

3] Bet tur, kur mēs bijām izkāpuši krastā, tā bija vispārēja kuģa piestātne un tādēļ tur bija sapulcējušies daudzi cilvēki, daži, kuri savu darījumu dēļ brauca pār jūru visos virzienos, un daudzi, kas no visiem apvidiem, pat no Jeruzalemes, nāca šeit uz Nācaretē tirgu; jo tieši šajā laikā šajā pilsētā bija liels tirgus.

4] Bet kad kuģa piestātnē tapa zināms, ka ar Pētera kuģi Es esmu ieradies, tad daudzi, arī tie, kuri darījumu dēļ gribēja braukt pāri jūrai, palika, un tādējādi liels ļaužu pūlis sekoja Man uz Nācreti.

5] Bet es un Mani mācekļi devāmies Manā, tas ir, tagad mātes Marijas mājā. Māte Marija ar trim vecākajiem dēliem un četrām kalponēm, kuras jau Jāzēpa laikā, kad Es vēl biju bērns, bērnu vietā bija tikušas uzņemtas namā un uzaudzinātas, — bija mājās.

6] Marija un visi mājas ļaudis nu lika rokas pie darba un mums pagatavoja bagātīgas brokastis, kas mums, sevišķi mācekļiem, kuri veselu dienu un nakti gandrīz neko nebija baudījuši, jau bija ļoti nepieciešamas. Brokastis drīz bija gatavas, un mēs sēdāmies un ēdām un dzērām. Bet pēc brokastīm mēs pateicāmies, piecēlāmies un gājām uz pilsētu, lai nedaudz aplūkotu cilvēku izturēšanos. Bet lielā ļaužu pūļa dēļ, kas pa lielākai daļai aiz ziņkārības, pa daļai, lai izspiegotu un tikai ļoti neliela daļa aiz bēdām un vajadzības bija sapulcējušies ap mūsu māju, tikko tikām ārā no mājas.

7] Kad mēs iznācām mājas priekšā, te daži klātesošie Jeruzalemes farizeji un rakstu mācītāji jau-

tāja, vai Es šeit nedarišu nekādas zīmes un brīnumus? Bet Es pavisam noteikti un nešaubīgi teicu: Nē, jūsu neticības dēļ nevienam!” Pēc šī noteiktā “nē” viņi sāka izklīst un **daži** murmināja un čukstēja ausīs: “Viņam ir bailes no Jeruzalemes kungiem un viņš neiedrošinās.” Bet **citi** atkal teica: “Viņam laikam nav klāt viņa burvju nūjiņa.” Vēl **citi** teica: “Te viņš neko nedara savu novadnieku dēļ; jo viņš gan zinās, ka pie tiem nestāv nekādā sevišķā slavā!” Ar šādām un līdzīgām piezīmēm viņi izklīda un nedaudz acumirkļos pie Marijas, Manas miesas dzemdētājas, mājas, vairs nepalika neviens cilvēks un mums tūlīt bija pietiekami vietas, lai dotos uz pilsētu.

8] Mēs tur apmeklējām kādu sinagogu, kurā katrs jūds, kas kaut ko zināja, triju rakstu mācītāju priekšā, kuri sēdēja pirmajā rindā, drikstēja runāt un arī iesniegt vienu vai otru sūdzību, kuri viņš vai ar viņu vesela draudze zināja kā pamatotu, pret Jeruzalemes kaut kur ieceltajiem farizejiem un rakstu mācītājiem.

9] Kad mēs ienācām sinagogā, **Simons** no Kānas slepeni Man teica: “Kungs, te arī mēs varētu kaut ko iesniegt?! Visādu sūdzību mums netrūktu!”

10] **Es** saku: “Mans draugs, istā laikā runāt patiesībai atbilstošo ir pareizi un labi; bet istā laikā klusēt ir vēl labāk! Tu vari darīt ko tu gribi, bet no dzelzs nekad neiegūsi zeltu un no māla sudrabu! Šī suga, kas te sēž Padomē un kādu uzklausa, iekšēji ir pavisam citāda, nekā tā sevi rāda no ārpusēs; ārēji tā ir jērs, bet iekšēji plēsīgs vilks!

11] Vai tu domā, ka tie šeit sēž tādēļ, lai kādu uzklausītu, lai pēc dzirdētām sūdzībām tautai sagādātu atvieglojumus? Ak, te tu ļoti maldies!

12] Šī suga tikai tādēļ ar draudzīgām sejm uzklausa tautu, lai pēc dzirdētā uzzinātu, kā tā noskaņota pret priesterību. Tici to Man! Šodien tu tiks draudzīgi uzklausīts, bet rīt tev iebāzīs cietumā un cauru gadu pārmācīs sitieniem! Jo visi šie priesteri līdzinās kraukļiem un vārnām, kuras ar saviem asajiem knābjiem nekad neknābj viena otram acīs.

13] Tādēļ šeit tikai paklausāmie un tad ievērojam, vai un cik tālu un kādā veidā te tiekam pieminēti. Mūs nepamana, un ja arī mūs pamanītu, tad mūs tūlīt nepazīs, un tā mums te ir labi paklausīties un pēc dzirdētā rīkoties.” Simons no Kānas ar šo lēmumu bija pilnīgi mierā, un mēs apsēdāmies kādā diezgan krēslainā sinagogas kaktā un klausījāmies, kas viss te atgadājies.

14] Atsevišķi cilvēki no sevis, kā arī veselu draudžu delegāti pret priesteriem izteica daudzas kliezdošas apsūdzības un tika pavisam draudzīgi uzklausīti.

15] Bet, kad ļaudis ar savām sūdzībām bija galā, nu tie trīs rakstu mācītāji un farizejs, kas te bija atnākuši no Jeruzalemes, viņiem deva uzticamu galvojumu, ka darīs visu iespējamo, lai apsūdzētos priesterus nodotu stingrai izmeklēšanai un pēc izmeklēšanas rezultātiem viņi tiktu sodīti, te viens rakstu mācītājs ar laipnu seju ļaudīm jautāja, vai kāds gadījumā kaut ko nezināt par Mani, t.i., par slaveno ļaužu musinātāju Jēzu. Jo viņi augšā Jeruzalemē dzirdējuši, ka viņš darbojoties Galilejā un darot lielas zīmes, kādas pirms viņa neviens nekad vēl nav veicis un darījis; vai tas gan esot patiesība un ko viņi un citi cilvēki par to domā.

106. KĀDS TAISNĪGS VĪRS SINAGOGĀ PAR KUNGU DOD ATKLĀTU PATIESI LABU LIECĪBU. PERSONISKAIS UN VISPĀRĒJAIS PAR JĒZU NO NĀCARETES. VIŅA DZĪVE, VIŅA DARBI UN VIŅA MĀCĪBA. FARIZEJU ASĀ ATBILDE UZ TO. VĪRA ATKĀRTOTA SPĒCĪGA LIECĪBA PAR FARIZEJU ĻAUNUMU UN KUNGA DIEVIŠĶĪBU LIEK AIZSKARTAJIEM FARIZEJIEM NIKNĀS DUSMĀS PAZUST. TICĪGIE GRIB JĒZU IZVĒLĒT PAR SKOLOTĀJU UN VIRSPRIESTERI.

1] Te priekšā iznāk kāds ļoti cienijams **vīrs** no Kapernaumas apvidus un saka: “Augsto godājamie Jehovas kalpi Jeruzalemes templī! No jums jūsu jautājumā minētais Jēzus ir, tā sakot, dzimis šajā apvidū un pilsētā, vienmēr uzvedās krietni un ārkārtīgi dievbijīgi! Viņu redzēja ļoti bieži un ilgstoši lūdzam; neviens nekad nav redzējis Viņu smejamies, bet toties slepenās klusās vietās, kuras Viņš bieži mēdza apmeklēt, bieži raudam.

2] Jau Viņa dzīves agrākajā laikā ar Viņu notika savādas lietas, un tagad, kad Viņš īstenībā kā patiess ārsts, kuram līdzīga nav uz Zemes, ir uzsācis ceļojumu, Viņš tikai caur Vārdu tā dziedina, kā to spētu vienīgi Jehova!

3] Visi darbi kopš Mozus līdz mums iepretī tiem uzskatāmi gandrīz kā nekas! Gadiem ilgi pilnīgi sažuvušus kropļus Viņš vienā acumirkli dara pilnīgi veselus, Viņa Vārda priekšā vajag liekties katram,

lai cik ļaunam drudzim. Kopš dzimšanas mēmie, kurlie un aklie runā, dzird un redz pilnīgi kā kāds no mums! Ļaunākās sērgas Viņš padzen vienā acumirkli, no apsēstiem tikai caur Vārdu Viņš izdzen leģionus velnu, un Viņš pasauc mirušos un viņi ceļas augšā, tad ēd, dzer un staigā apkārt, it kā viņiem nekad nekas nebūtu kaitējis! Tāpat Viņš pavēl arī elementiem, un tie Viņam paklausa, it kā būtu Viņa uzticamākie un iztapīgākie kalpi!

4] Bet Viņa Mācība, runājot vispārēji, ir, ka Dievu patiesi jāmīl pār visu un savu līdzilvēku kā sevi pašu!

5] Bet tā kā Viņš veic tādus darbus un saviem mācekļiem sludina tīrāko mācību, tad mēs Viņu turam par pavisam ārkārtēju pravieti, Kuru tagad Jehova, kā kādreiz Eliju, mūsu lielākā postā mums ir sūtījis kā no debesīm! Tas ir viss, ko es un vēl daudzi citi zinām par šo diženo Jēzu, un mēs nevaram Dievam vien pietiekami pateikties, ka Viņš atkal reiz domājis par Savu pār mēru nospiesto tautu.

6] Daudzi Viņu tur par Kunga apsolīto lielo Svaidīto! Bet no savas puses es par to neesmu ne par, ne pret, bet tomēr jautāju, vai Kristus, Kuram te jānāk, veiks lielākus darbus?!”

7] **Priesteris** saka: “Tu te runā kā kāds aklais, kas spriež par krāsām! Kur tad stāv rakstīts, ka no Galilejas jebkad tiks modināts kāds pravietis? Mēs tev sakām, ka šis jūsu Jēzus nav nekas cits, kā ļauns burvis, kuram būtu jātiek iznīcinātam caur uguni! Bet viņa mācība ir maska, aiz kuras viņš slēpj savu Dievu zaimojošo neļēdzību! Savus brīnumus viņš veic nevis ar Dievu, bet gan ar visu velnu priekšnieku, — un jūs, aklie, viņu turat par Lielo Apsolīto! Patiesi, tādēļ jūs visi kopā ar viņu esat pelnījuši uguns nāvi!”

8] Bet **vīrs** nostājas stingri un saka: “Jā, kas attiecas uz jums, ja mēs nebūtu galilieši, bet tieši es pilnīgs romietis un mūsu kungi būtu vēl jūs un nevis romieši, tad mēs jau sen degtu! Bet laimīgā kārtā mums, galiliešiem, jūsu kundzība jau sen beigusies. Mēs esam pilnīgi Romas pavalstnieki un tāpat ar jums mums vairs nav nekāda sakara, augstākais jūs no Galilejas pilnīgi padzīt, ja tikai jūs uzdrošinātos ķerties klāt tikai pie mazākā no mums, romiešiem!

9] Bet attiecībā uz mūsu lielo pravieti Jēzu nu es jums saku vēl to: Bēda jums, ja jūs šajā zemē tikot pie Viņa likt savas ļaunās rokas!

10] Jo mums Viņš ir *patiess Dievs*; mūsu priekšā Viņš darīja lietas, kādas var būt iespējamās vienīgi Dievam!

11] Dievam, kas nabaga cietējiem cilvēkiem dara labu, vajag būt īstam un patiesam Dievam! Bet Dievs, kāds ir jūsējais, kas nomierināms tikai ar zeltu, sudrabu un visādiem treknēm upuriem un par garām un ļoti dārgi samaksātām lūgšanām, tikpat kā neko nedara un nedod, /un/ ir līdzīgs jums, kas sevi dēvējat par viņa kalpiem, ir caur un caur ļauns un pelna, ka tiek no zemes izsviests ārā!

12] Jūs sakāt, ka Jēzus ir plēsīgs vilks aitas ādā! Tad kas tad jūs esat?! Patiesi, tieši jūs paši pilnākā mērā esat tas, ko jūs sakāt par Jēzu, šo dievbijīgāko vīru!

13] Mūsu sūdzības jūs uzklaušāt ar draudzīgām sejm, bet pret mums, sūdzību devējiem, jūs krūtīs perināt nesamierināmu atriebību, un, ja jums tas būtu iespējams, nu jau vēlētos mūs iznīcināt ar Sodomas ugunīm no debesīm! Bet ne te, jūs ļaunais odžu dzimums un skorpionu perējums! Te kungi esam mēs, romieši, un, ja jūs paši tūlīt netaisīsieties ceļā, pratīsim jums parādīt ceļu no šejienes uz Jeruzalemi!”

14] Dabīgi, šī runa rakstu mācītājos sacēla viskvēlojošāko niknumu; bet skaitā daudzo ļaužu priekšā viņi vairs neiedrošinājās izteikties un tādēļ caur aizmugurējiem vārtiem centās laisties lapās, un tieši pa ceļu uz Kapernaumu, kur parasti uzturējās Jeruzālemes farizeji un rakstu mācītāji un tur pavisam netraucēti piekopa visas iedomājamās netiklības un katru iespējamo krāpšanu.

15] Kad tie trīs sinagogu bija atbrīvojuši, te priekšā iznāca viens **cits** un visu šeit klātesošo delegātu un atsevišķo sūdzību vedēju vārdā izteica romietim vispārēju pateicību, bet beigās piemetināja un runāja: “Ja mēs nedarīsim līdzīgi samariešiem, mums no šīm bestijām nebūs miera! Viņu vārdiem mūsu vidū jāklūst nicinātākiem, nekā Gogs un Magogs, un Jeruzalemei mums jābūt vietai, kur izmīsties, citādi mēs no šīm mocībām, kas ļaunākas par mēri, nekad netiksim vaļā!”

16] **Visi** viņam piekrit un saka: “Tās būtu arī manas domas. Bet vispirms mums par to vajag griezties pie romiešu zemes pārvaldnieka Kapernaumā un apvaicāties, vai viņš ar to būtu mierā. Jo romiešiem šeit līdzās mūsu priesterībai tieši nav nekāds vieglais stāvoklis; jo templim ar Romas ķēniņu jāvāstvē kādā pavisam slepenā korespondencē.

17] ...

18] Šim priekšlikuma visi piekrita un viens pēc otra atstāja sinagogas zāli.

107. SAIMNIEKA SIMONA PRIEKŠ PAR ŠO TEMPLIEŠU ZĪMĪGO SAKĀVI. KUNGA NORĀDĪJUMS, KUR VAR TAISNĪGI PRIECĀTIET, UN VIŅA BRĪDINĀJUMS NEUZJAUTRINĀTIET PAR AKLIEM CILVĒKIEM VAI SLIKTĀM ASPRĀTĪBĀM. PIEMĒRI: IZDZIEDINĀTIE GADARIEŠI UN IZJOKOTAIS AKLAIS. PASAULES KOMĒDIJA DIEVA BĒRNIEM IR DRĀMA.

1] Bet Es Simonam no Kānas saku: “Vai tu nu redzēji, cik tas ir labi, istā laikā prast klusēt?! Kur citi runā un darbojas mūsu dēļ, tur mums vienmēr ir labi klusēt! — Vai tu to saproti?”

2] **Simons** no Kānas saka: “Jā, Kungs, to es saprotu un nu pavisam skaidri redzu, cik daudz labāk ir klusēt, nekā runāt. Dažreiz gan tiek kā pie matiem pievilkti, pie šādas izdevības likt lietā paša mēli, bet šeit patiesi un faktiski pierādījies, ka istā laikā klusēšana ir daudz labāka, nekā veiklākā runa. Bet vispār šeit jau mums bija labi klusēt, jo tā persona, kas priesterim stādījās priekšā kā romietis, bija ļoti drosmīgs, zinošs un lietpratīgs mūsu aizstājējs.

3] Man gandrīz sanāca smieklī, kad tie trīs tempļieši sāka atkāpties un caur to šajā zemē nu zaudēja gandrīz visu cieņu! Viņu sejas kļuva aizvien garākas un garākas, un viņu kājas pie arvien spēcīgākas kļūstošas romieša runas sāka kļūt ievērojami nemierīgas un tūlīt gatavojās bēgšanai. Kad es triju tempļiešu kājās pamanīju šādu pavisam dīvainu nemieru, te mans gars man teica: “Tagad viņi tūlīt kļūs neredzami,” — un pareizi, viņi kļuva neredzami!

4] Patiesi, Kungs, tas nevar būt nekāds grēks, dažreiz, kā tas bija tagad, kur tik sliktiem un pavisam nelabojamiem neliešiem pār viņu rēķiniem tiek pārvilkta visrupjākā svītra, ka tad sirdī sajūt gandrīz neatvairāmu labsajūtu! Bet es romietim jau katru viņa vārdu būtu varējis izņemt no mutes!”

5] Es saku: “Par katru istā laikā nākušū pretdarbību, caur kuru tiek atklāts un iznīcināts, lai cik apslēpti turēts ļaunums, katra godīga krūts var priecāties ar pilnākām tiesībām un sajūst dabu spēcinošu liksmību; bet ņemat vērā, tikai par paša par sevi ļaunā, neistā un sliktā laimīgu izjaukšanu, bet nekad par cilvēkiem, kas pa lielākai daļai šādam grēkam kalpojuši aiz sava akluma!

6] Tu tak redzēji abus gadariešus, cik viņi bija ļauni! Bet kad Es no viņiem izdzinu leģionu velnu, cik labi un maigi viņi pēc tam kļuva un slavēja un cildināja Dievu, ka Viņš vienam cilvēkam devis tādu varu! Vai te būtu pareizi, ka te kāds tikai tādēļ būtu sajūties prieku, ka abiem apsēstiem, kuri bija visa apvidus šausmas, tika darīts gals viņu ļaunajai rīcībai un tādēļ, ka bez tam cūku augļotājiem viņu augļošanas līdzeklis tika iemests jūrā?! Ak, tāda veida prieks gan būtu katra ista cilvēka necienīgs! Bet ja istu prieku sajūt par to, ka diviem cietsirdīgi mocītiem cilvēkiem tika atņemtas viņu mocības, un ka pēc tam ļaunajiem mocītājiem velniem, caur viņu pie gadariešiem rūpīgi koptā ļaunā augļošanas gara iznīcināšanu, beidzot pašiem vajadzēja kalpot Debesu lielajai lietai, te tāda veida prieks un liksmība bija debesu veida un tātad pilnīgi laba.

7] Es to jums saku no dzīvības pilnas patiesības dziļumiem: Kas smejas par kādu dumju cilvēku, tas rāda, ka viņam pašam tam ir labākas dotības; jo te viens dumjais *rīkojas* aiz savas dumjības, un otrs *smejas* pēc savas dumjības; un tā *viena* dumjība pie otra tā atrod patiku, ka beigās tam pavisam nepatīk, ka pirmais no savas dumjības atstājas un sāk rīkoties saprātīgi.

8] Tomēr pavisam citādi ir tas, ka jūs to, kas rīkojas dumji, brālīgi pamācāt un ar priecīgu un liksmu sirdi smejaties tad, kas dumjais sāk rīkoties gudri. Tad jūsu prieks un liksmība ir Debesu kārtībā un tātad laba, pareiza un taisnīga.

9] Bet kādu prieku un liksmību, gudri aplūkojot, kādam vispār var sagādāt tas, ka, ja pa ceļu iet viens aklais un vienam redzīgam, kas iet pa to pašu ceļu, saka: “Draugs, es esmu ceļā nomaldījies un nezinu, vai eju uz priekšu, vai atpakaļ; te priekšā jābūt manai mājai; bet ja es kā pilnīgi aklais esmu apmaldījies un tā vietā, lai ietu uz priekšu, esmu pagriezies atpakaļ, tad es no mājām būtu tālāk kā no tā punkta, no kura es gribēju iet uz mājām. Tātad esi tik labs un ved mani uz manām mājām, tomēr pa pareizo ceļu!”

10] Ja tad redzīgais par aklo smejas un, kaut viņi atrodas pavisam tuvu mājai un līdz mājas pagalam būtu vēl tikai soļi desmit, uz aklo saka: “Ak, tu esi ļoti apmaldījies! Dod man savu roku; pēc tava lūguma, kaut gan tas ir diezgan tālu, vedīšu tevi uz tavām mājām! Aklais, par to ļoti priecīgs, redzīgajam vedējam iepriekš pateicas. Tas uzjautrināts aklo divdesmit reizes apved apkārt viņa mājai un, sevī smiedamies, viņam saka: “Nu, draugs, mēs esam klāt; te ir jūsu māja!” Aklais viņam vēlreiz pār mēru

pateicas, bet redzīgais ir pilns prieka, ka joks viņam ir izdevies!

11] Es te jautāju, *kurš* šini gadījumā bija aklāks, pats aklais vai viņa redzīgais vedējs; jo viņa sirds ir akla, un tas ir ļaunāk, nekā tūkstoškārtīgs aklums galvā.

12] Tāpat cilvēki arī smejas par visādām aizskarošām runām un visvairāk sevišķi tad, ja šīs runas satur daudz rupju un neķītru mājienu un tā daudzas viņu brāļu vājības un grēkus nes pasaules acu un ausu priekšā!

13] Es jums saku: kas par ko tamlīdzīgu var smieties, vai arī kā liecinieks, ja redz, ka kāds kādu vājo tik rupji apmāna un plāni apsudrabotu pupu pārdod par īstu pērli, par to ļoti uzjautrinās, tā sirdī velns bagātā pilnībā ir izsējis visādas ļaunas sēklas, no kurām nekad neizaugs dzīvības auglis!

14] Tātad tādēļ ir labāk no visa tā novērsties un tur, kur aklā pasaule tiek uzaicināta nekaunīgi smieties, labāk noskumt; jo pasaules komēdija īstiem Dieva bērniem vienmēr ir drāma, un Dieva eņģeļi bieži tikai raud, kad pasaules cilvēki viņu ļaunā neprātā smejas.

15] Tādēļ atstāsim arī tos trīs templeišus, kuri gan ir pilni ļaunuma, bet pie tam tomēr cilvēki; un tikai Sātana iespaida un tīras pasaules mīlestības un patmīlības dēļ viņi ir tā paša Tēva, kas ir arī jūsu Tēvs, neizdevušies bērni! Tādēļ nicināms ir tikai viņu ļaunums, bet viņi kā cilvēki un brāļi ir tikai apraudami!

16] Apreibušo Noasu ir labāk aplāt, nekā viņu atsegt un nodot pasaules izsmieklam!

17] Ja jūs jūsu sirdīs nu esat aptvēruši, tad no tukšas kļuvušās sinagogas dodamies nu mājās; jo pusdienas būs pagatavotas! Un tā nu ejam!”

108. MARIJAS MĀJAS RŪPES NO KUNGA NOVĒRSTAS. VIŅAS PATEICĪBA UN VIŅA ATGĀDINĀJUMS. MĀCEKĻU UN MEISTARA UZSLAVA MARIJAI. KUNGA PAREĶOJUMS PAR MARIJAS DIEVINĀŠANU. BRĪDINĀJUMS NO SIEVIETES VĀJĪBĀM, LEPOŠANĀS, ĀRIŠĶĪGUMA UN AUGSTPRĀTĪBAS.

1] Mēs nu ejam, un daudzi, kurus satiekam, mūs gan sveicina, bet neviens mums nejaudā, kur mēs bijām un uz kuriem ejam.

2] Bet ceļā pie mums pienāk Jūda Iskariots; viņš mums jautā, kur mēs bijām un kurp ejam. Jo sinagogā viņš nebija, tādēļ, ka bija tirgojies ar zivīm un podiem un bija ieņēmis daudz naudas, par ko bija ļoti iepriecināts. Bet viņš tomēr kopā ar mums gāja Manā mājā un tur ēda ar lielu apetīti, jo tas viņam neko nemaksāja. Bet pēc mielasta viņš tūlīt atkal gāja uz savu tirgus būdu un tur turpināja tirgoties, jo tirgus ilga trīs dienas un tur tirgojās visādi tirgotāji un par savām precēm lika labi samaksāt.

3] Nākamajā dienā māte Marija Man jautāja, vai Es šeit atklāti atkal kaut ko nedarītu un cik ilgi Es šoreiz šeit mājās uzturēšos, un vai vēl kāds neatnāks, lai viņa varētu apskatīties pēc pietiekamiem pārtikas krājumiem, jo tagadējie ir gandrīz beigušies.

4] Es saku: “Sieva, neraizējies ne par Mani, ne par Manu sabiedrību un pietiekamiem pārtikas krājumiem! Jo redzi, Kas uztur visu lielo Zemi un ar Savu mīlestību paēdina Sauli, Mēnesi un visas zvaigznes, tam šī mazā māja nav sveša, un viņš pavisam precīzi zina, kas šajā mājā vajadzīgs, tādēļ neraizējies un nerūpējies, jo, par ko tu raizējies, jau ir gādāts no augšas!

5] Tēvs Debesīs Saviem bērniem neliek ciest izsalkumu, izņemot, ja tas ir vajadzīgs viņu svētībai.

6] Ziharas pilsētā tu pietiekami redzēji, kā Tēvs debesīs rūpējās par Saviem bērniem. Vai tu domā, ka kopš tām dienām Viņš ir kļuvis cietsirdīgāks?! Ej ārā ēdienu kambarī, un tu redzēsi, ka tu velti esi noraizējusies!”

7] Marija nu steidzas ēdienu kambarī un to atrod pilnu ar maizi, miltiem, augļiem, žāvētām un svaigām zivīm, ar pienu, sieru, sviestu un medu! Kad māte ēdienu kambarī ierauga tik lielus pārtikas krājumus, te viņai kļūst baismi; viņa ātri steidzas atpakaļ pie Manis, nokrīt Manā priekšā uz ceļiem un pateicas Man, ka Es tik bagātīgi esmu apgādājis viņas ēdienu kambari. Bet Es ātri noliecos, ceļu māti augšā un viņai saku: “Ko tu dari Man to, kas pienākas vienīgi Tēvam? Piecelies; jo mēs abi viens otru pazīstam jau trīsdesmit gadus un Es tak tomēr vienmēr esmu tas pats un vienāds!”

8] Bet Marija raud no prieka, sveicina visus Manus mācekļus un tad ātri iet ārā, lai mums sagatavotu labas pusdienas.

9] Bet mācekļi pienāk pie Manis un saka: “Redzi, kāda mīļa sieva un kāda maigākā māte. Viņa jau ir četrdesmit piecus gadus veca, un izskatās, it kā viņai būtu tikko divdesmit. Un cik ļoti maigi viņa ir

norūpējusies un kāda tīrākā mātes mīlestība viņas patiesi svēti tīrākajās krūtīs! Patiesi, visas zemes sievu sieva!”

10] Es saku: “Jā, jā viņa ir tā Pirmā, un nekad neviena nebūs vairāk, nekā viņa! Bet notiks arī, ka viņai cels vairāk tempļu, nekā Man un viņu godinās desmitreiz vairāk, nekā Mani un ticēs, ka tikai caur viņu varēs kļūt svētlaimīgs!

11] Tādēļ Es nu arī gribu, ka viņu pārāk neslavē. Viņa ļoti labi zina, ka ir Manas miesas māte un arī zina, Kas slēpjas aiz šīs miesas, ko viņa ir dzemdējusi.

12] Tādēļ pret viņu vienmēr esiet ļoti laipni un pieklājīgi, tikai sargieties no tā, ka neparādiat viņai kādu dievišķu godināšanu!

13] Jo pie visām viņas pārmēru priekšzīmīgām īpašībām viņa tomēr ir sieviete un no labākās sievietes līdz iedomībai ir un paliek ļoti maza atstarpe!

14] Un katra iedomība ir augstprātības sēkla, caur kuru pasaulē ir nācis, vēl nāk un vienmēr nāks viss ļaunums! Tādēļ arī pret māti nu ievērojiet to, ko Es nu jums esmu teicis!

109. PĒTERA UN SIMONA SARUNA PAR JĒZUS MĀCĪBAS NĀKOTNI. KUNGA UZAICINĀJUMS UZTICĒTIETIES DIEVAM. NERAIZĒJIETIES PAR TĀLU STĀVOŠO, BET LABPRĀTĪGI DARIET TO, UZ KO JŪS ESAT AICINĀTI!” LĪDZĪBA PAR MĀKSLINIEKU UN VIŅA DARBA RĪKIEM. “JŪS ESAT VĒTĪJAMĀS LĀPSTAS TĒVA ROKĀS.” “KAS TU ESI?” MĀJIENS PAR “TĒVU” UN “DĒLU”.

1] Pēteris krata galvu un rausta plecus. Bet **Simons** no Kānas viņam saka: “Ko tu iedomājies? Ja Kungs mūsu priekšā tā ir pareģojis, te tas noteikti tās arī notiks, bet mēs nu tomēr zinām, kā mums šī lieta jāuzņem un kā jāizturas. Ko mums te skeptiski jākrata galva un jārausta pleci?”

2] **Pēteris** saka: “Mīļais brāli, mana galvas kratīšana un plecu raustīšana nozīmē pavisam ko citu, nekā to, ko tu šeit esi sapratis!”

3] **Simons** saka: “Ko tad, mīļais brāli?”

4] **Pēteris** saka: “Redzi, Kunga Vārds un darbs ir svēts; cik laimīgi uz šīs Zemes varētu būt visi cilvēki, ja viņiem šī Mācība jau būtu un viņi pēc tās dzīvotu! Bet kad tas notiks, ak, kad šī mācība kļūs visas Zemes cilvēku kopējs īpašums? Bet ja tam līdzās Kungs vēl šim un tam ļauj notikt, kā tad isā laikā šī Mācība izskatīsies?! Patiesi, notiks tā, ka šī dārgākā dvēseles barība beigās kļūs suņu un cūku barība! Un redzi, brāli, tas ir tas, kādēļ es kratīju galvu un raustīju plecus!”

5] **Es** saku: “Pēter, atstāj to! Tu darīsi to, kas tev ir uzlikts darīt; un par rezultātu tev nav tālāk ko raizēties! Ja te nāks un kam visā gudrības un mīlestības dziļumā tā vai tā vajag nākt, par to zina tikai Tēvs un arī tas, kuram Tēvs grib atklāt to, kā, kad un kādēļ viss tiek pielaiests tā, kā tas notiek!

6] Bet kad tu nāc kāda mākslinieka lielā darbnīcā un redzi daudzus un dažādus darba rīkus, vai tu gan zini, kā mākslinieks tos izlieto kāda darba radīšanai? Tu te gan arī kratīsi galvu un raustīsi plecus, bet caur to tu nenonāksi skaidrībā, kā it kā tomēr mākslinieks izmanto savus daudzus un dažādus darba rīkus, un kā caur tiem tiek izgatavots kāds mākslas darbs. Bet ja mākslinieks tev to grib izskaidrot, tad tu to arī zināsi, kā mākslinieks tev to izskaidrojis.

7] Bet **ES** tev saku: “Dievs ir pāri visiem māksliniekiem, un lielākā māksla ir no sevis izveidot patstāvīgu brīvāko dzīvību neskaitāmās atsevišķās būtnēs. Tam gan arī pieder bezgala daudzveidīgi garīga darba rīki; un tu tāpat kā Marija un visi cilvēki šim VIENAM mērķim est tikpat dažādi darbi un darba rīki, kurus vienīgi Tēvs debesīs visgudrāk prot izlietot!

8] Tādēļ nerūpējies tālāk, kā tikai par to, kam tu esi aicināts; tad tu kā pareizs darba rīks Tēva rokās kalposi pareizi!

9] Jeb vai vērtjamā lāpsta ir *pāri* tam, kas to izlieto kā tīrīšanas darba rīku? Ja tā ir derīga, tad ar to tiek tīrīti kvieši, mieži un rudzi; bet ja tā ir nederīga, tad tā tiek padarīta derīga vai iemesta ugunī! Bet ja Tēvs tevi darījis par vērtjamo lāpstu, tad paliec, kas tu esi, un negribi, ka tu būtu arī pods! Vai tu to saproti?”

10] **Pēteris** saka: “Kungs, tas ir diezgan neskaidri. Man gan liekas, ka es to saprotu; bet ja es domāju tālāk un meklēju pamatu, tad es šo noslēpumaini skanošo ainu nesaprotu. Kā vienlaicīgi var būt darbs un darba rīks, un kā es esmu vērtjamā lāpsta?”

11] **Es** saku: “Vai tad katrs darba rīks iepriekš sevī, pirms mākslinieks to lieto, nav sava veida pilnīgs darbs, lai tad mākslinieks to var izlietot cita darba radīšanai vai kāda darba mērķtiecīgai veikšanai?!”

12] Bet Es saku, ka Debesu Tēva rokās tu esi vētījamā lāpsta; jo tu un pārējie mācekļi nu no Manis tiek atpazīti, cilvēkus pacelt patiesā Dieva izpratnē.

13] Pasaules cilvēki ir līdzīgi kviešiem, miežiem un rudziem. Bet šī dzīvinošā labība neaug bez pelavām un netīriem putekļiem. Bet lai šī labība, t.i., pasaules cilvēki, tiek no viņu pelavām un netīrumiem attīrīti un tad kā pilnīgi tīra labība var tikt nestā Tēva šķūņos, jūs nu tiek pārveidoti par pareizām un dzīvēm vētījamām lāpstām, caur kurām Tēvs debesis tīrīs savu labību. Vai jūs to nu saprotat?”

14] **Pēteris** saka: “Jā, Kungs, nu mums tā lieta ir pilnīgi skaidra; tikai mēs nu vēl vēlētos zināt, kā tas ir, ka Tu par Debesu Tēvu runā it kā par kādu otru personu, kamēr mēs kopš Ziharas pavisam slepenībā par Tēvu turējām Tevi. Kas tad Tu tā pavisam īstenībā esi! Vai arī Tu Tēva rokās esi it kā vētījamā lāpsta, vai arī kāds cits darba rīks?”

15] **Es** saku: “Vispirms Es esmu Tas, kas Es esmu; bet tad arī Tas, Kas nešķietu esam! Es sēju un ievācu, kā sēj un ievāc Tēvs, un kas Man kalpo kā vētījamā lāpsta, tas līdzīgi kalpo arī Tēvam; jo kur ir Tēvs, tur ir arī Dēls, un kur ir Dēls, tur ir arī Tēvs. Bet Tēvs tomēr ir *par* Dēlu un Dēls iziet no Tēva; bet Tēvu nepazīst neviens, izņemot Dēlu un to, kam Dēls to grib atklāt. — Vai jūs to saprotat?”

16] **Pēteris** saka: “Kungs, to nesaprot neviens eņģelis, nerunājot par mums! Bet ja Tu gribētu, Tu reiz varētu mums rādīt Tēvu!”

17] **Es** saku: “Tam jūs tagad vēl neesat nobrieduši; bet drīz nāks laiks, kur jūs kļūsiat nobrieduši, un tad jūs visi arī redzēsiet Tēvu!”

18] Pie šiem vārdiem nāk Marija un viņas palīdzes un dara mums zināmu, ka brokastis esot sagatavotas. Tūlīt tiek klāti galdī un ienesta maltīte.

110. APVAINOJIES JŪDA. KUNGA MĀJIENS PAR VIŅU. JŪDA KĀ NEGAUSIS UN PODU TIRGOTĀJS. KUNGS UN TRĪS FARIZEJI, STARP VIŅIEM ARĪ JAIRUS NO KAPERNAUMAS.

1] Mēs nu sēžamies pie maltītes un pavisam labā garastāvoklī sākam to baudīt, kad pa durvīm ienāk Jūda un sāk pilnīgi pārmest, kādēļ mēs pie viņa neesam sūtījuši kādu sūtni, pie kam mums tomēr būtu jāzina, ka mums ir daudz, ko darīt un vienmēr nevar apjautāties, kad mēs dotos baudīt maltīti! Jo viņš domā, ka arī viņš piederot pie mūsu sabiedrības! **Toms** par šo runu pavisam sadusmojas, un saka: “Kungs, tagad ar manu savaldīšanos ir beigas! Viņam atkal reiz vajag nobaudīt manas dūres!”

2] **Es** saku: “Lai tas paliek! Vai tad tu nekad neesi dzirdējis, ka, kur zem viena jumta mājā divpadsmit eņģeļi, divpadsmitais ir maskējies velns?! Ļauj viņam viņa prieku; jo viņu tu neizmainīsi!” **Toms** apsēžas un Jūda, neko neēdis, aiziet.

3] Kad mēs pēc tam turpinām ēst labi pagatavoto maltīti, Jūda atkal atnāk, saka mums laipnus vārdus un lūdz, vai viņš ko nedabūtu ēst; jo pilsētā nekur nekas nav dabūjams, tādēļ, ka daudzie viesi visu sagatavoto jau ir apēduši!

4] **Es** saku: “Tad dodiet viņam ko ēst!” Un brālis Jēkabs viņam deva maizi, sāli un veselu, lielu, labi pagatavotu zivi. Un Jūda apēda visu ap septiņiem pfundiem smago zivi un tad dzēra daudz ūdens, tā, ka pēc tam viņš jutās diezgan nevesels; te viņš sāka žēloties un domāja, ka zivs nebija svaiga, un tas viņa māgai vienmēr kaitēja.

5] Bet **Toms** jau atkal sadusmojās un Jūdam Iskariotam teica: “Tu vēl vienmēr esi tas pats senais neapēstais un rupjais cilvēks, kāds tu vienmēr bijī; ej ārā ēdienu kambarī un paskaities, vai zivis nav svaigas! Ja tu lielā ēdelīgumā līdzīgi vilkam aprij uz reizi veselu, pie septiņiem pfundiem smagu zivi un pēc tam uzdzēr virsū pilnu krūzi ūdens, kur pietiktu divdesmit cilvēkiem un pie tam vēl apēd tieši ne mazu maizes klaipu, tad tev tavā mājā vajag just spiedienu! Bet ja jau tev tik ļoti sāp, tad mūsu vidū mums ir labākais ārsts, lūdz viņu, gan tad Viņš tev palīdzēs!”

6] **Jūda** Iskariots saka: “Jūs visi esat neprātīgi pret mani un sakāt, ka es esot velns; kā jūs man kā kādam velnam gribēsiet ticēt, ka es ciešu, un palīdzēt?!”

7] **Toms** saka: “Vai tu nebiji pie mums Gadarijā un neredzēji, kā Kungs tur uzklaušoja arī velnu lūgumu un viņiem atļāva to, ko viņi lūdza?! Ja tu nopietnībā nu sevi turi par velnu, tad lūdz kā velns, un tad jau kaut kur būs atrodams cūku bars, kurā tu, ja Kungs uzklaušis tavu lūgumu, vari ieskriet!”

8] **Jūda** Iskariots saka: “Ak, tu patiesi vēlē man labu; to es nekad nebūtu ticējis, ka man tevī ir tik labs draugs! Redzi, bet es tomēr Jēzum, šīs mājas dēlam, lūgšu patiesu palīdzību un redzēšu, vai Viņš, tāpat kā tu, spriedīs man ieskriet cūku barā!” Te Jūda vērsās pie Manis un izsaka savu vajadzību, bet **Es**

saku: “Ej pie saviem podiem; tur ar tavu māgu jau kļūs labāk!”

9] **Jūda** iet un garāmejojot Tomam piemetina: “Tā tad tomēr ne cūku barā!” **Toms** saka: “Bet tomēr ne daudz labāk! Jo tavi podi tev tikpat ir augļošanas prece, kā cūkas gadariešiem!” Jūda uz to neko nesaka un ātri attālinās.

10] Bet drīz pēc tam nāk trīs farizeji no Kapernaumas un jautā, vai Es būtu mājās. kad viņiem saka, ka Es gan esmu mājās, viņi tūlīt ienāk ēdamistabā un te atkal jautā pēc Manis; jo Manu personu viņi nepazīna.

11] Bet **Es** pilnā spēkā saku: “Es tas esmu! Ko jūs gribat, lai Es jums daru?”

12] Bet par šādu uzrunu viņi tik ļoti pārbīstas, ka viņi vairs neuzdrošinās tālāk Man ko jautāt; jo Mani spēcīgie vārdi izsaukuši viņu sirdīs tādu iedarbību, it kā viņi būtu tikuši no zibens trāpīti! — Un **Es** vēlreiz viņiem jautāju, ko viņi gribēja.

13] Tad **viens** iznāk priekšā un ļoti bailīgā balsī saka: “Labais Meistar!”

14] Bet **Es** saku: “Ko tu sauc Mani par labu?! Vai tad tu nezini, ka izņemot Dievu, neviens nav labs?!” **Farizejs** saka: “Es lūdzu Tevi, neesi tomēr tik stingrs pret mani; jo man ir vajadzīga Tava pārbauzītā palīdzība!” **Es** saku: “Ej un neaizkavē Mani; jo šodien pēcpusdienā **Es** gribu noiet lejā pie jūras un tur zvejot zivis. Tur tu Mani sastapsi!”

15] Pēc šīs atbildes tie trīs attālinās. Bet tas, kurš ar Mani runāja, bija Kapernaumas skolas un sinagogas priekšnieks un saucās **Jairus**.

111. SVĒTĀ SABIEDRĪBA KUĢĪ. ATGRIEŠANĀS JAIRUSA MĀJĀ. ASIŅOJOŠĀS GRIEĶU SIEVAS IZDZIEDINĀŠANA. TĀS ĪSS DZĪVES STĀSTS.

1] Bet kad **Pēteris** dzirdēja, ka **Es** gribu iet jūrā, tad viņš Man jautāja, vai viņam jāiet pa priekšu un jāsaģatavo lielais kuģis. Bet **Es** viņam teicu: “Neraizējies par to! Kad mēs tur nonāksim, mums viss jau arī būs saģatavots!”

2] Bet arī **Marija** jautāja, vai viņai pusdienām vai vakariņām kaut kas jāģatavo. Un **Es** viņai teicu: “Ne pusdienām, ne vakariņām, jo mēs atgriezīsimies tikai vēl naktī!”

3] Pēc tam **Es** mācekļiem teicu, ka viņiem, ja viņi vēlas nākt līdzī, jādodas ceļā. Un visi ātri pieceļas un kopā ar Mani dodas pie jūras, kas, kā zināms, sākas netālu no **Nācaretes**.

4] Kad mēs nonācām pie jūras, tur bija sapulcējušies daudz ļaužu; tur bija arī vairāki kuģi un netrūka arī **Pētera** kuģa. Mēs tūlīt iekāpām **Pētera** kuģī un devāmies jūrā.

5] Bet kad ļaudis redzēja, ka **Es** dodos jūrā, tad viņi sakāpa daudzās laivās un airēja man pakaļ.

6] Bet viena laiva veda arī vienu no tiem trim farizejiem, kas bija **skolas priekšnieks** (**Jairus** — izd.) un kuram netālu no **Nācaretes** bija skaista muiža, un kas šajā dienā bija pie Manis mājā **Nācaretē**. Kad viņš ar savu laivu bija sasniedzis Manu kuģi, te viņš savā laivā tūlīt nokrita uz ceļiem un lūdza Mani, teikdams: “**Kungs!** Mana meita guļ uz nāves gultas! Ja Tu tomēr vēlētos tur atnākt un viņai uzlikt savas rokas, lai viņa atkal top vesela!” Mēs vēl nebijām tālu no krasta un **Es** teicu **Pēterim**, lai viņš liek airēt atpakaļ.

7] Kad mēs atkal nokāpām krastā, tad tur bija tāds ļaužu pulks, ka mēs tikko spējām tikt uz priekšu un, lai sasniegtu **Jairusa** māju, mums vajadzēja trīs stundas, kamēr parasti viduvējs gājējs to viegli sasniegtu vienā stundā.

8] Kad mēs, **Jairusa** pavadīti, spēcīgajā drūzmā zināmā mērā vairāk tikām bīdīti uz priekšu, nekā gājām, te pie šīs izdevības viena grieķu **sieva**, kura divpadsmit gadus cieta no asiņošanas un gandrīz visu savu īpašumu jau bija atdevusi ārstiem, lai tikai tiktu vesela, piespraucās pie Manis un pieskārs **Manam** tērpam, ticībā, ka caur to viņa kļūs vesela; jo sieva bija daudz par Mani dzirdējusi.

9] Bet, tā kā viņa bija grieķiete un nevis jūdiete, tad viņa neiedrošinājās atklāti nākt pie Manis, jo tajā laikā tirdzniecības un prioritātes **Romā** dēļ, starp jūdiem un grieķiem bija saspīlētas attiecības, pie kam katra tauta te gribēja būt pārāka.

10] Grieķi kā augstas kultūras varoņu tauta pie romiešiem stāvēja daudz lielākā cieņā un no **Romas** baudīja arī daudz lielākas priekšrocības, kamēr jūdi **Romā** bija ļoti slikti ieredzēti. Grieķi zināmā mērā bija arī slepena policija pār jūdiem, un tādēļ pie jūdiem bija vēl sliktāk paciesti.

11] Tādēļ arī, sevišķi grieķu sievietes, baidījās no jūdiem, jo no ļoti viltīgo jūdu puses starp grieķiem plaši bija izplatītas baumas, ka visādas burvestības zinošie jūdi grieķietiem varētu padarīt neauglīgu,

ja tikai viņi tai ļoti stingri ielūkotos acīs. Un tas te arī bija iemesls, kādēļ sieviete Man piespraucās no mugurpuses.

12] Bet kad viņa bija Man pieskārusies, te viņa manīja, ka viņas veselības stāvoklis pilnīgi uzlabojās. Viņas asins akas tūlīt noslēdzās un attiecībā uz viņas slimību, viņas sirdi pārņēma liels miers un visā savā būtībā viņa manīja, ka viņa kļuva pilnīgi vesela.

13] Bet **Es** tūlīt atskatījos un tuvāk stāvošiem mācekļiem jautāju: “Kas man pieskārs?”

14] Bet **mācekļi** par šo jautājumu gandrīz sadusmojās un teica: “Tu tak redzi, kā ļaudis Tevi spiež un vari jautāt, kas Tev ir pieskāries?!”

15] Bet **Es** mācekļiem teicu: “Ne tā tas ir! Jo tam, kas Man pieskārs, bija ticība un nodoms, kādēļ viņš Man pieskārs; jo es labi manīju, ka no Manis ir izgājis spēks!”

16] Te sieva, kuru jautājuma laikā es cieši uzlūkoju, izbijās; pie kam **Es** Sevī ļoti labi zināju, ka tieši šī sieva pieskārs manam tērpam un kādēļ viņa to darīja. Viņa nokrita ceļos Manā priekšā, brīvi un atklāti Man visā atzinās un lūdza Man piedošanu; jo viņas bailes bija tik lielas, ka viņa trīcēja un drebēja pie visas miesas, kas ir viegli aptverams, ja pareizi apsver iepriekš īsi pievestos iemeslus.

17] Bet **Es** viņu maigi uzskatīju un viņai teicu: “Piecelies, Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi! Ej nu ar mieru tavā dzimtenē un esi vesela un brīva no tavām mokām!”

18] Un sieva nu pavisam priecīga un liksma piecēlās un devās uz viņas dzimteni, līdz kurai viņai bija pus dienas ceļojums; jo viņa bija viena rentnieka aiz Zebulonā meita un bija neprecējusies. Savā trīspadsmītajā dzīvības gadā viņa nogrēkojās ar kādu juteklisku vīru, kas viņai par to deva divus pfundus zelta; bet par to viņai pēc tam vajadzēja ciest divpadsmit gadus un iztērēt abus pfundus zelta, kas tajā laikā bija vērtīgāks, nekā šajā laikā 30 000 guldeņu papīrnaudā; jo par vienu sudraba grasi tajā laikā dabūja vairāk, nekā šajā par pilniem desmit guldeņiem skanošā naudā. Tātad caur šādu apdāvināšanu viņa bija kļuvusi ļoti bagāta, bet, līdz viņa varēja kļūt vesela, viņai iepriekš tomēr vajadzēja izdot visu viņas bagātību.

112. JAIRUSA MEITAS NĀVE. KUNGA MIERINĀJUMS UN APSOLĪJUMS. JAIRUSA MEITAS UZMODINĀŠANA. UZMODINĀTĀS VIŅPASAULES PIEDZĪVOJUMS. KUNGA PAVĒLE KLUSĒT.

1] Bet kad **Es** vēl mācekļiem runāju par šo sievu, te mums gandrīz bez elpas pretī skrēja daži no priekšnieka kalpiem un atnesa priekšniekam sēru vēsti, ka meita jau esot nomirusi!

2] Bet **Priekšnieks** ļoti noskuma un Man teica: “Kur man par lielām bēdām tātad ir par vēlu palīdzēt manai mīļajai meitai, kas man bija viss, tad nu nepūlies vairs tālāk!”

3] Pēc šiem vārdiem viņš sāka skaļi raudāt; jo viņš ļoti mīlēja savu divpadsmitgadīgo meitu, kura bija ļoti labi noaugusi un izglītota, augumā līdzīga divdesmitgadīgai meitenei un reizē bija šī priekšnieka vienīgais bērns.

4. Kad **Es** no kalpiem un pēc tam no viņa paša to dzirdēju un Man no visas sirds pār mēru noskumušā tēva bija žēl, tad **Es** viņam teicu: Draugs, nebaidies, bet gan tici! Tava meita nav nomirusi, bet gan tikai iemigusi, — un **Es** viņu pamodināšu!”

5] Kad priekšnieks no Manis to dzirdēja, viņš sāka vieglāk elpot.

6] Bet kad mēs vēl bijām tūkstoš soļu attālumā no priekšnieka mājām, **Es** ļaudīm, kā arī mācekļiem, kuriem vēl bija vājāka ticība, teicu, ka viņiem visiem jāuzkavējas šeit, un ka drīkst nākt līdz tikai Pēteris, Jēkabs un tā brālis un Jānis; jo uz viņu ticības jau varēja celt namus.

7] Kad **Es** ar skolas priekšnieku pēc tam ienācu mājā, tad tajā bija liela drūzma un pēc jūdu paraduma tika raudāts un vaimanāts un dziedātas žēlabu dziesmas.

8] Bet kad **Es** ienācu istabā, kur izgreznotā gultā gulēja nomirusī, tad **Es** daudzus trokšņotājus uzrunāju un viņiem teicu: “Ko jūs te tik vareni trokšņojat un raudat?! Meitenīte nav nomirusi, viņa tikai guļ!”

9] Te **viņi** Mani izsmēja un runāja: “Jā, jā tā izskatās guļošie! Ja trīs ceturtdaļstundas nav ne elpa, ne pulss un visa miesa kļuvusi auksta un bezkrāsaina un acis izdzisušas, tad pēc tavas izpratnes te guļ?! Jā, jā, tas gan ir miegs, bet no šī miega neviens cilvēks vairs neatmostas, izņemot Pastarajā dienā!”

10] Bet **Es** priekšniekam teicu: “Raidi viņus visus ārā; jo viņu neticība Man šeit nav vajadzīga!” Priekšnieks to darīja, bet trokšņojošie ļaudis viņu neklausīja, un viņš lūdza mani, lai **Es** viņam palīdzu. Te **Es** ar varu viņus visus izdzinu ārā, un viņi skrēja ārā un izklīda.

11] Bet Es kopā ar priekšnieku, noskumušo māti un četriem mācekļiem atkal gāju istabā, kurā atradās nomirusī meitenīte, tūlīt piegāju pie viņas gultas, satvēru viņu aiz kreisās rokas un viņai teicu: “*Talitha kumi!*” — pārtulkots tas nozīmē “Meitene”! ES tev saku: celies augšā!”

12] Un meitene tūlīt piecēlās, priecīga un mundra izlēca no izgreznotās gultas un viņas iepriekšējā možumā staigāja pa istabu un apmīloja viņas noraudājušos māti un tēvu! Bet vienlaicīgi priecīgā meitenīte arī sajuta, ka viņas māga ir tukša un viņa tātad ir izsalkusi un vēlētos ko ēst!

13] Te pār mēru priecīgi kļuvušie vecāki vērsās pie Manis un ar daudz prieka un pateicības asarām Man jautāja, vai un kas viņiem nu jādod meitenei ēst. Bet Es viņiem teicu: “Galu galā dodiet viņai ēst, ko viņa vēlas un kas te ātri ir pie rokas!”

14] Tur uz viena šķīvja bija vīģes un dateles un meitenīte jautāja, vai viņa drīkstētu ēst šos augļus. Un Es teicu: “Ēd tikai, kas tev garšo; jo nu tu esi pilnīgi vesela un turpmāk vairs neslimosi!”

15] Te meitenīte ātri pieskrēja pie šķīvja un gandrīz visu iztukšoja. Bet vecāki bija norūpējušies, ka tas viņai nekaitē.

16] Bet Es viņus mierināju un viņiem teicu: “Neraizējieties; ja Es jums saku, ka tas viņai nekad nevar kaitēt, tad tas arī nekaitēs!” Un vecāki tam cieši ticēja.

17] Bet pēc tam, kad MEITENE savu izsalkumu bija apmierinājusi un izteikusi pateicības dziesmu, viņa gāja pie vecākiem un klusi viņiem jautāja, kas Es būtu, jo, kad viņa gulēja uz gultas, viņa redzēja atvērtas debesis un daudz gaišu eņģeļu. “Un eņģeļu vidū stāvēja kāds ļoti draudzīgs vīrs; skatījās uz mani, tad nāca pie manis, satvēra mani pie rokas un teica: “*Talitha, kumi!*” un pēc šī aicinājuma es tūlīt pamodos! Un redziet, šis vīrs izskatījās tieši tāds, kādu es sapnī redzēju starp daudzajiem eņģeļiem! Ak, tam vajag būt ļoti mīlam vīram!”

18] Priekšnieks meitenes jautājumu par daudz labi saprata, bet, tā kā Es viņam devu mājienu, tad viņš meitai tikai teica, ka viņai bijis skaists un paties sapnis, kuru viņš viņai drīzumā pilnīgi izskaidros, un meitenīte ar to bija pilnīgi apmierināta.

19] Bet Es priekšniekam teicu, ka nu viņam ar meitu, māti un Mani jāiet ārā, lai ārā gaidošie viņu neticības dēļ tiek apkaunoti! Un mēs gājām ārā. Un kad **neticīgie** ieraudzīja meiteni, ka viņa labi izskatīdamās pavisam spirta piegāja pie viņiem un sāka viņiem jautāt, kādēļ viņi te stāvēt tik pārsteigti un izbijušies, tad viņi vēl vairāk pārbijās un teica: “Tas ir brīnums pār visiem brīnumiem! Jo meitenīte patiesi bija mirusi un nu dzīvo! Un viņi tūlīt gribēja to darīt zināmu visā apvidū.

20] Bet Es viņiem visiem piedraudēju un pie viņu miesīgas un garīgas svētības pavēlēju, ka **viņiem šī lieta jāpatur pie sevis!** Un viņi klusēja un atvadījās.

113. KUNGA PADOMS ABIEM SAVIEM RAKSTĪTĀJIEM MATEJAM UN JĀNIM. PAR ATŠĶIRĪGIEM PIERAKSTIEM. SVARĪGI MĀJIENI PAR EVANĢĒLIJU BŪTĪBU. VIENĪGAIS CEĻŠ DIEVIŠĶĀ VĀRDA PATIESAI IZPRATNEI.

1] Bet pienāca arī rakstītājs Matejs, kurš no neliela attāluma Man sekoja, lai redzētu, kas te notika, lai tad to pierakstītu, un Man jautāja, vai viņam šis atgadījums jāpieraksta.

2] Bet Es teicu: “Lai tas paliek, lai vēlāk līdzības dēļ nenotiktu kāda samainīšana. Jo parīt mēs atkal iesim pie jūras un tur notiks kāds uz mata līdzīgs atgadījums, kuru tad tev pavisam labi jāpieraksta! Vispār, no rītdienas tu vari pierakstīt visu ārkārtējo, kas te vien atgādīsies.

3] Matejs ar to ir pilnīgi apmierināts; bet arī Jānis, kuram šī lieta likās ļoti brīnumaina, Man jautāja, vai viņš mazākais ar nedaudz vārdiem nedrīkstētu pierakstīt arī šo darbu.

4] Un Es viņam saku: “To tu gan vari darīt, bet gan ne tūlīt pēc tā, ko tu līdz šim esi uzrakstījis, bet gan tikai reiz vēlāk; jo pusgada laikā mums vēl būs nokārtojama kāda pavisam līdzīga lieta, un to pašu tu tad vari pierakstīt par šo, vai šo par to pašu!

5] Bet pavisam nav tik ļoti svarīgi, vai viena vai otra zīme, kurai ar kādu iepriekšējo ir liela līdzība, tiek pierakstīta vai nē, jo caur to vēlāki Manas Mācības sekotāji līdzības dēļ tās viegli varētu sajaukt un šādas sajaukšanas dēļ beigās izceltos visāda galvas laužīšana un šaubas, kas tad galvenai lietai, kas tak eksistē vienīgi tikai Manā Mācībā, daudz vairāk kaitētu, nekā noderētu.

6] Cik ilgi Es un jūs un tie, kuri par daudzu zīmju patiesību var liecināt, dzīvo uz šīs Zemes, te visas šaubas viegli tiek novērstas; bet vēlākos laikos, kur, cilvēku gribas brīvības dēļ, par Mani jāliecina vienīgi uzrakstītajam, te rakstiem vajag būt tīriem un labi sakārtotiem, citādi tie vairāk kaitē, nekā noder.

7] **Jānis** saka: “Kungs, Tu mana mīlestība! Tas, ko Tu nu teici, noteikti ir augstākā mērā pareizi; bet vai tieši tādēļ nebūtu ļoti izdevīgi, ja tad kā es, tā brālis Matejs, visu, ko tu dari un māci, pavisam precīzi pierakstītu?”

8] Jo ja tad cilvēki vēlāk nākamībā vienu ar otru salīdzina manus un Mateja rakstus un manos rakstos neatradīs to, kas stāv Mateja rakstos, vai tad viņi nelauzīs galvas un nesāks apšaubīt visa Evaņģēlija patiesīgumu un neteiks: “Vai tad nav bijis VIENS Jēzus, kas to pašu mācīja un noteikti arī to pašu darīja? Kādēļ Matejs rakstīja šo un Jānis to, kas nav līdzīgs un tomēr abiem pastāvīgi bija jābūt pie Viņa?!” Es domāju, ka pie šādiem apstākļiem neizpaliks pēcnācēju spriedums, ka es rakstu pavisam ko citu, nekā brālis Matejs.”

9] **Es** saku: “Tev gan ir pilnīga taisnība, mīļais brāli; bet redzi, tam, kādēļ Es to pieļauju, ir kāds tev vēl neaptverams iemesls, bet kas nākamībā tev jau vēl kļūs skaidrs!”

10] To, ko raksta Matejs, tas nāk par labu sevišķi tikai šai zemei, bet tas, ko tu raksti, tas ir svarīgi visai, mūžīgai bezgalībai! Jo visā, ko tu raksti, aplēpta atrodas tīri dievišķa darbība no mūžības uz mūžību cauri visām jau pastāvošām pasaulēm un arī cauri tām, kas turpmākās mūžībās stāsies pastāvošo vietā. Un ja tu arī daudz tūkstoš grāmatas rakstītu to, ko Es tev un jums visiem par to vēl darīšu zināmu, tad pasaule šādas grāmatas nekad nevarētu aptvert.

11] Bet kas dzīvo pēc saņemtās Mācības un tic Dēlam, tas jau garā tāpat atdzims, un gars viņus vadīs visos mūžīgās patiesības dziļumos.

12] Tagad tu zini iemeslu, kādēļ Es tev visu nelieku rakstīt; tādēļ turpmāk Man par to vairs nejaūtā tālāk! Jo pārāk skaidra tā pasaulei nekad nedrīkst tikt padarīta, lai tā neiekrīt vēl lielākā tiesā, kā tā jau tāpat atrodas senajā nepieciešamajā tiesā.

13] Bet Manu Mācību Es gribu dot tā, ka vienīgi caur Evaņģēlija lasīšanu vai dzirdēšanu nevienam nav jāsasniedz dzīvās patiesības pamatu, bet gan vienīgi caur darbību pēc Manas Mācības; tikai darbība katram kļūs par gaismu!”

114. KUNGA VĀRDI JAIRUSAM PAR PAREIZU PATEICĪBU. PĒTERA PUBLISKA LIECĪBA PAR MIRUŠĀS ATMODINĀŠANU. ATGRIEŠANĀS NĀCARETĒ MARIJAS MĀJĀ. PĒTERIS UN NĀTĀNAĒLS PĀRMĀCA JŪDU. KAINA GARS JŪDĀ. DROSME KĀ NETIKUMS. PIEMĒRS PAR VAROŅIEM.

1] Bet pēc šīs pamācības **Jairus** vēlreiz pienāca pie Manis un teica: “Mīļais Meistar! Caur to, ka atkal esi man atdevis manu meitu, Tu man esi devis vairāk, kā, ja iespējamā kārtā Tu man būtu devis simtkārtēju dzīvību! Kādu pateicību man tev par to jāparāda, kā man Tev par to jāatlīdzina? Kas man Tev nu jādara?”

2] **Es** saku: “Nekas, kā vien turpmāk tev uz Mani nekad nav jādušmojas, ja tu par mani šo vai to dzirdēsi! Līdz šim tu biji PRET Mani; tad tagad nu esi PAR Mani! Jo visa pasaule tev nevar dot un darīt to, ko Es tev esmu devis un darījis! Bet reiz tu jau sapratīsi, kā un kāpēc Es tev to varēju darīt. Pateicies Man savā sirdī!”

3] **Jairus** raudāja no prieka un kad Es ar maniem mācekļiem atkal devāmies ceļā atpakaļ uz Nācaredi, sieva un meita šņukstēja. Viņi Mani pavadīja līdz tai vietai, kur Mani gaidīja pārējie mācekļi un liels ļaužu pūlis.

4] Kad mēs tur nonācām, tur bija daudzi ziņkārīgi jautātāji, kam nebija nekā steidzamāka, kā pa kaklu pa galvu jautāt, kā stāv ar skolas priekšnieka meitu.

5] Bet **Pēteris** ņēma vārdu un teica: “Jūs aklie! Skatieties šeit, šī meitenīte ir tā, kas bija mirusi un nu dzīvo! Vai jūs gribat vēl ko vairāk?!” Te daudzi vērsās pie priekšnieka un viņam jautāja, vai tā ir patiesība.

6] Un **priekšnieks** diezgan spēcīgā balsī teica; “Jā, jūs aklie un neticīgie nelgas! Pirms stundas es raudāju, ka esmu zaudējis šo manu mīlo vienīgo meitu; un nu jūs mani redzat pār mēru priecīgu, jo man ir atkal mana meita! Vai šis rokām aptveramais pierādījums jums vēl ir nepietiekams?”

7] Pēc šiem vārdiem visi sāka ļoti brīnīties. Un kad Es ar mācekļiem sākām doties tālāk, tad Man sekoja ļoti liels ļaužu pulks, skaitā pie trim tūkstošiem, un pavadīja līdz Nācaredei.

8] Bet kad mēs sasniedzām māju, bija jau diezgan vēla nakts; bet Marija, brāļi un māsas bija vēl nomodā. Mūs gaidīja īsti labi sagatavotas vakariņas, kas vairākiem no mums bija īsti vajadzīgas; jo tā kā

kopš rīta nekā nebijām baudījuši, tad diezgan liels izsalkums bija ļoti saprotama un atvainojama lieta.

9] Bet mājā bija arī Jūda un gulēja guļas vietā no salmiem. Bet kad caur mūsu sarunām, jautājumiem un atbildēm viņš tika pamodināts, te viņš tūlīt piecēlās un nejautāja mums neko citu, kā tikai, kā mums izdevusies zveja.

10] Te **Pēteris** viņam teica: “Izeja ārā un paskaties!” Un Jūda gāja ārā un neredzēja nekā cita, kā lielu ļaužu pulku, kuri bija apmetušies ap Manu māju. Bet drīz viņš atkal nāk istabā un atkal Pēterim jautā, kur tad būtu zivis. Jo viņš ir apgājis ap visu māju un nevienu zivi nekur nav pamanījis.

11] Te **Pēteris** saka: “Vai tad tu nekad neesi dzirdējis, ka aklie neko neredz, kurlie neko nedzird un dumjie nevar saprast neko citu, izņemot viņu mājas vajadzības?! Redzi, tu aklais augļotāj, cilvēki, kas tūkstošiem ārā apmetušies, ir tās brīnišķi labās zivis, kuras es domāju!”

12] **Jūda** saka: “Ja tā! Zināmam mērķim tas gan arī nav nekāds slikts loms; bet mūsu parastajā dzīvē man simts pfundu smaga zivs ir patīkamāka, nekā visi cilvēki tur ārā! Jo par tādu zivi es visur dabūšu četrus grašus; bet par tiem ārā man neviens nedod ne statera!”

13] **Pēteris** saka: “Tu ar savu mantkārību vēl nonāksi tiktāl, ka tu kļūsi pilnīgs velns! Vai tu esi vairāk cilvēks, kā ir cilvēks kāds no mums?! Mēs visi dzīvojam bez mantkārības un tu dzīvo ar mums un ēd no mūsu šķīvjiem, kas tev nemaksā neko citu, kā pašas ēšanas nelielās pūles. Bet ja tu šeit dzīvo bez tavas dumjās naudas, kam tad tev nauda?!”

14] **Jūda** saka: “Vai tad man nav sievas un bērnu? Kas man viņus uzturētu, ja es neko nenopelnītu? Vai tu gan tici, ka viņi var dzīvot no sava veida gaisa?!”

15] **Pēteris** saka: “Redzi, es gan visu varu labi panest; bet tādas nekaunīgus melus es nevaru panest! Tu gan Jeruzalemē, kur tevi neviens tālāk nepazīst, kā tikai to, ka tu esi galilietis, vari sevi slavēt kā mā-jastēvu, kas rūpējas par savu ģimeni; bet šeit, manā priekšā, nekādā gadījumā to nedari! Jo es un mēs visi, kas bijām tavi kaimiņi, par daudz labi pazīstam tevi un tavu mājas dzīvi, lai mēs tev tikai vārdu varētu ticēt. Tava sieva un tavi bērni vienmēr cieš trūkumu un viņiem vēl vienmēr savu dienišķo maizi vajag nopelnīt smagā darbā. No zivīm, kuras tu noķēri, viņi baudīja maz; drēbes viņiem ir no manis un cik nesen, kad tu staigāji pa tirgiem, mēs aiz līdzcietības tavas ģimenes pavisam sabrukušo māju likām sakārtot gandrīz no jauna?! Cik tu mums par to devi?! Un to tu dēvē — RŪPĒTIES par tavu sievu un bērniem?! Ej un nokaunies desmit gadus ilgi, ka tu mūsu priekšā, kur tu mums esi par daudz labi zināms, iedrošini tik nekaunīgi melot!”

16] Te **Jūda** pavisam apmulst un uz to nesaka ne vārda; jo Pēteris viņu bija ļoti aizskāris. Viņš gāja ārā, to lietu pārdomāja un pēc kāda laika nāca atkal un lūdza mums visiem piedošanu! Viņš arī apsolīja, ka no šī laika pilnīgi mainīsies un pavisam nopietni grib būt Mans mācekļis; tikai mums nevajagot viņu ar varu no sevis aizraidīt! Te **Nātānaēls**, kas parasti runāja maz un ļoti reti, saka: “Tevī mājā Kaina gars, vai tu mani saproti? Un šis gars uz šīs Zemes nelabojas; jo Kaina gars ir pasaule, un no tās nekāda labošanās nav sagaidāma!”

17] **Jūda** saka: “Jā, jā, ko tu vienmēr ar savu Kaina garu?! Kur ir Kains un kur esam mēs?! Kaina dzimums gāja bojā un palika vienīgi Noass, un viņa pēcnācējos vairs nav ne piliena Kaina asiņu. Bet kur asinis ir tīras, tur arī gars ir tīrs; jo cilvēka gars vienmēr ceļas no viņa asinīm, un tā arī gars vienmēr līdzīgi asinīm ir tīrs!”

18] **Nātānaēls** saka: “Tā ir tava senā, man jau par daudz labi zināmā aplamība un pie manis neder! Ej pie saduciniešiem, tur tu ar savu aplamību vari iegūt ievēribu! Bet pie mums asinis ir puvusi matērija, un gars ir un mūžam paliek gars! Bet ko tev der tavas Dieva bērna asinis, ja tajās dzīvo netīrākais gars, kā tas ir tevī?! Vai tu mani saproti?”

19] **Jūda** saka: “Jā, jā, tev gan var būt taisnība un es pielietošu visas pūles, lai iespiestos jūsu mācības pamatos; bet ja jau jūsu mācība ir celta uz humānisma pamata un katram nāk pretī ar pacietību un lēnprātību, tad es ticu, ka no jūsu puses pavisam nav tieši nepieciešams, ar visādām ķildām gribēt mani no jums aizraidīt. Jo kas ir kāda mācība bez mācekļa? Tukšs troksnis gaisā, kuru neviens neievēro! Tādēļ katrai mācībai tikpat labi vajadzīgi mācekļi, kā mācekļiem laba mācība. Un tāpat es arī domāju, ka katram māceklim iepretī mācībai ir tikpat izšķiroša vērtība, kā tīrakai un labākai mācībai pašai par sevi. Un tā es domāju, ka no jūsu puses nevarētu būt kļūda, ja jūs ar mani, kā ar jūsu līdzmācekli, vēlētos būt mazliet vairāk pacietīgi.

20] Ka es nu vēl atrodos manos senos principos, to jūs kā nu jau paši gudri būdami, cerams, sapratīsiet; bet tieši tādēļ es gribu iepazīt jūsu mācību, un tajā atrīvoties no manas senās, tieši ne ļoti lielas

ticības. Ja es tad dažreiz kaut ko nedaudz runāju pretī šai jūsu jaunajai mācībai, pie kam es vēl neesmu nekāds iesvaidītais, tad jūs gan arī to atradīsiet par pavisam dabīgu.

21] Ja es reiz līdzīgi jums jūsu Meistara jaunajā Mācībā būšu iesvaidīts un jūsu principus līdzīgi jums atradīšu par neapstrīdami labiem un pareiziem, tad es šai jūsu jaunajai mācībai noteikti arī būšu desmitkārt dedzīgāks cīnītājs, nekā jūs esat visi kopā; jo man ir drosme un varu spītēt katram, pie kam es nebaidos ne no viena cilvēka. Un ja man būtu kādas bailes, tad es noteikti jau sen vairs nenāktu pie jums, jo jūs kopā ar savu Meistaru man par daudz skaidri esat devuši saprast, ka es varētu izvairīties no jūsu sabiedrības! Bet man reiz par visām reizēm nav nekādu baiļu, un tā es nācu atkal. Jūs gan vienmēr par to krietni dusmojāties, bet man tas nav svarīgi un es līdzīgi jums palieku šīs jaunās Mācības mācekļi. Ko jūs man uz to varat iebilst?!”

22] **Nātānaēls** saka: “Daudz nu neko, kā tu gribi! Ka tevī nav baiļu, tajā vēl tieši nav nekāds pārāk slavējams tikums. Jo bezbailīgam vajag būt arī Sātanam, citādi viņš vienu mūžību pēc otras nepaliktu tam Kungam nepaklausīgs! Uz šīs Zemes mēs to redzam arī jau pie dzīvniekiem, no kuriem dažiem acimredzami ir vairāk drosmes, nekā citiem. Skaties uz lauvu, tīģeri, panteru, vilku, hiēnu vai lāci un iepretī nostādi jēru, kazu, stirnu, zaķi un vairākus tāda veida bailīgus dzīvniekus! Saki, pie kuras no abām dzīvnieku partijām tu nostāsies?”

23] **Jūda** saka: “Tas tak ir skaidrs, ka es kā jebkurš palikšu pie miermilīgiem dzīvniekiem un nekad pie plēsīgām, mežonīgām bestijām; jo lauvas drosme ir katra nāve!”

24] **Nātānaēls** saka: “Un tomēr tu slavini drosmi un domā tieši caur to kļūt krietns māceklis?! Es tev saku, drosme vārda istā nozīmē ir liels netikums; jo tā ir augstprātības auglis, kas pie kāda cilvēka nicina visu, kas nelīdzinās viņa paša personībai. Tādēļ cilvēka bezbailīga drosme mūsu Mācībā nekad netiks cildināta kā tikums, pie kam tas ir tieši pretējais no tā, ko mūsu Mācība prasa no cilvēka!”

25] Kas ved karus? Redzi, tā dēvētie varoņi, kas nebaidās pat nāves! Ļaujām visai Zemei būt pilnai varoņu, un zemes plašajiem klajumiem uzbruks nepārtraukti kari; jo katrs varonis negrib būt tikai kāds starp varoņiem, bet gan varonis pats par sevi un neliksies mierā, līdz viņš būs pakļāvis visus citus varoņus vai iespējamā kārtā vienu pēc otra nogalinājis.,

26] Turpretī stādies priekšā vienīgi maigus un lēnprātīgus cilvēkus, un Zeme kļūs par paradīzi!

27] Ja varonim priekšā stāv kāds bailīgs, tad viņš viņu nevajās, jo bailīgais viņa slavu neapstrīd. Bet ja viens varonis stāv iepretī otram varonim, tad abi varoņi tūlīt viens otru izsauks uz cīņu un neviens nerimsies ātrāk, līdz viens vai otrs savu pretinieku nebūs nogalinājis! Un redzi, tā, skaidri un gaiši attēlota, ir drosmīgo svētība!

28] Tādēļ, ja tu vēlies būt mūsu līdzmāceklis, tad liec pie malas savu ļoti nevajadzīgo drosmi un tā vietā labāk esi pilns mīlestības, pacietības un lēnprātības, tad tu būsi tāds, kādam pienākas būt īstam Kunga māceklim!”

29] **Jūda** saka: “Nu jā, tev nav tieši netaisnība; es šo lietu vēl apsvēršu tuvāk un rīt tad jums visiem darīšu zināmu, kā es rīkošos, vai es palieku pie jums, vai es aizeju no jums!”

30] Ar šiem vārdiem Jūda iet ārā, lielajā ļaužu pulkā sameklē vairākus pazīstamus un gandrīz visu nakti ar viņiem pārrunā no Nātānaēla dzirdēto; bet **Visi** piekrit Nātānaēlam un saka: “Nātānaēls ir patiesš gudrais!”, un viņi labi zināja, ka Nātānaēla dvēsele ir bez viltus! — Bet mēs mājā devāmies pie miera.

115. ĻAUŽU DRŪZMA NĀCARETĒ MARIJAS MĀJAS PRIEKŠĀ. TAUTAS NODOMS, PASLUDINĀT JĒZU PAR ĶĒNIŅU. VĪRS NO TAUTAS DARA ZINĀMU KALPONEI: “JĒZUS IR TAS APSOLĪTAIS!” ĻAUDIS MEKLĒ UN ATROD JĒZU. VALSTS PĀRVALDNIKA KORNĒLIJA GUDRA PALĪDZĪBA.

1] Bet nākamajā rītā mājas priekšā ir ļoti liela rosme; jo jau kopš ausmas no visām pusēm no jauna sanāk ļoti daudz cilvēku, un netrūkst arī maizes un piena pārdevēju. Un tas tad mājas priekšā rada tik lielu troksni, ka mājā visi izbīstas.

2] Bet **Es** saku: “Iebaudīsim brokastis, bet pēc tam tūlīt dodamies kādā Man labi zināmā mājā dažu lauka ceļu attālumā no Kapernaumas, lai tā lieta šeit Nācarete neizsauc pārāk lielu ievēribu!”

3] Kamēr **Es** to daru zināmu mācekļiem, nāk iekšā arī **Jūda** un saka: “Brāļi, es nu turpmāk palieku pie jums! Mani darījumi ir galā; jo jūsu dēļ es tos izbeidzu jau šodien. — Bet nu pavisam īsi par kaut ko citu: ļaudis, kas nu šeit sapulcējušies vairāki tūkstoši, negrib ne vairāk, ne mazāk, kā labo Meistaru Jēzu

izsludināt par ķēniņu! Un tas, es domāju, daudzo romiešu karavīru klātbūtnē būtu augstākā mērā neprātīgi! Jo pie šādiem apstākļiem citādi ļoti humānajiem romiešiem nedrīkstētu pārāk uzticēties — un tikpat maz mūsu tautas augstajiem priesteriem, farizejiem un rakstu mācītājiem!”

4] **Es** saku: “Nu, lai tad ātri atnes brokastis! Šodien reizē ir arī sabats, un te varētu sanākt vēl vairāk ļaužu, tādēļ mēs tad arī ātri ejam projām no šejienes!”

5] Cieši līdzās Manai mājai, un, proti, abās tās pusēs, bija labi nožogots dārzs, kurā varēja nokļūt tikai caur mājas nelielām aizmugurējām durvīm. Mēs tātad izmantojām šīs durvis un tā izglābāmies no vairākiem tūkstošiem ziņkārīgu acu, no kurām vairāk nekā trīs ceturtdaļas šeit atdzina tikai tīra ziņkāriība, lai te apbrīnotu brīnumainus notikumus.

6] Bet kad mēs, skaitā arī pie simts, nemanīti izbēgām no lielā pūļa un tas vēl vienmēr gaidīja mājas priekšā, līdz Es ar mācekļiem iznāktu un te varbūt it kā atkal veiktu kādu brīnumu vai turētu runu, un tad viņi, kāds plāns bija daudziem no lielā pūļa, Mani izsludinātu par jūdu ķēniņu, te viena Manas mājas **kalpone** iznāca pūļa priekšā un kādam vīram, kas viņu sevišķi laipni uzlūkoja, jautāja, ko tad šis lielais ļaužu pūlis te grib. Un **vīrs** runāja: “Mēs esam šeit, lai Jēzu, varenāko no varenajiem un gudrāko no gudrajiem, padarītu par mūsu ķēniņu! Jo mēs bijām liecinieki, kā Viņam paklausīja jūra un vēji un Viņa priekšā no cilvēkiem un gariem vajadzēja bēgt ļaunākajiem velniem! Viņš nekļūdīgi ir apsolītais Dieva Svaidītais, lai Dieva tautu atbrīvotu no Romas tirānijas smagā jūga! Tādēļ ir laiks viņu celt par no visiem jūdiem atzītu un pielūgtu Dieva tautas ķēniņu! Redzi, tādēļ mēs esam šeit! — Ko Viņš gan tik ilgi dara mājā, ka Viņš ne reizi neiznāk pie mums?!”

7] **Kalpone** saka: “Tad jūs velti gaidāt; jo Viņš jau agri ir aizgājis Kapernaumas apvidū, varbūt pie kāda slimnieka; un visi Viņa mācekļi kopā ar Viņu. Tādēļ, kā teikts, jūs velti uz Viņu gaidāt!”

8] Pēc šī paziņojuma vīrs jautā, vai viņa nezinātu, uz kādu māju viņš gāja. Bet kalpone apgalvo, ka viņa to nezina un tāpat arī neviens visā mājā. Jo Es nevienam neesmu uzticējies, uz kādu māju Es esmu aizgājis.

9] Pēc šīs atbildes vīrs, lai par kalpones vārdiem pārliecinātos, dodas mājā, un tā kā, izņemot dažas personas, kas Marijai palīdz pie ēdienu gatavošanas un trauku mazgāšanas, nevienu neatrod, tad atkal iet ārā un visiem pavēsta, ka Es, īsti nezināms, uz kuriem, esmu devies uz kādu māju Kapernaumā, lai dziedinātu kādu slimnieku.

10] Kad pūlis to izdzird, **visi** uzreiz dodas ceļā un kliedz: “Tātad uz Kapernaumu! Tur jau mēs par Viņu apjautāsimies un atradīsim māju, kurā Viņš ir iegājis!”

11] Viņi visi, izņemot dažus nācariešus, dodas ceļā uz Kapernaumu, un Mana māja no lielā ļaužu pūļa ir brīva.

12] Bet toties drīzā laikā kapernaumieši ir ļoti pārsteigti, kad viņi redz pilsētā ienākam lielu ļaužu pūli. Romiešu virsnieks starp viņiem tūlīt sūta vairākus savus karakalpus un liek viņiem jautāt, ko viņi tik lielā skaitā gribot Kapernaumā, pie kam esot sabats un šajā pilsētā nenotiek ne tirgus un nekas cits, un vismazāk jau sabatā, kura svinēšanu virsnieks uztur spēkā.

13] Te **iztaujātie** saka: “Mēs meklējam Jēzu no Nācaretes; jo mēs esam dzirdējuši, ka Viņš esot šeit!”

14] Un virsnieks liek viņiem teikt, ka Jēzus neatrodas Kapernaumā, bet gan atrodas Bethaboras tuvumā, uz kuriem Viņš ir devies jau kopš pāris stundām.

15] Kad pūlis to izdzird, tas ātri dodas uz Bethaboru. Bet ceļā starp abām vietām pie Galilejas jūras pūļa vadoņi pie kādas mājas atklāj tikpat lielu ļaužu pūli, iet uz turieni un jautā, kas šeit notiek. Un viņiem saka, ka mājā esmu Es.

16] Pēc šīs vēsts māja tūlīt no visām pusēm tiek ielenkta un ļaudis apspriežas un gatavojas Mani izsludināt par ķēniņu. Bet te virsnieks Man izdara labu pakalpojumu un no Kapernaumas izsūta veselu leģionu karavīru, kuriem lielais pūlis tikai uzraugāms, un pēc tam pūlis atturas izpildīt savu nodomu.

17] Bet caur šo kustību pievilināti šajā mājā nāk arī vairāki farizeji un rakstu mācītāji, gan no Jeruzalemes, bet kas pašlaik uzturas Kapernaumā, kopā ar priesteriem un rakstu mācītājiem no Kapernaumas, gan arī no Nācaretes un tās apkārtnes, jo tie no Jairusa ir dzirdējuši, ka Es no nāves esmu uzmodinājis viņa meitiņu. Ļaudis viņiem atbrīvo vietu, ka viņi var ienākt mājā.

18] Un kad viņi mājā atrod mani, viņi drīz man uzstāda visādus jautājumus. Bet Es viņus visus noraidu pie Maniem mācekļiem un saku: “Tie ir Mani liecinieki; viņi visu zina, jautājiet viņiem!”

19] Un farizeji un rakstu mācītāji tūlīt nu ielenc mācekļus, un mācekļi viņiem dod ļoti labi apsvēr-

tas atbildes.

**116. SCĒNA AR PODAGRU SLIMO VĪRU UN FARIZEJIEM. KUNGA MIERINĀJUMS SLIMNIEKAM.
GODKĀRĪGIE UN SAĪGUŠIE TEMPLIEŠI. PODAGRAS SLIMNIEKA IZDZIEDINĀŠANA.
IZDZIEDINĀŠANAS LABĀS SEKAS. (MATEJA EV. 9:2–8)**

1] Bet, kamēr farizeji un rakstu mācītāji sarunājas ar mācekļiem, astoņi cilvēki atnesa kādu gultā guļošu ar podagru slimu vīru lai Es viņam palīdzētu! Bet māja tā bija cilvēku ielenkta, ka tiem astoņiem vīriem nebija iespējams cilvēku ienest mājā un nolikt Manā priekšā. Tādēļ, ka māja atradās ļoti tuvu pie jūras, viņi baidījās, ka Es caur mazajām durvīm, kas no mājas veda uz jūru, tūlīt iešu uz jūru un kaut kur aizbraukšu. Bet viens gāja pie viņam pazīstamā mājas kunga un teica: “Redzi, draugs, mēs astoņi brāļi esam šeit atnesuši mūsu mātes brāļi, kas jau pilnus piecus gadus nespēj atstāt gultu, lai viņa noteikti iespējamai izdziedināšanai noliktu priekšā slavenākajam brīnumdziedniekam Jēzum, kas nu atrodas tavā mājā. Bet milzīgā ļaužu pūļa dēļ pavisam nav iespējams viņu ienest mājā Jēzus priekšā. Draugs, dod man tomēr padomu, kas man te jādara?”

2] Mājas kungs saka: “Tas, protams, būs diezgan grūti; jo istaba, kurā atrodas Jēzus, ir stāvgrūdām pilna ar cilvēkiem! Tur ir vairāk kā simts Viņa mācekļu, pie tam vēl no visām vietām un apvidiem daudz farizeju, priesteru un rakstu mācītāju un tur apspriežas. Bet senas un labas draudzības dēļ, šajā ārkārtējā gadījumā es tomēr gribu jums kaut ko darīt!

3] Redziet, mana māja, kā lielākā daļa zvejnieku māju, ir klāta ar niedru jumtu! Mēs no ārpuses pie jumta pieliekam divas trepes, ātri tiktāl noplēšam jumtu, ka caur atvērto caurumu jūsu slimnieku kopā ar gultu varat izdabūt cauri!” Šādā veidā viņš ir uz bēniņiem, tad četros gultas stūros piesieniet stipras virves, kādu bēniņos man ir daudz. Tad es atveru lūku, kas atrodas bēniņu vidū un mēs ar virvēm slimo kopā ar gultu nolaižam lejā istabā, un viņš pats var lūgt Jēzu, lai padara veselu. Bet tie, kuri istabā stāv zem lūkas, jau dos vietu, ja negrib slimnieka gultai ļaut nolaisties uz viņu galvām!

4] Bet vienam no tiem astoņiem tas patīk, un par uzjautriņošu pārsteigumu lielajam ļaužu pūlim, viņš tūlīt liek rokas pie darba un viss pasākums veicas labi un bez kāda kavēkļa. Tikai viens cilvēks, kurš bija īsti dumjš ultratemplietis un likuma burtu mērīja ar cirkuļa asumu, gultu nesošiem piezīmēja, ka viņiem tomēr jāpadomā, ka nu esot svētākais sabata laiks!

5] Bet tie astoņi teica: “Ej, kas tev vecajam tempļa vēršim te sakāms?! Turi savu bezzobaino muti un lien augšā uz Jeruzalemi Zālamana vēršu, ēzeļu, teļu un aitu stalli un tur ar tiem, kas parasti piepilda Dieva namu, blēj savas Jeremija dziesmas! Bet mēs jau sen esam galā ar jūsu tagadējo, tīri dzīvniecisko dievkalpojumu, un zinām, ka Dievam vairāk patīk labi darbi, nekā jūsu vēršu un ēzeļu maurošana!”

6] Šī ļoti enerģiskā piezīme pret templiešiem, no to astoņu puses, kad šī skaļā pretpiezīme pie visa lielā ļaužu pulka ieguva milzīgu piekrišanu, stingrajam sabata turētājam lika jo ātrāk un noteiktāk kļūstēt. Jo lielākai daļai galiliešu tempļa intrigas jau sen vairs nebija svarīgas.

7] Bet tas jaunais cilvēks arī nedaudzos vārdos, tikai mazliet par daudz uzjautriņošā veidā, bija atēlojis pilnīgāko patiesību, bet tieši tādēļ ieguva vēl lielāku piekrišanu. Jo īpaši lielos svētkos īpaši templī tādēļ ieveda daudz liellopu, kā arī ēzeļus un aitas, kas parasti visvairāk blēj un mauj, un pie tam vēl šiem dzīvniekiem lika pāris dienas gavēt, lai tad tie templī upurēšanas laikā sacelj jo lielāku troksni, kas cilvēku spiež drebēt un trīcēt.

8] Patiesi, svētais dievkalpojums templī, sevišķi lielajās svētku dienās, bija kaut kas tik muļķīgi riebigis un pie tam vienlaicīgi cūcisks, ka kas līdzīgs parasti gan nebūtu sastopams uz visas Zemes, arī ne pie mežonīgākām tautām; un tā jaunais cilvēks niknajam templitim bija izteicis pilnīgi patiesu pretpiezīmi, kura Man Pašam bija patīkama, tā kā Es Sevī gan labi zināju, kas un kā tas notiek.

9] Drīz pēc šīs scēnas tiek atvērta istabas, vai drīzāk bēniņu lūka. Viens uzpūtīgs farizejs jautādams klieudz augšup: “Kas tur ir augšā, kas tur notiek?”

10] Iepriekšējais šķelmīgais runātājs saka: “Tikai nedaudz pacietības, jūs to tūlīt redzēsiet! Redziet, šodien ir sabats; šajā dienā kā jūs sinagogā un skolās mācāt, parasti no augšas nāk svētība! Bet šoreiz cilvēku svētība ir lejā, un tā nu viens, kuram svētības vēl nav, nāk pie jums no augšas lejā un lejā meklēs savu svētību. Tādēļ šeit nenotiek nekas, kas ir pret sabatu; jo tas būs vienalga, vai sabatā svētība nonāk no augšas, jeb vai kāds svētību meklē lejā, ja tā viņa priekšā no debesīm nonāca lejā pie akļajiem cilvēkiem, kuri to nespēj ieraudzīt, ja arī pret to jau atdurās ar deguniem!”

11] Šī uzruna starp mācekļiem atkal izsauca lielu piekrišanu, bet toties dusmas pie farizejiem, priesteriem un rakstu mācītājiem; bet mācekļi skaļi saka: “Tātad lejā ar nelaimīgo no augšienes, kurš nu šeit lejā meklē svētību!” Un slimnieks tūlīt tiek nolaiests lejā.

12] Kad nu viņš gultā gulēdams atradās Manā priekšā, viņš raudādams lūdza Mani, lai Es vēlētos viņam palīdzēt. Bet tā kā Es labi redzēju, ka slimniekam, kā arī tiem, kuri viņu pie Manis bija atnesuši, bija patiesa un pareiza ticība, tad Es slimniekam teicu: “Esi mierināts, Mans dēls, tavi grēki tev ir piedoti!” Bet to Es šeit pa priekšu teicu tikai tādēļ, lai pārbaudītu Man jau ļoti labvēlīgus kļuvušos rakstu mācītājus, jo Jairusa, kurš bija viņu priekšnieks, meitas pamodināšana, šo sugu bija padarījusi par Maniem draugiem.

13] Bet, kad Es slimniekam teicu: “Tavi grēki tev ir piedoti!” (Mt. 9:2), tad dažos stingros rakstu mācītājos tas tūlīt modināja dusmas, un pie sevis sirdī viņi teica: “Kas tas ir, ko mēs dzirdam? Viņš zaimo Dievu!” (Mt. 9:3) Jo viņi Mani turēja tikai par sevišķu ārstu; bet, ka Mani mājotu dievišķs spēks, tas viņiem bija Dieva zaimošana. Jo Dieva spēks mājāja tikai priesteros, levītos, farizejos un rakstu mācītājos, un sevišķi templi Jeruzalemē!

14] Bet kad Es, dabīgi, par daudz ātri manīju viņu iekšējās domas, tad Es viņus tūlīt uzrunāju un viņiem teicu: “Kāpēc jūs savās sirdīs domājat ļaunu?!” (Mt. 9:4) Kas gan ir vieglāk vai sacīt: “Tavi grēki tev ir piedoti!” (Ko jūs tak cilvēkiem vienmēr sakāt, un sevišķi tiem, kas pie jums nāk ar bagātīgiem upuriem, bet pamatā ar to tomēr nevienam nav palīdzēts) jeb vai iedarbīgi teikt: “Celies un staigā!” (Mt. 9: 5.)

15] Viens rakstu mācītājs saka: “Es domāju, ka vairāk par grēku piedošanu arī tu viņam nespēsi tālāk daudz ko palīdzēt. Jo kuru podagra tā reiz ir sakropļojusi kā viņu, tam palīdz tikai nāve!”

16] Es saku: “Jūs tā domājat?”. Bet Es jums saku: “Lai jūs varat redzēt un zināt, ka Cilvēka Dēlam arī uz zemes ir vara piedot grēkus, tad Es nu jūsu priekšā šim slimniekam, par kuru jūs, kas uzdrīkstaties teikt, ka vienīgi jums no Dieva pieder vara piedot grēkus, sakāt, ka viņš ir izdziedināms tikai caur nāvi, iedarbīgi saku: “Celies, ņem savu gultu un pilnīgi vesels un mierīgs ej mājās!” (Mt. 9: 6)

17] Pie šiem vārdiem slimnieks pēkšņi pavisam vesels izstiepa savus iepriekš pavisam nozēlojami sakropļotos un pa daļai jau nokaltušos locekļus un acumirkli viņam jau atkal uz kauliem bija visa miesa. Aiz ārkārtīga prieka raudādams, viņš Man pateicās, bet tūlīt arī piecēlās no gultas un bija tik spēcīgs, ka gultu tūlīt atbrīvoja no virvēm, tad ņēma gultu zem kreisās rokas, ar diezgan smago un plato gultu viegli gāja caur lielo pūli un pats nesa gultu līdz mājām Kapernaumā. (Mt. 9:7)

18] Bet visi ļaudis, kas te bija klāt un šo darbu redzēja, sāka skaļi slavēt un cildināt Dievu, ka viņš vienam cilvēkam bija devis tādu varu, kāda var būt tikai Pašam Dievam un caur kuru Viņam ir iespējamā visas lietas! (Mt. 9:8)

19] Bet šis darbs tā no jauna atkal spēcīnāja klātesošos farizejus un rakstu mācītājus, ka viņi atkal atbrīvojās no savām ļaunajām domām un runāja: “Tas patiesi ir kas nedzirdēts! Ka tev tā, kas ir iespējams, to patiesi var zināt vienīgi tikai Dievs un citādi neviens cilvēks uz visas Zemes!”

117. JAUNĀ ROMIEŠA ASĀ, BET LABĀ RUNA FARIZEJIEM. PIEMĒRS NO ĀDAMA RADĪŠANAS. NORĀDĪJUMS UZ CAHARIJA UN VIŅA DĒLA, JĀŅA KRISTĪTĀJA NONĀVĒŠANU. LABA LIECĪBA PAR KUNGU.

1] Un jaunais cilvēks, kas iepriekš tik labi runāja, caur bēniņu lūku saka: “Vai par tūkstošs vēršiem, desmit tūkstoš ēzeļiem un simttūkstoš aitām to gan spētu veikt arī augstais priesteris Jeruzalemē?”

2] Šis uzjautriņošais jautājums izsauca smieklus pat pie farizejiem. Tomēr vārdu ņem viens rakstu mācītājs un augšā caur bēniņu lūku jautrajam runātājam saka: “Mans mīļais, neiedrošies par daudz! Jo augstā priestera rokas aptver visu zemi, un kas nokļūst zem augstā priestera rokām, tas tiek nospiests! Turklāt augstajam priesterim arī nav vajadzīgs pamodināt mirušos un izdziedināt ar podagru slimus cilvēkus, jo tas viss attiecas uz cilvēka miesu un nevis garu, un ir ārstu, nevis priesteru lieta! Vai tu to saproti?”

3] Runātājs saka: “Draugs, tā jau būtu arī priesteru lieta, ja viņi ar tādu lietu tiktu galā, bet tādēļ kā viņi par visiem pasaules dārgumiem tieši tādu lietu nespēj izdarīt, tad viņiem beigās ar lepnu seju, protams, vajag atzīt un teikt: “Tā nav priesteru, kuri rūpējas tikai par cilvēka garu, lieta! Bet es domāju: ja vienam ārstam ir iespējams pilnīgi mirušai meitenītei, kura mūsu acu priekšā ir nomirusi no ļauna dru-

dža, tātad no slimības, no kuras neviens vēl nekad nav nomiris pa pusei! — atkal atdot garu un dvēseli, te tak arī tomēr būs ļoti vareni spēcīga garīga apgādāšana!?

4] Kad Dievs tikai no māla radīja Ādamu, tad šī radīšana bija tīri materiāla un, izņemot Pašu Dievu, tur nebija nekā garīga.

5] Bet kad pēc tam mirušajā formā Dievs iepūta dzīvu dvēseli un tajā domājošu garu, tad tas nebija nekāds materiāls, bet gan noteikti ļoti garīgs Dieva darbs pie un pirmajā Zemes cilvēka stāvā! Un ja šeit mūsu acu priekšā šis brīnumārsts Jēzus no Nācaretes to pašu veica pie priekšnieka meitiņas, tad tas tomēr arī būs kāds ļoti garīgs darbs un rūpes.”

6] Rakstu mācītājs saka: “Tā ir lieta, kuru tu nesaproti, tādēļ tev jāklusē!”

7] Jaunais vīrs saka: “Ja es vēl būtu jūds, tad es gan klusētu; bet kopš es neesmu jūds, bet gan godīgs grieķis un diženās Sokrāta mācības atzinējs, tad es nesaprotu, kādēļ man būtu jāklusē jūdu priesteru priekšā, kuru tagadējo pār mēru dumjo mācību diemžēl es pazīstu par daudz labi!”

8] Rakstu mācītājs saka: “Un ko tad tu pagāns pie mūsu senās, tīri dievišķās jūdu mācības atrodi dumju? Vai Mozus un visi pravieši tev varbūt par maz diženi un viņu mācību tu atrodi dumju?!”

9] Jaunais vīrs saka: “Nē. Mozu un visus praviešus, kuri par jums teica to, ko es nu jums saku, es turu par augsti un tīri dievišķi gudriem! Bet jūsu statūtus, par kuriem ne Mozus, ne visi pravieši nekad nav ne sapņojuši, es turu par pārmērīgi dumjiem!”

10] Kā jūs kalpojat Dievam?! Dievam iesvaidītā altārī jūs sadedzināt izkārņījumus un netīrumus, un treknos vērsus, teļus un aitas jūs apēdat paši un tos upurējot jūsu nekad nepiepildāmajiem vēderiem. Jūsu mācības dievišķo tīrību jūs esat atmetuši un kurš jūsu vidū nu iedrošinās mācīt tīro, tam jūs darāt to, ko darījat visiem jūsu praviešiem!

11] Cik ilgi tad ir kopš tās dienas, kad jūs templī nonāvējāt Cahariju?

12] Bethaborā viņa dēls Jānis sprediķoja patiesību un jūs, bez sirdsapziņas ļaundarus, mudināja nožēlot grēkus un atgriezties pie Mozus un viņa tīrākās mācības; ko jūs ar viņu darījāt?! Kur viņš nonāca?! Viņš pazuda — cik man zināms, tad naktī no ļaunām bendēm ir ticis aizvests!

13] Bet nu šeit Nācaretē no Dieva ir ticis modināts Jēzus kā pravietis, veic darbus, kādi ir iespējami vienīgi tikai Visvarenajam Dievam, un jūs nu viņu novērojat ar modrām acīm! Bēdas viņam, ja viņš, līdzīgi man, iedrošinātos pateikt kādu vārdu pret jums un jūsu pašu, ne Mozus, radīto visnetirāko mācību! Jūs viņu tūlīt apvainotu Dieva zaimošanas vislielākajā noziegumā un aiz pateicības, ka viņš atmodināja jūsu mirušos un iztaisnoja jūsu kroplus, viņu nomētātu ar akmeņiem vai pat piesistu krustā!

14] Jo jūsu lieta ir, valdīt un pie tam lielākā labklājībā nobarot jūsu vēderus. To, kurš jūs par to paļā un grib atgriezt atpakaļ pie Mozus, tas ir jūsu ienaidnieks, un jums ir pietiekami līdzekļu viņu aizvākt no ceļa!

15] Tāpēc es jūs visus nicinu kā smirdošu maitu, tādēļ, ka jūs patiesi esat Dieva un visu Viņa cilvēku lielākie ienaidnieki, un turpmāk tādi paliksiet! Es esmu pagāns — un šeit vīrā Jēzū atzīstu tīrāko Dieva spēku un to tādā pilnībā, kā visa Zeme līdz šim to nekad nav piedzīvojuši.

16] Šādus nekad nedzirdētus darbus veic nevis Viņa miesa, bet Viņa visvarenais tīrākais Dieva Gars, kam Viņā vajag mājot visā pilnībā!

17] Redziet, es, kā no jums deklarēts, akls pagāns, to atzīstu! Par ko tad jūs atzīstat Jēzu, kurš bez kādas medicīnas, vienīgi tikai caur Vārdu, modina jūsu mirušos un mūsu kroplus padara lēkājušus kā jaunus briežus?!”

18] Bet es jums, jūs aklie, jautāju, kam vajag būt Tam, Kuram tas maksā tikai piekritošu vārdu, un vējš un vētras aplūst, mirušie pieceļas un nolēmētie sāk lēkāt, it kā viņi savā dabā būtu tikuši pārvērsti par briežiem?!”

19] Caur šo patiesi ļoti pareizo un drosmīgo runu viņš visus farizejus un rakstu mācītājus bija tik ļoti saniknojis, ka, ja viņi to viegli varētu saņemt ciet, viņi aiz dusmām un niknuma viņu saplosītu. Bet lielā ļaužu pūļa priekšā tas nebija iespējams un arī nebija ieteicams; jo visa tauta uzgavilēja šim jaunajam vīram, kuram beidzot reiz bija drosme šiem ļoti augstprātīgajiem farizejiem un rakstu mācītājiem isti skarbi zem viņu deguniem ierīvēt pilnīgu patiesību.

118. APVAINOTIE FARIZEJI GRIEŽAS PIE KUNGA. KUNGS VĒL VAIRĀK ATMASKO VIŅU DIEVAM PRETĪGO, VIŅU TEMPLĀ BRIESMU DARBUS UN TĀ DĒVĒTOS DIEVKALPOJUMUS.

1] Bet viens farizejs vērsās pie Manis un teica: “Kā tu kā īsts jūds vari klusēt, kad tāds nožēlojams pagāns, kuram tu esi darījis labu, šeit nekaunīgi iedrošinās tik apkaunojoši nozākāt mūsu tēvu svēto mācību?!”

2] ES saku: “Bet viņš nezākāja ne Mozu, ne praviešus, bet gan tikai jūs un jūsu jaunus statūtus un Mani atstāja mierā; kas Man viņam būtu aizrādāms?! Viņš pieminēja jūs un tāvad ir nogrēkojies tikai pret jums; tādēļ tā arī ir tikai vienīgi jūsu lieta, ar viņu izlīgt! Ja viņam nav nekas pret Mani, kas tad man jābūt pret viņu?! Skatieties, kā jūs ar viņu izlidzināsit! Līdz šim Es ar viņu vēl esmu pilnīgi kārtībā.”

3] Farizeji un rakstu mācītāji saka: “Jā, jā, tevi viņš, protams, gan nezākāja, bet mūs; un mēs domājam, ka tu nu esi kļuvis mūsu draugs, un to, ka nu mēs nu par daudz labi zinām, kāda vara ir tavā vārdā un gribā, tad draudzības vārdā tu šim pagānam, mazākais, ļaužu dēļ, gan varētu pateikt pāris vārdus, ka viņš klusētu! Bet tu ļāvi viņam runāt un tautas priekšā mūs apkaunoti; un redzi, tas no tevis pavisam nebija slavējami! Tādēļ mēs gan negribam tevi ienīst, bet būt pret tevi labvēlīgi mēs arī nevaram!”

4] Es saku: “Esiet tādi kā jūs gribiet, un arī Es būšu tāds, kā Man tas liksies labi. Vispār tas patiesi ir ļoti dīvaini no jums, ka jūs Man nu atsakāt savu draudzību, tā kā pamatā Man tādu tak nekad neesat parādījuši! Bet Es, kuram īstenībā būtu pilnīgas tiesības savu draudzību jums atraut, kur jūs pirmīt savās sirdīs par Mani patiesi nelolojāt nekādas slavējamās domas, tomēr to nedaru!”

5] Ko tad Es ar jūsu draudzību varu pazaudēt? Es jums saku: patiesi neko! Bet ja jums nekad nav Manas draudzības, kas Manā vietā jums atmodinās dzīvībai jūsu nomirušos bērnus?!

6] Bet ja jūs jaunā vīra runu apsverat, tad pie tikai nedaudz veselīga saprāta, jums tak pašiem vajag atklāti atzīt, ka pamatu pamatā tas vīrs ir runājis pilnīgu patiesību! Jūs pazīstat rakstus un pazīstat Mozu un praviešus! Bet jautājiet paši sev, vai tagad templī vēl ir sastopamas tikai pēdas no Mozus un visiem citiem praviešiem?

7] Šajā gadā Es tak Pats biju Jeruzalemē un Sev par lielām dusmām redzēju, ka Dieva lūgšanas nams ir ticis padarīts par istāko slepkavu bedri!

8] Priekštelpas ir pilnas pārdodamiem kaujamiem lopiem un arī citiem netīriem dzīvniekiem, tā, ka cilvēki pat nevar nokļūt pašā templī bez lielākām dzīvības briesmām. Tempļa priekšā vienā pusē tiek kauts kā slaktuvē un gaļa pārdota; bet otrā puse stāv tirdzniecības un maiņas būdas un tur ir tāds troksnis un kliegšana, ka gandrīz neviens cilvēks nespēj sadzirdēt pats savus vārdus.

9] Ja tad nonāk tieši templī, tad baložu pārdevēju un citu kliezēju, kuri pārdošanai piedāvā visādus putnus, dēļ, pavisam nevar pakustēties! Un vissvētākā vietā, kur pēc dieva pavēles reizi gadā drīkstētu iet tikai priesteru priekšnieks, tagad pret samaksu, kuru tomēr vēl dēvē par upuri, protams, pavisam slepeni, pret solījumu to neizpaust tālāk jūdiem, tiek ievests pat katrs pagāns! Bet Romā vissvētāko vietu pazīst tikpat labi, kā to pazīst augstākais priesteris Jeruzalemē? Un tā par naudu svešiniekiem atklāj visus tempļa noslēpumus; bet ja kāds nabaga jūds iedrošinātos iet aiz priekškara, tad viņš kā Dieva zaimotājs aiz tempļa mūriem nolādētā vietā tūlīt tiek nomētāts ar akmeņiem un nepaiet ne nedēļa, kurā mazākais viens tiek nomētāts ar akmeņiem un vairākiem vajag dzert nolādēto ūdeni!

10] Bet kas tas tagad ir par iestādījumu, ka svešiniekus iepazīstina, bet paša bērnus nonāvē?!

11] Sakiet sev paši, vai Mozus un visi pravieši to ir pavēlējuši, un vai Zalamans savā lielā gudrībā, kad viņš nobeidza celt templi, lielo lūgšanu namu iesvaidīja tādā mērķim, kādam tas nu kalpo! Īsi, Dieva lūgšanu nams ir kļuvis par tirāko slepkavu bedri, un Jehovas Gars uguns staba veidā nekad nav vīrs senā Derības šķirsta!”

12] Te farizeji un rakstu mācītāji apmulst un Man saka: “Tu tak vienmēr esi bijis Nācāretē un ap to; kā tu to visu vari zināt? Kas tev templi ir nodevis?”

13] Es saku: “Ak, jūsu jautājuma lielā muļķība! Ja Es varu zināt jūsu slepenākās domas, kā Es nezinātu, kas ir un notiek templī?! Bet to zinu ne tikai Es vienīgs, bet gan to jau zina katrs cilvēks!”

14] Bet jūs paši esat visa tā īstenie nodevēji un uz to jūs ir novedusi jūsu lielā naudas kāre. Par naudu jūs svešiniekus iesvaidījāt tempļa noslēpumos un tad viņi tos uz ielām skaļi darīja zināmus jūdiem; un jūs Man jautājat, kas Man būtu nodevis templi?!

15] Bet ja jūs tikpat labi kā Es un daudzi tūkstoši cilvēku zināt, kāds nu ir templis, bet turpreti zināt arī, ko visu Mozus un pravieši ir mācījuši, kuri patiesi bija pilni tirākā un patiesākā Dieva Gara—, un ...viņu mutēm runāja vienīgi tāds gars kāda tad ir jūsu ticība Dievam, ja jūs lēti atmetat Dieva Vārdu un nekaunīgākā un augstprātīgākā iedomībā nabaga aklajai tautai pasludināt jūsu pašu ļaunos statūtus kā izejošus no Dieva un ar visām nāves šausmām to noturat pie tā, ka tauta ievēro un pielūdz jūsu

statūtus?!”

119. PAR TEMPLA ZVĒRESTU. KUR NEMĪT DIEVS, TUR MĪT ĻAUNUMS. “JA JŪS NETICAT MANAM VĀRDAM, TAD TOMĒR TICAT TO DARBU DĒĻ! RAKSTI IR TIKAI CEĻA RĀDĪTĀJS PIE DIEVA!” PIEMĒRS PAR CEĻOJUMU UZ ROMU. TIKAI DIEVA GRIBAS IZPILDĪTĀJS MĀCĀS PAZĪT DIEVU! KUNGS REMDĒ TAUTAS ATRIEBĪBU PRET TEMPLIEŠIEM UN AIZIET UZ KUĢI.

1] Viens rakstu mācītājs saka: “Draugs, tu daudz uzdrošies, ka tu mums saki tādas lietas, par kuru izpaušanu no tempļa ir sodīti ar nāvi! Bet tava laime ir tā, ka tu mūsu priekšniekam esi parādījis tik lielu labdarību, citādi tev klātos ļauni; jo mēs pie tempļa esam saistīti ar spēcīgu zvērestu!”

2] Es saku: “Kuru jūs varat lauzt, kad jūs gribat; jo jūs neesat zvērējuši Dievam, bet gan templim, kas ir darināts cilvēku rokām un kurā Dievs vairs nemājo.

3] Bet kur nemīt Dievs, tur mīt senais melu un visa ļaunuma kņazs. Un šim kņazam un tagadējam tempļa kungam jūs zvērestu varat lauzt bez bailēm!

4] Ja jūs vēlētos lauzt jūsu templim doto nederīgo zvērestu, tad jūs kļūtu Dievam tam Kungam patīkami un Viņš jums dotu to, ko kopš pasaules sākuma ir devis Man, ka jūs nu brīnāties un neaptverat, ka Es veicu lietas, kuras pēc jūsu pašu izteicieniem ir iespējamās tikai vienīgi Dievam! Bet ja jūs templi baidāties vairāk kā Dievu, Kuru jūs nepazīstat, tad tomēr turaties pie tempļa un tādēļ Dieva priekšā esat riebums!

5] Bet ja jūs Maniem vienkāršajiem vārdiem neticat, tad tomēr ticiet Man to darbu dēļ, kurus Es jūsu priekšā veicu jūsu labumam, un par kuriem jūs paši sakāt, ka tie esot iespējami vienīgi tikai Dievam!”

6] Rakstu mācītāji saka: “Kā tu vari Dievu pazīt labāk nekā mēs, tā, ka tu tomēr neesi mācījis rakstus?!”

7] Es saku: “Jūs gan pazīstat nedzīvos burtus; bet tajos nav Dieva, un tā no rakstiem jūs nevarat iepazīt Dievu! Jo raksti jums tikai rāda ceļu pie Dieva, un to tikai tad, ja jūs pa šo ceļu staigājat nenovirzoties.

8] Ko tas jums līdž, ja jūs zināt ceļu uz Romu, bet uz tā nekad nestājaties, lai nonāktu Romā un tur skatītu ķēniņa lielo pilsētu?! Bet kurš no Romas ceļa zinātājiem var teikt, ka viņš Romu pazīst tāpēc, ka viņam ir zināms ceļš uz turieni, bet pa kuru viņš vēl nekad nav gājis ne sprīdi?! Ko jums līdzīgā veidā līdž rakstu zināšana, kas te ir ceļš pie Dieva, ja jūs vēl nekad ne soli neesat uz tā spēruši?!

9. Bet Es tomēr līdzīgi jums zinu visus rakstus un vienmēr esmu rikojies pēc tajā atklātajiem Dieva likumiem, caur to pilnīgi pazīstu Dievu un tādēļ no pirmavota varu jums teikt, ka neviens no jums un jums līdzīgiem vēl nekad Dievu nav iepazīnis un pa jūsu ļaunajiem ceļiem arī nekad neiepazis; jo jūs visi esat Dieva noliedzēji!

10. Paši jūs Dievu iepazīt negribat, bet tiem, kuri vēl vēlas iet pa šo ceļu, jūs ceļu aizkrajat ar nāvi un bojāeju! Bet tādēļ jūs reiz citā dzīvē arī jo vairāk mantosiet pazudināšanu, jo visi, kurus jūs esat vajājuši un vēl tagad nepārtraukti vajājat, būs jūsu mūžīgie tiesneši!”

11. Kad Es farizejiem un rakstu mācītājiem to pasludināju, ļaudis to apsveic spēcīgiem piekrišanas saucieniem un farizejiem un rakstu mācītājiem grib pielikt rokas. Bet Es to novēršu un caur mazajiem jūras vārtiem kopā ar mācekļiem un visiem farizejiem un rakstu mācītājiem dodas uz jūru. Un tā kā tur gatavībā stāv vairāki kuģi, tad mēs tūlīt tajos iekāpjam un pie mērena, labvēlīga vēja ātri attālināmies no krasta, lai lielais ļaužu pūlis mūs nevarētu sasniegt.

120. KUNGA IZKĀPŠANA KRASTĀ UN IEGRIEŠANĀS PIE MUITNIEKA MATEJA. VIŅA SARUNA AR GRĒCINIEKIEM UN FARIZEJIEM. PAR BĒRNU AUDZINĀŠANU. PAR CILVĒKU MĒRĶI UN UZDEVUMU. (MATEJA EV. 9: 9–13)

1] Bet kad mēs bijām tik tālu, ka ļaudis mūs vairs nevarēja saskatīt, Es atkal liku piebraukt krastā; jo bija jau krietns pusdienas laiks un mums uz kuģa nebija nekā ēdama. Kad mēs pēc krietnām divām stundām, kopš izgājām no iepriekšējās mājas, izkāpām krastā, tad mums diezgan lielu gabalu vajadzēja iet atpakaļ uz nelielu sādžu, kurā mēs gribējām ieturēt pusdienas.

2] Bet pirms ciema bija kāds galvenais muitas nams. Un redzi, te pie muitas barjeras galda sēdēja

tieši tas jaunais vīrs (viņš bija tikai trīsdesmit piecus gadus vecs, kas pie jūdiem vēl skaitījās kā jauns), kas iepriekšējā mājā kā viens no astoņiem brāļiem atnesa podagras slimnieku un turēja tik gudras runas.

3] Kad farizeji un rakstu mācītāji viņu ieraudzīja, viņi teica: “Te nu izskatās ļauni! Tagad viņš ir romiešu muitnieks! Tas nu no mums paņems pavisam briesmīgu muitu! Ko mēs nu darām?”

4] Es saku: “Atmetiet jūsu rūpes; jo šeit tās ir veltas! Es šeit rūpēšos!”

5] Ar šiem vārdiem Es pieēju pie muitnieka un viņam saku: “Matej (tas bija viņa vārds), nodod šo galdu kādam citam un seko Man!” Un viņš tūlīt piecēlās, nodeva galdu un bez kādas ierunas Man sekoja. (Mt. 9:9) Un kad barjeras priekšā stāvošie mācekļi un farizeji un rakstu mācītāji jautāja, cik viņiem vajadzētu maksāt, —

6] Matejs teica: “Šoreiz Kungs par jums visiem muitu ir nokārtojis; jo Viņš ir izdziedinājis manu tēvoci. Kā tad man no Viņa, dievišķā Meistara, būtu jāņem kāda muiža?!”

7] Te barjera tika pacelta un viņi visi bez maksas izgāja cauri.

8] Bet kad mēs tad nonācām ciemā, te Matejs mūs veda savā mājā, kurā visi muitnieki, kuri bija pieņemti darbā šajā galvenajā muitā un daudzi uzraugi un citi „grēcinieki” pēc jūdu, farizeju un rakstu mācītāju mēra noturēja pusdienas. Jo Mateja māja bija liela un vienlaicīgi arī bija viesnīca, kurā jūdi tikai par naudu varēja kaut ko dabūt ēst un dzert; bet muitnieki, uzraugi un „grēcinieki” ēda bez maksas, tā, ka viņi visi bija mājas, kurai no romiešiem bija muitas noma, kalpotāji.

9] Bet Es tūlīt no visiem muitniekiem tiku lūgts pie galda, un maniem mācekļiem un arī farizejiem un rakstu mācītājiem pareizā daudzumā ārā tika nolikta maize un vīns; mācekļi pie tam bija labā omā (Mt. 9:10) Bet ne tā ar viņiem kopā esošie farizeji un rakstu mācītāji; jo viņiem ļoti koda kaulā tas, ka arī viņi netika lūgti pie galda.

10] Bet notika, ka, kamēr Es jau tāpat ar daudziem muitniekiem un grēciniekiem sēdēju pie galda, no citām vietām mājā atnāca vēl daudzi muitnieki un grēcinieki; jo Mateja māja tālu un plaši bija pazīstama kā ļoti pārtikusi un viesmīlīga, un sevišķi sabbatā te sanāca daudz ļaužu. Viņi visi ļoti draudzīgi Mani sveicināja un teica, ka lielāks gods šim namam gan nekad nevarētu atgadīties, kā tas, ka Es kā viesis esmu starp viņiem; un viņi palielināja galdu, nu visi apsēdās pie Mana galda.

11] Bet farizeji un rakstu mācītāji drūzmējās pie atvērtajiem mājas lielajiem vārtiem, lai tad Mani novērotu, ko Es darītu un runātu. Kad viņi redzēja, ka Es ar muitniekiem un grēciniekiem apgājos ļoti draudzīgi, tad slepenībā viņi ļoti sadusmojās un Maniem mācekļiem, kuri bija ārā pie viņiem, jautāja: “Kādēļ tad jūsu meistars ēd kopā ar muitniekiem un visiem tiem acimredzamiem grēciniekiem? Vai tad slepenībā varbūt arī viņš ir viens no viņiem līdzīgiem?” (Mt. 9:11)

12] Bet, tā kā Es tādu jautājumu dzirdēju, Es, sēdēdams pie galda, pagriezos pret viņiem ārā un pavisam īsi un priecīgā omā teicu: “Spēcīgiem un veselīem ārsts nav vajadzīgs, bet gan tikai slimiem! (Mt. 9: 12) Bet ejiet un mācieties, ko tas nozīmē:

13] “Man ir patīkama žēlastība un nevis upuris!”

14] Es esmu nācis grēciniekus aicināt nožēlot grēkus — un nevis dievbijīgos, kuriem grēku nožēlošana nav vajadzīga!” (Mt. 9:13)

15] Farizeji un rakstu mācītāji šos vārdus saprata sev par labu un pēc tam neko vairs neteica, jo viņi caur tiem jutās glaimoti.

16] Bet Es tad sabiedrībai kavēju laiku ar visādām līdzībām, caur kurām īsti rokām aptverami bija attēlota cilvēku dzīve tās vājībās un no šīm vājībām pārāk bieži izrietošā tās samaitātība. Te Es viņiem arī devu ļoti spēcīgu plānu par pareizu bērna audzināšanu un viņiem rādīju, ka sliktai bērnu audzināšanai ar laiku gan garīgi, gan miesīgi vajag būt visām iedomājamām ļaunām sekām.

17. Tāpat Es sabiedrībai mācīju, kādēļ no Dieva tika radīts cilvēks un kā viņam kā brīvai būtnei no sevis paša labprātīgi jāpilda Dieva nodoms, lai caur to kļūtu pilnīga, neiznīcināma garīga būtne.

121. FARIZEJU SARUNA PAR JĀZEPU, MARIJU UN JĒZU. JĀZEPA ŽĒLOŠANĀS UN VIŅA ŠAUBAS PAR JĒZU. EVANĢĒLISTA JĀŅA PADOMS FARIZEJIEM.

1] Ka šādas pamācības, kaut gan ne no visiem saprastas, no sabiedrības tika ļoti labi un ar pateicību uzņemtas, tas noteikti labi saprotams. Pat farizeji un rakstu mācītāji te ļoti brīnījās par Manu gudrību un savā starpā viens otram jautāja, no kurienes Man nākusi tāda gudrība. Jo viņi pazina Mani, Jāzepu,

Mariju un visus Jāzepa bērnus un teica arī mācekļiem: “Tas patiesi ir neaptverami! Viņa tēvs kā amatnieks savā sfērā gan bija ļoti krietns cilvēks, ļoti uzticams, taisnīgs un godīgs vīrs, pie tam stingrs jūds, kurš pavisam nopietni, ciktāl viņš viņus zināja, interesējās par Mozu un praviešiem, bet kāda sevišķa gudrība pie viņa nekad nebija sajūtama, un viņa pārējie četri istie dēli, kuri jau vairākas reizes bija pie mums darbā, no katras gudrības ir tik tālu kā Saule, Mēness un zvaigznes no Zemes.

2] Pati labā Māte Marija, vēl vienmēr ļoti glīta, čakla un ļoti tikumīga sieva, kurai neviens cilvēks noteikti nevar pierakstīt ko netikumīgu, kā meitenīte, ja mēs esam pareizi informēti, gan ir tikusi uzaudzināta tempļi; bet mēs šo audzināšanu pazīstam un par daudz labi zinām, cik tajā saredzama gudrība, sevišķi meitenēm! Un tā viņš no savas mātes arī var būt iezīdis ļoti maz gudrības! Cik mēs zinām, nekādā skolā arī viņš nebija!”

3] “Pretēji”, teica viens rakstu mācītāji, kurš labi pazina Jāzepu, “Jāzeps ne reizi vien man žēlojās par savām grūtībām ar dēlu Jēzu un teica: “Es nezinu, kas man ar šo zēnu jādara! Viņa ļoti ārkārtējā piedzimšana, šķietami ar to saistītās parādības, no kurām bija jāgaida, ka caur bērnu uz Zemes būtu jāmanifestējas pašai Dievišķai būtnei, par ko skaidri runāja vairākas, noteikti ārkārtējās parādības no viņa agrākās bērnības un viņa dažkārt ļoti gudrās runas mani pildīja ar patiesi augstākām cerībām, un tas jo vairāk tā, ka es taisnākā līnijā esmu cēlies no Dāvida. Bet tieši kur nu ir laiks, kad zēnam būtu kas jāmacās, ar viņu nekas vairs nav panākams; par kādu mācīšanos nav ne runa. Ja arī es viņu nododu kādam skolotājam, tad viņš ar viņu neko nevar izdarīt; zēns visu zina un saprot labāk, un ja kāds skolotājs grib pret viņu izturēties ar stingrību, tad jau viss ir cauri!”

4] Kas viņam vēl palicis no viņa agrākās jaunības, tas ir nepatverams, visnelokāmākais gribasspēks; ar kuru viņš, ja viņam tas šķiet vajadzīgs, dara acimredzamus brīnumus; bet tieši tādas viņa īpašības dēļ, kas attiecas uz mācīšanos, ar viņu nekas nav panākams. Citādi viņš ir dievbijīgs, gatavs pakalpot, paklausīgs un ļoti pieklājīgs, rātns, maigs un pieticīgs kā viņa māte; bet tikai pie viņa nedrīkst nākt ar mācīšanu!”

5] Redzat, par to man vecais Jāzeps žēlojās ne reizi, bet gan vairākkārt un tādēļ ir jo noteiktāk, ka, izņemot galdnieka amatu, savā dzīvē nekā cita, ne lasīšanu un vēl mazāk rakstīšanu, viņš nav mācījies; un tātad jautājums, no kurienes viņam nāk tāda gudrība, ir ļoti attaisnots.”(Skat. “Jēkaba Evaņģēlijas jeb Jēzus bērnība” 9 nr.)

6] Evaņģēlists Jānis saka: “Draugi, es gan to labi zinu un pilnīgi pārzinu; bet nu vēl ilgi nav laiks jums to darīt zināmu. Bet nāks jau laiks, kur jūs to dzirdēsiet no Viņa mutes! Bet pagaidām apmierinieties ar viņa darbiem un Viņa gudrību.” — Farizeji un rakstu mācītāji gan uzmācas Jānim, ka viņam par to būtu viņiem jānodod tikai daži mājieni, bet Jānis uz to neļaujas pierunāties. bet nu vairāki muitnieki un uzraugi, tā kā viņi pusdienas bija paēduši, dodas pie saviem darbiem, un pie lielā galda atbrīvojas vietas.

122. PAR TIEM DIVIEM MATEJIEM, MUITAS KUNGU UN TIESAS SKRĪVERI. SCĒNA AR ZVEJNIEKIEM. JĀŅA MĀCEKĻI UN JĒZUS MĀCEKĻI. PĒTERA LABĀ ATBILDE PAR JĀŅA IZTURĒŠANOS. (MATEJA EV. 9:14)

1] Un jaunais mājas kungs Matejs (kurš nav sajaucams ar Mateju, kas bija tikai protokolists — tādēļ arī rakstos, kur par viņu ir runa, pieminēts ar pielikumu “muitnieks”) iesauca iekšā Manus mācekļus, farizejus un rakstu mācītājus, un viņi tad nāca, un apsēdās un īsti dūšīgi ēda un dzēra. Tikai Jūda šoreiz ir ļoti atturīgs; jo viņš baidījās liela rēķina, un, kā par daudz labi zināms, viņš nebija nekāds lielais maksāšanas draugs.

2] Kad mēs īsti labā omā tā bijām kopā un farizeji un rakstu mācītāji arī ar muitniekiem un tā dēvētiem grēciniekiem arvien vairāk un vairāk bija sapazinušies, tad pie mājas kunga pienāk viena virtuves kalpotāja un saka: “Ko mēs nu darīsim? Tikai tagad ir atnākuši zvejnieki, atnesuši zivis un grib ko dabūt ēst un dzert; bet tā kā mums šodien negaidīti ir tik daudz viesu, kuri gandrīz pilnīgi ir apēduši mūsu šīsdienas krājumus, tad mēs virtuvē nu nezinām, kas mums jādara.” Muitnieks Matejs saka: “Cik daudz viņu ir?” Kalpone saka: “Viņu būs ap divdesmit.” Muitnieks Matejs saka: “Tad liec viņiem nākt iekšā, te vēl ir lieli krājumi!”

3] Kalpone iet un saka to zvejniekiem, un viņi nāk lielajā ēdamistabā un tūlīt nosēžas pie viena neliela gada, no kura pusdienotāji jau ir piecēlušies.

4] Bet kad zvejnieki pazīst Pēteri un vairākus savus agrākos darba biedrus, tad viņi savstarpēji sa-

sveicinās, un zvejnieki diezgan īgni, jo uz viņu galda izskatās nedaudz trūcīgāk, nekā uz mūsējā, tūlīt Pēterim saka: “Mums tas nav svarīgi, jo mēs vēl esam īsti uzticīgi Jāņa mācekļi, un mūsu likums ir gavēt. Bet jūs, kā Jēzus jaunie mācekļi, kā mēs redzam, varat ēst pēc patikas, jo par gavēšanu pie jums, šķiet, vairs nav ne runas!” (Mt. 9:14)

5] Pēteris saka: “Jānis gavēja dēļ tā, kas mums ir, un mēs kopā ar viņu gavējam pēc viņa mācības un stingriem sprediķiem. Jānis pasludināja To, pie Kuru mēs esam, un liecināja par Viņu. Bet kad Viņš nāca un no Jāņa pat pieņēma ūdens kristību, tad Jānis savām izjūtām pilnīgi neuzticējās un tāpat arī jūs nē. Jo, kamēr Jānis, no gara mudināts, liecināja par Jēzu, un, kad Tas viņam tuvojās, mums teica: “Redziet, kas te nāk, tas ir Tas, par Kuru es jums runāju, ka Viņš nāks pēc manis, Kuram es neesmu cienīgs atraisīt Viņa kurpju saites!”; bet slepenībā pie sevis viņš tomēr šaubījās, līdzīgi kā jūs, un šaubās vēl līdz šai stundai. Tādēļ viņš vēl vienmēr gavē, un arī jūs gavējat; bet pie mums ticīgajiem gavēšanai ir beigas! Ka JŪS vēl gavējat, pie tā esat vainīgi vienīgi jūs! Tā arī ir pareizi; jo līdzīgi kā aklais nevar pabarot savu redzi ar gaismu un tās krāsām, tā arī sirdi aklais nevar pabarot ne savu sirdi, ne savu māgu. Vai jūs to saprotat?

6] Ja Jānis būtu ticējis, tad viņš būtu sekojis Jēram, kas pēc viņa gara liecības paņēma prom pasaules grēkus. Bet tāda kā viņa dvēsele pati šaubījās par To, par Kuru viņa gars viņā un caur viņu liecināja, tad viņš palika tuksnesī, līdz, kā mēs dzirdējam, Erods viņu apcietināja.

7] Kādēļ tad viņš nesekoja Viņam, tā, ka viņš tak caur savu garu mums teica: “Jums jāklausa Viņam!” Kādēļ tad viņš negribēja Viņam klausīt?! Kādēļ viņš Viņam tūlīt nesekoja, kur viņš tak iepriekš visu savu dzīvi veda tik stingri Viņa dēļ, Kurš ir atnācis?! Mēs nezinām, ka Tas, Kuram mēs sekojam, jebkad būtu viņam aizliedzis Viņam sekot. Tādēļ sakiet man tikai kādu nopietnu iemeslu, kādēļ Jānis tūlīt nesekoja Jēzum!”

8] Te Jāņa mācekļi apmuls un nezina, kas viņiem Pēterim jāatbild. Tikai viens no viņiem teica, ka ziņa, ka Erods būtu apcietinājis Jāni, esot nepatiesa; Erods viņu esot tikai aicinājis savā rezidencē Jeruzalemē, lai tur no viņa uzzinātu visu par atnākušo Jehovas Svaidīto. Erods Jāni par daudz cienot, lai viņu liktu cietumā.

9] Bet Pēteris nedaudz amizanti teica: “Ja tas vēl pilnīgi nebūtu noticis, tad ļoti drīz tas tomēr notiks! Jo Erods ir viltīga lapsa, un viņam tikpat maz var uzticēties, kā čūskai.”

123. JĀŅA KRISTĪTĀJA LIECĪBA PAR KUNGU. LĪDZĪBA PAR LĪGAVAINI, KĀZU VIESIEM UN LĪGAVU. “KAM IR DĒLS, TAM IR MŪŽĪGA DZĪVĪBA!” KĀDS AKLS JĒZUS KRITIĶIS. (MATEJA EV. 9:15)

1] Pēc šīs sarunas Jāņa mācekļi atkal turpina ēst un arī mēs ēdam. Tikai daži no šeit klātesošajiem farizejiem pilnīgi gavēja un negribēja ēst, pirms Saule nebija norietējusi; jo viņi nedabūja neraudzētu maizi, kas šeit pie griekiem nebija, un tā viņi gavēja, kamēr vairāki viņu kolēģi un rakstu mācītāji ēda ar lielu apetīti.

2] Pēc kāda laika, kad vīns Jāņa mācekļus bija padarījis nedaudz runīgākus un drosmīgākus, viens no viņu vidus piecēlās un no Manis paša gribēja uzzināt iemeslu, kādēļ viņiem kā Jāņa mācekļiem vajagot tik daudz un stingri gavēt, un kādēļ Man un Maniem mācekļiem nē, un Man jautāja tā: “Kungs un Meistar, kādēļ tad mēs, kā arī farizeji, tik daudz gavējam un Tavi mācekļi negavē?”

3] Un Es viņiem teicu: “Draugs, tu biji pie Jāņa, kad viņam paziņoja par Mani, ka Es kristot cilvēkus un ka daudzi Man sekojot? Visu priekšā šeit saki skaļi: Ko Jānis atbildēja? Jāņa mācekļis saka: “Tad Jānis teica un atbildēja: Viens cilvēks neko nevar ņemt, tas viņam tiek dots no debesīm. Jūs esat mani liecinieki, ka es teicu, ka es neesmu Kristus, bet gan tika pirms Viņa šeit atsūtīts. Kam ir līgava, tas ir līgavainis; bet līgavaiņa draugs stāv un uzklausa viņu un ļoti priecājas par līgavaiņa balsi! Tāds mans prieks nu ir piepildīts! Viņam vajag augt, bet man vajag mazināties! Tas, kas nonāk no augšas, ir pāri visam; bet kas ir no šīs Zemes, tas ir tikai no šīs Zemes un nerunā neko citu, kā par šo Zemi. Tikai Tas, kas nāk no debesīm, ir pāri visam!”

4] Un Jānis to ievēroja un uzskaitīja, ko visu viņš ir redzējis un kā viņš par Viņu ir liecinājis, bet beigās dziļi nopūzdamies nožēloja, ka viņa liecību, kas tak esot tik patiesa, tomēr neviens negribot pieņemt! Bet kas to tomēr pieņēma, tas aiz bailēm no pasaules, lielo Dieva patiesīgumu sevī aizzīmogoja.

5] Ja arī viņš zina, ka tas, Kuru bez kādām šaubām ir sūtījis vienīgi tikai Dievs, arī runā tikai tīrāko

Dieva Vārdu, tad pasaules priekšā viņš tomēr neuzdrošinās to atzīt, tādēļ, ka viņš savas nožēlojamās miesas dēļ, kas arī ir pasaule un cildina pasauli, vairāk baidās Dieva ienaidnieku, ļauno pasauli, nekā Dievu! Bet ko viņam līdz sevī pazīt Dieva mēru, ja turas pie pasaules mēra?! Bet Dievs Savu Garu nevienam nedod pēc pasaules mēra, un tā tie, kas Dieva Garu gan ir atzinuši, bet tomēr turas pie pasaules mēra, ir samaitāti, un viņiem sevī nav mūžīga dzīvība!

6] “Tikai”, Jānis saka tālāk, “kas tic Dēlam, tam sevī ir mūžīga dzīvība; jo Pats Dēls ir Tēva dzīvība! Bet kas netic Dēlam, tam arī nav mūžīga dzīvība un Dieva senās dusmas paliek pār viņu!”

7] Redzi, tā toreiz runāja Jānis; bet līdz šai stunda neviens no mums nav pilnībā varējis aptvert tādas viņa runas jēgu. Tik daudz mēs gan aptvērām, ka viņš ir domājis Tevi; bet kā tas viss saistās kopā, kā mums tas būtu jāaptver un visā pilnībā jāsaprot?!”

8] Es saku: “Nu, ja jūs no Jāņa par Mani tā esat dzirdējuši, tad jums tomēr vajag zināt, ka Es esmu tas līgavainis, kuru Jānis domāja! Bet ja Es esmu tas pats līgavainis, tad tie šeit tomēr būs Mani kāzu viesi?!”

9] Jāņa māceklis saka: “Kur tad pēc tam ir tā skaistā dievišķā līgava? Kā tad tu esi līgavainis bez līgavas?!”

10] Es saku: “Šie mani kāzu viesi vienlaicīgi ir arī mana līgava. Jo kas uzklausa Manus Vārdus, to savās sirdīs uzglabā un pēc tā dara, patiesi ir Mana līgava, kā arī Mani kāzu viesi! Bet kā kāzu viesi savā starpā var sērot, kamēr pie viņiem ir līgavainis?! Bet kad nāks laiks, kad līgavainis viņiem tiks atņemts, tad arī viņi gavēs!”(Mt. 9:15)

11] Jāņa mācekļi ļoti brīnās un ir par to nedaudz saīguši, jo, tā kā Es šos vārdus viņiem biju teicis ar smaidošu seju, viņi domāja, ka Es esmu viņus dzēlīgi piezobojis. Un viens Jāņa māceklis, tad arī gribēdams būt nedaudz dzēlīgs, teica: “Dīvaini! No Jāņa runāja Dieva Gars, un no Tevis tam pašam Garam jārunā vēl vairāk, tādēļ, ka uz tevi attiecās Jāņa liecība! Bet tas ir savādi, ka tas pats dievišķais Gars caur Mozu, visiem praviešiem un beidzot caur Jāni šīs zemes nožēlojamiem cilvēkiem vienmēr sludināja stingru, grēkus nožēlojošu dzīvi un prasīja tā stingrāko ievērošanu, bet Tu no visa tā, mazākais faktiski, šķiet, esi un māci pilnīgi pretēju! Pēc Mozus, tas, kas tikai ienāca grēcinieka mājā, kļuva netīrs, un viņam vajadzēja attīrīties; kas sabatā aizskāra kalponi vai kādā citā dienā sievu, kurai bija viņas laiks, kļuva netīrs un viņam vajadzēja ļaut sevī attīrīt un tamlīdzīgi vēl daudz stingrāk! Bet Tu kopā ar Saviem mācekļiem kā sabatu, tā personas tīru turēšanu, šķiet, pavisam vairs neievēro! Kā tad tava mācība ir dievišķas, tā kā tā bija no praviešu mutēm?!”

124. LĪDZĪBA PAR JAUNO UN VECO TĒRPU, PAR JAUNO VĪNU UN VECO ĀDAS MAISU. PAR MIETPILSONISKI — EKONOMISKO IZPRATNI UN PAR ŽĒLSIRDĪBU. SOCIĀLI PADOMI. ZEME KĀ KOPĒJS ĪPAŠUMS PĒC DIEVA KĀRTĪBAS. GRĒKA PLŪDU CĒLONIS. NORĀDĪJUMS UZ TAGADĒJĀM KATASTROFĀM. (MATEJA EV. . 9:16–17)

1] Es saku: “Mana Mācība ir kā jauns tērps, bet jūs ir tas vecais, plīsumiem un bojājumiem un tādēļ jūs, neskatoties uz Mozu un Jāni, arī šodien kā Sabatā ļoti labi varat zvejot zivis! Mana Mācība tāpat ir jauna un no tās nevar paņemt kādu gabalu un ar to aizlāpīt jūsu veco, saplīsušo tērpu. Un ja to darītu, tad ar to plīsums kļūtu vēl lielāks, nekā kāds tas bija iepriekš; jo jaunais ielāps no vecā, satrunējušā tērpa atkal noplīst un ļaunumu padara vēl lielāku.(Mt. 9:16)

2] Tāpat Mana Mācība ir arī kā jauns vīns, kuru neiepilda vecos ādas maisos, lai tie nesaplīst un vīns neizlejas; bet gan vīnu pilda jaunus, stiprus traukus, un tā abi, vīns un trauks, saglabāsies. Vai jūs to saprotat?” (Mt. 9:17)

3] Jāņa mācekļi saka: “To gan var uz klausīt, bet ne tik viegli pilnīgi saprast, ko Tu ar to gribēji teikt. Tādēļ Tu gan varētu izteikties nedaudz aptveramāki!”

4] Es saku: “Vai Es varētu vai gribētu izteikties vēl saprotamāk?! Jā, jā Es to gan varētu, ja Es to gribētu! Bet šeit Es negribu būt saprotamāks un tādēļ arī jums par to neko tālāk vairs nesaku, kā tikai to, ka jūs esat vecie, saplēstie tērpi un vecie, satrunējušie ādas maisi, kuri vairs neder Manai Mācībai! Tā jums arī laupītu jūsu saldo Zemes dzīvi, kas tomēr ir tak ir jūsu augstākā manta, kuras uzlabošanai jūs liekat lietā visu un pat sabatā velkat zivju lomus, lai tikai jūsu laicīgai dzīvībai sagādātu labāku un bezrūpīgāku eksistenci un iespējamā veidā līdzās nedaudz greznības! Bet nabadzīgos jūs neredzat, arī slimos nē, arī izsalkušos un izslāpušos ne!

5] Ir tā, ka tie, kas staigā apkārt pilniem vēderiem, ne mazākā mērā nejūt, ka nabagiem no izsalkuma sāt un dedzina kuņģi! Tā arī jūs, kas esat labi apģērbti, ja nāk ziema, nejūtat aukstumu; jo jums ir daudz līdzekļu, lai ziemu sev padarītu patīkamāku, kā karstu vasaru. Un ja jūs sastopat kādu puskaulu, no aukstuma drebošu, un viņš jums sūdz savas bēdas un lūdz jums siltu tērpu, tad tas jūs sadusmo un tad jūs nenovīdīgiem vārdiem viņam atbildat un sakāt: “Ej prom, tu slinkais cilvēk! Ja tu vasarā būtu strādājis, tad tu ziemā neciestu trūkumu! Pie tam nav arī tik auksts, un kā ubagam nevajag būt tik ļoti glēvam un jūtīgam.

6] Bet ubags saka: “Kungs, es strādāju visu vasaru un rudeni, bet mana smagā darba alga nebija ne tūkstošā daļa no tā, ko no mana darba ieguva mans kungs; tādēļ mana darba kungs ziemā gan var stāigāt silti apģērbts; bet mēs, viņa slikti apmaksātie strādnieki, kas mēsniecīgo algu it viegli varējām notiesāt jau vasarā, ziemā nu ciešam — ne kā mēs vasarā nebūtu strādājuši, bet gan tikai tādēļ, ka mums bija pārāk nēcīga alga. Kungu peļņa ir mūsu nabadzība!”

7] Redziet, tā ir ubaga runa, neskatoties uz to, ka arī starp daudziem ubagiem šur un tur ir daži grēcinieki, kas ir pelnījuši savu nabadzību!”

8] Jāņa mācekļi saka: “Ak, te tu runā par daudz! Te tas nav! Uzticamam un krietnam strādniekam nekad vēl nav bijusi vajadzība par savu darba devēju žēloties. Kas grib strādāt, ziemu un vasaru dabū darbu, algu, pārtiku un drēbes! Bet, ka sliņķim parāda durvis, to mēs visi atrodam par pilnīgi pareizu.”

9] ES saku: “Jūs jā, to Es zinu par daudz labi! Bet Es nē, to Es jums saku: Jums tūlīt jādzird, kādēļ! Sakiet Man: Kas radījis jūru un tajā daudzās labās zivis?”

10] Jāņa mācekļi saka: “Nu, tas tik ir jautājums! Kas gan cits to varētu, kā vienīgi tikai Dievs?! — ES saku: “Nu labi, sakiet Man, vai jums no Dieva ir īpašuma dokuments, saskaņā ar kuru vienīgi jums ir tiesības no jūras zvejot labas un dārgas zivis, par dārgu naudu tās pārdot, tad visu peļņu bāzt jūsu maisos un jūsu čaklajiem kalpiem, kuri, bieži ar dzīvības briesmām, tak vienīgie ir veikuši smago darbu, dot tikko tūkstošo daļu?”

11] Jāņa mācekļi saka: “Tas jau atkal ir smieklīgi dumjš jautājums! Kur tad uz Zemes ir kāds, kurš varētu uzrādīt kādus īpašuma dokumentus no Dieva?! Tā vietā Dievs ir licis valsts pārvaldnieku un viņš Dieva vietā izsniedz īpašuma dokumentus; kurš no valsts tiek uzskatīts kā īpašnieks, tas taisnīgi tāds ir arī Dieva priekšā. Pie tam katram likumīgam īpašniekam par savām dārgi nopirktām tiesībām katru gadu valstij vēl vajag nomaksāt desmito tiesu un citus nodokļus un tādēļ viņam ir dubulttiesības, no sava īpašuma iegūt nepieciešamo peļņu!”

12] Es saku: “Jā, jā, tā tas gan ir uz Zemes, bet ne no Dieva, bet gan no savtīgiem un varaskāriem cilvēkiem! Viņi sev ir radījuši tādus likumus un tādu kārtību. Bet pasaules sākumā tā tas nebija; tad visa zeme ilgi bija cilvēku kopējs īpašums!

13] Bet kad Kaina bērni daļu Zemes no cilvēkiem pārņēma savā stingrā īpašumā un par to izdeva likumus un savtīgu un valdīt kāru kārtības, bet tad tas arī vairs neturpinājās ne tūkstošs gadu!

14] Dievs ļāva notikt, ka nāca grēku plūdi, un, izņemot nedaudzus, kas tika saglabāti, visus noslīcināja. Un tā tas būs atkal!

15] Dievs gan ir ļoti iecietīgs un ļoti pacietīgs, bet Viņš drīz nogurs no jūsu rīcības; un tad skatāties, kas pēc jums kļūs zemes īpašnieki!

16] Bet, ka jūs tā runājat, tikai ir skaidrākais pierādījums, ka jūsu ticība un jūsu tiesību mācība ir vecs, saplēsts tērps, kas nevar panest nekādu jaunu ielāpu un ir arī kā vecs vīna trauks, kurā vairs nevar liet jaunu vīnu! Jo jūs visi un visi kopā esat ļauni un savtīgi cilvēki! Vai jūs Mani nu saprotat?!

125. KUNGA TĀLĀKA SARUNA AR JĀŅA MĀCEKĻIEM PAR ESEJIEŠIEM. PAR MIETPILSONISKA PASAULES GUDRĪBU. MUITNIEKA MATEJA NAMS KĀ CILVĒKU DRAUDZĪBAS PIEMĒRS. PAR DIEVA SVĒTĪBU UN DIEVA UZTICĒŠANOS. KUNGA LIECĪBA JĀNIM KRISTĪTĀJAM. NOPIETNS PADOMS PAR LAIPNĪBU UN ŽĒLASTĪBU PRET NABAGIEM. KAS IR DIEVA IENAIDNIEKS.

1] Jāņa mācekļi saka: “Vai tad mēs darām nepareizi, ja mēs dzīvojam pēc Jāņa mācības? Jānis tak noteikti bija stingrs sprediķotājs, bet tādu mācību viņš mums nedeva!”

2] Redzi, esejiešu ordenis, kuru mēs zinām, arī ir stingrs, un pirmais likums starp viņiem ir taisnīgums; bet ko viņiem līdz viss viņu taisnīgums un ko viņu pārējie stingrie noteikumi?! Kas tos ievēro?! Tiem nav nozīmes ne grieķu, ne mūsu, jūdu acīs, tikai starp romiešiem tiem ir nedaudzi piekritēji. Viņu

mācība, pēc kuras viņi dzīvo, pati par sevi lai ir cik laba un tīra, tā noteikti ir pavisam teicama nedaudziem cilvēkiem, kuri ir atrāvušies no visas pasaules, bet pilnīgi nederīga visai cilvēcei!

3] Ko mums visiem vēl līdz skaistie un spēcīgie vārdi par vispārējas brālības lietu?

4] Redzi, šī māja ir liela māja, ir viesmīlīga māja un ir māja, kas skaistajā brālības lietā meklē sev līdzīgu; bet vai Tu saprātīgā veidā vari sagaidīt, ka tai vienmēr jābūt gatavai uzņemt un apgādāt visus cilvēkus, kuri tak noteikti ir mūsu brāļi?! Ja arī uz to būtu labākā tieksme un labāka griba, tad tomēr tam noteikti trūkst nepieciešamo līdzekļu, kā telpu, pārtikas un tamlīdzīgi.

5] Turklāt, ja divi nabaga cilvēki lielākām pūlēm ir uzcēlušī kādu būdu un ziemei ir savākuši ļoti trūcīgu pārtikas krājumu, ar kuru tikai paši ļoti taupīgi var iztikt, līdz zeme atkal sāk nest augļus, bet nu pie viņiem, t.i., pie tiem diviem, kuriem pašiem tikko pietiek vietas viņu būdā, nāk desmit cilvēki un šie desmit pieprasa, lai viņus ielaiž, dod pajumti un apgādā, saki: vai kaut kāda mācība var šiem diviem pavēlēt, vai arī tikai ieteikt un teikt, ka izpildīt šo prasību esot labi un svētīgi un caur to pašiem sevi līdz pēdējam dzīvības pilienam notiesāt bojāejai!”

6] Es saku: “Katrs putns dzied un čivina, kā viņam ir dots knābi; un jūs runājat pēc jūsu pasaules prāta un nevarat runāt citādi, tādēļ, ka jūs neko citu nesaprotat! Bet tas jau arī ir viss, ko Es jums uz to varu atbildēt. Jo ja arī Es jums jau teiktu ko augstāku un pilnīgi patiesu no Debesīm, tad jūs tomēr Mani nesaprastu; jo jūsu cietsirdīgajām sirdīm tam trūkst saprāta!

7] Jūs nelgas! Kas tad uz Zemes liek augt un nogatavoties augļiem? Kas uztur jūs pašus un pie tam nepārtraukti dod spēku?! Vai tad jūs ticat, ka Dievs nevar vai negrib atlīdzināt tam, kas pašreizēji upurē savam trūcīgajam brālim? Jeb vai jūs domājat, ka Dievs ir netaisnīgs un no cilvēkiem prasa neiespējamo?!

8] Bet Es domāju, patiesi krietna laba griba un dedzīga vēlēšanās, kur iespējams, nabaga brālim darīt labu, katram ir ļoti labi iespējama!

9] Ja katrs caur un caur ar to būtu apgarots, tad uz Zemes vairs nebūtu nevienas tik nabadzīgas būdas, kura var tikt apdzīvota tikai no diviem cilvēkiem.

10] Redziet, šī Mana drauga Mateja māja šodien ir paēdinājusi daudzus cilvēkus, un aiz patiesi labas sirds atdeva visus savus krājumus, un ja jūs tam neticāt, tad ejiet ārā ēdienu kambarī un ejiet klētī, un neatradīsiet nekādus krājumus! Bet te stāv mājas kungs; jautājiet viņam, vai Es teicu nepatiesību!”

11] Matejs pilnīgi apstiprina Manis teikto un runā: “Kungs, tā tas šodien diemžēl ir, un es nezinu, kā rīt paēdināšu viesus. Bet man jau bieži tā gāja, un es paļāvos uz Dievu, — un redzi, atkal nāca pārpilnība, tā, ka es viesus ļoti labi varēju apgādāt.

12] “Redziet!” Es uz to saku, “Tā uz šīs pasaules domā un rīkojas īsts cilvēks, un nežēlojas, ka Dievs viņu jebkad būtu atstājis! Un tā tas arī vienmēr ir bijis un tā mūžam būs!

13] Kas paļaujas uz Dievu, tam arī Dievs uzticas un nekad viņu neatstāj un neļauj viņam izputēt! Bet tiem, kuri, kā jūs, gan Dievam ticat, ka Viņš tāds ir, bet jūs viņam pilnīgi neuzticaties, tādēļ, ka jūsu pašu sirdis jums saka, ka jūs neesat cienīgi Dieva palīdzības, tiem Dievs arī nepalīdz; jo viņiem nav pašāvilības uz Dievu, bet gan vienīgi uz viņu pašu spēkiem un līdzekļiem, kurus viņi tur pilnīgi par svētiem un neievainojamiem un saka: “Cilvēk, ja tu gribi, lai tev tiek palīdzēts, tad palīdz pati sev; jo katrs cilvēks pati sev ir tas tuvākais un visupirms rūpējas par sevi! Un kamēr viņš sevi ir apgādājis, tas, kuram vajag palīdzības, iet bojā!

14] Bet Es saku: “Ja jūs pirmām kārtām rūpējaties par sevi, tad jūs esat no Dieva pamesti un jums trūkst Viņa svētības un Viņa, citādi pāri visam noteiktās palīdzības! Jo Dievs cilvēkus nav radījis aiz savtības, bet gan aiz tīras mīlestības, un tā cilvēkiem pilnīgi visā jāatbilst mīlestībai, kas viņiem deva esamību!

15] Bet ja jūs dzīvojat un rīkojaties bez mīlestības un pašāuššanās uz Dievu, tad te jūs debesīgo sevi brīvprātīgi pārvēršat eļļā, novēršaties no Dieva un kļūstiet par elles kalpiem, kas tad beigās jums arī neatraus nopelnīto algu, kas tad nozīmē nāvi Dieva dusmās!

16] Jūs arī sakāt, ka esejieši, kuri dzīvo pēc Pitagora skolas, viņu tīrās filantropijas dēļ ne no viena netiek labi paciesti, izņemot no nedaudziem romiešiem.

17] Arī Es viņus neturu godā, tā kā viņi neatzīst dvēseles nemirstību; bet tomēr sliktākais starp viņiem ir labāks, nekā labākais starp jums!

18] Es jums nu atklāti saku: No visiem, kas kopš pasaules sākuma piedzimuši no sievām, nekad neviens nav bijis lielāks kā Jāni; bet no šī brīža, kas starp Maniem mācekļiem tagad būs mazākais patie-

sā Dieva valstībā, tas būs daudz lielāks kā Jānis, kuru jūs dēvējat par savu meistar, bet kuru vēl nekad neesat sapratuši! Jo viņš jums rādīja ceļu pie Manis un nolīdzināja ceļu Manā priekšā un uz Mani, bet pasaule jūsos jūsu sirdīs padarīja aklas; tādēļ arī jūs nespējat Mani pazīt, kaut arī jūs jau atrodaties pie Manis!

19] Tad ejiet un rūpējieties par jūsu pasauli, par jūsu sievietēm un bērniem, ka viņi nedrīkst staigāt apkārt kaili, un viņu vēderiem nepiezogas izsalkums un slāpes. Bet drīzumā tomēr jāparādās, kādu labumu jūs viņiem caur to esat sagādājuši! To Es jums saku, ka Dievs par viņiem nerūpēsies! Un ar pilnīgākām tiesībām un dziļākā patiesībā Es jums varu teikt:

20] Kam te vienam ir kāda mantība un īpašums un kāds amats, kas viņam var sagādāt lielu peļņu, bet savu peļņu taupa sev un saviem bērniem un bez līdzietības acīs un sirdīs noskatās lejup uz nabaga brāļiem un nežēlo nabaga bērnus, kuri jebkādas laicīgas mantas trūkuma dēļ cieš izsalkumu, slāpes un aukstumu, un ja viņi nāk pie viņa un lūdz dāvanas, viņus aizraida prom, un kas te kādam brālim saka: “Nāc pie manis pēc dažām dienām vai nedēļām un es tev šo vai to darīšu!”, bet ja tad cerēdams un ar to rēķinādamies brālis nāk un solītājam atgādina, ka viņš te nu esot tādēļ, ka tika aicināts, un solītājs atvainojas, ka tagad arī viņš neko nespēj darīt, bet slepenībā viņam tomēr tas iespējams, patiesi, patiesi, Es jums saku: Tas ir Dieva ienaidnieks! Jo kā viņš grib mīlēt Dievu, kuru viņš neredz, ja viņš tomēr nemīl savu brāli, kuru viņš redz savā priekšā un zina viņa postu?!

21] Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas savu brāli atstāj nelaimē, tas nepārtraukti atstāj Dievu un debesis! Un pirms viņš to sapratis, Dievs viņu atstās!

22] Bet kas savu nabaga brāli neatstāj, arī tad nē, ja Dievs viņu pārbaudītu, tad viņam, pirms viņš to būs gaidījis, jātiek bagātīgi svētītam laicīgi un mūžīgi, kā nu ir ticis svētīts mūsu viesmīlīgā drauga ēdienu kambaris un klēts!”

23] Jāņa mācekļi saka: “Tam mēs ļoti labprāt ticam! Jo tie ir pilnīgi tukši!”

126. VĪNA UN ĒDIENU BRĪNUMS. KAM UN KUR KALPO EŅĒĻI? PAR DIEVA UZTICĪBU UN NEMAINĪGUMU UN VĪNA SVĒTĪBU.

1] Te pavisam bez elpas nāk virtuves kalpone un Matejam saka: “Kungs, kungs, nāc un skaties! Tikko atnāca daudzi jauni vīri un tādā daudzumā atnesa visādas ēdam lietas, ka mēs tikko gada laikā tās apēdīsim! Un viss izskatās tik svaigs un labs! Arī klēts ir piepildīta no apkašas līdz augšai un vīna trauki pagrabā pilni labākā vīna! Kungs, Kungs, no kurienes šodien kā jūdu sabbatā tas viss nu nāca?”

2] Par šo vēsti Matejs un visi istabā ir ārkārtīgi pārsteigti, un Jāņa mācekļi, no kuriem daži pirms tam pārliecinājās, ka ēdienu kambari bija tukši, tūlīt Matejam jautāja, vai viņš kaut kur tādus produktus ir pasūtījis.

3] Matejs saka: “Es ne; jo te dabīgi pirmām kārtām par to man ko vajadzētu zināt! Un mana sieva arī nē; jo pirms tam viņa tieši caur kalponi man lika teikt, ka mūsuniecīgais krājums esot tikpat kā pilnīgi apēsts. Jo, izņemot dārzu un dažus nomātus laukus, man nav nekādas zemes, lai lielā daudzumā audzinātu augļus un šai nodarbībai man arī būtu maz laika, tā kā, pirmkārt, man ar maitu ir daudz ko darīt un, otrkārt, līdzās tam šeit šajā manā viesnīcā man vajag rūpēties par viesiem un tādēļ parasti reizi nedēļā šo manu viesnīcu apgādāju ar ēdieniem un pa lielākai daļai par naudu lieku tos atnest no Kapernaumas, un ar zivīm visbiežāk jūs mani apgādājat; bet vīnu un labību es visvairāk pārku no maniem tagadējiem ticības biedriem grieķiem. Tas īsumā ir veids, kā līdz šim savu māju apgādāju ar nepieciešamo; bet par šo pasūtījumu es un mani mājinieki nezinām ne pušplēsta vārda.

4] Tad vajadzētu būt, ka to man būtu darījis kāds liels nepazīstams draugs, citādi tas ir un paliek acīmredzams brīnums! Bet kur un kas ir šis draugs, to, dabīgi, es zinu tikpat maz, kā jūs. Bet es nu gribu iesaukt visus manus ļaudis un jūsu priekšā viņiem jautāt, vai gan viņi nevienu no nesējiem nav pazinuši!”

5] Nu tiek pasaukta un izjautāta sieva, visas kalpones un kalpi, bet VISI vienbalsīgi liecina, ka viņi nevienu ne tuvu nav pazinuši: “Vīri izskatījās kā glezni veidoti jauneklji, jo ne pie viena nebija pamanāma bārda, bet gan viņiem visiem bija skaisti vilņoti gari mati, un viņu tērpi vairāk līdzinājās romiešu, nekā jūdu tērpiem. Viņu bija daudz, kā ēdienu kambari, tā klēti un pagrabā. Viņi ātri nolika atnesto un teica: “Tā ir dāvana muitniekam Matejam, kuru šodien aicināja lielais Meistars!” Tad viņi steidzīgi attālinājās, un mēs neredzējām, uz kurieni viņi no mājas devās prom.

6] Viens farizejs saka: “Šī lieta gan skan pavisam neparasti dīvaini, un tomēr ir patiesība!? Te mēs patiesi dotu daudz, lai šim atgadījumam nāktu uz pēdām!”

7] Pievērsies Matejam, tas pats farizejs runā tālāk un saka: “Saimniek, ļauj mums vīnu nogaršot, un mēs tev pateiksim, no kurienes tas ir; jo mēs pēc garšas un krāsas zinām, kur tas ir audzis!”

8] Tūlīt iet pagrabā un atnes pilnus visus dzeramos traukus. Un kad farizeji un rakstu mācītāji vīnu nogaršo, viņi pārsteigti saka: “Nē, tādu vīnu, kāds ir šis, mēs vēl nekad neesam nogaršojuši! Tas ir neap-rakstāma labuma un jauks! Mēs tak esam dzēruši visus vīnus, kuri tikai kaut kur aug uz mums zināmās zemes, starp kuriem arī bija ļoti labi un gardi, bet pret šo vīnu tie tikko būtu dēvējami par tīru ūdeni! Tā tād ir un paliek mikla!”

9] Bet, tā kā tev no šī nepārspējami lieliskā vīna ir liels krājums, vai tu par naudu un labiem vār-diem nevēlētos mums ļaut iegādāties pāris ādas maisus vīna? Te patiešām atmaksātos pūles nosūtīt tos augstajam priesterim Jeruzalemē.

10] Matejs saka: “Par velti es to esmu saņēmis un tā jums atkal to dodu; bet augstajam priesterim Jeruzalemē ne piliena! Izņemot, ja gadījumā viņš šeit atnāktu kā viesis, tad viņam jātiek apkalpotam līdzīgi kā katram citam, bet nekad kā jūsu augstajam priesterim, kas man ir pretīgs un savas ticības cil-vēku gara slepkava!”

11] Viens rakstu mācītājs saka: “Draugs, te tu par Jeruzaleses augsto priesteri spried pavisam ne-pareizi un tu neko nezini par viņa būtību un amatu.”

12] Matejs saka: “Atstāsim šo lietu mierā, jo, pirmkārt tā mani noved patiesākā un taisnīgākā nīk-numā! Jūs esat viņa acis un tādēļ vismazāk redzat to, kas jums stāv vistuvāk, tieši paša degunu, pieri un visu seju; mēs, kas stāvam jums iepretī, to visu redzam par daudz labi un precīzi! bet nu par to neko vai-rāk un tālāk, citādi es sadusmotos un nevēlos jūs, kā manus nu vienādi respektējamus viesus, apvainot”

13] Viens vairāk omulīgs farizejs saka: “Nu, nu, atstājam šo lietu mierā, un tāpēc labāk aprunāja-mies ar Meistaru Jēzu, viņš par šo atgadījumu varbūt spēs mums dot labāko izskaidrojumu; jo viņš mūs visus augsti pārsniedz visās zinībās un gudrībā!” Vērdamies pie Manis: “Ko tad tu saki par šo lietu? Jo, šķiet, tev gan par to šķiet ir kāda jausma, tādēļ, ka Tava pirmītējā saruna ar Jāņa mācekļiem, šķiet, tuvu uz to norādām. Jo tas notika gandrīz tajā pašā momentā, kad tu Jāņa mācekļiem teici, ka Dievs rūpējas par tiem, kuri Viņu patiesi mīl un pavisam dzīvi uz Viņu paļaujas un kad Tu publiski pamatīgi nopēri savtības neglītumu un sliktumu un tā pavisam slepeni man liekas, ka tu no kaut kurienes par to esi sa-ņēmis kādu vēsti vai slepeni pats bijī tā cēlonis!”

14] Es saku: “Labi! Ja jūs par Mani tā nojaušat, tad savas domas pievērsiet arī tam, ko Es teicu Jāņa mācekļiem, un savās sirdīs atzīstiet, ka Es teicu pilnīgāko patiesību.

15] Kurš no jums no savas sirds dziļumiem tā rīkosies, tas arī no Dieva vienmēr pieredzēs to, ko nu ir pieredzēja mūsu draugs un brālis Matejs.

16] Jo ticat man to: “Dievs Savā sirdī vienmēr paliek vienāds! Kāds Viņš bija, kad pie firmanenta vēl ilgi nemirdzēja nekāda saule, nekāds Mēness un nekādas zvaigznes, tāds Viņš ir vēl šajā acumirkli un paliks mūžīgi!

17] Kas Viņu meklē pa pareizu ceļu, tas Viņu arī atradīs un kļūs svētīts visā mūžību mūžībā!”

18] Šie vārdi visiem dziļi gāja pie sirds un Jāņa mācekļi sāk ļoti pārdomāt savu rīcību un teikt: “Vi-ņam tomēr vajag būt daudz lielākam pravietim, kā te bija mūsu Jānis! Jo mēs pie viņa bijām pilnus des-mit gadus, bet līdzās viņam tā ko neesam piedzīvojuši! — Farizejam ir taisnība, ja viņš apgalvo, ka šis nācarietis zina par to! –Bet es gandrīz vēlētos apgalvot, ka viss tas mums nezināmā ceļā cēlies no Viņa un caur Viņu, un tas viss ir rokām aptverams pierādījums par mūsu, kopā ar mūsu lielo meistaru Jāni, skaidri redzamo aklumu.

127. JŪDA UN TOMA DIALOGS. AKLĀ JĀŅA MĀCEKĻA NEVEIKLS JAUTĀJUMS. KUNGA CĒLĀ LĒNPRĀTĪBA IEGŪST VISPĀRĒJU ATZINĪBU. AUGSTĀKĀ PRIEKŠNIEKA KORNĒLIJA MEITAS NĀVE. PAR PATIESIEM KRISTUS SEKOTĀJIEM. (MATEJA EV. 8:18–19)

1] Bet nu arī Jūda, kuru viņš sasildīja nedaudz vairāk, kā jābūt, grib pacelt balsi un savam kaimi-ņam, tieši Jāņa māceklim, kaut ko teikt. Bet Toms, viņa ikdienišķais pretinieks, aizsteidzas viņam priek-šā un saka: “Draugs, kad meistari runā, tad mācekļiem vajag klusēt un tikai klausīties, bet ne runāt! Jo te katrs vārds no mūsu mutes būtu liela un rupja muļķība! Bet ja tev gribas runāt, tad ej ārā un kliec,

cik tu vari un spēj, un kad tādā veidā tava mute ir nogurusi, tad nāc atkal!”

2] Jūda saka: “Kas tev ir pret mani? Es tak tev neesmu nodarījis nekā ļauna! Vai tad es nekad nedrīkstēšu runāt?”

3] Toms saka: “Mēs kopš gadiem tavu gudrību caur un cauri pazīstam un līdzās mūsu lielā meistara gudrībai patiesi neesam mierā, ka mums to te vajag klausīties tūkstošo reizi, un cik gudrs tu esi, mēs visi esam kopš bērnu dienām! Tu tātad nevari dot nekādu tālāku un labāku mācību, kāda mums jau tāpat ir, un tā tu, cerams, gan sapratīsi, ka šeit pavisam nav nepieciešams, ka arī tev jārunā! Mēs, mācekļi, tikai tad runājam, kad mums kaut kas tiek jautāts; mēs gan arī paši varam jautāt, bet tad tas nozīmē, labi saņemties, lai mūsu jautājumi balstās uz pareizu un patiesu vajadzību! Bet ja mēs jautājam tikai aiz ziņkārības, lai mūsu pļāpīgajām mēlēm gādātu gaisu, tad mēs esam publiskas nopēšanas vērti, jo kādam neprātīgām nelgām vienmēr būtu jātiek sodītam ar rīkstēm!”

4] Jūda saka: “Ir jau labi, ir jau labi! Es jau klusēju, jo es zinu, ka tavā klātbūtnē neko nevar un nedrīkst runāt. Jo tu esi pati pravieša Elijas gudrība! Ir tikai žēl, ka tu neesi dzīvojis pirms Zālamana! Cik tālu tavā skolā Zālamans vēl varētu pieņemt gudrību! Bet nu tālāk vairs nē, es jau klusēju!”

5] Toms labprāt būtu Jūdam vēl ko atbildējis, bet Es viņam norādīju, ka pietiek, un Toms klusēja.

6] Bet viens Jāņa māceklis vēl vienmēr nevarēja nomierināties, tādēļ, ka Es viņu un viņa biedrus salīdzināju ar vecu, saplēstu tērpu, kuru lāpa ar jaunām lupatām, un ar veciem, satrunējušiem vīna traukiem, ka tie nederēja jauna vīna iepildīšanai. Tādēļ viņš ar diezgan neveiklu jautājumu vērsās pie Manis un teica: “Es nu gan arī redzu, ka tu vari būt pravietis, bet, kā es manu, tad viņš no veciem traukiem tev garšo labāk nekā jaunais vīns no jauniem traukiem, un man arī liekas, ka tavs tērps tieši arī nav nekāds jaunais; ja tam varbūt drīz vajadzētu vairākas lupatas, tad es tev ar tām varu pakalpot, jo man ir daudz lupatu. Ja es tev varu pakalpot, tad tikai griezies pie manis!”

7] Par šo neveiklo jautājumu viņa biedri gribēja viņu izmest ārā. Bet Es uzņēmos rūpes viņu un šo līdzību viņam izskaidroju lietišķāk un viņš apmierinājās.

8] Bet pārējiem Es teicu: “Ja jūs redzat kādu aklo, ka viņš klūp un iekrīt grāvī un caur savu kritienu piespiež zemei un nedaudz aplauž nelielā ūdensvada grāvī izaugušo zāli, vai tas būs gudri no jums aklo tādēļ saukt pie atbildības un sodīt?! Redziet, šis jūsu brālis ar savām miesas acīm gan redz kā jūs, bet ar dvēseles acīm vēl ir ļoti akls, un ja mēs to zinām, tad tas būtu ļoti cietsirdīgi aklu brāli sodīt tādēļ, ka viņš mūsu priekšā nedaudz paklupis!”

9] Pēc šiem vārdiem visi man uzsauc: “Lai dzīvo!” un “Sveiciens Tev!” un teica: “Tā ir pareiza runa un kas rīkojas tā, cik labi un gudri runā, tam ir vērts tikt dēvētam un kronētam par cilvēku cilvēk! Sveiciens Tev un augstas laimes, Tu cilvēku cilvēk!”

10] Tikko šie vārdi ir izskanējuši un Es viņiem vēl dažu ko saku par veco tērpu un par vīnogu sulu un vīna traukiem, te no Kapernaumas steidzīgi nāk viens priekšnieks (tas bija romiešu augstākais priekšnieks Kornēlijs), piesteidzas pie Manis, Manā priekšā nokrīt ceļos un gandrīz bez elpas saka: “Kungs, draugs! Tu dievišķais, dievišķais Meistar un Dziedniek! Mana mīļākā meita, kura nes manu vārdu, mana brīnišķā, labā un skaistākā meita, man ir nomirusi!” (Te priekšnieks raud un aiz asarām vēl ilgi nevar parunāt, tikai pēc kāda atpūtas laika viņš runā tālāk:”

11] Kungs, kuram nekas nav neiespējams, nāc kopā ar mani manā mājā un uzliec viņai Tavu brīnumroku un viņa noteikti atkal kļūs dzīva, tāpat kā skolas priekšnieka Jairusa meitiņa, kas arī bija pilnīgi mirusi un ir kļuvusi dzīva! Es Tevi lūdzu, kā manu cienījamāko draugu: nāc un parādi man šo žēlastību!” (Mt. 9:18)

12] ES saku: “Esi mierīgs, Es nākšu un tev darišu to, kādēļ tu Mani meklēji. Meita gan ir pilnīgi mirusi un arī jau auksta, bet Es viņu tomēr atmodināšu, lai viņa tad nabaga cilvēkiem var sludināt Dieva diženumu! Un tā ejam!” (Mt. 9:19)

13] Bet Mani mācekļi jautāja, vai viņiem šeit Mani jāsgaida, vai arī būtu jāiet līdz. Bet Es teicu: “Jūs visi, kas esat Mani mācekļi un arī tu, Matej, kas tu biji muitnieks, sekojat Man! Par tavu laicīgo māju Es esmu parūpējies un turpmāk rūpēšos; bet par to arī tev, kā viņi šeit, jābūt Manam māceklim!”

14] Matejs tūlīt novelk savu viesnīcnieka tērpu, apģērbj savus labos svārkus un seko Man, bez kā izsaka parastos rīkojumus, kas mājiniekiem jādara viņa prombūtnē.

15] Nota bene (T.i., “Ievēro labi!”; izd.): Tā vajag darīt arī katram, kas grib Man sekot! Viņam pilnīgi vajag pamest laicīgās lietas un amatu un nedomāt par savas laicīgās dzīvības attiecībām, citādi viņš neder Man un Manai valstībai! Jo kas liek roku pie arkla un savas acis vērs atpakaļ, tas neiederas Dieva

128. SCĒNA AR KĀDU CITU ASIŅOJOŠU SIEVIETI. PAR EVAŅĢĒLISTIEM MARKU UN LŪKASU. KUNGS AUGSTĀKĀ PRIEKŠNIEKA KORNĒLIJA MĀJĀ. KORNĒLIJA MIRUŠĀS MEITAS ATDZĪVINĀŠANA. (MATEJA EV. 9:20–25)

1] Un nu atkal tālāk Evaņģēlija vēsturē!

2] Kad jau diezgan vēlu pēcpusdienā mēs iznācām no Mateja mājas un atradāmies pusceļā uz Kapernaumu, te nāca, tāpat no mugurpuses Man steidzīgi sekodama, viena sieva, kura, kā jau iepriekš viena cita grieķu sieviete, gandrīz divpadsmit gadus cieta no asiņošanas, un neviens viņai nevarēja palīdzēt. Šī sieva, kura no iepriekšējās grieķietes to bija uzzinājusi, tikai aizskāra Mana virs tērpa apmali (Mt. 9:20) un kļuva vesela. Jo pēc savas iekšējākās sajūtas dziņas viņa pati sev teica: "Ja es tikai pieskaršos Viņa tērpa apmalei, tad es kļūšu izdziedināta". Un notika tā, kā viņa bija ticējusi. Un viņa arī tūlīt juta, ka caur ticības pilno pieskaršanos pie Mana tērpa viņas divpadsmit gadu ilgo ciešanu avots bija izsīcis.

3] Bet Es pagriezies atpakaļ un sievai teicu: "Esi droša, mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi! Ej mierā!" Un sieva ar daudzām pateicības un prieka asarām devās uz mājām un turpmāk palika vesela. (Mt. 9:22)

4] Šī sieva bija jūdiete un nevis grieķiete; bet viņas mājas vieta bija netālu no kādas grieķu apmetnes vietas, viņa bieži nāca pie grieķiem, daudz ko no viņiem uzzināja un tā arī par iepriekšējās grieķietes izdziedināšanu, par kuru Markus un mākslinieks un dzejnieks Lūkass vēlāk piemin, caur ko abi ļoti līdzīgie atgadījumi pat no mācītākiem teologiem tiek noturēti par vienu un to pašu, bet kas pēc pilnas patiesības mēra pavisam nav pareizi un skeptiķiem dod ūdeni viņu dzirnavām.

5] Bet tūlīt arī rakstītājs Matejs Man jautāja, vai viņam arī šis darbs jāatzīmē un ko no visiem šīs dienas darbiem.

6] Un Es viņam teicu: "Tev jāatzīmē viss, kas šodien notika, izņemot tava vārdabrāļa mājas apgādāšana, ka arī ne tās daudzās runas, kas tur tikušas parunātas. Īsi, mēs vēl šodien atgriezīsimies atkal mājās un ritu mums būs pietiekami laika visu sīki saskaņot, kam no šīs dienas jātiek atzīmētam.

7] Rakstītājs Matejs ar to bija pilnīgi mierā un drīz pēc tam mēs arī sasniedzām priekšnieka māju un tur tūlīt devāmies zālē, kur pēc romiešu paraduma greznotā gultā gulēja nomirusī meita.

8] Bet tajā bija daudzi stabulnieki un citi trokšņu taisītāji, jo te bija paraša ap nomirušo sacelt lielu troksni, no kura viņam vai nu atkal jāmostas, vai, ja tas vairs nevarētu notikt, pēc vienkāršas, aklās, pa lielākai daļai pagāniskās tautas, kas šeit pa lielākai daļai rosījās, domām, tas aizbaida viņu elles kņaza Plutona sūtņus.

9] Bet kad Es ar mācekļiem ienācu lielajā istabā un redzēju un dzirdēju viņu neprātīgo trokšņošanu (Mt. 9:23), Es pirmām kārtām pavēlēju, ka viņiem jāpārtrauc viņu trokšņošanu un jāiziet no istabas un pilnīgi no visas mājas, pie kam meitene neesot mirusi, bet gan tikai gul.

10] Te noligtie (protams, par naudu, jo bez naudas neviens nebūtu trokšņojis) trokšņu taisītāji sāka Mani izsmiet un viens no viņiem, slepeni Man teica: "Te tev paveiksies grūtāk, nekā pie Jairusa! Aplūko viņu tikai tuvāk, un tev kā ārstam tūliņ vajag atzīt, ka pēc slavenā senā grieķu ārsta Hipokrāta mācības viņai uz deguna sēž pilnīgākā nāve, un tu apgalvo, ka viņa guļot!?"

11] Bet priekšnieks redzēja, ka trokšņotāji negribēja atkāpties; tad pie stingrākā soda viņš viņiem pavēlēja, ka viņiem jāatkāpjas un dežūrējošiem kara kalpiem pavēlēja ļaudis izdzīt ārā. Tā istaba no visiem trokšņotājiem drīz kļuva brīva.

12] Un kad istaba un arī visa lielā māja no apgrūtinošajiem viesiem bija atbrīvota, tikai tad Es ar Maniem mācekļiem un priekšnieka mājiniekiem iegāju pilnīgi istabā, tad tūlīt piegāju pie mirušās guļavietas, ne vārda nesakot tikai satvēru meiteni pie rokas, un meitene acumirkli uzcēlās tik pilnīgi spēcināta un vesela, it kā viņai nekad nekas nebūtu kaitējis. (Mt. 9:25)

13] Bet kad meitene redzēja, ka viņa guļ viņai labi zināmajā gultā, kurā tika likti tikai nomirušie, viņa tūlīt jautāja, ko tad tas nozīmē, ka viņa atrodas mirušo gultā.

14] Bet priekšnieks pienāca pie viņas un augstākā prieka pārpilns viņai teica: "Mana vismīļā Kornēlija! Tu biji ļoti saslīmusi un šajā ļaunajā slimībā arī nomirusi, biji mirusi un neglābjami arī būtu palikusi mirusi, ja šīs patiesi visuvarenais visu dziednieku Dziednieks ar Savu dievišķo spēku tevi nebūtu

pamodinājis tāpat kā Viņš pirms dažām dienām pamodināja arī tev labi pazīstamā skolas priekšnieka Jairusa meitiņu. Tādēļ nu priecāties atkal par skaisto dzīvību un turpmāk esi pateicīga šim Draugu Draugam, Kas vienīgais tev atkal ir atdevis zudušo lielāko mantu, dārgāko dzīvību!”

129. PAMODINĀTĀS PIEDZĪVOJUMI VIŅPASAUĻĒ. VIŅAS JAUNĀS DZĪVĪBAS PAREIZAIS JAUTĀJUMS. KUNGA ATBILDE. SVEŠĀ ROMIEŠA LABĀ LIECĪBA PAR KUNGU. PAR KUNGA SEVIŠĶO PAVĒLI. PAR BRĪVO GRIBU. (MATEJA EV. 9:26)

1] Meita saka: “Jā, jā, nu es pilnīgi skaidri atkal atceros, ka es biju ļoti slimā; bet slimībā pār mani acu plakstiem uzgūlās saldākais miegs, es iemigu un redzēju brīnumskaistu sapni. Kur vien es nepavēros, bija gaisma un nekas cits, ka gaisma un gaismā veidojās kāda brīnumskaista pasaule. Kļuva redzami neapprakstāmi skaisti dārzi, ietverti gaišākā gaismā, un parādījās viens krāšņums pēc otra. Bet šķita, ka šo krāšņumu neapdzīvo neviena dzīvojoša būtne, un kad es tā brīnīdamās aplūkoju šo lielāko skaistumu un vienmēr un vienmēr vēl negribēja parādīties neviena dzīva būtne, tad ar visu neapprakstāmo skaistumu man sāka kļūt baigāk un baigāk. Es sāku raudāt un saukt, bet ne no vienas puses man negribēja dot atbildi ne tikai klusākā atbalss. Tad vienmēr lielāka kļūstošā skaistuma vidū es kļuvu skumjāka un skumjāka.

2] Kad es šādās manās skumjās nosliku ceļos un sāku skaļi saukt pēc tevis, mana tēva, redzi, tad pēkšņi no dārziem iznāca šis draugs, satvēra manu roku un teica: “Celies augšā, Mana meita!” Te pēkšņi viss krāšņums, kas mani darīja tik skumju, pazuda un es pamodos, kamēr šis draugs vēl turēja manu roku. Te es tūlīt nevarēju atcerēties visu, ko es redzēju; bet kad nu kā tīri no debesīm man atkal tika atdota pilna apziņa, tad es visu sapnī redzēto un piedzīvoto atkal atcerējos tā, kā es tev to nu atstāstīju.

3] Bet ārkārtīgi dīvaini man nu liekas tas, ka es, spriežot pēc šīs gultas, šai pasaulē nopietnībā biju mirusi un tomēr sapnī dzīvoju tālāk. Un vēl dīvaināk ir tas, ka šis diženais draugs, kas sapnī nāca pie manis, šeit nu atrodas tieši tā, kā es Viņu redzēju sapnī.

4] Bet nu es tev, mans mīlais tēvs, jautāju, vai šī mana dzīvība, kas man nu no jauna ir dota, nepieder VIŅAM. Mana sirds ir dziļi aizkustināta, un man liekas, ka, izņemot viņu, es nevienam vīrietim nekad nevarētu dot savu mīlestību. Vai es drīkstu viņu mīlēt pār visu, — vairāk par tevi, mans tēvs un vairāk par visu pasaulē?”

5] Pie šī jautājuma Kornēlijs apmulst un nezina, kas viņam uz to jāsaka. — Bet Es viņam saku: “Ļauj meitai to, ko viņa nu jūt; jo vienīgi tikai tas viņai dos visu dzīvības pilnību.”

6] Kornēlijs saka: “Ja tā, tad šo draugu vienmēr mīli pār visu. Kas tev, kad tu biji mirusi, no sava spēka un varas varēja dot dzīvību, tas tev gan nevar nodarīt nekādu zaudējumu; jo ja tu atkal nomirtu, tad Viņš tev noteikti atkal dotu dzīvību! Tātad tu gan vari Viņu mīlēt pār visu, kā arī es Viņu mīlu ar visiem maniem spēkiem.”

7] Es saku: “Kas Mani mīl, tas mīl arī To, kas ir Manī, un Tas ir tā mūžīgā dzīvība. Ja viņš tad mīlestībā uz Mani arī tūkstoškārt mirtu, tad tomēr viņš dzīvos mūžīgi.” — Daudzi, kas to dzird, pie sevis saka: “Kā, kas tas ir? Vai arī kāds cilvēks var tā teikt? Bet vai kāds cilvēks arī var darīt to, ko viņš dara?”

8] Viens romietis, kas šajā laikā pie Kornēlija uzturējās kā viesis, saka: “Draugi, viens gudrais teica, ka nav neviena liela vīra, kuru dievi nebūtu apdvesuši ar savu dvesmu. Bet ja jebkad kāds vīrs visspēcīgi būtu dievu dvasas apdvests, tad tas ir tieši šis Jēzus, Kurš laicīgi gan šķiet pavisam zema dzimuma; bet dievi mīl ne Zemes greznību, bet gan kad viņi jebkad nostājas uz Zemes, tad viņi vienmēr paslēpjas iespējami niecīgākā ārišķībā un mirstīgiem ļauj pazīt, kas viņi ir, tikai caur viņu darbiem. Un tas arī būs pie šī citādi ļoti vienkāršā vīra. Jūs gan varat domāt, ko jūs gribat; bet es Viņu turu par vienu pirmā ranga dievu! Jo vienu nomirušo neviens mirstīgais vairs nepamodina!

9] Bet ja caur visādiem balzāmiem, eļļām un zālēm kāds eskulaps vienu šķietami mirušo tomēr pamodina, tad tādā veidā pamodinātais tomēr nekad nav tik spirts un vesels kā šeit Kornēlija, kura man tagad liekas spirttāka, nekā viņa jebkad bija. Un tā es domāju, un sevi esmu pilnīgi pārliecināts, ka tas tā ir; bet jūs varat domāt, kā jūs gribat!”

10] Es saku: “Kam te ir taisnība, tas arī tic, ka tā esot taisnība. Bet Es jums saku un no jums prasu vienīgi draudzību, ka jūs visi, kas to dzirdējat un redzējat, pagaidām par to klusējat un nevienam par to neko nesakāt; jo jūs labi zināt, cik ļauna ir pasaule!” — Viņi Man apsolīja, ka to visu viņi stingri paturēs pie sevis.

11] Tās pāris dienas, kuras Es ar Manējiem pavadīju priekšnieka mājās, viņi gan klusēja. Bet kad Es no turienes aizgāju, tad šis notikums drīz kļuva zināms visā Galilejā (Mt. 9:26). Ja Es būtu saistījis cilvēku gribas brīvību, Es gan būtu varējis to novērst, kas Man būtu bijis ļoti viegli izdarāms; bet tā kā Man vajag ņemt vērā cilvēku brīvo gribu, bez kā cilvēks kļūtu par dzīvnieku, tad Man, protams, gan vajadzēja paciest to, kas nebija kārtībā un lietai tieši nenesa nekādu labumu.

130. SCĒNA AR DIVIEM AKLIEM NABAGIEM. VIŅU GLAIMOJOŠIE SAUCIENI NETIEK NO JĒZUS IEVĒROTI. ABU AKLO IZDZIEDINĀŠANA. "STRĀDĀJIET TIKAI MĪLESTĪBAS DĒĻ!" KO KUNGS PRASA KĀ ATLĪDZĪBU. (MATEJA EV. 9:27-3)

1] Bet Kapernaumā bija divi ubagi, kas bija akli kopš dzimšanas un nekad nebija redzējuši dienas gaismu un nakts zvaigžņu spožumu. Arī viņi abi dzirdēja par Mani, un ko Es biju darījis. Kad es no Kapernaumas atkal devos uz mājām Nācaretē, priekšnieks ar sievu un visiem saviem bērniem un kopā ar daudziem saviem draugiem Mani pavadīja un mēs pavisam lēniem soļiem devāmies garām vietai, kur krustojās vairāki ceļi. Šajā vietā parasti sēdēja divi akli un te ubagoja. Kad abi dzirdēja, ka te esot daudz ļaužu un starp viņiem pat augstākais pavēlnieks pār Galileju, un kopā ar pavēlnieku atrodas dziednieks Jēzus no Nācetes, par kuru tāpat kā par viņa tēvu gāja valodas, ka viņi tiešā līnijā cēlušies no Dāvida. Te kad abi akli no garāmejošiem to dzirdēja, viņi ātri piecēlās no zemes, cik vien labi to varēja, sāka skriet Man pakaļ un kļiedza un teica: "Jēzus, tu Dāvida dēls, apžēlojies par mums!" (Mt. 9:27) Bet viņi tādēļ Man deva šādu titulu, ka domāja, ka Man tas ir svarīgi un tā glaimots, Es drīzāk par viņiem iežēlošos.

2] Bet Es viņiem tādēļ ļāvu Man sekot līdz Nācaretei, lai viņiem rādītu, ka Man pavisam nav svarīgi tāda veida pasaulīgi tituli un tukšākie glaimi.

3] Bet kad pēc pāris stundām Es nonācu mājās, par ko tie abi gan tūlīt uzzināja, tad viņi sev līdzās vistuvāk esošiem, kas viņus dzirdēja, lūdza, lai tie viņus atvestu pie Manis. Un Mani mācekļi viņus arī tūlīt ievada mājā pie Manis.

4] Kad abi atradās pie Manis, t.i., Manā tuvumā, tad viņi pilnīgi pienāca pie Manis un gribēja sākt Mani lūgt, lai Es vēlētos padarīt viņus redzīgus. Bet Es aizsteidzos viņiem priekšā un, labi zinādams, ko viņi grib, teicu: "Vai jūs gan ticat, ka Es jums to spēju darīt?!" Te viņi pavisam īsi teica: "Jā, Kungs!" (Mt. 9:28) Te Es ar saviem pirkstiem aizskāru viņu acis un tad teicu: "Tad lai jums notiek pēc jūsu ticības!" (Mt. 9:29)

5] Un viņu acis tapa atvērtas (Mt. 9:30), tā, ka viņi visas lietas redzēja tikpat labi, kā katrs cilvēks, kura acis ir pilnīgi veselas. Bet kad viņi nu sajuta acu gaismas baudījumu un ar lielu izbrīnu sāka aplūkot pasauli, te viņi savās krūtīs arī nodomāja, ka viņi Man ir parādā augstāko un nekad nebeidzamu pateicību un gribēja Man atdot visu, ko caur ubagošanu jebkad bija nopelnījuši. Jo nākotnē viņi nekad vairs neubagošot, bet savu iztiku nopelnīšot ar savu roku spēku.

6] Bet Es viņiem teicu: "Kā jūs nu gribat kalpot saviem brāļiem un sev iztiku sagādāt ar savu roku spēku, tas ir pareizi un labi; jo kas te var redzēt un strādāt, tam nevajag staigāt apkārt bezdarbīgām rokām un saviem brāļiem būt par nastu, bet gan vienā un otrā jākalgo viņiem un visur jāpalīdz, lai starp cilvēkiem augtu mīlestība.

7] Šis jūsu nodoms tāpat ir pilnīgi pareizs un labs, bet, ka jūs aiz tīras pateicības gribat Man atdot jūsu ietaupījumus, tas gan ir ļoti slavējami un skaisti, bet ne Man, ne Maniem patiesiem mācekļiem tas nav vajadzīgs, un tāpat jūs tos gan varat paturēt pie sevis.

8] Bet tas, ko Es par to, ka jūsu acis esmu atvēris gaismai, prasu no jums, tas pastāv tajā, ka pirmām kārtām jūs turat Dieva baušļus, mīliet Dievu pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu un visās lietās, kurās jūs viņiem varat pakalpot, labprāt un nenogurstoši viņiem palīdziet. Bet, otrām kārtām, Es jums Sevis Paša dēļ pavēlu, ka jūs to nevienam nesakiet, bet gan rūpējaties par to, ka neviens tālāk neuzzina par to, ko Es jums esmu darījis!"

9] Bet **viņi** saka: Kungs, tas gan būs grūti iespējams; jo visā apkārtnē katrs cilvēks par daudz labi zina, ka mēs bijām akli. Ja kāds mums tad jautās, kā mēs, kas bijām akli, kļuvām redzīgi, kā mums šādam jautātājam jāatbild?" — Es saku: "Tā, ka pamatā ir vārda noklusēšana. Viņi gan apsolīja to ievērot, bet savu solījumu neturēja, bet gan drīz pēc tam gāja visos tuvējos novads un par Mani izdaudzināja. (Mt. 9:31)

**131. APSĒSTĀ KURLMĒMĀ IZDZIEDINĀŠANA. KLĀTESOŠO FARIZEJU NEPRĀTĪGĀ LIECĪBA.
KORNĒLIJS ĻAUNDARUS NOTIESĀ PIE KRUSTA. VIŅU VILTĪGĀ NOLŪGŠANĀS UN CAUR JĒZU
IZGLĀBŠANĀS. (MATEJA EV. 9:32–35)**

1] Bet līdzko šie abi bija atstājuši māju, te citi tikko kā atnākušie pienesa vienu cilvēku, kas bija mēms un vienlaicīgi arī apsēsts. (Mt. 9:32) Bet vēlāk atnāca arī vairāki farizeji un rakstu mācītāji, kurus pirms divām dienām mēs atstājām Mateja mājā, lai redzētu, ko Es mājā daru un uz kurieni es došos. Mājas priekšā viņi satika abus aklos, kuri viņiem tūlīt pastāstīja, ka nu tiks izdziedināts viens mēmais un apsēstais; bet par sevi viņi neko neteica, jo viņu sirdīs vēl bija daudz baiļu.

2] Bet pēc šīs vēsts farizeji pasteidzās, lai viņi neienāktu par veltu. Kad viņi ienāca istabā, viņi pazina apsēsto, kas bija mēms, un teica: “Ak, mēs jau sen viņu pazīstam! Ar viņu nekāda vara neko nepanāk! Kad viņa velns kļūst mežonīgs, tad viņš izrauj kokus ar saknēm un neviens mūris un neviena ķēde viņam nav pietiekami spēcīga. Uguni viņš nesadeg, un posts zivīm, ja viņš ieiet ūdenī! Labākais pie viņa ir, ka viņš ir mēms un kurls; ja viņš varētu dzirdēt un runāt, tad uz Zemes neviena būtne nebūtu no viņa droša. Ak, tas ir šausmīgs cilvēks! No viņa visi bēg; pat plēsīgākie zvēri izvairās viņa tuvuma. Un to Viņš grib iedziedināt?! Viņu var izdziedināt tikai visu velnu priekšnieks!”

3] Es saku: “Un tomēr es viņu izdziedināšu, lai jūs tomēr beidzot reiz spējat saprast, ka visām būtņēm vajag paklausīt Dieva varai!”

4] Pēc tam pār apsēsto es izstiepu roku un teicu: “Izej no šī cilvēka, tu netīrais, ļaunais gars!” Te Gars kļiedza: “Uz kurieni man jāiet?” ES saku: “Tur, kur jūra ir visdziļākā; tevi gaida viens nezvērs!” Ļaunais gars vēlreiz iekļiedzas un tūlīt izgāja no cilvēka.

5] Bet tūlīt pēc tam cilvēks ieguva ļoti draudzīgu izskatu, pilns pateicības sāka runāt un katram atbildēja pieklājīgi ar maigākiem vārdiem, un visi pārlicinājās, ka viņš ir pilnīgi atbrīvojies no sava kurluma un mēmuma

6] Bet mācekļi un visi ļaudis, kas te bija, sāka pār mēru brīnīties un teica: “Patiesi, tas iet pār visu! Izraēlā tas nekad vēl nav ticis dzirdēts! (Mt. 9:33) Vēju un vētru padzinēji jau ir bijuši, kaut arīniecīgākā pakāpē; šķietami mirušie arī jau tikuši atkal atdzīvināti, klintīm vajadzēja dot ūdeni, un uz Mozus lūguma no debesīm nāca manna, protams, viss gan ne pilnības augstākā pakāpē.

7] Kad Zālamans cēla templi un veselu mēnesi neviens dienas strādnieks pie celtnes negribēja likt rokas, tad viņš Dievam lūdza strādniekus un tūlīt nāca liels pulks jaunekļu un ķēniņam piedāvāja savas rokas darbam un Zālamans viņus pieņēma un ar viņiem strādāja vienu mēnesi, kā mums to pavēsta tradīcija.

8] Īsi, kopš Ābrama līdz mūsu dienām ir veiktas dažas labas brīnumlietas, bet šis brīnumdarbs, cik patiesi Dievs dzīvo un valda pār Debesīm un Zemi, nelīdzinās nevienam!”

9] Ši apbrīna farizejus par visām varēm sanikvoja un viņi savas dusmas vairs nevarēja apspiest un tādēļ ļaudīm teica: “Kā jūs tomēr spējat būt tik akli nelgas! Vai tad mēs tūlīt pie mūsu ienākšanas šajā istabā jums skaļi nedevām saprast, kas varētu būt šāda apsēstā meistars? Mēs jums teicām, ka tā ko var izdarīt vienīgi visu velnu pavēlnieks! Viņš apsēsto gan izdziedināja, bet kā? Viņš šo velnu no šī cilvēka ir izdzinis ar velnu pavēlnieku. (Mt. 9:34)

10] Kad saniknotie farizeji ļaužu priekšā un arī romiešu pulkveža Kornēlija klātbūtnē par Mani deva šādu liecību, tad bija beigas! Kornēlijs par teikto pavisam sašutis drebošā balsī par farizejiem un rakstu mācītājiem nodārdināja spriedumu: “Vēl šodien krustam jābūt jūsu algai! Es jums parādīšu starpību starp Dievu un velnu!”

11] Kad farizeji šo pārkonu dzirdēja, tad viņi sāka šausmīgi vaimanāt un krita izmisumā. Bet ļaudis gaviļēja un teica: “Ak! Vai reiz jūs esat atraduši taisnīgo, kas izdzīs jūs veco velnu? Tas jums notiek pilnīgi taisnīgi! Jo jūs paši esat pilnīgi līdzīgi visu velnu priekšniekam; jūs vēl cīnāties, līdzīgi kā reiz viņš ar erceņģeli Miķeli Mozus miesu dēļ, t.i., viņa mācības mirušās matērijas dēļ un ar lāstiem, uguni un zobenu vajājat visu, kas tikai nedaudz ož pēc garīga! Tādēļ arī jūs esat tie, kas vienmēr darbojaties ar velna palīdzību un ķeraties pie senā melu gara amata! Tādēļ priekšnieka tiesa pār jums, Sātana kalpiem, ir pilnīgi taisnīga un mūsu sirdīs pret jums nav ne mazākās līdzcietības!”

12] Te muitnieks Matejs pienāk pie farizejiem un saka: Ir it kā ceturrtā diena, kad Meistars Jēzus tieši pagājušajā sabbatā manas mātes veco brāli atbrīvoja no gīkts. Kas viss jums ir ticis teikts vispilnīgākās

patiesības dziļākos dziļumos?! Bērni to gandrīz ar rokām aptver un ar pirkstiem rādīja uz jums; Pats Meistars ar jums runāja tik patiesi un gudri, ka arī jums par to vajadzēja brīnīties un bijāt spiesti jautāt, no kurienes Viņam nākusi tāda gudrība. Bet ne Viņa ļoti garīgās un pamācības pilnās atbildes, ne Viņa nedzirdētie darbi nepanāca to, ka jūsu acis būtu kļuvušas gaišas!”

13] Ja tādi darbi un mācības nav spējušas atvērt jūsu acis un savās ļaunākajās sirdīs jūs kļūstat arvien ļaunāki un atriebīgāki, sakāt, kā vēl jums trūkst līdz pilnīgam velna? Jā, es jums saku, kā es jums jau esmu teicis, ka jūs esat ļaunāki, nekā visi velni kopā, tādēļ Dieva un visu labāko cilvēku priekšā ir pareizi un taisnīgi, ka jūs iznīdē kā plēsīgas bestijas.

14] Es noteikti esmu dziļi jūtīgs un ļoti labsirdīgs cilvēks un aiz tīras līdzjūtības nevaru nosist pat ne mušu un samīt tārpu; bet jums es pats varētu nocirst galvas. Bez kā pie tam man kļūtu baismi, tādēļ arī es slavēju pulkvedi Kornēliju, ka viņš jūs ir nolādējis pie karātavām (viennozīmīgi ar krustu; izdevējs).”

15] Kad farizeji viņu lielās bailēs redzēja, ka neviens par viņiem neapžēlojas, un pie pulkvedi, kas no Romas bija noteicējs par visu Galileju parasti nepielūdzamo Jūs Gladi (par dzīvību un nāvi) viņu labā neaizm..., tad viņi visi, skaitā pie trīsdesmit, nokrita pulkveža priekšā ceļos, apgalvoja, ka viņi iepriekš pret Jēzu nav tik ļauni domājuši, kā tas ticis uzņemts un ar to tikai spēcīgā veidā gribējuši izteikt, ka acimredzamais Dieva spēks meistarā Jēzū, kur tas ir nepieciešams, var likt kalpot pat visu velnu pavēlniekam; jo cilvēkiem tas būtu ļoti bēdīgi, ja Dievam nebūtu vara pār velnu. Bet ja Jēzu, kas nu gan nekad nav apšaubāms, tomēr acimredzami darbojas visaugstākā Dieva vara un spēks, tad viņam vajag varēt pavēlēt visiem velniem tikpat labi kā visiem eņģeļiem un viņus piespiest stingrākai paklausībai! Caur to mēs tātad tikai gribējām likt saprast, ka šādus velnus viņš izdzen caur viņu pavēlnieku, ka viņa Dieva spēks iet pār visu, kas ir debesīs, uz zemes un zem zemes. Bet, ka mēs nu savu runu, kuras dēļ tu mūs nolādēji uz nāvi, varējām domāt tikai to un neiespējami ko citu, kā tad ir iespējams, ka tu, augstais Romas pavēlniek, varēji mums pasludināt šādu tiesu? Tādēļ mēs dievišķā meistara Jēzus vārdā lūdzam tevi, ka tu savu izteikto spriedumu ņem atpakaļ!”

6] Pulkvedis saka: “Ja Jēzus, Meistars, jūsu labā saka vārdu, tad es manu vārdu gribu ņemt atpakaļ; ja Viņš klusē, tad jūs mirstat tūlīt vēl šodien! Jo jūsu vārdiem es nepiešķiru nekādu ticību, jo jūsu sirds prāts ir citāds, nekā jūs to izsakāt ar lūpām!”

17] Pēc šiem pavēlnieka vārdiem visi nu metas pie Manis un kliec: “Ak Jēzu, tu labais Meistar, mēs lūdzam Tevi, glāb un atpestī mūs! Ja Tu nekad negribi mums uzticēties, ka turpmāk mēs tev ceļā neliksim nekādus šķēršļus, tad prasi mūsu šautišānu! Jo tagad mēs visi esam vairāk kā pārliecināti, ka tu esi tīrākais Dieva sūtnis mums, Viņa diemžēl ļoti sliktiem kļuvušiem bērniem! Ak, Jēzu, neatstāj mūsu lūgumu neuzklausītu!”

18] Es saku: “Tad ejiet mierā uz mājām! Bet uzmaniet, ka jūs neuzsākat nekā ļauna; jo tad es jums nekad neteiktu: “Ejiet mierā uz mājām!”

19] Viņi visi Mani slavēja un pulkvedis teica: “Tādēļ kā Viņš jums deva mieru, tad arī es jums to dodu un šimbrīžam spriedumu ņemu atpakaļ; bet bēda jums, ja es par jums uzzinu to niecīgāko!”

20] Farizeji ļoti pateicas Man un pavēlniekam, tad steidzīgi dodas uz mājām un rūpīgi klusē; jo viņi visi ļoti baidījās no Kornēlija. Bet savās sirdīs viņi vēl nepārtraukti perināja, kā viņi varētu Mani pazudināt un pulkvedim atriebties, tomēr, ja tam nu negribētu rasties nekāda izdevība, tad viņiem vajag rādīt laipnu vaigu; jo no tā atkarīga viņu dzīvība vai nāve. Bet Manai lietai tas tomēr bija labi; jo es nu labu laiku, gandrīz līdz vēlam rudenim, visās Galilejas pilsētās un miestos netraucēti varēju sludināt Evaņģēliju un līdzās dziedināt visādas ļaužu sērgas un slimības (Mt. 9:35)

132. PAR TAUTAS LIELO POSTU. NELAIMĪGAIS CIEMS, TIRĀNA ERODA DARBS. KUNGA NOZĪMĪGĀ RUNA, KĀDĒĻ TAS TIKĀ PIEĻAUTS. (MATEJA EV. 9:36–38)

1] Bet pie zem visādiem spaidiem smokošajiem cilvēkiem bija redzama liela nabadzība, sevišķi tirgos un ciemos. Fiziski un psihiski viņi bija kā izklidinātas un novārdzinātas avis starp vilkiem, kurām trūkst gana. (Mt. 9:36) Tā kā tāds nabaga tautas nelaimīgs stāvoklis Manī modināja lielu žēlumu, tad Es kā Ziharā pie akas teicu: “Raža ir liela; bet strādnieku ir nedaudz! (Mt. 9:37) Tādēļ lūdziet Kungu, lai Viņš sūta strādniekus savas ražas novākšanai! Jo šie nabadzīgie ir nobrieduši Dieva valstībai, un lauks, uz kura viņi stāv, ir liels. Viņi smok un ilgojas pēc gaismas, patiesības un atbrīvošanas! Bet strādnieki,

strādnieki? Kur viņi ir?” (Mt. 9:38)

2] Mācekļi saka: “Kungs, ja Tu mūs turētu par spējīgiem, vai tad mēs nevarētu sadalīties un katrs ņemt kādu pilsētu un miestu?” ES saku: “Mēs nu esam ceļā uz kādu nabadzīgāko miestu. Kad mēs to sasniegsim, Es no jums izvēlēšos tos spējīgākos un spēcīgākos un izsūtīšu daudzus apvidos un apdzīvotās vietās, un jūs tad darīsit visu to, ko Es daru un esmu darījis jūsu acu priekšā. Bet mēs nu tuvojamies ciemam!”

3] Pēc nepilnas pusstundas mēs ciemu esam sasnieguši un tur atradām patiesi nepieredzētu nabadzību. Vecāki un bērni staigāja apkārt burtiski kaili un nepieciešamības dēļ viņu kaunu apklāja ar lapām. Kad ļaudis redzēja mūs atnākam, visi, lieli un mazi, un jauni un veci steidzās mums pretī un lūdza mums ubagu dāvanas; jo starp viņiem bija liela nabadzība. Bērni raudāja un turēja rokas virs viņu vēderiņiem, jo viņi bija ļoti izsalkuši, tā kā jau pilnas divas dienas neko nebija ēduši, un vecāki bija izmisuši, daļēji viņu pašu izsalkuma sāpju dēļ, bet vēl vairāk viņu maizi un pienu lūdzošo bērniņu dēļ.

4] Pēteris, kuru šis skats bija ļoti aizkustinājis, vienam ļoti krietna izskata vīram jautāja, teikdams: “Draugs, kas tad jūs padarījis tik ļoti nožēlojamus? Kā jūs esat nokļuvuši šādā stāvoklī? Vai pie jums bijis kāds ienaidnieks un jums visu nolaupījis un, kā es manu, pat apkaunojoši nopostījis jūsu mājas? Jo es redzu tikai sienas, virs kurām nav ne jumtu, ne balkonu, un jūsu man zināmie labības kambari kļuvuši par gruvešiem. Kā, kā tas notika?”

5] Izjautātais vīrs raudošā balsī teica: “Ak jūs mīlie un noteikti labie cilvēki! To mums izdarīja nomas ķēniņa Eroda neierobežotākā cietsirdība un mantkārība! Viņa tēvs bija Sātana kreisā roka un viņš ir tā labā roka. Mēs nevarējām sagādāt prasītās nodevas, kuras viņš pirms desmit dienām no mums pieprasīja; viņa tiesas kalpi mums deva sešas dienas ilgu termiņu. Bet kas bija sešas dienas? Šajā laikā tiesas kalpi apēda gandrīz visus mūsu labākos krājumus un septītajā dienā, tā kā prasītās pārmērīgās nodevas mums nebija iespējams samaksāt, paņēma visu, kas mums bija un visdziļākā postā mums tikko atstāja šo kailo nožēlojamo dzīvību! Ak, draugi, tas ir bezgala cietsirdīgi! Ja Dievs mums nepalīdz, tad mēs kopā ar mūsu bērniem vēl šodien nomirstam badā! Palīdziet tak mums, cik jūs spējat! Ja ļaunie Eroda kalpi mūs līdz ādai nebūtu izgērībuši, tad mēs tak varētu iet ubagot; bet šādā stāvoklī uz kuriem mēs lai ejam? Mūsu bērniem uz visām pusēm tas ir par tālu; un mēs, kā jūs redzat, esam tik kaili, kā mātes miesās! Ak, Dievs, ak, Dievs, kādēļ tieši mums vajadzēja tikt padarītiem tik šausmīgi nožēlojamiem? Kādi no mūsu grēkiem ir mums Tavā priekšā, ak, Jehova, izpelnījušies tādu sodu?”

6] Te Es pienāku pie vecā vīra un saku: “Draugs, to pie jums ir darīja nevis jūsu grēki, kuri Dieva priekšā atrasti kā vismazākie visā Izraēlā, bet gan Dieva mīlestība!

7] Jūs gan bijāt visvairāk tīri visā Izraēlā; bet pie jūsu dvēselēm tomēr bija pielipušas dažādas pasaulīgas **saites**. Bet Dievs, kas jūs mīl, to redzēja un gribēja jūs uzreiz padarīt brīvus no visas pasaules, lai jūs nu esat pilnīgi spējīgi **uzņemt** jūsu Tēva debesis žēlastību. Tas nu ir noticis un jūs nu uz visiem laikiem esat brīvi no Eroda. Pie kuriem tieši viņa mantkārības dēļ pieļauj pilnīgu aplaupīšanu, no tiem tad arī viņš nodevas nekad vairs neievāc; jo par ubagiem padarītie pavalstnieki tiek izdzēsti no nodevu grāmatas.

8] Un redziet, tātad jūs nu ar vienu cirtieni esat padarīti brīvi no visas pasaules. Tā ir Dieva lielākā labdarība jums un nu pilnā nopietnībā reiz varat sākt rūpēties par jūsu dvēselēm.

9] Bet Es jums saku: Turpmāk neceliet nekādas bagāta izskata mājas, bet gan iekārtojiet sev trūcīgas būdas, un neviens no jums vairs nepieprasīs nodevas, izņemot vienīgi tiesiskais Romas ķēniņš; un viņš prasa tikai divi vai trīs no simta. Ja jums, kas ir, tad jūs varat dot un ja jums nekā nav, tad jūs esat brīvi. Bet par to vairāk parunāsim vēlāk.

10] Bet tagad ejiet savās bez jumtu būdās; tur jūs atradīsiet ēdienu un apģērbu! Spēcinieties un apģērbjaties un tad nāciet atkal, un tad Es ar jums runāšu tālāko.”

133. ĒDIENA UN APĢĒRBU BRĪNUMS. APŽĒLOTO NABAGU LABĀS RUNAS. BĒRNIŅA KLUSAIS MĀJIENS. KUNGA VĀRDS UZ DEBESĪM. JĒZUS UN BĒRNIŅI.

1] Kad nabadzīgie to visu dzirdēja, viņi ticēdami pateicības pilni steidzās uz viņu pussagrautajām dzīvojamām mājām un nevarēja vien pietiekami nobrīnīties, ka atrada galdus klātus ar labu un bagātīgu ēdienu un tāpat arī visāda veida apģērbus vecam un jaunam, lielam un mazam un to abu veidu dzimumiem. Viens jautāja otram kā tas noticis, un neviens nezina otram dot kādu paskaidrojumu.

2] Bet kad viņi arī viņu ēdienu kambarus atrod labi apgādātus, sievas un bērni saka vīriem: “To ir darījis Dievs! Viņš, kas pilnus četrdesmit gadus tuksnesī lika lit mannai un tā uz akmeņiem un smiltīm, uz kuras neauga ne zāle, labi apgādāja savus bērnus, ka Viņš būtu gribējis pieļaut, ka mums nu jāmokās, kur mēs tagad kā vienmēr esam uz viņu lūguši!? Ak, tas ir noteikti — Dievs nekad neatstāj tos, kas uz Viņu lūdz!

3] Lielais ķēniņš Dāvids, kad viņš bija nelaimē, lūdza Dievu un Dievs viņa lielajā postā viņam palīdzēja, un vēl nekad nav ticis dzirdēts, ka Dievs nebūtu uzklaušījis tos, kas pie viņa meklē palīdzību; bet tas būtu nekad nebijis brīnums, ja šādā mūsu lielajā postā Dievs mūs nebūtu uzklaušījis. Jo Dievs vienmēr ir pilns mīlestības pret tiem, kas uz Viņu sauc: “Mīļais Tēvs!” Tādēļ arī no šī brīža mēs gribam Viņu mīlēt pār visu, visu, visu! Vienīgi Viņš ir mūsu Glābējs! Mūsu svētākais Tēvs caur Saviem eņģeļiem mums to Viņš ir sūtījis no debesīm!

4] Vecais vīrs, kas tieši piederēja pie šīs ģimenes, un pie kura vienmēr sanāca kopā viss ciems, lai dzirdētu viņa gudrību; jo viņš bija labi izglītots rakstos, saka: “Mani bērni, draugi un brāļi! Rakstos teikts: Es gribu Sev sagādāt slavinājumu no mazo un nepilngadīgo mutēm!” Un redzat, tas mums te ir mūsu acu un ausu priekšā! Mīļais Tēvs savā lielajā žēlastībā ir mūs uzskatījis un ir mums to darījis! Un tādēļ Viņam visa mūsu mīlestība un visa slava no mūsu zīdaiņu mutēm! Jo mūsu lūpu slavinājums nav pietiekami tīrs, lai būtu pilnīgi patikams Vissvētākajam; tādēļ Viņš Pats ir atvēris mūsu zīdaiņu mutes. Bet nu ejam ārā pie jaunā vīra, kurš mūs sūtīja mūsu mājās un noteikti labi zināja, ko Dievs mums ir darījis! Viņam vajag būt lielam pravietim, — varbūt pat Elijam, kuram vēlreiz jānāk pirms cerētā un jau sen kopā apsolītā Mesijas!”

5] Viens mazs bērns, kurš tikko bija sācis runāt, saka: “Tēvs! Kā, ja šis vīrs pats būtu tas Lielais Apsolītais?”

6] Kāds vecs vīrs saka: “Ak, bērns, kas nu tik skaidri atvēra tavu mēli? Jo tagad tu nerunā kā bērns, bet gan kā gudrais tempļi Jeruzalemē?”

7] Bērniņš saka: “To es nezinu, mīļais tēvs; bet, ka agrāk man bija grūti runāt un nu ļoti viegli, to es labi zinu. Bet kā tas nu spēj tevi pārsteigt? Mēs tak stāvam zem tīriem Dieva brīnumiem!”

8] Vecais, spiezdams bērniņu pie savām krūtīm, saka: “Jā, jā, tev ir taisnība! Tagad viss ir viens brīnums, un tu noteikti neesi maldījies, ja tu jauno vīru uzskati par Mesiju! Jo mums Viņš tas ir noteikti! Bet nu ejam ārā pie Viņa un Jehovas vārdā kā pienākas nesam Viņam mūsu pateicību! Jo Viņš pie mums acīmredzami ir ticis sūtīts no Dieva. Un nu steidzamies ārā pie Viņa!”

9] Viņi nu visi steidzas ārā pie Manis un bērniņi ir pirmie, kas nokrīt pie Manām kājām un tās slacina ar viņi nevainīgi tīrākām pateicības un prieka asarām!

10] Bet Es skatos augšā uz debessjumu un skaļi saku: “Jūs debesis! Skatieties te lejā un mācieties no šiem bērniņiem, kā jūsu Dievs un Tēvs grib tikt slavēts! Ak, tu radība, cik tu esi bezgala liela un sena, un cik neskaitāmi liels ir tavu gudro pilsoņu pulks, un tomēr tu nevēlies atrast ceļu uz tava Radītāja, tava Tēva sirdi, kā šie bērniņi! Tādēļ Es jums saku: “Kas nenāk pie Manis kā šie mazie, tas Tēvu neatradīs!”

11] Pēc tam Es apsēžos un apmīļoju bērniņus. Un mazais bērniņš uz veco, kas te pavisam nespēdams orientēties izsauca: “Kā? Kā tā? Kā mums tas jāsaprot?” — saka: “Tēvs, te ir vairāk kā Elija, vairāk kā tavs Mesija! Te ir pats Tēvs, labais Tēvs, kas mums ir atnesis maizi, pienu un apģērbu!”

12] Vecais sāk raudāt, bet bērniņš pieglauž savu galviņu pie Manām krūtīm, sāk tās skūpstīt un glāstīt un pēc kāda laika saka: “Jā, jā, es to dzirdu; šeit šajās krūtīs patiesi pukst labā Tēva sirds! Ak, ja tikai es arī to varētu skūpstīt!” Vecais saka: “Bet bērniņ, neesi tak nerātns!”

13] Es saku: “Kļūstiet visi tik nerātni, citādi jūs nekad nenonāksiet tik tuvu pie Tēva sirds, kā šie mīļākie bērniņi!”

134. PADOMS EVAŅĢĒLISTIEM MATEJAM UN JĀNIM. DIVPADSMIT APUSTUĻU AICINĀŠANA UN VIŅU PIRMĀ IZSŪTĪŠANA MISIONES DARBAM. SVARĪGS IZSKAIDROJUMS PAR TAGADĒJO EVAŅĢĒLIJU NO DIEVA GARA. EVAŅĢĒLIJU ORIGINĀLU PAZUŠANAS IEMESLS. AZIĀTISKO RELIĢIJU KODOLS. (MATEJA EV. 10:1–4)

1] Evaņģēlisti Matejs un Jānis pienāk pie Manis un Man saka: “Kungs, bet šim darbam gan jātiek pierakstītam; jo tas ir pārāk ārkārtējs un tīri dievišķīgs!”

2] Es saku: “Vai Es Ziharā neesmu darījis to pašu, vai tikai pirms pāris dienām Es Manu māju ne-

esmu tā apgādājis, kā līdzīgā veidā Mana mācekļa Mateja māju? Arī visu to jūs gribējāt pierakstīt un Es tam neļāvu notikt, tādēļ, ka tam Man bija spēcīgs iemesls. Kādēļ ar iepriekšējiem pavisam līdzīgam darbam nu pēkšņi jātiek pierakstītam? Lai tas nu paliek! Vienīgi Es vislabāk zinu, kas pasaulei vajadzīgs un tādēļ jums teikšu, kas un kad par kādu jaunu darbu jums atkal jāraksta! Un tava kārtā, mans brāli Jāni, vēl ilgi nepienāks.

3] Bet tagad Es no jums, Mani mīlie mācekļi, izvēlēšos dažus, kurus daļēji jau tagad izsūtīšu Izraēlas pilsētās tautām sprediķot par Dieva Valstību (Mt. 10:1). Sīmani Pēteri, tu esi tas pirmais; tu, Andrej, Sīmaņa brāli, esi otrs; tu, Jēkab, Cebedeja dēls, esi trešais un tu, Jāni, viņa brālis, esi ceturtais (Mt. 10:2); Filip, tu esi piektais; tu, Bartolomej, sestais; tu, Tom, septītais; un tu, muitniek Matej, esi astotais; tu, Jēkab, Alfeja dēls, esi devītais un tu, Reblan, kas saucies arī Tadejs (Mt. 10:3) esi desmitais; tu, Sīman no Kanas, esi vienpadsmitais, un tu, Jūda Iskariot, esi divpadsmitais (Mt. 10:4).

4] Es jums divpadsmitiem dodu varu, no cilvēkiem izdzīt netirus garus un izdziedināt visādas sērgas un citas slimības. Jums visur jāsludina Dieva Valstība, bet par zināmiem ārkārtējiem darbiem jums jāklusē!”

5] Pēc šīs izraudzīšanas divpadsmit izraudzītie mācekļi Man jautāja, uz kuriem nu viņiem tūlīt jādodas, pa kādiem ceļiem jāiet un par ko viņiem pirmām kārtām un galvenokārt jārunā.

6] Uz šiem jautājumiem Es viņiem devu sekojošu, plašu atbildi, kura tiem divpadsmitiem gan nebija sevišķi patīkama un šim uzaicinājumam viņi arī pilnīgi sekoja tikai pēc Manas augšāmcelšanās.

7] Bet šis uzaicinājums arī tika tā dots, ka tas galvenokārt attiecās uz laiku pēc Manas augšāmcelšanās, to, ka tiem divpadsmit, vai daudz vairāk tajā laikā visiem Manas Mācības izplatītājiem, tieši notika tas, ko Es tiem divpadsmit darīju zināmu.

8] Bet pirms Es pāreju uz plašo pavēli tiem divpadsmit, visa sīkākai izpratnei Man vajag pieminēt to, ka Evaņģēliji, arī Mateja un Jāņa, kā tie tagadējā laikā dažādās valodās atrodas jūsu priekšā, ir tikai PirmEvaņģēlija izvilkumi un tādēļ arī ne tuvu nesatur visu to, ko Matejs un Jānis ir pierakstījuši. Bet šur un tur tomēr nāk klāt vēlāko krājēju un pārrakstītāju nelieli pielikumi, kuri acīmredzami tikai vēlāk varēja tikt pierakstīti, kā, piemēram, šeit Mateja 10. nodaļā 4. pantā pie divpadsmit apustuļiem pie Jūda Iskariota stāv palīgteikums, un, proti, tas skan tā: “Kurš Viņu pēc tam nodeva.” Mateja izraudzīšanas laikā, kurš savu Evaņģēliju rakstīja Manā klātbūtnē, Matejs par to vēl neko nezināja un tādēļ arī šādu palīgteikumu nevarēja pievienot, tādēļ, ka tas notika tikai daudz vēlāk; to pēc tam vēlākos laikos ir izdarījis kāds pārrakstītājs.

9] Tādēļ kā ebreju, tā grieķu Bībelēs vienmēr priekšā stāv piezīme: “Pēc Mateja Evaņģēlija”, “Pēc Jāņa Evaņģēlija” u.t.t.

10] Tādēļ nevienam to nav jāuzskata par nepareizu, ja, lasot Mateju un Jāni, šur un tur sastop līdzīgas vietas, kuras īstais Evaņģēlists, laikā kad viņš rakstīja Evaņģēliju, nevarēja pierakstīt, jo šie caur viņiem pierakstītie fakti notika tikai daudz vēlāk. Bet šeit viss tiek attēlots stingrā kārtībā, un lai ar laiku no prātnieku puses netiek izteiktas nekādas aplamas piezīmes, tad šeit piemērotā vietā Es pieminēju šos apstākļus.

11] Bet kā iepriekš, tā arī šī vēstījuma laikā šur un tur būs paskaidrojoši papildinājumi, kas tādēļ ir jo nepieciešamāki, ka pie pārrakstīšanas daudz kas svarīgs nav ticis pilnīgi pareizi atzīmēts un daudz kas pārrakstītājam šķita par maz autentisks, tika pavisam nolikts pie malas. Tajā laikā daudz kas tika pierakstīts daļēji no aculieciniekiem, daļēji no tikai dzirdētā un tāpēc pavisam krietnam pārrakstītājam bija ļoti grūti visur palikt pilnīgi uzticamam patiesībai.

12] Un tā tie abi Evaņģēliji pēc MATEJA un JĀŅA, izņemot atsevišķus sīkumus, ir visvairāk tīri.

13] No kāda prāta kritiķa puses te gan varētu jautāt un teikt: “Kur tad ir nokļuvis īstais oriģināls? Vai tad uz Zemes tas nekur vairs nav sastopams un vai pie toreizējiem daudzajiem no Svētā gara caurstrāvotajiem cilvēkiem Dievam būtu bijis neiespējami PirmEvaņģēliju atkal celt dienas gaismā vārdu pa vārdam?”

14] Uz to lai kalpo atbilde: Pavisam vienkārša iemesla dēļ, lai īsā laikā ar tādām relikvijām netiktu dzīta elkdievība, oriģināli tika noņemti. Tas (elkdievība, izd.) tagad gan notiek pat ar neīstām relikvijām, kaut gan caur manu patieso un tīro mācību, nopietni brīdinot no farizeju rauga, tas ir stingri noliegts. Ņemiet tikai kādu vēsturiski pierādītu patiesu relikviju! Es jums saku, ar to daudz vairāk tiktu mudināts uz elkdievību, nekā ar tā dēvēto Svēto kapu Jeruzalemē, pie kura, izņemot apvidu, vairs nav pielīpis ne smilšu graudiņš patiesības. Tajā tātad ir rokām aptveramais iemesls, kādēļ visi oriģināli ir

tikuši aizvākti.

15] Bet, kas attiecas uz otro jautājumu, tad Gars, kas atradās oriģinālos, ir ticis pilnīgi saglabāts arī norakstos; bet burtam jau tāpat nav nozīmes, bet gan tikai vienam un tam pat garam. Vai gan starp Dieva gariem ir starpība jo nepieciešami Viņā Pašā, ja Tas kā viens un tas pats gars uz šīs Zemes darbojas bezgala daudzveidīgi dažādās formās, un vēl bezgala daudzveidīgāk uz kādas Saules? Redziet, tas tomēr vienmēr ir un paliek tas pats Dieva Gars!

16] Tā tas arī ir pie Mana Vārda pēc rakstiem. Lai arī ārēji tie var izskatīties cik nevienādi, bet iekšēji tie tomēr piepildīti no viena un tā paša Gara, un vairāk nav vajadzīgs!

17] Pie visa tā ņemat klāt vēl svešu nāciju reliģijas, kā, piemēram, turku, persu, indu, ķīniešu un japāņu! Cik ļoti tās atšķiras no tās reliģijas, kuras no visām debesu debesīm Es devu tikai bērniem, un tomēr arī tajās, kaut arī daudz dziļāk paslēpts, valda tas pats Dieva gars!

18] Bet, ka uz un bieži ļoti satrunējušā mizā, kura diemžēl no daudziem tiek noturēta par pašu koku, atrodami visādi netīrumi un visādi tārpi un insekti, kuri viņu slikto barību ņem tikai no mizas, to katrs, kuram vien ir tikai nelielas zināšanas par lietu dabu, atradis par viegli aptveramu. Jo tā kā miza izaug no dzīvā koka, bet dzīvais koks nekad no mizas, tad arī tai sevī ir kaut kas no koka dzīvības, un tādēļ ir aptverami, ka tajā un no tās tik daudzi tārpi un visādi insekti atrod, protams, tikai ļoti ārēju un iznikstošu barību.

19] Kari, vajāšanas un postījumi tiek vesti tikai uz trūcīgās un dzīvības skopās mizas, kamēr dzīvā koka koksne pie tam paliek svaiga un vesela. Tādēļ neviens dzīvais koks neraizējas par to, kas īstenībā notiek tomēr tikai nedzīvajā mizā; jo, ja malka tiks savākta, miza tiks aizmesta.

20] Šis starp paskaidrojums bija nepieciešams, lai turpmākais var tikt vieglāk un pamatīgāk aptverts. Un tā kā pagaidām par to nevar būt nekādu šaubu, tad mēs nu pavisam labā garastāvoklī atkal varam pāriet pie galvenās lietas.

**135. MUITNIEKA MATEJA RUNA VIŅA LĪDZ APUSTUĻIEM. KUNGA UZVEDĪBAS PADOMI VIŅA MISIJAS STRĀDNIEKIEM. JŪDA VĀRDU PĀRMAIŅA AR TOMU. SĪMAŅA NO KĀNAS JAUTĀJUMS PAR NAUDU. KUNGA RUNA PAR NAUDU UN PAR NAUDAS KUNDZĪBAS ĻAUNO LAIKU.
(MATEJA EV. 10:5–10)**

1] Kad Es tātad par Maniem mācekļiem un priekšgājējiem izvēlējos tos divpadsmit mācekļus, caur Manu roku uzlikšanu viņiem devu visādu varu un viņiem arī devu stingrus norādījumus, kas viņiem būtu jādara, tad tomēr tie visi divpadsmit izraudzītie Mani neatlaidīgi lūdza, ka Man viņiem būtu jādod kāds pilnīgs norādījums, kas viņiem būtu jārunā un jāmaca, kā viņiem jāizturas un kāds šur un tur būs viņu liktenis, jo viņiem visiem bija ievērojamas bailes no daudzajiem farizejiem un rakstu mācītājiem.

2] Vienīgi muitnieks Matejs bija nedaudz drosmīgāks un uz to divpadsmit izteiktām dažādām šaubām teica: “Ak, ko, es esmu grieķis; man viņi tik viegli neko nevar padarīt! Pie tam man ir veikla mēle un divas ļoti spēcīgas rokas un turklāt pēc pārliecinošiem dokumentiem esmu Romas pilsonis, pie kura neviens nekaunīgs jūds nedrīkst iedrošināties pielikt savas rokas, un tā es, mazākais atklāti, ar viņiem jau tikšu galā; bet no slepenām un ļaunprātīgām nodevībām mani pasargās mūsu Kunga un Meistara visuvarenais Gars, un tā man lielā daudzumā ir labākie ieroči, pat pret viss viltīgākiem ienaidniekiem un tātad nebaidos visu elli! Bet jūs visi pa lielākai daļai esat galilieši, kas nozīmē tik daudz, ka esat antitemplieši, un vairāk grieķi, nekā jūdi un romieši ir jūsu draugi; no kā pie šādiem apstākļiem arī jums jābaidās? Vispār mums visiem, kur runa ir par tik bezgala lielas un svētas lietas izvešanu, vajag būt drosmīgiem! Lai zeme sabrūk gruvešos; istam vīram, nāvi nicinot, vajag palikt stāvam uz gruvešiem un nešūpoties kā purva niedrei! — bet pirms šī lielā un svētā darba arī es esmu par izsmeļošiem un pilnīgiem norādījumiem; jo mums vajag labi zināt, kas mums būs jādara un jārunā!”

3] Pēc šīs muitnieka Mateja enerģiskās runas visi ieguva vairāk drosmes un viņiem sāka pilnīgi kņudēt plecos, it kā viņi jau mīļāk vēlētos aizlidot kā iet kājām.

4] Te Es nostājos viņu vidū un viņiem teicu: “Tātad esiet modri garā; Es tad nu gribu jums visu darīt zināmu un jums nenošlēpt neko, ko jums ir nepieciešams zināt.

5] Pie pirmās izsūtīšanas jūs gan nepieredzēsiet visu to, ko Es jums nu pavēstīšu; bet pēc tam, kad es iemiesots no šīs Zemes uzbraukšu Manās debesīs, lai Tēva mājās jums sagatavotu mūžīgas mājvietas, tad jūs pieredzēsiet visu to, ko Es jums nu izpauđīšu apvienoti tagadējam laikam un pilnai nākotnei.

Tādēļ esiet uzmanīgi un aptveriet to, kas ir tagadējam laikam un kas vēlākam!

6] Bet ko Es jums tagad teikšu, to vairāk vai mazāk pieredzēs arī visi, kuri pēc jums Manā Vārdā pilnīgi ies jūsu pēdās. Bet tev, rakstītāj Matej, tagad kā Garicimā vārdu pa vārdam jāpieraksta visu, ko Es tagad runāšu; jo tas nedrīkst iet pazušānā pasaulei, jo tā būs asa liecība pret to!”

7] Rakstītājs Matejs nu sagatavoja rakstīšanai un Es uz tiem divpadsmit saku:

8] “Pirmām kārtām tagad neejiet uz pagānu ceļu! Tas nozīmē:

9] Nestaigājiet kā pagāni ar spēku un izvairieties arī no zināmi pārāk palaidnīgām tautām; jo suņiem un cūkām jums nav jāsludina Evaņģēlijs par Dieva Valstību. Jo cūka paliek cūka un suns vienmēr kāri atgriežas atpakaļ pie tā, ko viņš ir izspļāvis. Tātad to es jums gribu teikt, kad es jums iesaku nestai-gāt uz pagānu ceļu.

10] Tātad nedodaties arī samāriešu pilsētās! Kādēļ? Es viņiem jūsu vietā un jūsu acu priekšā jau devu vienu apustuli un pirmkārt jūs viņiem neesat vajadzīgi, un, otrkārt, ja jūdi uzzinās, ka jums ar viņu ienīstākajiem ienaidniekiem ir kāda kopēja lieta, jūs pie jūdiem tiksiet sliktāk uzņemti. (Mt. 10:5) Bet visās malās drosmīgi ejiet pie Izraēla cilts pazudušajām avīm! (Mt. 10: 6)

11] Ja jūs pie viņiem nonākat, tad sprediķojiet viņiem saprotamā veidā, sakot un rādot, ka Debesu Valstība pie viņiem nu ir tuvu klāt pienākusi. (Mt. 10:7) Un ja viņi jūs uzklausīs un jūsu sprediķi pieņems, tad izdziediniet viņu slimniekus, šķīstiet spītālgos, — kur tas ir vajadzīgs, kā jums to rādīs Gars, miesā pamodiniet mirušos, bet pirmām kārtām itin visur garīgi! — (Izd. piez.: Matejs to nepierakstīja tādēļ, ka zem pavēles pamodināt mirušos galvenokārt jau tāpat ir saprotama garīga pamodināšana.)

12] Izdzieniet velnus un pasargājiet izdziedinātos no to iespējamās atgriešanās! Bet pirmām kārtām labi ievērojiet, ka par to nevienam neļaujiet sev ko maksāt! Jo par velti jūs to no Manis esat saņēmuši un tieši tā jums to atkal Manā Vārdā jādod!” (Mt. 10:8) — To Es toreiz piemetināju galvenokārt Jūdas Iska-riota dēļ, kurš te slepenībā pie sevis tūlīt sāka aprēķināt, cik daudz par vienu vai otru veikto palīdzību viņš liks samaksāt. Sevišķi par kāda cilvēka pamodināšanu no nāves, kas kādam bagātam būtu ļoti sva-rīgs, viņš gribēja prasīt tūkstots pfundus. Bet tā kā Es nodevēja sirdi tādu rēķināšanu acumirkli maniju, tad Es arī tūlīt izteicu augšējo piebildi, bet uz ko minētais, protams, savilka nedaudz skābu seju, kas ne-palika nepamanīts viņam iepretī stāvošajam Tomam, kurš nevarēja atturēties, neizteicis šo piezīmi: “Nu, nu, tu rādi tādu seju, kā tāds, kura augļotāja interesēm tiesa viņa rēķiniem pārvelk treknu svītru!”

13] Jūda saka: “Kādu es rādu seju, tas uz tevi maz attiecas! Beigās man pat par manu seju vajadzēs tev norēķināties?! Es tak tikpat labi esmu aicināts un izraudzīts, kā tu; ko tu mani nepārtraukti koriģē?”

14] Toms saka: “Es tevi nekorīgēju; bet pie zināmiem apstākļiem viens jautājums tev, cerams, tomēr būs atļauts? Kādēļ tad iepriekš, kad Kungs mums piešķīra visādu brīnumainu varu un radīja, kā mums tā jāpielieto, tu tik skābu seju nerādīji? Bet, ka Kungs teica, ka mums tas jādara par velti, tad tava seja tūlīt kļuva tik skāba kā etiķis; jā, kādēļ tad? Vai tevi sagraba krampis, kas tavus vaigus un pieri savilka tik skābās krunkās? Ja tev ir drosme, runā atklāti!”

15] Jūda Man saka: “Kungs, aizrādi tak viņam reiz; — citādi es vienmēr esmu pakļauts viņa piezī-mēm, kurām ar laiku nopietnībā vajadzētu mani aizvainot!”

16] Es saku: “Draugs, ja kāds kādam nevainīgam piedzejo kādu grēku, tad tas savā sirdī par to sme-jas; jo tā viņu no katra pārkāpuma tūlīt atbrīvo. Bet ja kādam cilvēkam, kaut arī kā nejauši, kaut ko pārmet, bet pie kā cilvēks tomēr nopietni ir vainīgs, — sakī, vai cilvēks savā sirdī arī smiesies? Ak, nē! Es tev saku: Šis cilvēks savā sirdī dusmosies uz to, kas viņam kā nejauši pārmeta viņa vainu, un nekad nekļūs viņa draugs! Tādēļ neizturies tā, citādi beigās tu pats atzīsti savu vainu!”

17] Kad Jūda šos vārdus dzird, viņš tūlīt rāda iespējami draudzīgu seju, lai sevi nenodotu esam kaut kur vainīgu. Bet Toms pie sevis saka: “Ak lapsa, es tevi pazīstu; man tu neizspruksi!”

18] Bet Sīmanis no Kānas jautāja un teica: “Kungs, bet kas mums jādara, ja par kādu dziedināša-nu kāds mums piedāvātu zeltu, sudrabu vai kalnu bronzu? Vai arī tad mums to nav jāpieņem? Ir tak daudzi nabagi, kuriem ar tādu naudu mēs tad varētu labi palīdzēt!” Jūda neuzaicināts pavisam atzinīgi piemetina, teikdams: “Jā, jā, tieši tādas ir arī manas domas! Ja par kādu sniegtu palīdzību kādam tiktu uzspiests zelts, sudrabs vai arī bronza, tad Sīmaņa no Kannas pieminētam mērķim tas tomēr gan būtu jāpieņem!?”

19] Es saku: “Ne tā, mani brāļi! Es jums saku: Jūsu jostās jums nav jābūt ne zeltam, ne sudrabam, ne bronžai; jo īsts strādnieks bez visa tā jau ir sava ēdiena vērts! (Mt. 10: 9) Bet kas negrib strādāt, ja viņam ir spēks darbam, tam arī nav jātiek ēdinātam! Jo stāv rakstīts: “Ar sviedriem vaigā tev būs nopel-

nīt tavu maizi!” Bet nekur nestāv rakstīts, ka tam, kas izvairās no darba, savs ēdiens jāsgādā caur zelta, sudraba un bronzas dāvanām! Bet vājiem, veciem un slimiem jau tāpat pēc likuma jātiek no visas draudzēs uzturētiem un labi aprūpētiem.

20] Bet jau tāpat par daudz drīz pienāks laiks, kur zelts, sudrabs un bronza valdīs cilvēkus un noteiks viņu vērtību pasaules priekšā. Bet tas būs ļauns laiks; tad ticības gaisma izdzisis un tuvākā mīlestība kļūs cieta un auksta kā bronza.

21] Tādēļ dodoties ceļā jums nu nav jāņem nekāda ceļasoma, arī ne divi svārkī un ne ceļa spieķis! Jo kā Es jau teicu, īsts strādnieks arī bez visa tā ir savas algas cienīgs!” (Mt. 10:10)

**136. JŪDA JAUTĀJUMI UN IEBILDUMI PRET CEĻOŠANU BEZ NAUDAS. KUNGA SVĒTAIS
PADOMS: “ESIET GUDRI UN BEZ VILTUS UN PILNI LĒNPRĀTĪBAS.” JŪDA IEBILDUMS UZ TO.
(MATEJA EV. 10:11–16)**

1] Bet Jūda jautāja un teica: “Kungs, tas viss būtu pareizi un pie zemniekiem mēs noteikti tiksim apgādāti arī bez naudas; bet mums tak noteikti vajadzēs iet arī pilsētās un tirgos, kur kādreizējā viesmīlība jau sen ir pilnīgi beigusies? Kā mēs tur iztiksim un ko iesāksim bez naudas?”

2] ES saku: “Ja jūs ejat kādā pilsētā vai kādā tirgū, tad apjautājieties (jo jūs tak zināt, ko jūs spējat), vai tajā ir kāds, kurš ir jūsu vērts un kuram ir vajadzīgs tas, ko jūs varat dot. Ja jūs kādu tādu esat atraduši, tad palieciet pie viņa, iekams jūs no turienes atkal dodaties kaut kur citur (Mt. 10:11)

3] Bet pats par sevi jau saprotams, ka jūs namu, kurā jūs ieejat, vispirms sveicināt (Mt. 10:12); jo patiesa mīlestība svešā namā vienmēr iet pieklājīgiem soļiem. Ja kāds nams, t.i., tā iedzīvotāji, ir jūsu cienīgi, tur pār viņiem nāks jūsu miers; bet ja tas nams nav jūsu cienīgs, tad miers atkal atgriezīsies pie jums (Mt. 10:13).

4] Un kur kādā namā tā iedzīvotāji jūs neuzņems, nedz uzklausīs jūsu runas, tad no tādas mājas, kā beigās arī no tādas pilsētas tūlīt izejiet un pat nokratiet pie jūsu kājām pielipušos pišļus, par reiz ļoti svarīgu liecību par viņiem! (Mt. 10:14). Jo pilnā patiesībā es jums saku: Sodomas un Gomoras zemēm soda dienā būs vieglāk ieiet citā pasaulē, kā vienai tādai pilsētai! (Mt. 10:15).

5] Redziet, Es jūs sūtu kā avis starp plēsīgiem vilkiem; tādēļ visur esiet gudri kā čūskas, bet pie tam bez viltus kā baloži, kas ir lēnprātības attēls (Mt. 10:16).

6] Uz to Jūda saka: “Kungs, pie šādiem apstākļiem mēs vispārībā darīsim maz laba! Ko te līdz kādreizējā pastarā tiesa garu pasaulē, kurai gandrīz neviens cilvēks vairs netic? Ja mēs no tavas mums nu dotās dievišķās varas pilnības, cik iespējams, asi un nepieciešams par plēsīgiem vilkiem cilvēkiem nevaram vai nedrīkstam piespriet Pastaro Tiesu, tad mēs tikpat labi paliekam mājās! Jo ja mēs tādu vilku, no kuriem sevišķi pārpilnas ir pilsētas, priekšā tikai nedaudz skaļi par Tevi liecināsim, tad mūs satvers, sasaistīs un aizvilks uz tiesas namu un tur par mums turēs stingru tiesu; un tad ja tiesa nav pārāk stingra, tomēr jūdu priekšā skolās mazākais šaustīs un beigās kā ārpus likuma esošus izgrūdis pilsētas priekšā. Patiesi, par tādu velti es vēlētos jau iepriekš pateikties! Ko te līdz visa gudrība, patiesība un pilnīgākais godīgums, kur kā pretstats tās aklajā dedzībā trako patvaļīgākā vara?

7] Ja ir kāda pilnīga taisnība un patiess taisnīgums, par ko tagadējai cilvēcei nav ne necīgākās jausmas, tad arī pie mums vajag derēt romiešu principam: “Lai visa pasaule iet bojā; bet tiek pielietots pilnīgs taisnīgums!” Patiess tikumus vienmēr atrod savu drošu algu; bet meli, naids, skopums un viss netaisnīgums vienmēr atrod savu nepielūdzamāko sodu! Ja mēs nu ar gandrīz vispārēji neģēlīgi sliktu cilvēci gribam kaut ko panākt, tad mums vajag izturēties tā, kā darīja eņģeļi ar Sodomu un Gomoru. Kas Tavā Vārdā mūs uzklausa un pieņem, tam būs Tavas žēlastības alga; bet kas negrib mūs uzklaust un uzņemt, pār to lai nāk posts! Bet kas grib mūs vajāt un vilkt pasaulīgās tiesas priekšā, pār viņiem lai no debesīm līst iznīcinoša uguns un dari ar viņiem, kā tā kādreiz darīja ar sodomiešiem!

8] Ja Tu, Kungs, pieļautu mums tā rīkoties, tad šai mūsu tagadējai misijai mēs arī noteikti panāksim labas sekas; bet ja ar pār mēru samaitāto cilvēci nedrīkstam tā rīkoties, tad visas mūsu pūles un darbs ir velts. Beigās mēs tiksim nomētāti ar akmeņiem un Tu Pats, ja tikai tas ir iespējams, tiks nonāvēts un mūsu neizmērojami daudzie pretinieki uzvaras apskurbuši smiedamies staigās pār mūsu liķiem. Un tas arī būs viss, ko mēs panāksim ar visu nelaikā labsirdību, piekāpību un lēnprātību. Īsi un labi, lai kaut ko panāktu ar Sātanu, vajag viņam vai nu parādīt, kas ir Kungs, vai kalpot viņam, ka kalpam, citādi tam visam nav nozīmes!”

137. KUNGA ATBILDE UZ JŪDAS PRIEKŠLIKUMU MISIJAS DARBĀ. JŪDAS DVĒSELE IR NO LEJAS. ZEMES DZĪVE GARAM DOD NĀVI. VĒSTURISKS ATSKATS UZ CILVĒKU VADĪŠANU. TAGAD IR (PATĪKAMAIS) LAIKS, KUR KUNGS NĀK MAIGĀ DVESMĀ. PAR MISIONĀRU CIEŠANĀM. TEKSTS UN JESAJA. MIERINĀJUMS APUSTUĻIEM. (Mt. 10:17–20)

1] Es saku: “Tādēļ kā tu esi cilvēks no šīs Zemes, tad tu arī runā kā cilvēks no šīs Zemes. Bet Kas no augšas ir lejā, Tas runā citādi, tādēļ, ka Viņš vienīgais saprot un ļoti labi zina, kas katrā laikā cilvēkam vajadzīgs, lai viņa gars top brīvs no visvarenības un Dieva dusmām un uz mūžību sasniedz patiesu patstāvību.

2] Jo šīs Zemes dzīve garam nedod ne tā dzīvību, ne brīvību, bet gan nāvi; bet šīs Zemes nāve ir gara dzemdējums mūžīgai dzīvībai un tā patiesi mūžīgai brīvībai.

3] Bet ja Es jau gribu runāt cilvēciski, tad Es tev saku, tas viss un vēl daudz vairāk ar cilvēci jau ir ticis darīts un saki sev pats, kur, pēc tavām domām, te ir tie zelta augļi!

4] Kas notika Noasa laikā, un cik daudzi šīs Zemes cilvēki caur to ir kļuvuši labāki, nekā viņi bija pirms Noasa? Kas drīz pēc tam notika Sodomā un Gomorā?

5] Un redzi, visi tagadējie pagāni, izņemot morus un sinitus galējos Austrumos, ir Lata pēcteči, līdzīgi arī daudzi pavisam dzīvnieciski mežonīgi kļuvušie skiti, kuri apdzīvo ziemeļu zemes; par kādiem tu viņus uzskati, neskatoties uz mācību, kuru saņēma viņu tēvs Lots?

6] Ej uz Ēģipti un pārbaudi tautas: cik daudz tās caur septiņām mocībām ir kļuvušas labākas! Ko visu darīja Mozus, ko dažs labs pravietis?

7] Par daudz ļauniem kļuvušiem jūdiem Jehova ļāva nožēlojami smakt babiloniešu jūgā četrdesmit gadus, ar viņiem apgājās sliktāk, nekā ar nastu nesējiem dzīvniekiem, viņi tika baroti ar cūku un suņu barību; jūdu mīlotās meitas no augstprātīgajiem babiloniešiem šaustītas un visādi mocītas dienu un nakti tika apkaunotas līdz nāvei, tāpat zēni un jaunekļi, kuri vispirms tika kastrēti. Ej un visiem augsniem un lepniem jūdiem jautā, cik daudz labāki viņi pēc tādas mācības ir kļuvuši!

8] Rādi man kādu laiku, kādu gadu, kādu mēnesi, kādu nedēļu, kādu dienu, kur Kungs ļauno cilvēci kā atsevišķi, tā vispārēji nebūtu pārmācījis!

9] Tādēļ tu ar savu padomu Man nāc daudz par vēlu; jo tas viss jau ir bijis un garīgam ceļam arī panācis to, ko ir panācis; bet cilvēku ārējām šīs zemes dzīvības attiecībām pamatu pamatā nevar un nedrīkst rasties nekāds jūtams efekts, jo vienīgi tādēļ no augšas arī nekad nekas netika pielasts.

10] Bet ja Es nu vēlreiz ar pārkonu un zibeni gribētu cilvēkiem pasludināt Evaņģēliju par Dieva Valstību uz Zemes, tad tam nolūkam Man nebūtu vajadzīgi jūs; jo te debesīs vēl būtu milzīgs pulks varēnu eņģeļu, kuri Dieva valstības izplatīšanu uz Zemes prot daudz labāk, nekā jūs.

11] Bet tagad ir pienācis laiks, kas tika rādīts Elijam, kad viņš uz kalna bija paslēpies grotā. Ne vētrā, ne arī ugunī, bet gan maigā dvesmā Jehova devās uz priekšu! Un tagad šīs pasaules grotas priekšā ir klāt šis Jehovas maigās dvesmas laiks! Tādēļ mēs arī negribam un nedrīkstam doties ceļā ne ar vētru ne uguni, bet gan pēc mūžīgās Dieva kārtības ar visu mīlestību, lēnprātību un pacietību! Bet jums nav jāatstāj bez ievēribas gudrību! Jo Es gan redzu, ka jūs nu dodaties kā avis starp plēsīgiem vilkiem; bet ja jūs esat gudri, tad jūs tomēr daudz ko paveiksiet!

12] Tādēļ sargieties no zināmiem cilvēkiem (vilkiem) un lai jums ar viņiem nav nekā kopēja, jo viņi ir tie, kuri jūs nodos un vedīs viņu rātsnamu priekšā un jūs arī šaustīs viņu skolās, — un tos jo drīzāk, ja jūs esat dumji un par maz gudri! (Mt. 10:17) Ja kāda avs atrodas uz mājas balkona, kur vilks viņu nevar sasniegt, tad, neskatoties uz visu savu asinskāri, vilks tai neko nenodarīs. Bet ja avs ir pādroša un iet lejā no drošā balkona, lai ienaidnieku aplūkotu tuvāk, tad tā ir viņas pašas vaina, ja viņa no vilka tiek saplosīta un aprīta.

13] Bet vēlāk, pēc tam, kad Es atkal būšu uzbraucis Debesīs, lai Tēva mājās jums sagatavotu mūžīgas mājvietas, jūs Mana Vārda dēļ gan vedīs firstu un ķēniņu priekšā, par liecību viņiem un pagāniem (Mt. 10:19), lai te nu arī piepildās, ko Jesaja, Mans pravietis visiem laikiem un Manai nu dībinātai valstībai uz Zemes ir pareģojis par muļķīgiem ķēniņiem. (Js. 32: 6-20- izd.)

14] “Ģeķis runā ģeķību, un viņa sirds dara blēņas, viņš dzen negantību un sludina viltīgu mācību par Kungu, ar to viņš izsalkušās dvēseles vēl vairāk mērdē badā un izslāpušam liedz ūdeni. Skopuļa valdīšana ir tīrs ļaunums; ja viņam nabagam jāspriež tiesa, viņam pietiek viltības, lai ar nepatiesiem vār-

diem dzītu postā tos, kas ir nabadzīgi. Bet īstiem valdniekiem būs arī karaliskas domas un viņi spriež taisnīgi.

15] Bet piecelieties, jūs lepnās sievas, un uzklausāt manu balsi! Jūs, meitas, kuras esat tik drošas, klausieties manu runu! Pēc gada un vienas dienas jūs drošās drebēsiet; jo ja nav vīnogu ražas, tad nebūs dota arī lasīšana. Bistieties, jūs lepnās sievas! Jo ir pēdējais laiks gurnus apsegt un apjozt!

16] Apraudās tīrumus, jā jaukos tīrumus, un auglīgos vīnogulājus; jo uz manas tautas tīrumiem augs ērkšķi un dadži, pie tam pār visiem priecīgās pilsētas prieku namiem. Pilis tiks pamestas un pūlis pilsētā vientuļš; tāpēc torņi un cietokšņi kļūs par mūžīgām alām pa prieku meža zvēriem, par ganībām ganāmpulkiem. Un tas tik ilgi, līdz pār mums tiks izliets gars no augšas.

17] Tad tuksneši kļūs par tīrumiem un tīrumi par mežiem. Un tuksnesī mājās taisnīgums uz tā auglīgā tīruma. Un taisnīguma auglis būs miers un taisnīguma labums būs mūžīgs klusums un drošība.

18] Te mana tauta dzīvos miera mājās, tātad drošas mājvietās un lepnā mierā. Bet gar mežu tomēr paliks krusa un pilsētas zemes virsū kļūs zemiskas.

19] Labi tad nu jums, ja jūs čakli sējat pie ūdeņiem; te jūs mierīgi varat ļaut iet ēzeļiem un vērsiem!”

20] Ja jūs tātad no šīs pasaules ļaunajiem nelgām tiksiat vesti un nodoti no Jesajas minētajiem nelgām ķēniņiem, tad neraizējieties par to, kas jums tur jārūnā un kā jāatbild! (Mt. 10:19). Jo jūs neesat tie, kas tur runā; bet gan Mans Gars, Tēva Gars ir Tas, Kas te runā caur jums! (Mt. 10:20)

21] Bet tas attiecas tikai uz iepriekš minēto otro izsūtīšanu, ko jūs izpildīsiet pēc Manas uzbraukšanas; bet tagad jums tieši tik grūti nebūs.

22] Jo kā pravietis nobeigumā saka, tā arī Es jums nu saku: labi jums, kas te sējat jūras krastos; jo uz šī pamata jūs pavisam droši varat ļaut iet jūsu ēzeļiem un vērsiem, t.i., jūsu čaklumam visam labam un patiesam, kam Es jūs esmu aicinājis un izraudzījis! Te jūs neatdursieties ne uz vienu nelgu ķēniņu un ne uz vienu lepmu un augstprātīgu sievu, bet gan uz nabadzīgiem, slimiem, apsēstiem, nolēmētiem, kurliem un akliem, un dabīgi vēl vairāk garā; ejiet pie viņiem un sprediķojiet viņiem Evaņģēliju par Dieva Valstību un dziediniet katru, kas tic, un nenoklusējiet viņiem Manus Vārdus.

138. PAREIZS JAUTĀJUMS: “JA MĪLESTĪBAS MIERA PILNĀ DEBESU SĒKLAS SĒJUMĀ UZDĪGST ŠĶELŠANĀS, KO TAD?” — “NERAIZĒJĪETIES, JA SĀTANS PRETOJAS!” JŪDAS VĒLREIZĒJAIS IEBILDUMS. KUNGA PADOMS UZTICĒTIEN UN BEZ BAILĒM IZPLATĪT EVAŅĢĒLIJU. (MATEJA EV. 10:21–33)

1] Sīmanis no Kānas saka: “Kungs, man ir vēl viens, mazākais man šķiet, ārkārtīgi svarīgs jautājums, uz kuru, pirms mēs vēl ejam, Tu varētu mums atbildēt mūsu prāta pamācībai un mieram. Es lūdzu Tevi, lai Tu vēlētos mani uzklausīt!”

2] Es saku: “Tavā sirdī Es tavu jautājumu gan lasu precīzāk, nekā tu to varēsi uzstādīt; bet tas lai tevi netraucē brāļu dēļ to skaļi izteikt! Jo jautājums patiesi ir ļoti nozīmīgs un īsta, nesamaitāta jūda cieņīgs. Tādēļ pasaki pavisam atklāti, kas tavu sirdi nospiež!”

3] Sīmanis no Kānas saka: “Nu tad, ja tā ir arī Tava griba, ka es runāju, tad visi mani labi uzklausiet! Bet jautājums ir tāds:

4] Mēs nu iesim pie tiem, kuriem mēs esam vajadzīgi. Mēs sprediķosim to, ko Tu uz kalna mācīji. Šī Tava Kalna mācība ir tīri dievišķa un tātad pār mēru patiesa un debešķīgi laba. Bet šī Mācība pa lielāki daļai ir tieši tas pretējais senajai Mozus mācībai.

5] Man ir pazīstamas gandrīz visas apdzīvotās vietas pie plašās Galilejas jūras un to iedzīvotāji bieži ne mazāk. Starp viņiem gan ir daudzi, kuri Pitagora dēļ jau sen pār bortu ir pārmetuši Mozu un visus senos praviešus; viņi Tavai jaunajai mācībai tieši nebūtu tik bīstami. Bet to starpā tur ir daudzas ģimenes, kuras, tā teikt, dzīvo un mirst par Mozu un īstenībā vēl vairāk par templi, — un vispār visvairāk vecāki, nekā viņu bērni, kaut gan nereti ir arī tieši otrādi. Ja nu kaut kur tādu stingru jūdu bērni pieņem Tavu daudzās vietās antitemplisko Mācību, bet viņu vecāki, iespējams, nē — kas no tā iznāks?

6] Vecāki bērnus pēc Mozus dēvēs par nepaklausīgiem un viņus nolādēs, — parādība, kāda pie tādām fanātiskiem jūdiem nebūt nav retums.

7] Ja tas neapšaubāmi mūsu acu priekšā notiks, ko tad mums darīt? Jo tas ir nešaubīgi pieņemams, ka tādi vecāki mūs vajās un nolādēs.

8] Pretējā gadījumā, tas, protams, varētu būt vieglāk, jo jau politisko likumu dēļ bērni nekad nevar kļūt viņu vecāku kungi. Tādā veidā mēs līdzās svētībai nu daudzkārt izsēsim arī šķelšanos, strīdus, dusmas, naidu un atriebību un no tūkstošiem tiksīm ienīsti, vajāti un pilnīgi nolādēti! Kas tādu zaudējumu vērsis par labu un kas no mūsu pleciem noņems tūkstoškārtīgus lāstus?”

9] Es saku: “Tas lai jums maz rūp! Redziet, no Debesīm nāk lejā ne tikai pavasara saules maigie, visu dabu atdzīvinošie stari, bet gan arī vētra, krusa, zibens un pērkons.

10] Saules starus gan slavē katrs, bet krusu, vētru, zibeni un pērkonu neviens nespēj slavēt, un ziema katram pienāk par ātru, — un tomēr ziema katram ir dziedinošāka, nekā pavasaris, un vētra, krusa, zibens un pērkons ir tikpat nepieciešami, kā maigie vakara blāzmas stari.

11] Es jums saku: “Tā notiks un tā vajag notikt, ka Mana Vārda dēļ viens brālis otru nodos nāvei, un tāpat tēvs dēlu, un bērni celsies pret saviem vecākiem un tos nonāvēs. (Mt. 10:21) Bet jums pašiem Mana Vārda dēļ vajag tikt ienīstiem no īstās pasaules, kāda tā tagad ir.

12] Bet kas no jums pie tā nepiedauzīsies, bet gan pastāvēs līdz galam, tas kļūs svētlaimīgs (Mt. 10:22) jo sātans savu laupījumu no ķetnām viegli neizlaiž! Vai jūs Mani sapratāt?”

13] Jūda saka: “Arvien labāk! Ja Dievs pavēlējis tādu pasākumu, tad šai misijai mums vajag iemantot katra naidu! Daudz laimes tādā kareivīgā laikā! Kas mūs ienīdīs, tie mūs noteikti tā uzņems un tā saglabās, kā karsta vasara sniegu! Kungs, ja tā ir Tava pilnīga nopietnība, tad es kā pavisam vienkāršs, bet tomēr nedaudz pieredzējis cilvēks, Tev saku: paliec kopā ar mums jau skaisti mājās; jo šī sēkla neuzdīgs un nenesīs augļus! — Klausies! Ja mēs tātad kādā pilsētā ar mūsu sprediķiem un darbiem panāksim tik daudz, ka mēs turpat no katra tiekam ienīsti kā nāve, ko mēs tad darīsim? Vai pie tam mums pavisam mierīgi vēl jālaiž sevi arī nonāvēt? Ja arī tas, — kas tad tālāk izplatīs Tavu Mācību? — Ak, padomā tak, ko Tu prasi! Gaišāko Debesu dēļ, vai tad Tu nesaproti, ka caur to Tu Sevi padari pavisam neiespējamu un Pats esi Savs lielākais ienaidnieks un vajātājs? Kur, kur visā pasaulē kaut kur ir kāds, kurš mani ienīstu vairāk par nāvi un pie tam klausītos manu sprediķi, kas viņa māju pilda ar visādu šķelšanos, naidu, dusmām un nāvējošu atriebību? Runā — kas tādā nenovēršamā gadījumā darāms?”

14] Es saku: „Tu vienmēr runā tā, kā tu to saproti; bet mēs runājam, kā mēs to saprotam. Tu visu saproti rupji pasaulīgi, kamēr šeit tiek runāts no debesīm garīgi.

15] Bet ja tev un kādam citam jau ir tik lielas bailes no cilvēkiem, tad no kādas pilsētas, kur jūs vajās, bēgat citā! Jo patiesi Es jums saku: Jūs vēl ilgi nebūsiat sprediķojuši visās Izraēlas pilsētās, iekams Es kā Cilvēka Dēls atkal nākšu pie jums (Mt. 10:23) kā Viens, Kas ikkatram viņa sirdī iededzinās sodību, postošu uguni un grēcinieka sirdī pamodinās ļaunu tārpu, un uguns nekad neapdzīsies un tārps nemirs; bet jūs tiksiet attaisnoti. Jo bēdas visiem tiem, kas jūs ir vajājuši un pie jums pielikuši savas rokas!”

16] Jūda vēlreiz saka: “Jā, ja mēs jau būsim nosīsti, tad Tu gan atnāksi. Bet ja Tu mums jau esi devis varu pār ļauniem gariem un spēku palīdzēt visās slimībās, kādēļ tad Tu vienlaicīgi mums nedod varu arī pār ļauniem cilvēkiem, no kuriem nereti kāds ir ļaunāks, nekā visi ļaunie gari, kuri kā parazīti jebkad viņu mājvietu ņēma cilvēku miesā? Dod mums varu izsaukt no zemes uguni zem to kājām, kuri mūs vajā, un īsā laikā mēs tev atgriežam visu pasauli!”

17] Es saku: “Vai tad tu gribi būt vairāk, nekā te ir tavs Meistars un Kungs? Bet Es jums visiem saku: Māceklis nav pārāks par savu Meistaru un kalps par savu Kungu (Mt. 10:24). Māceklim pietiek, ja viņš ir kā viņa meistars, un tāpat kalpam, ja viņš ir kā viņa kungs.

18] Bet ja jūs Meistars un Kungs, lai cilvēkiem uzspiestu Viņa Mācību, nepielieto ārkārtējus varas līdzekļus, kādēļ tas jāgrib Viņa mācekļiem un kalpiem? Bet ja pasaules cilvēki Mani kā kopš mūžības Kungu un mājas Tēvu dēvēja par “Belcebulu”, cik daudz vairāk viņi tā dēvēs jūs kā Manas mājas ļaudis! (Mt. 10:25)

19] Tā kā jūs viņus pazīstat, tad jums arī no viņiem nav jābaidās. Vai tad jūs domājat, ka Man būs apslēpts tas, ko viņi jums darīs? Es jums saku: Nekas nav tā apslēpts, ka tas Manā priekšā netiktu acīm redzams, un arī nekas tik slepens, ka Es par to nezinātu. (Mt. 10:26)

20] Bet tā kā Man nekas nevar palikt apslēpts, ko no jums pieprasīs un ko jums nodarīs, tad jums arī vienmēr būs klāt Mana palīdzība! Lauvene tak nepamet savus mazuļus un briesmu laikā par katru jauno, kuru viņai grib atņemt, liek ķīlā savu dzīvību; tā arī Es briesmu laikā tomēr pratīšu jūs aizstāvēt ar Savu dzīvību!?

21] Tātad nebaidieties no pasaules cilvēkiem! Ko Es jums mācīju naktī, to viņu priekšā runājiet dienā; un ko Es vienam vai otram no jums slepeni teicu jūsu sirds ausī, to tagad sludiniet uz jumtiem

(Mt. 10:27) un tātad neviens nebaidieties no visiem tiem, kuri gan līdzīgi kādam plēsīgam zvēram var nonāvēt cilvēka miesu, bet dvēseli, kura vienīgā dzīvo un kurai ir dzīvība, nespēj nonāvēt un viņai nodarīt ko ļaunu!

22] Bet ja jau jūs baidāties, tad daudz vairāk baidieties Tā, Kurš ir Kungs arī par jūsu dvēselēm un kad Viņš grib, viņam var dot sodību ellē. (Mt. 10:28) Un tagad jūs Viņu jau pazīstat, tā, ka Viņš ir tas, kas jums to nu saka!

23] Skatieties te mūsu priekšā; viens vēl apjūmts šķūnis! Redzat, kā uz jumta priedājas zvirbuļi; drīz viņi lido augšup, drīz atkal pilnīgi nokrīt lejā no jumta! Tirgū pārķ divus par artavu; cik niecīga tomēr ir viņu vērtība! Un tomēr neviens no viņiem nenokrīt zemē no jumta bez Debesu Tēva gribas! (Mt. 10:29)

24] Bet Es jums saku: Jūsu mati ir saskaitīti (Mt. 10:30) un bez Tēva gribas un ziņas neviens nenokrīt no jūsu galvas! Bet ja Tēvs tā rūpējas par tādām jums šķietami niecīgākām lietām, vai Viņš gan nerūpēsies par jums, kas jūs izplatāt Viņa Vārdu un Viņa žēlastību?

25] Tādēļ jūsu bailes ir veltīgas, un jums nekad nav jābaidās, jo jūs tak tomēr esat labāki, nekā ļoti daudzie zvirbuļi. (Mt. 10:31)

26] Tādēļ ejiet bez kādām bailēm un aplieciniet Mani cilvēku priekšā! Patiesi, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī es apliecināšu Tēva priekšā Debesīs! (Mt. 10:32) Bet kas no jums aiz tukšām bailēm cilvēku priekšā Mani aizliegts, to arī Es reiz debesīs aizliegšu Tēva priekšā Debesīs! (Mt. 10:33)”

27] Jūda atkal ņem vārdu un saka: “Tas viss ir ļoti gudri un skaisti runāts, un tas noteikti arī ir pilnīgi pareizi; bet ko tas viss līdz? Mācība gan ir brīnumskaista, tīra un patiesa — par to mums nav vajadzīgs zaudēt ne vārda —, arī Tavi darbi, mazākais, mums, kas šeit esam kopā, vairāk kā pietiekami liecina, Kas pamatu pamatā ir Tas, kas tos realizē. Bet zem dotajiem noteikumiem kā izturēties, Mācība kopā ar darbiem ne tikai diezin vai jebkad atradīs vispārēju piekrišanu un pieņemšanu, bet gan, tā kā tā katrā mājā, kur tā tiek nesta, izsauks tieši neatsaucību, tā vai nu uz stingrāko tiks vajāta, vai no valsts pilnīgi aizliegta, un mēs neko nepadēsim. Kas tad? Ja mēs kā laicīgi Tavas Mācības un darbu izplatītāji noteikti par daudz ātri tiksim vai nu nomētāti ar akmeņiem, vai nomaitāti ar zobenu, uguni, vai pat pie krusta, vai lauvu bedrē, kas tad stāsies mūsu vietā un izpildīs mūsu darbu?”

139. SVARĪGI DZĪVĪBAS UN IZTURĒŠANĀS PADOMI. KAS KAUT KO MĪL VAIRĀK NEKĀ KUNGU, NAV VIŅA VĒRTS! CĪŅA PASAULĒ IR VAJADZĪGA. BRĪNĪŠĶĪGS APSOLĪJUMS MĪLESTĪBĀ UZTICĪGIEM. (MATEJA EV. 10:34–39)

1] Es saku: “Es tev jau teicu, ka tu vienmēr runā pēc tava pasaules saprāta. Pasaulei dot viņas mieru nozīmē dot tai vēl vairāk nāvi, nekā tā jau tagad tai visā pārpilnībā ir.

2] Ja tev kādam jāpalīdz tikt pie acu gaismas, vai viņš kļūs redzīgs, ja tu viņam aci izrauj, jeb vai nolēmētais jebkad ies taisni, ja tu slimo kāju viņam nocērt, jeb vai mēmais sāks runāt, ja tu viņam liec nogriezt mēli, jeb vai mēris var tikt izdziedināts ar vēl vairāk mēri un degoša māja apdzēsta ar vēl lielāku uguni?

3] Redzi, tieši tā šajā laikā ir ar pasaules cilvēkiem! Garīgi viņi ir miruši un, izņemot dzīvniecisko dabas dzīvību, viņos sevī nav nekāda dzīvība. Viņu dvēseles ir tīri miesa un viņu gars ir tikpat kā miris un līdzinās gariem, kuri dus akmeņos un caur viņu tiesāto pastāvību saķēdē kopā citādi atraisīto matēriju, ka no tā tad akmeņi pieņem visādu veidu un formu; mīkstāku un cietāku, daži caurspīdīgu, daži necaurredzamu, un pēc tajos mājajošo garu dabas ir dažādi pēc krāsas.

4] Bet ja tu garus akmeņos gribi atbrīvot no to matērijas, vai tu to gan spēsi panākt ar remdenu ūdeni? Noteikti nē! Es tev saku: pie tādas maigas un mierīgas apstrādāšanas akmens paliks tikpat ciets, kā tas bija un ir. Te vajag nākt ļoti spēcīgai ugunij, ka caur to gari akmeņi sāk ļoti cīnīties; tikai tad viņi paši sarauj viņu matērijas saites un kļūst brīvi. Un redzi tā tam nu vajag būt arī šeit!

5] Kas kā uguns, cīņa, spēcīgs spiediens, smagi cieti sitieni garus akmeņi atbrīvo, tas arī pamodina garus par cietiem akmeņiem kļuvušajās cilvēku sirdīs un dara viņus brīvus, sevišķi vareno un bagāto sirdīs, kuriem ir dimanta sirdis, kuras nespēj mīkstināt nekāda laicīga uguns.

6] Tādēļ ievērojiet, ko Es jums saku: Atmetiet smieklīgi dumjos maldus, ka Es varbūt esmu nācis, caur jums, Maniem mācekļiem un kalpiem, pasaules cilvēkiem virs Zemes atnest mieru, bet gan Es nesu zobenu! (Mt. 10:34)

7] Saprotiet to labi! Es esmu nācis, lai vēl padevīgā dēlā izraisītu pretestību pret viņa tēva bieži pā-

rāk nelokāmo stingrību, pieticīgo meitu sanaidotu ar viņas valdonīgo māti un maigo vedeklu ar viņas skopo un nenovīdīgo vīra māti (Mt. 10:35). Jā, viņu pašu mājas ļaudīm jāklūst viņu ļaunākiem ienaidniekiem! (Mt. 10:36)

8] Patiesi, patiesi Es jums saku: Kas savu tēvu un savu māti mīl vairāk nekā Mani, nav Manis cienīgs; un kam ir dēli un meitas un viņus mīl vairāk nekā Mani, nav Manis cienīgi! (Mt. 10:37) Kas savu nastu, kaut tā viņu spiestu vairāk nekā romiešu nāves krusts, labprātīgi neliek uz saviem pleciem un neseko Man, tas jau pavisam nav Manis cienīgs, un viņam nav jāpieder daļai no Dieva Valstības. (Mt. 10:38)

9] Patiesi, Es jums saku: Kas vienmēr meklē šīs pasaules dzīvību un to viegli arī atrod, tas pazaudēs mūžīgo dzīvību un pastarā dienā drīz pēc viņa miesas atmešanas Es viņu nepamodināšu mūžīgai dzīvībai, bet gan metīšu ellē mūžīgai nāvei.

10] Bet kas pasaules dzīvību ne tikai nemeklē, bet gan aiz patiesas un tīras mīlestības uz Mani no tās bēg un to nicina, tas iemantos mūžīgu dzīvību (Mt. 12:39); jo pēc viņa miesas nāves viņa jaunās dzīvības Pastarā dienā Es viņu tūlīt atmodināšu garu pasaulē un ievēdīšu Manā mūžīgā Valstībā un viņa galvu greznošu ar mūžīgas neiznikstošas gudrības un mīlestības vainagu, un viņš tad kopā ar mani un visiem mūžam bezgalīgās Debess eņģeļiem mūžīgi valdīs pār visu dabas un gara pasauli!”

140. PAR MATERIĀLĀS UN GARA PASAULES LIELUMU. PAR DIEVA BĒRNU GODU UN AUGSTO MĒRĶI. “ESIET VĀRDA DARĪTĀJI!” KĀDA DIEVA VĀRDA VIENĪGI PATIESĀ PĀRBAUDE. DIEVIŠĶAIS NOSLĒPUMS CILVĒKĀ. (MATEJA EV. 10:40)

1] Sīmanis no Kānas jautā: “Kungs, vai Tu nevēlētos mums darīt zināmu, kur tad visā īstenībā ir Debesis, kurās dzīvo eņģeļi un cik lielas tās ir un cik liela gan var būt dabas pasaule, par kuru Tu pieminēji?”

2] Es saku: “Draugs, ja tu to nesaproti un neaptver, tu esi akls. Ja Es teicu, ka Debesis ir bezgala lielas, kā tu vēl vari jautāt par to lielumu? It visur Debess Valstība garīgi ir tieši tikpat bezgalīgi plaša, kā šī bezgalīgā pasaules telpa, no kuras tu ar tavām acīm pārskati tikai vienu neizsakāmi mazāko daļiņu.

3] Šī zeme, lielā Saule, Mēness un visas zvaigznes, kas tur, kur tās ir, ir ļoti lielas pasaules, dažas tūkstoškārt tūkstošs miljon reiz lielākas kā šī Zeme, — tas viss kopā attiecībā pret bezgala lielo dabas pasauli pēc lieluma un plašuma ne tuvu nav tik liels, cik mazākais rāsas piliens ir pret visu lielo pasaules jūru, kura tomēr ir tik liela, ka labs kuģinieks visas tās vietas neapbraukātu dubultā Metuzāla vecumā. Bet dabas pasaulei, kas te līdz šim jau ir radīta, tomēr ir kāda robeža, aiz kuras vēl atrodas kāda bezgalīga, mūžīga telpa, pret kuras visbezgalīgāko plašumu uz visām pusēm visas dabas pasaules viss iepriekš minētais Visums ir tieši kā viens acumirklis pret Mūžību.

4] Bet garu pasaule tad sevī ir tikpat bezgalīga kā mūžam nekur nebeidzamā telpa.

5] Bet, kaut gan telpai mūžam nekur nav beigu, un tā tad pilnīgākā nozīmē tā uz visām pusēm ir bezgalīga, tad tomēr telpas bezgalīgākos dziļumos un tālumos nav neviena telpas punktiņa, kur Dieva gudrības un varas Gars nebūtu tikpat klātesošs, kā tagad šeit šajā vietā starp jums. Patiesie Dieva bērni, kuri parādīs sevi caur patiesu mīlestību uz Dievu, svēto Tēvu kopš mūžības, un tikpat tīru mīlestību uz saviem tuvākiem, viņpasaulē lielajās Tēva mājās saņems varu un spēku nekad nepiepildāmo telpu arvien vairāk un vairāk piepildīt ar jaunām radībām.

6] Bet tagad jūs vēl esat par daudz akli un nevarat aptvert to, ko Es jums nu teicu. Bet to Es jums tomēr saku: neviena mirstīga acs nevar to saskatīt, neviena auss sadzirdēt un neviens laicīgs prāts jebkad aptvert, kas tos, kas kļūs tā cienīgi, sagaida viņpasaulē Debesu Valstībā!

8] Tādēļ esiet ne tikai Mana Vārda klausītāji, bet gan daudz vairāk darītāji!

9] Tikai no darbiem jūs reiz pazīsiet, vai vārdi, kurus Es jums esmu teicis un vēl saku, pie jums ir nākuši no cilvēka mutes vai no Dieva mutes.

10] Bet tāpat kā jums pašiem vispirms jābūt Mana Vārda pilnīgākiem darītājiem, ja jūs savās sirdīs gribat dzīvi uzzināt, kas ir Tas, Kas jums deva šo Mācību un mīlestības bausli, tāpat arī jums visus, kuriem sludināsi Manu Vārdu, jāmudina uz darbību; jo tik ilgi, kamēr Vārds paliek tikai smadzenēs, tam nav nekāda augstāka vērtība, kā ēzeļa tukšam brēcienam, kas arī no citiem tiek sadzirdēts.

11] Tikai, ja Vārds iespiežas sirdī, tad tas kļūst dzīvs, drīz sagrābj savā varā gribu, kas ir mīlestības centrs, un no tā visu cilvēku mudina darbībai.

12] Caur Tādu darbību tad vecajā cilvēkā top jauns cilvēks, un Mans Vārds tad kļūst patiesākā jauna miesa un asinis.

13] Un tikai šis jaunais cilvēks jūsos jums skaļi darīs zināmu, ka Mani vārdi patiesi ir Dieva vārdi, kuriem šodien un visos laikos ir tāda pat vara, spēks un iedarbība, kā kopš mūžību mūžībām; jo viss, ko jūs redzat, jūtat, saņemat, nogaršojat un dzirdat, pamatu pamatā nav nekas cits, kā Dieva Vārds.

14. Kas kopš Mūžības no Sevis pavēlēja būt pasaulēm, Saulēm un Mēnešiem un tos lika uz viņu tālajiem ceļiem, tas tagad jūs liek uz mūžīgas dzīvības jaunā ceļā!

15] Bet Es jums arī piemietinu, ka, kas jūs uzņem, uzņem arī Mani; bet kas uzņem Mani, tas uzņem arī To, Kas Mani ir sūtījis pie jums (Mt. 10:40), — kas jums labi jāsaprot!”

**141. MISIJAS UN IZTURĒŠANĀS PADOMI APUSTUĻIEM. PAR NEPĀRTRAUKTIEM
PRAVIETOJUMIEM UN ĪSTIEM UN NEĪSTIEM PRAVIEŠIEM. PIRMĀ APUSTUĻU NOSŪTĪŠANA
IZRAĒLAS APVIDOS. TĀLĀKAS GAISMAS APSOLĪJUMS LAIKAM PĒC APUSTUĻU
ATGRIEŠANĀS. (MATEJA EV. 10:41–42)**

1] (**Kungs**): “Es jums saku vēl vairāk: Jūs zināt to, ka tagad, tāpat kā visos laikos ir pravieši, un vienmēr līdz pasaules beigām viņi arī tiks doti pie visām Zemes tautām, kādas ticības tās arī būtu. Jo, ja arī visas saites starp debesīm un zemi jau ir saplosītas, vienīgi caur praviešiem tiek uzturēta kāda slepena saite, kuru saraut nekāda tumša vara nespēj.

2] Starp īstiem praviešiem gan bija, ir un vienmēr būs arī neīsti; vienīgi tas no Debesīm modināto praviešu lietas patiesīgumam kaitēs vai nu ļoti maz vai nemaz, tā kā īstie pravieši pasaules priekšā melotājus pārāk drīz atmaskos un viņi nekad neizbēgs debesu sodam.

3] Bet, ja patiesi pravietis nāks kādā mājā un tur kā tāds tiek uzņemts, tad tas, kas viņu kā īstu pravieti vai arī kā no kāda pravieša sūtītu pravieša vārdā uzņem, viņu uzklausa un sirdī godā viņa vārdus, tas viņpasaulē Dieva Valstībā saņem pravieša algu. Un kas taisnīgu uzņem taisnīguma vārdā, — t.i., ja viņš ir izdaudzīnāts kā taisnīgs un viņam taisnīgā vārds pienākas, jeb vai ja arī viņš par tādu nav izdaudzīnāts, bet tas, kas viņu uzņem, atzīst viņu par taisnīgu un kā tādu uzņem, bez kā viņu pārbauda, vai viņš gan ir taisnīgs —, tam reiz debesīs jāsaņem taisnīgā algu. (Mt. 10:41)

4] Un pie visa tā Es jums vēl piemietinu: Uzlūkojiet šeit šos mazos, kuri Mani mīlējami ir šeit ap Mani! Kas arī visniecīgākajam no šiem mazajiem Manā Vārdā sniedz tikai biķeri ūdens, mācekļa vārdā patiesi, Es jums saku, tāds niecīgākais darbs viņam nepaliks neatalgots. (Mt. 10:42)

5] Tagad jums ir viss, kas jums ir vajadzīgs tam, kam Es jūs esmu izraudzījis. Ejiet un visās pilsētās, kuras Es jums norādīju un tiem, kas tajās dzīvo, māciet pazīt Dieva Valstību un darīt, kā un ko Es nu jums esmu pavēlējis; jūsu alga nebūs niecīga.

6] Bet kad jūs Izraēlas pilsētās, kuru nav daudz, piekodināto paveiksiet, tad atkal atgriezieties atpakaļ pie Manis, lai Es jūs tad iesvētu dziļākos Dieva Valstības noslēpumos; jo jums jātiek dotam saprast tādus noslēpumus, kādi pieder Dieva Valstībai.”

7] Pēteris saka: “Kungs, vai mums vienā vai otrā pilsētā un tāpat arī tirgos un ciemos jādodas kopā visiem divpadsmit, vai atsevišķi katram par sevi?”

8] Es saku: “Tas atkarīgs no jums; bet labāk ir, ja jūs ejat, mazākais, divatā vai trijātā, lai viens otram var kalpot kā liecinieks; un ja jūs kaut kura Manā Vārdā divatā vai trijātā esat sapulcējušies un tādā kārtā mācāt un darbojaties, Mans Gars jūsos darbosies spēcīgāk.

9] Bet, ka jums jāpaliek kopā tieši jūsu pilnā skaitā, tas, pirmkārt, pavisam nav vajadzīgs, un, otrkārt, telpu un apgādes dēļ jums būs grūtāk kādā mājā atrast uzņemšanu. Tādēļ sadalieties vai nu pa divi un divi, vai pa trīs un trīs! Bet vispirms izvēlieties pilsētas, tirgus un miestus un viens otram dariet zināmu, kurās viens vai otrs grib darboties!

10] Caur to jūs vienlaicīgi varat uzstāties vairākās pilsētās, caur to iegūsiet daudz laika un tādēļ jo ātrāk varēsiet atkal atgriezties pie Manis. Ja jūs esat darbīgi, jūs viegli tiksiet galā septiņās nedēļās, arī vēl ātrāk. Bet tagad ejiet; jo te katrai stundai ir viņas vērtība!”

11] Jūda Iskariots saka: “Kungs, Saule jau gandrīz tuvojas rietam, diena vairs neturpināsies ne pusstundu, un no šejienes līdz visām apdzīvotām vietām ir tālu; līdz sasniedz tikai tuvāko ciemu, labi var paiet divas stundas. Vai tad nebūtu tikpat labi, ja mēs dotos ceļā agri no rīta?”

12] Es saku: “Nē, mans draugs, te katra minūte vilcināšanās rada briesmas! Šodien pēc Saules rieta

jūs tieši sasniegsiet kādu miestu, kas atrodas aiz kalniem pret rītiem, tur būs vajadzīga jūsu palīdzība, un tad jūs tur atradīsiet labu uzņemšanu; bet tur, kā arī citās apdzīvotās vietās, neuzturieties ilgāk kā trīs dienas! Bet līdz turieni palieciet kopā; bet norādītā miestā sadalieties!”

13] Pēc šiem vārdiem tie divpadsmit ātri devās ceļā, un šī sagrautā, bet caur Manu žēlastību brīnumaini par jaunu atjaunotā ciema iedzīvotāji deva viņiem līdz dažus ceļa zinātājus, kuri pa tuvāko ceļu veda viņus uz tirgu.

**142. NOSŪTĪTO APUSTUĻU PIRMAIS MISIJAS DARBS. SCĒNA AR RAUDOŠAJIEM
IEDZĪVOTĀJIEM UN ERODA NODOKĻU PIEDZINĒJIEM. PĒTERA LABIE UN NOPIETNIE
VĀRDI. DIEVA TIESA PĀR IZSPIEDĒJIEM. LABS MISIJAS PANĀKUMS. ATGRIEZTIE NODOKĻU
PIEDZINĒJI KĀ APUSTUĻU LABI LIECINIEKI.**

1] Kad pēc nepilnām divām stundām tie divpadsmit sasniedza augšā minēto miestu, viņi iedzīvotājus atrada pulciņos stāvam miesta vārtu priekšā vaimanājam, raudam un pār mēru žēlojamies; jo Eroda nodokļu piedzinēji miestā darīja savus nekrietnos darbus. Viņi izlaupīja mājas un maksāt nespējīgiem vecākiem atņēma viņu labākos un skaistākos bērnus, tos bērnus ar virvēm sasaistīja kopā kā teļus un uzmeta viņus uz saviem ar vēršiem iejūgtajiem nodokļu ratiem. Kad mācekļi šīs nekrietnības ieraudzīja, viņi savās sirdīs vērsās pie Manis.

2] Un kad viņi savās sirdīs skaidri dzirdēja vārdus: “Ko jūs te vēlaties, tam tūlīt arī jānotiek!” — Kad viņi to dzirdēja, viņi šī miesta ļoti noskumušajiem iedzīvotājiem teica: “Lai miers ir ar jums! Pie jums nāk Dieva valstība, Kuras izplatītāji Kunga vārdā mēs esam! Nāciet ar mums jūsu miestā, un mēs jums to lietu ar netaisnīgajiem un nežēlīgajiem nodokļu piedzinējiem nokārtosim!”

3] Iedzīvotāji saka: “Ak, tur jūs neviens neuzklausīs! Jo tie, kas te izspiež netaisnīgus nodokļus, nav nekādi cilvēki, bet gan mežonīgi, plēsīgi dzīvnieki, kur jums ļauni uzbruks.

4] Pēteris saka: “Mīlie brāļi, pieņemiet, ko mēs jums nesam, pārējo caur mums nokārtos Kungs! Bet zeltu un sudrabu no mums neceriet, bet kas mums ir, to jums no mums arī jāsaņem. Bet tagad steigšiem miestā, lai bērni pārāk ilgi necieš!”

5] Kad nu mācekļi kopā ar iedzīvotājiem nonāk apdzīvotajā vietā, viņi ierauga vairākus ratus, piekrautus ar visādām mantām, dažus ratus ar bērniem un vēl citus ar avīm un teļiem. Un nodokļu piedzinēji jau dod zīmi doties ceļā un nepiegrīž vērību sasaistīto bērnu kliegzieni un vaimanām.

6] Te Pēteris pieiet pie nodokļu piedzinēju priekšnieka un ļoti nopietnā tonī saka: “Nožēlojamais! Ar kādām tiesībām tu dari tādus briesmu darbus? Vai tad tu nezini, ka virs tevis dzīvo Visvarenais Dievs, Kurš tevi kopā ar taviem palīgiem var iznīcināt vienā acumirkli? Atstājies no tavas negantības, atdod visu atpakaļ, citādi tev nekavējoties jāredz pār tevi nākam visu Dieva dusmu bardzību!” Nodokļu piedzinēju priekšnieks Pēterim saka: “Kas tu esi, ka tu iedrošies tādā tonī ar mani runāt? Vai tu varbūt nezini, ar kādu varu es no Eroda, kas ir Romas ķeizara nomas ķēniņš, esmu apbruņots? Vai tu varbūt arī to nezini, ka es katru, kas man stājas ceļā, acumirkli bez kādas iepriekšējas tiesas varu likt nonāvēt? Tagad atkāpies atpakaļ! Vēl viens vārds, un zobena asmens ir tevi sasniedzis!”

7] Pēteris saka: “Nu tad, tā ka tu — kaut gan arī esi Jēkaba dēls — vairs neesi cilvēks, bet gan mežonīgs, plēsīgs dzīvnieks, tad lai tevi un tavus palīgus ķer Dieva tiesa! Jo es, kas tev to dara zināmu, esmu Dieva sūtnis, un tie, kas ir kopā ar mani, arī ir tie! To, ko tu gribēji nodarīt man, tādēļ, ka Dieva vārdā es tevi atturēju no briesmu darbiem, tu gribēji nodarīt Dievam; tādēļ tad lai tevi arī ķer Dieva tiesa! Āmen!”

8] Kad lielā dedzībā Pēteris tā pateica, no zemes pacēlās uguns, satvēra priekšnieku un vienā acumirkli to aprija. Kad viņa palīgi to redzēja, viņi tik ļoti izbijās, ka nokrita ceļos Pētera priekšā un apsoliņa darīt visu, ko tikai viņš vienmēr pavēlētu, ja viņš viņus tomēr tik briesmīgi nesodītu!

9] Pēteris saka: “Visus atbrīvojiet un tad mierā dodieties prom no šejienes. Bet lai jums nekad vairs nav prieks kādam Erodam tādi pakalpot, jo pie pirmā soļa uz to jums notiks tas, kas nu jūsu acu priekšā notika ar jūsu priekšnieku!”

10] Pēc šiem vārdiem nodokļu piedzinēji bērnus tūlīt atraisīja un atbrīvoja, tāpat arī visus lopus, kā: aitas, teļus un tā atdeva visu, ko viņi šajā vietā bija izspieduši, uz ko viņiem kopā ar Erodu nebija nekādu tiesību, jo šī apdzīvotā vieta jau kopš gada pie romiešiem bija izpirkta no Eroda, kā to līdzīgā veidā Eroda neierobežoto nodokļu dēļ bija darījušas vairākas apdzīvotas vietas. Bet Erods slepenībā sūtīja

sirotājus, lika atbrīvošanas dokumentus neatzīt un ar jaunu dokumentu saviem nodokļu piedzinējiem deva visu varu un ka par to viņš pie ķeizara pats atbildēs.

11] Pēteris nodokļu piedzinējiem tagad izskaidroja, kādu netaisnību viņi nodara saviem nabaga brāļiem, un viņi sāka Erodu nolādēt un paši sevi vainot, ka viņi bija tik akli pakalpot tādām tirānām.

12] Bet Pēteris sāka mācīt par Dieva Valstību, un redzi, visi nodokļu piedzinēji atgriezās un tagad, skaitā pie simts, sekoja Pēterim, un tas bija labs loms; jo tieši šie nodokļu piedzinēji tad kļuva ļoti darbiģi un daudz darīja pie ātrākas Manas Mācības izplatīšanas.

13] Bet šīs apdzīvotās vietas iedzīvotāji apustuļus pie sevis paturēja trīs dienas un pat Manā Vārdā lika sevi kristīt, jo apustuļi arī katru, kas prasīja kristību, ar ūdeni kristīja Manā Vārdā.

14] Uz to viņi no Manis gan vēl nebija saņēmuši nekādu pavēli, bet viņi zināja, ka tas nav pret Manu gribu.

15] Iedzīvotāji darīja visu, lai mācekļus iespējami labāk aprūpētu, un beigās nesa viņiem naudu, jo viņi, t.i., mācekļi, bija izdziedinājuši viņu slimniekus. bet mācekļi to nepieņēma, kā arī neko citu, par ko agrākie nodokļu piedzinēji ļoti brīnījās un teica: "Jūsu nekad nedzirdētā nesavtība vairāk nekā jūsu brīnumu darbi pierāda, ka jūs esat patiesākie Dieva sūtņi; jo šīs pasaules cilvēki ir pilni tumšākā savtīguma."

16] Jūda, protams, ļoti apmuls, kad viņš redzēja daudz naudas, kuru viņam piedāvāja; bet Toms vienmēr bija viņam līdzās, un tā naudas kārais mācekļis šoreiz neiedrošinājās to pieņemt, kas slepenībā viņam bija ļoti žēl.

17] Bet pēc trim dienām mācekļi sadalījās pa divi un divi, un kopā ar diviem gāja līdz arī desmit, piecpadsmit atgriezti nodokļu piedzinēji un mācekļiem ļoti pakalpoja; jo viņi bija drosmīgi un nepazīna bailes no cilvēkiem.

18] Tie divpadsmit nu darīja, kā Es viņiem biju pavēlējis, un viņiem visur ļoti veicās.

19] Bet ko tagad darīju Es, pēc tam, kad ar dotajiem norādījumiem biju nosūtījis tos divpadsmit mācekļus?

143. KUNGA DARBĪBA APUSTUĻU NOSŪTĪŠANAS LAIKĀ. TUVĀK PAR JĀNI KRISTĪTĀJU UN VIŅA ATTIECĪBĀM AR ERODU. JĀŅA KRISTĪTĀJA ŠAUBAS PAR JĒZU KĀ MESIJU. JĀŅA JAUTĀJUMS PAŠAM KUNGAM. KUNGA ATBILDE. (MATEJA EV. 11:1-6)

1] Kad mācekļi, kā nu pietiekami darīts zināms, atstāja vietu, kur Es viņiem devu norādījumus, tad Es te vēl uzturējos līdz Saules rietam, svētīju nabaga tautiņu un viņu bērņus, un tad arī Es kopā ar vēl daudziem mācekļiem, kuri bija ap Mani, devos tālāk pie Galilejas jūras pilsētās, kurās viens vai otrs mācekļis, kas bija palikuši pie Manis, bija dzimis un kur bija viņu mājas. Tur Es mācīju un sprediķoju to pašu, ko Es biju pavēlējis mācīt un sprediķot tiem divpadsmit, un visur izdziedināju slimos. (Mt. 11: 1)

2] Bet šajā laikā Jānis, kas pie Jordānas kristīja, no Eroda jau bija ticis iemests cietumā, un, proti, ar Jeruzalemes priesteru starpniecību, kuri, lai to panāktu, pie Eroda pielietoja daudz pūļu, jo viņi Jānim nekad nevarēja piedot, ka viņš viņus bija lamājis par „čusku perējumu” un „odžu dzimumu”. Bet paši viņi sprediķotājam tuksnesī neiedrošinājās ķerties klāt, jo viņi ļoti zināja, ka tauta viņu tur par lielu pravieti. Tādēļ viņi slēpās aiz Eroda, dabīgi, caur naudu un visādām tautas apspiešanas tiesībām, un Erods viņu apcietināja ar iegastu, ka viņš ir ārprātīgais, kas musina tautu, ļaužu galvas pilda ar visādām valstij bīstamām idejām un cilvēkus bieži padara trakus.

3] Bet pamatā Erodam bija mazsvarīgi, ko Jānis mācīja, bet gan tikai, ka caur to viņš guva labu ļaupījumu. Tādēļ Erods Jāni neturēja kādā ļoti stingrā apcietinājumā, un pret mērenu samaksu katru laida pie Jāņa cietumā. Pierādīti Kristītāja mācekļi par veselu nedēļu maksāja tikai vienu stateru, kamēr citiem par vienas dienas ilgu apmeklējumu vajadzēja maksāt veselu sudraba grasi.

4] Erods Jānim neaizliedza kādā lielā zālē, kas nu bija pārvērsta par lielu pilsoņu cietumu, sprediķot, cik vien viņš tikai varēja un gribēja, jo tas Erodam ienesa ļoti vairāk naudas.

5] Erods pats bieži gāja pie Jāņa un pat skubināja, ka viņam tieši tagad gūstā, kur viņš ir pasargāts no priesteriem un farizejiem, jārunā drošāk, nekā iepriekš Betānijas tuksnesī, un sevi dēvēja par Jāņa draugu un aizstāvi.

6] Garā Jānis gan zināja, ar ko viņam Eroda personā ir darīšana, bet viņš tomēr tādu izdevību izmantoja nu savā gūstā turpināja sprediķot, un viņa mācekļiem pie viņa bija brīva ieeja, protams, pret

niecīgu atlīdzību — vienu stateri nedēļā. Tempļa priesteriem, ja viņi gribēja nokļūt pie Jāņa, vajadzēja maksāt pfundu, un, ja viņi Erodam jautāja, kādēļ viņš ļauj Jānim cietumā turpināt sprediķot, tad viltīgais lapsa Erods atbildēja: “Es to daru aiz slepenas valsts gudrības, lai caur to iepazītu visus šī pār mēru valstij bīstamā cilvēka piekritējus!” Pēc tādas atbildes priesteri Erodu pār mēru slavēja un apdāvināja ar daudz zelta, sudraba un dārgakmeņiem; jo pie sevis viņi domāja: “Tas ir īstais virs, kuru mums vajag ar visiem spēkiem atbalstīt, viņš ir aicināts, novākt no ceļa visus praviešu salašņus.”

7] Bet Erods, pēc dzimuma grieķi, interesēja tikai nauda, un viss cits viņam nemaz nerūpēja. Līdzās naudai kāda vērtība viņam bija tikai ļoti skaistām piegulētājām. Par prieku viņam viņš pat varēja kļūt nežēlīgs, ja viņas to vēlējās; bet citādi bez naudas neviens pie viņa nekad neko nepanāca, — bet par naudu viņš bija gatavs uz visu.

8] No šī patiesā Eroda raksturojuma katram noteikti viegli būs skaidrs, kā Jānim viņa gūstā ap viņu varēja būt viņa mācekļi un kā caur saviem mācekļiem tāpat kā caur citiem cilvēkiem, kuri viņu bieži apciemoja, viņš varēja uzzināt par Manu darbību Galilejā.

9] Tā ka, Jānis cietumā dzirdēja, kā Es mācu un darbojos, tad viņš tūlīt pie Manis sūtīja divus savus pārbaudītākos mācekļus (Mt. 11:2) un caur viņiem lika Man jautāt: “Vai Tu esi Tas, Kuram te jānāk, jeb vai mums vēl jāgaida uz kādu citu?” (Mt. 11:3)

10] Te jautās un teiks: “Kā bija iespējams Jānim, kas vispirms par Mani deva lielāko un spožāko liecību, nonākt pie tāda jautājuma?” Tam, kas spēj domāt tikai sprīdi virs materiālā, šis iemesls ir ļoti vienkāršs un pat ļoti dabīgs.

11] Laikā, kad viņš Mani iepazīna, Jānis domāja un toreiz arī pilnīgi saprata, ka Es nekļūdīgi esmu tas solītais Mesija un ka tikai caur Manu parādīšanos visa jūdu tauta jau ir tikpat kā pilnīgi atbrīvota un visa pasaules vareno vara uz mūžību beigusies. Bet kad viņš nokļuva cietumā un dienu no dienas vairāk pārlicinājās, ka pasaules vareno vara ar Manu parādīšanos ne tikai nav izbeigusies, bet pat palielinājusies, tad arī Jānis sevī pavisam klusu un lēnām sāka šaubīties par Manu īstenumu.

12] Jo viņš pie sevis domāja: “Ja šis Jēzus no Nācaretes patiesi ir Apsolītais, Dzīvā Dieva Dēls, kā Viņš mani nu var atstāt nelaimē un neatbrīvot mani no cietuma, un kā viņš varēja pielaist, ka es nonācu cietumā?”

13] Bet no tiem, kuri viņu apciemoja, viņš tomēr atkal dzirdēja, kādus es veicu nedzirdētus darbus, un tad viņš pie Manis nosūtīja divus savus pārbaudītākos mācekļus, kuri Man uzstādīja augšā minēto jautājumu.

14] Bet Es, tā kā Es ļoti labi sapratu iemeslu, kādēļ Jānis lika Man tā jautāt, uz to mācekļiem pavisam īsi atbildēju un viņiem teicu: “Ejiet un sakiet Jānim, ko jūs redzat un dzirdat (Mt. 11:4): Aklie redz, tizlie iet, spitālīgie top šķīsti, kurlie dzird un mirušie ceļas augšā, un nabagiem tiek sludināts Evaņģēlijs. (Mt. 11:5) Bet svētīgi ir un būs tie, kas pie Manis neapgrēcinās!” (Mt. 11:6) Te abi mācekļi nezināja, kas viņiem Man būtu jāatbild.

144. KUNGA MĀJIENI PAR JĀŅA DARBĪBU UN KĻŪDU. JĒZUS UN JĀNIS KĀ SAULE UN MĒNESS.

“VIŅAM VAJAG PIEAUGT UN MAN IET MAZUMĀ!” KUNGA LIECĪBA PAR JĀNI: “VIŅŠ IR VAIRĀK KĀ PRAVIETIS, VIŅŠ IR ELIJA!” (MATEJA EV. 11: 7–14)

1] Tikai pēc kāda laika vecākais no viņiem Man jautāja, kādēļ tad Jānim tomēr vajag smakt cietumā, pie kam viņš tak Dieva un cilvēku priekšā nekad nav nogrēkojis.

2] Es saku: “Ja viņš to gribētu, viņš varētu arī būt brīvs! Mēness naktij gan dara labu pakalpojumu; bet ja tas arī līdzās Saulei grib strīdēties par savu rangu, it kā tā gaisma arī dienā līdzās Saulei būtu tik svarīga kā Saules, te Mēness ļoti maldās. Jo, ja reiz Saule ir te, tad Mēness mirdzums Zemei pavisam nav nepieciešams. Vai jūs to saprotat?”

3] Ja Jānis, kad pie Jordānas Es nācu pie viņa, Mani skaidri pazina, kas gan viņam pavēlēja, ka viņam nebūtu Man jāseko? Viņš palika savā tuksnesī un vienmēr bija stingrākais grēku nožēlotājs, — un tomēr nekad tak nebija grēkojis. Kādēļ tad viņš to darīja? — Viņš pats sevi nodeva Erodam; tagad lai viņš lūko, kā ar lapsu tiks galā!

4] Bet sakiet viņam arī, ka Es neesmu nācis, varenajiem atņemt laicīgo varu, bet gan, viņus apliecināt viņu valdnieku krēslus. Bet kas ar Mani vēlētos tiesāties, tas izturēs grūtu cīņu!”

5] Bet kad tie abi mācekļi no Manis saņēma un dzirdēja tādus vārdus, viņi neko vairs neatbildēja

un tūlīt devās ceļā atpakaļ pie Jāņa Jeruzalemē un viņam tos tūlīt arī darija zināmus.

6] Bet Jānis sīta sev pie krūtīm un teica: “Jā, jā Viņš ir tas, Viņam ir taisnība. Viņam vajag augt un man iet mazumā un šai pasaulei mirt.”

7] Apdzīvotā vietā Sebā, kas kā zvejnieku miestniņš atradās pie Galilejas jūras, tās daudzie iedzīvotāji, kā arī tie, kuri no daudzām vietām Man līdz turieni bija sekojuši, ļoti brīnījās par Jāni Kristītāju un teica: “Kā tas bija iespējams, ka viņš varēja tā nogrēkoties? Jo tas, ka viņš Tev, ak, Kungs, nesekoja, kur viņš tak Tevi pazina, tas tad tomēr bija galvenais grēks, kuru viņam tagad vajag nožēlot?! Kungs, vai mēs darām nepareizi, ja mēs tā spriežam?”

8] Bet Es viņiem atbildu un saku: “Ja naktī pilnā gaismā spīd Mēness, tad visi iet ārā, apbrīno tā gaismu un par to priecājas; bet ja tad nāk Saule, kad pie debesīm vēl spīd Mēness ļoti vārais mirdzums, tad visi no Mēness novēršas, savas acis vērs uz vareno Saules gaismu un to cildina katrā gaismu dodošā rasas pilienā. Jo ūdens piliens Saulē mirdz vairāk, nekā naktī desmit Mēneši.

9] Bet vai Mēness tādēļ nogrēkojas, ka tas dienā tiek no Saules padarīts nespožs, un ka vērotāja acīm pat rasas piliens ziedo vairāk gaismas, nekā viss Mēness?

10] Es jums visiem saku: kam ir ausis, tas lai dzird! Arī Cilvēka Dēls ir saule un Jānis ir tās Mēness. Mēness gan mirdz jūsu gara naktī un iepriekš liecināja par gaismu, kas tagad ir pie jums atnākusi jūsu tumsā un jūs vel vienmēr to nepazīstat; bet kad nu šī Mēness gaisma top blāva, tā kā starp jums mirdz dienas Saule, kā tad jūs varat to pieminēt kā grēku?

11] Patiesi, Es jums saku: “Kopš uz šīs Zemes, no Ādama līdz šim laikam pastāv cilvēki, neviena šķīstāka dvēsele nav apdzīvojusi un atdzīvinājusi miesu!

12] Bet tagad Es jums visiem jautāju, tā kā starp jums nav neviena, kas nebūtu gājis tuksnesī, kur Jānis sludināja un kristīja, — jūs visi dzirdējāt viņa sprediķus un lielākā daļa no jums arī ļāvušies kristīties — : Ko tad jūs gājāt tuksnesī redzēt?

13] Vai jūs it kā gribējāt redzēt niedru, kuru vējš spēj šurp un turp locīt? (Mt. 11: 7) Vai arī jūs gājāt tādēļ, lai redzētu kādu cilvēku mikstās drānās? Redziet, tie, kuri nēsā mikstas drānas, dzīvo ķēniņu namos, bet ne neauglīgā tuksnesī pie Betaboras! (Mt. 11:8) Vai arī jūs gājāt, lai redzētu kādu pravieti?

14] Jā, Es jums saku: Jānis ir vairāk nekā pravietis! (Mt. 11:9) Jo viņš ir tas, par kuru stāv rakstīts: Redzi, pirms Tevis Es šeit sūtu Manu eņģeli, kuram pirms Tevis jāsagatavo Tavs ceļš!” (Mt. 11:10) Vai tagad jūs nomanāt, kas viņš ir?

15] Patiesi, Es jums saku vēl skaidrāk, nekā Es jums to jau teicu iepriekš: Starp visiem, kuri kopš sākuma ir tikuši dzemdēti no sievietēm, nav neviena, kas būtu lielāks nekā šis Jānis Kristītājs; bet tomēr Es jums arī saku, ka no šī laika mazākais Debesu valstībā būs lielāks, nekā viņš. (Mt. 11:11)

16] Bet arī to labi ievērojiet: No Jāņa Kristītāja laika līdz mūsu dienām un turpmāk Debesu Valstība cieš uzbrukumus un varas lietotāji to sagrābi savās rokās. (Mt. 11:12)

17] Visi pravieši un kā arī Mozus bauslība pravietoja līdz Jānim (Mt. 11: 13). Pirms Manis viņš bija pēdējais pravietis.

18] Ja jūs to gribat pieņemt, tad tieši šis Jānis te ir Elija, kuram bija vēlreiz jānāk, t.i., pirms Mesijas! (Mt. 11: 14). Viņš tad arī ir atnācis un pareģoja par Mani un sagatavoja Man ceļu, kā jūs paši to pieredzējāt. Sakiet tagad, vai nu jūs labi zināt, kas ir Jānis?”

**145. JĀŅA KRISTĪTĀJA GARS UN DVĒSELE. “ES ESMU TAS CEĻŠ UN TĀ DZĪVĪBA.” JĀŅA KĀ
PRAVIEŠA AICINĀJUMS UN INDIVIDUĀLĀ BRĪVĪBA. PAR JAUTĀJUMA BŪTĪBU. PAR NOŽĒLAS
PILNU GRĒCINIEKU UN DEVIŅDESMIT DEVIŅIEM PAŠTAISNIEM.**

1] Cilvēki saka: “Kungs! Ja tā, tad tas tomēr ir netaisni, ka Tu viņu tagad atstāj cietumā! Spriežot pēc Tevis veiktajiem darbiem, kurus, izņemot Dievu, gan nespēj veikt neviens cilvēks, Tev tak noteikti būtu viegli Kristītāju atbrīvot, tā kā viņš strādāja Tev! Kungs, tas Tev gan būtu jādara un tagad Jāni nebūtu jāpamet!”

2] Es saku: “Kas pats nāk, panāk vairāk, nekā, ja viņš sūta kādu sūtni vai vēstuli. Jāņa gars ir liels un lielāks, nekā visi gari, kuri jebkad uz šīs Zemes ir darbojušies miesā; bet viņa miesa pieder pie šīs Zemes un no tās vājuma arī radīja vāju dvēseli, un tā ir labi!

3] Jo kāds tik spēcīgs gars gan ir spējīgs kādu vāju dvēseli izaudzināt par spēcīgu, bet Jāņa miesa un dvēsele ir vāja. Tādēļ savā vietā viņš vienmēr sūtīja sūtņus, un tad sūtņi un vēstules nekad nepanāca to,

ko tad panāk paša persona, kurā dvēsele un gars mājō.

4] Jo Es pēc Manas gribas nevienam nedrīkstu un nevaru uzspiest Manu spēku un varu, ja vien tad kāds pats nāk un to sev ņem, jo no Manis nevienam nekad netiks liegts sev ņemt ko viņš grib, dzīvību vai tiesu un kādam labam mērķim arī Manu varu un spēku.

5] Bet kas pats te nenāk, tam nekas netiek dots, — izņemot žēlastības gaismu, caur kuru viņš šeit vai viņpasaulē lai atrod ceļu pie Manis un ceļā saprot, ka Es Pats esmu ceļš uz dzīvību un Pati Dzīvība.

6] Jānis gan kā neviens kļuva pilnīgs savas miesas meistars. Viņš savā priekšā redzēja pestīšanu un tomēr nevēlējās to vilkt pie sevis. Kādēļ tad ne? Vai tam varbūt vajadzēja tā būt?

7] Te jūsu priekšā stāv Tas, Kurš tur, kur tam tā vajag būt, izrunā: “Vajag!” Bet Viņš jums arī saka, ka Jānim Viņš nekādu “Vajag” nav izteicis.

8] Ka viņš cilvēku dēļ bija aicināts pirms manis sataisīt ceļu, tas zināmā mērā bija “Vajag”, bet aiz kā arī vēl paslēpta atrodas mūžīga brīvība, bet ko jūs jūsu miesā nevarat aptvert; bet, ka viņš, kad viņš Mani redzēja un pazina, nebūtu drīkstējis Man sekot, te nebija nekāds “Jābūt” un vēl mazāk kāds “Vajag”. Te viņa gars uzklausīja dvēseles protestu, tādēļ arī šaubījās par Mani un tādēļ jau otro reizi sūtīja pie Manis sūtņus. Kas te jautā, tas vēl nav skaidrībā; jo katrs jautājums izsaka vai nu tīru nezināšanu, vai par to, ko zina, kādas šaubas, vai tas, ko iepriekš zina, ir patiesība. Ja Jānis būtu pilnīgā skaidrībā, tad viņš nesūtītu pie Manis nekādus sūtņus.

9] Pirms viņa gan neviens cilvēks nekad nav vedis tik stingru dzīvi — jo ja viņš miesā jūta kādu dziņu, viņš dienām ilgi neko neēda un nedzēra un bija lielākais grēku nožēlotājs uz Zemes, bez kā jebkad ir grēkojis-; bet tomēr es jums visiem saku: viens Grēcinieks, ja viņš labojas un savā sirdī pilns mīlestības nāk pie Manis, stāv augstāk, kā Jānis!

10] Jo kas Man saka: “Kungs, es esmu grēcinieks un neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem manas mājas jumta!” Man ir mīļāks, nekā deviņdesmit deviņi taisnīgie, kuriem grēku nožēlošana nav vajadzīga un savās sirdīs tādēļ slavē Dievu, ka viņi nav grēcinieki un tādēļ ir labāki, nekā lai cik niecīgs grēcinieks. Es jums saku: Manā valstībā viņa alga nebūs nekāda sevišķa!

146. MUITNIEKA KISJONA ATGRIEŠANĀS. PIEMĒRS PAR KUNGA LABVĒLĪGO UN ŽĒLSIRDĪGO ŽĒLASTĪBU. FARIZEJU UN NOCIETINĀTO JŪDU DUSMAS. VIŅU DIALOGS.

1] Kad Es šo runu beidzu, no ļaužu pūļa pie Manis pienāca viens muitnieks, kura sirds jau ilgi kvēloja Man, kaut gan viņš apzinājās dažus labus grēkus. Viņš Manā priekšā nokrita uz sejas un teica:

2] “Ak Kungs! Šeit Tavā priekšā putekļos guļ viens, kas gan ir liels grēcinieks, bet tomēr iedrošinās Tevi pār mēru mīlēt. Redzi, Kungs, ir jau vēla pēcpusdiena; ja es būtu cienīgs, ka Tu vēlētos nākt zem manas mājas jumta, es labprāt vēlētos Tevi un Tavus mācekļus lūgt pie galda! Es un mana māja Tev esam pārāk netīri un grēcīgi, bet manā virtuvē ir pagatavoti tīri ēdieni un dzērieni. Parādi man nabaga grēciniekam žēlastību, ka es caur tīrām rokām drīkstu Tev te nogādāt ēdienu!”

3] Es saku: “Kisjon, piecelies, Es kopā ar tevi došos tavā mājā un baudīšu pie tevis pusdienas! Tavam namam atnākusi liela svētība, nevis tavu grēku dēļ, bet gan tavas patiesās mīlestības un pazemības dēļ. Tādēļ arī visi tavi grēki tev tā ir piedoti, it kā tu nekad nebūtu grēkojis!”

4] Tad muitnieks Kisjons piecēlās un Es kopā ar viņu un daudziem mācekļiem gāju viņa namā. Skaitā vairāk nekā simts tur atrada labu apkalpošanu un netrūka labāko vīnu.

5] Bet, izņemot Manus mācekļus, no visām Galilejas un arī Jūdejas vietām bija sapulcējušies vēl daudz ļaužu, kuri Mani pavadīja līdz Kisjona mājai un Kisjons, tādēļ kā Es biju pie viņa un mājā vairs nebija vietas, lika ārā pasniegt maizi un vīnu.

6] Dabīgi, ka pie tādiem apstākļiem nekad netrūka farizeju, kuri no Kapernaumas Man visur sekoja. Tā, ka viņi nu vēlreiz redzēja Mani isti liksmi un priecīgi ēdam un dzeram, un ka Es pie lielā galda grēkus nožēlojušam muitniekam, — kurš no jūdiem tika uzskatīts kā liels grēcinieks — visā draudzībā arī sniedzu Manas rokas un pat dēvēju viņu par Manu mīlu draugu, tad jau atkal ar farizejiem un sen jūdiem bija beigas.

7] Bet it sevišķi farizejus un nocietinātus jūdus sadusmoja tas, ka pēc mielasta Es roku rokā ar muitnieku gāju kādā skaistā, lielā dārzā, kas atradās pie jūras, pastaigāties, un ļoti sirsnīgi un draudzīgi izturējos arī pret Kisjona piecām ļoti jaukām meitām, tādēļ, ka viņas patiesi pret Mani jūta sirsnīgāko mīlestību. Es gan viņas arī ļoti draudzīgi mīļi dēvēju par “Manām mīlām ligavām”, kas farizejiem likās

ļoti šausmīgi grēcīgi.

8] Kad Es tikai pret vakaru pieņemu ielūgumu tur palikt pa nakti un Kisjonam beidzot brīvprātīgi apsolīju, ka Es, mazākais, trīs dienas, un varbūt vēl ilgāk palikšu pie viņa, tad farizeji un senjūdi ārkārtīgi uztraucās. “Tā, —” viņi teica, “Viņš saietas ar tādiem salašņām, ar tādiem lieliem grēciniekiem un muitniekiem, draudzīgi ar viņiem ēd un dzer, pilnīgi apreibst un tad kā viņu vīrs staigā ar lielā grēcinieka grēcīgajām meitām, glaimo viņām un beigās ļoti saldiem un maigiem vārdiem tādām netiklēm sludina Dieva Evaņģēliju, tā vietā, lai Viņš mums pavēlētu šos riebekļus satvert un sadedzināt! Tas mums būtu skaists Mesija! Tagad, kur tās piecas netikles iekarojušas viņa simpātijas, viņš pat grib te palikt Dievs zina cik ilgi.

9] Ejam tālāk! Ko mums vēl turpmāk jāpaliek pie viņa? Mēs tagad pilnīgi zinām, kas ar viņu ir. Mēs pie viņa nu jau esam labu laiku. Vai kāds no mums jau redzējam viņu lūdzam? Kas jebkad redzējis viņu gavējam? sabatu viņš neievēro, viņa draugi un prieks ir romieši, muitnieki, lielie grēcinieki, un kuplas un padevīgas netikles, un tad labs ēdiens un daudzi kausi labākā vīna!

10] Ar vienu vārdu, viņš nav nekas cits kā, pirmkārt, izveicīgs magis no Pitagora skolas un prot ar to atstāt iespaidu! Pie tam vēl viņš ir labs runātājs, kādam vajag būt katram magam, lai savai mākslai vieglāk atrastu noņēmēju. Par to viņš naudu gan neņem; bet vai tas ir kas tik ļoti slavējams? Ak, pirmā gadā tā dara visi magi, lai tad jo drīzāk kļūtu slaveni. Ja viņi tādi ir, tad bieži ķēniņiem nepietiek dārgumu, lai tādus māksliniekus apmierinātu!

11] Bet kam viņam arī vajadzētu naudu? Ēst un dzert viņš dabū par brīvu, cik daudz vien viņš tikai grib, — un nekas cits viņam nav vajadzīgs. Otrkārt, pie tam viņš ir rīma un žūpa un grēcinieku draugs, un tādā veidā viņš dzīvo, kā viņš vēlas. Un, treškārt, viņam arī nav vajadzīgs nekāds Dievs un Tā likumi; jo viņam šķiet, ka viņš pats ir vienlīdzīgs Dievam vai mazākais Tā Dēlam, kuru Ābrama, Īzaka un Jēkaba Dievs ir dzemdinājis ar mums par daudz labi zināmo Mariju no Nācāretes. Kurš gan no mums ir tāds muļķis, ka ar pirmo acu uzmetienu nepamanītu tādu jaunizcepta, īsti pagāniska maga farsu?!

12] Īsi, tagad mēs zinām pietiekami, un tā ir pēdējais laiks, ka mēs no viņa attālināties; citādi viņš mums vēl ko nodara un mēs neglābjami esam velna varā! — Te paskat tikai, kā viņš glaimo šī ienīstā muitnieka piecām meitām un kā viņas viņu pilnīgi pielūdz! Es deru uz tūkstošs pfundiem pret vienu stateri, ka šis pravietis un dziednieks, ja viņš šodien nonāk Jeruzalemē, pārāk drīz intīmi iepazīsies ar visu netikļu ķēniņiem, ar pasaules slaveno Mariju no Magdalēnas, un noslēgs saldāko draudzību, varbūt arī ar Mariju un Martu no Betānijas, kuras pēc Marijas no Magdalēnas no Jeruzalemes varenajiem visvairāk tiek apmeklētas!”

13] Viens cits, kuram ir nedaudz labākas acis, pirmajam runātājam, kurš ir farizejs, saka: “Tev gan pavisam nav netaisnība, bet ja tu atceries gandrīz līdzīgas ainas muitnieka Mateja mājā, kur mēs arī tā spriedām, bet tad no viņa gudrības tomēr tikām milzīgi sakauti un uz tūkstoti viņam nevarējām atbildēt vienu! Kā būtu, ja viņš šeit pret mums atkal paceltu balsi?! Vai tu par mums visiem gan uzņemtos atbildību?”

14] Pirmais saka: “To, ko tu zini, to arī es zinu, jo es visu pieredzēju tāpat kā tu! Viņš atradīs daudz atrunu; tādēļ arī viņš ir labs runātājs un slavens magis. Bet mūsu prātam mums te vajag dot padomu; un prāts mums tagad norāda un saka: “Ejiet ātrāk, pirms jūs vēl pavisam nekļūstat velna īpašums! Un tādām prāta padomam, mēs, cerams, tomēr paklausīsim!? Jeb vai nopietnībā mums jāgrib piederēt velnam? Dieva dēļ, nē! Tas lai mūžam ir tālu no mums visiem, jo mūsu tēvs ir Ābrams un viņa Tēvs ir Dievs un tā līdzīgi pagāniem neļaujames no šī maga apmuļķoties!”

15] Otrais atkal saka: “Bet viņa mācība ir tīra un cilvēka labai pilnīgi piemērota, un nekur tomēr nav saskatāms kas velnišķīgs. Te es tavām domām pilnīgi nepiekrītu, pie kam pats Mozus pamatā tak mācīja to pašu, ko šis Nācārietis.

16] Dievu mīlēt pār visu, tuvāko brāli kā sevi pašu, ļaunumu neatmaksāt ar ļaunu, darīt labu pat ienaidniekam un svētīt tos, kuri mūs nolād, pie tam būt pazemīgiem un pilniem lēnprātības, — te patiesi nav saskatāms nekas velnišķīgs!”

17] Pirmais saka: “Tev, protams, nē, tādēļ ka tu jau esi velna! Vai tad tu nezini, ka velns tieši tad ir visbīstamākais, kad viņš uzstājas kāda eņģeļa gaismas tērpā?!”

18] Otrais saka: “Ja tu par savas dzīvības vadmotīvu pieņem tādas vecu sievu pasakas, tad man ar tevi arī vairs nav ko runāt ne vārda! Kur tad ir tas vērsis vai ēzelis, kurš jebkad sātanu ir redzējis Dieva eņģeļa tērpā un ar viņu runājis! Patiesi, šeit tu kopā ar visiem, taviem svētiņiem, šim vīram dari

netaisnību!

19] Mēs par viņu neko ļaunu nezinām, bet gan daudz laba un nekad nedzirdēti brīnumaina. Kādēļ tad mums viņu tūlīt jātiesā, ja mēs redzam, ka viņš ar grēciniekiem apietas tāpat kā ar taisnīgiem un ir ar viņiem ļoti pacietīgs un ar lielu mīlestību iecietīgs?”

147. NOCIETINĀTO JŪDU AIZIEŠANA, MALDĪŠANĀS UN ATGRIEŠANĀS. VIŅU NAKTSMĪTNE PIE KISJONA. KUNGA TRĀPĪGA LĪDZĪBA PAR PRIEKŠĀ STABULĒŠANU. NOCIETINĀTO JŪDU DUSMAS UN DRAUDI KUNGAM. (MATEJA EV. 11:15–19)

1] Pēc šī otrā runātāja runas nocietinātie farizeji un jūdi šķīrās no viņa un viņa mērenākiem piekritējiem un jau diezgan vēlā vakarā devās ceļā uz Kapernaumu, un proti, pa zemes ceļu; jo jūrā bija diezgan lieli viļņi un viņi kuģiniekiem neuzticējās, kaut gan tie apgalvoja, ka brauciens esot drošs.

2] Bet visa karavāna, skaitā ap 150 cilvēkiem un pareizu ceļu pavisam nezinoša, pārāk tālu netika, un, proti, vietā, kur jūrā sniedzās kāda nepārejama augsta klints, pret kuru atsītās spēcīgas bangas. Bet tūlīt aiz klints pacēlās augsts un stāvs pakalns, uz kuru no šīs vietas pie jūras neveda nekāds ceļš, un tā karavānai neatlika nekas cits, kā doties diezgan tālajā atpakaļceļā, kas prasīja vairākas stundas, un karavāna atgriezās atpakaļ muitnieka Kisjona pagalmā tikai pusnaktī, spēcīgā vētrā, lietū un tur meklēja patvērumu un pajumti, jo visa karavāna bija līdz ādai izmirkusi un ļoti pārgurusi. Un muitnieks un viņa ļaudis nogurušos ļoti uzņēma un sagādāja viņiem sausas guļasvietas, kuras izmirkušajiem bija ļoti vajadzīgas.

3] Nākamajā dienā, jau krietni vēlu, salijušie un vēl diezgan nogurušie atkal piecēlās no viņu guļas vietām un Saules staros žāvēja viņu drēbes.

4] Bet bija sabats un Kisjons un viņa ļaudis strādāja un izpildīja viņu amatu kā kādā citā dienā, un, kad pienāca pusdienas laiks, tika klāti gadi ar visādiem ļoti pagatavotiem ēdieniem.

5] Kisjons pusdienās lūdza arī izmirkušos un nogurušos; bet viņi ielūgumu ne tikai nepieņēma, bet gan sāka kurnēt un pret tādiem sabata apgānītājiem un sabata pārkāpējiem izteikt ļaunus lāstus; jo īstam jūdam pirms Saules rieta nav jāķeras ne pie kāda darba, ne kas jāēd, — viņam tikai bija atļauts trīs reizes dzert.

6] Tā kā ielūgtie muitnieka draudzību tā atmaksāja, tad viņš (Kisjons) griezās pie Manis un jautāja: “Kungs? Kam ar šiem nelgām jānotiek? Es gribu viņiem darīt labu un viņi mani tādēļ nolād! Saki man tomēr, vai Dievs klausās uz tādu nelgu lāstiem, par ļaunu no viņiem nolādētiem?”

7] Es saku: “Ak, jā; bet ne par ļaunu no viņiem nolādētiem, bet gan par ļaunu pašiem lādētājiem. Kam ir ausis, tas lai klausās!(Mt. 11:15) Jo Es jums gribu teikt, kā ar viņiem patiesībā ir: “Vai jūs domājat, ka viņi tādēļ tur sabatu, ka Mozus to pavēlēja? Jeb vai jūs domājat, ka tādēļ viņi gavē?”

8] Es jums saku: Viņu sirdīs Mozus un visi pravieši nav triju stateru vērti; bet gan lai viņi no ļaudīm, kas viņiem dod desmito tiesu un labu naudu, tiek uzskatīti, ka Ārona cienīgi pēcteči!

9] Bet ar ko man šis nožēlojamais dzimums jāsalīdzina? Vai tas nelīdzinās bērniem, kuri sēž tirgus laukumā un uzsauc saviem biedriem (Mt. 11: 16) un kliedz: “Mēs jums stabulējam un jūs negribat deļot; mēs jums dziedam raudu dziesmas un jūs neraudāt!” (Mt. 11:17) Bet Es šeit nedomāju, ka šie farizeji un nocietinātie jūdi, kā viņi te stāv mūsu priekšā, ir tādi bērniņi, bet gan tie, kas te ir mums līdzās; jo viņi vakar šos nelgas un īstenos Dieva zaimotājus savās sirdīs gribēja aizturēt šeit, un nelgas viņus un Mani izzoboja. Un kuģinieki, tā kā pūta labs vējš, gribēja pāri jūrai viņus nogādāt Kapernaumā, un šie nelgas kuģiniekiem neuzticējās; viņi gāja, un ļauna vētra viņus atkal atdzina šeit. Tagad jūs viņus ielūdzāt uz pusdienām, un viņi jūs nolād!

10] Jūs mīļie bērniņi, kas jūs Manā priekšā sēžat patiesas dzīvības tirgus laukumā, Es jums saku: nestabulējiet vairs šo nelgu priekšā, jo viņi ir garā tizli, un tādēļ nespēj deļot. Tāpat atmetiet arī raudu dziesmas, jo viņu sirdis ir no akmens, kurās nav nekāda mitruma.

11] Jānis, par kuru vakar tik daudz tika runāts un kuram Es devu taisnīgu liecību, ir nāca un veda tik stingru dzīvi, ka viņš, izņemot siseņus un kameņu medu, kuru ar grūtībām ieguva zemes dobumos, gandrīz neko citu neēda un nedzēra; un viņi un citi viņu salašņas teica viņam sejā, ka viņam ir velna, kas nakts laikā viņu baro un uztur! (Mt. 1:18)

12] Jānis tak stabulēja, kā neviens pirms viņa, un liku likām dziedāja raudu dziesmas, un redzat, viņi un daudzi viņiem līdzīgie negribēja ne deļot, ne raudāt!

13] Tagad Manī pasaulē ir nācis sen apsolītais Cilvēka Dēls. Viņš ēd un dzer. Ko viņi tagad saka? Vakar jūs paši dzirdējāt, kā viņi par Mani sprieda un kļiedza: “Skaties! Kāds šis cilvēks ir izēdājs, viņa dzērājs un pie tam muitnieku un grēcinieku biedrs!”

14] Bet Es jums saku, tādai gudrībai vajag likt sevi pamatot no viņu bērniem (Mt. 11:19). Viņu pašu bērni viņus pasludina par nelgām, un tā viņu bērnos tāda gudrība ko viņi mums izklāstīja, ir pamatota, bet arī manējā, tā kā viņu bērni to atzīst un pieņem, un caur to katra veida gudrība, kā neīsta, tā īsta, ir pietiekami pamatota.”

15] Te farizeji un nocietinātie jūdi pieceļas un Man saka: “Ievēro, vēl tu esi jūds! Mums ir likums un tiesības tevi pazudināt kā ķecerī; jo tu gribi sagandēt Mozu un aprakt praviešus. Bēdas tev, ja tu patīku uz to nevēlies atnest. Mums no ķeizara ir stingras tiesības vajadzības gadījumā izmantot romiešu tiesas un katram zemes pārvaldniekam vajag izpildīt mūsu prasības!”

148. MĀCEKĻI VĒLAS, LAI KUNGA GODS TIEK ATTAISNOTS. “PĒC ŠĪS DZĪVĪBAS NĀK VĒL VIENA MŪŽĪGA DZĪVĪBA.” KUNGA RUNA PAR HORAEINAS, BETSAIDAS UN KAPERNAUMAS SODĪŠANU. TURPMĀKĀ SODA PARĀDĪBA. “TĒVS, ES SLAVĒJU TEVI, KA TU TO ESI ATKLĀJIS NEPILNGADĪGAJIEM BĒRNIEM!” “ES UN TĒVS ESAM VIENS.” (MATEJA EV. 11:20–26)

1] Pie tādiem draudiem mani mācekļi pienāk pie Manis un saka: “Kungs, kā Tu to spēj uzklaut? Vai Tev nav pietiekami varas tādus salašņas iznīcināt? Ziharieši, kur viņi gribēja Tev pretoties, vairākas reizes tika padzīti; un tomēr Ziharā Tu nedariji tik daudz, kā Kapernaumā!”

2] Es saku: “Man gan tam, protams, varas būtu pārpilnam. Bet dzīvības Kungam nav vajadzības šeit turēt tiesu; jo pēc šīs dzīvības nāk vēl kāda dzīvība, kurai nekad nav beigas, vai labas vai sliktas, — ilgums ir vienāds. Un šim mūžīgajam laikam Es tagad iepriekš saku taisnīgu spriedumu un nolādu visas tās pilsētas, kurās Es tak esmu darījis tik daudz laba un tagad saņemu tādu algu, kādu jūs tikko dzirdējāt!”

3] Pie visiem Maniem sprediķiem viņi nav labojušies (Mt. 11: 20) un pēc visiem Maniem darbiem savās sirdīs ir palikuši mēmi. Tādēļ vai tev, Horaein! Vai tev, Betsaida! Ja Tirā un Sidonā būtu notikuši tādi brīnumi, kādi notika pie jums, tad viņš jau sen būtu grēkus nožēlojuši maisos un pelnos.

4] Tomēr Es jums saku: Tiesas Pastarajā dienā citā pasaulē Tirai un Sidonai klāsies labāk, nekā jums! (Mt. 11:22)

5] Un tu, lepnā Kapernauma, kas tiki paaugstināta līdz debesīm, tu tiksi nogāzta ellē! Jo ja Sodomā būtu notikuši tādi brīnumi, kādi notika pie tevis, šīs pilsētas pastāvētu vēl šodien! (Mt. 11:23)

6] Tomēr Es jums vēlreiz saku: “Reiz citā pasaulē tiesas Pastarajā dienā Sodomas zemei klāsies labāk nekā tev, (Mt. 11:24) tu, lepnā, cietsirdīgā un pār mēru nepateicīgā pilsēta! Tātad tādēļ Es izdziedināju tūkstoti tavus slimniekus un uzmodināju tavus mirušos, ka tu Mani nu lādi?! Tūkstoškārtīgās bēdas tev tiesas dienā viņpasaulē! Tur tev jāuzzina, Kas bija Tas, Kuru tu nolādēji!”

7] Pēc šīs Manas soda runas daudzi redzēja parādību, kā Pastarajā dienā klāsies šīm no Manis tagad nolādētajām pilsētām, redzēja mākoņos Manu stāvu un redzēja no Manas mutes izejam lāstu, un kā tas trāpīja nolādētās pilsētas.

8] Kad šī parādība, kas pa lielākai daļai bija redzama nepilngadīgiem, t.i., vienkāršajiem abu dzimumu Mani mīlošiem cilvēkiem, kuri bija ap Mani, atkal pazuda, tad viņi Manā priekšā nokrita ceļos un slavēja un cildināja Mani.

9] Bet Es pār viņiem pacēlu Savas rokas, svētīju viņus un teicu: “Arī Es kā cilvēks tagad slavīnu Tevi, Debess un Zemes Tēvu un Kungu, ka Tu ko tādu noslēpi pasaules gudrajiem un prātniekiem un to atklāji bērniem! (Mt. 11:25) Jā, svētais Tēvs, tā tas ir patīkami Tev un Man! (Mt. 11: 26). Jo ko Tu dari, to daru arī Es; jo mēs kopš Mūžības esam Viens! Es nekad nebiju kāds cits, nekā Tu, svētais Tēvs, un kas ir Tavs, tas kopš mūžības ir arī Mans!”

10] Par šiem pēdējiem vārdiem visus sāk pārņemt lielas bailes. Jo starp Man vienmēr sekojošiem mācekļiem tagad tomēr jau bija daudzi, kuri vairs nešaubījās par Manu dievišķību, un tieši viņus visvairāk pārņēma bailes.

149. NĀTĀNAĒLS KĀ PRIVĀTS EVAŅĒLISTS UN KUNGS. PAR PASTARO DIENU. BRĪNIŠĶĪGS APSOLĪJUMS ATMODINĀTAJIEM. “BĒDA MANAS KĀRTĪBAS PRETINIEKIEM!” “NEVIENS

**NEPAZĪST TĒVU, KĀ VIEN DĒLS!” KAS NETIEK VILKTS NO TĒVA, TAS NENONĀK PIE DĒLA!
TĒVS IR DĒLA MĪLESTĪBA. “NĀCIET VISI ŠEIT PIE MANIS, LAI ES JŪS ATSPIRDZINU!”
(MATEJA EV. 11:27–30)**

1] Nātānaēls, kurš starp mazāk zinošiem it kā vadītājs, tā kā arī viņš, bez kā no Manis īpaši tam aicināts, grieķu valodā, kuru viņš labi pārzināja, sev pierakstīja Evaņģēliju, un, proti, aptverošāki, nekā visi pārējie, kuri ar to nodarbojās, pavisam sabijies pienāca pie Manis un teica: “Kungs! Tu Visvarenais! Arī es redzēju parādību un briesmīgākās lietas, tā, ka no bailēm mana rakstāmā grifele atteicās man kalpot! Visā manā mīlestības pilnībā es lūdzu Tevi, Tu mūžam svētais, saki tak man, vai reiz viņpasaulē visā īstenībā notiks tā, kā es un daudzi to tagad skatījām?”

2] Es saku: “Nebaiļojies, jo tev nav ko bīties! Kas tā dzīvo un rīkojas kā tu, tas viņpasaulē, kā arī jau šai pasaulē tiek atmodināts mūžīgai dzīvībai; un kad viņš tiks atmodināts mūžīgai dzīvībai, vai tas ir jau šeit, vai viņpasaulē, tā kļūs ikkatra Pastarā diena!

3] Bet lai katrs cenšas, ka viņš jau šeit spēj tikt atmodināts, jo kas jau šeit vēl miesā tiks atmodināts, tas miesas nāvi ne redzēs, ne jutīs, ne baudīs, un viņa dvēsele necietīs nāves bailes.

4] Bet bēdas šiem un visiem vēlākiem Manas kārtības pretiniekiem! Viņiem tad tūkstoškārt jājūt, kas bija Tas, Kuram viņi pretojās un uzmācās Viņam un Viņa patiesiem piekritējiem un aplika ar visādiem lāstiem!

5] Es labi to varu teikt un darīt; jo Es tev saku: Man no Tēva ir nodotas visas lietas! Bet neviens nepazīst Dēlu, kas esmu Es, kā tikai Tēvs; un tieši tāpat arī neviens nepazīst Tēvu, kā vienīgi tikai Dēls un pēc Viņa tie, kuriem Dēls to grib darīt zināmu. (Mt. 11:27)”

6] Nātānaēls saka: “Tātad arī mēs, kā tavi uzticamākie mācekļi, Tevi vēl ne tuvu nepazīstam, un tomēr Tu par Sevi mums jau daudz ko esi atklājis un rādījis. Kas Tu esi?!”

7] Es saku: “Jūs gan Mani labi pazīstat tiktāl, cik Es jums Sevi esmu atklājis un rādījis. Bet jums vēl daudz trūkst. Tikai kad jūs reiz pazīsiat Tēvu, tad jūs arī pilnīgi pazīsiat Mani, un tas notiks, kad Es no šīs zemes atkal uzbraukšu Manās Debesīs. No turienes Tēvs jūs vilks augšā pie Manis, kā Es tagad jūs velku pie Tēva. Un kuru Tēvs nevilks, tas nenāks pie Manis, tā Dēla. Patiesi, Es tev saku: tajā laikā katram vajadzēs mācīties no paša Dieva, Kas te ir Dēls. Un kas tad no Dieva netiks mācīts, tas nenāks pie Dēla un viņā nebūs mūžīga dzīvība.

8] Bet Dēls nav bargāks kā Tēvs; jo ko dara Tēva mīlestība, to pašu dara arī Dēla mīlestība, un tāpat kā Dēls ir tēva mīlestība, tāpat arī Tēvs ir Dēla mīlestība.

9] Bet Dēls uz jums kā uz visiem cilvēkiem runā: Nāciet pie Manis šurp visi, kas jūs esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atspirdzināt! (Mt. 11:28)

10] Ņemiet uz sevi Manu jūgu, no Manis mācīties to nest un pie tam izturieties līdzīgi Man — jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, — tad jums būs miers, un no jums atkāpsies visas bailes! (Mt. 11:29)

11] Bet Mans jūgs ir maigs un nasta, kuru Es jums dodu nest, ir viegla; jo Es zinu, ko jūs spējat. (Mt. 11:30)”

**150. FARIZEJU LIELĀ ĻAUNPRĀTĪBA TIEK NO KUNGA PIENĀCĪGI APGAISMOTA UN
APKALPOTA. BAILES VIŅUS DZEN JŪRĀ, VĒTRA ATKAL KRASTĀ, TĀ, KA TAD KAPERNAUMĀ
VIŅI AIZ BAILĒM KLUSĒ.**

1] Tādi vārdi mācekļus nomierināja, un farizeji un sen jūdi sāka iztaujāt, kas tas esot bijis, ko viņi redzēja, un kā tas viņus tik redzami varēja nobiedēt.

2] Bet izjautātie pavisam vienbalsīgi atstāstīja, ko viņi ir redzēja. Te farizeji apmulsā un viens otram prasīja un teica: “Kas tas, kā te visi vienā un tajā pat acumirkļī ir redzējuši vienu un to pašu parādību? Kā viens mags tikai pie vieniem var panākt, ka viņi parādību redz un citi atkal ne? Kādēļ tikai tie kaut ko redzēja, kuri viņam piekriti, un kādēļ mēs neko neredzējām? Ja mēs, kaut gan stingrākie Mozus piekritēji, no viņa, kurš tomēr arī grib būt jūds, esam nolādēti, un pēc atstāstītās parādības mēs tādi esam — tad no viņa puses būtu bijis prātīgāk, ja viņš mums parādību būtu parādījis, lai mēs par to izbītos un kļūtu viņa mācekļi. Bet viņš ir gudrs un mūsu priekšā nekādu tādu izrādi nerāda; jo viņš baidās, ka mēs to tūlīt izprastu un tad nosauktu istajā vārdā un tad caur to varbūt daudziem viņa piekritējiem atvērtu

acis un viņi tad redzētu, kas ir viņu slavētais meistars! Pret šo arvien bīstamāku kļūstošo cilvēku mums vajag spert stingrākus soļus, citādi viņš mums pārāk drīz pārāugs pāri galvai un romieši nāks un mūs visus ļauni nonāvēs!”

3] Pavisam skaļi Es viņiem saku: “Tam jūs jau sen esat nobrieduši un Man pulkvedim vajadzētu teikt tikai vienu vārdu, un jūs rīt līdz parītam tūkstošiem karātos pie kauna stabiem! Vai jūs domājat, ka Man nav zināmas jūsu lai cik lielā slepenībā turētās mahinācijas pret ķeizaru Tibēriju? Ak, nebūt ne! Es zinu dienu un stundu un norunāto zīmi, kādai tai jābūt visai Jūdejai, Galilejai un Jeruzalemei iekšpus tās mūriem! Bet Es jums saku, ka ar to jūs noslēgsiet brīnumslīktu darījumu un zemes pārvaldītājs Poncijs Pilāts, kuram ir ass zobens, Jeruzalemes mūra priekšā dos jums algu par jūsu skaistajām pūlēm, un Erodam būs daudz jānopūlas, atkal atgūt zemes pārvaldnieka labvēlību!

4] Ja jūs sava pārāk lielā aklumā un ļaunumā pret Mani un Maniem mācekļiem sperat tikai vienmēr asākus soļus, tad arī Es zināšu, ko es pret jums vēl pirms laika uzsāksu!

5] Jānis jūs dēvēja par “čūsku perējumu” un “odžu dzimumu”! Es jūs vēl nekad neesmu tā dēvējis, bet tagad arī Es jūs tā dēvēju un jums uzsaucu, lai jūs ejat prom no šejienes, citādi Es lieku no mežiem nākt lāčiem un darīt jums to, kas Elijas laikā notika ar nekaunīgajiem zēniem, kuri izsmēja šo pravieti, jo Manā sirdī pret jums ir zudusi katra līdzcietības dzirkstele.

6] Ja jūs Man kā vienmēr būtu cēlušī neslavu, Es jums to būtu piedēvis. Bet jūs sacēlāties un apbruņojāties pret Manu Garu, kas te saucas MĪLESTĪBA un kopš mūžības ir Mans Tēvs, un šim grēkam jums nav jātiek piedotam, ne šeit un ne vēl mazāk viņpasaulē. Un tā tad dodieties prom no šejienes, lai šeit pie Mana drauga Kisjona varu uzturēties vairākas dienas bez tālākiem traucējumiem!

7] Viens farizejs saka: “Mēs nedrīkstam tevi izlaist no acīm, tā, ka mums tas ir uzdots no mūsu priekšnieka, ka esam tev nolikti par uzraugiem.

8] Es saku: “Jā, jūs pie Manis esat nolikti kā vilki pār avju bara. Bet ja jūs pie sava nodoma paliekat, Es tūlīt likšu no kalniem nākt lāčiem un viņus nolikšu pie jums kā uzraugus un pārmācītājus!”

9] Šajā acumirkli no tuvējiem kalniem sadzirdama daudzu lāču stipra rēkšana. Kad farizeji un sen jūdi to dzird, tad viņi ātri bēg uz jūras pusi, tur ātri sakāpj zvejnieku laivās un atgrūžas no krasta. Bet stiprs pretvējš viņus atkal dzen pie krasta, pie kura šur un tur redzami vairāki lāči. Ap divi stundām viņi cinās ar vēju, kas, cik bieži viņi, vējam nostājot, no krasta attālinās, viņus atkal stūrgalvīgi dzen uz krastu. Pēc divu stundu izmisīgas cīņas ar vēju un jūru, beidzot nāk lielāks kuģis, uzņem izmisušos un pārgurušos un ar viņiem aizbrauc, un, proti, lielākā vētrā, kas katru acumirkli draud kuģi aprīt. Tā viņi tiek mocīti visu cauru dienu un nakti un tikai ap nākamās dienas pusdienlaiku viņi sasniedz krastu netālu no Kapernaumas.

10] Tur viņi no priekšnieka tiek uz čaklāko iztaujāti, ko visu viņi ir redzējuši, dzirdējuši un piedzīvojuši. Bet viņi ir mēmi un neiedrošinās runāt; jo viņi pret Mani bija ieguvuši ievērojamu respektu un pagaidām neiedrošinājās neko pret Mani uzsākt.

151. PRIEKŠLIKUMS UZKĀPT KALNĀ. PAR KALNIEM TĀ LAIKA KĀNĀ. KISJONA JAUTĀJUMS TEMPĻA SPIEGU SIRDSAPZIŅAI.. KALNA SATRIECOŠĀ ATBILDE UZ TO UN TĀ LABĀ IEDARBĪBA. PIRMĀ NAKTSMĪTNE KISJONA KALNU GANĪBĀS.

1] Bet Kapernaumas priekšnieks saaicināja citus un sūtīja pēc Manis. Bet arī viņi daudz cīnījās ar vētru; jo bija jau rudens, t.i., pirms rudens, kas te ir grūts laiks un šajā laikā Galilejā un jo vairāk šīs zemes jūrā vienmēr bija vētras. Un viņi tikai 5 dienā nonāca vietā, kur Es vēl uzturējos, un tīkoja ar Mani runāt. Bet Es viņus nepielaidu, jo zināju, ko viņi gribēja, bet liku viņiem pateikt, ka Es šeit uzturēšos vēl ilgāk un no šejienes apciemošu tuvējos apvidus, — un lai viņi izturas mierīgi, citādi viņiem varētu klāties ļoti ļauni!

2] Bet bija tieši pēc sabats, kas tagad ir svētdiena, un pie tam ārkārtīgi skaidra un skaista diena, un KISJONS nāca pie Manis un Man un visiem klātesošiem izteica priekšlikumu uzkāpt līdzās esošā ļoti augstā kalnā.

3] Tas bija kalns, kuram vēl nebija nekāda nosaukuma. Jo toreiz dabas zinātnes vēl ļoti bija savā bērnībā, un tā lielākajai daļai kalnu, līdzenumu, ieleju, ezeru un mazāku upju nebija nekāds vispārējs nosaukums, bet gan tikai kā tie šad un tad no to tuvumā dzīvojošiem cilvēkiem tika nosaukti, bet visgrūtāk gāja ar kalnu nosaukumiem.

4] Kalniem, kuri nepastāvēja atsevišķi, kā Tabora, Libanonas, Ararata un Sinaja kalni, bet gan piederēja pie vienu lieli un plaši izstieptu kalnu grēdām, parasti nebija īpaša nosaukuma, izņemot tikai apvidus un pagaidu, un nereti tie tika nosaukti pēc kāda bagāta kalna īpašnieka, kuram tur ganījās viņa ganāmpulki; ja ar laiku nāca kāds cits īpašnieks, tad arī kalns ieguva citu nosaukumu, un tā arī šis kalns, tādēļ kā tas bija muitnieka īpašums un īstenībā jau piederēja pie grieķu zemes (T.i., politiski kā romiešu province — izd.), tika dēvēts tā īpašnieka vārdā.

5] Tādēļ arī šī apdzīvotā vieta, kā atrodoša pie robežas starp Galileju un grieķu zemi, bija muitas centrs, tādēļ ka no šejienes no Galilejas pāri kalniem uz grieķu zemi veda diezgan labi ierīkots ceļš, pa kuru devās tūkstošiem visādu tirgotāju un ar kameļiem, nastu nesējiem zirgiem un ēzeļiem pārveda viņu dažādās preces.

6] Kad tie no jauna atnākušie farizeji dzirdēja, ka mēs gribējām uzkāpt augstajā kalnā, tad viņi lūdzā Kisjonam, vai viņi nedrīkstētu piebiedroties. Kisjons teica: “Ja jūs gribat vai varat būt labas gribas cilvēki, tad kalns, kas no šejienes pret grieķu zemi ir ap 20 ceļa stundu garumā un ap 5 ceļa stundu platumā un ir pilnīgi mans īpašums, ir pietiekami plašs, lai uzņemtu arī jūs. Bet kā Kapernaumas un Jeruzalemes priesterības ļaunus spieģus, es kā grieķis un tagad dedzīgs svētās un pēc manas pārliecības šī dievišķā visu meistarū Meistara vienīgi patiesās Mācības piekritējs, jūs nevaru ņemt līdzi un ar katru manā rīcībā esošo līdzekli man vajadzētu no jūsu sabiedrības izvairīties! Jautājiet savai sirdij! Ja tā ir tīra, tad jums ir brīvs ceļš; ja tā ir netīra, tad jūs tūlīt atkal varat doties uz turieni, no kurienes jūs esat nākuši!”

7] Farizeji saka: “Mēs esam tīri un mūsu sirdīs nav nekādas viltības. Mēs esam Mozus piekritēji un esam jūdi, tāpat, kā arī Jēzus ir jūds un nekad nevar apgānīt Mozus likumu. Bet no visām pusēm par viņa darbiem un mācību nāk milzīga slava un tādēļ mums vajag būt ļoti svarīgi, vai viņa darbi un mācība Mozu neanulē. Ja tie Mozu un praviešus apstiprina, tad arī mēs tos pieņemsim; ja tie rāda pretējo, tad, pats par sevi saprotams, ka mums vajag būt tam pretī.

8] Muitnieks saka: “Kā jūs šeit tagad runājat, tā uz praviešiem runāja arī visi jūsu priekšteči un pēc tam viņus nomētāja ar akmeņiem kā Dieva noliedzējus, un man ir zināmi tikai nedaudzi, kuri nebija tikuši nomētāti ar akmeņiem. Un tomēr pie katras izdevības jūs pieminat praviešus un dižojaties ar viņiem! Bet jūsu priekšteči bija tieši tas, kas esat jūs, un jūs neesat ne par matu labāki kā jūsu priekšteči, kuri praviešus nomētāja ar akmeņiem. Tādēļ iepretī šim svētajam visu praviešu Pravietim es jums arī neuzticos.

9] Jūs gan sevi dēvējat par Mozus piekritējiem, bet savā rīcībā jūs no Mozus esat tālāk nekā šī zeme no debesīm! Tādēļ pārbaudiet sevi, vai jūs esat cienīgi kopā ar mums kāpt šajā kalnā!”

10] Es Kisjonam saku: “Ļauj viņiem doties līdzi! Ja tas viņiem būs par daudz, viņi gan griezīsies atpakaļ; jo no viņiem neviens vēl nekad nav uzkāpis kādā kalnā! Varbūt šī augstā kalna tirākais gaiss viņu sirdis nedaudz attīra.”

11] Kisjons ar to ir apmierināts, un, ar visu vajadzīgo apgādāti, mēs dodamies pa ceļu augšup.

12] Un neiztrūka tās piecas meitas un kā cālēni bija ap Mani, izjautāja Mani par dažādām pirmradīšanas lietām un par tādu kalnu izcelšanos un Es viņam visu izskaidroju pēc viņu uztveres spēju pakāpes. Arī daudzie mācekļi un ļaužu pūlis, kas mūs pavadīja, kur tikai viņi varēja, klausījās Manās sarunās un par tām ļoti priecājās.

13] Bet Nātānaēls, kurš visvairāk bija caurstrāvots no Manas dievišķības, laiku pa laikam runāja ar kalnu un teica: “Ak kalns, vai tu jūti, Kas ir Tas, Kas nu liek Savas kājas uz tevis?” Un cik bieži Nātānaēls kalnam uzstādīja šādu lielu jautājumu, kalns tā nodrebēja, ka visi to sajuta.

14] Bet farizejus tas ļoti sabaidīja un viņi sāka ļaudis pierunāt, lai viņi neuzdrošinās doties tālāk augšup. Tas kopš senatnes varētu būt kāds svēts kalns, kurā nevar uzkāpt neviens necienīgais, jo tad kalns sāktu drebēt un trakot un viena necienīga dēļ iznīcina visus!

15] Bet ļaudis teica: “Tad griezieties jūs vieni atpakaļ, jo mūsu dēļ kalns, kurā mēs jau bieži esam kāpuši, vēl nekad nav drebējis!”

16] Tad farizeji sāka kurnēt par ļaudīm. Un farizeju kurnēšanas laikā kalns atkal nodrebēja, un pēc tam viņi ātri apgriezās un, cik vien ātri varēja, skrēja no kalna atpakaļ lejā līdzenumā, un tādā kārtā mēs pēkšņi bijām atbrīvoti no apgrūtinātajiem pavadoņiem.

17] Tad mēs pavisam mierīgi turpinājām tālāk mūsu ceļojumu un pret vakaru sasniedzām Kisjona plašo kalna saimniecību, kur mēs arī pārnakšņojām. Tā kā sievietes bija nogurušas, mēs tikai otrā dienā

kāpām šī kalna augstajā virsotnē, no kura bija neparasti skaists skats pār visu Jūdeju, Samariju, Galileju un lielu daļu grieķu zemes (domāta **Phonicijas** province — izd.)

**152. UZKĀPŠANA KALNA VIRSOTNĒ OTRĀ DIENĀ. SKAISTĀ AINAVA UN BRĪNUMAINIE
PIEDZĪVOJUMI. SATIKSME AR NOMIRUŠO GARIEM UN DVĒSELĒM. SEVIŠKA VIETA
VIŅPASAUĻĒ PATIESĀM SLAVENĪBĀM. VIŅPASAUĻES APVIDI. SĀTANA IEROBEŽOŠANA
VIŅPASAUĻĒ. PAR GARU REDZĒŠANU. KISJONA VĒLĒŠANĀS REDZĒT ARĪ EŅĢEĻUS.**

- 1] Šajā virsotnē mēs pavadījām vienu dienu un nakti un piedzīvojām daudz lieliska un brīnumaina.
- 2] Man te, dabīgi, gan nebija nekas brīnumains, jo Mani Pašā atrodas un vajag atrasties visu neskaistāmo parādību un notikumu pirmamatam; bet visiem, kas te bija kopā ar Mani, te lielā pārpilnībā bija daudz lieliska un brīnumaina.
- 3] Pirmkārt, ļoti pievilcīgais plašais skats, kas cauru dienu pilnīgi nodarbināja visu acis. Bet, otrkārt, pēc Saules rieta Es pieļāvu, ka cilvēkiem tika atvērta iekšējā redze, un tā viņi varēja skatīties lielajā garu pasaulē.
- 4] Cik ļoti viņi visi te brīnījās, kad virs Zemes ieraudzīja lielu pasauli, pilnu būtņēm, kas tur dzīvo un darbojas, un ļoti arī plašus apvidus un klajumus, daļēji ļoti krāšņus, daļēji atkal tālu pret ziemeļiem arī ļoti tuksnešainas un skumjas vietas.
- 5] Bet klusībā Es visiem gariem pavēlēju par Mani klusēt.
- 6] Bet daudzi mācekļi ar gariem aprunājās par dzīvi pēc miesas nāves, un gari viņiem deva rokām aptveramus pierādījumus par to, ka pēc miesas nāves ir vēl tālāka un pilnīgāka dzīvība, un kāda veida tā ir.
- 7] Arī Kisjons teica: “Tagad ir piepildījušās visas manas vēlēšanās. Pie visa, kas man ir, un pie šī kalna, kas ir mans laicīgs īpašums, es atdotu pusi no visa, kas man pieder, ja es šeit varētu redzēt dažus galvenos seduciešus un esejiešus, kuri nepielaiž nekādu dzīvību pēc miesas nāves! Cik skaisti šie gudrie ar saviem pilnīgi asiņaini deguniem šeit atsistos pret garu pasauli! Es pats jau kādreiz biju pilnīgi pārņemts no viņu doktrīnām (t.i., mācībām — izd.); bet pamazām tās atkal atmetu, tā kā laimīgā kārtā kāda, kaut gan ļoti baisma, mana nomirušā tēva parādība man pamācīja ko labāku.
- 8] Tas ir kas ārkārtējs! Ar šīm būtņēm tagad var saieties un runāt kā ar sev līdzīgiem! Bet kas mani tomēr nedaudz pārsteidz, ir tas, ka šeit starp daudziem un daudziem gariem, no kuriem es dažus pavisam labi pazīstu pat personīgi, nav ieraugāms neviens patriarhs, nevies pravietis un tāpat arī neviens ķēniņš!”
- 9] Es saku: “Mans mīļotais draugs un brāli, viņi tikpat labi kā šie ir dzīvi garu pasaulē; bet lai no visiem miljoniem un miljoniem garu viņiem netiek parādīta kāda dievišķa godināšana, tad viņi tiek turēti kādā pavisam īpašā vietā, kas te saucas priekšelle, pavisam nošķirti no visiem pārējiem gariem un tur ir pilni gaidu, ka šajā laikā Es nu viņus atbrīvošu un tad ievēdīšu Manu eņģeļu pirmmāju Debesīs, — kas tad arī drīzumā notiks.
- 10] Bet vienlaicīgi šie patriarhu, praviešu un īsteno ķēniņu gari veido aizsardzību starp īsto elli un šo garu pasauli, lai elle to nevar aptumšot, saindēt un pavest.
- 11] Sātanam gan ir pielaisīts iet dabas pasaulē un tad laiku pa laikam darīt savus sliktos darbus; bet šajā garu pasaulē visiem velniem ieeja ir slēgta uz mūžību. Jo kur reiz sākumu ir ņēmusi patiesa dzīvība, tur nāve mūžam paliek tālu. Bet “sātans”, “velns” un “elle” ir tiesa un tātad pati tīrākā nāve un tādēļ dzīvības valstī nekas vairs nav darāms. Vai tu to labi saproti?”
- 12] Kisjons saka: “Kungs, cik labi tas var būt un cik tālu Tava žēlastība acīm redzami to pieļauj, es to nu saprotu; bet, protams, aiz tā vēl slēpsies milzīgi daudz, ko jādomā, es tikai tad pilnīgi aptveršu, kad es pats reiz būšu šīs tomēr vairāk drūmās, nekā draudzīgās pasaules iemītnieks. Pret rītiem un dienvidiem šī pasaule gan visā nopietnībā izskatās ļoti skaista un draudzīga; bet pret rietumiem un ziemeļiem tā izskatās vēl daudz nožēlojamāka un bēdīgāka, nekā plašākais tuksnesis, kur reiz atradās lielā Bābele. Bet tāds skats tad arī samaitā austrumu un dienvidu pievilcību.
- 13] Es saku: “Tev ir taisnība; tā jau tas ir, kā tev to saka tava sajūta. Bet gari, kurus tu nu mūsu priekšā ieraugi daudzus tūkstošus, tālos rietumus un ziemeļus neredz tādus, kā tu tos nu redzi, jo viens gars uzreiz redz tikai to, kas te atbilst viņa iekšienei.
- 14] Bet tā kā viņu iekšiene neatbilst šeit ne rietumiem un vēl mazāk ziemeļiem, tad viņi neredz ne

rietumus un vēl mazāk ziemeļus. Tikai kad viņi reiz kļūs pilnīgi līdzīgi Maniem eņģeļiem, tad arī viņi visu varēs redzēt tā, kā nu tu pats.”

15] Kisjons saka: “Kungs, tas gan ir diezgan neskaidri, un es to vēl neaptveru, bet man liekas, ka tas pagaidām arī pavisam nav svarīgi. Bet tā kā Tu, ak, Kungs, tagad esi tik devīgs ar brīnumainām atklāsmēm, kā tad būtu, ja Tu līdzās šiem neskaitāmi daudzajiem gariem vēlētos mums parādīt arī pāris eņģeļus?! Es tik daudz esmu dzirdējis runājam par erceņģeļiem, par ķerubiem un zeraviem, rakstos pats daudz lasījis un par tiem sev iedomājies un radījis dažādus priekšstatus, kuri, jādomā, bija ļoti nepareizi un tāpat neīsti. Tu, ak, Kungs, ja tā būtu Tava svētā griba, varētu man par to dot pareizu pieredzi.” — To Man lūdza arī piecas meitas, kuras vienmēr bija ap Mani.

16] Bet Es teicu: “Es gribu to darīt; bet ne pirms Zemes pusnakts, bet gan pēc tās. Bet tagad sarunājieties ar gariem, tikai jums nevajag viņiem par Mani izpaust, ka Es esmu šeit; jo pirms laika tas viņiem nekā laba nedotu!”

17] Ar šādu apsolījumu visi bija mierā, un ar ilgām gaidīja, līdz pusnakts būtu garām.

**153. PAR TOREIZĒJO LAIKA MĒRĪŠANU PĒC ZVAIGŽŅU GĀJUMA. KISJONA ZINĀTKĀRO
MEITU PAMĀCĪBA PAR MĒNESS PASAULI CAUR TRIM MĒNESS GARIEM. “PAMET GUDRĪBU
UN TURIES TIKAI PIE MĪLESTĪBAS!” TAS KUNGS PASLUDINA JAUNUMUS.**

1] Bet Kisjons bija nedaudz izglītots arī zvaigžņu zinībās un drīz pēc zvaigžņu stāvokļa sāka aprēķināt, vai pusnakts drīz būtu pāri; jo tajā laikā vēl ne tuvu nebija tādi pulksteņi, kā tagad un tādēļ izlīdzējās ar, protams, ļoti neprecīzo zvaigžņu aprēķināšanu.

2] Pēc kāda laika Kisjons saka: “Pēc mana aprēķina nu jābūt jau pāri pusnaktij?!”

3] Es saku: “Draugs, tavs aprēķins neder; jo līdz pusnaktij vēl ir viena stunda. Tādēļ labāk nerēķini, jo zvaigžņu gājums ir citāds, nekā tu domā! Tava rēķināšana jau pati par sevi ir nepareiza, un tā gan būs grūti iespējams, ka pēc zvaigžņu stāvokļa un gaitas tu jebkad uzzināsi pusnakti. Cilvēki, kas tā ko spēs, tikai reiz piedzims; bet līdz tam paies vēl ilgs laiks.”

4] Bet daudzo sarunu laikā nu tomēr pienāca pusnakts, un Mēness uzlēca kā dabīgi tikai pa pusei apgaismots. Te Kisjona meitas Man atkal ātri jautāja, kas tomēr it kā esot Mēness un kā tas vienmēr tā maina savu gaismu.

5] Bet Es viņām teicu: “Manas mīļotās meitiņas! Tieši aiz jums stāv trīs gari no Mēness; jautājat viņiem! Viņi jums precīzi pateiks, kas ir Mēness un kādā veidā tas pastāvīgi maina savu gaismu un dažreiz gan arī pavisam zaudē!”

6] Tad vecākā tūlīt jautāja tiem trim gariem par Mēnesi, un viņi teica: “Daiļā, tavs jautājums mums par Mēnesi ir līdzīgs tam, ja mēs tev jautātu par Zemi, kuru tu apdzīvo. Tu nezini, kādēļ uz Zemes tagad ir tumsa un tomēr par to nejutā; kā tu vari jautāt par Mēnesi, kas no tevis stāv daudz tālāk, nekā tava tevi nesošā Zeme?”

7] Redzi, kā tava Zeme, tā arī mūsu Mēness ir pasaule! Tava Zeme ir apaļa līdzīgi lodei; tāds pats ir arī mūsu Mēness. Tava Zeme no lielās Saules uzreiz tiek apgaismota tikai no vienas puses; tāpat arī mūsu Mēness. Pie tevis nakts vidēji ilgst apmēram tikai pie 13 jūsu īsās stundas; un tikpat ilgi tad arī tavas Zemes diena; bet uz Mēness nakts tāpat kā diena ilgst ap 14 tavas Zemes dienas un nakts ilguma un tādēļ, skatoties no šīs Zemes, tavas acis redz Mēness gaismas pastāvīgo maiņu, — un tā ir liela starpība starp Mēnesi un tavu daudz lielāko Zemi.

8] Bet starp tavu Zemi un Mēnesi parādās vēl viena ļoti liela atšķirība, un tā pastāv tajā, ka Mēness tikai uz vienas puses ir apdzīvots no mana veida būtnēm, kamēr tava Zeme tiek apdzīvota vai pa lielākai daļai ir apdzīvojama visās pusēs.

9] Ak, uz Mēness nedzīvo tik laimīgi, kā uz tavas Zemes! Ak, tur ir liels aukstums un liels nepanesams karstums, daudz bada un nereti dedzinošākas slāpes! Tādēļ neilgojies pēc tās mazās, bet ļoti bargās pasaules, kuras laukos neaug ne kvieši, ne rudzi un vēl daudz mazāk vīnogulāji!

10] Bet tajā pusē, kuru tu no šīs savas Zemes vienmēr vari redzēt, nedzīvo nekādas miesīgas būtnes, ne dzīvnieki, ne cilvēki, bet gan nelaimīgi gari, kuriem grūti vai pat neiespējami sev palīdzēt. — Un tagad tu zini visu, ko tev vajag zināt.

11] Bet arī nevēlies par Mēnesi uzzināt ko vairāk; jo šādām zināšanām beigās tevi vajadzētu padarīt ļoti nelaimīgu.

12] Turies tikai pie mīlestības un atmet visu gudrību; jo ir labāk ēst pie mīlestības galda, nekā uz Mēness no gudrības akmens laizīt trūcīgu rasu!”

13] Pēc šī apraksta tie trīs Mēness gari attālinās un meitas pavisam sirsnīgi Man jautā, vai uz Mēness gan tā izskatās, kā tie trīs mēness gari viņām to esot pavēstījuši.

14] Un Es saku: “Jā, manas mīlotās meitas, — tieši tā un dažkārt vēl daudz ļaunāk! — Bet tagad ļaujām Mēnesim iet savu gaitu; un nu paskatieties visi uz austrumiem.

15] Tagad Es pasaukšu dažus debesu eņģeļus, un jūs redzēsiet viņus no turienes nākam! Tādēļ vērsāt nu savas acis uz turieni!”

**154. TRĪS EŅĢEĻI (ĶERUBI) UZ KALNA PIE KUNGA ATVED DIVPADSMIT APUSTUĻUS.
ASTOŅSIMTS ĻAUŽU DEBESU MIELASTS UZ KALNA. KISJONA RUNA. GRĀMATA “JEHOVAS
KARI”.**

1] Tagad visi vērs savas acis pret austrumiem, kur, kā pie uzlecošas saules sāk kļūt vienmēr gaišāks un gaišāks, — dabīgi, tikai iekšējai redzei, kaut gan caur to tiek pakļautas darbībai arī miesas acis.

2] Beidzot pēc kāda neilga laika, kurā austrumos kļūst arvien gaišāks un gaišāks, parādās trīs gaišāks kā Saule mirdzoši augumi ideālāko cilvēku formā un caur gaisu lidinās lejā pie mums. Bet šo triju eņģeļu gaismā, kas tad gaismas un tās pastāvīguma dēļ vispārīgi tiek dēvēti par “ķerubiem” garu pasaule tikko vairs bija saskatāma, un gari izskatījās līdzīgi mainīgai miglai, kas apņēma kalna virsotni.

3] Kad tie trīs ķerubi bija pilnīgi pie mums, viņi nedaudz samazināja viņu gaismu, noņēma Manā priekšā uz sejas un teica: “Kungs, kas visās mūžam bezgalīgās debesīs gan ir cienīgs skatīt Tavu svētāko vaigu? Vienīgi Tev viss mūžības un bezgalības gods!”

4] Bet Es viņiem teicu: “Aizsedzieties un staidzieties lejā, vietā, kur uzturas Mani divpadsmit sūtņi. Viņi manu gribu ir izpildījuši un ar to ir pietiekami; tādēļ ņemiet viņus un atnesat viņus šeit!”

5] Šajā acumirkļī tie trīs eņģeļi aizsedzas, ātri attālinās un nedaudz acumirkļu īsa laikā cauri gaisam pie Manis kalna virsotnē atgādā tos divpadsmit izsūtītos.

6] Bet tie divpadsmit, izņemot Jūdu, bija ļoti priecīgi, ka tik brīnumainā veidā tagad no tāluma ir tikuši atgādāti pie Manis.

7] Tikai Jūda teica: “Par tādu ceļojumu es pateicos visai nākamībai. Tas gan, protams, ilga tikai dažus acumirkļus; bet manas bailes, un gaisa strāvas!”

8] Bet eņģeļi to ļāva sajūst arī tikai Jūdam, pārējie no tā visa nekā nejuta.

9] Bet pēc tam šis notikums vēl ilgi bija ļaužu mutēs, proti, ka trīs eņģeļi pa gaisu no tālienes pie Manis uz kalna atgādāja apustuļus.

10] Bet daudzi kalnā sāka baidīties un teica: “Pie debesīm, te reiz iet pārāk brīnumaini; tā, ka tas tikko vairs ir izturams!”

11] Atkal citi teica: “To var paveikt tikai Pats Jehova!”

12] Bet tie divpadsmit pastāstīja daudz ko no tā, ko visu viņi īsā laikā tomēr visu bija piedzīvojuši.

13] Bet Es tiem trim eņģeļiem pavēlēju, ka viņiem pareizā daudzumā šeit jāatgādā maize un vīns; jo tie divpadsmit bija izsalkuši un izslāpuši, tā ka viņi visu dienu neko nebija ēduši un dzēruši. Un eņģeļi tūlīt darīja to, ko Es viņiem biju pavēlēju, un tūlīt pareizā daudzumā atnesa maizi un vīnu. Tad tie divpadsmit ņēma maizi un vīnu, ēda un dzēra pēc viņu vajadzības un tika spēcināti.

14] Bet arī tās 5 meitas gribēja dabūt nedaudz nogaršot no tādas maizes un vīna un lūdza Man to. Bet Kisjons meitām pārmeta tādu viņu iekāri un viņām teica: “Iekāre arī ir grēks; tādēļ pie visām lietām piederat pašizliedzība, citādi neviens cilvēks nevar sasniegt patiesu tikumību, bez kuras nevar tikt dota nekāda dzīvība.

15] Bet Es teicu: “Draugs, šis grēks tavām meitām uz mūžību ir piedots, jo tādi grēki, kas pamatu pamatā nav nekādi grēki, ir viegli piedodami. Tavas meitas pilnā nopietnībā ir izsalkušas un izslāpušas, un maize un vīns te pietiek visiem, kas te ir. Un kad tie divpadsmit, kuriem tas visvairāk vajadzīgs, būs stiprinājušies, no tā arī visiem pēc vajadzības jānobauda.

16] Ar to Kisjona un viņa piecas meitas bija pilnīgi apmierināti. Bet pēc tam Es tiem 12 apustuļiem teicu, ka viņiem tūdaļ jāizdala maize un vīns, un viņi to tūdaļ darīja.

17] Šoreiz uz kalna, kuram bija ļoti plaša virsotne, uz kuras līdzenuma pacēlās tikai viens ap piecus metrus augsts akmens blūķis, bet uz kura bija viegli uzkāpt arī no dienvidu puses, viņš kopā ņemot bija

pie astoņiem simtiem cilvēku. Visi ēda un dzēra un paēduši slavēja un cildināja Mani par šo brīnumaino spēcīnājumu. Un Kisjons no norādīta bluķa, kādam nolūkam viņš tajā uzkāpa, leļup teica: “

18] “Draugi un brāļi, uzklausiet mani! Mēs zinām rakstus kopš Mozus līdz gandrīz mūsu laikam, un Jehovas karu, kurus minēja Mozus un daudzi citi pravieši, grāmatas mēs saņēmām no Persijas un pārtulkotas lasījām, tā, ka no daudziem gudriem tās ir tikušas atzītas kā patiesas; bet no visiem brīnumiem, kas tajās aprakstīti, nav neviena, kas te būtu salīdzināms ar to, kas tagad notiek mūsu acu priekšā. Tā kaut kas nekad nav ticis dzirdēts ne tikai Izraēlā, bet gan arī visā pasaulē! Kam tātad vajag būt Tam, kas veic tādus darbus, kādi, izņemot Dievu, nevienam gan nav iespējami?!”

**155. BRĪDINĀJUMS BŪT UZMANĪGAM AR JAUNATNĀCĒJIEM. MĀJIENS PAR GARĪGĀS
ATTĪSTĪBAS PAKĀPĒM. KĀ DIEVS VAR BŪT CILVĒKS — UN CILVĒKS DIEVS. PAR
ZINĀTNISKAS UZTVERES UN TICĪBAS UZTVERES STARPĪBU. KĀ JĀRĪKOJAS, LAI KĀDU
GARĪGI PAREIZI IESVĒTĪTA.**

1] Pie šiem vārdiem Es Kisjonu pasaucu lejā no viņa piecus metrus augstās kanceles un slepenībā viņam teicu: “Pagaidām klusē un pirms laika Mani nenodod! Jo šeit vēl ir daudzi, kas tam vēl nav tik nobrieduši kā tu un tādēļ arī nedrīkst pilnīgi uzzināt, Kas Es īstenībā esmu, citādi viņi nonāktu tiesā ar viņu gara dzīvu jāklūstošo brīvību no kuras tāds gars diezin vai jebkad varētu pacelties.

2] Ir pietiekami, ka daudzi nu sāk nojaust, Kas Es esmu, bet lielākā daļa Mani tur vai nu par kādu lielu pravieti un daži par Dieva Dēlu, kas Es pēc ārienes nu esmu. Vairāk kā tas pagaidām būtu ļoti kaitīgi; tādēļ arī šimbrīžam atstājam viņus pie tādām domām un tādēļ tu nedrīksti Mani tālāk nodot!”

3] Kisjons saka: “Jā, Kungs, tas noteikti tā ir; bet es arī esmu cilvēks. vai manai dvēselei tas nekļūs par tiesu, tā kā es nu bez kādām šaubām ne tikai ticu, bet gan caur un cauri zinu, Kas Tu esi?”

4] Es saku: “Tevi Es esmu sagatavojis caur Vārdu un Mācību. Kad pirms dažām dienām Es nācu pie tevis, tu mani turēji par kādu ļoti gudru un lietpratīgu ārstu, un kad tu redzēji Mani veicam neparastus darbus, tu sāki mani uzskatīt par pravieti, caur kuru darbojas Dieva Gars. Bet tu esi visās skolās izglītots vīrs un tevi dzina tieksme pilnīgi uzzināt, kā kāds cilvēks var sasniegt tādu pilnību. Tad Es tev atklāju, kas ir cilvēks un kas ir viņa, un arī par ko var kļūt cilvēks, ja viņš sevi ir pilnīgi pazinis un caur to ir sasniedzis sava gara dzīvības pilnīgāko brīvību.

5] Bet tad Es tev arī rādīju, ka Pats Dievs ir cilvēks, un ka aiz šī vienīgā iemesla arī tu un visas tev līdzīgas būtnes ir cilvēki. Un tad es tev slepenībā arī rādīju, ka tieši Es Pats esmu cilvēks un ka katrs cilvēks ir aicināts kļūt un uz mūžību būt tas, kas Es Pats esmu. Tad tu izbrīnījies un no tā laika tu zini, Kas Es esmu.

6] Un redzi, tā bija tavas dvēseles un tava gara mērķtiecīga sagatavošana, tā, ka tu tagad spēji redzēt Mani radām veselu pasauli un no akmeņiem cilvēkus, un tomēr tas tev neko vairs nenodarīs. Jo tu to brīvi un, proti, zinātniskā ceļā esi pieņēmis, ka Dievs var būt Cilvēks un cilvēks pavisam labi un pilnīgi zinātniski patiesi var būt Dievs! Un ja tu to pilnīgi saproti, ka Es šeit kopš mūžības esmu pavisam viens un vienīgi patiesais Dievs un visu lietu Radītājs, tas tavu dvēseli un tavu garu nevar samulsināt.

7] Bet pavisam citādi tas ir ar visiem šiem citiem cilvēkiem, kuri visi tīri zinātniskā ceļā ir nepieejami. Viņiem ir tikai ticība un pie tam ļoti maz saprāta.

8] Bet dvēseles dzīvībai ticība ir tuvāk nekā pilnīgākais saprāts. Ja ticība ir spaidis, tad caur to tā tūlīt ir arī dvēseles važas; bet ja dvēsele ir sasaistīta, tad par kādu gara brīvu attīstību tajā vairs nevar būt nekāda runa.

9] Bet ja, kā pie tevis, vispirms prāts ir sasniedzis pareizu izpratni, tad pie tam dvēsele paliek brīva un no saprāta gaismas sev vienmēr ņem tikai tik daudz, cik viņa pavisam labi var panest un sagremot.

10] Un tādā veidā no pareizi izglītota saprāta tad attīstās patiesa, pilnīga, dzīva ticība, caur ko gars dvēselē saņem pareizu barību un caur to kļūst arvien spēcīgāks un varenāks.

11] Bet, kā jau minēts, kur pie cilvēka saprāts bieži ir pavisam neattīstīts un viņam, cilvēkam, ir vienīgi tikai ticība, kas zināmā veidā tās savrupībā ir tikai sirds un tās gribas paklausība, tad ar viņu vajag apieties ar visu uzmanību, lai viņš nesastingst tīrākā apmātībā jeb nenokļūst briesmīgos maldu ceļos, kā tas ir pie visiem pagāniem un kā redzamu šajā laikā bēdīgi arī pie ļoti daudziem.

12] Un tagad tu jau viegli spēsi saprast, kādēļ Es tevi pirmīt nosaucu lejā no klints, no kuras tu tautas priekšā gribēji Mani atklāt. Tādēļ kādam aklam nekad nevajag vest otru, bet gan kādam viņa pareizā

saprātā asi redzošam — citādi abi nogāžas bezdibenī.

13] Es jums saku, esiet visā čakli un sakrājiet sev pareizas zināšanas visās lietās! Pārbaudiet visu, kas jums nāk priekšā, un no tā paturiet to, kas ir labs un paties, tad jums būs viegli aptvert patiesību un atdzīvināt agrāk nedzīvo ticību un to padarīt par patiesu dzīvības gaismu.

14] Es saku tev un caur to arī visiem: ja jūs no Manas Mācības savai dzīvībai gribat iegūt patiesu labumu, tad vispirms jums to vajag saprast un tikai tad patiesībai atbilstoši pēc tās rīkoties!

15] Cik pilnīgs visā ir Tēvs Debesīs, tikpat pilnīgiem vajag būt arī jums, — citādi jūs nekad nevarat kļūt Viņa bērni!

16] Tu esi lasījis Mateja rakstus un tajos Manu Kalna sprediķi; tur Es mācekļiem mācīju lūgt, un, proti, ar uzrunu: “Mūsu Tēvs!”

17] Kas sirdī lūdz Tādu lūgšanu, bet to pareizi nesaprot, tas ir kā aklais, kurš slavina un cildina Sauli, bet par spīti tās visuvarenai gaismai tomēr to neredz un nu par to arī nevar sev radīt nekādu priekšstatu. Caur to viņš, protams, negrēko; bet patiesībā tā viņam arī neko nelīdz, jo pie tam viņš tomēr paliek tajā pat tumsā.

18] Tādēļ ja jūs kāda cilvēka sirdi patiesi izglītojat dzīvībai, tad neaizmirstiet vispirms pareizi izglītot prātu, citādi jūs viņu varat padarīt par aklu Saules godinātāju, kas neko labu nedod.

156. VĒSAIS, VESELĪGAIS RĪTA VĒJIŅŠ. MIERA GARS. NOKĀPŠANA NO KALNA VIRSOTNES UN SVĒTĀS SABIEDRĪBAS VAIRĀKU DIENU ILGA UZTURĒŠANĀS KALNU GANĪBĀS. AKLIE MOZISKIE KRITIĶI. KUNGA MĀJIENS PAR MOZUS RADĪŠANAS VĒSTĪJUMU.

1] Pēc šīs paskaidrojošās runas, par kuru Kisjona teica, ka tā viņam vairs neatstāj nekādu tālāku jautājumu, austrumos arī sāka aust nākamā diena un mūsu klana virsotnei, uz kuras mēs vēl vienmēr atradāmies, sāka piezagties ļoti vēss rīta vējš, un Kisjons izteica priekšlikumu, ka, līdz Saule uzlēks, mums pa to laiku varbūt būtu jānoiet lejā tuvākajā kalnu ganību būdā.

2] Es saku: “Lai tas paliek! Šis rīta vēsumiņš uz šīs augstienes gan nevienam nekaitē, bet gan spēcīna katra locekļus; pie tam tas neturpinās ilgi, un tam tā vajag būt, tā kā citādi te viena zināma veida gari, kuri te tuvāk nav apspriežami, dienai nestu ļaunu negaisu, ja viņi tagad, Saulei austot, no spēcīgiem miera gariem netiktu traucēti pacelties gaisā.”

3] Ar to Kisjons apmierinājās, un līdz topošās dienas pusdienlaikam mēs palikām kalna virsotnē. Bet pēcpusdienā mēs atkal devāmies lejā kalnu ganību saimniecībā un tur pavadījām vēl pāris dienas visādās sarunās par cilvēka dzīvības uzdevumiem un par Zemes dabu, zvaigznēm un visādām citām lietām.

4] Vēl vienmēr nedaudz tumšajai jūdu un pie Manis palikušo farizeju daļai daudz kas bija nesa-protams, bet viņi tomēr nerunāja pretī; jo šie jūdi un farizeji, kuri jau pirmajā dienā, kad Es apciemoju Kisjona namu, bija vērsušies pie Manis, patiesi bija modinātāka un lielāka gara un skaidri domātāji, tagad par Mani jau turēja lielas lietas un Manus vārdus uzņēma kā dievišķus. Tādēļ viņi nav salīdzināmi ar tiem, kuri tika aizdzīti atpakaļ uz Kapernaumu un arī ne ar tiem, kurus nedaudz vairāk kā pirms četrām dienām kalna dzīvība atkal nodzina lejā.

5] Bet, kaut gan augšā minētie labākie jūdi un farizeji tagad jau stingri turējās pie Manis, tad tomēr pie daža laba Mana paskaidrojuma par Zemes patieso vai īstenībā pakāpenisko Zemes un visu lietu tajā un uz tās un tāpat līdzīgi visu citu neskaitāmo pasaules ķermeņu radīšanu raustīja plecus un pie sevis teica: “Tas tak ir tieši pretēji Mozus mācībai! Kur te ir tās sešas radīšanas dienas, kur sabats, kurā Dievs atpūtās? Kas pēc tam ir tas, ko Mozus vēsta par visu to, kas tagad visās daļās sastāda pasauli? Ja šis brīnumdaris no Nācaretes tagad par to dod mums pavisam citu mācību, kura pilnīgi atceļ mozisko, kas mums uz to jāsaka? Bet ja viņš atmet Mozu, tad caur to viņš atmet arī visus praviešus un beigās arī pats sevi; jo ja nav Mozus, nav nekas, tad arī pravieši nav nekas — un arī ne gaidāms Mesija, kas īstenībā esot viņš pats!

6] Bet pamatā viņa mācība ir pareiza, un ar radīšanu drīzāk gan var būt tā, kā viņš mums tagad to ir izskaidrojis, nekā mums par to vēsta Mozus.”

7] Te pie Manis pienāk viens un runā: “Kungs! Ja tā, kas tad ir ar Mozu un visiem praviešiem?”

8] Es saku: “Viņiem no jums jātiek saprastiem un aptvertiem pareizā nozīmē un izpratnē!

9] Mozus savā radīšanas attēlojumā dod tikai ainas, kas cilvēkiem darīja zināmu pirmo Dieva iz-

pratnes nodibināšanu, bet ne Zemes un visu citu pasaulu materiālo radīšanu.

MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA IZSKAIDROJUMS

157. MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA IZSKAIDROJUMS. 1. NOD. 1.–5. PANTI (PIRMĀ DIENA). CILVĒKA GARA DABISKĀ STĀVOKĻA ATBILSTĪBA AR DABU. BĒRNA DVĒSELES GARĪGĀ NAKTS. SAPRĀTS KĀ GARĪGS VAKARS. DIEVA GAISMA SIRDĪ IR GARĪGS RĪTS.

1] (**Kungs**): “Vai nav teikts: “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi, un zeme bija tuksnešaina un nepadzīvota un tumsa uz dziļumiem; bet virs ūdeņiem lidinājās Dieva Gars.

2] Un Dievs sacīja: “Lai top gaisma!”, un tapa gaisma — Dievs redzēja, ka gaisma bija laba; te Viņš gaismu atdalīja no tumsas. Gaismu Viņš nosauca par dienu un tumsu par nakti. Tad no vakara un rīta tapa pirmā diena.

3] Redzat, tie ir Mozus vārdi! Ja jūs tos gribat ņemt dabīgā nozīmē, tad jums ar pirmo acu uzmetieni te tomēr vajag pamanīt lielāko aplamību.

4] Kas gan ir “Debesis” un kas “Zeme”, par ko Mozus runā, ka tas viss esot ticis radīts iesākumā? “Debesis” cilvēka ir garīgais un “Zeme” — dabiskais; tā bija un vēl ir tuksnešains un nepadzīvots — kā pie jums. “Ūdens” ir jūsu sliktā izpratne visās lietās, virs kura gan arī lidinās Dieva Gars, bet vēl nav jūsos.

5] Bet tā kā Dieva Gars vienmēr redz, ka jūsu materiālās pasaules dziļumos ir pavisam šausmīgi tumšs, tad Viņš, kā tagad redzams, uz jums runā: “Lai top gaisma!”

6] Te jūsu dabā sāk aust gaisma, un Dievs to gan redz, cik gaisma ir laba jūsu tumsai; bet tikai jūs paši to nevarat un negribat saprast. Bet tādēļ tad arī jūsos notiek dalīšana, proti, tiek atdalīta diena un nakts, un tad arī no dienas jūsos jūs pazīstat jūsu sirds agrāko nakti.

7] Pie cilvēka viņa dabas pirmā esamība ir vēls vakars, tātad nakts. Bet tā, ka Dievs viņam dod gaismu, tad tāda gaisma cilvēkam ir patiesa rīta ausma, un tādā kārtā no cilvēka vakara un rīta ausmas patiesi top viņa pirmā dzīvības diena.

8] Jo redzat, ja Mozus, kas tak bija iesvaids visās ēģiptiešu zinātnēs, savos rakstos būtu gribējis norādīt zemes pirmās dabas dienas rašanos, tad pie visām savām zināšanām un gudrības viņš tak būtu ievērojis, ka no vakara un rīta nekad nevar tapt diena; jo vakaram dabīgi tomēr vienmēr seko dziļa nakts, un tikai rītam seko diena.

9] Kas tātad atrodas starp vakaru un rītu, ir nakts; tikai tas, kas atrodas starp rītu un vakaru, ir diena!

10] Ja Mozus būtu teicis: “Un tā no rīta un vakara tapa pirmā diena!”, tad zem tā jūs gan varētu saprast dabīgo dienu; bet tā aiz analogiska iemesla viņš teica tieši pretējo un tas nozīmē cilvēka vakaru un vienlaicīgi nakti, kas arī ir viegli aptverams, pie kam tak neviens vēl nekad nav redzējis visā gudrībā esošu bērnu.

11] Ja pasaulē piedzimst bērns, te viņa dvēselē ir pilnīga tumsa un tātad nakts. Bet bērns aug, tad saņem visādas pamācības un caur to visās lietās kļūst arvien vairāk un vairāk saprātīgs, un redzat, tas ir vakars, t.i., dvēselē sāk krēslot, kā salīdzinoši ir vakarā.

12] Jūs gan sakāt, ka arī no rīta ir krēsla un Mozus te būtu varējis teikt: “Un tā no rīta krēslas un īstenībā jau gaiša rīta tapa pirmā diena!”

13] Uz to Es saku: Katrā ziņā, ja vien viņš cilvēkiem garīgā atbilstībā būtu gribējis teikt tīrāko aplamību! Bet Mozus zināja, ka cilvēka laicīgam stāvoklim atbilst tikai vakars; viņš zināja to, ka pie cilvēkiem ar tīri laicīga prāta izglītību iet tieši tā, kā ar vienmēr vājāku topošu dabīga vakara gaismu.

14] Jo vairāk cilvēki ar viņu prātu sāk cīnīties pēc laicīgām lietām, jo vājāka viņu sirdis kļūst mīlestības tīri dievišķa gaisma un garīga dzīvība. Tādēļ Mozus arī tādu cilvēku laicīgu gaismu dēvēja par vakaru.

15] Tikai kad Dievs aiz savas žēlastības cilvēkam sirdī iededzina kādu dzīvības gaismiņu, tikai tad cilvēks sāk ieskatīt visa tā niecīgumu, ko iepriekš ar savu prātu, garīgo vakaru, sev piesavinājis, un tad arī viņš pamazām arvien vairāk saprot, ka visi vakara gaismas dārgumi ir tikpat īslaicīgi, kā šī gaisma.

16] Bet patiesa gaisma no Dieva, iededzināta cilvēka sirdī, ir tieši tas rīts, kurš ar un no iepriekšējā

vakara cilvēkā nosaka pirmo patieso dienu.

17] Bet no šī Mana tagadējā izskaidrojuma jums nu arī vajag saprast, ka starp abām gaismām, vai, labāk sakot, izpratnēm vajag būt ļoti lielai atšķirībai; jo pasaules vakara gaismā visas atziņas ir mānīgas un tādēļ arī islaicīgas. Tikai patiesības turpinās mūžīgi; bet meliem beidzot vajag iznikt.

**158. MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA 1. NOD. 6.–10. PANTU (OTRĀ DIENA) IZSKAIDROJUMS.
CIETOKSNIS STARP ABĀM GAIŠMĀM, PATIESU DZĪVU TICĪBU. OTRĀ DIENA. TICĪBA NO
ZINĀŠANĀM VAI ZINĀŠANAS NO TICĪBAS? TĀLĀKS NORĀDĪJUMS, KA MOZISKĀM RADĪŠANAS
AINĀM IR TIKAI GARĪGA NOZĪME. PAR MĪLESTĪBAS AUGSNI.**

1] (TAS Kungs): “Bet ļoti viegli varētu notikt, ka cilvēka sirdī Dieva gaisma ieplūstu vakara gaismā un tad tā tiktu vājināta vai mazākais tā samaisīta, ka beigās vairs nezinātu, kas te cilvēkā ir dabas gaisma un kas te ir Dieva gaisma.

2] Te Dievs starp abiem ūdeņiem, kas te nozīmē abas izpratnes, par kurām Es nu devu pietiekamu izskaidrojumu, lika cietoksni un tā abus ūdeņus atdalīja.

3] Bet cietoksni ir īstenās debesis cilvēka sirdī un izteicas patiesā dzīvā ticībā, bet mūžam nekad tukšā un nenozīmīgā prātošanā.

4] Tāda iemesla dēļ Es tad tagad to, kuram te ir spēcīga un nešaubīga ticība, arī dēvēju par klinti, un lieku viņu kā jaunu cietoksni starp debesīm un elli, un nekāda tumša elles vara mūžam nekad nevarēs šo cietoksni pārvarēt.

5] Ja cilvēkā likts tāds cietoksni un ticība kļūst varenāka un varenāka, tad no tādas ticības arvien skaidrāk un skaidrāk kļūst saskatāms dabiska prāta niecīgums. Dabas prāts tad padodas ticības kundzībai un tā cilvēkā no viņa vakara un arvien gaišāka rīta jau rodas otra daudz gaišāka diena.

6] Tādā otrās dienas stāvoklī cilvēks nu jau redz to, ko vienīgo kā pilnīgi patieso vajag sevī uz mūžību vienmēr saglabāt; bet viņā vēl vienmēr nav nekāda pareiza kārtība. Te cilvēks vēl vienmēr dabīgo sajauc ar tīri garīgo, dabu bieži par daudz apgaro un caur to arī garā saskata materiālo un tādēļ arī vēl neizšķiras par kādu pareizu rīcību.

7] Viņš līdzinās kādai tirai ūdens pasaulei, kura no visām pusēm gan ir apņemta ar gaismas caurstrāvotu gaisu, bet pie tam tomēr par to nevar nonākt skaidrībā, vai viņa ūdens pasaule cēlusies no tās ietverošā gaismas gaisa, jeb vai tā no ūdens pasaules, — t.i., viņš sevī vēl pietiekami skaidri nezina, vai viņa garīgā izpratne ir cēlusies no viņa dabas prāta, vai arī no cilvēkā jau slepeni esošās un tātad arī sākumā pavisam slepeni darbojošās garīgās izpratnes, vai arī, lai runātu vēl aptveramāk, viņš nezina, vai ticība iziet no zināšanām, vai zināšanas no ticības, un kāda tad starp abām ir starpība.

8] Īsi, viņš te vēl nezina, kas bija vispirms, vista vai ola, jeb vai sēkla vai koks.

9] Te tad atkal nāk Dievs un cilvēkam, ja cilvēks tādai otrai dienai ar viņam piešķirtiem un tātad paša spēkiem ir pietiekami darījis savai garīgai izglītībai, palīdz tālāk. Un šī tālākā palīdzība pastāv tajā, ka gaisma cilvēkā tiek palielināta un caur to viņš, līdzīgi Saulei pavasarī, visas cilvēkā liktās sēklas sāk apaugļot ne vienīgi caur palielinātu gaismu, bet gan tieši caur palielinātās gaismas izsaukto siltumu.

10] Bet tāds siltums saucas mīlestība un vienlaicīgi garīgi ir augsne, kurā sēklas sāk dzīt tās dīgļus un saknes.

11] Un redzat, tas ir tas, kas stāv rakstīts Mozus grāmatā, ka Dievs ir pavēlējis ūdeņiem, ka tiem jā-sakrājas zināmās, atšķirtās vietās un caur to saskatāma sausa un stingra augsne, vienīgi uz kuras sēklas var izaugt par dzīviem un atdzīvinošiem augļiem!

12] Un tas nozīmē: “Un Dievs nosauca to sausumu par “Zemi” un noteiktās vietās sakāto ūdeni par “jūru”.

13] Jautājums: “Kam Dievs to tā nosauca?” — Sev Viņam patiesi tas nebūtu vajadzīgs; jo tas tomēr būtu diezgan smieklīgi no augstās dievišķās gudrības gribēt sagaidīt, ka tai jājūt sevišķa labpatika tajā, ka tai, it kā kādam cilvēkam, sausumu izdevies nosaukt par “zemi” un noteiktās vietās atšķirto ūdeni par “jūru”.

14] Bet tā kā tajā radīšanas laikā, izņemot Viņu, tur tomēr vēl nevarēja būt neviena būtne, kas Viņu būtu sapratusi, Dievs tak kādam citam nevarēja dot šos nosaukumus sausumam un nošķirtam ūdenim!

15] Tātad neiespējami, ka šādai Mozus teikai ir kāda materiāla nozīme. bet gan tīri garīga un ar kādreizējo pasaules radīšanu ir sakarā tikai kādā no garīgā atpakaļ darbojošās atbilstības nozīmē, t.i.,

attieksmē no garīgā materiālā, — ko gan spēj izpētīt tikai kāda eņģeļa gudrība, bet tieši tā, kā tas te stāv, tam ir tikai tīri garīga nozīme un norāda, ka, pirmkārt, viens cilvēks par sevi un tātad arī visa cilvēce, laiku pa laikam un periodu pa periodam tiek izglītota, no viņas sākotnēji nepieciešami dabīgā uz vienmēr tirāku garīgo.

16. Tātad cilvēks tiek šķiroti pat savās dabīgas daļās. Izpratnei ir sava vieta, tā ir tā cilvēka jūra, un no izpratnes izrietošā mīlestība kā augļus nest spējīga augsne vienmēr tiek apskalota no jūras kā pareizās izpratnes gaismas kopuma, un par jaunu spēcīgāku visādu ceļu augļu vienmēr bagātīgākai ražošanai.

159. MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA 1. NOD. 11.–13. PANTU (TREŠĀ DIENA) IZSKAIDROJUMS.

IZPRATNES IEDARBĪBA SIRDS LABAJĀ AUGSNĒ. RUNA IR PAR GARĪGO CILVĒKU DABĪGĀ CILVĒKĀ. FARIZEJA ATZINĪBA UN DAĻĒJAS ŠAUBAS. PAR DABĪGO UN GARĪGO REDZES SPĒJU ATŠĶIRĪBU ATBILSTĪBU.

1] (**Kungs**): Tātad, ja cilvēka izpratni no visām pusēm apņem mīlestība un no mīlestības uguns liesmas, kas tai vienmēr vairāk dod barību, tiek gaišāk un gaišāk apgaismota un sasildīta, tad līdzīgā mērā arī cilvēks visā top darbības spēcīgāks un darbības spējīgāks.

2] Tādā stāvoklī tad pie cilvēka atkal nāk Dievs, dabīgi — kā pats par sevi saprotams — Garā, un kā mūžīga mīlestība runā uz cilvēka mīlestību sirdī: “Lai augsne tagad uzdīgst visādas zāles un augi, kas apsēklojas, un visādu sugu ražot spējīgi koki un krūmi, no kuriem lai ikkatrs nes augļus pēc savas dabas un sēj uz Zemes savas sēklas.

3] Pēc tādas Dieva pavēles tad cilvēks sirdī manto spēcīgu gribu, spēku un drosmi un nu liek rokas pie darba.

4] Un redzat! Viņa pareiza izpratne kā lietis pilni mākoņi paceļas virs sakārtoto jūru, un dodas pāri sausajai zemei, to samitrina un apaugļo. Un zeme tad sāk zaļot un parādās visādas zāles un augi ar sēklām un visādi augļu koki un krūmi ar sēklām, t.i.: ko tagad pareizs, ar debesu gudrību caurstrāvots prāts atzīst kā pilnīgi labu un pareizu, to tad tūlīt arī grib un kāro mīlestība cilvēka sirdī.

5] Jo tāpat kā sēkla, ja tā tiek likta zemē, drīz uzdīgst un nes daudzkārtīgus augļus, tieši tāpat darbojas arī pareiza izpratne, ja tā tiek likta sirds dzīvības pilnā augsnē.

6] Bet sēkla darbojas tā, ka viņa pamodina dzīvības spēkus, kas parasti snauž zemē, un tad tie tūlīt vairāk un vairāk koncentrējas ap sēklas graudu un panāk, ka tas attīstās un kļūst par augļiem bagātu augu. Īsi, pareiza izpratne vispirms sirdī kļūst par darbību un no darbības tad rodas visādi darbi; un tas ir tas, par ko Mozus dziļā gudrībā runā savā Radīšanas stāstā; un, proti, jau iepriekš vārdu pa vārdam pārrunātā 1. nodaļā, 11. un 12. pantā.

7] Līdz tam sākotnējais cilvēka vakars, caur debesu gaismu pacelts pareizā izpratnē, tā kļūst par darbību, kurai vajag sekot padarītiem darbiem; un tā ir trešā diena sirds un visa cilvēka cilvēkā, kas te ir garīgais cilvēks, vienīgi par kuru te ir runa izglītošanā un kura dēļ šajā pasaulē no Dieva ir nācis Mozus un visi citi pravieši, tāpat kā tagad Es Pats. Es domāju, ka šī lieta jums tagad drikstētu būt pietiekami skaidra.

8] Viens no farizejiem saka: “Cēlākais, gudrākais draugs un Meistar! Kas attiecas uz manu personu, es atzīstu par labu katru Tavu mums visiem doto vārdu, tā kā tie ir un viņiem vajag būt pilnīgi patiesiem. Bet dodies uz Jeruzalemi un Mozus Radīšanas grāmatu tā izskaidro templī, un Tu, kopā ar visiem Taviem piekritējiem, ja Tu caur Savu acimredzamo dievišķo varu Sevi neaizsargāsi, tiksiet nomētāti ar akmeņiem! Bet ja Tu šo varu stāji pret templiešiem, tad arī viņi ir tiesāti, un varētu būtu maza starpība, ja Tu viņus tūlīt liec iznīcināt ar zibeni un uguni no debesīm!

9] Kā teikts, tā jau tik un tā ir ļoti pārdoša lieta. Un turklāt, kas attiecas uz Tavu patiesi visgudrāko un attapīgāko Mozus Radīšanas grāmatas triju pirmo dienu izskaidrojumu, tā pavisam labi var būt un tam nevar atrast nevienu pretrunīgu vārdu. Bet tagad nāk ceturtais diena, kurā pēc rakstiem Dievs visiem redzamus radīja Sauli, Mēnesi un visas zvaigznes! Kā tu to citādi vari izskaidrot? Saule, Mēness un zvaigznes reiz ir te un neviens cilvēks nezina kādu citu pirmsākumu, ka visi šie lielie un mazie spīdekļi pie debesjuma ir izcēlušies, kā to, ko lasa Mozus radīšanas vēsturē.

10] Tagad jautājums: Kur te ir atslēga, kur atbilstība, caur kuru ceturto dienu varētu attiecināt vienīgi uz cilvēku?

11] Es saku: “Mans draugs, tu tak jau bieži esi dzirdējis un pat pats pieredzējis, ka, kas attiecas uz

miesas acīm, te ir tālredzīgi un tuvredzīgi un pat pa pusei un beidzot pavisam akli cilvēki! Tālredzīgie visu redz labi tālumā, bet tuvumā viņi redz slikti; tuvredzīgie atkal tuvumā redz labi, bet par to tālumā slikti; pie tam pusakliem ir pa pusei diena, pa pusei nakts, t.i., ar vienu aci viņi priekšmetus vēl redz pavisam labi, bet, tādēļ kā otra acs ir akla, tad pats par sevi saprotams, ka tāds redzīgais visu var redzēt tikai pusgaismā; pavisam aklie vairs neredz nekādus priekšmetus, ne dienā un tikpat maz naktī, tikai dienā viņiem ir vāja gaismiņa, tā, ka viņi nekad nevar atšķirt dienu no nakts; bet pavisam akliem nav neviena vāja gaismiņa un viņi dienu no nakts nekad nevar atšķirt.

12] Un redzi, bet kā cilvēki ir tik ļoti atšķirīgi apgādāti ar miesīgo redzi, tieši tāpat un bieži vēl daudz atšķirīgāka ir viņu garīgā redze. Un tieši tev arī ir kāds spēcīgs redzes trūkums, un, proti, daudz spēcīgāk tavā dvēselē, nekā tavā miesīgā redzē. Es tev saku: tu savā dvēselē esi ārkārtīgi tuvredzīgs!

160. MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA 1. NOD. 14.–19. PANTA (CETURTĀ DIENA) IZSKAIDROJUMS. BURTISKĀ TEKSTA TAISNĪGA KRITIKA. IR TIKAI VIENS CIETOKSNIS: DIEVA GRIBA. MOZUS CIETOKSNIS: DEBESIS CILVĒKĀ. DIEVA BĒRNA BŪTĪBA KĀ CILVĒKA AUGSTĀKAIS MĒRĶIS.

1] (**Kungs**): Kā tad tu lasi Radīšanas vēsturē? Vai nestāv tā rakstīts:

2] Un Dievs sacīja: “Lai top spīdekļi pie debesu cietokšņa, kas tad šķir dienu no nakts un dod zīmes, laikus, dienas un gadus, un lai pie debesu cietokšņa ir divi spīdekļi, ka tie spīd virs Zemes!” Un tā tas notika. Un Dievs darīja divus lielus spīdekļus, vienu lielāku spīdekli, kas valdīja dienu, un vienu mazu spīdekli, kas valdīja nakti, un pie tam arī zvaigznes. Un Dievs tos lika pie debesu cietokšņa, lai tie spīdētu uz zemi un valda pār dienu un nakti un šķir gaismu no tumsības. Tad Dievs redzēja to labu esam. Un no vakara un rīta tapa tā ceturtā diena.

3] Redzi, tā burtiski skan ceturtās dienas Radīšanas vēsture, caur kuru pēc 1. Mozus grāmatas īstenībā tiek nosacīta ceturtā diena.

4] Ja tu ar sava dabīgā saprāta acīm šo lietu apgaismo tik nedaudz tuvāk – saku – tava tikai dabīgā prāta spēkiem un tu Mozus 1. grāmatas tekstu saproti tiešā nozīmē, tad tev uz pirmo acu uzmetienu vajag krist acīs tā rupjākai aplamībai!

5] Saskaņā ar Mozus 1. grāmatu Dievs tomēr jau pirmajā dienā radīja gaismu un tātad no vakara un rīta tapa pirmā diena. Saki, kas tā tad bija par gaismu, kuras pietika trim dienām, lai izsauktu dienu un nakti? Ceturtā dienā Dievs atkal saka: “Lai pie debesīm top spīdekļi!” Jautājums: Kādi spīdekļi, kuriem jāšķir diena no nakts? To tak jau iepriekš panāca pirms trim dienām pirmajā dienā radītā gaisma; kādēļ tagad ceturtā dienā vienam un tam pašam rezultātam nu vēl vairāk spīdekļu? Pie tam ir runa tikai par “spīdekļiem”, bet par kādu Mēnesi vai par kādu Sauli nekas nav pieminēts! Pie tam šie spīdekļi panāk vēl arī zīmes — kādas tad zīmes? —, beidzot laikus — kādus tad? — un dienas un gadus — kādas tad dienas un kādus gadus? — Vai tad nakts nav nekas? Vai tad naktis nav tikpat svarīgas, kā dienas?

6] Un pie tam Zeme ir apaļa kā lode, uz vienas puses vienādi ir diena, uz otras puses arvien vienādi nakts, pēc tā kā Zeme ap savu asi griežas no vakariem uz rītiem. Diena vienmēr būs tur, kur Zeme atrodas iepretī Saulei vai, labāk sakot, kur Zeme caur pastāvīgu un vienmēr vienmērīgu griešanās kustību zināmā mērā tiek pabīdīta zem Saules.

7] Bet ja neapstrīdami dabīgā diena uz Zemes tā tiek izsaukta caur viņai piemītošo kustību, pie kam Saule nedara neko, izņemot, ka viņa nepārtraukti mirdz vienā vietā un caur viņas gaismu izsauc dienu tur, kur krīt tās stari un tādā veidā nekad nevar un nespēj valdīt dienu, — jautājums: Kā te Mozus zem saviem spīdekļiem varēja domāt Sauli un Mēnesi? Un ja Mozus te būtu domājis dabīgo Sauli un dabīgo Mēnesi, tad sava vēstījuma lielākai skaidrībai viņš šos abus savus spīdekļus cilvēkiem noteikti būtu nosaucis vārdā; jo Mozus laikā visi cilvēki šos abus spīdekļus jau zināja nosaukt.

8] Pie tam Mozus runā par kādu cietoksni pie debesīm, kurš īstenībā dabīgā telpā nekur nepastāv, pie kam Saule, Mēness un visas zvaigznes tāpat kā šī Zeme lidinās pilnīgi brīvākā un nekur neierobežotā ēterā un caur tajos likto likumu tiek uzturēti to mērķim atbilstošā stāvoklī, tiem ir brīva kustība un tie nekur nav piestiprināti pie kāda debesu cietokšņa!

9] Jo bezgalīgajā un brīvajā telpā ir tikai viens cietoksnis, un tas ir tā Dieva griba, no kuras kāds mūžam negrozāms likums piepilda šo telpu un visas lietas tajā.

10] Ja tas, kas jūsu acīm parādās kā tāli plaši pārstiepta zila velve, būtu cietoksnis, un Saule, Mēness un visas zvaigznes būtu pie tā it kā piestiprinātas, kā tās varētu kustēties un sevišķi jums zināmās planē-

tas nepārtraukti mainīt savas vietas?

11] Citas zvaigznes, kuras jūs dēvējat par stāzvzvaigznēm, protams, izskatās tā, it kā tās būtu piestiprinātas pie kāda cietokšņa; bet tomēr tas tā nav. Tās no Zemes ir tikai ļoti tālu, un to ceļi tik tālu izstiepti, ka tās tos bieži tikko noiet vairāku simttūkstoš Zemes gados un tāda iemesla dēļ to kustība pat simts cilvēku mūžos nevar tikt pamanīta. Un tas ir iemesls, kādēļ jums tās liekas kā pilnīgi uz vietas stāvošas; bet īstenībā ir citādi, un visā bezgalīgajā telpā nekur nav kāds tā dēvētais cietoksnis.

12] Cietoksnis, kuru domā Mozus, ir no pareizas izpratnes un no mīlestības, kas ir dzīvības svētīta augsne, izrietoša stipra griba pēc Dieva kārtības. Bet tādēļ, ka tāda griba var izrietēt tikai no patiesas, augļus nesošas Dieva mīlestības pilnības cilvēka sirdī, kā tā pati var izrietēt no Debesu gaismas, ko Dievs izlēja cilvēkā, kad Viņš šo iekšējo tumsu dalīja vakarā un rītā, tad šī patiesā mīlestība un patiesā izpratne, kas viss cilvēkā izpaužas kā dzīva ticība, ir debesis cilvēkā, un no tā izrietošā stingrā griba — Dieva kārtība — ir debesu cietoksnis cilvēkā un pie šāda cietokšņa, ja šāds cietoksnis pēc Dieva mīlestības gribas ir pilnīgi pareizā kārtībā, Dievs dod jaunus spīdekļus no Debesu Debesīm, ka te ir tīra Tēva mīlestība Dieva sirdī, un spīdekļi tad apgaismo gribu, paceļ to līdz debesu eņģeļu izpratnei un caur to radīto cilvēku neradītā, tagad caur paša brīvu gribu dievišķā kārtībā pats sevi par jaunu pārveido par Dieva bērnu.

161. MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA IZSKAIDROJUMA TURPINĀJUMS. PAR DABĪGO IZNĪKSTOŠO CILVĒKU UN PAR ĪSTENO MŪŽĪGO CILVĒKU. DIVI LIELI SPĪDEKĻI VAI PAR MŪŽĪGĀ GARA BŪTĪBU UN PAR DVĒSELES BŪTĪBU. KO NOZĪMĒ ZVAIGZNES? CETURTĀ RADĪŠANAS DIENA.

1] (**Kungs**): “Cik ilgi cilvēks ir radība, viņš ir laicīgs, iznikstošs un nevar pastāvēt; jo katrs cilvēks, kā viņš dabīgi ir radīts, nav nekas cits, kā tikai derīgs trauks, kurā caur pastāvīgu dievišķu līdzdarbību var attīstīties īsts cilvēks.

2] Ja ārējais trauks ir ieguvis pietiekamu izglītības pakāpi, kādam nolūkam Dievs trauku pārpilnam ir labi ierīkojis ar visām nepieciešamām sastāvdaļām un īpašībām, tad Viņš cilvēka sirdī pamodina vai drīzāk attīsta Savu mūžam neradīto Garu un šis Gars pēc savas iedarbības mēra ir tas, ko zem diviem lieliem gaismekļiem, kuri tiek likti pie debesu cietokšņa, saprot un grib saprast Mozus, kā arī visi patriarhi to tā un nekad citādi nav sapratuši.

3] Šī mūžīgā, neradītā, pilnīgai mūžībai bagātīgā dzīvā gaisma pie debesu cietokšņa cilvēkā tad ir tas patiesās dienas cilvēkā pilnīgi īstenais diriģents un pirmītējo trauku māca pilnīgi pārvaidoties savā mūžam neradītā Dieva būtņē un tā visu cilvēku padarīt par patiesu Dieva bērnu.

4] Bet katram radītam cilvēkam ir dzīva dvēsele, kas gan ir arī gars ar nepieciešamām spējām pazīt labo un patieso un ļauno un neīsto, labo un patieso piesavināties un ļauno un neīsto no sevis padzīt. Bet, neskatoties uz to, tas nav nekāds neradīts, bet gan radīts gars un kā tāds pats par sevi nekad nevar sasniegt Dieva bērna stāvokli.

5] Bet kad viņa pēc viņai dotiem likumiem visā savas sirds pazemībā un vienkāršībā un ar viņai no Dieva iestādīto brīvo gribu labo un patieso ir pieņēmusi, tad šāda pazemīga vienkārša un paklausīga griba, lai runātu pavisam aptverami, ir kļuvusi par patiesu debesu cietoksni, tādēļ, ka viņa tieši pēc cilvēka dvēselē liktā debesīgā ir sevi izglītojusi un tātad ir pavisam piemērota sevi uzņemt tīri neradīto dievišķo.

6] Tas tīri dievišķais, vai neradītais Dieva Gars, Kas tagad uz mūžību tiek likts pie Tāda debesu cietokšņa, ir tā lielā gaisma; bet cilvēka dvēsele, kas caur lielo gaismu tad arī tiek pārveidota par gandrīz līdzīgi lielu gaismu, ir otrā, mazākā gaisma, bet kas tagad līdzīgi neradītajai lielajai gaismai tiek likta pie tā paša debesu cietokšņa un no neradītās gaismas tiek pārveidota par līdz neradītu gaismu, bez kā kaut ko zaudējot no savas dabīgās būtības, bet gan kādā pilnīgi garīgā apgaismotā ziņā bezgala daudz iegūstot. Jo cilvēka dvēsele par sevi mūžam nevarētu saskatīt Dievu Viņa tīrākā Gara būtībā, un pretēji, tīrākais, neradītais Dieva Gars nekad nevarētu redzēt dabisko, tā kā viņam par sevi nekāds dabiski materiālais neeksistē. Bet minētā tīrākā gara ar dvēseli savienībā tagad dvēsele caur viņai klāt pienākušo jauno Dieva Garu var saskatīt Dieva Garu Viņa pirmgara tīrākā būtībā, un gars caur dvēseli dabīgo.

7] Un tas ir tas, ko saka Mozus, ka tad viena liela gaisma valda dienu un maza gaisma nakti un nosaka zīmes, tas ir: visā gudrībā visu parādību un visu radīto lietu cēloni, tātad arī noteic laikus, dienas un gadus, kas izsaka tik daudz, kā: visās parādībās pazīst Dievišķo gudrību, mīlestību un žēlastību.

8] Bet zvaigznes, kuras Mozus arī piemin, ir neskaitāmās derīgās atziņas visās atsevišķās lietās, kādas atsevišķas dabīgi nāk no vienas galvenās atziņas un tādēļ ir liktas pie tā paša debesu cietokšņa, kā tās abas galvenās gaismas.

9] Un redzat, tā beidzot ir ceturrtā radišanas diena, kuru Mozus min savā grāmatā, bet viegli aptverams, kā tās trīs iepriekšējās, ir cēlušās no tā paša cilvēka vakara un rīta.

162. MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA PIEKTĀ UN SESTĀ DIENA. ZEMES UN CILVĒKA DABĪGĀ IZCELŠANĀS. BRĪDINĀJUMS NO DAUDZ ZINĀŠANAS. MUDINĀJUMS MEKLĒT DIEVA VALSTĪBU SEVĪ.

1] (**Kungs**): “Bet lai šinī ziņā jūs Man tad tālāk neko nejautājat, kāda tad ir tā lieta ar piekto un sesto radišanas dienu, tad Es jums pavisam īsi saku, ka vēlākā visas dzīvnieku pasaules un beidzot paša cilvēka radišana neapzīmē neko citu, kā visa tā, ko cilvēks sevī ietver savās dabiskās daļās, pilnīgu atdzīvināšanu un noteiktu realizāciju.

2] Viņa jūra un visi viņa ūdeņi top pilni dzīvības, un cilvēks savā tagad tīri dievišķā neradītā gaismā pazīst un saskata neskaitāmo un bezgala dažādo ideju un formu pilnību un šādā kārtā pamana savu tīri dievišķo izcelšanos. Un caur pastāstīto pirmā cilvēka radišanu tiek attēlota nobeigta cilvēka tapšana vai pilnīga Dieva bērības mantošana.

3] Protams, tagad tu pavisam slepeni sirdī sev jautā un saki: “Jā, jā tas viss gan ir pavisam labi, gudri un lieliski, un neviens ne mazākā mērā nevar šaubīties par visa tā pilnīgāko patiesību, bet kā tad šī Zeme, kurai tak neiespējami kopš mūžības būt tādai, kāda tā ir tagad, ir izcēlusies? Kā tā ir apaugusi ar visāda veida zālēm, stādiem, krūmiem un kokiem? Kur un kad izcēlušies visi dzīvnieki?”

4] Un kā cilvēks kļuva šīs Zemes pilsonis? Vai patiesi bija radīts tikai viens cilvēku pāris, kā to norāda Mozus grāmata, jeb vai uz Zemes tūlīt tika likti daudzi dažādas krāsas, auguma un rakstura cilvēki?”

5] Uz šiem tieši nepeļamiem jautājumiem Es tev nevaru teikt neko citu, kā to, ko Es tev jau esmu teicis, proti: ja tev piemīt eņģeļa gudrība, tad tu no tīri garīgā atpakaļejošā atbilstībā uz dabīgo, no tā, ko Mozus saka savā grāmatā, arī uz mata atradīsi visu dabīgo radišanu, protams, ļoti plašos periodos, kuri viens otram seko gandrīz tādā par kārtībā, kā tie tiek atstāstīti Mozus grāmatā un pirmā cilvēku pāra izcelšanās iekrīt gandrīz tajā pat laikā, un beidzot viņu pārbaudīšana un vairošanās, izņemot nedaudz, ielikta atbilstošās ainās, seko tieši tādā kārtībā, kā tas tiek atstāstīts un pierādīts Mozus grāmatas tālākajā gaitā.

6] Bet, kā teikts, bez eņģeļa gudrības tu to gan nekad nespēj atrast un, kaut arī tev piederētu visa Zemes gudro gudrība, kuri arī par šo punktu te jau ir apmainījušies dažādiem uzskatiem un domām.

7] Bet tādas zināšanas uz šīs Zemes nevienam cilvēkam arī nedod nekādu sevišķu labumu, tādēļ, ka caur lielām zināšanām cilvēks savā sirdī īstenībā reti vai pat nekad nekļūst ievērojami labāks, bet gan bieži sliktāks. Jo daudz zinošais bieži kļūst lepns un augstprātīgs, tad no saviem iedomāti nesasniedzamiem augstumiem plātīgi skatās lejā uz saviem brāļiem kā ērglis uz zvirbuļiem un citiem maziem putniem, it kā tie te būtu tikai tādēļ, lai viņš visus tos saķertu un apēstu.

8] Pirmām kārtām Dieva Valstību un tās taisnīgumu meklē savā sirdī, par visu pārējo raizējies maz; jo tas viss, kopā ar eņģeļa gudrību, var tev tikt dots vienā naktī. Es domāju, ka tagad tu Mani pilnīgi saprati?”

163. FARIZEJA ATBILDE KUNGAM UZ VIŅA MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA IZSKAIDROJUMU. KUNGA PAREĢOJUMS PAR TIESU PĀR JERUZALEMI. PAR GARĪGI REDZĒTĀ UN PIEDZĪVOTĀ NEIZPAUŠANU.

1] Kad farizejs un viņa biedri no Manis bija saņēmuši tik plašu izskaidrojumu par Mozus 1. grāmatu, viņi visi Manā priekšā stāvēja kā nolēmēti un pēc kāda redzami nopietnu pārdomu laika galvenais farizejs teica: “Kungs! Visās lietās visu meistarū Meistar! Es un mēs visi, kaut gan ne bez liela žēluma nu saprotam, ka Tev visās lietās ir pilnīga taisnība un ka viss, ko Tu runā, ir tīra patiesība. Bet es ne velti teicu: Mēs to tagad saprotam ne bez lielas nožēlas! Jo ar tādu ļoti svēti augstu gudrību, bez kādiem pavisam sevišķiem brīnumiem, šai ļauni savtīgai pasaulei Tu sprediķosi pilnīgi kurlām ausīm, un ja Tu veiksi brīnumus, Tev būs akli skatītāji un tātad maz ko panāksi.

2] Ja cilvēkam, lai pats sevi izveidotu par patiesu cilvēku, savā gribā un rīcībā vajag būt pilnīgi brīvam, te Tu vari sprediķot un veikt brīnumus, cik Tu gribi, tad patiesi no simts pie tā tomēr atgriezīsies tikko viens. Jo ja kāds jau pamatā ir par daudz dumjš un viņam nekādā cilvēkiem derīgā un svētīgā nozarē nav nekāda izglītība, tad viņam nav iespējams Tavu Mācību aptvert. Bet ja viņam, vai tas ir rakstos vai kādās citādās zinātnēs vai mākslās, ir tikai vienu pakāpi par daudz un tādēļ ļoti labi nopamatots saprāts un ja ar to ir saistīta kāda laicīga priekšrocība, no kuras it kā vēl atkarīga personīga cieņa, tad Tu Savā vietā zem zibens un pērkonu vari likt runāt Tēvam Jehovam, un tādi cilvēki darīs to, ko mūsu priekšteči zem Mozus darija tuksnesī, kur viņi, kamēr Mozus uz Sinaja kalna zem zibeniem un pērkoniem runāja ar Jehovu un no Viņa saņēma svētos baušļus, no zelta izlēja teļu, tad pagāniskā veidā ap to dejoja un caur to viņu pielūdza!

3] Ja es nezinātu, kādi, sevišķi Jeruzalemē, ir farizeji, rakstu mācītāji un visi priesteri un levīti, tad es tikko iedrošinātos to Tev teikt, bet es šos ļaudis pazīstu par daudz labi, šī iemesla dēļ esmu no tempļa skaisti tālu attālinājies un to vairs neapmeklēju.

4] Ja Tu varbūt reiz atkal atgriezies Jeruzalemē, tad ņem līdzi lielu porciju visvarenības, citādi Tu kā Dieva zaimotājs tiks nomētāts ar akmeņiem! Jo kas tikai par matu grib būt gudrāks, nekā pat nelietīgākais tempļa telpu slaucītājs, tas tūlīt tiek nopelts kā ķeceris un Dieva zaimotājs, un ja viņš ar krietna upura palīdzību neatgriežas uz pareiza ceļa, viņam stāv priekšā ārpus pilsētas mūriem lāsta vietā bez kādas žēlastības tikt nomētātam ar akmeņiem.

5] Mans dievišķais Draugs, es Tev saku, Jeruzalemei ir tikai viena dziedināšana un tā ir tā no Sodomas un Gomoras! Citādi šai pilsētai un tās iedzīvotājiem vairs nav nekādas pestīšanas.

6] Es saku: "Draugs, ko tu Man teici, Es jau sen zināju! Jā, Es tev saku — tās arī būs Jeruzalemes beigas! Bet vispirms šajā pilsētā vēl vajag notikt visam tam, kas par to no visiem praviešiem ir ticis pareģots, lai piepildās visi raksti un tās mērs top pilns. Un no šodienas jūs neskaitīsiet septiņdesmit gadus, un neviens akmens netiks atstāts uz otra! Un ja tad kāds jautās un teiks: "Kur tad stāvēja templis?", tad neatradīsies neviens, kas pētniekam to pateiks!

7] Šīs pilsētas mūros ir tikuši nonāvēti daudzi pravieši. Es zinu par visiem, viņu asinis augstākās debesīs kliež pēc atriebības pret tādiem apkaunojošākiem neliešiem; bet mērs, kuru šai pilsētai deva elle, vēl nav pilnīgi piepildīts, un tādēļ tā vēl tika saudzēta! Bet nu drīzā laikā tās mērs ir pilns un tā nekad netiks saudzēta!

8] Bet, pirms vēl mēs šo nu kalnu atstājam, Es jums visiem došu kādu stingri vērā ņemamu pavēli, un tā pastāv tajā, ka, lai neviens no jums, no visa tā, ko jūs šajā kalnā redzējāt, lejā nevienam neko ātrāk nestāstāt, pirms Es jums garā tam došu atļauju. Kas Tādu Manu pavēli neievēros, tam jātieks sodītam ar acumirkliģu mēģumu; jo ļaudis ielejā tam vēl ilgi nav nobrieduši un arī jūs paši vēl ne pārāk pietiekami.

9] Bet to, ko jūs šeit mācījāties, to ar sev līdzīgiem pārrunājiet tā, it kā jūs to nebūtu dzirdējuši no Manis, bet gan, ka tas būtu izaudzis uz jūsu pašu pamatiem! Tikai, kad jūsu draugi pamazām būs dzīvi iegājuši Tādā jūsu mācībā, tikai tad zem četrām acīm jūs viņiem varat teikt, no Kā jūs šādu mācību esat saņēmuši, un kādas zīmes jūs pieredzējāt.

10] Bet tad tā apmācītiem neaizmirstiet Manā Vārdā dot to pašu pavēli un ar tām pašām sankcijām, kuras Es jums visiem tagad esmu šeit devis!

11] Bet visā šajā neilgajā laikā, kurā mēs uz šī kalna vēl uzturēsimies, jūs piedzīvosiet vēl dažu ko brīnumainu; jo Man slāpst pēc tā, jūs jūsu ticībā padarīt cik iespējams, spēcīgus. Bet pie visa, ko jūs vēl drīkstat redzēt un dzirdēt, ievērojiet nupat doto pavēli; jo pie šīs pavēles neievērošanas katru no jums uz gadu ķertu piedraudētā pārmācība!

164. JŪDA ISKARIOTA STĀSTĪJUMS PAR VIŅA CEĻOJUMU PA GAISU. VIŅA NEVAJADZĪGIE JAUTĀJUMI. KUNGA ATBILDE UN TOMA RĀJIENS.

1] Jūda Iskariots teica: "Kungs! Tā ir barga pavēle! Kurš gan to varēs pilnīgi un stingri ievērot?"

2] Es saku: "Dievs arī miesas miršanu ir padarījis par nepieciešamu un negrozāmu likumu un, neskatoties uz visām cilvēku vaimanām, Savu svēto Vārdu tomēr neņem atpakaļ! Tu tagad vari runāt un strīdēties, kā tu gribi, bet beigās tev tomēr vajadzēs mirt! Tikai viņpasaulē tu sapratīsi to, ka tāda miršana tev bija ļoti nepieciešama.

3] Un redzi, tieši tā tas ir ar katru pavēli, kas te nāk no Dieva mutes! Padari to pats sev par likumu, tad tu to pavisam viegli spēsi ievērot; bet ja tu pats sev rakstīsi priekšā citu likumu, nekā to, ko tev dodu Es, tad tu Manu likumu spēsi grūti ievērot. Jo kur viens likums ir pret otru, tur kā viena, tā otra likuma ievērošana būs grūta un beigās pavisam neiespējama. Vai tu to saproti?

4] Es tev saku: Uzmani sevi un stingri skaties, ka ar laiku kāds pretlikums tevī varbūt netop par tavu nāvi!”

5] Jūda saka: “Bet ko tam atkal jānozīmē? Tu tomēr vienmēr runā līdzīgi ēģiptiešu putnu rakstiem, kurus tagad tikko kāds gudrais vēl var lasīt un vēl mazāk saprast! Kas tad pamatu pamatā ir pretlikums? Kā es pats sev varu dot likumu, ko man deva kāds cits? Es to tikai varu vai nu ievērot, vai neievērot, un tas stāv manā brīvā gribā un nevis kādā pretlikumā!”

6] ES saku: “Ja tu vienmēr paliec tāds muļķis, kāds nu esi tagad, tad tev ir labāk atkal doties uz Be-taboru; jo tā tu Man esi nepatīkams un pretīgs!

7] No kurienes tad šeit nāk likumi? Varbūt no kaut kur citurienes, kā vienīgi tikai no to gribas, kuriem ir spēks un var dot likumus un tos sankcionēt?! Bet vai katram cilvēkam nav pilnīga vara pār sevi un vai viņš nevar darīt, ko viņš grib? Ja viņš ārējos likumus grib padarīt par savējiem, tad viņš tos noteikti viegli ievēros; bet ja viņš to negrib, tad viņam viņa griba ir pretlikums, un beigās viņam vajag paciest ārējā likuma sankcijas.”

8] Par šo paskaidrojumu gan Jūda rāda skābu seju, bet tomēr saka: “Jā, tagad es to lietu saprotu, un tā ir labi. Bet ja Tu tik bieži runā apslēpti, tad man kļūst baidi, un tad man te atkal vienmēr vajag jautāt, līdz man tā lieta kļūst skaidra, sevišķi, kur ir runa par kādu likumu, kuru dažiem no mums, un arī man, varbūt varētu būt pavisam grūti ievērot; par ko es nemaz nebaidos atzīties. Bet redzi, Kungs, ja kāds cits tev par kaut ko jautā, tad tu visā draudzībā viņam tūlīt dod labāko paskaidrojumu; bet ja es Tev kaut ko jautāju, tad Tu vienmēr kļūsti nedraudzīgs, un es tad tikko vairs uzdrošinos Tev par kaut ko, un lai cik svarīgs tas arī būtu, jautāt.

9] Redzi, mans aizvakardienas dīvainas ceļojums pa gaisu, un tas tādā neticamā ātrumā, ka, izņemot ļoti plašu garām traucošu svītru, es uz Zemes virsmas neko nevarēju pamanīt, man vēl vienmēr neiziet no prāta; te es no Tevis tad tomēr vēlētos uzzināt, kā tas bija iespējams! Jo es no šejienes varbūt biju vistālāk, un, proti, tālu aiz jūras viņējā krasta, un kājām ejot man būtu četras, piecas dienas ilgs ceļš.

10] Es tieši sprediķoju kādā grieķu ciemā, bet diemžēl tur neatradu nekādas sevišķi dzirdīgas ausis un labvēlīgas sirdis, kaut gan Es izdziedināju vairākus viņu slimniekus; es par to sadusmojos un muļķīgo nostūri atstāju. Bet kad es pavisam viens, — jo brālis Toms uz grieķu zemi negribēja mani pavadīt, atrados soļus tūkstoš ārpus ciema, tad man pretī traucās viesuļvētra un es nepaspēju ne apskatīties, kā jau biju augstu gaisā. Tad neaprakstāmi spēcīga vēja brāzma stūma mani šajā virzienā, un, proti, iepriekš minētā ātrumā — tā, ka es, kā jau teikts, tādi lidojot nespēju neko pamanīt, kas atradās uz zemes, pat jūru ne citādi kā garām nozibinošu zibenī. Man nemaz nebija laika padomāt, kā man ietu, ja gaisa brīvo ceļu varbūt aizšķērsotu kāda klints, pret kuru es noteikti tiktu sašķaidīts simttūkstoš pilienos! Bet kā man šeit vajadzēja brīnīties, kad pēc tāda strauja brauciena pa gaisu pavisam maigi tiku nolikts uz zemes Tavā, Kungs, priekšā!

11] Bet tādēļ es tad tagad tikai caur pārīs vārdiņiem vēlētos no Tevis uzzināt, kā tas bija iespējams!

12] Es saku: “Draugs, ja tu zini, Kas Es esmu, kā tu vari jautāt, kā Man tas esot iespējams, jeb vai caur kādu līdzekli tev tas notika? Vai tad Dievam nav iespējamās visas lietas? Paskaties uz mākoņiem! Kas tos nes? Tu pirmīt dzirdēji, ka Es visiem izskaidroju Zemes, Mēness, Saules un daudzu citu zvaigžņu, kuras visbiežāk ir tavai izpratnei bezgala lielas Saules, būtību.

13] Redzi, lielie un tāpat arī ļoti smagie pasaules ķermeņi brīvi lidinās uz visām pusēm un virzieniem bezgala plašā ētera gaisā un tiem tavai izpratnei ir gandrīz pasakaini ātra kustība.

14] Jautājums: kas nemainīgā kārtībā visu to neskaitāmo nes caur bezgalīgo telpu? Padomā nedaudz par to, un tu par daudz viegli un ātri sapratīsi tava jautājuma lielo muļķību. Un ar to tavs jautājums ir vairāk kā pietiekami skaidri atbildēts!”

15] Pienāk Toms un saka: “Bet ja tu tikai vienu vienīgu reizi nāktu priekšā ar kādu Kunga cienīgu jautājumu! Vai tad mēs visi, kas tikām izsūtīti, neveicām līdzīgu gaisa ceļojumu? Bet mēs zinām, ka Viņš to tā ir gribējis, un ar to viss, kaut gan ļoti neparastais, šurp ceļojums pa gaisu ir vairāk kā pietiekami izskaidrots. Ja tu stingrāk un dzīvāk ticētu, Kas ir mūsu Kungs un Meistars, tad tev tāds jautājums nerastos pat sliktākajā un muļķīgākajā sapnī!”

16] Jūda saka: “Jau atkal? Nu, ja tas tev dara prieku! Šoreiz tas mani, mazākais, nesadusmo, tādēļ, ka es pats saprotu, ka esmu Kungu apgrūtinājis ar ļoti mulķīgu jautājumu—, bet ko es turpmāk noteikti nekad nedarišu.”

17] Toms saka: “Tad mēs arī kļūsim pavisam labi draugi un brāļi, un es tev vairs neaizrādīšu!”

18] Es saku: “Esiet nu reiz mierīgi; jo Kisjons ir sagatavojis savu mielastu un ņemsim mūsu miesai nepieciešamo spēcīgājumu! Pēc mielasta tad jau būs redzams, kas te viss vēl būs darāms. Un tā lai notiek un pie tā lai paliek!”

165. SVĒTĀ SABIEDRĪBA LĪKSMI KOPĀ ESOT KISJONA KALNU GANĪBĀS. KISJONA JAUTĀJUMS TIEM TRIM ENĢEĻIEM: “KĀDĒĻ, CILVĒKIEM VAJAG PIEDZIMT? TĪRIE ENĢEĻI, KRITUŠIE GARI UN CILVĒKI. MIESA NAV MĒRĶIS, BET GAN LĪDZEKLIS DVĒSELES GARĪGAI ATTĪSTĪBAI.

1] Nu visi dodas būdās un bauda mielastu un tagad gan vairs nav neviena, kas te nebūtu labā omā, tātad liksms un priecīgs.

2] Pēc mielasta Kisjons saka, ka tagad viņš, ja es tam piekristu, pirms vakara vēl apmeklētu dažas vietas savās ganībās, saviem ganiem dot ir algu un pie tādas izdevības arī redzētu, kā stāv ar viņa aitu ganāmpulku un cik vilnas gani jau sakrājuši.

3] Es saku: “Tu zini, rītu ir pirmsšabats, kuru Es vēl vēlētos pavadīt uz šī kalna; bet šodien, tā kā esam ilgi aizkavējušies pie mielasta un diena vēl turpināsies tikai pāris stundas, īsti liksmi paliekam šeit kopā un pārrunājam par dažu labu ļoti svarīgu lietu, un šajā vakarā jums vēl ir daudz kas jāpiedzīvo; tādēļ Es vēlētos, ka šodien mēs paliekam šeit kopā!”

4] Kisjons saka: “Kungs, katra Tavas sirds vēlēšanās man ir svētākais likums! Bet tagad es vispirms tūlīt nāku ar jautājumu, un tas attiecas tieši uz tiem trim vīriem, kuri pirms pāris dienām lielā spožumā no austrumiem pie mums atnāca vairāk pa gaisu lidodami, nekā ar savām kājām aizskardami kalnu. Šie trīs vīri vēl arvien ir mūsu sabiedrībā, runā ar mums, ēd un dzer kopā ar mums, ir ārkārtīgi laipni un pakalpiņi un izskatās tieši kā mēs, izņemot, ka viņiem ir daudz cēlāks stāvs kā mums.

5] Man nu jau liekas, ka viņi vienmēr paliks pie mums, — kas man būtu bezgala patīkami. Es viņus pirmīt apkampu un noskūpstīju, un redzi, viņiem bija kauli un viscaur tik stingra, spēcīga miesa, ka man par to vajadzēja ļoti brīnīties!

6] Bet mans jautājums tātad ir, ka es no Tevis vēlētos uzzināt, kā tā, kas ir iespējams. Iepriekš viņi bija tīri gari un tagad viņi ir tikpat kā miesīgi cilvēki, kādi esam mēs; no kurienes viņi ņēma miesu? Un ja viņi tūlīt mantoja miesu, un kā redzams daudz pilnīgāku kā mēs, vai tad visi cilvēki, ļoti grūtu dzemdību vietā, tāpat nevarētu tikt likti šajā pasaulē?”

7] “Pirmkārt, ja Es tam nolūkam uz šo laiku nebūtu tevi tā sagatavojis, ka tagad tava dvēsele pavisam brīvi savienota ar viņas garu caur miesu var redzēt visu garīgo un to tik labi redz un sajūt, it kā tas būtu dabīgs un tātad stingri ķermenisks, bet kas tomēr ir un paliek pavisam garīgs un tajā nav nekā fiziska, tu tos trīs enģeļus nevarētu redzēt un miesīgi sajūst;

8] Bet katrs cilvēks un katrs gars ir ļoti atšķirīgs caur to, ka vieni gari, kādi šeit tagad ir tie trīs enģeļi, kopš pirmsākuma aiz brīvas gribas savu brīvību gudri lietoja Manā kārtībā un turpmāk mūžam nekad pret to grēkoja. Bet liela daļa no tavai uztverei neskaitāmi daudziem gariem viņu gribas brīvību izmantoja ļaunprātīgi un caur to ir krituši piedraudētā tiesā; un no tādiem gariem īstenībā sastāv visa šī Zeme un neskaitāmi daudzas citas pasaules, kā Saule, Mēness un zvaigznes. Pēc kāda visā dabā likta nemainīga likuma parādās šīs zemes, kā citu pasaulu, cilvēki, un, proti, pa tev zināmu ceļu, caur iepriekšēju apaugļošanu un sekojošu dzemdēšanu un tā viņiem tikai caur audzināšanu un apmācīšanu vajag kļūt par cilvēkiem un pēc viņu miesas atmešanas tikt izglītotiem par tīriem un pilnīgi brīviem gariem.

9] Tātad kādam no sodības paceltam garam galvenokārt tikai tādēļ tiek dota cilvēka miesa, lai viņš tajā iztur jaunu dzīvības pārbaudījumu kā kādā pavisam paša pasaulē, tad tu tagad pavisam viegli saproti, ka jau pilnīgiem gariem miesīgs ķermenis būtu pavisam nevajadzīgs, pie kam miesa ir tikai līdzeklis, bet mūžam nav un nevar būt nekāds mērķis, tā kā beigās tak viss atkal kļūst tīri garīgs un nekad vairs netaps materiāls.

10] Es tev saku: “Ja visi pasaules tiesā turētie gari caur miesas ceļu ir kļuvuši par tīriem gariem, šī Zeme un šīs īstenībā pavisam fiziskās debesis, kā Saule, Mēness un visas pasaules reiz izzudīs; bet tīrie gari paliek mūžam un mūžam nevar izzust, tāpat kā nezudīšu Es un Mans Vārds. — Saki Man, vai tu to

labi aptvēri un saprati?”

166. KISJONA IZBRĪNS UN KUNGA DOTĀS GAISMAS LABA IZPRATNE. PAR ĀDAMA RADĪŠANU. PAR VĪRIEŠA UN SIEVIETES BŪTĪBU. KRITUSĪ SIEVIETE UN VIŅAS SLIKTĀ IETEKME UZ VĪRIETI. CILVĒCES PAGRIMUMS. PAR KUNGA TAPŠANU PAR CILVĒKU UN ATPESTĪŠANU.

1] Kisjons saka: “Ak Kungs, ak, Kungs, tas ir tāds gudrības dziļums! Kurš jebkad kaut ko līdzīgu ir dzirdējis? Jā, tādu izskaidrojumu patiesi var dot tikai Dievs! Te Zemes visu gudro gudrība ir visasniecības pilnīga niecība! Nē, tas mirstīgam grēciniekam, kāds te pilnā mērā esmu es, uz reizi tomēr ir par daudz!

2] Caur šo atklāsmi, kā caur kādu tā saucamo brīnuma zizli man kļūst skaidra un pavisam labi saprotama visa radīšanas vēsture!

3] Tagad saprotu, ko nozīmē tas: Dievs no māliem radīja Ādamu, kā pirmo šīs Zemes cilvēku! Dievs pēc Savas mūžīgās kārtības tā gribēja, ka Zemē sodībā sagūstītiem gariem no Zemes, kas viņus tur gūstā, un, proti, no tās viegli pakļāvīgajiem māliem, jāveido ķermenis pilnīgi atbilstoši pēc garīgās formas, kurā viņi var brīvi kustēties, atkal iepazīt viņu es un no tā Dievu un tādā veidā brīvi pakļauties dievišķai kārtībai, lai caur to nokļūtu pie viņu pirmatnīgās dabas, proti, kļūst tīri pilnīgi gari, tātad — kā te ir šie pirmieņģeļi!

4] Jā, jā, tagad man pēkšņi viss kļūst skaidrs! — “Sieva”, ir sacīts, “tika radīta no Ādama ribas”, cik skaidrs tas ir atkal! — Kā kalni tak noteikti ir stingrākā un tātad atbilstoši arī stūrgalvīgākā Zemes daļa un tādā veidā sevī arī ietver stūrgalvīgākos garus, tāpat arī pirmā, kā arī visu turpmāko vīru kaulos zināmā mērā novietojušos vīra stūrgalvīgākā daļa, kas ir pilnīgā atbilstībā ar Zemes kalniem.

5] Vīra stūrgalvīgākais garīgais, tas vairāk jutekliskais, iedomīgais un augstprātīgais, caur Dieva gudrību un varu tika no vīra atšķirts un attēlota kādā vīram līdzīgā sievišķā formā, kas, kā no vīra izcēlusies, ar viņu ir dzīvā atbilstībā un caur to un caur dzemdināšanas aktu pēc Dieva visuvarenā gribas ir spējīga sevī pamodināt dzīvu augli un tā, ka viņai, kā garīgi vīra cietākai daļai, tiek uzliktas lielākas ciešanas, savu garu tāpat var pilnveidot, kā vīrs savu maigāko, — caur ko tad pēc rakstiem arī var notikt un notiek, ka beigās vīrs un sieva kļūst VIENS.

6] “Jo izteiciens, ka vīram un sievai tad ir VIENA miesa, tak noteikti nenozīmē neko citu, kā: kaut gan sievas būtība ir vīra stūrgalvīgākā daļa, tad caur procentuāli spēcīgāku pārbaudījumu beigās viņa jau tāpat top pilnīgi līdzīga vīra garīgi maigākai daļai, un tas ir tas, ko te izsaka tas, ka vīram un sievai ir VIENA miesa — Ko Tu, ak, Kungs, saki uz to? Vai es šo lietu esmu sapratis aptuveni pareizi, vai nē?”

7] Es saku: “Pavisam labi un pareizi! Tā tas ir un tā arī patiesā garā rakstiem būtu jātiek lasītiem un saprastiem, tad ar visiem cilvēkiem būtu labi runāt un no Debesīm darboties vienīgam viņu labumam! Bet ja cilvēki, un, proti, vispirms sievietes, caur viņu otrreizējo brīvās gribas ļaunprātīgu izmantošanu, tagad nogrimst visā juteklībā, viņu no Sātana mantoto skaistāko miesu sāk tiku tikām greznot un aiz viņu egoisma ir kļuvušas klirīgas, lepnas un piktas un caur to maigāko vīru spiež ieskriet viņu tīklos, un viņam, lai tiktu no sievietēm uzklausīts, pavisam labprātīgi un kā pakļautam vajadzēja sākt dejojot pēc viņu valdonīgās stabules un beigās tajā pat atrada sevišķu labpatiku, ja viņš no sievas īsti sātana viltības bija savaldzināts.

8] Bet caur to tad arī viņš krita no visām viņā uzdīgstošām debesīm, tādēļ kļuva drūms, saldkaisls, egoistisks, iedomīgs un varas kārs un tādā veidā kopā ar sievu kļuva tīri velna!

9] Laiku pa laikam gan viņa gars, caur mīlestību uz dzīvības atmodināšanu, mudināja vīru, ka lai viņš lasa rakstus un vēro Dieva lielos darbus! Daudzi tā arī darīja, pie kam iepriekš vairāk vai mazāk bija atbrīvojušies no sievu tīkliem. Bet tas tieši daudz nepalīdzēja; jo viņi rakstus vairs nesaprata tādēļ kā viņi paši ir kļuvuši glēvi materiāli, tad viņi burta materiālo jēgu tūlīt paņēma par pilnīgi derīgu zelta monētu un tā Dieva Vārdu padarīja par riebeklibu un Dieva templi par tīrāko slepkavu bedri!

10] Es saku tev un jums visiem: Līdz šim laikam ir nonācis tik tālu, ka visi cilvēki būtu pilnīgi pazuduši, ja ne Es, Pats Kungs, nebūtu nācis šajā pasaulē, lai jūs atbrīvotu no sātana jūga un tā mūžīgas samaitāšanas; un Man Pašam vajadzēs darīt ārkārtējāko, lai iesākumā tikai nelielāko cilvēku daļu paceltu pareizā Debesu gaismā.

**167. PADOMS PRECINIEKIEM. CILVĒCES PAGRIMŠANA CAUR SIEVIETI. SKATS MŪSU
STĀVOKLĪ. ĻAUNU SIEVU PAZĪMES. BRĪDINĀJUMS NO LAULĪBĀM AR KĀDU AUGSTPRĀTĪGU
SIEVU. ŠĀDAS SAVIENĪBAS LĀSTS ŠAI PASAULĒ UN VIŅPASAULĒ. VIENĀ SIRDĪ LABAIS UN
ĻAUNAIS NEVALDA VIENLAICĪGI.**

1] (Kungs): “Bet bēdas pasaulei, ja sievietes atkal sāks uzposties un greznoties un sēdēs uz troņiem! Tad zeme tiks atmesta caur uguni!

2] Tādēļ katrs piešķiriet lielu nozīmi sievu labai audzināšanai, pirmām kārtām lieciet viņām vingrināties pareizā pazemībā! Viņām jābūt tīrām, bet nekad ne uzpostām un izgreznotām; jo sievas rotāšanās un greznošanās, visu kopā ņemot, arvien ir cilvēka kaps un bojāeja.

3] Bet kā kāda tīra, tikumīga un pazemīga sieva te ir tā kā īsta mājas svētība, tā izgreznota un caur to lepna sieviete ir lāsts pār visu zemi un tā tad mazākā attēlā starp cilvēkiem ir sātans un pilnīgi līdzinās čūskai, kura caur viņas saldkaisliem skatiem viņas indīgā un nāvējošā rīklē vilina debesu putnus!

4] Tādēļ Es iesaku, bet gribu, ka šis ir padoms, nevis pavēle:

5] Ja kāds izvēlas un grib bildināt sievu, tad lai viņš skatās, ka jaunava, kuru viņš bildina, neuzpoš savu miesu — izņemot ar ūdeni, kas ir vajadzīgs miesas veselībai — un neiet uz ielas ar izaicinošu seju, kas sievietei neklājas, un arī nedižojas ar savu pievilcību, bet gan visā ir kautra, savu miesu labi apsedz ar lina tērpu un ziemas laikā ar nekrāsotiem lakatiem no aitas vilnas, nav arī nekāda liela pļāpa un nelepojas, ka viņai kas būtu; jo sievietei ir ļoti svētīgi, ja viņai nav nekā, kas viņai augstākā mērā nav vajadzīgs. Tāda jaunava tad arī ir vīra vērtā un jums viņa jābildina. Bet kādu bagātu, izrotātu, izgreznotu, kura staigā apkārt mīkstos un raibi krāsotos tērpos, ielās rāda izaicinošu seju, labprāt no bagātiem un ievērojamiem ļauj sevi sveicināt un uz nabagiem saka: “Skatieties te tos smirdošos ubagus!” — Es jums saku, — no tādas jaunavas bēgat kā no maitas!

6] Jā, kāda tāda jaunava mazākā veidā ir elles vilinājumu uzticamākais attēls, un kas tādu bildina, izdara rupjāko grēku pret dievišķo kārtību un pēc tam drīkst rēķināties ar to, ka tāda sieva, kas uz Zemes diezin vai jebkad kļūs labāka, ja viņa mirst ātrāk, nekā viņai citā dzīvē sekojošais vīrs, ja arī viņš pats bija tikumīgs, bet viņas laicīgo priekšrocību dēļ savu sievu ļoti mīlēja, mazākais, uz ievērojami ilgu laiku noteikti viru vilks ellē.

7] Jo tieši tāpat kā tāda sieva uz šīs zemes pielieto viltus līdzekļus, lai sagūstītu vīru, kuru izvēlējās viņas baudkāre, tāpat, bet tūkstoškārt pavadinošāka visā iedomājamā pievilcībā viņa viņpasaulē nāks pretī viņai sekojošajam vīram un vilks viņas ellišķīgajā migā. Un tā vīram būs grūti no savas sievas atrauties.

8] Tādēļ to labi ievērojiet, un kas te bildina, tas lai iepriekš savu līgavu sīki iepazīst un visu labi pārbauda, lai kāda eņģeļa vietā sev uz kakla neuzkrautu velnu, no kura viņš tad viegli netiks vaļā.

9] Pazīmes Es jums esmu rādījis pietiekami; ievērojiet to, tad jums būs laime šai pasaulē un viņpasaulē! Es jums to gan nedodu kā kādu pavēli, kurai jūs jāsaista, bet gan tikai, kā jau iepriekš minēts, kā kādu labu padomu, kas, ja tam tiks sekots, jums un visām iedomīgām sievām var būt ļoti noderīgs.

10] Jo kurš no jums iedomīgu un viltīgi pavadinošu sievu tā norāj, ka viņa savu ļauno neprātu atzīst, tam reiz debesis jātiek piešķirtai lielai algai.

11] Tādēļ novērsiet savas acis no kādas pavadinošas sievas; jo tāda sieva, to nezinot, slepeni ir savienībā ar sātanu un nepazināti kalpo tā kārdinošiem mērķiem.

12] Ja kāds no jums grib redzēt sātanu viņa ļaunākā izskatā, tad lai viņš uzlūko īsti uzposušos netikli vai izgreznojušos sievu, un viņš ir redzējis sātanu cilvēkiem bīstamākā izskatā!”

13] Ja sātans darbojas kā pūķis un pār zemi izspļauj karu, badu un visādas sērgas, tad viņš cilvēkiem ir mazāk bīstams; jo tādā postā cilvēki vērsas pie Dieva, sāk nožēlot grēkus un tā izglābjas no elles un tās tiesas.

14] Bet ja sātans savus pūķus ietērpj kāda eņģeļa gaismas tērpā, tad viņš no dabas jutekliskiem cilvēkiem ir visbīstamākais, tā, it kā plēsīgs vilks aitu izskatā nāktu starp aitām! Ja vilks pie aitām nāk kā vilks, tad viņas bēg uz visām pusēm un nāves nesēju tā apmulsina, ka tas paliek stāvam un pārdomā, kurai aitam viņam jādzenas pakal, un beigās viņam vajag aiziet bez laupījuma; bet ja viņš nāk aitas kažokā, tad aitas nebēg, bet gan bez tam vēl priecājas par pie viņām pienākušo jauno aitu, kas ir vilks, kas saplosa visu ganāmpulku, un pat viena aita nebēg no viņa!

15] Redzat, tādēļ jums šo mācību un šo padomu jāglabā sirdīs kā kādu svētumu un stingri pie tā

jāturas, it kā Es jums būtu devis pavēli; tad jūsu laulības būs tērptas ar Debesu svētību, pretējā gadījumā ar elles lāstu!

16] Tādēļ neļaujieties pavināties no pasaules aklās un mānīgās pievilcības, bet gan vienmēr esiet saprātīgi un pareizi novērtējiet pasaules vērtību; zeltu un pērles, kuras tagad esat saņēmuši no Debesīm, neizdodiet par pasaules ģekībām, tad jums savā starpā vienmēr būs miers un jūsu priekšā redzēsiet atvērtas Debesis! Bet ja jūs atkal ļausieties sagūstīties no pasaules jaukumiem, tad jūs arī paši būsit vainīgi, ja Debesis jūsu priekšā tiks aizslēgtas ciešāk un ciešāk; un ja jūs nonāksit lielā postā un sauksiet uz Debesīm pēc palīdzības, tad jums nekāda palīdzība nenāks! Jo nav iespējams, ka kāds, kas ar labpatiku vienmēr pieķēries pasaulei, tajā pat laikā varētu stāvēt svētītā savienībā ar Debesīm.

17] Jo katrs cilvēks ir tā radīts un iekārtots, ka tas vienā sirdī līdzās nevar nest ļauno un labo, un neīsto un patieso; vai nu vienu vai otru, bet mūžam nekad abus vienlaicīgi.

18] Jā, savā saprātā viņš var pazīt un viņam jāpazīt abus; bet sirdī kā dzīvības pamats var būt tikai viens vai otrs.

19] Vai jūs tādu Manu padomu gan sapratāt un uztvērāt?

20] Visi saka: "Jā, Kungs un Meistar visā Dievišķā gudrībā!"

**168. PAR KULTŪRU UN MŪSU SKOLĀM. TAS VIENS, KAS IR VAJADZĪGS. FARIZEJA BĒDAS
PAR NOMALDĪJUŠOS CILVĒCI. KUNGA MĀJIENS PAR VIŅA SVĒTO VĀRDU, PASAULI UN
CILVĒKIEM. CILVĒKA ATTIECĪBA PRET DIEVU.**

1] Te viens Farizejs pienāk tuvāk pie Manis un saka: "Kungs un Meistar! Tas viss ir ļoti skaisti, labi un patiesi, un tur nekas nav iebilstams. Bet ja cilvēki visus materiālus, kurus Zeme viņam tik bagātīgi piedāvā, nesavāc un mākslīgi pareizi neapstrādā, tad Zeme drīz būs kā tuksnesis un uz tās nebūs saskatāma nekāda kultūra. Vai nevajag būt visādu veidu mājām un skolām? Ja mēs to atņemam, tad cilvēce īsā laikā atradīsies pilnīgi dzīvnieciskā stāvoklī. Tātad, kamēr esi matērijas pilsonis, pasauli tak nevar pilnīgi atlikt malā?!"

2] Es saku: "Jūsu skolas tieši tam ir noderīgas, lai jau jūsu bērnu maigajās dabās nonāvētu visu garu, un tādēļ, ja tās pilnīgi neeksistētu, būtu mazs zaudējums; jo patiesi, kā Es jums saku: ja jūsu skolotājs ir pasaule, ko garīgu tad jūs gribat no tās iemācīties?"

3] Kas sirdī vienmēr netiek mācīts no Dieva, tas paliek pasaules naktī, un dzīvības gaisma viņam vienmēr paliks tālu!

4] Bet kuram nemirdz patiesā dzīvības gaisma, izejoša no Dieva, tas ir miris, un ja arī viņš no pasaules būtu iemācījies visu eņģeļu gudrību! Cik ilgi gan tā viņam kalpos?

5] Tālab palieciet Manī, tad Es palikšu jūsos un jūsu sirdis uz mūžību, dzīvi piepildīs Debess gudrība! Vai jūs to saprotat un aptverat?"

6] Kad farizejs no Manas mutes dzirdēja šo pamācību, viņš ar pavisam drūmu un nopietnu seju teica: "Ak, lielā, svētā, ar rokām aptveramā patiesība! Cik dižena, cik liela tu esi! Cik laimīgi uz šīs Zemes varētu būt visi cilvēki, ja viņi būtu tādā svētā patiesībā un pēc tās iekārtotu savu dzīves ceļu! Bet, ak, Kungs, viens ļoti liels Bet! Cik ilgi vēl pastāvēs pilieniņš no Zemes, vai cik ilgi šo zemi apdzīvos cilvēki, starp viņiem būs mantkārība, skaudība, skopums, augstprātība un visu samaitājoša varaskāre, lietas vienīgi no elles pamata; un tāda patiesība, kas gan neapšaubāmi ir no Debesīm, uz tādas augsnes tomēr nekad nevarēs iesakņoties un līdz pēdējam burtam tiks vajāta no visiem tūkstošs reiz tūkstošs elles mācekļiem! Ko tad līdz visa tāda Debesu patiesība?"

7] Cilvēcei pa lielākai daļai vajag tikt iznīcinātai, uz Zemes vajag tikt liktai kādai jaunai un tai kopš šūpuļa jātiek audzinātai tādā patiesībā, tad sagaidāmi augļi, kas derīgi Debesīm; bet tāda, kāda cilvēce ir tagad, tā ir par sliktu ellei, nerunājot par tādām patiesībām no augstākām Debesīm!

8] Ja arī Tev ir nodoms dibināt kādu mazu draudzi, kurai jāpastāv un jāaug lielai visā šajā tīri Debesu gudrībā un patiesībā, tad tomēr tā visur atradīsies starp plēsīgiem vilkiem, kuri, ja jau garīgi tai nekā nevarēs nodarīt, laicīgi to nepārtraukti satrauks un baidīs, un tā nekad nebūs spējīga pacelties tās tīrībā; un kas, izņemot Dievu, to zina, kā pēc ilgāka laika izskatīsies tie tīrās draudzes pēcnācēji?!

9] Cilvēki ir un paliek cilvēki. Šodien eņģelis, rītu velns, un tā arī labākiem nevar uzticēties!

10] Jehova tomēr acīm redzami veda Izraēlas bērnus no Ēģiptes; viņi Viņu redzēja dienu un nakti tuksnesī, kur Viņš viņiem deva baušļus; viņus brīnumaini baroja pilnus četrdesmit gadus! Tur bija

brīnumi uz brīnumiem! — Un atšķir vēsturi, uzmet acis mūsu tagadējām dzīvības, reliģijas un citām draudzības attiecībām un aplūko kādreizējos Dieva bērnus, un vairs neatradīs ne pēdas no tā, kas viņi reiz bija!

11] Tādēļ es saku un stingri apgalvoju, bez kā tādēļ mazākā mērā gribu aizsteigties priekšā Tavai mīlestībai un gudrībai: Ir mūžam žēl tādu Tavu gudrību un tādu darbus; jo cilvēki mūžam nav to cienīgi! Uguni un sēru no debesīm, ja tā viņi ir cienīgi, bet mūžam nekad tādu neizmērojamu žēlastību! Es tikai šeit tā runāju, jo es ticu, ka mums neuzglūn neviens nodevējs. Bet ja mēs atkal nonākam lejā, tad es gribu klusēt kā kaps! Saki man, ak, Kungs un Meistar, vai man ir taisnība? Vai tā ir vai nav?”

12] Es saku: “Laicīgi ņemot, tev ir pilnīga taisnība; tā tas ir un tā tas arī būs! Bet tas viss nevar un nedrīkst Mani atturēt pasaulei pasludināt patiesību no Debesīm.

13] Ja pasaulei jātiek tiesātai, tad vispirms tai vajag tikt dotam tam, kas to tiesās un kam to vajag tiesāt viņā pašā, proti: patiesībai no Debesīm, kura tagad caur Mani nāk šajā pasaulē un, kaut arī vienmēr vajāta, paliks.

14] Tavas domas ir labas un iepretī ļaunajai pasaulei pilnā mērā pareizas; bet starp Dievu un šis Zemes cilvēkiem pastāv pavisam ārkārtējas attiecības, par kurām nezina neviens, kā vienīgi Tēvs un Tas, Kuram Tēvs to atklāj.

15] Bet tagad par to vairāk nē! Nu jau nāk vakars, — un šajā pakalnā kļūst vēss, tādēļ dodamies iekšā būdā! Lai tā notiek!

169. SKAUDĪBA UGUNIS UN SILTUMA DĒĻ GANU BŪDĀ. SCĒNA AR VECO PUSAKLO TOBIJA PĒCTECI. ĪPAŠS KURINĀŠANAS VEIDS. GODINĀŠANAS UN PRIEKA UGUNIS KALNU GANĪBĀS. EŅĢEĻI NOPIETNI NORĀJ IZSMIET KĀRĀS SIEVAS. EVAŅĢEĻIJS PAR SMIEŠANOS.

1] Pēc tādām pārrunām mēs tagad visi dodamies lielās dzīvojamās būdas iekšienē un daudzi, sevišķi sievas un jaunas, pieiet pavisam tuvu pie uguns un sildās. Bet daži jūdi, kuriem arī uguns siltums pavisam labi būtu nodērējis, slepenībā dusmojās uz sievietēm, ka tās gandrīz pilnīgi aizstājās priekšā ugunij. Un daži mācekļi nāca pie Manis, teica Man to, sūdzējās Man par to un kurnēja. Bet Es ar maigiem vārdiem viņu nelaipnību norāju.

2] Izņemot vienu, visi, nomierinājās; bet viens, kāds stūrgalvīgs jūds no Kapernaumas, turpināja kurnēt un teica: “Ak, ko te līdz runas? Man jau laukā sala, tā, ka es tikko vairs spēju izturēt; tagad, kur es kā vecs vīrs vēlētos nedaudz sasildīties, sievas aizstājas man priekšā ugunij un es esmu gandrīz satindzis no aukstuma! Lejā ziemas vidū nav tik auksts kā tieši šovakar šajā pakalnā; bet man jau ir pāri septiņdesmit gadiem un pie tam no dabas vēl esmu auksta temperamenta! Es negribu būt nepieklājīgs, tādēļ saki Tu sievietēm, lai viņas mani pielaiž pie uguns!”

3] Es vecajam saku: “Vai tad tu nezini, ka, ja tev būtu ticība, Es tevi varētu sasildīt arī bez uguns?”

4] Vecais saka: “Jā, Kungs, es ticu! Jo es no Tevis esmu redzējis daudzus brīnumus, un tā es tad arī ticu, ka notiek viss, ko Tu saki un gribi.”

5] Es saku: “Tad nostājies pie tiem trim vīriem, kuri pirms pāris dienām no augšas ir atnāca pie mums, un tev tūlīt kļūs silti!”

6] Un vecais tā darīja, un viņam tūlīt kļuva tik silti, ka beigās aiz karstuma viņš tikko vairs varēja izturēt un par tādu labdarību sāka Man ļoti pateikties; bet tā kā viņam tagad esot par karstu, tad viņš nu vēlētos nedaudz atvēsināties.

7] Bet Es teicu: “Dari, kā tu gribi; Es pie tiem trim vīriem tevi neesmu piesējis! Ej ārā, tur tev tūlīt kļūs pietiekami vēss!”

8] Un vecais gāja ārā, bet ar skaļu izbaiļu kļiedzienu tūlīt iesteidzās atpakaļ būdā un kļiedza: “Lai glābjas, kas var izglābties! Viss kalns stāv liesmās, kas arvien vairāk un vairāk tuvojas šai būdai. Jehovas dēļ, mēs visi esam lemti nāvei!”

9] Kad vecais tā vaimanā, nāk Kisjons, kurš jau kādu laiku ārā darbodamies bija no mums attālinājies, un Man saka: “Kungs, Tu jau man piedosi, ka pēc manu kalnu pļavu ganu parašas es tev sagatavoju nelielas svinības, pie kam Tu pēc Tava lēmuma šodien šajā pakalnā uzturies pēdējo vakaru. Mani gani mežā ir salasījuši žagaru nastas, un nu Tev par godu tās aizdedzinājuši un pie tam dzied liksmas dziesmas un psalmus. Vai Tu nevēlētos ārā paskatīties?”

10] Es saku: “Ak, ļoti labprāt; jo tu Man esi ļoti miļš! Un Es piecēlos un gāju ārā, un visi mācekļi

Man sekoja.

11] Bet sievas veco jūdu izsmēja, ka viņš iepriekš visu kalnu ir redzējis liesmu apņemtu un par to sacēlis tādu troksni, it kā visa pasaule jau ietu bojā! Bet vecais nedaudz kaunējās un sievu izsmieklu nu panesa pavisam pacietīgi.

12] Bet tādu jautro sievu nelaiņību Es norāju un viņām piedraudēju, tā, ka sievas, starp kurām nebija piecu Kisjona meitu — jo viņas lielajā saimnieka būdā gatavoja vakariņas —, lūdza Man un vecajam piedošanu un teica, ka viņas to pavisam neesot domājušas ļauni.

13] Vecais tūlīt no visas sirds viņām piedeva. Bet tie trīs eņģeļi pienāca pie sievām un viņām teica: “Uzklausiet mūs, jūs sievas! Šis vecais ir Tobija, kurš bija aklš un kuru mēs ar zivs žulti atkal padarījām redzīgu, pēcnācējs, un visiem šī vecā Tobija, kurš bija kapracis, pēcnācējiem, zināmu iemeslu dēļ, kurus zina tikai Dievs un caur Viņu mēs, lielā vecumā ir vāja redze. Bet mēs jums sakām, ka tas ir rupjš grēks un pamatā ir vieglprātīga sirds, ja kāds izsmej aklu, tā vietā, lai viņam pasniegtu roku un pārvestu pār nelīdzenu ceļu. Ja jūs nebūtu zinājušas, ka vecais, kuru arī sauc Tobijs, ir vairāk kā pa pusei aklš, tad jūs nebūtu nogrēkojušās; bet tā kā jūs labi zinājāt, ka vecais tikai pa pusei redz un tomēr smējāties, tad jūs esat grēkojušas un pelnāt lielu sodu; bet tā kā uz jūsu lūgumu piedot viņš jums ir piedēvis, tad arī mēs gribam jums piedot.

14] Bet bēdas jums, ja jūs jebkad atkal vēlētos kādu slimnieku izsmiet, viņa slimībai tad jākļūst jūsējai!

15] Vispār cilvēkiem nav vai tikai ļoti reti jāsmejas; jo smieklī ceļas no to garu atmodināšanas, kuriem ir prieks par otra nelaimi, un kas slēpjas cilvēka miesā.

16] Sejas muskuļu draudzīgs vaibsts, no kura var pazīt sevišķas labpatikas izpausmi, ir debešķīgs, bet visi citi smieklī pa lielākai daļai nāk no elles. Jo velni vienmēr smejas, kad viņiem izdodas kāds ļauns nedarbs; bet Debesīs neviens nevienu nekad neizsmej, bet gan tikai vienmēr ir pilni sirsnīgākās un draudzīgākās labvēlības pret visu, lai cik nabaga radību un pilns līdzcietības pret katru brāli, kas cieš un kam uz Zemes vēl ir pavadāms savs laiks. Ievērojiet to turpmāk!

17] Kad cilvēki sāks daudz smieties par viņu brāļu vārgumu, tad ticība zudīs līdzīgi Saulei pēc rieta, un tad milestība cilvēku sirdīs kļūs auksta kā nu auksta ir kļuvusi šī nakts un tad starp cilvēkiem būs tāds posts, kuram līdzīgs uz Zemes nekad nav pastāvējis!

18] Ņemiet vērā šo Mācību no debesīm! Sodiet jūsu bērnus, ja viņi smejas par kādu; labāk dzirdiet viņus raudam, nekā smejamies! Jo smieklī rodas no elles, kura vienmēr pilna nicinošu smieklu.

19] Ir gan stāvokļi, bet tas pietāv tikai vīriem, kur izsmej kādu muļķīgu lietu un stūrgalvīgu aklu; bet tad smieklī ir labi nopelnīts sods tam, kurš ir izsmiešanas vērts.

20] Bet ja kāds smejas tikai tīri prieka pēc un uzmeklē lietas, notikumus un smieklīgas runas, lai ar to tiktu vilināts uz smieklīem, tas ir nelga! Jo tikai nelgas sirds var tikt vilināta uz smieklīem; bet katrs tikai daļēji gudrs cilvēks ļoti viegli un drīz saprot dzīvības svēto nopietnību un viņam grūti nāks prātā par kaut ko smieties.

21] Tādēļ turpmāk vairs nesmejieties un novērsiet savas sejas no jokdariem un komediantiem, kas sev liek maksāt par to, ka viņi jūs sagatavo ellei. Vienmēr esiet saprātīgu sirdi, lai jums ir Dieva labpatika un ar to patiess gods!”

22] Šī runa uz sievām atstāja lielu iespaidu, un viņas solījās visā viņu dzīvē nekad vairs neizsmiet.

170. SCĒNA STARP PUSAKLO TOBIJU, TRIM EŅĢEĻIEM UN KUNGU. TOBIJA DZIEDINĀŠANA.

ŠIS DZIEDINĀŠANAS ATBILSTĪBA AR MŪSU LAIKU. VAKARA MIELASTS UZ PAKALNA.

1] Bet vecais bija dzirdējis, ko tie trīs eņģeļi runāja uz sievietēm, viņš gāja pie viņiem un teica: “Es dzirdēju, ka jūs nosaucāt mana ciltstēva vārdu un parādījāt, ka jums mans vārds nav svešs; caur Dieva žēlastību un spēku, kas ir jūsos, jūs vecā Tobija mirušajām acīm atkal atdevāt dzīvību un gaismu.

2] Redziet, jūs Dieva mīļie un mūžīgie draugi, es stāvu punktā kļūt pilnīgi aklam; ar vienu aci es nu vairs neko neredzu, un arī otra sāk kļūt ievērojami tumša. Kā tad būtu, ja jūs man atkal atdotu manu acu gaismu? Tā, kas jums tak būtu viegli iespējams! Apžēlojieties par mani!”

3] Eņģeļi saka: “Vai tad tu neredzi To, kas tavā priekšā kopā ar Kisjonu aplūko gaiši liesmojošo uguni un klausās ganu dziesmas un psalmus? Ne mēs, bet gan Viņš ir Tas, kas vecajam Tobijam atkal atdeva viņa acu gaismu! Ej pie Viņa; Viņš ir tas Kungs un var darīt, ko Viņš grib! Vienīgi Viņš tev var

atdot tavu acu gaismu! Mēs paši no sevis varam un spējam tik pat maz, kā pats no sevis spēj tu. Mēs esam tikai Viņa kalpi un gaidām Viņa mājienu.”

4] Pēc šiem vārdiem no triju eņģeļu puses vecais dodas pie Manis un līdz man viņa acu gaismu — Es saku: “Tu tomēr ilgi biji stūrgalvīgs farizejs un Jeruzalemes tempļa slavinātājs un Mani vairāk turēji par kādu esejieti, magu un tamlīdzīgi; kā tagad tevī nāk ticība?”

5] Vecais saka: “Kungs, arī es biju nogājis Kapernaumā, kur Tu no nāves uz dzīvību pamodināji virsnieka Jairusa meitu; jau toreiz manī nāca ticība. Bet man vajadzēja vēl vairāk redzēt un dzirdēt, lai tad mana ticība kļūtu spēcīgāka; tagad es redzēju un dzirdēju, un nu ticu, ka tu, ak, Kungs, spēj visu, ko Tu gribi. Tātad ja tikai Tu, ak, Kungs, gribi mani tā dziedināt, tad Tu to arī visā pilnībā vari!”

6] Uz to Es vecajam saku: “Tās gan ir aplamība, nakts laikā kādu padarīt redzīgu; bet ja tava ticība ir tik spēcīga, kā tu saki, tad tu gan spēj kļūt redzīgs arī nakts laikā! Bet Es tev saku, ka tagad garīgi visiem cilvēkiem ir nakts un viņi visi ir pilnīgi aqli; un cilvēki nekad nekļūs redzīgi dienā, bet gan naktī, un tad arī daudzi no viņu vakara un rīta paliekoši gūs viņu pirmo dienu. Un tā tad kļūsti redzīgs naktī!”

7] Pēc šiem vārdiem vecais kļuva redzīgs un nu apbrīvoja atsevišķos ugunskurus, kur iepriekš redzēja visus saplūdušus kopā un tādā veidā vienu uguni.

8] Kad viņš savās acīs izjuta tādu tīru optisku gaismu, viņš nokrita uz ceļiem Manā priekšā, nevarēja beigt pietiekami Mani slavēt un cildināt, un tā bija pārmēru laimīgs.

9] Bet Es viņam teicu: “Arī tu dzirdēji Manu pavēli; tādēļ arī tu klusē par visu, ko tu šeit redzēji un dzirdēji, citādi tev atgādīsies tas, ko Es ikvienam esmu piedraudējis!” Pēc tam vecais piecēlās un apgalvoja, ka viņš klusēs kā kops.

10] Un tā uz šī pakalna viss bija labi un nobeigts. Un kad ugunskuri beidza degt, nāca Kisjona meitas un lūdza Mani un visus klātesošos vakara mielastā. Un mēs visi gājām, paēdām labas vakariņas un pēc tam devāmies pie miera.

171. FARIZEJI SAVĀ STARPĀ. ATJAUTĪGAIS RHIBA IZDOMĀ VEIKLU STĀSTU PAR NĀCARIETI, VIŅA TĒVU UN VIŅA TĪKOJUMIEM PĒC TROŅA. VIŅA PRIEKŠLIKUMS VIENĪGI MIERA DĒĻ JĒZU NONĀVĒT.

1] Farizeji, skaitā pie trīsdesmit, kas te bija labāka veida un nu arī kļuvuši ticīgi, bet dabīgi, daži vairāk, daži mazāk, gāja atsevišķā būdā un gandrīz visu cauru nakti pārrunāja, kas viņiem tagad būtu jādara.

2] Tur starp viņiem bija viens, kura vārds bija Rhiba, kurš bija, kā saka, slīpēts. Kad visi kopā ilgu laiku nekā noteikta nevarēja izlemt, viņš ņēma vārdu un runāja: “Mani brāļi, jūs tagad runājāt droši kādas divas stundas un caur to ne par matu neesat nonākuši tuvāk jūsu lēmumam. Jūs mani pazīstat un jau ilgi zināt, ka šādos kritiskos gadījumos tieši es esmu uzsitis naglai uz galvas un pēc tam, kad, vērīgi pārbaudīdams, es esmu noklausījies un noskatījies visā, kas te tika runāts un darīts, domāju, ka arī šoreiz es nenositīšu naglai garām. Un tā, uzklausiet mani!”

3] Tas ir pavisam patiesi un nav noliedzams, ka šis cilvēks, kas ir kāda galdnieka dēls no Nācetes, veic lietas un darbus, kādi, izņemot Dievu, gandrīz nevienam nevarētu būt iespējami; īsi, kas te tikai daļēji ir vājš un kam nav vērīga skatiena, tam tūlīt vajag tikt pierunātam un šo Nācietietu pēc grieķu veida turēt, mazākais, par pusdievu. Pat pie manis daudz netrūka, ka es būtu pārgājis tādā ticībā; jo parādības šī kalna augstienē pilnākā nopietnībā bija tik ārkārtēja veida, ka Mozus un Elijas laikā tās nevarēja būt ārkārtējākas.

4] Bet manam pavisam slepeni vērīgajam skatienam tomēr nepagāja secen lietas, kuras man nņēma segu no acīm, un tagad es pavisam labi zinu, kā tas ir. Vai jūs nepamanījāt vīrus, kuri uz šīs augstienes pie mums ir atnākuši kā eņģeļi?” — No visām pusēm atskan piekrišana. — “Bet vai jūs arī zināt, kas un no kurienes viņi ir?” — Tiek atbildēts noliedzoši. — “Es jums šeit gribu atvērt acis! Skatieties un klausieties:

5] Jums nebūs nezināms, ka tas nācietiešu namdaris, vārdā Jāzeps, kas vienmēr bija izdaudzināts, ka viņam ir zināšanas ēģiptiešu un persiešu maģijā, vienlaicīgi taisnā līnijā ir Dāvida pēctecis un šad un tad sev arī deva pievārdu “Dāvida dēls”. Jāzeps tēvs, arī namdaris, vārdā Eli, ar citādi pavisam nevainojamu raksturu, slepenībā tomēr galveno uzmanību virzīja uz to, lai savu dzimtu atkal noliktu uz Jūdejas un visas Apsolitās zemes troņa. Zem aizsega, lai viņš labi izglītojas celtniecības mākslā, viņš savam

dēlam Jāzepam labā sabiedrībā lika ceļot uz Persiju un varbūt pat uz Indiju, bet ne celtniecības mākslas dēļ, bet gan ārkārtējas maģijas dēļ, lai tad, apguvis tādas zinātnes un mākslas, Jāzepe visus cilvēkus apzīlbinā un tad kā no Dieva sūtīta būtne kāptu jūdu un vienlaicīgi romiešu tronī. Jo ar dievināt ļoti alkstošiem romiešiem te būtu vieglāk rīkoties, nekā ar jūdiem. Tikai Jāzepam līdztekus savām slepenajām mākslām ārēji vajadzēja būt ļoti stingram jūdam un likuma priekšā bez vainas, lai tad arī pat augstie priesteri neko pret viņu nevarētu uzsākt. Pēc vairākiem gadiem Jāzepe no saviem ceļojumiem atgriezās. Nu gan viņam bija māksla, bet nebija līdzekļu un izdevības, lai varētu to realizēt. Kā veci ļaudis man stāstīja, viņam tam trūka arī drosmes, bet galvenokārt runas dāvanu, tā, ka te viņš bija ļoti nevarīgs un tādēļ ļoti mazrunīgs. Eli redzēja, ka viņš savos aprēķinos ir kļūduļies un tādēļ savam dēlam Jāzepam, kurš izrādījās tronim nepiemērots, lika pildīt tikai viņam zināmo amatu. Kad Eli mira, viņš savu dēlu Jāzepu gan svētīja, bet pavisam gudri teica, ka Jāzepam ar saviem bērniem zināmajam mērķim nekas vairs nav jāuzsāk, jo viņš tur neko vairs nesaskata. Un tā Jāzepe bērniem, kuri viņam bija no pirmās sievas, arī neko nelika darīt.

6] Bet kad viņa pirmā sieva nomira un caur laimīgu likteni, ļoti iespējams, caur savu Persijā apgūto maģiju, Jāzepe no tempļa aizbildniecībā ieguva jauno, skaisto Mariju, kura arī bija no Dāvida cilts, tad Jāzepam atkal sāka pamosties ķēniņa ideja; viņš padarīja grūtu toreiz tikko četrpadsmit gadus veco meiteni, kura tikai vēlāk kļuva viņa sieva, kas Jeruzalemē viņam, protams, sagādāja lielas nepatīkšanas, no kurām viņš caur naudu un maģiju tomēr izglābās un pēc kāda laba drauga Jeruzalemē padoma ņēma Mariju par sievu.

7] Marijas Jeruzalemē vēl dzīvojošie un labi pārtikušie vecāki, kāds Joahims un Anna, ar tādu laulību gan nebija sevišķi apmierināti. Bet Jāzepam Jeruzalemē bija varens draugs, vecais Simons un sevišķi Caharijs, un tā lieta tomēr nokārtojās, un Marija kļuva Jāzepe likumīga sieva, ar ko arī viņas vecākiem vajadzēja samierināties.

8] Jāzepe Marijas, kuru viņš ļoti mīlēja, sevišķi paskubināts, tagad darīja visu, lai ar bērnu, kurš vēl nebija piedzimis, ja viņš būs zēns, — ko Jāzepe kā tādas lietas ļoti labi zinošs vīrs ar lielu noteiktību zināja iepriekš, — sasniegtu loloto mērķi, kādam nolūkam viņam arī daudz palīdzēja sievas vecāku lielie naudas līdzekļi.

9] Dažas nedēļas pirms dzemdībām viņš slepeni uz Persiju sūtīja sūtņus un lika pie sevis lūgt tos trīs gudros, ar kuriem bija iepazinies savā jaunībā. Viņi arī nāca uz Nācareti; un tā kā tajā laikā ķeizars Augusts Betlēmē bija nozīmējis tautas skaitīšanu, tad tieši tajā laikā Jāzepe un Marija kopā ar bērniem arī bija devušies uz Betlēmi, lai tur liktos pierakstīties.

10] Nācaretē atnākušie trīs gudrie kopā ar viņu daudzajiem un greznajiem kalpotājiem nu nezināja, uz kuriem viņiem tagad jādodas. Tādēļ devās uz Jeruzalemi un nelaimīgā kārtā par jaundzimušo Izraēlas ķēniņu apvaicājās pie vecā Eroda un tā ielēja eļļu ugunī! Dabīgi, ka Erodus viņiem te nevarēja dot nekādu citu atbildi, ka, pirmkārt, tas viņam esot pavisam kas svešs, un, otrkārt, ka, ja te tajā lietā kaut kas esot, tad šī ģimene tāpat kā daudzas tūkstošas citas, ķeizara nozīmētās pierakstīšanas dēļ noteikti varētu atrasties Betlēmē. Pēc tādas informācijas gudrie tūlīt steidzās uz Betlēmi un tur atrada to, ko viņi meklēja.

11] Tas, ka tur netrūka maģiskas parādības, caur kurām pat romieši tika piespiesti ticēt, to var viegli iedomāties, citādi vecais Erodus nebūtu licis nonāvēt bērnus. Šie magi bērnam, ja arī ne tieši dāvināja, tad tomēr viņa pareizai izglītošanai aizdeva lielus dārgumus, līdz tas bērns kļūs ķēniņš un tad aizdoto atgādās Persijā.

12] Tieši tādēļ tie trīs magi jaunpiedzimušo bērnu vairs neizlaida no acīm un līdz šim laikam rūpējas par viņa pilnīgu maģisku izglītību, un arī tagad atkal nāca triju debesu eņģeļu izskatā un palīdzēja Jēzum veikt viņa brīnumdarbus un tautu, kas te ir akla un neko nezina no visa tā, kas slepenībā notiek, caur visādiem sprediķiem un brīnumainiem darbiem apzīlbināja.

13] Bet mums, kas mēs visi tāda veida mistērijās esam iesaistīti, mūsu acis nekad nevar tikt apzīlbinātas un tādēļ mūsu svēts pienākums ir šo cilvēku novērot uz visiem ceļiem un tur, kur viņš grib iet par tālu, viņam ātri priekšā aizšaut aizbīdņi.

14] Sliktākais būtu, ja viņš savā pusē dabūtu romiešus; tad visas mūsu pūles būtu tīri veltas. Tādēļ mums arī vajag rūpīgi censties to aizkavēt, citādi viņš mums visā nopietnībā debesu augsti pāraug pār galvu! Ja viņš reiz ir augšā, mēs vairs nebūsim spējīgi viņu novilkēt lejā! — Ko jūs uz to sakāt?”

15] Citi saka: “Tev var būt pilnīga taisnība; bet ja tā lieta beigās tomēr būtu citāda, kas noteikti arī

var būt, kas tad būs ar mums?”

16] Rhiba saka: “Tas ir jautājums, kuru šajā lietā pavisam nevar uzstādīt! Vai viņš ir vairāk, jeb vai viņš var būt vairāk kā kāds cilvēks. Kurš tad starp mums līdzinās pagāniem, kuri nezina, kas ir Dievs un tādēļ ārkārtējus cilvēkus, kā pat arī dažus īpašus dzīvniekus tur, godina un pielūdz kā dievus?”

17] Vai tad šis Nācarietis ir vairāk kā kāds savā veidā nepārspējams ārkārtējie lielisks cilvēks, ģēnijs?

18] Ja viņš gribētu palikt tas, kas viņš ir, un savu mākslu pielietotu cilvēku labumam un viņus arī dažās labās lietās, kurās cilvēki ir aklī un kuras maz vai nemaz neizprot, pamācītu, tad viņam būtu neatvietoama vērtība un tā zeme, kas viņu skaitītu par savu iedzīvotāju, būtu apskaužama. Bet viņam niez pēc Dāvida troņa, kroņa un zižļa, un tas viņu padara nicināmu pie visiem īstiem un tīriem jūdiem, kuriem vēl ir senais gars visas parādības cilvēka dzīvē ņemt un aptvert pareizā gaismā un viņi nevar tik viegli tikt vesti aiz gaismas, kā pagāniski muitnieki un grēcinieki!

19] Ko tad te arī cilvēcei līdz caur tāda veida žilbinošām mācībām tikt sadalītai dažādās sektās, kuras tad tikai dažādas ticības dēļ viena otru ienīst — vairāk kā mežonīgus plēsīgus meža dzīvniekus?! Kas ir pie senās ticības, ienīst neticīgos un tie senticīgos, un tā kāda tāda reliģija vienmēr panāk pretējo no tā, ko tā sludina; draudzības, mīlestības un miera vietā tā bieži panāk nesamierināmāko naidīgumu un trakojošākos karus! Un tie ir bijuši vienmēr vienādie visu reliģiju atjaunošanu uz Zemes augļi! Bet ja augļi, kā to māca visu laiku pieredze, pēc tādiem notikumiem vienmēr ir tie paši, tad mums, apskaidrotākiem cilvēkiem un tautas vadoņiem, ir neatliekams galvenais pienākums tādiem atjaunotājiem priekšlaicīgi aizsprostot ceļu, uz kura tūkstošiem draud bojāeja un samaitāšana. Vai tad nav labāk, ja no pasaules tiek aizgādāts viens tāds varaskārs magis, nekā tad īsā laikā caur tādu savādnieku vadītiem vajag iet bojā daudziem tūkstošiem?!”

**172. KĀDA CITA FARIZEJA, IZDZIEDINĀTĀ TOBIJA, LABA ATBILDE. VIŅA GODĪGĀ LIECĪBA
PAR JĒZU, VIŅA SVĒTO MĀCĪBU UN VIŅA DIEVIŠĶAJIEM DARBIEM. PAR TEMPLA ĻAUNUMU.
LĀSTA PRAVIETOJUMS JŪDIEM.**

1] Kāds cits saka: “Ja mēs šo lietu aplūkojam no tīri šīs pasaules viedokļa, tev nav netaisnība; bet ja pēc nāves cilvēka dvēselei ir vēl viena dzīvība, ko es vēl nekad neesmu apšaubījis, tad visiem šiem pasaulīgajiem aprēķiniem un attiecībām nav nekādas vērtības, un tad šis Jēzus ir Saule cilvēka gara naktij un rāda mums pareizo ceļu, uz kura mēs jau mūsu miesās varam skatīties lielajā viņpasaulē un no Tēva mājām ņemam brīnišķu barību mūžīgai dzīvei!”

2] Un Viņš to māca un aklajiem cilvēkiem grib rādīt, kā gaiss tūlīt var dot un tam vajag dot maizi un vīnu, tātad patiesu ēdienu no Debesīm, kā to pirms pāris dienām pakalnā visi redzējām un no tā ēdām un dzērām.

3] Ka senā nakts vienmēr cīnās un tai vajag cīnīties ar austošo dienu, to mums māca ne tikai cilvēku vēsture, bet gan arī visu lietu daba, kā tas ikdienas mūsu acu priekšā notiek un norisinās; bet tā tieši ir Dieva kārtība, pielāvums un griba, pret kuru nekāda pasaules vara vēl nekad neko nav panākusi.

4] Ko tu tad gribi darīt, ja šis no Dieva noteikts visapgarotākais Jēzus ar savām domām tevi satvertu un Tevi pilnīgi iznīcinātu, kādu opozīciju tu viņam tad piedāvātu?

5] Klausies tu! Cilvēks, kuram uz vienu mājienu paklausa jūra, visi ļaunie un labie gari, — cilvēks, kurš mirušos atkal atsauc dzīvē un katru, lai cik ieilgušu un ļaunu slimību izdziedina bez zālēm tikai caur savu gribu, drīkstētu gan būt kas vairāk, kā tikai kāds maģiju apguvis ģēnijs! Tu tak kopā ar mani bieži esi redzējis un novērojis magus. Kā viņi ir pilnīgi apkrauti buramām zīmēm, buramiem vārdiem, amuletiem un burvju nūjām un par katru sīkumu, ko viņi paveic, vienmēr saceļ lielu brēku.

6] Bet šim Jēzum nav ne kāds amulets, ne arī kas cits buršanai piemērots, arī nekādas burvju ziedes, nekādas zināmas zāles un saknes un pavisam nav kāds sevī noslēgts mistisks ar savām īpašībām plātīgs, bet gan pavisam atklāts, labsirdīgs un ļoti pretimnākošs pieklājīgs cilvēku draugs un pats ir cilvēks pilnīgākā ideālā nozīmē.

7] Viņš nestaigā ar nokārtu galvu, bet gan vienmēr ir labā garastāvoklī un viņa vārdi plūst kā medus un piens; un tomēr pie visas viņa vienkāršības visbrīnumainākā veidā notiek viss, ko vien viņš tikai vienmēr grib! Es esmu stingri pārliecināts, ka tikai caur savu gribu viņš varētu radīt kādu jaunu zemi! Es viņu pazīstu gandrīz jau kopš viņa dzimšanas un varu tev teikt, ka viņš jau kā pāris gadus vecs zēns

veica to pašu, ko mūsu acu priekšā tagad veic kā vīrs!

8] Bet ja mūsu priekšā viens cilvēks veic darbus, kādi ir iespējami vienīgi tikai Dievam, kam tad pēc tam mani jākavē tādu cilvēku uzskatīt par Dievu?

9] Es pēc izcelsmes esmu galilietis un jau vairāk nekā 70 gadu vecs, vairāk kā 40 gadus izpildu priesteram amatu un kopš 30 gadiem man bija ļoti slikta redze. Ar vienu aci jau biju pavisam akls un ar otru aci visu redzēju izplūdušu un neskaidru. No daudziem ārstiem, kas no visām pasaules malām nāca uz Kapernaumu un viņu mākslā sevi uzdeva gandrīz vai par pārdabīgām būtnēm, savaldīja čūskas un plēsīgus zvērus, putniem nogrieza galvas un vienā acumirkli tās pieaudzēja, īsi, veica patiesus brīnumus, es par dārgu naudu savām acīm pirku zāles un tās lietoju precīzi pēc priekšraksta; bet nekas nepalīdzēja!

10] Pirms pāris stundām, tūlīt pēc vakariņām, viņš bez kādām zālēm caur vienu vārdu man tā palīdzēja, ka es ar abām acīm tagad redzu tik labi un skaidri, kā var būt neviens no jums!

11] Uzmeklējiet vēsturē, vai Zeme jebkad nesusi cilvēku, apbruņotu ar tādu brīnumspēku un varu! Mozus caur Dieva Varu, kas viņam bija piešķirta caur viņa ticības spēku, gan ir daudz darījis, kā reiz Ābramam lielais apsolījums! Bet cik niecīgi ir Mozus brīnumdarbi pret šiem, kurus mūsu acu priekšā tagad veic šis Jēzus!

12] Un jūs pilnīgi noturat sapulci, kā jūs viņu varētu dabūt nost no ceļa! Fui! Tas ir nekrietni no jums, un jūs pelnāt ar Dieva soda rīksti uz mūžību tikt uz stingrāko pārmācīti!

13] Patiesi, šajā Jēzū, šķiet, pilnībā piepildās tas, ko lielais pravietis Jesaja pareģoja par dižāko Dieva kalpu, kad viņš teica:

14] “Redziet, tas ir Mans kalps, kuru Es esmu izraudzījis un kas ir Mans mīlulis, pie kā manai dvēselei ir labs prāts; Es gribu uz viņu likt Savu Garu, un viņam pagāniem jāpasludina tiesa. Viņš nekliegs un nestrīdēsies, un uz ielām nedzirdēs Viņa kliedzienu. Viņš nesalauzīs ielauztu niedru un neizdzēsīs kvēlojošu dakti, kamēr Viņš neizved tiesu uz uzvaru, un pagāni cerēs uz Viņa vārdu!” (Jesajas 12:12)

15] Ja Viņš gribētu troni un zizli, pie debesīm, Viņam tam vara būtu pārpilnam! Jo ja Viņš caur Saviem neredzamajiem kalpotājiem vienā acumirkli no visiem pasaules apvidiem var likt sanest kopā savus mācekļus, ko mēs tak ar pašu acīm redzējām, tad Viņš arī tikpat labi varētu uz šīs zemes liekt sanest kopā visus valdniekus un pavisam vienkārši izskaidrojot viņiem teikt: “Es esmu tas Kungs un jūs visi uz mūžību esat beiguši valdīt! Ja jūs gribat būt Mani kalpi, tad jūs varat pie Manis palikt; bet ja jūs to negribat, tad taisieties prom no Manis un ejiet bojā!

16] Bet Viņš, Kas pilnīgākā nozīmē ir visvarens, mums visiem pat piedraudēja, ja mēs par visu to, kas te notika, tur lejā atstāstām vienu vārdu! Tātad Viņš pavisam nemeklē pasaules slavu un godu, bet gan vienīgi grib cilvēku garīgu krietnumu un pilnību. Viņš tātad starp cilvēkiem grib dibināt tikai kādu garīgu valsti un viņus, kuri vairs nezina, no kurienes viņi ir, atkal atvest atpakaļ pazaudētajā paradīzē! Un tādēļ mums Viņu, ja tas būtu iespējams, jāgrib aizgādāt no šīs sliktās pasaules? Nē un nemūžam! Lai nolādēts tas, kam krūtīs rosās tādas domas!

17] Nekad zeme nav nesusi lielāku cilvēku draugu, nekad kādu, kas būtu nesavtīgāks, kāds ir Viņš, un jūs gribat pie Viņa likt savas rokas! Jautājiet sev paši, kāda gara bērni jūs esat, un sātans, mājodams jūsu krūtīs, jums teiks un jums atbildēs: “Es esmu jūsu tēvs!”

18] Kādam tad jāizskatās jūsu Mesijam? Vai it kā jūs? Jeb vai Viņam jāuzstājas kā tūkstoškārtīgam Simsonam un ar Simsona ieroci ar vienu cirtieni tūlīt jānosit miljoniem cilvēku un tad ne Sevi, bet gan jūs jāsedina valdnieka krēslā tad jāļauj jums pār Viņu valdīt un sevi jāpadara par jūsu nastu nesēju ēzeli, kamieli, sargsuni, cīnītāju lauvu tuksnesī pret jūsu ienaidniekiem, par ērgli, kas ar savām asām acīm no augšas lejā pasludina darītu zināmu, no kurienes jums tuvojas ienaidnieks, lai tad jūs pilnīgākā mierā varat aprīt visas pasaules laupījumu un nodoties miesas kārei ar visas zemes skaistākām jaunavām? Tas jums būtu īstais Mesija!

19] Jūs gribat būt kungi un Mesijam jābūt jūsu kalpam! Jūs gan vēlaties tādu Mesiju! Bet ja jums Mesiju vajag dēvēt par Kungu, tas jums negaršo, un tādēļ jūs Viņu gribat novākt no ceļa!

20] Skatieties un savām sirdīm jautājiet, vai ar jums burtiski tā neizskatās, un jūsu sirdis jums atbildēs ar skaļu “jā”!

21] Bet ja Es būtu runājis nepareizi, tad sakiet Man, kā tad jāizskatās jūsu Mesijam un kādām īpašībām viņam jābūt?

22] Tas ir kauns mums, kas mēs sevi dēvējam par Visaugstākā bērniem, un pagāni, muitnieki un

grēcinieki visās lietās aizsteidzas mums priekšā! Grieķi, romieši, ēģiptieši, persieši un gandrīz visas mums kā pagāni zināmās tautas aiz pateicības lielos gudros vīrus, viņu elkus dievina, tā kā viņi domā, ka viņu dievi tādus vīrus viņiem ir devuši aiz žēlastības un viņiem parāda dievišķu godināšanu, ceļ viņiem tempļus un tur svētu to vietu, kur tāds gudrais ir dzīvojis. Ir ļoti maz tādu piemēru, kur pagāni pret tādiem vīriem būtu izturējušies nežēlīgi.

23] Bet mēs, jūdi, kas mēs nesam “Dieva tautas” vārdu, ļoti daudzus mums no Dieva sūtītus praviešus esam nomētājuši ar akmeņiem, lādējuši viņus un vēl vienmēr iedrošināmies sevi dēvēt par Dieva bērniem!

24] Elijam, vienam no lielākajiem un varenākajiem praviešiem, vajadzēja bēgt gandrīz līdz pasaules galam, lai paglābtos no Dieva bērnu un viņu kaimiņu niknuma. Tie ir skaisti “Dieva bērni!”

25] Mēs esam tie, kuri Dieva sūtņus nomētājām ar akmeņiem un tagad, ja tas būtu iespējams, vēlamies arī šo labo Jēzu aizgādāt no pasaules. Bet gan par to no Debesīm varbūt tiks gādāts! Bet ja tomēr tā, kas būtu iespējams — jo Dievs ļaunajiem cilvēkiem pieļauj izdarīt arī šo ļaunāko darbu, lai viņu mērs top pilns ellei —, tad es jums pareģoju mūžīgu lāstu pār visiem jūdiem, ka viņiem uz Zemes nekad vairs nav jābūt dzimtenei, un viņu vārds, kura priekša ir liekušies pat pagāni, cilvēkiem taps pretīgs!

26] Cik patiesi Dievs dzīvo, tikpat patiesi tā arī notiks! Un tāds mūsu pārkāpums ellē atradīs nekad nebeidzamu algu! Labi ievērojiet, ka es jums to esmu teicis kā farizejs!”

**173. FARIZEJU NIKNUMS UZ VIŅU KRIETNO BIEDRU TOBIJU. CAUR TIEM TRIM ENĢEĻIEM
TIEK NOVĒRSTA TOBIJA NOMĒTĀŠANA AR AKMEŅIEM. SARUNAS STARP NETICĪGAJIEM
TEMPLEIŠIEM UN TICĪGO TOBIJU TURPINĀJUMS. VĪNA APREIBUŠIE UN MIEGAINIE
TEMPLEIŠI TIEK NO KUNGA SŪTĪTI PIE MIERA. UZKĀPŠANA PAKALNĀ PIRMS SAULES
AUSMAS.**

1] Daži to, ko runāja šis vecais vīrs, kas, kā jau teikts, saucās Tobijs, pieņēma; bet lielākā daļa par to tā saniknojās, ka tie gribēja saplēst savas drēbes un pēc tam veco Tobiju un visus, kas viņam piekrita, nomētāt ar akmeņiem.

2] Bet vecais Tobijs teica: “Ak, izvediet tikai savu nodomu pie mums, kas mēs esam kļuvuši kā asi ērkšķi jūsu acīs! Tie trīs enģeļi, kuri vēl ir šeit, par tādām jūsu slavējamām pūlēm jums arī ellē ierādīs slavējamu algu un velni pabeigs iesākto ieplīsumu jūsu svārkos!”

3] Kad Tobijs saviem saniknotajiem kolēģiem pateica šādus enerģiskus vārdus un viņi sāka meklēt akmeņus, būdā ienāca tie trīs enģeļi un viņu sejas mirdzēja kā Saule.

4] Kad iecirtīgie to ieraudzīja, viņus pārņēma lielas bailes, un viņi nokrita pie zemes un, aiz bailēm gaudodami, tiem trim lūdza piedošanu.

5] Bet viņi teica: “Ja jūs esat ienaidnieki tiem, kuri tiek vadīti un audzināti no Dieva gara — kas tad ir jūsu draugi? Mēs jums sejā sakām: Tie ir velni! Tādēļ atgriezieties, citādi jums jānobauda Visaugstākā vara!”

6] Nāves bailēs drebošie kļiedza: “Kas mums jādara?” Tie trīs saka: “Esiet pazemīgi un ticiet patiesajam, vienīgajam Dieva Dēlam, Kura dvēsele ir viens ar Tēvu! Jo Tēvs ir Viņā un ne ārpus viņa!” Pēc šiem vārdiem tie trīs enģeļi pazūd un farizeji atkal sāk piecerties un pilnīgi atmet viņu ļoti ļauno nodomu.

7] Bet Tobijs nu viņiem jautā un saka: “Nu, kā ir, ko jūs gribat darīt? Kur ir tie nolādētie akmeņi? Kādēļ jūs tagad neķērāties pie tiem trim, kurus pirmīt vēl turējāt par maskētiem magiem no Persijas?”

8] Apjukušie, ļoti iztrūkušies, saka: “Tu tak zini, ka mums vajag turēt Mozus baušļus, kā mēs to pie debesīm un tempļa esam zvērējuši! Bet ja šis Jēzus tagad visur māca un dara pilnīgi pretējo, kā mums jābūt tiek viegli iespējams mūsu zvērestu apmainīt pret šo gandrīz pilnīgi antimozisko mācību? Bet mēs gribam pārdomāt un redzēt, kas te būs darāms! Mēs tagad nesakām ne jā, ne nē; jo stāv rakstīts, ka no Galilejas nekad necelsies neviens pravietis! Un tātad šī lieta, cik arī brīnumaina veida tā dažās lietās ir, tomēr ir saistīta ar ļoti daudz apšaubāma!”

9] Tobijs saka: “Tas gan ir pareizi, ka no Galilejas nav jānāk nevienam pravietim; bet es jums jautāju, vai stāv arī rakstīts, ka no Galilejas nav jādzimst Mesijam! Cik man zināms, par to nekas nekur nav teikts! Un attiecībā uz gaidāmo Mesiju nekur arī nav norādīta kāda noteikta vieta, kur jādzimst Mesijam! Ja pēc rakstiem Galilejai nekad nav jānodod kāds pravietis, tad tā pavisam labi var dot Mesiju! Jo

starp kādu pravieti un Mesiju tak būs bezgalīga starpība?!” Apjukušie saka: “Te tev gan ir taisnība; tādēļ mēs par to gribam daudz pārdomāt.”

10] Kāds cits farizejs, kurš, malā stāvot, visu ilgo sarunu pavisam mierīgi bija noklausījies, bez kā starpā izteicis kādas domas, saka: “Draugi un brāļi! Lai nāktu uz šīs ļoti brīnumainās lietas pamatiem, te piederas būt pavisam skaidrā prātā un nebūt ne miegainiem; bet mēs visi vakariņās vairāk vai mazāk iedzērām un pie tam vēl esam ļoti miegaini! Tātad kā varam un gribam par tik brīnumainu un pie tam katrā ziņā ne nesvarīgu un nenopietnu lietu izteikt derīgu spriedumu?”

11] Tādēļ es nu domāju, ka mums būtu nedaudz jāizguļas un rīt jāturpina tālākas un noteikti gudrākas pārrunas! Jo kā man liekas, tāpat jau aust gaisma un rīts vairs neliks ilgi uz sevi gaidīt; tādēļ mums pretim sabatam būtu jāiet mazākais piedienīgā mierā, bet ne mūsu domu un uzskatu strīdos.

12] Kā man liekas, Jēzus piekritēju lielais pulks sāk jau kustēties! Mēs gribam vai, pareizāk sakot, mums viņi jānovēro, — bet kā, ja mēs esam miegaini un viņi it kā aiziet ātrāk, pirms mēs pamostamies, ja mēs tagad nepieciešamā kārtā nedaudz iemiegam?!”

13] Kāds cits viņu pārtrauc un saka: “Te ir viegli līdzams; uzstādīsim sardzi!” Iepriekšējais runātājs saka: “Kuru? Varbūt vai kādu citu, kas, tāpat kā tu un es, ir miegaini un kā sargi iemigs tikpat labi, kā mēs abi?!”

14] Kāds trešais saka: Ar gulēšanu pavisam nekas vairs neiznāks; jo citi jau sāk posties aizceļošanai, tādēļ arī mums gan neatliks nekas cits, kā sekot viņu piemēram. Jo ceļš lejā uz ieleju ir garš un līdz Saules lēktam vēl ilgi nebūsim ciematā!”

15] Kāds ceturtais saka: Nu, tagad arī meistars Jēzus ir būdas priekšā un gatavojas aizceļošanai, tādēļ arī mums gan neatliks nekas cits, kā arī tūlīt doties ceļā!”

16] Pirmais saka: “Nu, te mēs esam! Kā es pirmīt domāju, tieši tā tas nu ir. Tas būs viens skaists ceļojums — bez miega un pie tam pēc vakarējā mielasta vēl pavisam apreibušiem!”

17] Vairāki saka: “Jā, nu citādi reiz vairs nav iespējams! Tie, kas ir atpūtušies, noteiktu uz mums ne-gaidīs! Tādēļ ceļamies! Gulēsim pēc tam lejā ciemā!” Nu visi ceļas un ātri dodas ārā.

18] Kad visi farizeji jau bija gatavi aizceļošanai, bet Es tūlīt nedevos ceļā uz ieleju, viņi, izņemot nedaudzus, saīga un Man jautāja, vai tad Es vēl negribu doties ceļā.

19] Bet Es viņiem teicu: “Es esmu Kungs un daru tā, kā Es gribu, un nevienam nav Man jājautā: “Kādēļ tā?” Bet ja kādam tas, ko Es Sev un Savējiem gribu, nepatīk, tas lai dara, kā viņš grib; jo Es nevienu nesaistu! Ja kāds grib iet, nu — tad lai viņš iet! Bet ja kāds grib gaidīt, — nu, tad lai viņš gaida visā pacietībā! Pirms ausmas Es tālāk nedošos un pirms tam vēl baudīšu brokastis; jo ceļš ir tāls un nogurdinošs.”

20] Farizeji saka: “Tad mēs uz neilgu laiku vēl varam doties pie miera?” Es saku: “Pavisam noteikti! Jo pie Saules uzlēkšanas jūsu acu gaisma Zemei nav vajadzīga, bet gan Manu acu gaisma, lai top gaisma dziļumā!”

21] Farizeji savā starpā runā: “Lai to saprot, kas to var un spēj; mēs to nesaprotam!”

22] Vecais Tobijs saka: “Es to jau saprotu un tādēļ arī palieku šeit ārā; varbūt arī manos dziļumos radīsies kāda gaisma!”

23] Citi saka: “Dari tu, vecais savādniek, kā tu gribi; bet mēs atkal ejam būdā un nedaudz pagulēsim.” Ar šiem vārdiem visi ātri dodas būdā un tur apguļas viņu dusas vietās.

24] Bet Tobijs pavisam godbijīgi pienāk pie Manis un grib Man darīt zināmu, kas viss viņu būdā cauru visu nakti ir noticis. Bet Es viņu nomierinu un saku: “Es zinu visu! Un ja Es to nezinātu; kā Man būtu bijis iespējams istā laikā tev sūtīt palīdzību?! Tādēļ lai tas viss nu paliek! Jo kas pirms laika pret Mani sacēlas, tam jābūt grūti spārdīties pret dzeloni! Tādēļ esi bez bailēm! Jo nekas nepatīkams turpmāk tev vairs nebūs jāpieredz!”

25] Bet tagad uzejam nedaudz augstāk; un, proti, uz tā pakalna pret rītiem; no turienes mēs redzēsim skaistāko Saules lēktu; un tā, kas spēcina dvēseli un arī miesas locekļus un iepriecina sirdi un nieres.

26] Pēc šiem vārdiem nu visi kopā ar Mani dodas augstāk kalnā un ilgu pilni gaida uzlecām Sauli, kas arī vairs neliek ilgi uz sevis gaidīt.

**174. BRĪNIŠĶAIS SAULES LĒKTS. TOBIJA LABĀ UN SKAISTĀ RUNA. KUNGA DZĪVĪBAS
PADOMS VIŅAM. IZTURĒŠANĀS NOTEIKUMI TIESNEŠIEM UN LIKUMU DEVĒJIEM. KĀ
IZTURĒTIES PRET ĻAUNDARIEM UN UZ NĀVI NOTIESĀTIEM.**

1] Kad apmēram pēc stundas tikko aprakstāmā krāšņumā un majestātiskumā uzlēca Saule, te visi kļuva ļoti liksmi un līdz asarām aizkustināti un dzied psalmus par godu Tam, Kas to visu tik brīnumaini, labi un krāšņi ir radījis.

2] Pēc Tādas svinīgas rīta stundas vecais Tobijs teica: “Ak Kungs! Tas ir citāds templis, kā tas Jeruzalemē, kas vienmēr ir pilns netīrumu un neķītrības! Cik bieži es savā dzīvē esmu dziedājis psalmus pēc psalmiem un mana sirds pie tam palika sausa kā desmit gadus veci salmi un auksta kā ledus gabals! Un cik silti tā tagad pukst pretī manam visvarenajam Radītājam! Cik bieži es biju templī un cik priecīgs, kad drikstēju atstāt tā vienmēr smirdošās halles; un šeit man būtu prieks parādīt mūžību un no manas sirds visas mīlestības siltākiem dziļumiem cildināt lielo Dievu, kas ir radījis visas neskaitāmās brīnišķās lietas! Tu mīlais Meistar, kā man Tev jāpateicas par tādu nekad nesajustu svēti augstu dzīvības baudu?!”

3] Es saku: “Kas tā iziet Dieva radībā un tik silti jūt un izjūt, ko viņš tādēļ ir parādā savam Dievam un Radītājam, kā tas tagad ir pie tevis, tāds ar to jau Man ir nesis labāko un patīkamāko pateicību.

4] Bet paliec turpmāk pilns tāda jūtīguma un izjūtu un nekad neaizslēdz savu sirdi nabaga brāļa priekšā un ja arī viņš reiz būtu bijis tavs ienaidnieks, tad ar laiku tu kļūsi cienīgs lielas Debesu žēlastības! Ja tu redzi visādus grēciniekus, tad netiesā viņus un nenolādi; jo — saproti Mani labi — pa lielākai daļai ne viņi ir tie, kuri grēko, bet gan gars, kas viņus dzen. Tu nevari zināt, no kāda gara viņi tiek mudināti. Ir daudzi, kuri viņu dievbijībā viegli varētu kļūt augstprātīgi un tad no viņu iedomātiem tikumu augstumiem drīz vēlētos skatīties lejā uz grēciniekiem ar lielu nicināšanu un pretīgumu, caur ko tad viņi neapzināti kļūtu par lielākiem grēciniekiem, nekā te ir tie, kurus viņi nicina; te tad nāk kāds gars un tāds cilvēks mudina uz kādu grēku, un tā jau lepns kļuvušais tikumu varonis pie sevis piedzīvo, ka viņš vēl ilgi nav nekāds Dievs, bet gan ir tikai pavisam parasts vājš cilvēks!

5] Tāds cilvēks tad atkal kļūst pazemīgs un nožēlos grēkus, par kuriem viņš iepriekš kā šķietams tikumu varonis domāja, ka tiem jau sen pacēlies pāri.

6] Un tā tad nevienam nav jāienīst kāds grēcinieks par to, ka viņš ir grēcinieks; bet katrs dara labi un pietiekami, ja viņš vienīgi ienīst grēku un jūt pret to riebumu! Tev nav jāsniedz roka tikai stūrgalvīgam ļaundarim, kas ar grēku ir kļuvis viens. Bet ja viņš tādēļ, lai kļūtu labāks, ir nenācis taisnīgā nelaimē, tad tev pie viņa jāpiedomā un, ja viņš pie tevis griežas ar kādu lūgumu, tad tev viņa priekšā nav jāaizslēdz ausis; un ja tu redzi, kādu ļaundari vedams uz nāvi, tad tev nav jāsaņem prieks par viņa bēdīgo likteni un pat ja viņš ļauno darbu, kura dēļ viņš nu tiek vests uz nāvi, būtu nodarījis tavai mājai; jo redzi, nav neiespējams, ka arī tāds ļaundaris citā pasaulē var kļūt svētīts!

7] Mīlestība visās lietās lai ir katra cilvēka dzīvības dominējošais elements! taisnīgums, kura saknes nav mīlestībā, Dieva priekšā nav nekāds taisnīgums, un, kas viņus tiesā, tas Dieva priekšā ir desmitkārt lielāks noziedznieks kā tas, kuru viņš tiesā, un Dievs viņu reiz tiesās tikpat bez sirdīgi, kā viņš ir tiesājis savu tuvāko.

8] Tādēļ arī netiesā nevienu un nevienu nenolādi, un lai arī cik rupji viņš būtu pret tevi grēkojis, tad arī tu reiz netiksi tiesāts un nolādēts; jo ar kādu mēru te kāds mēra, ar līdzīgu mēru viņam citā pasaulē atkal tiks atlīdzināts. Stingrs, lai arī pēc likuma cik taisnīgs, bet pie tam auksts, bez mīlestības tiesnesis reiz pār sevi atradīs tikpat stingri taisnīgu un nepielūdzamu tiesu, bet vajātājiem un bendēm nekad nav jāskata Dieva vaigs!

9] Kas saķer zagli un slepkavu, ir darījis labi, ja viņš viņu nodod taisnīgai tiesai; bet tiesnesim nekad nav jāaizmirst, ka ļaundaris, kamēr viņš vēl dzīvo šinī pasaulē, vēl nav pilnīgi velns, bet gan izkropļots pavadināts cilvēks, kura iespējamaī labošanai vēl jādara visu iespējamo, pirms viņš var tikt notiesāts kā nelabojams velns!

10] Bet pie nāves soda jānotiek tā, ka notiesātajam nav jātiek tūlīt nonāvētam, bet gan lai viņš visu dienu stāv tautas priekšā, aiz rokām un kājām cieši piesiets pie staba piecu pēdu augstumā no zemes.

11] Ja viņš pie staba sirsnīgi un lūgdamies apliecina, ka viņš labosies, tad viņam jātiek no staba noņemtam un nogādātam piemērotā un taisnīgā labošanas iestādē, tomēr lai netiek atbrīvots ātrāk, pirms savu labošanu pierāda kā nepastrīdami patiesu. Bet ja pie staba piesietais ļaundaris visu dienu nedod nekādu zīmi, ka labosies, tad viņš ir pilnīgs velns un tādēļ arī, ja viņš pie staba vēl ir dzīvs, pēc Saules

rieta viņam jātiek nonāvētam un pēc tam kopā ar stabu soda vietā sadedzinātām.

12] To Es tev saku tādēļ, ka tu starp farizejiem arī biji un vēl esi tiesnesis un rūpējies par kapa vietu mirušajiem un soda vietu ļaundariem, lai turpmāk tev pēc tā jāvadās.

13] Bet svētīts katrs, kas pēc tā vadīsies; viņa vārdam jāmirdz mūžīgā dzīvības grāmatā!

14] Bet nu dodamies lejā būdā; mūsu Kisjons jau ir sagatavojis pieticīgu rīta mielastu un kopā ar savu sievu un savām meitām gaida mūs.”

**175. KUNGS AR SAVĒJIEM ATKAL PIE KISJONA KALNU GANĪBU BŪDĀ. KUNGA LABSIRDĪBA
PRET VIŅA IENAIDNIEKIEM. KUNGS AR SAVĒJIEM GAVĒ. PAR FARIZEJU SABATU.
NOKĀPŠANA NO KALNA. FARIZEJS UN MATEJS PAR SABATU.**

1] Mēs nu ātri dodamies lejā un Kisjons steidzas Man pretī, lai mani un visus mācekļus lūgtu brokastīs, bet vienlaicīgi arī lūdz piedot, ka šodien galdi esot klāti nedaudz pieticīgāk, nekā parasti, jo ar šīsdienas brokastīm krājumi esot jau izsmelti, un ka viņš tādēļ neko nelika atnest, ka zināja, ka Es šodien — kā sabbatā — došos no kalna lejā. Ja brokastīs tādēļ būtu izdevušās nedaudz trūcīgākas kā parasti, tad lai Es vēlētos apsūdzēt nevis viņa gribu, **bet gan šoreiz tikai bez viņa vainas nevarēšanu.**

2] Es viņu mierināju un teicu: “Par to esi tikai pavisam mierīgs un bez raizēm! Tas tā ir pavisam labi un pareizi, un viss notiek pēc Manas gribas; — vispār Man tev kā Manam mīlam draugam un brālim vajag piebilst, ka tu šīs nedaudzās dienas jau tāpat esi par daudz pūlējies.

3] Kas attiecas uz tiem, nelūgtajiem viesiem, farizeju leģioniem, tad tu pavisam nebūtu grēkojis, ja tu viņiem nebūtu klājis galdu; jo viņiem ir daudz zelta un sudraba un viņi, ja viņi gribēja būt šeit, jau arī paši varēja sevi uzturēt! Bet, protams, tādēļ tu arī neesi tieši grēkojis, ja tu viņus apkalpoji bez atlīdzības. Bet ja tu gribētu viņiem pasniegt rēķinu, tad tādēļ Es tevi nepelšu. Bet veco Tobiju es ņemu uz Sevi.

4] Kisjons saka: “Es to arī darišu; bet te ir daudzi, kas ir nabadzīgi, — un farizeju rēķins viņiem jānāk par labu! Bet tagad, ak, Kungs, kopā ar Saviem mācekļiem nobaudi nedaudz pieticīgās brokastis; farizeji vēl guļ lielajā būdā un es vēlētos, ka viņi neēstu kopā ar mums!”

5] Es saku: “Lai tas paliek! Modini viņus un lūdz brokastīs! Es ar Manējiem šodien līdz pusdienām gavēsim; istu mielastu mēs tad baudīsim tikai ielejā.”

6] Kisjons tūlīt dara, kā Es viņam teicu, kaut gan ap sirdi viņam bija diezgan grūti. Farizeji un viņu biedri ātri pieceļas no guļas vietām un steidzas brokastīs, kuras, neskatoties uz sabbatu, arī apēd ar lielu kāri; jo viņi baidās, ka Saule, kas gan jau sen ir uzlēkusi, bet tomēr vēl neapspīd būdu, kas pret vakariem bija uzcelta cieši klāt pie augstas klints sienas, tomēr drīz varētu būdu apspīdēt, un tad viņi pārķāpjot sabbatu vairs nedrīkstētu ēst ātrāk kā tikai pēc Saules rieta vai templī Jeruzalemē.

7] Kisjons to ievēro un Man saka: “Šī lieta patiesi ir ļoti smieklīga; pie viņiem sabbats sākas tikai tad, kad Saules stari apspīd to punktu, kurā viņi atrodas! Kā Tu, ak, Kungs, tagad jau vairākas reizes esi redzējis, šajā būdā Saule ienāk tikai ap pusdienas laiku, un še liekuļi tāpat uzsāks sabbatu un to svinēs tikai pusdienas laikā. Bet viņi tomēr ir zeļļi, kādus kaut kur citur mīļā zeme tikko drikstētu nest!”

8] Es saku: „Atstājam nu viņus; ļoti drīz un, proti, pirms mēs vēl pilnīgi sasniegsim ieleju, būs vairākas izdevības viņu sabbatu viņiem ierīvēt zem deguna. Bet tas vēl nav viss, ka, ja viņi to grib, un sabbats viņiem viņu sinagogās nesola bagātīgu ražu, viņi viltīgi prot sabbatu apiet: tad viņi aizver logus un durvis, tā, ka Saule nevar iespīdēt tādu lišķu istabās, un tur un tad arī nav nekāds sabbats. Tā arī apmākusies diena neder pilnīgam sabbatam, izņemot, ja viņi viņu sinagogās iededzina viņu septiņzūburu gaismekļus, protams, pie tādiem apstākļiem vienmēr par bagātīgu upuri! Kāda iemesla dēļ apmācies sabbats viņiem arī vienmēr ir mīļāks, nekā tāds skaidrs kā šodien.

9] Bet, kā Es jums jau iepriekš piezīmēju, vēl šodien būs izdevība kur mēs to celsim dienas gaismā. Bet tagad dodamies ceļā; jo šodien būs ļoti karsts, un lielā tveicē nav patikami ceļot.”

10] Pēc tam mēs arī tūlīt dodamies ceļā un ātriem soļiem ejam no kalna ielejā, un farizeji aiz mums elš un pūš, dusmodamies par mūsu ātro gājienu; Viens pat sauc mums nopakaļ un saka: “Kādēļ jūs tik neprātīgi skrienat? Vai tad jūs augšā esat ko nozaguši?!”

11] Bet mācekļi, apustulis Matejs, nevar viņiem to tā atlaist un viņiem atbild: “Mēs ejam ar mūsu pašu kājām, kā jūs ar savējām, un tādēļ ejam tik labi un ātri, kā mēs gribam, par ko, cerams, neesam jums parādā nekāda norēķina. Mēs ar jums iepriekš arī neesam nolīguši un uzņēmušies saistības, cik ātri mums jāiet jums pa priekšu! Tādēļ turiet savas mutes un ejiet savu ceļu, kā jūs varat un spējat! Mēs

par jums neraizējamies; ko tad jūs raizējaties par mums?

12] Viens tāpēc jau pavisam sadusmojies Farizejs saka: “Ko tu pļāpā, tu dumjais muitniek; vai tad tu nezini, ka šodien ir sabats, kurā nevienam nav jākildojas?”

13] Matejs saka: “Vai tad sabatam jāattiecas tikai uz mani un uz jums nē?! Kas gan pirmais kildojās?! Nekur tak nestāv rakstīts, ka sabatā nav ātri jāiet; tieši otrādi, jūs pat prasāt, ka sabatā uz sinagogu nav jāiet kūtriem soļiem un tātad mēs nepārkāpjām pat jūsu likumu, ja mēs šodien kā sabatā ejam nedaudz ātrāk, kā kādā citā dienā. Lejā ciemā ir arī kāda neliela sinagoga, kurā mēs, ja mēs īsti ātri ejam, noteikti varam nonākt vēl īstā laikā; ko tad jūs no mums vēl vairāk gribat?!”

14] Farizeji saka: “Jā, kā tu noteikti izskatās tie, kas steidzas uz sinagogu un skolu! Jāsmejas, kad viens muitnieks runā par sinagogu! It kā mēs tevi nepazītu! Tu esi vairāk pagāns, kā kāds dzimis grieķis un tu, melnais ļaundari, gribi runāt par kādu dedzību sinagogām?”

15] Matejs saka: “Bet tagad jums drīz ir laiks jūsu mutēm uzlikt iemauktus, citādi mēs atļausimies lauzt sabatu ar pātagām uz jūsu mugurām! Lai te viens cilvēks uzlūko šos mūžīgos dienaszagļus, kādas viņiem ir tiesības gribēt mūs ierobežot! Vēl viens apvainojošs vārds, un es aizmirsīšu sabatu un manu cilvēcību un sākšu ar jums izturēties kā lācis!” Pēc šī piedraudējuma farizeji gan neko vairs nesaka, bet sirdī viņi ir pilnas niknuma.

176. SCĒNA AR FARIZEJIEM PAR VĀRPU NOPLŪKŠANU SABATĀ. ŽĒLSIRDĪBA IR LABĀKA, NEKĀ UPURIS. “CILVĒKA DĒLS IR SABATA KUNGS”. CILVĒKA AR NOKALTUŠO ROKU IZDZIEDINĀŠANA. FARIZEJI GRIB JĒZU NOMĒTĀT AR AKMEŅIEM. KISJONA IEJAUKŠANĀS. KUNGS, DAUDZUS DZIEDINĀDAMS, AIZIET. (MATEJA EV. 12 :1–16)

1] Bet pēc kāda laika, jau diezgan tuvu ielejai, mēs nonākam pie kāda tīruma, kurā mūsu priekšā labība jau bija gandrīz pilnīgi nobriedusi. Bet caur šo lauku veda ceļš, un mēs stājāmies uz šī ceļa, tādēļ, ka pa to līdz ciemam bija nedaudz tuvāk. Tātad mēs dabīgi sabatā gājām pa šo ceļu. Bet mācekļi, kas kopā ar mani nebija baudījuši brokastis, bija izsalkuši un tādēļ sāka plūkt gatavākās vārvas, graudus izberzt uz delnas un tos ēst. (Mt. 12:1)

2] Bet, kad to ieraudzīja jau tāpat niknie farizeji, viņi steidzās pie Manis un uzpūtīgu sejas izteiksmi teica: “Vai tad tu neredzi, ka tavi mācekļi te dara to, kas sabatā neklājas?” (Mt. 12:2)

3] Es viņiem saku: “Vai tad jūs nekad neesat lasījuši, ko darīja Dāvids, kad viņš un tie, kas bija kopā ar viņu, bija izsalkuši? (Mt. 12:3) Ka viņš gāja Dieva namā un ēda nolikto maizi, ko tak tomēr arī neklājas ēst ne viņam, ne tiem, kas bija kopā ar viņu, bet gan vienīgi priesteriem?! (Mt. 12:4) Jeb vai jūs nekad neesat lasījuši bauslibā, ka priesteri sabatā Dieva namā pārkāpj sabatu un tomēr ir bez vainas?!” (Mt. 12:5)

4] Jūs pakalnā redzējāt Manus darbus un dzirdējāt Manu Mācību un jums daudzkārt ir ticis teikts, Kas Es esmu! Ja viss tas jums vēl nebūtu pietiekami, tad Es jums tagad vēlreiz pavisam nopietni seļ saku, ka šeit Manī ir Tas, kas ir lielāks, kā templis (Mt. 12:6)

5] Bet ja jūs zinātu, ko nozīmē tas: “Man patīk žēlastība un ne upuris, tad tagad savās sirdīs jūs šos nevainīgos nebūtu nolādējuši! (Mt. 12:7) Jūs aklie un kurlie farizeji, tad ziniet: “Tas Cilvēka Dēls, Kas Es esmu, ir Kungs arī pār sabatu!” (Mt. 12:8) Šie vārdi farizejus tā izbiedēja, ka viņi tūlīt atkāpās un mācekļiem vairs neliedza plūkt vārvas.

6] Bet Kisjons, kas vienmēr gāja Man līdzās un kuram šis lauks piederēja, Man teica: “Kungs, es nu steigšos pa priekšu un tūlīt likšu pagatavot bagātīgu mielastu, jo man žēl labos mācekļus viņu redzamā izsalkuma dēļ!”

7] Es saku: “Ar to tu patiesi darīsi ļoti labi. Bet šo farizeju dēļ Es tomēr vispirms vēl apmeklēšu vienu skolu, lai viņu dusmas neklūst vēl lielākas. Jo Matejs viņiem jau tāpat sēž mēgā, tā, ka viņš viņiem pirmīt pierādīja, ka mēs tik ātri ejam sinagogas dēļ. Ja mēs tagad ciemā ietu skolai garām, tad ar viņiem būtu cauri un viņi saceltu lielu traci; bet ja mēs iepriekš tomēr ieejam skolā, tad caur to mēs viņiem arī aizbāžam muti, un tad tu pavisam brīvi vari viņiem arī likt priekšā tavu rēķinu, t.i., sabatam beidzoties.” Pēc šiem vārdiem tad Kisjons ar savējiem taisnā ceļā devās uz mājām, kur viņš visu atrada labākā kārtībā.

8] Bet mēs pagriezāmies nedaudz vairāk pa kreisi ceļā uz skolu, kas atradās ciema galā. Tur nonākuši mēs tūlīt gājām ļoti maz apmeklētājā skolā. (Mt. 12:9) Farizeji mums sekoja un slepeni bija pilni

niknuma, tādēļ, ka viņu aklās muļķības dēļ ir tikuši no mācekļiem izsmieti, kad Es noraidīju viņu sūdzības vārpu plūkšanu dēļ.

9] Kad mēs iegājām skolā, farizeji tūlīt izturējās ļoti augstprātīgi un veda Man priekšā kādu cilvēku, kuram jau kopš ilga laika viena roka bija nokaltusi un tādēļ nebija spējīgs gandrīz nekāda darba. Tādēļ kā Es iepriekš biju teicis, ka Es esmu arī sabata kungs, tad viņi Man jautāja, vai arī sabatā būtu atļauts dziedināt. Bet šo jautājumu viņi uzstādīja tikai tādēļ, lai varētu Mani apsūdzēt. (Mt. 12:10), jo viņu ļaunās sirdis jau kvēloja dūsmās un niknumā.

10] Bet Es viņiem teicu: “Kāpēc tad jūs Man jautājat; it kā jūs varētu šim slimajam palīdzēt un atdzīvināt viņa sen jau nokaltušo roku! Bet ja Es gribu viņu dziedināt, tad Es tomēr neprasīšu jūs atļauju!?”

11] Kurš tad starp jums ir tik neprātīgs, ka viņš vienu avi, kas iekritusi bedrē, sabatā neizvilktu ārā?! (Mt. 12:11) Bet cik daudz vairāk tomēr ir cilvēks, nekā avs! Tādēļ gan drikstēs kādam cilvēkam Sabatā darīt labu!?” (Mt. 12:12)

12] Farizeji klusēja, bet Es to cilvēku piesaucu pie Sevis un viņam teicu: “Izstiep savu roku!” Un viņš to izstiepa, un tā atkal kļuva vesela, līdzīgi otrai rokai, kura nekad nebija bijusi slima. (Mt. 12:12)

13] Tagad ar farizejiem bija beigas; viņi atstāja skolu un gāja ārā, lai apspriestos, kā viņi varētu Mani nonāvēt. (Mt. 12:14)

14] Bet Matejs, kas bija smalks spiegs, izlavījās viņiem līdzī un nepamanīts noklausījās viņu sarunu, Gandrīz bez elpas drīz nāca atpakaļ un skaļi pavētīja, ko viņš bija dzirdējis. Te Es ātri pie Kisjona sūtīju vienu mācekli un liku viņam teikt, ka gudru iemeslu dēļ, Es pie viņa šodien nevaru baudīt mielastu, jo farizeji tiko pēc Manas dzīvības, bet Es negribu viņus padarīt par vēl lielākiem noziedzniekiem, kādi viņi jau tāpat ir. Tādēļ arī Es uz kādu laiku no šī apvidus pazudīšu. Māceklis bultas ātrumā steidzās prom, zinādams, uz kuriem viņam Man jāseko.

15] Tikko viņš Kisjonam to pavēstīja, viņš pēkšņi kopā ar visiem mājiniekiem visu pameta, devās ceļā, ātrumā vēl sapulcināja daudz ļaužu un steidzās uz skolu un to sasniedza vēl tieši īstā laikā, kad farizeji, apgādājušies akmeņiem, jau gribēja iebrukt skolā.

16] Ka farizeji te tika no Kisjona pavisam krietni apkalpoti, tam tikko vajadzīgs tikt pieminētam. Pēc tam tad Es kopā ar daudz ļaudīm devos prom no turienes un ceļā izdziedināju visus slimniekus; tādēļ, ka kviešu ražas laikā šis apvidus, tādēļ, ka atradās tuvu pie Galilejas jūras, bija diezgan neveselīgs un tā tur vienmēr bija daudz slimu cilvēku, sevišķi sieviešu dzimuma, un viņas, par mani dzirdēdamas, visas skrēja pakaļ ļaužu pulim un ceļā pienāca pie manis, lai Es viņas dziedinātu. Un visi, kas Man te sekoja, tika izdziedināti. (Mt. 12:15)

17] Bet pēc tam, kad viņi bija izdziedināti, Es viņiem piekodināju, ka arī viņiem par to mājās nevienam nekas nav jāstāsta (Mt. 12:16), arī nevienam, kas tas arī nebūtu, nav jāmin, kurā vietā Es viņus esmu dziedinājis un kādā virzienā aizceļojis. Viņi apsoliņa to precīzi ievērot un pēc tam Es viņus atlaidu mierā.

177. APUSTUĻU PĀRSTEIGUMA PILNAIS JAUTĀJUMS KUNGAM, KĀDĒĻ VIŅŠ KA VISUVARENAIS, ŠĶIET, DAŽKĀRT BAIDĀS NO CILVĒKIEM. KUNGA PAREIZA ATBILDE. IZSALKUŠAIS JŪDA UN VIŅA KĻŪDU LABOTĀJS TOMS. PĒTERA TAISNĪGAIS PĀRMETUMS ABIEM. KUNGA UZSLAVA. IZTURĒŠANĀS PADOMI. (MATEJA RV. 12:17–21)

1] Kad viņi bija atlaisti, pie Manis pienāca apustuļi un teica: „Kungs, dažkārt Tu tomēr esi diezgan neizprotams! Redzi, mēs no Tevis jau esam redzējuši un paši pie sevis piedzīvojuši tik daudzas brīnumainas lietas, ka mēs nevienu acumirkli, ja arī mēs to gribētu, vairs nevarētu šaubīties, ka Tu pilnīgākā un patiesākā nozīmē esi un Tev vajag būt dzīvā Dieva Dēlam, jo darbi, kādus Tu veic, līdz šim nav bijuši iespējami nevienam cilvēkam. Bet pie tam Tev tomēr ir zināmi brīži, kuros, šķiet, tu visā nopietnībā baidies no cilvēkiem, kamēr tak Tev, kā mēs daudzkārt patiesi esam pārliecinājušies, Tavā rīcībā ir visi varenākie debesu eņģeļu pulki!”

2] Farizejus, ar viņu apmēram piecdesmit neapbruņotiem piekritējiem, no kuriem viens ir glēvāks par otru, mēs būtu pavisam pienācīgi pārmācījuši, un ja viens visvarens vārdiņš no Tevis, — un farizejiem tieksme Tevi vajāt noteikti būtu pārgājusi uz visiem laikiem! Bet, ka Tu, kur Tev pieder visa dievišķā vara, no tiem zeļļiem varēji bēgt, redzi, tā mums ir mīkla, kuru pie noteikti labākās gribas pilnā

nopietnībā nevaram aptvert! — izskaidro mums tomēr tādu Tavu dīvainu izturēšanos!

3] Es teicu: “Jūs vēl esat ievērojami vāji un akli, ja jūs tā ko uz pirmā skata nevarat pamanīt! Redziet, tas notika tādēļ, ka jums jāpamana, ka te piepildījās tas, ko par Mani pareģoja pravietis Jesaja kad viņš (Mt. 12:17) teica tā: “Redzi tas ir mans kalps, kuru esmu izredzējis, un Mans mīlais, pie kā Manai dvēselei labs prāts; Es gribu uz Viņu likt Savu garu un Viņam pagāniem jāpasludina tiesa (Mt. 12:18). (Tiesa te nozīmē tik daudz kā patiesība, gaisma un dzīvība, jo patiesība arī ir tā, kas rada pareizu un taisnīgu tiesu.). Viņš nestrīdēsies un neklaigās un uz ielām nedzirdēs Viņa klaigas (Mt. 12:19). Viņš nesalauzīs aizlauztu niedru un neizdzēsīs lampas kvēlojošo dakti, līdz Viņš taisnību novedīs pie uzvaras (pilnīgu patiesību). (Mt. 12:20) Un pagāni cerēs uz Viņa Vārdu (Mt. 12:21).

4] Redziet, tajā ir iemesls, kādēļ Es negribēju un nevarēju ar farizejiem ielaisties kādā strīdā un vēl mazāk kādā kautiņā.

5] Vispār Es iepriekš ļoti labi zināju, ka Kisjons neļaus viņiem aiziet nesodītiem! Viņi tagad ir desmitkārt ļaunāk sodīti, nekā, ja mēs ar viņiem varbūt būtu cīkstējušies; jo pirmkārt no Kisjona ļaudīm viņi tika pavisam šausmīgi nopērti un, otrkārt, viņi par visu to, ko viņi redzēja, dzirdēja un piedzīvoja Kapernaumā, nedrīkst atstātīt ne pušplēsta vārda, kas viņus visvairāk sadusmo un viņiem nepatik.

6] Jo, ja kāds par to izteiks tikai vienu zilbi, tad viņš, kā viņam uz kalna tika piedraudēts, acumirkli kļūs mēms, kurls un, kur vajadzīgs, arī akls. Bet tādēļ viņi arī gribēja pamēģināt, vai viņi nevarētu Mani nonāvēt; jo caur to viņi domāja arī iznīcināt Mana viņiem kalnā izteiktā piedraudējuma noteikto iedarbību.

7] Jo viņi Mani vēl vienmēr tur par kādu ļaunu magu, kurš, dzīvs būdams, gan spēj darboties, bet kā miris vairs nē. Bet tas sliktākais viņiem ir, ka viņi nu nezina, uz kuriem Es esmu devies. Viņi gan austrumu virzienā izsūtīja sūtņus, lai par Mani uzzinātu; jo no skolas viņi redzēja mūs aizejam austrumu virzienā; bet viņi nezina, ka pēc stundas gājiena mežā pēkšņi pagriezāties uz vakariem un tūlīt arī pāri jūrai brauksim uz otru krastu, un tādēļ viņu meklēšana būs ļoti veltīga. Nu, vai jūsu mīkla jums tagad ir atrisināta?”

8] Tie divpadsmit un arī daudzi citi, kas ceļoja kopā ar Mani, saka: “Jā, tagad mums jau viss ir skaidrs! Patiesi, tā ir daudz labāk, nekā, ja mēs paši pie tiem ļaunajiem būtu pielikuši rokas; nu jau viss atkal ir skaistākā kārtībā.”

9] Diezgan lakoniski Jūda saka: “Izņemot mūsu māgas! Tā kā tomēr ir vakars, izņemot tos dažus negatavos kviešu graudus, šodien nekas nav baudīts. Tādēļ gan būtu labi, ja, pirms mēs braucam pāri jūrai, varētu tikai nedaudz tikt gādāts arī par mūsu māgām!”

10] Es teicu: „Šodien nozīmē reiz gavēt, mazākais, līdz pretējam krastam; tajā pusē gan kaut kas atradīsies.”

11] Bet Toms pārmet Jūdam tādu zemiskumu un saka: “Bet kā tev tomēr ir iespējams Kunga dižākās pamācības vidū nākt ar tik isti dzīvnieciski vulgāru piezīmi?! Vai tad tev tava miesā pavisam nav goda vai kauna?! Ja jau tev ir tik kļedzošs vilka izsalkums, tad nākotnē ņem sev līdz kādu pārtiku; bet izteikt Kungam tādas piezīmes ir par daudz zemiski, lai par to varētu zaudēt kādu vārdu!”

12] Jūda saka: “Jā, jā es atkal aizmirsu, ka tu arī vēl esi mūsu sabiedrībā! Tu vienmēr esi un paliec kā mans pieklājības skolotājs, un, šķiet, tev ir liels prieks pie katras izdevības dot man sitienu. Ir jau labi, ja tas tev dara prieku, tad dari to, bet dusmoties es uz tevi nekad nedusmošos!”

13] Pēteris saka: “Tā arī ir labāk; bet vispār Tomam tomēr ir taisnība, kaut gan dažreiz arī viņš ir nedaudz skarbs. Bet es domāju, ka mums vienmēr jāskatās uz Kungu; ja Viņš ko saka, tad tā ir labi un pareizi, ka tas ir tā teikts, un katram tad pēc tā jāvadās! Bet, ja Kungs neko nesaka, tad mums vēl mazāk klājas ko teikt! Es domāju, ka it īpaši Kunga klātbūtnē mums tas vienmēr jāievēro, lai tad starp mums ir miers un vienotība!

14] Mans mīlais brāli Tom, redzi, ja izsalkušais Jūda neklusē jau Kunga priekšā, tad tavā priekšā viņam jau būs vēl mazāk bailes! Bet ja jau mēs savstarpēji viens otru pamācām, tad atstājam malā visus asumus un visu skarbumu, lai Jesaja izteiciens, kuru pirmīt Kungs mums darīja zināmu attiecībā uz Sevi, tiek saskatāms arī pie mums, Viņa mācekļiem!”

15] Es saku: “Tā ir pareizi, mans mīlais Simon Jona! Tā jābūt starp jums un beigās starp visiem cilvēkiem! Jo kam te ir kāda brūce un uz tā uzliek ko asu, tas ievainojumu neizdziedinās, bet gan tikai to padarīs lielāku un ļaunāku. Bet kas rētu apziež ar balzāmu un tīru eļļu, tas to drīz arī izdziedinās un tā miesas vainu vērsīs par labu.

16] Bet tagad mana drauga Kisjona kuģinieki arī jau stūrē uz krastu, un viņš pats tur ir klāt, tādēļ ejam uz krastu, lai mēs tad esam pie rokas, kad kuģinieki izmetis tauvu; mēs tad kuģi pievilksim pilnīgi pie krasta un pēc tam ātri sakāpsim kuģi; jo viņiem no krasta puses ir pretvējš, un tādēļ ir grūti krastam pilnīgi pietuvoties. Bet vējš mums ļoti labi pakalpos pie pārbraukšanas un īsā laikā mūs nogādās pretējā krastā. Bet nu steidzamies lejā krastā, lai viņi nu velti nenopūlas!”

178. SVĒTĀ SABIEDRĪBA AR KISJONA KUĢI BRAUC UZ OTRU KRASTU. KRASTĀ MIELASTS KUĢI. IEDZĪVOTĀJU PRIEKŠ PAR DZIEDNIEKA IERAŠANOS. APSĒSTO, MĒMO UN AKLO BRĪNUMAINA IZDZIEDINĀŠANA. KĀDS KRIETNS VĪRS KUNGU UN VIŅA PAVADOŅUS IELŪDZ SAVĀ NAMĀ. (Mt. 12:22 –23)

1] Mēs nu steidzamies uz krastu un tur nonākam taisni īstā laikā, tieši, kad kuģinieki izmet krastā tauvu. Bet Pēteris, pats kā ļoti izveicīgs kuģinieks, izmesto tauvu tūlīt satver; mēs nu kuģi viegli pievelkam krastam, tūlīt sakāpjam kuģi, kas tad arī pusotras stundas laikā mūs noved pretējā krastā, un, proti, vietas tuvumā, kas pa pusei bija apdzīvota no grieķiem, pa pusei no jūdiem.

2] Mēs sasniedzām krastu, kad vakara krēsla vēl pavisam labi apgaismoja apvidu un mēs visu vēl varējām labi saskatīt. Kisjons sūtīja divus sūtņus, vai ir dabūjama kāda mājvieta, mazākais, simts cilvēkiem, bet sūtņi drīz atgriezās, neko nepanākuši, un tādēļ mēs pa nakti palikām kuģi, tā kā vējš bija nostājies un jūra viļņojās pavisam mierīga.

3] Tad Kisjons no kuģa lika atnest daudz maizes, vīna un labi izceptu gaļu, un viņa sieva un meitas mūs apkalpoja. Kā tas Jūdām, kurš jau pretējā krastā sāka sajost ievērojamu izsalkumu, nāca ļoti vēlami, tam tikko vajadzīgs tikt pieminētam.

4] Kisjons Man arī jautāja, vai viņam kuģi jāaizkur uguns, tā, ka, neskatoties uz lai cik lielu dienas tveici, naktis uz jūras parasti kļūst ievērojami vēsas. Es viņam to atļāvu un lielā uguns pannā, kurā atradās daudz sveķu, eļļas un citas viegli degošas vielas, tūlīt tika aizkurta uguns; šī kuģa lielā lāpa drīz dega gaišās liesmās un pār visu apvidu izplatīja spēcīgu gaismu. Bet tā no apdzīvotās vietas krastam drīz pievilināja arī daudzus ziņkārīgos un, starp viņiem bija tādi, kas no ļoti tuvā krasta līdz kuģim Mani pazina, un viņi sāka gavilēt, ka Es, kā pazīstamais brīnumdziednieks, atrodos viņu apdzīvotā vietā; jo tur bija daudz slimnieku.

5] Daudzi no krasta steidzās atkal uz mājām un visā apdzīvotā vietā stāstīja, ka Es atrodos uz kuģa.

6] Un nepagāja ilgs laiks, kā pie krasta tika nogādāts kāds ļaunā gara apsēsts cilvēkus, kas bija mēms un vienlaicīgi akls, un ļaudis Man lūdza, vai Es nevarētu un nevēlētos viņu dziedināt.

7] Bet bija piesteigusies arī daži vietēji farizeji, lai redzētu, kas te notiks, un viņi ļaudīm teica: “Šo gan viņš varbūt atstās neizdziedinātu!”

8] Bet Es no kuģa šo cilvēku vienā acumirkli tā izdziedināju, ka viņš varēja gan redzēt, gan runāt. (Mt. 12:22) Tad visi šīs vietas ļaudis pārbijās un jūdi, kas nebija farizejiski noskaņoti, kļiedza: “Tas patiesi ir Dāvida dēls, uz kuru cer visi jūdi!” (Mt. 12:23)

9] Bet šajā apvidū bija kāds taisnīgs un godīgs vīrs; viņš pienāca tuvu pie kuģa un teica: ”Dievišķi lielais, brīnumainais, Meistar! Ko uz šūpojošos kuģi vējam un jūtāmam nakts vēsumam jāļauj Tev traucēt Tavu noteikti nepieciešamo atpūtu?! Šī apvidus sevišķa īpatnība, kas katram labi zināma, ir tā, ka, jo karstāka diena, tai līdzīgā attiecībā vienmēr seko vēsāka nakts, no kā starp cilvēkiem, kuri šeit dzīvo, vienmēr izceļas visādas slimības; bet man ir liela, plaša un labi iekārtota māja, tā, ka tu ar savējiem tajā varētu atrast pietiekami vietas, un jūs tajā varat uzturēties, cik vien ilgi jūs vienmēr tikai gribat; jums nav jātrūkst arī mēreniem ēdienu krājumiem!”

10] Es viņam saku: “Jā, Es pieņemu tavu ielūgumu, jo Es zinu, ka tava dvēsele ir bez viltus. Bet šeit ir arī Kisjons ar savu sievu un meitām. Viņš ir tas, kuram pieder šīs kuģis; un ir uzticams māceklis un vīrs pēc Manas sirds; vai tev ir telpa arī viņam?” Vecais vīrs saka: “Un ja te būtu vēl vairākas tādas ģimenes! Kas ir kopā ar Tevi, manā mājā būs vēlams viesis!”

11] Es saku: ”Tavam namam tad arī jāpieredz liela svētība!”(uz Kisjonu): „Tādēļ liec kuģi pievilkt pilnīgi pie krasta, lai mēs varam lēnām izkāpt krastā!” Tas tūlīt notika un pēc tam drīz nonācām mūsu vecā vīra namā, kurš caur saviem ļaudīm mums tūlīt sagatavoja iespējami ērtu apmešanās vietu.

**179. VECĀ VIESNĪCNIKA PAZEMĪBA UN CĒLSIRDĪBA. AUGLĪGAIS, BET NEVESELĪGAIS
APVIDUS. ŽĒLASTĪBA NO AUGŠAS. KUNGA MĀJIENS PAR VIŅA DIŽENUMU. ĻAUDIS CILDINA
DZIEDNIEKU UN FARIZEJIEM SAKA PATIESĪBU PAR VIŅU KAUNPILNO RĪCĪBU.**

1] Kad nakts atdusas vietām viss bija sagatavots, vecais ar saviem dēliem, kuri visvairāk bija zvejnieki, jūrnieki un namdari, nāca pie Manis un teica: “Cik vien īsā laikā ātri un labi tas bija iespējams, nu viss ir sagatavots jūsu uzņemšanai un nu jūs to varat izmantot, kā jums patīk. Tu, kā vienmēr, nu esi kungs arī šajā namā, kuru es uzcēlu saviem septiņiem dēliem. Ja Tu ko gribi, pavēli, un es būšu Tavs kalps un kopā ar visiem maniēm mājiniekiem Tev kalpošu!”

2] Es saku: “Tu esi, kas tu esi, un arī Es kas Es esmu; bet tādēļ, ka tu esi tik pazemīgs un sevi pazemini, tad par to tev arī reiz Manā Valstībā jātiek paaugstinātam! Bet šodien mums nav vajadzīgs nekas cits, kā nedaudz atpūtas; bet rīt liec nākt šīs vietas slimniekiem, lai Es viņus izdziedinu!”

3] Vecais saka: “Te Tev būs daudz, ko darīt; apdzīvotā vieta nav maza un te nevarētu būt kāda māja, kurā nebūtu neviena slimnieka! Šis apvidus gar plašo jūras krastu gan ir viens no auglīgākiem, bet divaina kārtā cilvēkiem arī vismazāk veselīgs. Viņi slimo ar drudzi un visāda veida augoņiem!”

4] Es saku: “Lai tas nu paliek! Rīt visam jāklūst citādi; bet rītam apgādā zivis, lai Mani mācekļi, kuri šodien visvairāk gavēja, atkal reiz apmierina izsalkumu. Par visu tev jātiek atlīdzinātam!”

5] Vecais saka: “Kungs! Piedod man, ka es tev te iebilstu! Manā namā ir atraduši pajumti un ēdienu jau tūkstoši, un es vēl nekad ne no viena neko neesmu pieņēmis, un jo mazāk no Tevis! Manus rēķinus es vienmēr nododu vējam, un tas tos nes augšā uz zvaigznēm, kur mājo visvarenais Tēvs; Viņš vēl arvien ir bijis mans drošākais maksātājs un atlīdzinātājs un būs tas arī šoreiz! Cik daudzi slimnieki mēnešiem ilgi ir tikuši pie manis kopti un, neskatoties uz neveselīgo apvidu, neviens pie manas mājas piederīgs cilvēks vēl nekad nav saslimis! Kungs! Tā ir žēlastība no augšas, un tādēļ Tu neko nerunā par kādu atlīdzību, vai pat samaksu; jo es nepieņemtu ne vienu, ne otru!”

6] Es saku: “Jā, bet te īstenībā ir viens āķis! Ja Es tev neatlīdzinu, tad arī lejā no zvaigznēm ar atlīdzību izskatīsies diezgan trūcīgi! Jo Man arī zvaigznēs un pāri visām zvaigznēm ir ļoti daudz un beigās viss nosakāms un kārtojams!”

7] Te vecais vareni apmulst un nu nezina, kas viņam jāsaka. Tikai pēc kāda laika, diezgan klusu, viņš saka: “Jehovas dēļ! Vai Tu varbūt esi kāds eņģelis no debesīm, jeb vai Tev kāds tāds palīdz un no Debesu Tēva Tev ir dots, lai tev kalpotu?”

8] Es saku: “Ej tagad pavisam bez rūpēm pie tev nepieciešamā nakts miera; bet rīt tev daudz kam jātiek atklātam! bet nu ej ārā un saki ļaudīm, kas tur ārā vēl trokšņo, ka viņiem nu arī jānododas pie miera un rīt jāatgādā šeit visi slimnieki; Es viņus visus dziedināšu.” Tad vecais gāja ārā un darīja, kā Es, viņam biju pavēlējis.

9] Tad ļaudis sāka skaļi gaviļēt un kliegt: „lai dzīvo diženais Dāvida dēls! Viņš nāca pie mums, lai mūs atbrīvotu no katrām mokām. Mēs gan nezinām, no kurienes Viņš pie mums ir atnācis; bet pagaidām tas ir noteikti, ka ar viņu ir Dieva Gars, kā Viņš bija ar Viņa ciltstēvu Dāvidu! Jo ja Dieva Gars nebūtu ar Viņu, tad Viņš apsēsto nebūtu izdziedinājis!”

10] Bet kopā ar ļaudīm ir atnākuši arī daži farizeji, lai kā Jeruzalemes tempļa policisti viņi novērotu visu, ko Es, par kuru viņi jau daudz ir dzirdējuši, turpmāk varbūt vēl darītu. Apsēstā, kurš vienlaicīgi bija arī mēms un akls, izdziedināšana viņiem jau bija devusi ievērojamu belzienu, un viņi nepārtraukti apspriedās, kā te būtu darāms, lai ļaudis modinātu aizdomas, ka Es esmu klaidonis, nelietis, krāpnieks vai pat ar velnu savienībā stāvošs burvis. Tādēļ viņi arī ļaudīm teica: “Rīts gan rādīs, kāda gara bērns viņš ir! Mēs redzēsīm, kā viņš dziedinās daudzus kropļus, nolēmētos un spītālgos!” Ļaudis saka: ja Viņš tik pēkšņi izdziedināja to visļauņāk slimo, Viņš noteikti jo vieglāk izdziedinās arī pārējos! Bet tāda veida lietās jums vispār nav jārunā; jo no jums neviens cilvēks vēl nekad nav ticis izdziedināts, ne caur jūsu dārgajām lūgšanām un vēl mazāk caur jūsu amuletiem, kurus jūs slimniekiem iesakāt un par dārgu naudu pārdodat!”

11] Viņa miesā ir Dieva Gars; ko Viņš mums vairāk kā pietiekami ir pierādījis jau caur vienu darbu; bet jūsos, izņemot augstprātību, mantkārību un varaskāri, nav nekāds gars.

12] Jūs gan gribat būt pirmie pēc Dieva un no mums, cilvēkiem, prasāt dievišķu godināšanu; bet mēs jums sakām, ka jūs mums esat tie pēdējie un simtkārt ļaunāki, kā visi pagāni! Jo jūs neko nedarāt mūsu labumam; jūs neko nestrādājat un tie, kuri iet pie jums jūsu skolās, pēc pāris gadiem kļūst tik

dumji un tumši, ka bez kādu sevišķu Dieva varu un spēku neviens eņģelis noteikti nevarētu viņus savest kārtībā! Un tas vēl vienmēr ir tas labākais no visām jūsu rūpēm un pūlēm mūsu labumam.

13] Jūsu ticības biedru, jūdu, sievas jūs simtkārt pavedināt uz laulību pārkāpšanu un ar viņu meitām dzenat netiklību, — bet tas nav nekas! Bet ja kāds cits nabaga velns aizietu tik tālu, ja viņš ir nabags, viņš tiek nomētāts ar akmeņiem; bet ja viņš ir bagāts un ievērojams, tad viņš var atpirkties un bez tam vēl paliek jūsu draugs!

14] Jūdi, jūsu biedri, protams, jūs tik labi nepazīst, kā mēs grieķi, un ja viņi jūs jau pazīst, tad viņi tomēr neko nedrīkst teikt. Bet mēs jūs pazīstam un drīkstam runāt; tādēļ arī mēs sevišķi pie šīs piemērotās izdevības pilnīgi atklāti sakām, ko mēs par jums domājam!

15] Bet tagad ejiet tikai drīz mājās, citādi pārjums nāk grieķu kulaku vētra! Bet mēs šeit stāvēsim sardzē; neiedrošinieties šo cilvēku kaut kā aizskart, citādi jums jābūt darišanai ar mums!

16] Mēs gan arī bijām jūdi un nu esam priecīgi, ka esam grieķi, bet, ja arī pēc vārda un policijas esam grieķi, tad sirdī tomēr esam patiesi jūdi, — bet, protams, ne tādi, kā jūs, kas Dievu godinošas lūgšanas pārdodat par naudu un tām pierakstāt melīgas iedarbības!

17] Mēs Dievu pielūdzam tādēļ, ka viņš ir Dievs, un mums kā Viņa radībai ir pienākums Viņu pielūgt. Tādēļ dodieties tālāk, jo jūsu klātbūtne mums ir pretīgāka, kā kādas smirdošas maitas klātbūtne.

18] Pēc šiem nepārprotamiem ļaužu izteikumiem, kuri te bija apmetušies uz dzīvi, gan tikai pusei sastāvēja no grieķiem, farizeji, cik ātri iespējams, pazuda, un ļaudis uzgavilēja par šo uzvaru un ka šiem dienaszagļiem, kā viņi parasti farizejus dēvējas, varēja zem deguna ierīvēt kailu patiesību.

180. FARIZEJU APSPIEDE. JAUNĀ FARIZEJA LABAIS PLĀNS DZIEDNIEKA AIZSTĀVĪBAI UN VIŅA RUNA TAUTAI.

1] Šī vieta vispār bija slavēta ar tās iedzīvotāju aso prātu. Lai te ar viņiem, sevišķi grieķiem, varētu spēkoties, vajadzēja jau sākotnēji veselīgu pamatu; un tā šeit dzīvojošie farizeji ļoti labi zināja, ka te ar ļaudīm ir slikti naidoties. Tādēļ viņi arī šoreiz neko daudz neteica un gāja savu ceļu uz mājām. Bet toties mājās viņi jo vairāk perināja ļaunas domas, kā viņi pret mani varētu modināt aizdomas vai pat pazudināt.

2] Beigās viens no viņiem, nedaudz labāka gara, kad apspriede viņiem jau bija par daudz ieilgusi beigās teica: “Brāļi, pēc mana neautoritatīva sprieduma mums tagad jāiet gulēt, lai rītu galvā un sirdī labāk koncentrējamies! Ko mums šodien līdz visa mūsu gudrošana un prātošana?! Rītu arī ir diena. Nogaidām, ko tā nesīs, un tad ar Jehovas palīdzību mēs vairāk nonāksim skaidrībā, kas te ir ar šo neparasto cilvēku. Bet, ka viņā ir kaut kas ārkārtējs, par to nav ne mazāko šaubu; jo no kuģa pie krasta apsēstā izdziedināšana, bet viņam nemaz nepieskaroties, ir parādība, kāda, cik man zināms, vēl nekad nav bijusi!

3] Un tā nogaidām, kas viss te rīt vēl sekos, un caur to mums iespējams būs vieglāk par to spriest jau pilnīgāk! Jo jau tagad viņu bez apdoma notiesāt, būtu diezgan pārdoša lieta, sevišķi mūsu ļaužu lielā uzbudinājuma dēļ, kas te jau sen vairāk turas pie grieķiem, nekā pie mums. Mēs viņiem jau sen esam ērkšķis viņu acīs. Tādēļ pēc manām labām domām atmetiet to! Rītu arī ir diena un varbūt tā mums būs labvēlīgāka, kā tā bija šodien.

4] Kāds cits saka: “Kā tad mums jāizturas pret to, ka ļaudis mūs pirmīt noķengāja? Vai arī par to mums varbūt pavisam mierīgi jāiemieg un nav jāļauj augt nevienam sirmam matam un it kā nekad nekas nebūtu noticis, viņus jāaizmirst un nekad nav taisnīgi jāsoda?”

5] Labākais saka: “Ja tu to vari, pieprasi naudas sodu, vai arī, ja tev tas ir iespējams, tos ļaundarus šodien vai rīt sauc pie atbildības! Ko kāds atsevišķs var panākt pret daudziem?! Par to klusēt, mazākais man, tas liekas vēl visieteicamāk, vismaz pagaidām. Bet ja tu tieši jau šimbrīžam gribi pret to ko darīt, tad neviens likums tevi nesaista; bet es vispirms nogaidīšu un tad speršu piemērotus soļus. Ļauj ābolam pie koka vispirms nogatavoties, ja tev ir svarīgi nekad nekost kādā skābā! Vai tu mani saproti?!”

6] Pēc šiem nedaudz labākā farizeja, kas vēl bija jauns, dzīvespriecīgs cilvēks un tādēļ ar vecajiem naudasmaku varoņiem pārāk nedraudzējās, vārdiem, visi farizeji un rakstu mācītāji devās pie miera, bet tomēr vienam no viņu kalpotājiem lika stāvēt sardzē, lai no rīta nenogulētu pirmos notikumus, kas varētu norisināties no burlas puses.

7] Bet tas nedaudz labākais farizejs, pēc tam, kad visi citi kopā ar sardzi, ko viņi bija izlikuši, jau

cieši gulēja gāja ārā un pie sevis apsvēra, kas viņam jādara, lai izjauktu veciem viņu ļauno plānu. Viņš domāja: “Ja tikai es varētu nokļūt pie šī brīnumvīra, tad es tad viņam jau varētu dot pareizu norādījumu, kā viņam tas jādara, lai no maniem kolēģiem netraucēti uzsāktu savu dziedināšanu. Bet kā pie viņa nokļūt? Uztrauktie ļaudis ielenkuši māju un, kā es pamanu, jau tiek atvesti un atnesti slimnieki. Rīt būs liela drūzma un nevarēs pie kļūt klāt. Bet es zinu, kas man darāms! Es tagad eju pie ļaudīm un viņiem saku tieši, kā es domāju un rādu viņiem, ka es pats esmu veco naudas fanātiķu ienaidnieks un man tam brīnumvīram vajag ko atklāt, citādi viņš gan diezin vai varēs izvest savas dziedināšanas! Ja ļaudis grib man to atļaut, tad ir labi, un ja viņi negrib man to atļaut, nu, — tad es tomēr esmu paklausījis savas sirds dziņai.”

8] Ar tādām domām viņš atkal dodas pie tautas, kas Mēness gaišajā gaismā pazīst viņiem zināmo jauno rabīnu.

9] Grieķi, kuri senāk arī bija jūdi, viņam tūlīt nāk pretī un pavisam skarbi viņam jautā, ko viņš šajā laikā te meklē, un vai viņš neesot spiegs. Bet viņš laipnā, draudzīgā tonī saka: “Mīļie vīri un draugi! Manu miesu gan arī sedz farizeja tērps un, kā jūs zināt, es patiesi esmu farizejs: jo kā bagāta Jeruzalemes nama pirmdzimtajam man tak vajadzēja kļūt tam, ko gribēja mani apzinīgie vecāki. Un tā ārēji es gan esmu farizejs; bet sirdī vēl mazāk kā jūs visi, kaut gan tagad jūs esat grieķi.

10] Mans nodoms un iemesls ir pavisam vienkāršs; jūs tikpat labi kā es pazīstat manus kolēģus un zināt, kādas tiesības viņi visi sev piesavinās. Viņi ir teologi un neviens cits no rakstiem neko nedrīkst saprast kā vienīgi tikai viņi, kaut gan, starp mums runājot, viņi visu citu varbūt labāk saprot, kā tieši rakstus; bet viņi tam ir no tempļa iecelti un tādēļ izmanto viņu iedomātās tiesības, un jūs pret to neko nevarat panākt.

11] Tāpat viņi ir arī ārsti un tādēļ necieš, ka te nāktu kāds svešinieks un caur savu mākslu samazinātu viņu ienākumus; arī uz to viņi ir no tempļa privilīģēti un prot par savām tiesībām cīnīties un jūs pret to neko nevarat darīt un panākt.

12] Tāpat sevišķos no Mozus noteiktos gadījumos viņi ir arī viņu padoto tiesneši un kungi pār dzīvību un nāvi, un tādas tiesības var pielietot kā, kad un pie kā viņi tikai grib un pie tam nenes nekādu atbildību; tikai reizi gadā viņiem jāiesūta saraksts un parasti viņi tiek slavēti, ja līdzās ikgadējiem nomas maksājamiem kurus viņi samaksājuši templim par sinagogām un skolām, iesūtījuši skaita ziņā lielu to notiesāto sarakstu, kurus viņi ir sodījuši.

13] Jo visi šie amati jau sen tiek no tempļa vai nu uz visu mūžu nopirkti vai iznomāti; mēs šeit esam tikai nomnieki, un es tikai apakšnomnieks.

14] Es jums saku, kāda sinagoga vai skola templī maksā daudz naudas! Un lai templis tās var pārdot par jo lielāku naudu, viņi no tempļa tiek privilīģēti ar visādām reģistrētām tiesībām, kuras tad tāds nomnieks, kuram likums ir viņa priekšrocības, tās tik viegli neļauj mazināt.

15] Protams, tikai tad var kļūt par kādas sinagogas vai skolas nomnieku, ja pirms tam zem visādiem bargiem zvērestiem templī tiek iesvaidīts par farizeju; bet ja reiz ir farizejs, tad vairs nav viegli iespējams nebūt farizejam.

16] Un redziet, kaut gan īstenam jūdām pār tādām krāpšanām no tempļa puses būtu jānosplaujas, tad tomēr tās reiz pat no valsts ir atzītas un sankcionētas, un jūs pret to neko nevarat darīt. Es jums varētu teikt vēl vairāk, bet pietiek, lai jums mazākais, tik daudz paskaidrotu, kādas tiesības ir farizejiem, pret ko ar varu pagaidām, diemžēl nekas nav panākams.

17] Ja labas lietas dēļ es vecos atriebties kāros kolēģus nebūtu nomierinājis, tad jūs jau tagad atrastos ļoti fatālā stāvoklī, jo viņi jau gribēja sūtīt uz Kapernaumu pēc leģiona zaldātu un visu māju nodot tiesai! Es tā tad esmu jūsu draugs un nevis ienaidnieks un vēl mazāk kāds viltīgi naidīgs spiegs! Tikai nepadariet mani tādēļ par nodevēju! Bet ja labs padoms no manis jums nešķiet kas pārāk slikts, tad visā pacietībā uzklausiet mani!”

18] Tie trīs saka: “Šķiet, tev ir krietna sirds; tad runā un saki, kas mums jādara! Bet neiedrošinies mūs piekrāpt un mānīt; jo tā ko tu samaksātu ar savu dzīvību!”

19] Jaunais farizejs saka: “Man no tā nav bail, un, ja man būtu simts dzīvību, es tās visas jums atdotu par patiesību, ka es to domāju pavisam godīgi! Un tā uzklausiet mani: Jūs tā tad nu zināt, ka farizejiem īstenībā nav svarīgs nekas cits, kā tikai viņu nomas ienākumi. Ejiet pie viņiem un neslēdziet ar viņiem nolīgumu, ka jūs samaksāsit par to, ka brīnumārsts rīt drīkst dziedināt šīs apdzīvotās vietas slimniekus un vecie naudas māklēri bez kādas kautrēšanās dos jums tam piekrišanu; un ja jūs nevarat

vai negribat naudu viņiem tūlīt nolikt priekšā, tad tomēr tā ko apsoliet, un arī tas izdosies!

20] Es brīnumviram gribētu vēl tikai to piemētināt, ka, pirmkārt, pēc slimnieku izdziedināšanas viņš šo vietu lai tūlīt atstātu, citādi naudas kārie farizeji tūlīt jums liktu maksāt tālāku piekāpšanās naudu; bet otrkārt, tā kā tādi brīnumārsti parasti ķeras pie pravietošanas un saviem mērķiem tautu sāk apstrādāt arī garīgi, tad šeit viņam tā, kas nebūtu jāuzsāk, ne it kā manis dēļ, bet veco dēļ, kuri šajā ziņā tieši jūs, grieķu dēļ ir neciešami?

21] Un beidzot, veco lapsu priekšā ļaudīm nevajadzētu viņu pasludināt par Dāvida dēlu; jo maniem vecajiem kolēģiem tas ir briesmīgāks par briesmīgu! Ja tas tiks ievērots, tad — ko es no visas sirds vēlos, viss varētu noritēt visā klusumā un mierā; bet citādi tas nopietnībā varētu nonākt līdz kliecīgošam skandālam!”

181. JAUNAIS, LABĀKAIS FARIZEJS TIEK NO ĻAUDĪM LABI UZŅEMTS. TAUTAS DRAUDI UN REVOLŪCIJAS PLĀNS PRET TEMPLIEŠIEM. JAUNĀ FARIZEJA VILTĪBA IEPRETĪ SAVIEM KOLĒGIEM.

1] Tie trīs grieķi saka: “Tavs padoms nav tik ļauni domāts, bet pilnīgi tas mums tomēr nepatīk! Cik ilgi vēl jāturpinās šo ļaužu krāpnieku cietsirdīgajai kundzībai?! Mums viņi ir līdz kaklam, lai gan mums ar viņiem vairs nav nekā kopīga; bet viņi tomēr mūs pastāvīgi kaitina, viņu skolas par mums ķengājas un pie katras izdevības mūs nolād un nosoda. Cik ilgi mums tādas lietas vēl jāpacieš? Pie tam pilsoniskās lietās viņi ir arī mūsu tiesneši, un, ja mēs gribam kādas tiesības, tad mums tās vienmēr vajag dārgi nopirkt. Redzi, tā ir ļoti ļauna lieta, un tādēļ mēs domājam, ka rīt tādai kundzībai uz visiem laikiem tiks darīts gals; jo visi šeit uz vietas dzīvojošie jūdi rīt pārnāk pie mums un farizeji, izņemot tevi, ja tu gribi, pie mums palikt, kā mums pilnīgi nevajadzīgi tiks padzīti. Redzi, tas ir mūsu plāns, kuru mēs īstenībā tik tālu jau esam izveduši, ka starp šīs vietas pilsoņiem tagad nav neviena īstena jūda. Ko tu saki par tādu plānu?”

2] Jaunais rabīns saka: “Ja jums izdodas to pilnīgi izvest, tad pret to noteikti neviens neiebildīs mazāk, kā es! Bet pie tam esiet uzmanīgi kā kraukļi, citādi jums un arī man pavisam neklāsies labi! Jo veco lapsu tālu izstieptās ķetnas neviens nepazīst labāk par mani; un viņu lūšu acis redz cauri sienām un viņu ausis dzird daudz stundu tālumā, kas kaut kur tiek runāts. Bet tādēļ ļaujiet man tagad iet mājās, lai viņiem pret mani nerodas aizdomas; jo sāk jau aust diena, un lapsas drīz pamodīsies, un ja viņi pamani, ka manis trūkst, tad būtu beigas!”

3] Tie trīs saka: “Tad ej, bet uzmanies, ka tu vecajām lapsām mūs nenodod, tad ar tevi izskatītos ļauni!”

4] Jaunais farizejs iet savu ceļu mājup un visus atrod vēl ciešā miegā, arī sardzi. Bet viņš viņus pamodina un sacel troksni par to, ka viņi guļ. Tas tad pamodina arī vecās lapsas un daži iznāk ārā, lai redzētu, kas tur notiek.

5] Bet jaunais farizejs, it kā nevarēdams gulēt izgājis pārbaudīt, vai salīgtā un apmaksātā sardze izpilda savu pienākumu, pilns dusmu teica: „Un skatieties un dusmojieties kopā ar mani, — tā gulēja vēl ciešāk, nekā mēs visi! Un aust nozīmīgākā diena, par kuru varbūt runās vēlākas paaudzes un ataicinātā un dārgi samaksātā sardze guļ! Ak, tas tak tomēr ir nedaudz par traku! Ja Jehova mūs šodien nebūtu īpaši sargājis, tad no satrauktā ļaužu pūļa visi varējām tikt nogalināti!”

6] Pie šiem vārdiem vecie nodrebēja un tikai tagad sāka saprast, kādās lielās briesmās viņi visi bija atradušies un pārmēru slavēja viņu jauno kolēģi, kurš pār viņiem visiem bijis sardzē kā Dieva eņģelis.

7] Jaunais farizejs, protams, labprāt būtu sācis pilnā kaklā smieties, bet ar varu savaldījās. Viņš sargkareivim ne tieši pārāk stipri iespēra un kā pilnīgi nevajadzīgai pavēlēja sardzei aiziet. Sardze tūlīt arī aizgāja, jo viņiem šķita, ka tie jauno farizeju saprot.

8] Kad sardze bija prom un rīts jau sāka pasludināt austošo dienu, te jaunais saka: “Brāļi, es domāju, mēs vairs nezaudēsim daudz laika; tādēļ, manuprāt, mums drīz tomēr būtu jānododas ceļā, lai mums nekas nepaietu garām, kas tur notiks!”

9] Vecie saka: “Jā, jā, tev ir taisnība, te mēs neko nedrīkstam palaist garām! Bet vai iespējamās stūrgalvības gadījumā tu aizsūtīji uz Kapernaumu heroldu pēc karavīriem?”

10] Jaunais saka: “Ja es būtu gaidījis uz jūsu pavēli, mums jau sen būtu klājies slikti! Viss jau ir padarīts! Bet vai karavīri nāks drīz, tas jau ir cits jautājums; jo līdz Kapernaumai ir diezgan tālu un līdz

kādai citai vietai vēl tālāk. Tādēļ tas nozīmē, pacietīgi nogaidīt, kas te notiks, vai būt, vai nebūt.” (jaunā sakāmvārds)

11] Dabīgi pats par sevi saprotams, ka par kādu sūtni uz Kapernaumu pēc karavīriem viņš pavisam nekad nebija domājis; jo slepenībā viņš pats bija veco farizeju ienaidnieks, tā, ka arī pavisam slepeni viņš bija esēješu mācības piekritējs un tādēļ neko nevēlējās dedzīgāk, kā vecos tempļa varoņus pazudināt.

12] Bet vecie vēl nebija baudījuši brokastis un jaunajam teica: “Ai, ai, kaut tikai karavīri nāktu drīz! Protams, ir jau pēdējais laiks aiziet, bet, pirms karavīri atnāk, mēs tomēr iepriekš vēl varam paēst brokastis; jo burvis savas lietas tomēr varbūt nesāks darīt pirms saules lēkta!”

13] Jaunais saka: “Ak, noteikti nē! Ja jums tas būtu pa prātam, es tikai uz kādu acumirkli aizietu paskatīties, vai pie Barama mājas jau kas kustas, un pa to laiku jūs varat paēst brokastis.” (Barams ir tā namdara vārds, pie kura Kungs ņēma naktsmājas; bet tā vieta saucās Jesaira, tagadējā laikā Stepe.)

14] Vecis saka: “Vai tu šodien gavēsi? — Jaunais: “To nē, bet, kā jūs labi zināt, pirms saules lēkta es nekad neko nevaru ieēst, tādēļ noglabājiet kaut ko man!” Vecis saka: “Pavisam labi, tādēļ ej tikai ātri un, cik ātri iespējams, atnes mums kādu labu vēsti un sevišķi par karavīriem; jo bez viņiem -kā tu vienmēr saki- mēs esam bezpalīdzīgi.”

15] Jaunais tūlīt iet prom, un Vecis vēlreiz sauc viņam nopakaļ: “Tikai neaizmirsti par karavīriem!” Jaunais atbild: paļaujieties tikai uz mani, bet pie sevis vēl piemetina: “Tad esat jau bezpalīdzīgi.”

182. JĒZUS RĪTA LŪGŠANA. AHABS, JAUNAIS, KRIETNĀKAIS FARIZEJS, NO KUNGA PASAUKTS. KĀDI GRĒKI NETIEK PIERĒĶINĀTI. NO PRIESTERU VISĀDĀ ZIŅĀ SASTĀDĪTA MĀCĪTĀJU BĪBELE. PAR KRĀPŠANU AR TEMPLA MĒSLIEM. LIELS DZIEDINĀŠANAS BRĪNUMS.

1] Kad jaunais pienāk pie Barama mājas, viņš to atrod jau cieši aplenktu no slimniekiem un veselīem; bet viņš kādam jautāja, vai Es jau būtu piecēlies. Kāds vecs, krietns grieķis viņam saka: “Jā, Viņš jau ir piecēlies un reiz jau bija mājas priekšā; bet tad vecais Barams lūdza viņu brokastīs, un tad Viņš atkal iegāja mājā.”

2] Jaunais jauta: “Ko viņš darīja mājas priekšā?”

3] Grieķis saka: “Citādi neko — kā pacēla Savas acis pret debesīm un, šķiet, zināmā veidā no tā ņēma spēku; bet Viņa izskats bija kā kāda liela karavadoņa, kura mājienu vajag paklausīt miljoniem cilvēku un dzīvnieku! Viņa sejā gan bija kas ļoti draudzīgs, bet vienlaicīgi nopietnība, kādai līdzīgu manas acis nekad nav skatījušas. Es tikai biju priecīgs, ka Viņš mani tā īsti cieši neuzlūkoja; patiesi, es atklāti atzīstu, ka es Viņa skatienu nebūtu izturējis! Un tomēr tas mani atkal pievilka pie Viņa ar tādu neaptveramu spēku, kuram es nebūtu spējis pretoties, ja Barams viņu agrāk nebūtu pasaucis brokastīs!”

4] Jaunais saka: „Pēc visa tā, ko tu par viņu domā? Kāda, ļoti iespējams, varētu būt tā lieta ar viņu un pēc tava parasti vienmēr asā sprieduma, kas viņš varētu būt?”

5] Vecais saka: “Es gan esmu grieķis, tātad, tātad, pēc jūsu izteiciena, kāds-daudziem dieviem ticošs pagāns; bet pamatā es tikpat maz esmu pagāns, kā tu, un ticu tikai vienai visaugstākā Dieva būtnei!

Bet šis Brīnumvīrs pavisam viegli varētu mani pievērst ticībai visiem tiem daudziem dieviem; jo ja viņš mazākais nav miesīgs pusdievs, tad es atsakos no savas cilvēciskās saprašanas!”

6] Jaunais saka: “Es patiesi ļoti velētos viņu redzēt! Ja tikai varētu ieiet mājā, tad es drīz ar viņu iepazītos! Tikai vārdu pārmīt ar tādu vīru vajag tomēr būt ļoti interesanti!”

7] Kamēr jaunais farizejs vēl tā runā. Es iznāku ārā un uzsaucu viņam, teikdams: “Ahaba, (jaunā, labākā farizeja vārds, kura tēvs saucās Toms no Torehas, un dzīvoja Betlēmē), Toma no Torehas dēls, nāc; ja tu esi izsalcis un izslāpis pēc patiesības, te tev jātiek paēdinātam!”

8] Jaunais saka: “Kungs, mēs nekad neesam redzējušies, un, cik man zināms, Tu vēl nekad neesi bijis šeit Jesairā! Kā Tev iespējams pazīt mani un manu tēvu?!”

9] Es saku: “Es vēl ļoti daudz zinu par tevi un visiem taviem mājiniekiem, bet šeit tam nav lielas vērtības; bet, ka šonakt tu Manis dēļ biji nomodā un dažu ko iedrošinājies, tam Manā priekšā ir liela vērtība un tāda uzpūrešanās tev nepaliks neatlīdzināta! Nāc!”

10] Ahaba nu ātri cauri ļaudīm pienāk pie Manis un nevar saprast, kā Es to visu varu zināt.

11] Es saku: “Nebrīnies tik ļoti jo tu būsi liecinieks vēl pavisam citādām lietām! Tas ir ļoti labi, ka tu vecos esi atstājis mājās; viņi šos cilvēkus traucētu ticībā, bez kā visiem šiem daudziem cilvēkiem būtu

grūti palīdzēt. Ja slimnieki reiz ir izdziedināti, tad viņi galu galā var nākt un rīkoties pēc sava tempļa un naudas maka sirdsapziņas. Tādēļ pagaidām paliec šeit un liec viņiem uz sevi gaidīt, līdz Es tieku galā! Es zinu visu! Tu gan viņus ļoti apmāni; bet tādām mērķim šādu grēku Dievs vienmēr piedod! Vai tu to saproti?”

12] Jaunais saka: “Es gan pazīstu likumus un zinu, ka Mozus ir teicis: “Tev nebūs dot nepatiesu liecību pret savu tuvāko!” Viens ļoti cienījams likums, — bet kas tagad diemžēl ne no viena netiek mazāk ievērots, kā tieši no maniem kolēģiem; jo viņi saka, ka nepatiesa liecība tempļa un tā kalpu labumam esot Dievam patīkama, bet patiesa liecība pret templi un tā kalpiem esot no Dieva nolādēta un taisnības liecinātājam pret templi un tā kalpiem jātiek nomētātam ar akmeņiem!

13] Mozus rakstos tā, kas gan nav rakstīts, bet templieši saka un māca, ka rakstīts vārds grāmatā esot miris, bet viņi esot tā dzīva grāmata, kurā caur kādu eņģeli Dievs katru dienu liek rakstīt; Savu gribu un tā mums tagad jau ir pilnīgi jauna Bībele, kas ir pilnīgi pretēja visam tam, ko Mozus un pravieši ir mācījuši!

14] Pēc šiem jaunajiem tempļa rakstiem īstā laikā un labam mērķim meli ir ne tikai atļauti, bet zināmos gadījumos pat pavēlēti, sevišķi attiecībā uz tempļa priekšrocībām. Jo kas tad tempļa labumam var melot vislabāk un stūrgalvīgāk, tam templi ir liela autoritāte.

15] Tev nevarētu būt nezināms, ka pirms svētkiem templis vienmēr tiek tīrīts un sakrājas daudz mēslu un visādu netīrumu. Visi mēsli — tādēļ, ka ir par daudz sausi, zemjaini un smilšaini, ir tikko promnešanas vērti; bet tur ir zināmie patiesie mēslu pravieši. Viņi iet pa visu zemi un mēslus pārdod neliela svara paciņās; par olas svaru viņi parasti prasa sudraba grasi. Tempļa mēsli tad ir cita veida mēslu dvēsele, ar kurām tad lētticīgie apmēslo savus laukus un tad viņi nopietnībā domā un tic, ka bez tempļa mēsliem viņu lauki nevarētu nest nekādus augļus, un, pat ja tie kādus nestu, tomēr tiem trūktu Dieva svētības un tādēļ nevienam nevarētu nest ko labu.

16] Bieži notiek, ka tādi mēslu pravieši ar savu toveri mēslu, kurus savāc templi un tad visā apvidū iznēsā pārdošanai, par daudz ātri ir galā; pēc tam viņi savus toverus ceļā piepilda ar tuvākiem labākiem lielceļa mēsliem un tad pārdod kā īstus tempļa mēslus, tā, ka beigās katrs mēslu pravietis pārdod desmit reiz vairāk mēslu, nekā viņš templi bija savācis. Redzi, te jau pirmā pārdošana īstenībā ir visrupjākā krāpšana; jo tempļa mēslu noteikti ir daudz sliktāki, nekā katri citi kūts mēsli; bet ar to nepietiek, — akliem un apmuļķotiem cilvēkiem beigās arī vēl lielceļu mēslus vajag pirkt kā īstus tempļa mēslus!

17] Bet tas nav svarīgi! Tādēļ, ka krāpšana tiek izdarīta tempļa labumam, tad tas ne tikai nav nekāds grēks, bet gan pat tikums — un tādēļ, ja patīkams templim, tad, dabīgi, arī Dievam — Ak, Mozus!

18] Bet ja kāds iedrošinātos tautai pavēstīt patiesību attiecībā uz tempļa mēslu iedarbību, kura tikpat kā nav nekāda, mazākais, tajā otrs krāpšanas ziņā, kur ielas mēsli arī tiek pārdoti kā tempļa mēsli, tad viņš tiks nolādēts kā grēcinieks pret templi un var skatīties, kā viņš tiek sveikā ar veselu ādu!

19] Un tāpat kā mēsli, ir vēl simts citas lietas, kas nav nekas cits, kā meli un tīrākā krāpšana; ja kāds tos tautai atklātu, Kungs, lai Jehova viņam ir žēlīgs un līdzcietīgs!

20] Ka es maniem vecajiem kolēģiem meloju, es pats neturu par grēku, sevišķi kur es šeit vīru, kāds esi Tu, varu pasargāt no vajāšanas, kurai pakļauts katrs, pie kura mani kolēģi nomana tikai dzirksteli labākas izpratnes un gaišāka prāta. Bet tagad dari savu lietu pie šiem slimniekiem, citādi vecie nelieši tomēr varētu atnākt ātrāk, pirms es viņus atvedu.

21] Es Ahabam saku: „Redzi, viņi jau ir izdziedināti! Aklie redz, nolēmētie iet, kurlie dzird, mēmie runā un visi ar kādu slimību slimojošie te tika atvesti, nu ir spirtgi un pilnīgi veseli! Es tikai viņiem nu teikšu, ka viņiem jānododas mājup un tad tu vari te atvest tavus kolēģus un iepriekš viņiem darīt zināmu, ko tu redzēji.”

22] Pēc tam Es visiem izdziedinātajiem lieku doties mājup un viesiem piekodu, ka viņiem valstī un vēl mazāk Jeruzalemē, ja viņi tur nonāktu, nekas nav jāizpauž. Bet viņi visi man apsola, ka stingri klusēs un pēc tam ar asarām acīs man pateicās.

23] Bet Es viņiem vēlreiz saku: „Tagad ejiet, — jums palīdzēja jūsu ticība; bet skatāties, ka turpmāk vairs negrēkojat, citādi kāda otra slimība būs ļaunāka kā bija šī pirmā.” Pēc tam visi, kas te tika izdziedināti, aizgāja un slavēja un cildināja Dievu, kas cilvēkiem devis tādu varu.

24] Pavisam pārsteigts Ahaba saka: „Nē, tā ko tomēr neviena cilvēka acs vēl nekad nav skatījusi! Bez kādām ceremonijām, bez vārda un pieskāriena! Viņi visi kļūva pilnīgi veseli, bez zālēm, bez lūgšanām, bez viena vārda un pieskāriena! — Kungs! Saki man tikai vienu vārdu, ka Tev tas ir iespējams!”

25] Es saku: „Tagad tu to nevari aptvert; bet ja tu gribi kļūt mans mācekļis, tad tu to jau sapratīsi un aptvertsi. Bet tagad ej un, ja tu gribi, dari zināmu saviem kolēģiem!”

26] Ahaba saka: „Jā, es iešu un ar viņiem runāšu tieši, kā viņi vismīļāk klausās. Es viņiem pūtīšu acīs skaistāko miglu, lai viņi kļūst pilnīgi aqli; jo tam man ir īpašs talants. Viņiem no visa tā nekas nav jāuzzina! Apstētā izdziedināšana vakar bija pietiekami; par šodienu, kā teikts, viņiem nekas nav jādzird un jāredz!”

27] ES saku: „Labi, labi, dari kā tev šķiet labāk! Mēs esam draugi; atbrīvojies un tad seko Man, tad tu atradīsi patiesību un dzīvību un caur patiesību kļūsi brīvs!”

183. TEMPLIETIS AHABA PIE SAVIEM KOLĒĢIEM. VIŅA PANĀKUMS: TEMPLIEŠI DODAS BARAMA MĀJU.

1] Ahaba nu attālinās un steidzās pie saviem kolēģiem. Kad viņš pie viņiem nonāk, tad visi drūzmējas ap viņu un saka: „Bet tempļa vārdā, ko tad tu tik ilgi darīji?! Kādas bailes mēs tevis dēļ jau pārcietām! Kā tad izskatās? Ko dara brīnumvīrs? Kā tev gāja? Vai karavīri jau nāk? Mēs esam šausmīgā stāvoklī! Tu par to vēl nezini?!”

2] Ahaba saka: „Ko tad? Kas tas ir, par ko es vēl nezinu?!”

3] Vecie saka: „Stādies priekšā! Tikko pirms pusstundas atnāca trīs pilsoņi, šī apvidus jūdi; viņi mums paziņoja, ka viss Jesairas ciems esot pārgājis pie grieķiem un mums nu šeit nekas vairs neesot darāms! Ko tu uz to saki?! — Un klausies, par visu to mēs varam pateikties šim nevēlamajam burvim, kas nav nekas cits, kā elles apustulis un savās krūtīs glabā Belcebula garu! Jā, ko tu uz to saki?”

4] Ahaba saka: „Ja tā, tas mums ir slikti un tad mēs varam lūkot, kā skaisti laicīgi tiekam prom no šejienes. Es par to gan jau vakar kaut ko dzirdēju murminām, tomēr nevarēju tā īsti saprast ko tas viss nozīmētu. Bet vispār mums arī notiek pēc taisnības! Es jums bieži teicu, ka ar mūsu muļķību un tumsu, kā mēs visi templī esam tikuši iesvaidīti, pie ļoti modinātiem grieķiem nepietiks, un ka viņiem būs viegli mūs aptīt ap pirkstu; bet tad es vienmēr lēju eļļu ugunī! Tagad ir piepildījies tas, ko es jums jau sen iepriekš izrēķināju uz pirkstiem un es nu patiesi nesaprotu, kā jūs par to vēl varat brīnīties? Es jums jau bieži teicu: „Pārstājam tomēr reiz ļaudis apmuļķot un aptumšot, jo pasaulē visam ir savas robežas, kuras nedrīkst pārkāpt! Ko tad tas mums dos, ja mēs ļaudis sistemātiski padarām par vistumšākiem nelgām?! Muļķība beidzot izvirtīs ļaunumā un tad mēs varēsim laisties lapās. Un te mums tas ir!”

5] Tauta turējās pie Mozus un praviešiem, bet mēs teicām: „Viņi ir miruši un viņu raksti kopā ar viņiem! Dievs savu gribu dara zināmu templī un norāda, kas no Mozus un praviešiem ir paturams. Tagad augstie priesteri, levīti un visi farizeji un rakstu mācītāji ir dzīvi Mozus un dzīvi pravieši! — Tā ir mūsu mācība!”

6] Simtiem reižu es jums par daudz skaidri teicu, tāda mūsu augstprātība reiz nepieciešami ņems sliktu galu. Bet tad jūs mani izsmējāt un apgalvojāt, ka tas esot pilnīgi neiespējami! Nu tas ir te! Vai arī tagad jūs vēl apgalvojat, ka tā, kas esot pilnīgi neiespējami!

7] Bet es jums vēlreiz saku, ka mums viesiem ar tā notiek pilnīgi taisnīgi, jo kas nopietnā lietā nepieņem padomu, tam arī nav līdzams!

8] Es tur pie Barama mājas pielietoju visas pūles, lai nomierinātu ļaužu satrauktos prātus; es tiem karstgalvjiem teicu, ka no Kapernaumas tūlīt šeit ieradīsies karavīri viņus pārmācīt! Un viņi smējās un teica: „Jūs uz viņiem ilgi gaidīsiet, jo jūsu sūtnis ir mūsu varā — tāpat kā jūs visi! Skatāties, kā jūs labprātīgi tiekat prom, citādi tas notiks citā veidā! Tāda bija slavenā atbilde uz manu ļaudīm izteikto brīdinājumu un draudu, ko man arī daudz labāk nevajadzēja darīt!”

9] Bet kas attiecas uz burvi, tad viņš šajā lietā ir pavisam nevainīgs, jo viņš kopā ar saviem ļaudīm un Barabu tagad šajā vietā varētu būt vienīgie jūdi! Tas, ka viņš katrā ziņā, šķiet, esam mags, es negribu apšaubīt; bet, ka viņš darbojas caur Belcebulu, to es neiedrošinājos apgalvot, kaut gan ar to es negribu jums uzspiest savas domas. Ejiet nu paši un runājiet ar viņu un paši par visu pārlicinieties!”

10] Vecie jautā: „Vai viņš daudz slimniekus jau ir izdziedinājis?”

11] Ahaba saka: „Var gan būt, kaut gan es no tā neko neredzēju. Barama mājas priekšā gan vēl stāv daudzi abu dzimumu cilvēki, pa lielākai daļai man labi pazīstamie grieķi, un sarunājas ar ļoti izveicīgo magu, vai kas citādi viņš var būt; bet nevienu slimu cilvēku es vairs neredzēju, varbūt viņš visus ir izdziedinājis tajā laikā, kad es pirmīt jūs šeit apsargāju. Bet kā teikts, ejam tagad un jūs paši par visu varē-

siet pārliecināties, kā tur tās lietas stāv!”

12] Vecie saka: „Vai nedraud nekādas dzīvības briesmas?” Ahaba saka: „Redziet, kas tas jau atkal ir par ļoti dumju jautājumu? Vai tad šeit jūs nu esat vairāk drošībā? Tagad mums visiem, tā, ka šeit tā lieta izveidojas tik nelabvēlīgi, ir labāk iet, kur mums vēl ko var noderēt kājas, nekā šeit starp četrām sienām ļaut sevi viegli nomaitāt!”

13] Vecie saka: „Jā, jā, tev ir taisnība, tādēļ ejam ārā un noslēdzam visus mūsu dārgumus, kuriem ir liela vērtība!” Ahaba saka: „Pavisam labi, -ejam tikai, kas tad nu tūlīt ies laupīt mūsu dārgumus?! Šīs vietas iedzīvotājiem tagad ir pavisam citas lietas, uz kurām vēst savas acis, nekā uz mūsu dārgumiem!”

14] Pēc šiem vārdiem vecie pieceļas, visu noslēdz un saviem kalpotājiem nesaka, ko viņi nu nodomājuši.

184. TAUTA APSTRĀDĀ FARIZEJUS UN RISKANTI VIŅUS PIESPIEŽ PIE SIENAS. (MATEJA 12:2-4)

1] Kad viņi nu nonāk pie Barama mājas, viņi tūlīt ierauga lielu ļaužu pūli, kas par lielo izdziedināšanu aiz pārsteiguma pilnīgi satrūkušies. Bet tā kā vecie farizeji šo lielo izdziedināšanu neredzēja, tad viņi domā, ka ļaudis vēl vienmēr brīnās par vakarējo apsēstā izdziedināšanu, pie kam viņi, tāpat kā vakar, nepārtraukti sauc: „Slava tam Dāvida dēlam! Viņš ir patiesi Dāvida dēls!”

2] Tātad, kad vecie farizeji to dzird, viņi kļūst dusmīgi un ļaudīm saka: „Ko jūs tik vareni brīnāties?! Mēs zinām labāk kā jūs, kā tas notika! Viņš, šis burvis, velnu neizdzen citādi, kā caur Belcebulu, velnu virsnieku! (Mt. 12:24) — un jūs viņu spējat sumināt kā Dāvida dēlu!” — Te daži vājākie tomēr sāk apmulst un farizejiem prasa, ka lai viņiem šo lietu paskaidro tuvāk un kā tas būtu iespējams — un vai velnu virsnieks šad un tad varētu veikt arī dievišķus darbus.

3] Uz šādu jautājumu vecie lapsas nebija sagatavojušies un tādēļ arī nezināja, kas viņiem jautātājiem būtu jāatbild. Bet tā, ka jautātāji manīja, ka farizejiem vajag trūkt kādam spēcīgam pamatojumam, tādēļ, ka viņi tik ilgi liek gaidīt uz atbildi, tad jautātāji teica: „Kādēļ jūs uz mūsu labo jautājumu nedodat nekādu atbildi, lai mēs saprotam pamatu, kā šis šķietamais burvis caur Belcebulu izdzen velnus un vai Belcebuls var veikt arī dievišķus darbus? Ir pavisam viegli kādu cilvēku, kas vienmēr spēj veikt ārkārtējas lietas, izkliegt par sātana kalpu un tā viņu turēt aizdomās; bet pavisam kas cits ir dot tam rokām aptveramu drošu pierādījumu! Ja jūs par savu lietu esat droši, kādēļ jūs mūsu priekšā klusējat?”

4] Vecie saka: „Mēs klusējam tāpēc, ka mēs kā no Dieva gara apgaismoti vienmēr zinām un saprotam, ko cilvēkam vajag zināt un kas mums tādēļ runājams. Ne tādēļ, ka mēs ko tādu nezinātu-bet tādēļ, ka mēs nedrīkstam un tādēļ arī negribam uz jūsu jautājumu jums dot kādu spēcīgu pierādījumu. Jūsu lieta ir vienīgi ticēt visam, ko mēs jums mācām un nevis pašiem pētīt. Jo mēs no Dieva esam iecelti visas lietas līdz dziļākam pamatam izpētīt, noslēpumus paturēt pie sevis un ļaudīm tikai tik daudz teikt, cik tas viņiem ir vajadzīgs. Vai tagad jūs mūs saprotat?!”

5] Ļaudis saka: „Ak jā, mēs jūs labi saprotam un tādēļ, ka mēs jūs jau sen tā saprotam, tad tieši saskaņā ar šādu pārāk skaidru saprašanu esam pārgājuši pie grieķiem, pie kuriem nav tādu noslēpumu tirdzniecība! Tur ir kāds Aristotelis, kāds Pitagors, kāds Platons, kāds Sokrāts un viņu darbi un raksti ir skaidri un patiesi. Bet pie jums viss arvien vairāk un vairāk tā ir tīts dziļākās miglas naktī tā, ka nevar redzēt ne sprīdi tālāk ne uz priekšu, ne atpakaļ.

6] Ko jūs gribat turēt aizdomās šo mums no Dieva sūtīto dziednieku?! Viņš mums ir darījis labu un izdziedinājis visus mūsu slimniekus, un tādēļ jūs viņu dēvējat par sātana kalpu?!

7] Bet kas tad pēc tam esat jūs, bet kas jūs mums vēl nekad neesat parādījuši kādu, lai cik niecīgu, labdarību?! Kad caur jūsu nevērtīgajiem līdzekļiem un jūsu lūgšanām jūs jeb kādu esat izdziedinājuši?!”

8] Farizeji saka: „Vai mums it kā nav nekādas apliecības?!”

9] Ļaudis saka: „Atestāti jums no tempļa, protams, ir, un ļoti plātīgi; bet kur tad ir darbi, kurus saskaņā ar apliecībām jums vienmēr jāspēj izpildīt? Tos mums vēl nekad nav nācies redzēt!

10] Bet viņš nāca pie mums bez apliecības un nu veic darbus, par kuriem gan var teikt, ka, kamēr pastāv pasaule, tādi vēl nekad no kāda cilvēka nav tikuši izpildīti! Mēs ļoti labi saprotam, kādēļ jūs gribat, lai mēs cilvēku pie mums turēt aizdomās, kaut gan patieso iemeslu izvairāties mums teikt. Klausieties! Mēs jums to atklāti varam ierīvēt zem deguna! Bet iemesls ir tas: saskaņā ar jūsu tempļa liecībām-

11] „Šis dievišķais cilvēks veic darbus visbrīnīgākā, vismaigākā īstenībā, kādus jāspēj veikt, bet

kopš trīsdesmit gadiem, cik ilgi jūs esat pie mums, jūs līdz šim nevienu tādu darbu neesat parādījuši!

12] Cik daudz skaistas naudas un citas dārgākas lietas jūs no mums neesat saņēmuši par to, lai jūs vēlētos kaut ko izdarīt mūsu labumam; bet kur ir rezultāts? Mūsu zeltu un sudrabu jūs gan paņēmt; bet pret tiem mēs nedabūjām neko citu, kā tukšus solījuma, kuri nekad netika pildīti. Ja mēs jums jautājām, kad tie piepildītos, tad jūs mums rādījāt auglīgos sējumus un mūsu, slavēts Dievs, veselīgos ganāmpulkus. Bet mēs jums rādījām grieķu vēl auglīgākos sējumus un tikpat veselīgos ganāmpulkus, kuri katrā sabatā pirms saules lēkta tiek septiņas reizes no jums nolādēti. Tad jūs teicāt: „Tādu auglību panāca sātans, un maize no tādiem laukiem un gaļa no tādiem ganāmpulkiem nekalpo dzīvībai, bet gan pazudināšanai!” Bet jūs tomēr nenoniecinajāt grieķiem uzliktās un pavisam ne mazās nodevas, kuras ik gadus visāda veida labībā saņemat no grieķiem kā tolerances nodevas! Sakiet, ko jūs tad darijāt ar, pēc jūsu vārdiem, no sātana svētīto labību?”

13] Jau pilni rūgtā niknuma, farizeji saka: „Mēs to pārdodam pagāniem, kā romiešiem, tā grieķiem, lai Pastarajā dienā viņiem jo vairāk jātiek pazudinātiem!”

14] Ļaudis saka: „Tā, skaisti. Saka, ka velns ir dumjš un viņa melus var rokām aptaustīt; bet jūs esat vēl desmit reizes dumjāki, -jo jūsu melus jau var aptaustīt pat ar apautām kājām! Vai tie nebija mēs, kas ar mūsu vēršiem un ēzeļiem visu jūsu labību nogādājām Jeruzalemes tirgū, un mēs gan zināsim, kam mēs jūsu labību pārdevām!? Un jums pietiek nekaunības mums teikt acīs, ka jūs grieķu labību pārdevāt pagāniem viņu lielākas pazudināšanas dēļ! Ja jau jūs ar meliem gribat sevi nomazgāt baltus, tad melojiet tomēr nedaudz viltīgāk, lai neiznāk it kā mēs būtu vēl dumjāki, kā esat jūs un melnu varētu pirkt par baltu un baltu par melnu! — Nē, bet tik šausmīgi melot! Tā, kas vēl nekad nav dzirdēts!”

15] Farizeji saka: „Jūs nekā nezināt un nesaprotat! Vai tad jūs nezināt, ka farizejs pavisam nevar melot?! Jo tempļa likumos stāv rakstīts, ka visi, kas kalpo Dievam pavisam nevar melot, ja viņi to gribētu; jo arī rupjākie meli viņu mutēs kļūs par gaišāko patiesību!”

16] Te ļaudis sāk smieties un jokodamies saka: „Jā, jā, mēs arī pazīstam šos no jums nu pievestos tempļa likumus; tajos arī jāstāv rakstītam: ja kāds farizejs savā mutē ņemtu mēslus, tad tie tūlīt kļūs par zeltu!”

185. ĻAUNO FARIZEJU DĒĻ KUNGS NOMIERINA ĻAUDIS UN FARIZEJUS AICINA PIE SEVIS NAMĀ. VIŅA BRĪNIŠKĀ RUNA VIŅIEM. (Mt. 12:25–33)

1] Kad farizeji redzēja, ka viņi no tautas ir izprasti un viņi nu tiek izsmieti, tad viņu krūtīs sacēlās degošākas atriebības domas; te ES ļaudīm teicu: „Atstājieties no viņiem; jo viņi paši ir akli aklo vadītāji. Un ja viņi ar tiem, kurus vada, nonāk pie bedres, tad viņi krīt bedrē kopā ar vadāmiem. Kādā zemē, kuru viņi kā augstākstāvoši pārvalda, viņi vienmēr drīzāk jums var darīt ļaunu, nekā jūs viņiem; bet nu viņi ar jums tomēr tiktāl ir iekrituši lamatās, ka arī viņi var iekrist bedrē, un, proti, tagad viņi vieglāk, nekā jūs! Jo viņi atzina, ka viņi romiešiem un grieķiem ir pārdevuši nolādētu labību viņu pazudināšanai; ja jūs to romiešu virsniekam uzrādāt, tad viņš viņus visus liek nonāvēt! Bet tā tam nekad nav jānotiek! Bet tagad dodamies atpakaļ namā, un tur Es redzēšu, vai arī šos garā pilnīgi aklos Es nevaru padarīt redzīgus.”

2] Pēc tam Es eju namā un farizeji tūlīt Man seko un tur tiek no Maniem mācekļiem sveikti. Bet līdz ienāca arī daudz ļaužu, tā, ka istabā bija liela drūzma; bet tas tieši nebija svarīgi, jo Man un Maniem mācekļiem vietas tomēr bija pietiekami.

3] Kad nu mājā visi apklusā, tad Es atvēru savu muti un, galvenokārt farizejiem, tā, ka Es par daudz labi un skaidri redzēju viņu ļaunās domas, teicu: „Ka ar jums ir nonācis tik tālu, tajā neviens nav vainīgs — kā vienīgi jūs paši. Jūs tak tomēr jau vairāk kā trīsdesmit gadus esat pie šiem ļaudīm Jesairā, un nevarējāt pamanīt, kāds te ir šo ļaužu gars. Nu tagadējam laikam ir par vēlu šo ļaužu modušos garu piespiest vēlreizējam miegam. Tādēļ jūsu dusmas ir pilnīgi veltas; jo jūs paši esat pie tā vainīgi un citādi neviens cits.

4] Bet es šeit nācu kā īsts jūds un kā tāds patiesi pilns Dieva Gara un visa tā spēka.

5] Kad Es nonācu pie krasta un jūs no uguns kuģi vilināti kopā ar ļaudīm piestaidzāties krastā, tad Es jūsu acu priekšā izdziedināju aklo, mēmo un vienlaicīgi apsēsto. Ļaudis acumirkli pazina dievišķo spēku manī un apsveica Mani kā Dāvida dēlu, jūs paši sevi arī to atzināt. Bet, tā kā jums šķita, ka tas jums visā varētu kaitēt, tad, pretēji savai iekšējai pārliecībai, jūs teicāt: Es tādus darbus veicu ar visu vel-

nu virsnieka palīdzību! Bet kam jūs caur to kaitējāt?! Redziet, nevienam, kā tikai vienīgi sev pašiem!

6] Ja jūs par šo lietu būtu tikai nedaudz skaidrāk pārdomājuši un tuvāk pārbaudījuši; tad jūs tak acumirkli būtu sapratuši jūsu apgalvojuma visaplamāko neprātu un līdzās jums vajadzētu atzīt, ka caur savu ļoti nesavaldīgo un negudro apgalvojumu pie šiem pamodinātajiem ļaudīm jums vajag pazaudēt pēdējo cieņas un ticības dzirkstelīti!"

7] Farizeji saka: „Kas tad jums bija jādara? Ja jau tu esi tik gudrs, tad saki mums to!”

8] Diezgan nopietnā tonī Es viņiem saku: „Jums bija jādomā, jāspriež un jārunā tā: Ikviens valsts, kas savā starpā ienaidā, aiziet bojā: un neviena pilsēta vai nams, kurā nav vienprātības, nevar pastāvēt!(Mt. 12:25) Ja viens sātans izdzen otru, tad taču ir skaidrs, ka vispirms viņam pašam vajag būt ienaidā ar sevi! Un Es jautāju: Kā tad viņa ļaunā valsts var pastāvēt? (Mt. 12:25) Es domāju tam tomēr jābūt ar rokām aptveramam!”

9] Bet ja Es, kas Es tomēr arī esmu pilnīgs jūds, pēc jūsu aklā apgalvojuma velnu izdzenu caur belcebulu, saki, caur ko tad viņus izdzen jūsu bērni, kuri tak arī visā zemē ceļo kā dziednieki, dziedina slimniekus un izdzen velnu?! Bet Es jums saku: „Ne vienīgi šie ļaudis, bet arī jūsu bērni būs jūsu tieseši! (Mt. 12:27)

10] Bet ja Es, kā visi šie ļaudis skaidri saprot, velnus izdzenu caur Dieva Garu, tad Dieva valstība tāpat jau atnākusi pie jums (Mt. 12:28) par ko jums jūdiem grieķu priekšā, kuri ir pagāni, jo vairāk jāpriecājas, tā, ka jūds veic tādas zīmes jūdu sen pazaudētajam labumam! Jo tikai tā patiess jūds visai pasaulei var rādīt, ka uz plašās zemes ir vienīgais cilvēks, kas ar Dievu stāv redzamākā savienībā un caur Dieva Gara visvareno spēku var veikt darbus, kādi tagad nevienam cilvēkam nav iespējami.

11] Ja pārējie cilvēki pie jūda to pamana, tad viņi daudzi tūkstošu tūkstoši drīz pulcēsies ap vareno jūdu un teiks: „Vienīgi jūds ir Dieva. Dieva visvarenība brīnumaini darbojas caur viņu; viņš ir spēcīgs un gudrs un viņam mūžam jābūt mūsu Kungam!”

12] Bet ja caur Dieva varu patiess jūds jebkad tā sevi parāda tik spēcīgu, tad tik spēcīgam jābūt visam viņa namam un zemei! Bet kā tad kāds var vai varētu ieiet kāda tik varena un stipra namā un viņam nolaupīt mantu! Ja vien, bet kas ir neiespējami, viņš stipro iepriekš nesasien un tikai tad izlaupa viņa namu (Mt. 12:29) kā to romieši ar mums arī patiesi dara, tā kā viņi mūsu mājā atrada mūs apreibušus un guļošus un mēs sasēja, aplaupīja un padarīja par saviem vergiem, kas jūdiem notiek pilnīgi taisnīgi, tā kā viņi ir pilnīgi atkrituši no Dieva.

13] Bet Dievs apžēlojās par Savu tautu un vēlējās tai nu atkal palīdzēt, tādēļ Es no Dieva arī esmu pie jums sūtīts. Bet ja tas, ka jūs paši to redzat, nu tomēr acīmredzami tā ir, kādēļ tad jūs te atkal izkaisāt visu, ko Es esmu sakrājis?

14] Jo kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un kas kopā ar mani nesakrāj, tas izkaisa (Mt. 12:30) un acīm redzami ir pret Dieva Garu, kas grib jūs darīt brīvus!

15] Bet tādēļ Es pie visa tā, kas jums nu jau ir atgadījies, arī vēl pieminu: Visi grēki un zaimi cilvēkam tiek piedoti, bet zaimi pret Dieva Garu nekad! (Mt. 12:31) Jo sevī jūs ļoti labi zinājāt, ka es apsēstos esmu izdziedinājis caur Dieva spēku, bet nicināmo laicīga labuma un goda dēļ tomēr Mani zaimojāt Dieva Garu, kas jūs gribēja glābt un tā jūs arī pat no pagāniem esat saņēmuši pelnīto algu!

16] Farizeji saka: „Mēs neesam zaimojuši Dieva Daru, bet gan tikai tevi, un tu pats ar miesu un asinīm tomēr nebūsi Dieva gars? Jo tu tikpat labi kā mēs esi tikai cilvēka dēls!”

17] Es saku: „Jā gan, šķietami Es arī tas esmu, bet pēc īstenības varbūt kaut kas vairāk! Bet ja Es kā jūs esmu cilvēka dēls, tad tas jūsu zaimus ne mazākā mērā neattaisno! Jo kā cilvēka dēls Es tāpat tādas darbus no teikti neveicu, — tikpat maz kā jūs! Bet šajā nu jūsu priekšā stāvošā Cilvēka Dēlā darbojas vienīgi Dieva Gars, un tas ir tas, Kuru jūs zaimojāt; jo ne Es, bet gan Dieva gars to veica šeit jūsu acu priekšā, un jūs Viņu esat zaimojuši.

18] Jā. Kas te kaut ko runā pret mani kā tikai cilvēku, tam jātieks piedots; bet kas runā pret Svēto Garu, tam netiks piedots ne šeit, ne viņšaulē.” (Mt. 12:32)

19] Jo kur reiz kāds koks jau pēc visas savas dabas ir slikts, tur arī augļi ir slikti; bet ja koks jau no dabas ir labs, tur arī augļi būs labi. Pēc augļiem tāpat pazīst koku! Jūs esat koks, un šeit caur jums par pagāniem kļuvušie jūdi ir jūsu augļi! Vērtējiet paši, vai tie ir labi, vai slikti! (Mt. 12:31)

**186. FARIZEJU NELABOJAMI ĻAUNĀ STŪRGALVĪBA, KUNGA ASĀ RUNA VIŅIEM. MĀJIENS
PAR DAŽĀDIEM APSĒSTĪBAS STĀVOKĻIEM UN PAR ĻAUNO GARU IESPAIDU. FARIZEJU
NIKNUMS. (MATEJA EV. 12:34–45)**

1] Farizeji saka: „Tas nav mūsu auglis, tas ir tādu kļaidoņu, kāds esi tu, auglis, kuri no visas pasaules laiku pa laikam nāk šeit visādu mākslinieku un burvju izskatā.. Mūsu priekšā viņi gan izpilda viņu nožēlojamo mākslu; bet nakts laikā iepazīstina ar pagānu filozofiju un ir ļoti daiļrunīgi, lai rādītu aizdomas pret mums un templi kopā ar tā no Dieva dotajiem priekšrakstiem! Redzi, tādu indivīdu auglis tad ir šie jūdu pagāni, kādi viņi te dzīvo Jesairā! Mēs tautai vienmēr runājām labu un patiesu un pēc Mozus to mācījām pareizi. Bet ja caur tava veida indivīdiem Belcebuls ļaudis no mums novērš, ko mēs tur varam darīt?! Tātad mēs neesam nekāds slikts koks, ja uz mūsu zariem sātans samaitā un sapūdē augļus. Mūsu mācība un runa ir laba, bet tava runa un darbi ir no velnu virsnieka un pavedina lētticīgos cilvēkus! Tādēļ tevi kopā ar visiem taviem piekritējiem būtu jānomētā ar akmeņiem un jānonāvē!”

2] Kad saniknotie farizeji tā runāja, visi ļaudis sāka kurnēt un grasījās ķerties klāt farizejiem.

3] Bet es ļaudīm teicu: „Atstājiet to! Ir pietiekami, ka šie ļaunie ir pazudināti uz mūžību; tādēļ tagad viņiem jātiek saudzētiem! Bet viņiem no Manis nu jādzird viņu labi nopelnītā liecība!”

4] Ļaudis saka: „Jā, Kungs, mēs Tev to lūdzam, saki šiem neliešiem, kas viņi īstenībā ir!”

5] Es nu atkal vērsos pie farizejiem un pavisam nopietnā tonī viņiem saku: „Ak jūs, odžu dzimums! Kā jūs varat runāt labu, ja savās sirdīs jūs esat pavisam ļauni? Bet no kā sirds ir pilna, to arī mute runā. (Mt. 12:34) Labs cilvēks no savas sirds dārgumiem izdod labu; bet ļauns cilvēks no saviem ļaunajiem dārgumiem izdod ļaunu! (Mt. 12:25) bet es jums saku: Ka Pastarās tiesas dienā cilvēkiem reiz vajadzēs dot norēķinu par katru ļaunu un nevajadzīgu vārdu, ko viņi runā. (Mt. 12:36) Būs tā, kā tas stāv rakstīts Hiola grāmatā: Pēc taviem vārdiem tu tiks attaisnots un pēc taviem vārdiem tu tiks pazudināts. (Mt. 12:37)

6] Es jums nesen rādīju, kādēļ Es nācu šeit, kā arī citās vietās; bet jūsu siržu ļaunais prāts to nespēja pieņemt un vēl mazāk aptvert, lai jūs spētu kļūt brīvi un svētīti!

7] Par visu to labo, ko Es bez atlīdzības jums daru, jūs gribat Mani nomētāt ar akmeņiem un nonāvēt! Ak, jūs odžu dzimums un čūsku perējums! Patiesa ir katra ļauna liecība, kuru par jums iepriekš deva pravieši, jā, par daudz patiesa! Jūs Dievu godināt ar mirušām ceremonijām un tukšiem vārdiem; bet jūsu sirdis ir tālu no Viņa!”

8] Bet starp farizejiem un rakstu mācītājiem bija Daži, kuriem Mana runa nedaudz gāja pie sirds. Viņi rādīja nedaudz cilvēcisku seju un teica: “Meistar, mēs tavu mācību nevaram pilnīgi nicināt; bet vakar un tāpat šodien mēs tikām traucēti ar pašu acīm skatīt to, ko un kā tu savus brīnumdarbus veici. Veic vēl vienu šādu zīmi; mēs labprāt gribētu kādu redzēt! (Mt. 12:38) Varbūt ar to mūsu prātam pietiek, un tad beigās mēs pat varam pievienoties tavai mācībai!

9] Bet Es pagriezos pret ļaudīm un runāju tā: “Šī ļaunā un laulības pārkāpēju suga meklē kādu zīmi! Bet viņiem nav jātiek dotai kādai citai zīmei, kā reiz pravieša Jona zīme! (Mt. 12:39) Jo līdzīgi kā Jona trīs dienas un trīs nakts bija valzivs vēderā, tāpat arī Cilvēka Dēls trīs dienas un trīs nakts būs zemes vidū! (Mt. 12:41) (Zemes klēpis šeit vispirms apzīmē kapu; bet garīgi tas norāda, ka Cilvēka Dēla dvēsele noies lejā pie mirušo sagūstītām dvēselēm un turpat tās atbrīvos.)

10] Te farizeji viens otru uzskata un runā: “Kas tas ir, ko viņš grib darīt? Kā viņš nonāks zemes vidū? Kur tas ir? Vai tas nav visur un īstenībā tomēr nekur? Kas tad zina, cik liela ir Zeme un kur tās vidus? Tas cilvēks ir vājprātīgs vai arī kāds ļauns gars grib viņu sagrābt savā varā! Jo saka, ka katrs cilvēks, pirms viņš kļūst vājprātīgs, var veikt dažādus brīnumus. Ko viņš grib sevi salīdzināt ar Jonu — kurš sprediķoja Ninivē?”

11] Es vēlreiz uz tautu saku: “Jā, jā, Ninivas ļaudis kopā ar šo cilti tiesas dienā arī piecelsies un to nolādēs, jo pēc Jona sprediķa viņi nožēloja grēkus. Un redzat, te ir vairāk, nekā Jona! (Mt. 12:41) Tāpat arī reiz Pastarajā dienā ķēniņiene no dienvidiem celsies pret šo cilti un to tiesās, jo viņa (Semirama) nāca no pasaules gala dzirdēt Zālamana gudrību, un redzat, šeit ir vairāk, nekā Zālamans!” (Mt. 12:42)

12] Farizeji saka: “Nu, ja jau tu tici, ka mēs visi esam tīri velna, un ka Pastarajā dienā mēs visi tiekam notiesāti, tad izdzen no mums velnus, kā tu to vakar dariji to ar aklo un mēmo, un tad arī mēs tevi tikpat labi varēsim slavēt, kā no tevis izdziedinātie!”

13] Bet viņi to nerunāja tādēļ, lai nopietni atbrīvoties no viņu daudzajiem ļaunajiem gariem, ar ku-

riem viņi jau bija pilnīgi viens, bet tikai, lai pret Mani noteiktu kādu lietu. Jo, ja kāds ļaunais gars reiz cilvēkā visu ir pakļāvis nodevu maksai un padarījis noderīgu, tad viņš sevi neparāda kādā pamanāmā veidā, bet gan pēc pasaulīgas veida viņš visu dara pavisam gudri, ka katram vajag ticēt, tāds cilvēks nav apsēsts, kamēr viņš tomēr ir ļaunāk apsēsts, nekā cits, kas no kāda ļauna gara vēl tiek mocīts, tādēļ, ka viņš namā nevar kļūt kungs.

14] Tādēļ arī Es uz farizejiem un rakstu mācītājiem teicu: "Dažādu iemeslu dēļ tas pie jums vairs nevar tikt paveikts, jo ļaunie gari jūsos jau sen ir kļuvuši pilnīgi viens ar jūsu dvēseli un tagad visā pilnībā veido jūsu pašu ļauno, laulības pārkāpēju dzīvi. Ja Es viņus jums atņemtu, tad ar to es atņemtu arī jūsu dzīvību; bet ja iespējamā veidā Es īsteni pirmo dzīvību jums saglabātu, tad tas jums tomēr neko vairs nelīdzētu, ar to, ka visa jūsu daba ir caur un caur velnišķa! Jo ja kāds ļauns gars caur Manu varu no tāda cilvēka arī iziet, tad viņš pārstaigā viņam neauglīgas vietas, meklē mieru un to neatrod! (Mt. 12:43) (T.i., velns kārdina tikumīgus cilvēkus un pieklaucē; bet viņam netiek atvērts un tās viņam un viņa mērķim ir neauglīgas vietas un tuksneši, kuros viņam neaug nekādi augi.) Te tad viņš pie sevis saka: "Es gribu atkal atgriezties manā vecajā namā, jo stepēs un tuksnešos man nav nekāda miera vieta, un namos, kuros jau tāpat dzīvo daudzi mana veida iedzīvotāji, es netikšu ielaists." Kad ar šādu apņemšanos velns atkal nāk uz savām iepriekšējām mājām, tad, dabīgi, viņš to atrod tukšu, izmēztu un uzpostu. (Mt. 12:44) Tad viņš iet atpakaļ un pasauc vēl septiņus citus garus, kuri ir ļaunāki, nekā viņš pats! Ar tādu viņu palīdzību viņš atkal viegli iespiežas vecajā mājā un tad ar tādu cilvēku kļūst daudz ļaunāk, nekā bija iepriekš!

15] Un tieši tā notiktu tam ļaunajam dzimumam. (Mt. 12:45) Tādēļ caur Mani tam nav jātiek vēl notiesātākam, ka tas jau tāpat ir.

16] Kad farizeji to dzird, viņi gandrīz kvēlo no dusmām, un, ja nebūtu baidījušies no tautas, vēlētos Mani saplosīt.

187. KUNGS PAMĀCA UN BRĪDINA AHABU. "KLUSĒŠANA IR LABĀKA, NEKĀ LABI DOMĀTI MELI!" — VISU CILVĒKU PESTĪŠANA NĀK NO JŪDIEM. SALĪDZINĀJUMS STARP TEMPLI JERUZALEMĒ UN DELFĀS. KĀDA ORĀKULA IZTEICIENA DIALEKTIKAS PIEMĒRS. GRIEĶA LIECĪBA PAR KUNGU. DZĪVĪBAS EVAŅĒLIJS GRIEĶIEM.

1] Bet jaunais farizejs Ahaba atdalījās no vecajiem un bija ļoti priecīgs par to, ka Es vecajiem pateicu tādas patiesības. Bet slepenībā viņš Man jautāja, vai arī viņš esot tik ļauni apsēsts.

2] Bet ES ar draudzīgu seju viņam teicu: "Ja tu tas būtu, tad tu man tā nejutātu. Līdz šim arī tu sātānam biji tāda neauglīga vieta, bet skaties, ka tu viņam nekļūsti par auglīgu lauku! Tādēļ ļoti uzmanies no taviem ļaunajiem kolēģiem!"

3] Ahaba saka: "Kungs un Meistar! Tikai Tu neatstāj mani, tad elles vara man noteikti neko nevarēs nodarīt! Lai Man nekad netrūkst dedzības Tev!"

4] Es saku: "Ej turp! Tev jābūt stipram caur tavu ticību un dedzību Man! Bet skaties labi, ka tavi kolēģi tevi neiedzen kādā tiklā; jo viņu velniem viņu ļaunajiem mērķiem ir smalki deguni un asa dzirde!"

5] Ahaba saka: "Kungs, Tu nu noteikti pazīsti mani labāk, nekā es pats sevi! Mana viltība ir smalka un slīpēta; bet velns, kā saka, ir akls, un tādēļ viņi visi redzēs, ka es viņus nostādīšu grūtā stāvoklī. Vēl šodien ar viņiem jātiek izvestam kādam mēģinājumam. Es nu ar Tevi skaļi pārmišu dažus asus vārdus, lai viņiem nav jāpamana, ko es ar Tevi runāju; bet tādēļ Tu nedrīksti uz mani sadusmoties!"

6] Es saku: "Dari, ko tu gribi; bet pirmām kārtām visās lietās esi labs, gudrs un patiess; jo meli, cik laba veida tie arī spēj būt, palīdz tikai uz laiku; un īsi pēc tam nes cilvēkam zaudējumu un ļaunumu!"

7] Ahaba saka: "Arī labi, tad es pagaidām nesaku neko!"

8] Es saku: "Tā būs labāk! Jo istā laika klusēt ir labāk, nekā, lai cik mērķtiecīgi, melot!"

9] Ar šo pamācību Ahaba cauri ļaužu pulkam atkal dodas atpakaļ pie saviem kolēģiem, bet viens no viņiem tomēr pamanīja, ka viņš sarunājās ar Mani. Viņš Ahabu tūlīt sāk asi eksaminēt, bet Ahaba labi tiek galā, un stingrajam eksaminētājam beigās pat vajadzēja viņu vēl uzslavēt.

10] Bet Es novērsu savu vaigu no farizejiem un sāku sarunāties ar ļaudīm. Es viņiem rādīju, ka Dieva priekšā nav taisnīgi atmest jūdaismu, jo visu cilvēku pestīšana nāk tikai no jūdiem, un ka viņiem atkal, kā to iepriekš sirdis daži darīja, pēc pilnas patiesības jāatgriežas atpakaļ pie jūdaisma, citādi ir neiespējami kļūt par Dieva bērniem

11] Viens grieķis jautā un saka: “Tātad mums atkal jāloka ceļi uzpūtīgo farizeju priekšā un jābauda viņu vecā, nesagremojamā iejava! Draugs, tu gan esi liels meistars, pilns dievišķa spēka un varas un esi labs un gudrs un taisnīgs, bet te tu no mums prasi ko ļoti aplamu. Mums nav jāatgriežas pie Mozus — tā vienkārša iemesla dēļ, tādēļ, ka istenībā mēs viņu vēl nekad neesam atstājuši, un sirdīs jūdu Dievs ir arī mūsējais; ārējais vārds, vai jūds, vai grieķis, Dieva gudrībai tak, cerams, nekaitēs! Bet mums tas tomēr ir labs aizsargmūris pret farizeju nepārtrauktām vajāšanām un ķircināšanu! Kādēļ mums te atkal jādēvējas par jūdiem un grieķiem?!”

12] Redzi, tā no tevis nav nekāda gudra prasība mums! Vai tas ir slikti, ja līdzās Mozum mēs iepazīstam arī grieķu gudros ar viņu poētisko elkdievību, kuras gudri atbilstošā poēzija tomēr ir pavisam kas cits, nekā tempļa dārgie mēsli?! It sevišķi, ja mēs no tā jau tāpat neko neturam, pie kam mēs pārāk labi zinām, kā grieķu un vēlāk romiešu dievi ir cēlušies un ka vienīgi Jehova ir vienīgais Dievs pār visu, kas ir visu radījis un nepārtraukti visu uztur un vada!”

13] Es saku: “Draugs, tu runā un tomēr neesi Mani sapratis, kamēr tie, kuri ir Mani sapratuši, nerunā, tā, ka viņi tomēr tikpat labi ir grieķi, kā tu. Vārds, protams, nav svarīgs, bet gan sirds ticība! Bet tas tomēr arī ir patiesi un labi jāņem vērā, ka ir labāk iet svētceļojumā uz Jeruzalemi un ar piemērotām un saprātīgām lūgšanām piedalīties svētkos, nekā ceļot uz Delfām un prasīt pareizu padomu neprātīgajai Pitijai!

14] Tempļa milzīgi ļaunprātīgā rīcība Man noteikti ir labāk zināma, nekā jums, un jūs no Manis dzirdējāt, cik ļoti Es pret to esmu. Bet pie visa tempļa sliktuma templis tomēr ir nesalīdzināmi labāks, nekā tas Delfā, kuras priesterienes un priesteri nav nekas cits, kā ļoti smalki dialektiķi un uz katru jautājumu zina dot tāda veida atbildi, ka beigās tai vajag būt pareizai!

15] Kad tu nodomāji ņemt sievu, tu iepriekš ceļoji uz Delfu un par lielu naudu jautāji Pitijai, vai tu ar sievu, kuru bijī nodomājis ņemt, būsi laimīgs. Saki man, kā skanēja atbilde?”

16] Grieķis saka: “Pavisam labi, tā: “Ar sievu tu būsi laimīgs ne gan nelaimīgs!” Un redzi, orākuls man ir teicis pareizi, jo es ar manu sievu patiesi esmu laimīgs!”

17] Es saku: “Bet redzi, ja tu ar savu sievu būtu nelaimīgs, arī tad orākulam būt taisnība!”

18] Grieķis saka: “Es nesaprotu, kā tas būtu bijis iespējams?!” ES saku: “Tādēļ, ka tu garā esi akls! Redzi, teikums skanēja tā: “Ar tavu sievu tu būsi laimīgs ne gan nelaimīgs!” Tikko tu teikumu sadali pēc nolieguma, tad orākulam būtu taisnība, ja tu būtu nelaimīgs — nemaz nemainot vārdu savienojumu, teikums skanētu tā: “Ar sievu tu ne būsi laimīgs, gan nelaimīgs!”

19] Bet ja tu negribi Man ticēt, jautā savam kaimiņam, kas gadu pēc tam līdzīgā vajadzībā ceļoja uz Delfu, vai viņam dotā atbilde nav uz mata līdzīga tavējai! Un viņš ar savu sievu ir nelaimīgs, jo viņa ir netikle; bet orākulam pie viņa tāpat bija taisnība, kā pie tevis, un tu tomēr no tā turi lielas lietas! Spried nu pats, kas te ir labāks, templis Jeruzalemē vai orākuls Delfos?!”

20] Te grieķis izplēš lielas acis un saka: “Meistar, tagad man viss ir skaidrs! Tā ko var zināt vienīgi tikai Dievs un nekad kāds cilvēks. Vai nu Tu Pats esi Dievs, vai, mazākais, no Dieva dzemdīnāts Dēls un ne kāda cilvēka dēls, kā mēs! Tādēļ mēs atkal pievērsīsimies templim, bet ne zem farizeju soda rīkstes, bet gan pilnīgi brīvi! Bet šiem farizejiem vajag iet; jo viņi ar mums ir dzinuši pārāk lielas krāpšanās un garīgi nu dabīgi mūs atbrīvojuši no gandrīz visa mūsu īpašuma. Tātad pēc vārda mēs paliekam grieķi, bet pēc patiesības sirdīs pilnīgi Mozus un praviešu piekritēji! Mēs arī katru gadu dosimies uz Jeruzalemi un apmeklēsim templi; un ja tam jābūt mums noslēgtam, tad mums paliek atvērta svešinieku halle, kura tak arī ir daļa no tempļa.”

21] Es saku: “Dariet tā, kā jūs gribat; tikai pasargājiet savas sirdis no nepatiesības, dusmām un atriebības un vajāšanas kāres! Pie tam esiet tiklas un tīras dabas: patiesi mīliet Dievu pār visu un jūsu tuvākos kā sevi pašu; svētījiet tos, kas jūs nolād, nedariet nekā ļauna tiem, kas jūs ienīst un vajā, tad jūs būsiet Dievam patīkami, jums būs miers un pār jūsu ienaidnieku galvām sakrāsies kvēlojošas ogles!”

188. MĀTES MARIJAS UN JĀZEPA DĒLU IERAŠANĀS JESAIRĀ. “KAS IR MANA MĀTE, KAS IR MANI BRĀĻI?” BARAMS IELŪDZ KUNGU UZ MIELASTU; ĻAUDIS TIEK AICINĀTI IET ĀRĀ. FARIZEJU LĀSTS PĀR BARAMU UN VIŅU ALGA. (MATEJA EV. 12: 46–50)

1] Bet, kamēr Es uz ļaudīm vēl tā runāju, nāca Mana māte Marija un Mani brāļi; jo Kisjona mājā viņi uzzināja, ka Es esot devies uz Jesairu un varētu tur uzturēties. Kājām ejot, viņai uz turieni ejot bija

pusdienas ceļojums un, tā kā viņa no mājas bija izgājusi ļoti agri, tad pirmdien pusdienlaikā viņa varēja būt Jesairā.

2] Viņas vajadzība, par ko viņa gribēja ar Mani runāt, no vienas puses bija tīri saimnieciska, bet no otras puses gan arī garīga, tā kā Kapernaumā viņa par Mani bija daudz ko dzirdējusi, par ko viņa sevišķi gribēja ar Mani runāt. (Mt. 12: 46) Bet lielās drūzmas dēļ viņa nevarēja iekļūt namā, tādēļ tad viņa arī nepieciešami gaidīja ārā. Līdz Es iznāktu

3] Bet tā kā viņa jau diezgan ilgi veltīgi gaidīja, tad viņa vienam no Barama mājas ļaudīm lūdza, lai viņš Man pateiktu, ka viņa jau labu laiku gaida un viņai nepieciešams ar Mani runāt. Tad sūtnis izspiedās cauri ļaudīm, nonāca Manā tuvumā un teica: “Meistar! Redzi, Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā un vēlas ar Tevi runāt!” (Mt. 12:48)

4] Te Es nopietnā tonī sūtnim teicu: “Ko tu saki? Kas ir Mana māte un kas ir Mani brāļi?!” (Mt. 12:48) Te sūtnis, nedaudz izbijies, atkāpās.

5] Bet Es pacēlu Manu labo roku pār Maniem mācekļiem un teicu: “Redzi, tie ir mana māte un Mani brāļi! (Mt. 12:49) Jo kas dara Mana Tēva, kas ir Debesīs, gribu, tas patiesi ir Mans brālis, Mana māsa, Mana māte! (Mt. 12:50) Bet ej ārā un gaidītājiem saki, ka Es nāksu!”

6] Daži šo runu atrada cietsirdīgu un izteica Man pārmetumu un teica, vai Es nezinot, kā skan Mozus bauslis attiecībā uz vecākiem.

7] Bet Es par tādu jautājumu viņus norāju un teicu: “Es zinu to, kas Es esmu, un Mani mācekļi un Mana laicīgā māte arī to zina, un tādēļ Es drīkstu runāt, kā tas ir pēc patiesības; tādēļ tikai čakli slaukiet jūsu durvju priekša, — par Mani nevienam nav vajadzīgs rūpēties; jo Es vislabāk zinu, kas Man darāms.” Pēc tam visi klusēja un neviens neiedrošinājās uz to man ko atbildēt, ne pro, ne contra.

8] Pēc kāda klusēšanas laika pie Manis pienāca mājas kungs Barams un teica: “Kungs un Meistar! Ir pienācis pusdienas laiks un maltīte ir sagatavota Tev, Taviem mācekļiem un arī Taviem laicīgajiem piederīgajiem, kuri ārā gaida uz Tevi. Vai Tu man, nabaga grēciniekam, gan gribētu parādīt to godu un žēlastību, baudot labi sagatavotu maltīti?”

9] Es saku: “Man gan šodien priekšā ir vēl kāds cits ēdiens, kuru Es apēdīšu pie jūras; bet tā, ka tu Mani tik pieklājīgi ielūdzi, tad Es gribu tev pie galda parādīt godu un žēlastību. Bet arī to Es tev saku, ka istabā, kur Es ēdīšu, lai nenāk neviens no farizejiem, izņemot jauno Ahabu, kuru Es uzņemu Manu mācekļu skaitā! Jo ar saviem kolēģiem, kuriem uz viņu radušās jaunas aizdomas, tādēļ, ka viņi pirmīt redzēja viņu ar Mani slepeni sarunājamies, viņš nekad nevarēs kopā pastāvēt. Bet tagad saki ļaudīm, ka šeit mājā Es neko vairs nerunāšu un nedarīšu, lai viņi iet ārā un dod mums vietu; jo pie šādas drūzmas dabīgā ceļā būtu grūti tikt ārā.

10] Pēc šiem Maniem vārdiem Barams vērsās pie ļaudīm un saka: “Mīļie kaimiņi! Dievišķais Meistars nu ir runājis un šeit mājā neko vairs nerunās un vēl mazāk kaut ko darīs; tādēļ, izņemot Ahabu, pavisam mierīgi ejiet ārā; jo Meistars grib ar viņu runāt.” Pēc šiem vārdiem ļaudis, izņemot farizejus, iet ārā.

11] Kad ļaudis ir ārā, sirdīs pilni dusmu, pie Manis pienāk Vecie farizeji un pavisam nekaunīgi Man jautā, kas Man būtu padomā ar Ahabu, vai Es arī viņu gribētu sagatavot ellei?! Kad Barams dzird šo jautājumu, viņš pilnīgi taisnīgi kļūst dusmīgs un viņiem saka: “Es katru gadu līdz pēdējam staterim esmu nomaksājis manas nodevas un tātad esmu likumīgs šīs manis celtās mājas kungs, un tādēļ ne no viena necietīšu, ka kāds, kuru es šajā pilnīgi manā mājā godāju un apkalpoju kā viesi, tiek apvainots! Tādēļ pilnā nopietnībā es jums pavēlu acumirkli atstāt šo manu māju un arī manas mājas robežas, citādi es bez vilcināšanas izlietošu manas dārgi samaksātās mājas neaizskaramības tiesības!”

12] Farizeji saka: “Vai tad arī tu jau esi kļuvis grieķis, ka tu mūsu acu priekšā vari pieminēt mājas neaizskaramības tiesības?! Vai tad tev nav jāzina, ka pie jūdiem iepretī kādam farizejam nav nekādu mājas neaizskaramības tiesību?! Vai katrs farizejs nav pilnīgs kungs katrā jūdu mājā, kurā viņš ienāk, un, ja viņš māju atstāj, tad tikai aiz žēlastības mājas īstais saimnieks atkal kļūst mājas kungs? Vai tu kā jūds arī to nezini, kas tu esi tikai nomnieks un neesi ne tavas mājas, ne tavas zemes kungs un mēs varam atņemt tavu māju un zemi, kad mēs gribam un uz piecdesmit gadiem iznomāt kādam citam?”

13] Barams saka: “Kā jūds sev par lielām dusmām es to labi zināju; bet tādēļ es arī šodien esmu kļuvis grieķis, respektīvi, romietis, un pret samaksu pie ķeizariskā tiesneša sev sagādājis pilnīgas, neatsaucamas īpašuma tiesības, kuras es jums tūdaļ došu nobaudīt, ja jūs tūlīt nepaklausīsiet manai prasībai!”

14] Farizeji saka: “Parādi mums romiešu tiesas garantijas vēstuli!” Barams izvelk vēl nesen uz laba

pergamenta rakstītu vēstuli, apgādātu ar ķeizarisku zīmogu, un tur šo vēstuli priekšā vecajo sejām un saka: “Vai jūs to pazīstat?!” Viņi kliež: “Tā tad arī tu esi Dieva, tempļa un mūsu nodevējs?! Par to mums jāpateicas Šim Dāvida dēlam?! Tādēļ esi arī tu nolādēts kopā ar visiem taviem mājniekiem!”

15] Kad farizeji tādu lāstu ir izteikuši, Barams ātri ķer pēc krietnas nūjas un tūlīt ar visu spēku sāk farizejiem sadot, pie tam teikdams: “Pagaidiet, jūs sātana kalpi, par jūsu lāstiem es reiz jums likšu saņemt taisnīgu algu!” Viens farizejs, kuru nūja vēl nebija sasniegusi, kliež: “Stāv rakstīts: Vai tam, kas savu roku pieliek pie viena svaidītā!” Barams saka: Es to ļoti labi zinu un tādēļ izmantoju nūju!” Un Barams arī šim svaidītajam dod nobaudīt nūju. Te, izņemot Ahabu, visi ļaunie farizeji un rakstu mācītāji izbēg ārā, kur viņi arī vēl no tautas tiek apkalpoti.

**189. BARAMA ATVAINOŠANĀS SAVAS IZTURĒŠANĀS DĒĻ. AHABA BRĪDINA NO TEMPLIEŠU
ATRIEBĪBAS. KUNGS MIERINĀJUMS ABIEM. BARAMS — JĀZEPA MĀCEKLIS. MARIJAS
ATKALREDZĒŠANĀS PRIEKŠ PAR KUNGU. AHABAS RUNA PAR ĪSTI TEMPLISKI FANĀTISKO
MANEVRU PRET JĒZU JAIRUSA MEITAS ATMODINĀŠANAS DĒĻ.**

1] Kad viņi ir pāri robežai, Barams, nedaudz noguris, nāk atpakaļ un saka: “Kungs, piedod man to, ko es nu darīju! Es patiesi to nedarīju ar prieku; bet ar šo ļauno laulības pārkāpēju sugu patiesi vairs nebija izturams! Patiesi, Sātanu nevar stādīties priekšā kā ļaunāku, nekā te ir šie zeļļi, kuri jau nopietnībā domā, ka visa zeme ir pilnīgs viņu īpašums! Bet tas viss vēl nebūtu mani tik ļoti uztraucis. Bet kad tie zeļļi Tev, ak, Kungs un Meistar, sāka pilnīgi uzbrukt, tad es savas taisnīgās dusmas vairs nevarēju apspiest un man vajadzēja pielietot savas mājas tiesības! Bet neuztraucis par to, ja šie zeļļi celtu sūdzību, tad es aizstāvēšu savas tiesības un pavisam gudri pratišu Tevi attaisnot.

2] Ahaba saka: “Draugs, tu katrā ziņā vari piesargāties; jo šiem vecajiem neliešiem nekas nebūs darāms steidzamāk, kā visu šo gadījumu ar sliktākajām pasaules krāsām divkārtīgi darīt zināmu Jeruzalemē! Pirmkārt, par viņiem ļoti neizdevīgo šī dievišķā Meistara darbību, visas Jesairas totālu atkrišanu no jūdiem, manu izturēšanos, un, beidzot, Erodam, ka viņš te pazaudēja visus savus padotos, tā, ka viņi ir sev nopirkuši Romas pilsoņu tiesības! Tas Jeruzalemē uzreiz pamodinās visus ļaunos garus un pēc tam šeit varētu notikt dažas ļaunas lietas! Tādēļ uzmanies un vispirms nodrošini sev ķeizarisku aizstāvību, citādi šie ļaunie gari tev sagādās lielas nepatīkšanas.”

3] Es saku: “Ahaba, lai tas paliek; ka Barama namam nekas nenotiks, par to es tev galvoju; bet, ka vecie necilvēki darīs to, ko tu teici, tā ir patiesība. Bet ne Baramam, ne tev no tā nav jābaidās. Bet nu ejam pusdienās, Es tur gribu arī uzklaut Mariju un Jāzepa dēlus!”

4] Barams, pārsteigts par vārdu Jāzeps, saka: “Ko, Mana meistara Nācuretē, kuram es esmu tik daudz pateicības parādā?! Viņš toreiz, kad es pie viņa biju māceklis, bija vēl jauns vīrs un jau savas mākslas meistars. Cik pacietīgs un mīlestības pilns viņš man rādīja visas savas mākslas priekšrocības un kā viņš man tad drīz man sagādāja labākos darbus un bez atlīdzības atbalstīja ar padomu un darbu, to es patiesi viņam mūžam nekad neaizmirsīšu!”

5] Es saku: “Nu, Marija ir viņa otrā sieva, kura viņam no tempļa kļuva par sievu; bet abi vīri, kas ir kopā ar viņu, ir Jāzepa dēli no pirmās sievas un nu turpina viņa mākslu. Bet Es pēc miesas esmu Marijas dēls, un mans vārds ir Jēzus!”

6] Barams saka: Ak, cik es nu esmu laimīgs, ka manam namam notiek tāds gods un žēlastība! Bet nu tikai ātri ejam pie galda; lai brīnīšķā māte ar abiem Jāzepa dēliem pārāk ilgi uz mums negaida! Mēs nu ātri dodamies ēdamistabā, kurā mūs gaida arī Marija ar abiem Jāzepa dēliem.

7] Kad Marija Mani ieauga, viņa aiz prieka sāk raudāt; jo viņa nu jau divus mēnešus nebija Mani redzējusi, līdzīgi arī abi Mani brāļi, kuri Mani ļoti mīlēja. Kad mēs tā savstarpēji sirsnīgi sasveicinājāmies, mēs visi dodamies pie galda, noskaitām pateicības lūgšanu un baudām labo un bagātīgo mielastu, kurā ļoti priecīgs piedalījās arī Kisjons, kurš kopā ar sievu un meitām līdz šim Mani neatstāja un daudz sarunājās ar Mariju un abiem brāļiem.

8] Pēc mielasta, kad mēs sēdējām pie galda un spēcīgās tveices dēļ dzērām vīnu ar nedaudz ūdens, Ahaba lūdza, vai viņš drīkstot runāt, jo viņam esot mums jāatklāj svarīga lieta, un, proti, sevišķi par personīgo drošību, jo viņš nu tikai sarunas laikā atklāja, ka Es esmu tautā slavētais un pie farizejiem ļoti bēdīgi slavenais Jēzus no Nācuretē, par kuru visā zemē iet nedzirdēti liela slava. ES viņam teicu: “Runā, kas tev ir zināms!”

9] Ahaba runā: “Kungs un Meistar! Tu pamodināji no nāves mūsu priekšnieka Jairusa meitu — to labi zina viss apvidus —, līdzīgi arī kāda romiešu karavīru virsnieka meitu. Kas tikai mazākā mērā varētu šaubīties par to, ka pat visbriesmīgākais, nežēlīgākais tirāns par tādu brīnumdarbu nebūtu mūžam pateicīgs un brīnumdarim nedotu tronī vietu pie savas labās rokas, kā reiz faraons darīja Jāzepam par viņa pareģojumu!

10] Bet ko dara šis tempļa perējums, šie īstie sātana kalpi? Viņi par Jēzu izsūtīja ziņojumu, kuru arī man diemžēl vajadzēja parakstīt, kaut gan līdz šim es pats vēl nekad par Jēzu no Viņa mācības vēl neko nebiju dzirdējis, ne redzējis Viņa darbus. Pēc šī šausmīgā ziņojuma no tempļa, kā arī no Eroda un romiešu zemes pārvaldnieka tagad uz visām pusēm pēc Tevis ir izsūtīti nolīgti spiegi un slepkavas, lai Tevi nogalinātu.

11] Ziņojumā uz Jeruzalemi Tu esi apmelots kā ļauzu krāpnieks, pavedējs un musinātājs, kā apmelots, cik es zinu, vēl nekad nav ticis neviens cilvēks. Jairusa meitiņa pavisam neesot bijusi mirusi kad Tevi pasauca viņu izdziedināt vai atmodināt no nāves, bet gan viņa ir bijusi pavisam vesela un viņai vajadzēja tādi izlikties, lai Tevi pārbaudītu! Kad Tu nāci un viņai teici: talitha kumi, tad priekšnieks pilnīgi redzēja, ka Tu esot krāpnieks un Tev neesot nekādas sajēgas no patiesas dziedināšanas; jo ja Tu kā dziednieks kādam slimniekam varētu noteikt viņa slimību, tad Tev jau ar pirmo skatu vajadzēja novērtēt, ka Jairusa meitiņa ne tikai nebija mirusi, bet pie tam vēl bija pilnīgi vesela!

12] Romiešu virsnieks, man liekas, vārdā Kornēlijs, kura kalpu vai meitu Tu esot pamodinājis no nāves, gan ir pret to, bet ko viņš viens var pret milzumu neīstu liecinieku!

13] Miļotais dārgākais draugs, Meistar un Kungs! Es varētu Tev vēl daudz ko pavēstīt; bet es redzu, ka mans pilnīgi patiesais stāstījums ir Tevi saskumdinājis. Tā kā Tevis apmelošana ir tik velnišķi ļauna, tad par visu pārējo es gribu klusēt; pietiek, ka es tev pavēstīju vissvarīgāko. Labākais pie visas lietas ir tas, ka sātans ir dumjš un no patiesi gudra viegli tiek pārspēts, kas no Tavas puses, ar to, ka Tu esi tik ārkārtīgi gudrs, varētu būt jo vieglāk. Būs jau labi!

14] Es gan citādi esmu pavisam vienkāršs cilvēks, bet visus šos ļaunos cilvēkus es pavisam viegli tinu ap katru pirkstu! Un to es pavisam neturu par kādu grēku, sātanam, cik vien spēcīgi vienmēr iespējams likt pret kaut ko atsisties. Jo tā, kas spiež viņu uz kādu laiku no ļaunās cīņu vietas atkal pieticīgi atkāpties, un tā gudrs cilvēks, tā vietā, lai nepārtraukti cīnītos ar Sātanu, atkal iegūst laiku savam garam sagādāt cēlāku nodarbošanos.”

190. MARIJAS ZIŅOJUMS, KĀ VIŅA KOPĀ AR JĀZEPA DĒLIEM NO FARIZEJIEM TIKA PADZĪTA NO MĀJĀM. KUNGAM PAR PRIEKU BARAMA UN KISJONA MIERINOŠAIS PRIEKŠLIKUMS MARIJAI. KUNGS IET UZ KUĢI UN TUR ĻAUDĪM, KAS IR SAPULCĒJUŠIES, DOD MĀCĪBU PAR DEBESS VALSTĪBU. (MATEJA EV. 13:1–2)

1] Marija saka: “Mans Kungs un dēls! Tas, ko šis jaunais vīrs Tev nu pavēstīja, ir pilnīgi paties, un es kā Tevis dēļ pilnīgi padzīta no manas mājas, tieši tādēļ esmu nākusi pie Tevis, lai Tev to visu darītu zināmu. Bet kas tagad man kopā ar Taviem, protams, tikai laicīgi ņemot, brāļiem un māsām, ir jādara? Jo es labi zinu, ka uz Zemes Tev nav neviena radnieka, izņemot sirdī Tavi mācekļi.

2] Mūsu mazais īpašums ir atņemts; ļaunie farizeji to piesavinājās un mūsu namu kopā ar diezgan ievērojamo dārzu pārdeva kādam svešiniekam! Redzi, es un Tavi brāļi un māsas vairs neesam tik jauni, lai varētu strādāt smago algādžu darbu; un ja arī mēs to gribētu, tad šie ļaunie tempļa varenie visiem jūdiem ar lielu sodu piedraudējuši mums jebkad dot kādu darbu un tikpat maz kādas dāvanas! Kas mums nu jādara un no kā jādzīvo?!”

2] Barams un Kisjons vienlaicīgi saka: “Augsti cienītā māte, kuru Dievs ir pagodinājis ar tādu bezgalīgu žēlastību, ļaut šajā ļaunajā pasaulē dzemdēt visu Debesu visaugstāko dēlu, tikai neraizējies par to! Redzi, pirmkārt, valstiskā ziņā aplūkojot, mēs vairs neesam nekādi jūdi, bet gan ārēji grieķi, kaut gan sirdī pilnīgi jūdi pēc Mozus! Mēs abi — visa slava Kungam — esam bagāti; tādēļ kopā ar visiem taviem piederīgajiem dodies tikai pie mums, un tev nekam nav jātrūkst!”

4] Es saku: “Draugi, jūsu piedāvājums ir balzāms, liets Manā sirdī! Manai svētībai un manai žēlastībai mūžam jābūt jūsu daļai. Bet šimbrīžam Es došos uz mājām un redzēšu, ar kādām tiesībām ļaunie nelieši mātei, likumīgajai Jāzepa sievai, ir nolaupījuši mazo un grūti nopelnīto īpašumu.

5] Tad es pāris vārdus parunāšu arī ar Jairusu; jo viņa meitai vēlreiz jāsaslimst un viņš nāks pie

Manis. Un tad Es ar viņu runāšu. Bet tagad, tā kā te patiesi ir tik ļauni, un ļaunais elles dzimums mums itin visur ir izlicis lamatas, tad tūlīt ceļamies un dodamies pie jūras, kur mums nav uzstādītas nekādas lamatas!

6] Bet vispirms, un, proti, pie jūras, Es ļaudīm caur līdzībām gribu atklāt dažu labu lietu par debesu valstību, lai kādreiz neviens nevar aizbaidināties un teikt: “Kā man tam bija jātic un pie tā jāturas, ja es par to nekad neko nedzirdēju!” Ja nāk vecie nelieši, tad ļaudīm nav viņiem jāliedz pienākt, lai viņiem kādreiz jo mazāk jāvar aizbaidināties!

7] Bet tu, draugs Kisjon, ej un sagatavo savu lielo kuģi; jo tā mums būs vajadzīga!” Kisjons ar savējiem pieceļas un iet izpildīt Manu vēlēšanos.

8] Bet Barams, tā kā Es jau vairs nevaru un nespēju palikt viņa mājā, lūdzu Mani, lai viņš drīkstētu Mani pavadīt.

9] Un Es viņam saku: “Cik tālu un cik ilgi tu gribi! Jo neviena godīga un taisnīga vēlēšanās vēl nekad no Manis nav tikusi noraidīta un palikusi neuzklausīta!” Tad Barams nokārto savas mājas lietas, savai sievai un bērniem uzdod, kas viņiem pa to laiku darāms un kā viņiem jāizturas pret ļaunajiem vājajiem. Bet tad viņš ņem līdz nedaudz zelta un kopā ar mums visiem dodas ārā pie jūras, un ļoti daudz ļaužu kājām seko mums. (Mt. 13:1)

10] Netrūkst arī ļauno farizeju, tikai viņi ir pārgērībušies, lai ļaudis viņus nepazīst. Kad mēs nonākam pie jūras, ļaudis, aizvien saucot: “Slava Dāvida dēlam!” tik cieši spiežas pie krasta, ka Man ar Maniem piederīgajiem vairs nav vietas kur stāvēt, līdzīgi noteikti vēl mazāk visiem Maniem mācekļiem, tādēļ, ka viņu jau bija ļoti daudz.

11] Tādēļ Es Kisjonam teicu: “Liec no kuģa uz krastu nolaist kāpnes; mums vajag tikt kuģī, jo zeme mums kļūst par šauru!” “Kisjons lika ātri nolaist trepes, un mēs tūlīt iekāpām kuģī (Mt. 13:2). Bet, tā kā ļaudis redzēja Mani kāpjam kuģī, viņi domāja, ka Es tūlīt aizbraukšu, un skaļi sāka lūgt, lai Es vēlētos viņiem dot apsolīto mācību par Debesu Valstību.

191. LĪDZĪBA PAR DEBESU VALSTĪBU, PAR SĒJĒJU UN SĒKLU. MĀCEKĻU IEBILDUMI. LĪDZĪBAS IZSKAIDROJUMS. KAM TE IR, TAM TIKS DOTS, BET KAM NEKĀ NAV, TAM TIKS ATŅEMTS TAS, KAS VIŅAM IR. (MATEJA EV. 13:3–23)

1] Kad mēs visi bijām kuģī un trepes bija uzvilktas, tad Es ļaudīm teicu, ka viņiem jāizturas mierīgi un klusi un jānovietojas gar krastu. Un ļaudis apklusā un novietojās krastā, tikai vecie farizeji neapmetās krastā, bet gan stāvēja netālu no krasta viņu kuģa tuvumā; jo viņiem bija plāns Mani vairs neizlaist no acīm, un tādēļ viņi bija pavisam gatavi Mani vajāt arī pa jūru.

2] Bet Es apsēdos uz kuģa ļoti ērtā klāja un līdzībās sāku runāt uz ļaudīm, un, proti, līdzībās tādēļ, lai dumjie farizeji neko nespētu saprast, bet ļaudis, kuriem te bija modinātāks gars, jau saprata Mani, ko Es viņiem teicu.

3] Pirmām kārtām un, proti, vispirms Es Sevi salīdzināju ar kādu sējēju un teicu: “Klausieties un to labi saprotiet!

4] Redzi, sējējs izgāja sēt labu un veselīgu labību. (Mt. 13:3) Viņam sējot, cita sēkla nokrita uz ceļa; te nāca putni un to apēda. (Mt. 13:4) Cita nokrita uz akmeņiem, kur nebija daudz zemes, un tādēļ tā gan drīz uzdīga, jo virs tās nebija daudz un smagas zemes (Mt. 13:5) bet, kad uzlēca Saule ar tās starus, tā nekā saknes, un nokalta. (Mt. 13:6) Cita krita starp ērkšķiem un ērkšķi izauga spēcīgāki, nekā labība un to nomāca. (Mt. 13:7) Un beidzot, cita nokrita uz labas zemes un nesa augļus, cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus un cita trīsdesmitkārtīgus. (Mt. 13:8) Kam ir ausis, lai dzirdētu, tas lai dzird!” (Mt. 13:9)

5] Te Es bez pārtraukuma gribēju runāt turpināt, bet vairāki mācekļi paši nesaprata šīs līdzības. Tad viņi pienāca pie Manis un teica: “Kādēļ Tu uz viņiem nu pēkšņi runā līdzībās? (Mt. 13:10) Mēs, kas jau tik ilgi esam pie Tevis, tikko tās saprotam; kā tās sapratīs krastā stāvošie?! Vai Tu neredzi, ka viņi rausta plecus un dažī pat domā, ka vai nu Tu viņus izzobo, vai farizeju dēļ runā par pavisam vienalīdzīgām lietām, un to gan katrs zina, ka labību nav jāsej ne uz ceļa, ne uz akmens un tikpat maz starp ērkšķiem! Mēs jau saprotam, ko Tu ar to gribi teikt; bet tie krastā nopietni domā, ka tu viņus izzobo! Jeb vai Tu nopietni gribi viņus mācīt tādā veidā, ka viņiem nekas nav jāsaprot?”

6] Es mācekļiem saku: “Ko jūs te runājat un Mani traucējat?! Es zinu, kādēļ Es uz šiem cilvēkiem

runāju līdzības, kuras viņiem nav jāsaprot! Jums tas ir dots, ka jūs Dieva Valstības noslēpumus saprotat; bet viņiem tas nav dots (Mt. 13:11); jo tā lieta ir tā: kam te ir, kā jums, tam tiks dots, lai viņam tad ir visā pilnībā; bet kam te nav, tam arī tiks atņemts tas, kas viņam bija! (Mt. 13:12) Tādēļ Es kā Kungs ar viņiem runāju caur līdzībām; jo ar redzošām acīm viņi neredz, un ar dzirdīgām ausīm viņi nedzird; jo viņi to nesaprot! (Mt. 13:13).

7] Ko Es šeit darīju, un par ko viņi Mani tur? Viņi visi ir akli un kurli. Viņu līdzību jūs vakar redzējāt pie aklā un vienlaicīgi kurlā, kuru Es izdziedināju. Kāda viņam bija miesa, tādi viņi ir dvēselēs un Es tādēļ ar viņiem runāju līdzībās, ka pie viņiem jāpiepildās Jesajas pareģojumam, kas skan tā: “Ar ausīm jūs to dzirdēsiet, un tomēr nesapratīsiet, un ar redzošām acīm jūs to skatīsiet un pie tam tomēr neko neredzēsiet!” (Mt. 13:14)

8] Jo šo laužu sirds ir nocietināta un viņu ausis dzird slikti un viņu acis ir miega pilnas, ka viņi ar acīm neredz, ar ausīm nedzird un sirdi nesaprot un nevēlas atgriezties, lai Es viņiem tad patiesi palīdzētu (Mt. 13:15).

9] Bet svētīgas ir jūsu acis, kas to redz, un jūsu ausis, kas to dzird! (Mt. 13:16) Jo patiesi Es jums saku: Daudzi pravieši un taisnīgie ilgojās redzēt un dzirdēt to, ko jūs redzat un dzirdat un tomēr nav redzējuši un dzirdējuši! (Mt. 13:17).

10] Bet pirmīt Es jums teicu, ka jums ir ticis dots saprast Dieva Valstību; bet Es tomēr manu, ka pamatā jūsu saprāts nav daudz aizsteidzies priekšā tiem krastā. Tātad klausieties un sadzirdiet, ko Es te izsaku līdzībā par sējēju, kas ir saprotama tā: (Mt. 13:18)

11] Ja kāds vārds par Dieva Valstību, ko es te runāju, gan dzird, bet sirdi, kas no tīra pasaulīguma ir tik pat gludi nostaiģāta kā ceļš, to nesaprot, tad ļaunais pārāk drīz ierauga ne zemē kritušo, bet gan uz sirds nostaiģāto, pasaulīgi gludo ārējo virsmu brīvi guļošo vārdu, viegli paņem to, kas īstenībā ir sēts sirdi, bet tomēr pielipis pasaules gludajā ārējā virsmā; un redzi, tāds cilvēks līdzinās ceļam, uz kura krīta sēkla, t.i., Mans Vārds (Mt. 13:19) Un tur pie krasta stāv daudzi tāda veida!

12] Bet kur sēkla krīta uz akmenāja, ir: ja kāds cilvēks vārdu dzird un ar lielu prieku to uzņem (Mt. 13:20), bet kā tādām viņam sevī un virs sevis, līdzīgi akmenājam, ir par maz dzīvības valgmies, kas te ir sirds drosme, un arī sevī un virs sevis par maz zemes, kas līdzinās stiprai gribai un tādēļ arī līdzīgi akmenājam atkarīgs no laika, vai tas ir mitrs vai sauss, tātad ir nepastāvīgs. Ja pie kāda tāda veida cilvēka iesākas visādi spaidi un vajāšanas, viņš ir pilns niknuma un dusmu (Mt. 13:21) un tieši tādēļ līdzinās saules sakarsētam akmenājam, uz kura dabīgi Mans Vārds nevar dzīt saknes un beigās tam vajag pilnīgi nokalst.

13] Un skatieties, tur pie krasta stāv daudzi tādi akmeņi, kuri tagad Manis dēļ uz ļaunajiem farizejiem ir pilni dusmu, bet tā, ka viņi redz, ka pie Maniem un viņiem teiktajiem vārdiem no augšas tūlīt sāk parādīties visādi spaidi un vajāšanas, tad caur to viņi no vienas puses par daudz dusmojas un no otras puses par daudz baidās, Mans Vārds viņu sirdīs ir miris, jo viņi, neskatoties uz visām Manām zīmēm, kuras viņi redzēja, un visiem Maniem dzīvākiem pierādījumiem tomēr netic, ka Es esmu pietiekami varens viņus pasargāt no visādām nelaimēm un tātad līdzinās akmenim, uz kura krīta sēkla.

14] Bet kur sēkla krīta starp ērkšķiem, izsaka: “Ja kāds cilvēks dzird Vārdu un to arī pieņem, bet pasaules mānīgo ieguvumu un vēl mānīgāko darījumu dēļ viņš ir visādos pasaulīgos darījumos un to rūpēs. Tādas nenozīmīgas rūpes tad vairojas dienu no dienas, kā visas nezāles kupli sazeļ sirdi un tagad pārāk viegli un drīz nomāc Manis sēto Vārdu. (Mt. 13:22)

15] Un redzat, tur pie krasta atkal stāv daudzi, kuri līdzinās ērkšķiem, zem kuriem krīta sēkla.

16] Bet labā augsnē sētā sēkla izsaka: “Ja kāds cilvēks Manu Vārdu dzird, to savas sirds dziļumos uzņem, to vienmēr derīgi, pareizi un dzīvi saprot; tāds cilvēks tad līdzinās labai zemei, kurā sēkla krīt un pēc cilvēka gribas un spēka te nes cits simtkārtīgus, drīz sešdesmitkārtīgus un drīz trīsdesmitkārtīgus labu darbu augļus. (Mt. 13:23) Un te simtkārtīgus nes tas, kas Manā labā dara visu, un sešdesmitkārtīgus, kas Manā labā dara daudz, trīsdesmitkārtīgus, kas Man dara labu tiesu.

17] Bet tādējādi Manā Valstībā ir trejādas debesis: augšējās simtkārtīgiem augļiem, vidējās sešdesmitkārtīgiem un apakšējās — trīsdesmitkārtīgiem augļiem. Bet tie zem trīsdesmit netiek uzlūkoti, un kam te ir zem trīsdesmit, tam tiek ņemts prom un tiek dots klāt tam, kam te ir trīsdesmit, sešdesmit, simts. Un tāpat tiek atņemts tam, kam te nekā nav, un tiek dots klāt tam, kam te jau ir, lai tad viņam ir visā pilnībā!

18] Un redzat, tur pie krasta stāv daudzi, kuriem jau tagad ir atņemts un dots jums, kur jums jau

tāpat ir daudz un viņiem par maz vai nekas!

19] Ja te kādam ir tīrums, kas nes daudz augļu, tādēļ, ka tajā ir laba augsne, bet viņam ir arī tīrums, kas, neskatoties uz mēslojumu, paliek liess un tikko nes vairāk augļu, kā tajā tika iesēts, — jautājums: Ko īpašnieks darīs? Redzat, viņš neauglīgajam tīrumam trūcīgos augļus atņems un pieliks pie tiem augļiem, kurus ir nesis labais tīrums, un nākamā gadā sliktajā tīrumā neko vairs nesēs, bet gan visas sēklas tiks labajā tīrumā! Tas tad nesis visus augļus, bet neauglīgais tiks atstāts ērkšķiem, nezālēm un dadziem.

20] Redzat, tā dara gudrs mājas saimnieks; vai Tēvam Debesis varbūt jārikojas negudrāk, kā gudram cilvēkam uz šīs iznīcīgās Zemes?

21] Tādēļ izmetiet no savas sirds domas, ka Tēvs Debesis varētu būt netaisnīgs!

22] Tā jūs zināt, ka padoms attiecas tikai uz to, kuram ir kāda gudrība, un drīz novēršas no kāda balamutes, pie kuras drīz redz, ka tas ir tīrs balamute, — jautājums: vai dara nepareizi, ja balamutei ticību atņem un to dod īsti gudram, kuram jau tāpat no visām pusēm pārpilnām uzticas?

23] Jeb vai jūs varbūt darāt nepareizi, ka esat Mani mācekļi, sekojat Man un pametat templi, farizejus un visus rakstu mācītājus, un caur to viņiem atņemat pēdējo uzticības dzirkstelīti un to dodat Man, kur Man caur Maniem vārdiem un darbiem jau tāpat daudzi uzticas?! Es domāju, ka nu jums gan viss varētu būt skaidrs, ka tajā pavisam nepastāv kāds netaisnīgums, ja Es jums teicu, ka reiz tam, kam nekā nav, kā Es jums ar skaitļiem esmu norādījis, tiks atņemts arī tas, kas viņam ir.

24] Bet ko Es runāju, tas attiecas uz garu un ne matēriju, tā kā tā gan būtu netaisnība, ja tam, kam ir maz, nedaudzo mantu atņemtu un to dotu bagātajam, kuram noliktavas un pieliekamie jau tāpat ir pārpildīti. Tādēļ viss tas, ko Es jums runāju, attiecas tikai uz garu un nekad matēriju, kurai līdz tās kādreizējam iziršanas laikam nevar un nedrīkst dot nekādu tālāku likumu, kā stiprāko “vajag” likumu. Vai tagad jūs to aptverat?”

25] Visi saka: “Jā, Kungs un Meistar; jo Tava gudrība pārspēj visas mūsu, lai cik lielas un iedomāti gudras domas! Tādēļ mēs Tevi lūdzām, lai Tu tādā veidā vēlētos runāt tālāk!”

192. LĪDZĪBA PAR NEZĀLI STARP KVIEŠIEM. PAR SINEPJU GRAUDIŅU UN RAUGA MĪKLU. MĀCEKĻU NEIZPRATNE. AĦABAS LABĀ LIECĪBA NO JESAJA PAR MESIJU. NESAPRĀTĪGIE ĻAUDIS TIEK SŪTĪTI MĀJĀS. FARIZEJI VĒTRĀ UZ JŪRAS. (MATEJA EV. 13:24–35)

1] Un tagad es skaļi, lai arī krastā stāvošie var dzirdēt, saku: “Nu tad, kam te ir ausis, tas lai klausās, un kam ir acis — saprotams, sirdī, — tas lai redz! Es jums gribu dot kādu citu līdzību, par Dieva Valstību, klausieties!

2] Debesu Valstība ir arī līdzīga kādam cilvēkam, kas savā tīrumā sēja labu sēklu. (Mt. 13:24) Bet kad viņa kalpi gulēja, nāca zemkopja ienaidnieks un starp kviešiem iesēja ļaunu nezāli, kas tad uzdīga vienlaicīgi ar kviešiem. (Mt. 13:25) Bet kad labība auga un metās vārpas, tur parādījās ļauna nezāle. (Mt. 13:26)

3] Kad kalpi to manīja, viņi nāca pie mājas tēva un teica: “Kungs, vai tu uz sava lauka nesēji labu sēklu? No kurienes tad ir nezāles?!” (Mt. 13:27)

4] Bet mājas kungs runāja un sacīja: “To man ir darījis ienaidnieks!” Tad kalpi sacīja: “Kungs, ja tu gribi, mēs ejam un tās izravējam!?” (Mt. 13:28) Un kungs saka: “Lai tas paliek, ka, kad jūs ravējat nezāli, nesaminat un neizraujat līdzī labos kviešus!” (Mt. 13:29) Lai abi aug kopā līdz ražai! Un ražas laikā es gribu teikt pļāvējiem: “Nezāles vispirms savāciet kūlišos un tos aizgādāji no lauka tādā vietā, kur tās tiks sadedzinātas; bet tiros kviešus pēc tam sakrājiet manā šķūnī!” (Mt. 13:30) Redziet, tā ir laba Debesu Valstības līdzība! Bet uzklausiet Mani tālāk!

5] Debesu Valstība līdzinās sinepju graudiņam, ko kāds cilvēks ņēma un izsēja savā tīrumā. (Mt. 13:31) Šis grauds, kā labi zināms, ir viens no mazākajiem starp visām sēklām, bet kad tas aug, tas ir lielākais starp citiem dārza stādiem un beigās pilnīgs koks, tā, ka pat putni nāk un tā zaros taisa ligzdas.” (Mt. 13:32).

6] Te Mācekļi pārsteigti viens otru uzlūko un runā: “Ko tas nozīmē? Kas to var aptvert? Tagad Debesu valstība jau līdzinās pat kaņepju stādam!”

7] Es saku: “Nebrīnieties tāpēc, bet gan uzklausiet Mani tālāk! Es jums gribu dot citu līdzību par Debesu Valstību:

8] Debesu Valstība līdzinās arī raugam, ko kāda sieva ņēma un iejauca trīs mēros miltu, līdz visi

milti bija uzrūguši. (Mt. 13:33).

9] VISI Mācekļi kopā ar divpadsmit modinātiem apustuļiem atkal pārsteigti saskatījās un teica: “Kas to var aptvert un saprast? Jeb vai farizeju dēļ Viņš grib ļaudis izzobot? Tas ir tieši neaptverami, kādēļ Viņš tagad sācis pēkšņi runāt juceklīgās līdzībās!

10] Bet rakstos ļoti izglītotais Ahaba dzirdēja mācekļu sarunu un viņiem teica: “Ja Viņš ir Tas, kam es nu stingri ticu, ka Viņam noteikti tam jābūt, tad viņš tagad vienmēr var runāt līdzībās un bez līdzībām nerunā (Mt. 13:34), te uz Viņu varbūt gan varētu attiekties tas, ko reiz Jesaja pareģoja par gaidāmo Mesiju, ar to ko teica: “Es savu muti gribu atvērt līdzībās un gribu izteikt to, kas kopš pasaules sākuma visiem cilvēkiem bija apslēpts! (Mt. 13:35)

11] Redziet, tā kādreiz runāja lielais pravietis un tieši tāpat reiz dziedāja Dāvids savā 72. psalma 2. pantā, un tas līdzās daudz citam der attiecībā tieši uz Viņu un jūs varat vēl jautāt: “Kā, kas tas?” un tomēr jau diezgan ilgu laiku esat pie Viņa un ap Viņu?! Ja tas ir vajadzīgs, gan viņš mums šīs līdzības atklās un, ja tas nav vajadzīgs, — nu tad mēs visi varam ļoti dižoties, ka mēs nu paši redzam un dzirdam to, ko visi pirtēvi un pravieši labprāt būtu redzējuši un dzirdējuši!”

12] Pēc šīs Ahabas runas visi mācekļi apmierinās; bet, tā kā Ahabas runas laikā Es klusēju, ļaudis Man jautā, vai Es vēl runāšu tāda veida nesaprotamus niekus, jeb vai viņiem jāiet pie viņu darbiem, jo viņi šeit krastā kavējās labas mācības dēļ, bet ko neesot saņēmuši!

13] Bet Es teicu: “Dodieties mājup; jo jūsu dēļ Es Savu muti neesmu atvēris, labi zinādams, kādas jums ir nesaprātīgas sirdis. Tādēļ arī jūsu bērni reiz būs jūsu meistari un tiesneši!” Ar to visi ļaudis drīz attālinājās no krasta un katrs devās savās mājās.

14] Tikai farizeji, kad manīja, ka Kisjons sāk savu kuģi atraisīt, arī tūlīt iekāpa savā jau gatavībā esošajā kuģī un pirms mums iebrauca jūrā. Bet es slepenībā gribēju, lai viņi tiktu no spēcīga vēja satverti. Un redzi, varens vējš tūlīt sāk dzīt kuģi un laiku pa laikam viņi to pilnīgi pārklāj.

**193. KUNGS AR SAVĒJIEM VĒTRĀ UZ JŪRAS LIEK VĒTRAI APKLUST. AHABA MĀCEKĻUS
NORĀJ PAR VIŅU ŠAUBĀM. JŪDAS PIEZĪME UN AHABAS PAZEMĪGĀ LIECĪBA PAR MESIJU.
KUNGA MĀJIENS PAR AHABU.**

1] Bet mēs no Jesairas aizbraucām pavisam citā virzienā un vēlreiz vajadzēja notikt, ka jūras vidū arī mums vajadzēja tikt no vētras pārsteigtiem, pie tādiem apstākļiem visus mācekļus kopā ar visiem, kas bija uz kuģa, pārņēma lielas bailes, kā tas jau bija reiz iepriekš, un no bailēm un šausmām sāka kliegt, lai Es viņiem palīdzētu, citādi visiem vajadzētu iet bojā.

2] Un kā reiz iepriekš, Es pavēlēju vējam un jūrai, pēc tam vējš un jūra acumirkli aprima un visi ļaudis skaļi teica: “Kas viņš ir, ka viņam paklusa vējš un jūra?!”

3] Bet Ahaba, kas šim pieprasījumam nebija pievienojies, mācekļiem un vairākiem citiem saka: “Draugi, tas jau atkal bija viens īsti nesavlaicīga un dumja prasība un izbrīns! Jūs tomēr jau tik ilgi esat pie un ap Viņu, un vēl varat tieši tā brīnīties, it kā tā būtu pirmā zīme, kuru jūs esat redzējuši veicam! Es starp jums neesmu vēl ne pilnu dienu, un man tas viss ir tik saprotams, cik vien saprotams kādam cilvēkam vienmēr var būt! Ja Viņš ir Tas, proti, lielais apsolītais Mesija, kas pēc Dāvida nav ne vairāk, ne mazāk, kā Pats Jehova, darbodamies caur miesu un asinīm, tad viņam tak it kā būs viegli likt apklust vētrai jūrā, tādēļ, ka Viņam noteikti nebija sevišķi grūti radīt visu pasauli! Bet ja, neapstrīdami, tas tā ir un jūs viņu pazīstat, kā no jūsu sirdīm nāk tāda prasība un tāds izbrīns?!”

4] Caur šo Ahabas piezīmi nedaudz aizskarts, Jūda saka: “Draugs, vai tad tagad mums pavisam nav jābrīnās par to, ko Kungs dara mūsu acu priekšā, tādēļ, ka to un daudz ko citu esam no Viņa redzējuši?”

5] Ahaba saka: “Brāli, tā tas nav! Bet es tikai domāju tā: Visā mūsu sirds pazemībā mums gan jābrīnās, ka Viņš tā ko mums veic mūsu acu priekšā un Viņa mīlestība, gudrība un vara mūs, kā ne sevišķi vērtīgas radības, tur par cienīgiem mūsu acu un jutekļu priekšā veikt tādus darbus! Mazākais es sevi turu par necienīgu tam visniecīgākajam! Bet ja mēs zinām, kas Viņš ir un tad ja viņš, kas radījis debesis un zemi, veic kādu ārkārtēju darbu, brīnāmies tieši tā, it kā to būtu veicis kāds cilvēks, tad beigās mēs Viņu kā Kungu neturam par ko vairāk, kā par kādu parastu, tikai nedaudz ārkārtēju cilvēku! Un te es domāju, ka pēc vētras pēkšņās apmīšanas izbrīns, kāds no jums Kungam ir ticis apliecināts, ir nevietā!

6] Vai tad nebūtu smieklīgi tagad tāpat sākt brīnīties par Sauli, Mēnesi, par visām zvaigznēm, par Zemi un par visu brīnumaini iekārtoto un veidoto radību, kas tak tāpat ir Viņa darbi, kā šīs spēcīgās

vētras ārkārtējā apklusināšana?! Bet pēc manām domām, ja jau mēs gribam brīnīties, tad brīnāties vienīgi par to, ka Visuvarenais Dievs Jehova vēlējās tik neizsakāmi, tik bezgala zemu lejā nokāpt no Saviem mūžam neizmērojamiem augstumiem pie mums, mirstīgiem, ļoti vājiem cilvēkiem, kas būtu gandrīz neticami, ja tas jau kopš Ādama, Enoka un caur visiem praviešiem līdz nabaga Caharijam un viņa dēlu Jāni nebūtu ticis pareģots tā, kā tas tagad nu pilnīgi patiesi notiek.

7] Vienīgi kā lielākais brīnums man liekas tas, ka viss notiek tā, kā simtiem praviešu vienā balsī to ir pareģojuši! Tas, kas tagad notiek, nav nekas cits, kā pavisam dabīgas sekas tai pirmajai visbrīnumainajai parādībai uz šīs Zemes: iepriekš pareģotā Jehovas parādīšanās miesā un asinīs!”

8] Pat divpadsmit apustuļi Man saka: “Kungs, no kurienes tad viņam nāk tāda runa un tāda skaidra gudrība?”

9] Es saku: “Viņa miesa un asinis viņam to nedod, bet gan gars, kas viņā ir ļoti modināts, tā, ka viņam līdz pilnīgai gara atkal atdzimšanai tikai patiešām maz kas vairs trūkst! Bet tas jums patiesi nav nekāds sevišķs gods, ka viņš ir jūsu skolotājs, tā vietā, ka jums tam jābūt viņam; bet viņš ir jums daudz priekšā tādēļ, ka viņš ir ļoti izglītots rakstos, un Es viņu mīlu, tā kā es jūs mīlu; jo viņa sirdī ir daudz pazemības!”

194. CILVĒKU GARĪGĀ DZIMTENE, VIŅU IEKŠIENE KĀ DZĪVĪBAS SAKRĀŠANĀS VIETA. CEĻOJUMS UZ KISU PIE KISJONA. PAR TĒVU, DĒLU UN SVĒTO GARU. KUNGS SVĒTĪ KISJONU.

1] Mācekļi, kuri ir uz jūras, Man jautā: “Uz kurieni, ak, Kungs, mēs tagad dosimies?” Es saku: “Tiešā ceļā uz mājām!” Mācekļi saka: “Kungs, tur mums tieši neies vislabāk! Jo farizeji Tavas laicīgās miesas mātei ir visu atņēmuši un tā, pēc mūsu domām, ar mājām izskatās diezgan riskanti, kaut gan mēs labi zinām, ka Tu patiesībā viscaur esi mājās, tātad dzimtenē!”

2] Es saku: “Jums nu jau tomēr gara valodā būtu jābūt nedaudz pieredzējušākiem! Ja Es saku, ka tagad mēs taisnā ceļā dosimies mājās, vai tad es gribu uz Nācareti?! Ja Es runāju par atgriešanos mājās, tad es domāju un saprotu cilvēka iekšieni, kas ir dzīvības, spēka, varas un visas gudrības sakrāšanas vieta. Tātad uz turieni nu dodamies! Mums ir vajadzīgs iekšējais garīgs miers, un tā ir īstā dzimtene; tajā — ne Manis, bet gan jūsu dēļ — mēs atradīsim to, kas mums kā ārēji miesas un asins cilvēkiem vajadzīgs pirmām kārtām! Vai jūs to saprotat?”

3] Mācekļi saka: “Jā, Kungs, tagad mēs to saprotam!”

4] Es saku: “Bet laicīgi mēs nu atkal dodamies pie Kisjona! Viņa mājā mēs esam drošībā; jo tā ir brīva māja un tālab ņeizaram maksā lielas nodevas, un farizeji tiks turēti tālu. Bet pēc dažām dienām mēs no turienes gan dosimies uz laicīgo tēvzemi un tur mēģināsim iztaisnot to, kas tagad ir kļuvis pavisam liks!”

5] Kisjons saka: “Kungs, kaut Tu gribētu manās, bet pēc patiesības īstenības vienīgi Tavās mājas, pavadīt ne dažas dienas, bet mīļāk dažus mēnešus vai, mazākais, dažas nedēļas. Jo Nācaretē, ja Tu no debesīm neliec līt ugunij un sēram, Tu atradīsi maz vai nekādu uzņemšanu, sevišķi pie farizejiem un rakstu mācītājiem, kuri īstenībā arvien vairāk un vairāk sāk tīkot pēc Tavas dzīvības!”

6] Es saku: “Draugs, atbrīvojies no šīm rūpēm; jo pie Manis tikai par tik var tikt klāt un Man, ko nodarīt, cik to pielaiž Mans Tēvs, Kas ir manī — kā Es Viņā; bet kas viss tiks pielaiests par svētību visiem cilvēkiem un lai piepildītos raksti, to Es jau kopš mūžības zinu iepriekš! Un ja Es to iepriekš nebūtu zinājis, visi pravieši to nekad nebūtu spējuši pareģot; jo tas pats Gars, kas visā pilnībā mājā Manī un tagad tā runā uz tevi, runāja arī uz praviešiem tā, kā tu to lasīji rakstītu! Bet tā kā tas pats gars tagad ir te, tad viņam arī vajag piepildīt to, ko pats caur praviešiem pareģoja! Un tādēļ tu nerūpējies par to! Jo šis visuvarenais gars jau pats zinās sev palīdzēt!”

7] Kisjons Mani saprot, klusē, pēc tam trīs reizes sit sev pie krūtīm un pēc kāda laika saka: “Es gan neesmu cienīgs, ka Tu ienāc zem mana jumta, bet tomēr esi man nabaga grēciniekam žēlīgs un līdzcietīgs un par iepriecinājumu paliec pie manis vairākas dienas!”

8] Es saku: “Tādēļ esi pavisam mierīgs. Jo cik ilgi Es uz šīs Zemes darbošos Manam, tavam un visu to, kas ir ap Mani, labumam, Es pie tevis ņemšu mājvietu; tavai mājai jābūt Manai atpūtas vietai. Bet mana darba dēļ Es to bieži pametišu, bet garīgi Es to nekad neatstāšu!” (Pie tam Savu roku likdams uz Kisjona sirds.)

195. PATĪKAMS PĀRSTEIGUMS, IZKĀPJOT KRASTĀ KISJONA DZIMTAJĀ PILSĒTĀ. JAIRUTA UN JONAELA ATKALREDZĒŠANĀS PRIEKŠ. KUNGA UZDEVUMĀ KĀDA EŅĢEĻA BRĪNUMAINA PALĪDZĪBA.

1] Kad mēs viens ar otru to pārrunājam, mēs jau arī esam pie krasta un, proti, tieši pie Kisjona kuģu piestātnes, no kurienes caur viņa lielo un skaisto dārzu tūlīt nonācām pie Kisjona plašajām ēkām un dzīvojamā nama, kurā jau viss bija sagatavots mūsu uzņemšanai. Jo Kisjons jau Barama mājā slepenībā no Manis uzzināja, ka Es atkal atgriezīšos pie viņa, un tā ar kādas mazākas laivas palīdzību tūlīt sūtīja uz mājām sūtņus, kuriem bija noteikti uzdevumi.

2] Bet ko mēs tur vēl sastapām? — Jairutu, bagāto tirgotāju no Ziharas, kas apdzīvoja un kuram piederēja senā Jesaja pils, un Jonaelu, jau pazīstamo virspriesteri no tās pašas pilsētas; abi turp tika vesti caur eņģeli, kas bija pie Jairuta; jo viņiem ar Mani bija pārrunājamas ļoti svarīgas lietas. Un tā šis patiesi ļoti patīkamais pārsteigums bija isti debesu veida.

3] Kad viņi abi Mani ieraudzīja, iekšēja prieka caur un cauri pārņemti, viņi nevarēja pārdabūt ne vārda pār lūpām; dziļākā aizkustinājumā un priekā viņi savas drebošās rokas lika uz krūtīm un tā sveicināja Mani visā viņu sirds mīlestībā.

4] Bet Es viņiem teicu: “Mani mīlie draugi un brāļi! Pietaupiet jūsu lūpu pūles; jo jūsu siržu valodas viens vārds pie Manis skaitās vairāk, nekā tūkstotis, lai cik skaisti lūpām izrunāti, no kuriem sirds ļoti bieži neko daudz nezina!

5] Vispirms atpūties no jūsu tālā un nogurdinošā ceļojuma; tikai tad Es jums gribu darīt zināmu to, kas jums mājās jādara pret no samariešiem līdzās tev, mans mīlais Jonael, izvirzīto virspriesteri un nevērtīgā, aklā dienesta izpildītāju Garicimā. Bet kā teikts, pirmām kārtām jums ir vajadzīgs miers un atpūta, un tā šimbrīžam atpūšaties!

6] Bet tu, brāli Kisjon, atnes viņiem atspirdzinājumus un izmanto šo divu no Ziharas šurp atnākušo draugu kalpotāju; jo viņš nav noguris un tev labi un ātri pakalpos un tavu māju tā pārziņa, it kā viņš jau daudzus gadus būtu bijis pie tevis darbā kā tavs pirmais kalps. Tādēļ izmanto viņu pavisam bez raizēm un arī saviem nogurušajiem ļaudīm ļauj kādu laiku atpūsties; diena gan jau iet uz beigām, bet tas tavai mājsaimniecībai nekaitēs, ja nogurušie šodien pie miera iet ātrāk, kā parasti; jo šis kalpotājs labi aizvieto viņus visus.

7] Kisjons saka: “Kungs, ka Tev ir iespējamas visas lietas, par to es esmu uz visdzīvāko pārliecināts un man ir pilnīgi tādi pat uzskati un ticība, kā mūsu jaunajam farizejam Ahabam; bet kā šis vismaigākais, vairāk zēns nekā jauneklis, veiks visus lai cik daudzus darbus, un apkalpos mūs visus, kas skaitā te esam vairāki simti, Tas Kungs, — es gan par to ne mazākā mērā nešaubos — man ir kaut kas pārāk neizprotams!”

8] Es saku: “Draugs, tev mājās ir par maz piena, siera un sviesta; bet tavās kalnu ganībās ir lieli krājumi. Vispirms no kalnu ganībām liec šim zēnam atnest visu tavus krājumus; ir labāk, ja šie krājumi ir šeit, nekā augšā kalnos, kur šonakt klaiņos mežonīgu skitu bars, meklēdams kādu laupījumu.”

9] Kisjons saka: “Ak, tagad man jau uzaust gaisma! Šis zēns noteikti arī būs kāds no tiem, kas trīs mūs apkalpoja kalnu ganībās?” ES saku: “Nu jā, nejautā un neprāto ilgi, citādi būs par vēlu!”

10] Kisjons nu ātri pieiet pie jaunekļa un visā mīlestības draudzībā izsaka savu vēlēšanos. Jauneklis saka: “Mana Kunga un Dieva mīlais draugs, esi mierīgs, nedaudz acumirkļos viss būs labākā kārtībā, jo pie manis šeit un tur un visur ir viens un tas pats, un zem manu kāju spēka, kaut arī es esmu viens no vājākiem, tomēr vajag nodrebēt visai zemei!”

11] Par tādu runu Kisjons ir ārkārtīgi pārsteigts un tādu iespējamību pavisam nevar aptvert un no tīriem brīnumiem tikko pamana, ka pie pēdējiem vārdiem jauneklis atstāj istabu, lai izpildītu viņa uzdevumu.

12] Bet Kisjons vēl ne tuvu nebija beidzis brīnīties un tieši gribēja Man jautāt, kā tas būtu tomēr iespējams, te jau viņa priekšā pavisam padevīgi stāvēja jauneklis un smaidīdams viņam teica: “Tu vēl prāto, kā tas būtu iespējams, un redzi, es jau ar visu esmu kārtībā. Pat taviem rakstvežiem, tā kā viņiem šodien bija grūta muitas diena un pie visa sava krietnā čakluma nespēja savest kārtībā dienas un rēķinu grāmatas, es nu visā ātrumā viņiem palīdzēju, — tā, ka tagad viņi ir pilnīgi brīvi un bez darba!”

13]. Kisjons pavisam apmulsis viņam saka: “Bet mīlais, kā tas ir iespējams?! Tu jau tikko atstāji is-

tabu un nu jau esi izdarījis vairāk, nekā visi mani ļaudis pie visa viņu čakluma spēj vienā nedēļā?! Tas man tomēr ir nedaudz neticami! Tev būtu vajadzīgas tūkstotis rokas un zibens ātrums!”

14] Jauneklis saka: “Nu tad ej ārā un pār visu pārlicinies!”

**193. ENĢEĻA TĀLĀKIE KALPOŠANAS BRĪNUMI KISJONA NAMĀ. PAR VISAS ZEMES STĀDU
PASAULI RŪPĒJAS VIENS ENĢELIS. ENĢEĻA MĀJIENS PAR VIŅA SPĒKU, KAS IR TIKAI KUNGA
SPĒKS. ĀTRAIS SŪTNIS.**

1] Kisjons iet ēdiena kambarī un visus lielos piena, siera un sviesta krājumus atrod labākā kārtībā novietotus noteiktās vietās; iet šķūņos un atrod tos pilnus, jo ir ievesta arī uz lauka esošā nobriedusī labība. Pēc tam viņš iet lielajos liellopu, kā arī aitu un ēzeļu stallos un visus redz uz labāko apkoptus!

2] Tāpat viņš iet savā lielajā muitas namā, ieskatās grāmatās un visur atrod lielāko kārtību, aplūko kases, un tās visas ir pilnas; pēc tam viņš steidzas lielajā virtuvē un tur visu atrod labi pagatavotu un pareizā daudzumā un izvēlē un jautā pavāriem un pavārēm, kā tas tomēr varēja notikt. Bet viņi nezina viņam neko citu atbildēt, kā : “Virtuvē ienāca skaists jauneklis un teica: “Kārtojiet traukos ēdienus, jo tie visi ir uz labāko pagatavoti!” Pēc tam mēs ēdienus pārbaudījām un bija tā, kā jauneklis, kurš pēc tam mūs tūlīt atkal atstāja, bija teicis. Nogaršo pats ēdienus, un tu atradīsi, ka tā tas ir!”

3] Kisjons saka: “Manā namā jau ir noticis daudz brīnumaina; un es to nevarētu aptvert citādi, kā man vajadzēja sirdī skaļi teikt: “Pie Dieva visas lietas ir iespējamās! Bet tas tomēr ir kas visneaptveramākais! Vienā acumirkli paveikt kādu darbu, kas citādi prasītu veselu grūtu darba dienu, bet caur ar dievišķu garu pildīta cilvēka varenu roku, kā teikts, tas var tikt veikts vienā acumirkli, tas ir aptverami, bet, ka vienam no otra tālu stāvošos punktos vienā acumirkli no kādas cilvēciskas būtnes var tikt paveikti simts darbi, tā ir pavisam cita lieta un mirstīgam cilvēkam pie visa viņa izpratnes un prāta asuma pavisam nav aptverama, un pie tā es vēlreiz nevaru teikt neko citu, kā: Kungs, esi man nabaga grēciniekam žēlīgs un līdzcietīgs; jo es nekad neesmu cienīgs, ka Tu zem mana jumta ņem mājvietu!”

4] Es Kisjonam saku: “Beidz reiz tik ļoti brīnīties un liec saviem ļaudīm ienest ēdienus; jo mums visiem tie nu jau ir ļoti vajadzīgi.

5] Bet ja jau tas tevi tik ļoti pārsteidz, ko tad tu pēc tam vēlētos teikt uz to, ja Es tev uzticami daru zināmu, ka uz Zemes ir tikai viens tam nolūkam iecelts enģelis, kas ietekmē un rūpējas par visas zāles, visu krūmu un koku, katram pēc viņa sugas, attīstību un visdažādāko augļu ražošanu, līdzīgi rūpējas par visiem dzīvniekiem ūdenī, gaisā un uz Zemes?! Tas tev tāpat gan arī būs neaptverami, tomēr tā ir un notiek! Tādēļ nebrīnies tik ļoti, bet gan ej un liec saviem kalpotājiem nest ēdienu!”

6] Kisjons saka: “Tu mana vienīgā mīlestība un mana dzīvība, kā tad būtu, ja Tu vēlētos atļaut, ka pie ēdienu, kuru ir ļoti daudz, atgādāšanas vēlētos palīdzēt arī šis brīnišķais jauneklis, jo maniem kalpotājiem tas noteikti būtu darbs veselai stundai!”

7] Es saku: “Labi, tad izmanto viņu, bet tikai tev vajag atmest pārāk lielo brīnīšanos; jo tu zini, ka pie Dieva visas lietas ir viegli iespējamās!”

8] Ar šādu atbildi Kisjons ir pilnīgi apmierināts un lūdz jaunekli, viņu vienmēr mīlestības draudzīgi uzlūkojot, lai viņš uz jau sagatavotiem galdiem vēlētos palīdzēt no virtuves atgādāt ēdienus.

9] Enģelis: „Bet tikai nebrīnies tik ļoti, mans mīlais draugs! Tikai paskaties visapkārt uz galdiem! Tas jau notika, kad tu vēl tikai iedomājies visas godības Kungam izlūgties manu palīdzību. Bet kur tev ir vīns?”

10] Kisjons, galdus ātri pārskatot un pie sevis ļoti brīnīdamies, saka: “Patiesi, mēs gandrīz aizmiršām vīnu! Vai tu gribi būt tik labs un arī to man atgādāt no lielā pagraba?”

11] Jauneklis saka: “Skaties, viss jau atkal ir labākā kārtībā, pareizā daudzumā vīns ir uz galdiem līdzās ēdieniem.”

12] Kisjons pārļūko četrdesmit lielos galdus, kuri ir nolikti lielajā ēdamzālē un uz labāko apgādāti, un nekā netrūkst; krēsli un soli novietoti skaistākā kārtībā un uz visiem galdiem pareizā skaitā atrodas lampas, lai apgaismotu vakara krēslu un jau deg un mirdz ar tīru liesmu.

13] Kad Kisjons to visu aplūko, viņš aiz iekšēja pārsteiguma ir pavisam apmulsis un pēc kāda laika saka: “Ak Dievs, ak, Dievs, Tu mans Jēzus, Tu mana mūžīgā mīlestība! Ja tas tā turpināsies, tad vēl šodien visi mani nami izjuks un visi koki un akmeņi, no kuriem tie būvēti, no jauna kļūs dzīvi!” — Vērsdamies pie jaunekļa: “Tu mans cēlākais jaunais cilvēks vai enģeli, kas tu arī esi vai vari būt, izskaidro man

tomēr tikai nedaudz, kā tev tas ir iespējams!”

14] Jauneklis saka: “Tu gan esi ļoti ziņkārīgs; es tev saku: “Man nekas nav iespējams bez Tā, Kas pie tevis tagad dzīvo šajā pasaulē; vienīgi Viņš veic visas šīs lietas! Bet kā Viņam viss tas ir iespējams, par to tev jau vajag prasīt padomu Viņam; jo spēks manī tā rīkoties nav mans īpašums, bet gan Kunga, kas tavā mājā ņem mājvietu, īpašums. Tad ej un jautā Viņam!”

15] Kisjons saka: “Mīļais draugs, to es labi zinu; bet tikai veids, kā tas ir iespējams, tas ir tas, par ko es gribētu dabūt kādu mājienu. Tev tak tomēr vajag izdarīt kādu kustību!? Bet cik ātrai un noteiktai tai vajag būt! Jo zibens iepretī tai acīmredzami ir gliemeža pasts! Ak, es par to vairs nemaz nedrīkstu domāt! Ja tu tam visam būtu izlietojis vismaz simts acumirkļu laiku, tad tā lieta vēl būtu drīzāk aptverama; bet tā — visu to, un pie tam lielākā kārtībā, paveikt bez kāda manāma laika sprīža, tas ir tas, kas mani nu izceļ ārā no visas manas parastās domāšanas, tā, ka aiz tīras godbijības un izbrīna es nu tikko vairs uzdrošinos elpot!”

16] Es Kisjonam saku: “Nu Draugs, vai tu ar savu brīnīšanos vēl neesi galā? Es domāju, mums nu jāšēžas pie galda, vispirms jābauda vakara mielasts un pēc tam jāaprunājas par Dieva visvarenību un tās noteiktās mīlestības tālākiem punktiem!”

17] Kisjons saka: “Kungs, piedod man! Aiz tīriem brīnumiem es gandrīz aizmirsu, kādēļ uz galdiem stāv ēdieni un dzērieni; tādēļ es lūdzu Tevi un visus Tavējos, lai sēžaties pie galdiem! Bet kur ir aizgājusi Tava miesas māte Marija ar arī līdzī paņemtām Jāzēpa meitām, lai es viņas atvedu vakariņās?”

18] Es saku: “Jautā vispirms pēc tavas sievas un tavām meitām! Kur ir viņas, tur ir arī labā Marija ar Jāzēpa, kurā bija mans laicīgais audzītēvs, meitām. Viņām nu kopīgi ir daudz, ko darīt, lai viņas vēl šodien visu apskatītu, kam, protams, laiks būtu arī rīt, parīt un vēl ilgāk! Mūsu jaunais un ātrais kalpotājs viņas visas jau atvedīs un tādēļ esi pavisam bez rūpēm!”

**197. SVĒTĀ SABIEDRĪBA VAKARA MIELASTĀ UN TAD ZVAIGŽNOTĀ NAKTĪ ĀRĀ UZ ČŪSKU
PAKALNA, KUR KISJONS GRIB UZCELT SKOLU. MĀJIENS PAR STĀVOKLI UZ ZEMES. DZĪVĪBAS
PADOMI. JĒZUS KĀ ČŪSKU PAVĒLNIKES. LĪDZĪBAS PAR NEZĀLĒM IZSKAIDROJUMS.
(MATEJA EV. 13:37–42)**

1] Kamēr Es to vēl tikko biju izteicis, jauneklis kopā ar sievietēm jau arī bija te un mēs tūlīt sēdāmies pie galda un pavisam priecīgā garastāvoklī baudījām vakara mielastu. Bet pēc mielasta Es viņiem teicu: “Klausieties, tā kā šodien ir skaista zvaigžnota nakts, tad nedodamies tūlīt pie miera, bet gan apmetamies ārā zem brīvām debesīm uz zālāja; jo man šodien jums vēl ir dažs, kas sakāms un rādāms!”

2] Šis priekšlikums visiem bija pa prātam un mēs visi drīz piecēlāmies no galdiem un gājām ārā, un proti, uz kādu ap divdesmit metru augstu pakalnu, kas lielā dārza galā pavisam lēzeni pacēlās apmēram trīsdesmit metrus no jūras. Kisjons, protams, piezīmēja, ka šis pakalns gan sniedz ļoti skaistu skatu pār visu jūru, bet pie tam tomēr vienmēr ir nepatīkami, ka, jādāmā jūras tuvuma dēļ, tiek apdzīvots no daudzām čūskām, odzēm un zalkšiem. Viņš gan jau ir darījis visu iespējamo, šo mūdžu padziņšanas, bet tas vēl nekad nav izdevies!

3] Es saku: “Lai tas paliek! No šī brīža pakalnam nekad vairs nav jākalpo par mūdžu mājvietu; par to tu vari būt pilnīgi drošs!”

4] Kisjons saka: “Ja tā, par ko es arī nemaz nešaubos, tad, pirmkārt, es Tev no sirids pateicos par brīnumaino atbrīvošanu no šī ļaunuma, un, otrkārt uz šī pakalna Tev par piemiņu jātiek uzceltai īstai skolai, domātai Tavai tīrakai Mācībai lieliem un maziem, jauniem un veciem!”

5] Es saku: “Kāda tāda skola, ja tā paliek pie pamatu pamata, vienmēr arī priecāsies par Manu svētību. Bet diemžēl, kā pasaule samaitā visu, ar laiku tā nesaudzēs šo skolu, tāpat kā Manu tīrāko Mācību, un tā uz šīs pasaules nav nekas, kas te būtu kas paliekošs! Jo tagad visa pasaule ir ļaunumā un ir apgrāzīta no sātana! Bet nu ejam uz pakalna!” Es un Kisjons ejam pa priekšu un visi mācekļi un visi Kisjona kalpotāji seko mums pa pēdām.

6] Bet kad mēs nonākam pie pakalna, Kisjons pamana, ka viņam pa priekšu tieši uz pakalnu lien liela odze un drīz pēc tam viņš ierauga vēl vairākas, un viņš Man saka: “Kungs, vai es par maz esmu ticējis, ka šie mūdži vēl nav prom?”

7] Es saku: “Tas ir tādēļ tā, ka tev lielā pilnībā jāredz un jāiepazīst Dieva Dēla diženums! Un tā ievēro! Es tagad šiem dzīvniekiem pavēlēšu uz laiku laikiem atstāt šo vietu un cik ilgi šo dārzu un pakalnu

apdzīvos kāds tavs pēcnācējs, neviena šeit nelīdīs, un tu redzēsi, ka arī šim ārkārtīgi trulajām bestijām vajag paklausīt Manai balsij!”

8] Es te pavērsos pret kalnu un piedraudēju bestijām. Un tās kā bulta daudziem tūkstošiem izšāvās no viņu midzeņiem un aizbēga jūrā. Un tā kalns uz visiem laikiem tika iztīrīts no šiem mūdžiem, un turpmāk uz šī pakalna netika redzēts, ne lai cik mazs tārps.

9] Bet pēc tam pavisam labā garastāvoklī mēs gājām uz pakalna un, tā kā zāle jau bija diezgan rasaina, tad Kisjons tūlīt lika atnest daudzus paklājus un noklāt gandrīz visu pakalnu, pie kā viņam atkal veiksmīgi ātri pakalpoja jauneklīs. Pēc tam ļoti labā garastāvoklī apmetāmies uz tagad pavisam ar labiem paklājiem noklātā pakalna.

10] Bet Mani mācekļi, kas, neskatoties uz visu domāšanu un prātošanu, nevarēja tikt galā ar līdzību par nezālēm uz lauka, pakalnā pienāca pie Manis un lūdza Mani, lai Es vēlētos viņiem paskaidrot un tuvāk izskaidrot līdzību par sējēju, kas izsēja labu sēklu un pēc tam starp kviešiem savā tīrajā laukā atrada nezāles.

11] Bet Es viņiem teicu: “Vai jūs nedzirdējāt, ko Kisjons uz šī pakalna Man par piemiņu grib uzcelt, un ka Es viņam teicu, kā tādai iestādei no pasaules puses diemžēl klāsies. Redziet, tas attiecas uz labo lauku, kas tika apsēts ar tīrākiem kviešiem un pēc tam starp kviešiem tomēr uzdīga daudzas nezāles! Bet redziet, līdzība izsaka:

12] Es, vai kā te saka jūdi, Cilvēka Dēls, esmu tas, kas te tagad izsēj labo sēklu. (Mt. 13:37) Tīrums ir pasaule; labā sēkla ir Valstības bērni; bet nezāle ir ļaunumu bērni. (Mt. 13:38) Ienaidnieks, kas to sēj, ir velns; un pļauja ir pasaules gals, un pļāvēji ir eņģeļi. (Mt. 13:39) Bet tāpat kā nezāles izrauj no lauka, sasien tās kopā kūļos un tad sadedzina, tāpat arī notiks pasaules (pastara) galā. (Mt. 13:40)

13] Cilvēka Dēls izsūtīs Savus eņģeļus, un viņi no Viņa valstības salāsīs visas aprēcības un visus cilvēkus, kuri te dara netaisnību (Mt. 13:41)

un kuriem viņu brāļu postam nav ne acu, ne ausu un vēl mazāk sirds, un tos metīs degošā ceplī, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. (Mt. 13:42) Bet ļauno bērnus, — zem kā ir saprotama augstprātība, varaskāre, cietsirdība un vienaldzība pret Dieva Vārdu, skaudība, nenovīdība, meli, krāpšana, vārda laušana, netiklība un izvirtība, laulības pārkāpšana, nepatiesa liecība, ļauna apmelošana un viss, kas te ir pret tuvākā mīlestības bausli — degošais ceplis būs viņu pašu sirds!

14] Jo, kā taisnīgiem no viņu sirdīm visā lieliskumā uzriedēs viņu debesis, tā netaisnīgajiem no viņu sirdīm izaugs tas, kas viņiem tajās ir; ļauna sēkla nekad nenesīs labu augli!

15] Cieta sirds nedos nekādu maigu augli, un tāda, kas lauž vārdu, nekad nesakrās, un dusmas kļūs par uguni, kas nekad netiks izdzēsta! Tādēļ pirmām kārtām sargāties no visa tā un visā kļūstiet taisnīgi pēc mīlestības likuma!

198. LĪDZĪBAS PAR NEZĀLI PASKAIDROJUMA TURPINĀJUMS. ĻAUNĀKAIS IR SOLĪJUMS, KAS NETIEK TURĒTS. “ESIET MĪLESTĪBAS PILNI UN TAISNĪGI!” LĪDZĪBA PAR MANTU TĪRUMĀ. MĀCEKĻU IZPRATNE. (MT. 13:43–44)

1] (Kungs): “Ja jūs gribat kļūt par patiesiem Dieva bērniem, nekad nevienam neko nepasoliet, ko jūs tad nevarētu izpildīt — vai vēl ļaunāk — lai arī kāda iemesla dēļ negribat izpildīt; patiesi Es jums saku, tas ļaunākais ir apsoliņums un solījums, kas netiek izpildīts!

2] Jo kas te dusmojas, tas grēko sevī un pirmām kārtām kaitē pats sev; kas dzen netiklību, tas savu dvēseli aprok miesas tiesā un atkal kaitē pats sev; bet meli ir ļaunumu ļaunums!

3] Ja tu kādam esi apsoliņis kaut ko darīt, un drīz rodas apstākļi, ka tev nav iespējams apsolīto turēt, tad tūlīt bez kavēšanās ej pie tā, kuram tu ko esi apsoliņis, un ar labāko sirdi viņam uzrādi, kas tev ir atgadījies, lai tādā gadījumā gaidītājs īstā laikā var atrast citus ceļus un līdzekļus, kā izkļūt no kādām grūtībām.

4] Bet bēda katram, kas kādam kaut ko apsola, bet to neizpilda, kaut arī varētu to izpildīt; jo caur to viņš rada daudzpusīgu ļaunumu; jo gaidītājs tad nevar izpildīt savu pienākumu un tiem, kas uz viņu cerētu, arī ir sasaistītas rokas, un tā tāds neizpildīts apsoliņums var sagādāt lielākās nepatikšanas un bēdas tūkstošiem, un tā tad viens neturēts solījums ir vispretējākais tuvākā mīlestībai, un tā tad lielākais ļaunums.

5] Labāk ir cieta sirds, tādēļ, ka tāda nevienu neapmāna ar kādām cerībām, un ja zina, ka no ciet-

sirdīga nekas nav gaidāms, tad izvēlās meklēt citus līdzekļus kādas kārtības spēkā uzturēšanai. Bet ja kāds ko gaida, kas viņam tika apsolīts, tad viņš nemeklē citus ceļus un līdzekļus, un kad tad nāk laiks, kuru gaidītājs noteicis, lai savus darījumus novestu kārtībā, un solītājs tad viņu atstāj likteņa varā un iepriekš viņam nesaka, ka kāda iemesla dēļ, kuram, protams, jābūt pilnīgi patiesam, savu solījumu nevarēs turēt, te tāds solītājs līdzinās satanam, kurš arī kopš paša sākuma caur saviem praviešiem izteica spožākos solījumus, bet nekad nevienu nav izpildījis un caur to neskaitāmus ir iegrūdis lielākā postā!

6] Tādēļ visupirms sargieties no tādiem solījumiem un apsolījumiem, kurus jūs nevarat izpildīt un, kas būtu vēl sliktāk, kaut kāda iemesla dēļ negribat turēt; jo tā ir velnu priekšnieka daba.

7] Esiet mīlestības pilni un taisnīgi visās lietās; jo taisnīgie reiz staros viņu Tēva Valstībā kā saule gaišākā pusdienas laikā!

8] Bet kam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird! (Mt. 13:43) Jo Es gribu jums vēl dot pāris līdzības par Debesu Valstību:

9] Vēl Debesu Valstība līdzinās tīrumā apslēptai mantai, ko kāds cilvēks atrada un, tā kā dārgums bija liels un smags, un viņš to nevarēja aiznest uz mājām, tā, ka viņš vēl bija tālu no tās, tad viņš naktī to apraka tuvākā tīrumā un pēc tam priecādamies gāja uz mājām, mājās visu pārdeva un par katru cenu nopirka tīrumu (Mt. 13:44); jo dārgums tīrumā bija daudz tūkstotis reizes vērtīgāks par to, ko viņš samaksāja par tīrumu un tagad, tā kā tīrums bija viņa, viņš dārgumu droši varēja izcelt no tīruma, un neviens viņa īpašumu vairs nevarēja apstrīdēt. Savu dārgumu viņš nu mierīgi varēja nogādāt savā jaunajā mājā, kuru viņš nopirka kopā ar tīrumu. Un nu viņam ar sviedriem vaigā vairs nevajadzēja gādāt savu uzturu; jo viņš no sava dārguma tagad dzīvoja lielākā pārpilnībā — vai jūs saprotat šo līdzību?”

10] Mācekļi saka: “Jā, Kungs, šī līdzība ir skaidra; jo šis dārguma atradēji ir tie, kuri dzird Tavu Vārdu, un tīrums ir cilvēku vēl pasaulīgā sirds, kuru, sekojot Tavam Vārdam, viņam vispirms vajag nopirkt, lai Tavs Vārds sirdī kļūst par viņu pilnīgu īpašumu un tad ar to viņi sev un saviem brāļiem var sagādāt visu labu.

11] Es saku: “Jūs līdzību esat labi sapratuši, jo ar patiesu Debesu Valstību tā tas ir. — Bet nu uzklausi citu ainu!”

199. LĪDZĪBA PAR LIELO PĒRLI UN TĪKLU. AHABAS IZPRATNE PAR SAPUVUŠĀM ZIVĪM.

LABS NAMATĒVS IZMANTO VECO UN JAUNO. (MATEJA EV. 13:45–52)

1] (Kungs): “Debesu Valstība vēl reiz līdzinās tirgotājam, kas visās zemēs meklēja dārgas pērles. (Mt. 13:45) Un viņš atrada ļoti vērtīgu pērli, apjautājās par tās cenu, un, kad tā viņam kļuva zināma, tūlīt gāja mājup savā pilsētā, pārdeva visu, kas viņam bija un nopirka lielo pērli (Mt. 13:46), kura tāpat bija daudzus tūkstošus reižu vērtīgāka, nekā viņš par to samaksāja. — Vai jūs šo ainu saprotat?”

2] Mācekļi saka: “Jā, Kungs, arī to mēs saprotam; jo tādi pircēji esam mēs visi, tā, ka mēs Tevis dēļ visu atstājam; bet Tu mums esi lielā ļoti dārgā pērle.”

3] Es saku: “Arī šo līdzību jūs esat sapratuši pilnīgi pareizi; jo ar Debesu Valstību tā tas atkal ir. — Bet uzklausi vēl vienu ainu!

4] Vēlreiz debesu Valstība līdzinās tīklam, kas tika iemests jūrā, lai ar to nozvejotu visādu sugu zivis. (Mt. 13:47) Bet kad tīkls ir pilns, tas tiek no zvejniekiem vilkts krastā; tad zvejnieki apsēžas un labās zivis izceļ un liek kādā traukā, bet slimās un sapuvušās viņi aizmet prom! (Mt. 13:48)

5] Tāpat tas arī būs pasaules beigās; eņģeļi ies un ļaunos atšķirs no taisnīgiem (Mt. 13:49) un metīs viņus viņu pašu ļauno siržu degošā ceplī un tur būs liela vaimanāšana un zobu trīcēšana (Mt. 13:50), kas ir ļauno dvēseļu patiesā tumsa, kuras ar savu apdegušo pasaules prātu turpinās meklēt to, kas spētu apmierināt viņu ļauno mīlestību, bet nekur neko neatradīs! Un pēc kāda laika Es šo ainu pārdomājošiem mācekļiem jautāju: “Vai jūs arī šo ainu esat pilnīgi sapratuši?”

6] Viņi saka: “Jā, Kungs, arī šo ainu mēs esam pilnīgi sapratuši (Mt. 13: 51); tā līdzinās tai, kad Tu krastā Jesairā teici: Kam te ir, tam tiks dots, lai tam ir pilnībā; bet kam nav, tam tiks atņemts arī tas, kas viņam ir!”

7] Un Ahaba piemēta: “Zem sapuvušajām un slimajām zivīm es te galvenokārt saprotu arī farizejus un visus bezdarbīgos rakstu mācītājus, kuri arī vienmēr piedāvā pārdošanai viņu vecos krāmus un slavē visu dabu un tās auglību, bet nicina un vajā visu, ko piedāvā lai cik spoža tagadne! Tās tak tomēr varbūt arī būs sapuvušās un slimās zivis? Tas ir, kāds farizejs un rakstu mācītājs domās sevi tur par

labāku, nekā te ir citi cilvēki un no pa lielākai daļai noteikti par viņu labākiem brāļiem un māsām, par to vēl ņem upurus un nodokļus, bet pie tam ir tukša vai akmens cieta nejūtīga sirds?!

8] Tādēļ pēc Taviem, ak, Kungs, vārdiem, es ticu, ka sirdīs Debesu Valstībai apmācītiem gan pavisam vajag aizmest prom farizeju vecos, izkurtējušos, sapuvušos un slimos rakstu krāmus un Tavai Mācībai likt pavisam jaunus pamatus; jo Tava Mācība ir gudra un patiesa un tā tad pretēja farizeju mācībai!

9] Es gan zinu, ka Mozus un visi citi pravieši pareģoja pēc Tava Gara; bet kā tie tagad ir sagrozīti! Un tā, ka tagad Tu Pats esi te, lai mums darītu zināmu Tavu svēto gribu, kam tad mums vēl sapuvušais un slimais Mozus, kā līdzīgi arī visi pravieši?!

10] Kas no tevis, ak, Kungs, sirdī patiesi ir mācīti Debesu Valstībai, tiem vairs nav vajadzīgs nekāds Mozus un nekādi pravieši!”

11] Es saku: “Te tu gan runāji pavisam pareizi un labi, izņemot nedaudz, un tas pastāv tajā, ka patiesam rakstu mācītājam, t.i., kas mācīts Debesu Valstībai, tomēr vajag līdzināties gudram nama kungam, kas no saviem mājas dārgumiem un krājumiem saviem viesiem nes priekšā un piedāvā nobaudīšanai veco un jauno. (Mt. 13:52) Jeb vai, ja mucās ir iepildīts jauns vīns, veco, labo vīnu tādēļ vajag izliet? Jeb vai vecos graudus aizmest, ja šķūnī ir ievesti jauni?! Tādēļ kādam Debesu Valstībai patiesam rakstu mācītājam senos rakstus vajag zināt tāpat, kā šo Manu jauno Vārdu un pēc tā rīkoties!”

12] Ahaba saka: „Bet tomēr tikai Mozu un praviešus, izņemot kādu daļu dažkārt ļoti sagrozītus valsts likumus, dievkalpojumu tukšākos rīkojumus, kas nu nekam vairs nevar būt labi, pie kam mums no valsts puses jau tāpat vajag pakļauties romiešu likumiem!?”

13] Es saku: “Tas pats par sevi saprotams. Kas patiesas tuvākā mīlestības dēļ no vecajiem likumiem atmetams, to tu jau atradīsi uzrakstītu; bet šeit ir abi Mani draugi no Ziharas, viņi ir liecinieki Manam plašajam Kalna sprediķim, kurā visas šīs lietas nāk priekšā.” Ar to Ahaba ir pilnīgi mierā.

200. NO SAMARIEŠIEM PADZĪTĀ VIRSPRIESTERA JONAELA VĒRĀ LIEKAMS CIEŠANU UN PĀRDZĪVOJUMU VĒSTĪJUMS. “KUNGA CEĻI IR NEIZDIBINĀMI.” KUNGA NEIZPROTAMĀIS PIEĻĀVUMS. KĀDS ŠKIETAMI TAISNĪGS LŪGUMS.

1] Bet Es pasaucu abus zihariešus, ka viņiem Man nu jādara zināmu, kāda mērķa dēļ viņi ir šeit atnākuši. Un Jonaels runā un saka: “Tu, Kungs, gan jau iepriekš skāri īsto iemeslu, un tā tas arī ir! Tas ir tikko ticams, ka cilvēki, kuriem visu acu priekšā kopā ar mums, tak ir Tavas dievišķās varas paliekoši lielās zīmes, varētu būt tik ļoti ļauni! Viņi iepazīna patiesību un tieši tāpēc to vajā, tādēļ, ka, viņiem to vajag atzīt kā patiesību! Viņi mani padzina; ja brālis Jairuts mani kopā ar manu ģimeni nebūtu pieņēmis savā namā, tad es būtu bez pajumtes!

2] Kungs, cik ļoti un cik bieži es garā esmu Tevi lūdzis, lai Tu nāktu un man palīdzētu pret ienaidniekiem; bet tas bija veltīgi. Tu tomēr nenāci mums palīdzēt mūsu lielajā postā!

3] Tas gan ir pareizi, ka Tu savā vietā mums atstāji redzamus eņģeļus, lai viņi mums kalpo. Bet arī viņi negrib vienmēr darboties un arī ne tā, kā es to atrodu par vajadzīgu; jo viņi saka, ka bez Tavas gribas viņi neko nevar darīt, jo tikai Tava griba ir viss viņu spēks un vara! Tas viss gan ir pilnīgi pareizi; bet kad apvainotie vecie nocietinātie samarieši no valsts padzen simtiem Tavu piekritēju, tā, ka viņiem aizsardzību vajag meklēt pie pagāniem, kas nevar notikt citādi, kā, ja padzītie paši kļūst pagāni, — tad tomēr būtu pareizi, ka Tavi eņģeļi iejauktos un darītu galu šādai ļaunai darbībai, tā vietā, ka viņi kopā ar mums uz visu notiekošo pavisam bēdīgi noskatās un beigās izsaucās un saka: “Dieva lēmums tomēr vienmēr ir neizpētāms un Viņa ceļi neizdibināmi.”

4] Bet kas ar to ir līdzēts?! Tava Vārda dēļ simtiem kļūst pagāni, simtiem tiek sisti nūjām un pērti un atklātās vietās izsmieti!

5] Joramam uz kādu laiku vajadzēja aiziet no Ziharas un māja, kuru cēla Jēkabs, pa to laiku ir aizslēgta un tukša! Un tagad Jorams ar savu sievu atrodas brāļa Jairuta namā, tāpat kā daudzas citas cieniņamas ģimenes, kuras Tevis dēļ Ziharā vairs netiek paciestas!

6] Bet Tavi eņģeļi, kuri ir pie mums, pret to visu arī nespēra ne soli! Kungs, Kungs, Tava svētākā vārda dēļ! Kam tas tomēr jābūt labi?!

7] Vai tad uz šīs zemes sātanam vajag būt piešķirtai visai varai pār Tevi?! Jo vai elle nopietnībā ir varenāka, nekā visas Tavas Debesis? Kungs, ja tas tā tupinās, tad cilvēki beigās būs spiesti sātanam celt tempļus un upura altārus un Tavējos nojaukt. Ļoti bēdīga lieta jau šajā laikā!

8] Kas cits nu ir dievkalpojums Garicimā, jā, pat Jeruzalemes templī, kā tīrākā kalpošana sātānam?! No Tavas mutes, kur Tu esi pats Kungs, es zinu, kā Dievs, kas ķermeniski Tevī mājo visā pilnībā, grib būt godāts un slavēts. Bet turpretī aplūko nu kalpošanu Garicimā, un Tev ir vispatiesākā un īstākā kalpošana sātānam; jo tur pilnākā nopietnībā, ko nevar noliegt pat Tavi svētie eņģeļi, pilnā mērā sātānam tiek kvēpināts vīraks!

9] Tā tas ir un uzticami un patiesi ir un notiek, un Tev, ak, Kungs, tas nevar būt nezināms, ka tas tā ir un notiek, un tomēr Tu pielaid, ka tas tā ir un notiek! Kungs, kā mums tas jāpieņem un kā jāsaprot Tavs svētais Vārds?

10] Arī krietnajam, ar visiem saviem mājiniekiem Tev tik ļoti padevīgajam brālim Jairutam tagad no dienas uz dienu jau tiek draudēts un viņš tiek uzaicināts drīzā laikā sevi izsludināt par dogmatisku samarieti, pretējā gadījumā viņam tiks atņemts viss viņa īpašums!

11] Daudzi, kuri jau akmens cieti turējās pie Tavas mācības, ikdienišķo draudu satriekti zem priekšā rakstītiem Tava Vārda nolādējumiem ir atgriezušies atkal pie tīrākās kalpošanas sātānam!

12] Redzi, Kungs, notiek tādas lietas, kuru priekšā Tavi eņģeļi vienmēr aizklāj viņu sejas; bet kam tāda tukša līdzietības izrādīšana?

13] Kungs, Tu skati manā sirdī, kas ir pilnīgi padevīga Tev, un tā es arī bez kautrēšanās runāju ar Tevi un saku: “Te tukša un skumīga noskatīšanās ir tikpat nesavlaicīga, kā viēģes nokrišana trešajā dienā pēc ziedēšanas! Te nozīmē cīnīties un to ar visu spēku un varu, citādi sātans iegūst augsni un saknes!

14] Un ja Tavi mācekļi jau tagad neko vairs nespēj pret viņu, ko viņi spēs pēc tam, kad viņš saņiegs pilnīgu spēku, kas viņam tieši nevarētu būt pārāk grūti, ja viņam vienmēr tikpat maz pretosies, kā tas bēdīgi bija līdz šim, kur pat Tavi eņģeļi neko neiedrošinās pret viņu uzsākt?!

15] Tāpēc Tava svētākā Vārda dēļ un visu to dēļ, kuri vēl vienmēr, līdzīgi mums abiem, turas pie Tava Vārda, lūdzu Tevi, stāvi mums klāt un atbrīvo no sātana cilpas!

16] Tu tak Pats uz kalna mūs mācīji lūgt, un redzi, mēs vienmēr tā lūdzam, un tā vietā, lai kļūtu labāk, dienu no dienas kļūst ļaunāk!

17] Mēs gribam Tev visu nest par upuri un Tev par prieku dzīvot tik trūcīgi, cik tikai vienmēr iespējams; bet cik ilgi mēs dzīvojam uz Zemes, mums uz Zemes tomēr vajag būt kādai vietai, kuru Tev vajag mums atvēlēt; jo starp tīriem vilkiem, hiēnām un lāčiem, ja pats negrib kļūt līdzīgs bestija, nevar ne dzīvot, un vēl mazāk Tev, ak, Kungs, sekot!

18] Mēs šajā pasaulē sev neprasām mierīgu paradīzi, bet tomēr mazākais, ka mums nevajag dzīvot starp velniem pilnīgā ellē; tādēļ Tu, ak, Kungs, ņem mūs savā aizsardzībā!”

201. KUNGA MĀJIENS PAR PIEĻĀVUMU DUBULTO NOLŪKU, — SĀTĀNAM UN TICĪGAJIEM PAR PĀRBAUDĪJUMU. MISIJAS UN IZTURĒŠANĀS PADOMI. PATIESĪBA, MĪLESTĪBAS ZOBENS. “MANA VALSTĪBA NAV NO ŠĪS PASAULES.” “NEBAIDIETIES NO CILVĒKIEM, BET GAN TIKAI NO DIEVA!” KĀ JĀCĪNĀS PATIESAM VARONIM.

1] Es saku: “Draugi, es labi zināju, ka visā drīzumā tā notiks, lai sātans nobeidz savu darbu; bet tie, kuri aizbēga pie pagāniem, arī šeit Galilejā būtu atraduši savu pajumti, un tie, kuri, lai nezaudētu savu laicīgo mantu, nolādēja Manu Vārdu, būtu darījuši labāk, ja būtu atbrīvojušies no visas pasaules mantas, nekā, Manu Vārdu nolādot, saglabāja savu mantu, pie kuras pielipusi mūžīga nāve. Jo katram cilvēkam tak tomēr reiz vajag visu atstāt.

2] Kuram ir daudz, cik grūti tam būs no tā reiz šķirties, un cik viegli no pasaules būs šķirties tam, kuram no tās indīgā klēpja nepiederēja nekāda manta un pie tam vēl Mana Vārda dēļ visur izcieta vajāšanas! Tāds nicina pasauli un viņam noteikti nebūs sāpīgi, kad viņš ar skaidrāko skatu Debesu Valstībā reiz atstās šo mēri pilno pasauli.

3] Redzi, kā zelts tā īsti tikai ugunī sevi parāda un tikai tad sasniedz savu augsto vērtību, tāpat tam vajag būt arī pie jums visiem, kas jūs patiesi gribat kļūt Mani mācekļi un sekotāji; jo Mana Valstība, kuras dēļ mēs tagad visi strādājam, nav no šīs pasaules, bet gan no tās lielās, kura kā mūžam neiznikstoša seko šai laicīgi materiālajai pārbaudījumu dzīvei!

4] Un tādēļ arī Es jums šai pasaulei nedodu nekādu mieru, bet gan zobenu; jo caur cīņu ar pasauli un ar visu, ko tā jums piedāvā, jums vajag sev izcīnīt dzīvības mūžīgu brīvību.

5] Jo Mana Valstība pieļauj varu un kas to pie sevis nevelk ar varu, tie to neiekaros.

6] Tas, protams, ir ļoti viegli, kādā mierīgā vietā un savai laicīgai dzīvei uz labāko apgādātam, būt par Manu mācekli avīm mācīt tikumu un tās dzirdēt ar tīru ūdeni; patiesi, tam daudz nav vajadzīgs! Bet pavisam kas cits ir pieradināt lauvas, tīgerus un panteras un tos pārvērst par derīgiem dzīvniekiem. Bet tam arī vajadzīgs vairāk gudrības, drosmes, spēka un izturības, kā padarīt rāmas avis!

7] Tādēļ jums šo parādību Ziharā arī vajag tā aplūkot un pieņemt, kāda tā ir, un jums vajag uzņemties dabīgu cīņu ar to, kurā Es jau jūs vienmēr atbalstīšu; bet ja jūs par cilvēku aklumu un ļaunumu vienmēr pār mēru dusmojaties un niknojaties un pār tādiem neliešiem nesauciet neko citu, kā iznīcināšanu uguni no debesīm, tad jums, protams, nevar klāties citādi, kā jums ir klājies!

8] Tādos gadījumos arī Mani eņģeļi jums nevar un nedrīkst pakalpot, tādēļ, ka tāds pakalpojums būtu tieši pretējs Manai mūžīgai kārtībai.

9] Bet ja jūs gribat būt uzvaroši cīnītāji Manai Valstībai, tad no tīras patiesības dariniet asu zobenu; bet lai tas ir izgatavots no tīrākās, nesavtīgākās mīlestības! Ar tādu zobenu tad drosmīgi cīnieties un nebaidieties no tiem, kuri ārkārtējākā gadījumā gan nonāvē jūsu miesu, bet tad tālāk neko vairs nevar nodarīt!

10] Bet ja jau jums ir bailes, tad baidieties Tā, kas ir patiess Kungs par dzīvību un nāvi un cilvēka dvēseli var atraidīt vai pieņemt.

11] Kas taisnīgā cīņā Manis dēļ zaudē laicīgo dzīvību, tas to pilnā mērā atkal atgūst Manā Valstībā; bet kas savu laicīgo dzīvību cīņā par Mani tiecas saglabāt, tas ir glēvulis, un viņa daļa nebūs mūžīgās dzīvības uzvaras vainags. Kāds ir viņa nopelns, ja viņš cīnās ar odiem un nosit mušas? Es jums saku: "Tāds varonis nav uzčurāšanas vērts!"

12] Ak, pavisam kas cits ir ar asu zobenu rokās labi apbruņotam doties lauvu un tīgeru barā! Ja viņš baru ir nokāvis un atgriežas mājās kā uzvarētājs, tad viņam tiks celti goda vārti un viņam netiks atrauta liela alga par viņa varoņdarbu!

13] Tātad ejiet atkal mājās un cīnieties tādā veidā, kā Es jums nu esmu rādījis, un jum netrūks patiesas uzvaras!

14] Es gan vislabāk zinu, cik ļauni sātans apstrādā šo zemi, un Man būtu pietiekami spēka, viņu pilnīgi iznīcināt; bet Mana lielā mīlestība un pacietība tā ko nekad nepielaiž.

15] Jo kas savu ienaidnieku iedomājas uzvarēt tikai caur to, ka viņš viņu iznīcina, tas ir glēvs cīnītājs! Jo ne viņa drosmē, bet gan tikai viņa lielās bailes nonāvējot no kakla dabūja nost viņa ienaidnieku, no kura viņš baidījās.

16] Kas grib būt patiess varonis, tas ienaidnieku nedrīkst pazudināt, bet gan viņam vajag pielietot visas pūles, lai ienaidnieku uzvarētu ar visu gudrību, pacietību, mīlestību sirdī; tikai tad viņš var lepoties, ka pār savu ienaidnieku izcīnījis patiesu uzvaru un uzvarētais ienaidnieks pats kļuvis viņa lielākā alga.

202. TĀLĀKI MISIJAS UN IZTURĒŠANĀS PADOMI ZIHARIEŠIEM. "VISPIRMS MĀCIET CAUR LABIEM DARBIEM UN TAD CAUR VIENKĀRŠIEM VĀRDIEM!" PATIESI BRĪVA BAZNĪCA. "JŪS VISI ESAT VIENLĪDZĪGI BRĀĻI UN MĀSAS. PATIESS SABATS. PATIESS DIEVA NAMS UN PATIESS DIEVKALPOJUMS.

1] (**Kungs**): Ja jūs abi to esat aptvēruši, tad kopā ar saviem eņģeļiem drīz atkal atgriezieties atpakaļ Ziharā un tur rīkojieties pēc maniem vārdiem, tad visas kļūmīgās lietas tur drīz būs pavisam citādas.

2] Bet jums tur nevajag uzstāties kā sadusmotiem tiesnešiem, bet gan kā patiesi gudriem aklo, kurlo un mēmo skolotājiem, tad viņi jau ļausies no jums vadīties.

3] Kurš gan saprātīgā kārtā var dusmoties uz kādu aklo, ja tas viņam uzminis uz kājas? Ja tev ir acis redzēt, vai tā nav tava vaina, ja aklais tev uzkāpis uz kājas?! Noņem savu kāju no tās vietas, uz kuras stājas aklais, tad tu netiksi samīts!

4] Bet ja tu ieraugi, ka aklais stāv bezdibeņa malā, tad piesteidzies, satver viņu un nogādā viņu drošībā un tad ved viņu pie gaismas, kas dziedina katru dvēseles aklumu, un viņš tev kļūs labākais, pateicīgākais draugs un brālis.

5] Bet ja jūs cilvēkus mācat Manā vārdā, tad vienmēr dariet, kā Es daru, vispirms caur labiem darbiem un tikai tad ar vienkāršiem un patiesiem vārdiem, un caur to jūs drīz varēsiet skaitīt daudzus patiesus mācekļus.

6] Bet ja jūs paši gandrīz pāri zvaigznēm sevi ietērpjat augsti dziļākos noslēpumos un cilvēkiem gribiet likt saprast, ka jūs no Dieva esat aicināti viņus tiesāt, svētīt vai nolādēt un bez tam vēl dusmojaties, ka Mani eņģeļi pie tādām lietām negrib jūs atbalstīt, tad jums vajag būt skaidram, ka tā rīkoties pavisam nav Mana griba, kas jums ir atklāta, bet, ka jūs paši sev esat radījuši kādu kārtību un tās vecās Mozus baznīcas vietā gribat uzcelt kādu jaunu labi iežogotu baznīcu, kuras priekšā jūsu avīm būtu jāloka ceļi jau no tālienes!

7] Redziet, tā tas bija ar mozisko baznīcu, un, tā kā tā bija iežogota, tā nenesa nekādus, vai tikai nedaudzus un pa lielākai daļai nikuļojošus augļus!

8] Tagad Es jums dodu pilnīgi brīvāko baznīcu, kurai nav vajadzīgs nekāds cits iežogojums, kā pie katra cilvēka viņa paša sirds, kurā mājō gars un patiesība, vienīgi kurā Dievs grib būt pazīts un pielūgts no patiesiem pielūdzējiem!

9] Jūs kā tie, kuriem Es vispirms esmu devis Manu garu, tādēļ sevi nav jāiedomājas ne par matu labākus, kā te ir katrs cits cilvēks un no Manas veltes jums nav jāiemanto kaut kādu noteiktu amatu, līdzīgi, kā to dara pagāni un divkārt tumšie jūdi un farizeji, bet gan te tikai viens ir visu jūsu Kungs; bet jūs visi esat pavisam vienlīdzīgi kā brāļi un māsas un starp jums te nekad nav jābūt kādai starpībai!

10] Tāpat starp jums nav jābūt nekādiem noteikumiem un jums neko nevajag turēt no zināmām dienām un laikiem, it kā tie kaut kādā veidā būtu labāki vai sliktāki, vai, it kā Dievs būtu licis tikai zināmas dienas, kurās vēlētōs uzklausīt jūsu lūgšanas un pieņemt jūsu upurus. Es jums saku: Pie Dieva visas dienas ir vienādas un labākā starp daudzām ir tā, kurā jūs jūsu tuvākiem esat izdarījuši kaut ko patiesi labu! Un tā nākotnē patieso un Dievam vienīgi patīkamo sabata dienu noteiks tikai jūsu labie darbi!

11] Kurā dienā jūs darīsiet labu, tajā dienā arī būs paties sabats, kas pie Dieva tiks pierēķināts; bet parastajam jūdu sabbatam Dieva acīs vajag būt pretīgam!

12] Bet, ja jūs gribat celt tā dēvēto dievnamu, tad celiet slimnīcas un aprūpes namus jūsu nabaga brāļiem un māsām, tajos pakalpojiet viņiem ar visu, kas viņiem ir vajadzīgs. Tad tādā veidā jūs izvedīsiet vispatiesāko dievkalpojumu, pie kura Tēvam Debesīs būs liels prieks. No tādiem īstiem un vienīgi patiesiem dievkalpojumiem pazīs, ka jūs patiesi esat Mani mācekļi.

13] Tātad tagad ejiet mājup un dariet tā, tad jūsu darbs būs svētīts.

203. KĻŪDU ATZĪŠANA. TĪRĀS JĒZUS MĀCĪBAS PATIESAIS GARS. TĀLĀKI MISIJAS UN IZTURĒŠANĀS PADOMI. JONAELA SLAVAS DZIESMA KUNGAM.

1] Pēc šīs plašās pamācības Abi saka: “Kungs! Piedod mums mūsu grēkus! Jo nu mēs skaidri saprotam, ka īstenībā tikai mēs paši esam kļūdījušies, un ne tik daudz ļaužu, un nu ar Tavu žēlastību un palīdzību pēc iespējas atkal visu izlabosim!

2] Tikai tagad mēs uzzinājām Tavas svētākās Mācības patieso garu un dedzīgi pūlēsimies to izplatīt starp ļaudīm! Tikai tagad daudzi ir aizgājuši pie pagāniem; mēs diez vai zinām, kā viņus atgriezt atpakaļ! Kas mums te jādara?

3] Es saku: “Dariet ar viņiem tā, kā Es te daru ar pagāniem, un viņi kopā ar pagāniem kļūs jūsu mācekļi.

4] Redziet, šis nams nu arī ir pagānisks un jau labu laiku ir iepazīties ar grieķu gudro doktrīnām, un nu tas ir vairāk Manā pusē, kā jebkad kāds nams jūdaismā! Tātad dariet arī jūs tā, un ap jums drīz pulcēsies vairāk pagānu, nekā jūdu.

5] Jo kam ir tukšs kuņģis, mielastu apēdis dedzīgāk, kā cilvēks ar pilnu māgu, sevišķi, ja māga jau ir pavisam samaitāta, kādas ir farizeju un rakstu mācītāju māgas.

6] Abi saka: “Kam tad jānotiek ar tiem, kuri viņu mantas dēļ, lai tā viņiem netiek atņemta, nolādējuši Tavu Vārdu?”

7] Es saku: “Kas ir pakritis, to pieceliet un vediet uz laba ceļa, un vadiet viņu, lai viņš spēj nonākt pie savu grēku izpratnes un nožēlo, ka tos darījis! Tam jābūt jūsu pienākumam!

8] Bet ES neesmu nācis šo pasauli tiesāt un pazudināt, bet gan meklēt pazudušo un pacelt to, kas ir pakritis! Ja jūs to nu zināt, tad ejiet un dariet tā!”

9] Pēc šiem vārdiem abi dziļi noliecās Manā priekšā un lūdza Mani, vai viņi vēl dažas dienas drīkstētu palikt Man līdzās.

10] Un Es viņiem to atļāvu un teicu: “Ja Es jums pirmīt teicu, ka jums tūlīt atkal jānododas mājup,

tad, visu kopā ņemot, ar to Es vairāk gribēju apzīmēt jūsu sirds un tā prāta paklausību, nekā laicīgi aicināt tūlīt no šejienes doties uz Ziharu; un tā jūs gan varat dažas dienas, kuras Es vēl pavadišu pie Sava drauga, palikt šeit.

11] Abi pavisam apmierināti ar Manu lēmumu Man pateicas un dod Man godu, un Jonaels savas sirds dziļākā satraukumā saka: “Ak zeme! Tu vecs nezāļu, ērkšķu un dadžu kļuvušais lauks! Tu dzīvības tumšais kaps! Tu vecā grēku un nāves dzemdētāja! Vai tu gan esi vērtā, ka Kungs, Tavs Dievs un Radītājs, ar Savām vissvētākajām kājām staigā pa tevi, ieelpo tavu sērgas pilno gaisu un Sevī uzņem tavus ļaunos augļus?!”

12] Mēs, cilvēki, kopā ar dzīvniekiem un stādiem neesam tik daudz vērti, ka varētu tikai tikt no Viņa uzlūkot! Viss ir tīra bezgalīga žēlastība un līdzcietība!

13] Tādēļ pieceļaties visi un vienmēr Viņu slavējiet un cildiniet!

14] Un jūs, zvaigznes tur augšā pie augstajām debesīm, aizklājiet jūsu nesvētās sejas, jo Dievs, jūsu Radītājs ir Tas, uz Kuru jūs lepnī noskatāties lejup no jūsu augstumiem!

15] Ak, Zeme! Par ko tu esi kļuvusi! Kādu vārdu tev jāsaņem — ne tevis pašas dēļ, bet gan Tā dēļ, ko tu, necienīgā, nu nes?!

16] Ak, jo vairāk es nu pārdomāju, kas ir Tas, kas šeit staigā starp saviem izraudzītajiem, jo šaurākas un šaurākas kļūst manas krūtis! Kā ierobežotam sevī jāspēj aptvert arī To, ko nespēj aptvert arī visas debesis un eņģeļi!?”

17] Ak, tu svētākais laiku laiks uz šīs Zemes, kur nu mājā Tas, Kas Saulei un Mēnesim deva gaismu un tiem noteica staigāt pa Viņa mīlestības un gudrības lielo ceļu un dot Zemei laiku un nakti un dienu!

18] Tādēļ lai no visām Debesīm visi slavē godības Kungu; jo Viņam vienīgajam pienākas visa slava, viss gods un viss cildinājums un visa mūžīgās bezgalības mīlestība!”

19] Bet Mācekļi, kuri dzird šos izsauceņus, saka: “Kungs, vai Tu dzirdi, kā Jonaels Tevi slavina un cildina, it kā viņa būtu ienācis Dāvida gars?!”

20] Es saku: “Es dzirdu viņa slavinājumu, un Man par to ir patiešs prieks; bet no jums es vēl nekad tā ko neesmu saņēmis. Bet arī jums pavisam nebūtu kaitējies, ja jūs reiz sevī tā īsti pārdomātu, kas ir Tas, Kas ar jums nu runā! — Bet tagad nedaudz atpūtīsimies, jo pusnakts jau sen ir garām!”

21] Pēc šiem vārdiem ap pakalnu drīz viss apklust un lielākā daļa dodas gulēt, tikai Jonaels un Jairuts iedziļinās visādos apcerējumos un klusībā slavina Mani.

204. CĒLS MĪLESTĪBAS DARBU STRĪDS STARP KISJONU UN BARAMU. KAS GRIB DARĪT LABU, TAM IR LABS VĒJŠ. LĪDZĪBA PAR MĀTI AR DIVIEM NEVIENĀDIEM DĒLIEM. PATIESA, TĪRA UN SAVTĪGA MĪLESTĪBA.

1] Kad no rīta Saule jau bija tuvu ausmai, Jonaela un Jairuta eņģelis modina visus vēl guļošos un Kisjons, kuram guļasvieta kopā ar ģimeni bija līdzās Man, tūlīt uzdeva savai sievai un meitām, kā arī visiem kalpotājiem, ka viņiem jārupējas par labām brokastīm.

2] Bet Es Kisjonam, kas ir norūpējies, saku: “Lai tas šodien paliek; jo redzi, mums arī brālim Bara-mam reiz vajag atļaut to prieku! Paskaties uz jūru, tur nelielā attāluma no krasta stāv Barama pielādēts pilns kuģis un viņa dēli un kalpotāji kopā ar viņu ir nodarbināti ar to, lai šurp atgādātu rīta mielastu. Tādēļ tu, mīļais brāli, par šodienu pavisam neraizējies; jo lielais kuģis glabā vēl krietnas pusdienas un vakariņas kopā ar četrdesmit mucām labākā vīna no grieķu zemes.”

3] Kisjons saka: “Ak, te es reiz nomanu mazrunīgo Baramu! Bet par savu nodomu viņš neteica ne zilbi; vakarā viņš pavisam slepeni pazuda; es domāju, drīz pēc mūsu ierašanās viņš vairs nebija redzams, un tagad viņš ir te ar labi piekrautu kuģi! Viņam vajadzēja būt labam ceļa vējam, citādi viņš, ieskaitot darbu, vēl ilgi nevarētu būt šeit; jo no šejienes līdz Jesairai pie slikta vēja vajag airēt visu dienu.”

4] Es saku: “Brāli, tici man, kam prātā ir kas labs, tas vienmēr tiks pavadīts no laba vēja; bet kam prātā ir slikts, tiks pavadīts no slikta vēja.

5] Reiz bija divi brāļi, kuru mātei bija daudz dārgumu. Abi savu māti tik ļoti mīlēja, ka māte nevarēja zināt, kurš no abiem viņu vairāk mīl, lai tādēļ viņa viņam dotu lielāku mantojumu. Bet patiesi viņu mīlēja tikai viens; bet otram acu priekšā bija tikai lielais mantojums un tā dēļ viņš mātei vienmēr izrādīja lielāko uzmanību un nereti aizsteidzās priekšā brālim, kurš māti patiesi mīlēja.

6] Labajam brālim, tādēļ, ka viņš māti patiesi mīlēja, pret savu brāli nebija ne mazāko aizdomu un

viņam tikai bija liels prieks, ka viņa brālis mīļajai mātei sagādāja daudz prieka. Tā tas gāja dažus gadus.

7] Bet māte kļuva vecāka un vārgāka un pasauca pie sevis abus dēlus un teica: “Es nevaru uzzināt, kurš no jums mīl mani vairāk, lai es viņam tādēļ dotu lielāku mantojumu; tādēļ es gribu, ka pēc manas nāves jums mantojums jāsadala vienādās daļās!”

8] Te labais dēls teica: “Māte, caur tavām rūpēm es esmu iemācījies strādāt un varu sev maizi nopelnīt, cik man tā vajadzīga; bet ar visas sirds dedzību gribu lūgt Dievu, lai Viņš tev ļautu dzīvot tikpat ilgi kā man, un tev jāpārvalda sava manta par svētību visai mājai! Jo ja man vajadzētu iegūt mantojumu bez tevis, tad tas man kļūtu par mokām un, cik bieži es to uzlūkotu, tas mani padarītu skumju. Mīļā māte, tādēļ paturi mantojumu un dod to, kam tu gribi! Labākais mantojums man ir tava sirds; lai Dievs to vēl ilgi uztur pie dzīvības!”

9] Kad māte aizkustinātu sirdi dzirdēja tādu viņas labā dēla runu, savas iekšējās domas noslēpdama, viņa teica: “Mīļais dēls, tava atzišanās man gan sagādā neapraktāmu prieku, bet tādēļ tev nolemto mantojumu nevaru atdot svešiem. Ja tu pavisam negribi kādu daļu, tad pēc manas nāves viss mantojums jāsaņem tavam brālim, un tev viņam jākalpo un savu maizi jānopelna ar sviedriem vaigā!”

10] Labais dēls saka: “Mīļā māte, kad es kalpošu un strādāšu, tad mana sirds vienmēr atcerēsies tevi ar pateicību un teiks: “Redzi, tā tevi ir iemācījusi strādāt tava mīļā, maigā māte. Bet, ja man būtu mantojums, tad beigās es kļūtu laisks, nodotos slinkām izpriecām un pie tam beigās par tevi pavisam aizmirstu! Tādēļ es negribu tevis nopelnīto naudu, uz kuras virsmas redzams nevis tavas sirds attēls, bet gan tikai ķeizara vara. Bet tas, ko es tagad esmu saņēmis no tavas sirds, tas arī nes tavu attēlu, un manā sirdī tam ir stingri paliekoša mītne. Un tādēļ tas mantojums, kuru tu, mīļā māte, man esi bagātīgi devusi jau kopš šūpuļa un caur kuru es jau esmu ieguvis daudz laba un vērtīga, man ir neapraktāmi mīļāks, nekā tas, kuru tu esi ieguvusi caur savu roku darbu un pūlēm! To uzskatot, tas mani varētu padarīt tikai skumju, jo pie tam man vienmēr vajadzētu domāt: Redzi, tas tavai mīļajai mātei ir maksājies daudz pūļu un darba; varbūt viņa pie tam bieži aiz sāpēm ir raudājusi, tā kā bija norūpējusies, kā tev pavairot šo mantojumu. Un redzi, mīļā māte, te man tak būtu neiespējami būt priecīgam, jo es tevi tik ļoti mīlu!”

11] Māte, līdz asarām aizkustināta, pasauc otru brāli un viņam saka, kā viņa brālis domā un ko viņš grib.

12] Tad tas atbild: “Es vienmēr domāju, ka mans brālis gan ir cēls cilvēks, bet zināmos punktos dīvainis. Es te atkal esmu pavisam cits cilvēks! Mīļā māte, cik ļoti es tevi mīlu, godāju un cienu, tikpat ļoti es arī cienu visu, ko tu man gribi dot un dosi, un tādēļ es ar pateicības pilnu sirdi pieņemu visu mantojumu, un darbam, ko mans brālis grib man strādāt, nav jāpaliek neatalgotam. Bet ja tu, mīļā māte, to gribētu, tad pusi no mantojuma tu gan man varētu dot iepriekš, lai es varētu nopirkt zemi un ņemt sievu!”

13] Te, nedaudz noskumusi, māte otram dēlam saka: “Ko es esmu teikusi, pie tā lai paliek! Tu saņemsi mantojumu tikai pēc manas nāves!”

14] Te otrs dēls noskuma un izgāja ārā.

15] Bet pēc kāda gada māte ļoti saslima un, kad abi dēli strādāja uz lauka, nāca kalpone un abus pasauca pie mātes, lai cienīgākais pēc viņas gribas no viņas saņem svētību.

16] Te labais dēls ļoti noskuma un ceļā skaļi lūdza Dievu, lai Viņš vēlētos uzturēt mātes dzīvību.

17] Bet sliktais dēls par to sadusmojās un lūdzējam brālim teica: “Vai tu nopietnībā caur tavām lūgšanām gribi pavēlēt dabas likumiem?! Kas reiz ir lemts nāvei, vai tas ir tēvs, māte, brālis vai māsa, tam vajag mirt, te vairs nelīdz nekādas lūgšanas! Tādēļ mana devīze ir: “ko Dievs grib, tas arī man ir pareizi!”

18] Bet labais brālis par to vēl vairāk noskuma un vēl dedzīgāk lūdza par mātes dzīvību.

19] Kad viņi ienāca istabā, kur māte gulēja slima, sliktais dēls teica: “Es zināju, ka tu tik ātri nemirsti!” Pēc tam viņš sāka viņai iegalvot, ka viņai no nāves nav jābaidās!

20] Bet labais dēls raudāja un skaļi lūdza. Bet Dievs uz klausīja labā dēla nopūtas un pie slimās mātes gultas sūtīja eņģeli, un tas viņu padarīja pilnīgi veselū.

21] Tad māte drīz piecēlās no guļavietas, jo viņa labi noprata, ka veselību viņai ir devusi kāda augstāka vara. Un kad viņa sāka staigāt un manīja, ka viņas kājas ir pilnas spēka, viņa teica: “Par to man jāpateicas tā dēla karstajām lūgšanām, kas aiz patiesas mīlestības uz mani nepieņēma piedāvāto mantojumu! Patiesi, es tev saku, tu mans mīļais dēls! Tā kā aiz patiesas mīlestības uz mani tu no manis neko negribēji pieņemt, tad tev nu jāpieder visam; kas ir mans, tas ir arī tavš! Bet tu, kas mani mīlēji tikai

mantojuma dēļ un ar ilgām gaidīji manas beigas, tā kā es biju tik laba, tev novēlēt visu, tev tagad nekas nav jāsaņem, un tev vienmēr jābūt cilvēku kalpam!” —

22] Aplūkojiet tagad šo līdzību! Kā jūs domājat, kuram no dēliem bija labs un kuram sliktis ceļavējš?”

23] Mācekļi saka: “Acīmredzami tam, kurš savu māti patiesi mīlēja.

24] Es saku: “Pavisam pareizi atbildēts! Bet Es jums saku: Tieši tā, kā rīkojās šī māte, tā reiz darīs arī Tēvs debesīs!

25] “Kas Mani nemīl Manis paša dēļ, tas nenonāks tur, kur Es būšu. Cilvēkam vajag Dievu mīlēt bez mantkārības, kā Dievs viņu mīl, citādi viņš ir pilnīgi necienīgs Dieva!”

26] ”Cilvēkam vajag Dievu mīlēt bez mantkārības, kā Dievs viņu mīl, citādi viņš ir pilnīgi Dieva necienīgs.”

205. PAR MĪLESTĪBAS BŪTĪBU. MĪLESTĪBA IEKĀRO UN GRIB IEGŪT. ATŠĶIRĪBA STARP DEBESU UN ELLES MĪLESTĪBU. BARAMS, PILNS MĪLESTĪBAS, NES KUNGAM RĪTA GODA MIELASTU. MĀJIENS PAR MĪLESTĪBAS DARBU ALGU.

1] Ahaba saka: “Tā ir augsta un dziļa patiesība; bet pie tā es tomēr vēl gribētu piezīmēt, ka nevar būt nesavtīga mīlestība, mazākais, pie cilvēkiem; jo, lai cik tā arī ir tīra, tomēr vienmēr vairāk vai mazāk balstās uz kādu laupījumu.

2] Redzi, es tak Tevi noteikti mīlu tik sirsnīgi, cik tikai jebkad kāds cilvēks var mīlēt; jā, ja tas būtu iespējams, tad es aiz tīras mīlestības vēlētos Tevi pilnīgi ieņemt manā miesā — un tad manā sirdī!

3] Bet tagad es jautāju, vai es to varu sajust arī pret kādu citu, pavisam vienaldzīgu cilvēku?! — Kādēļ nē? Kādēļ es to jūtu pret Tevi?! — atbildi dod pati lieta.

4] Es zinu, kas Tu esi un zinu, ko Tu spēj, un tagad arī zinu, ko es varu sasniegt caur Tevi un Tavas mācības ievērošanu, — un tas tad arī ir manas karstākās mīlestības uz Tevi neapstrīdamākais iemesls. Jo ja Tu nebūtu Tas, kas Tu esi, tad mana mīlestība uz Tevi arī būtu ievērojami vājāka. Tātad man pie Tevis un pret Tevi ir ļoti liela interese, un tādēļ es Tevi gribu un mīlu!

5] Es negribu apgalvot, ka es Tevi tagad mīlu kāda sevišķa ieguvuma dēļ — jo es mīlestības dēļ uz Tevi pametu visu uz pasaules; jo tā dzenas pēc Tevis, tādēļ, ka Tu esi vairāk, nekā visa pasaule.

6] Lielāku mīlestības dziņu vienmēr nosaka vai nu materiāla, vai garīga vērtība. Tirgotājs, kas meklēja pērles, pārdeva visu un nopirka lielo pērli, kuru viņš atrada! Kādēļ tad? Tādēļ, ka tā bija vērtīgāka, kā viss, kas viņam iepriekš piederēja. Tā, protams, gan ir cēla interese, bet tā tomēr ir un paliek kāda interese, un bez tās, mazākais, pie cilvēkiem, nav nekādas mīlestības! Un ja kāds grib man ko iestāstīt par kādu nesavtīgu mīlestību, kas, augstākais, varbūt spēj būt Dievā, tam es saku: “Draugs, tev var būt daudz atkal došanas gudrības; bet par mīlestību tu vēl nekad neesi dziļāk pārdomājis!”

7] Jā, patiesi dievišķa mīlestība, protams, ļoti atšķiras no ellišķās, bet viņa atkal visu atdod! Viņa sakrāj tikai atkal atdošanas dēļ, kamēr ellišķā taupa tikai pašas riklei un neko negrib atdot atpakaļ.

8] Bet, ja mēs piesavināmies Debesu mīlestību, mēs zinām, ka tad mēs nekad nevaram zaudēt, bet gan tikai katrās attiecībās, jo vairāk mēs atdodam, jo vairāk un vairāk iegūstam.

9] Mēs te līdzināmies bedrei, kas tiek rakta zemē, jo vairāk augsnes bedre zaudē, jo lielāka kļūst iekšējā telpa gaismas un dievišķā gaisa uzņemšanai. Kungs, es domāju, ka te man ir taisnība; ko uz to saka Tava bezgala augstākā gudrība?”

10] Es saku: “Neko citu, ka te tev ir pilnīga taisnība; jo ja mīlestībā tā vai tā nebūtu laupītāja, tad tā nebūtu nekāda mīlestība; jo katra mīlestība tiecas un grib iegūt.

11] Bet bezgalīgā aiza ir tieši iegūšanas mērķi, un tā uz mūžību vienu no otras atdala debesis un elli!

12] Bet nu Barama ļaudis jau nes brokastis; tādēļ mēs, pēc tam, kad stundām ilgi esam rūpējušies par garu, uz dažiem mirkļiem atceramies arī izsalkušo miesu.”

13] Barams uz zelta šķīvja nes Man vismaigāko un vislabāk sagatavoto zivi un pilnu vīna kausu un lūdz Mani, lai Es viņu turu par žēlastības cienīgu no viņa rokām saņemt rīta mielastu.

14] Un Es viņam saku: “Šim darbam tev nav jāpaliek neatalgotam, jo tu esi uzņēmies šīs rūpes aiz lielas mīlestības uz Mani un līdzīgi lielas mīlestības uz brāli Kisjonu, jo tev bija viņa žēl un tu pie sevis domāji, ka brālim Kisjonam tomēr vajag būt nedaudz grūti vairākas dienas ilgi apgādāt vairākus simts

viesus pēc viņu vajadzībām.

15] Es tev saku: “Kisjonam te gan nekā netrūkst; jo mēs visi viņa krājumus neapēstu desmit gados. Bet tādēļ kā tu savā sirdī tā domāji, ka beigās Kisjonam tomēr varētu aptrūkt nepieciešamie krājumi un tādēļ tu no liela tāluma steidzies viņam palīgā, tad tavai algai par to jābūt tikpat lielai, it kā tu to būtu darījis kādam pavisam nabagam. Jo pie Dieva skatīsies tikai uz devēja sirdi.

16] Bet tagad arī sēdies šeit pie Manis un arī ēd no viena šķīvja kopā ar Mani un brāli Kisjonu, jo zivs ir tik liela, ka trim cilvēkiem no tās ir ko ēst vairāk kā pietiekami!” Barams un tāpat Kisjons tā dara.

206. VIESU LĪKSMĪBA LABĀ RĪTA MIELASTĀ UN EŅĢEĻA SKUMJAS. LIELA LĪKSMĪBA IR TUVU GRĒKAM. PAR CILVĒKA UZTURA PROCESU. MIESA, DVĒSELE UN GARS.

1] Ka tādā rīta mielastā visi kļuva pār mēru liksmi un ļoti runīgi, tam tikko ir vajadzīgs tikt pieminētam; jo viņš bija atraisījis visas mēles. Pat Jonaels un Jairuts ir kļuvuši pavisam liksmi un pat lūdza Mani, lai Es vēlētos sūtīt viņus mājup uz Ziharu arī šādā priecīgā garastāvoklī! Un Es viņiem atļāvu, kad viņi aizceļos, būt tikpat liksmiem.

2] Te viņi teica: “Kungs, ka Tu to mums atļāvi, tas gan ir labi, tā, ka mēs tad negrēkojam, ja esam liksmi; bet vēl ir liels jautājums, vai mēs varēsim būt priecīgi!”

3] Es saku: “Jā, jums jābūt un jūs būsiet priecīgi!”

4] Bet par šādu apsoliņumu abu eņģelis rādīja diezgan drūmu seju. Bet Jonaels to pamanīja un Man jautāja tā iemeslu.

5] Un Es teicu: “Tādēļ, ka eņģelis par daudz labi saprot, ka starp lielu liksmību un grēku ir tikai ļoti maza un šaura telpa! Viņš jau iepriekš redz savas pūles, kādas viņam būs ar jums ejot atpakaļ uz mājām, lai jūs pasargātu no grēka, un tādēļ viņš izskatās nedaudz noskumis. Dodiet arī viņam dzert nedaudz vīna, varbūt pēc tam viņš kļūs nedaudz gaišāks.

6] Jonaels tūlīt eņģelim sniedz pilnu vīna kausu; viņš paņem kausu un to izdzer; par ko abi ļoti brīnās, jo pie eņģeļa viņi to vēl nebija redzējuši.

7] Bet eņģelis teica: “Es nu jau labu laiku esmu pie jums, kādēļ tad jūs mājās man nekad nepasniezāt kādu kausu?”

8] Jonaels saka: Ka mums tikai sapnī varēja nākt prātā, ka eņģelis pasaulē baudītu kādu materiālu barību?”

9] Eņģelis saka: “Dīvaini! Jūs tak redzējāt, ka visu Debesu Kungs arī ēd un dzer, un Viņš tak ir augstākais un pilnīgākais Gars. Kā tad mums, eņģeļiem, ja, lai matērijā jums kalpotu, arī mums vajadzēja pieņemt miesu, nav jāēd un jādzer?!”

10] Dod arī man nedaudz zivi un maizi, un tu tūlīt redzēsi, ka es varu ne tikai dzert, bet arī ļoti labi ēst; jo ja Kungs bauda laicīgu ēdienu, tad bauda arī eņģeļi.”

11] Un Jonaels sniedz eņģelim veselu zivi un krietnu gabalu maizes, un eņģelis to paņem un apēd.

12] Pēc tam, kad eņģelis abiem parādīja, ka arī kāds gars ļoti labi var ēst materiālu ēdienu, Jonaels viņam jautāja, kā tas gan iespējams, tā, ka pamatā viņš tomēr esot tikai gars.

13] Eņģelis saka: “Vai tu jau kādreiz esi redzējis ēdam un dzeram mirušu cilvēku?” Jonaels saka: “To neviens nekad vēl nav redzējis.”

14] Eņģelis saka: “Bet ja kāda nedzīva un vēl vairāk bez gara miesa, kas sevī ir gandrīz tīra matērija, nebauda un nevar baudīt ēdienu, tad tieši dvēsele un dzīvības gars tajā ir tas, kas tad te sev ņem barību. Bet tā kā miesa nav nekas cits, kā dvēseles darba rīks un pašai sev tai nav vajadzīga nekāda barība, tad tieši dvēsele un viņas gars ir tie, kas no zemes tik ilgi ņem barību, cik ilgi viņa apdzīvo un uztur viņas miesu, pie kam viņa tad liek ēst viņas atkritumus! Jo miesa tiek uzturēta no dvēseles atkritumiem.

15] Bet ja vēl materiālajā cilvēkā tikai dvēsele, cik ilgi viņa uzkavējas miesā, no zemes ņem barību, tad gan arī man kā dvēselei un garam, kamēr es ar savām kājām staigāju pa zemi, tam nolūkam, lai varētu kalpot jūsu mērķiem, arī ir zināma, no gaisa matērijas man radīta miesa, būs tiesības sev ņemt līdzīgu barību?! — Kā jūs domājat?”

207. NEGAUSĪGAS RĪŠANAS SLIKTAIS IESPAIDS UZ DVĒSELI. GARĪGA NĀVE KĀ NESĀTĪBAS SEKAS. PAR PAREIZU GAVĒŠANU. SEVIS MĒRDĒŠANAS, KĀ LĪDZEKLIS SATIKSMEI AR GARIEM, KAITĪGUMS. KUNGA DZĪVE UN MĀCĪBA — MŪSU PRIEKŠZĪME.

1. Abi, un vēl daudzi citi, kas dzird eņģeļa paskaidrojumu, izplēš lielas acis, un Pēteris Man jautā, teikdams: “Kas ir tajā, ko nu runāja Jonaela kalpotājs? Tas tomēr izklausās pārāk divaini! Kā miesa var tikt barota no dvēseles atkritumiem!? Vai tādā arī dvēselei ir kuņģis un beigās pat tūplis?”

2] Es saku: “Eņģelis runāja pilnīgu patiesību: tā tas ir. Tādēļ nesavtīga ēšana un plītēšana dvēseli pašu padara juteklīgu un materiālu; viņa tiek pārslogota, un miesa nevar uzņemt visus dvēseles atkritumus, un sekas ir, ka atkritumi paliek dvēselē, viņu nospiež un dara bailīgu, tā, ka viņa tad pielieto visus līdzekļus un ceļus, lai ļoti sakrājušos atkritumus no sevis izvadītu. Ceļi tad ir visāda netiklība, izvirtība, laulības pārkāpšana un līdzīgi tāda veida grēki.

3] Bet tādēļ, ka tad tas dvēselei sagādā zināmās iekāres, tad pēc tam viņa kļūst arvien baudkāra un beigās tad vēl vairāk nododas pārmērīgai ēšanai un dzeršanai, beidzot kļūst pavisam jutekliska un garīgās dzīvības lietās pavisam tumša, tādēļ cietsirdīga, nejūtīga un beigās dusmīga, ļauna un augstprātīga.

4] Jo ja kāda dvēsele tagad parādītā dzīvesveida dēļ pazaudē un tai nepieciešami vajadzēja pazaudēt viņas garīgo vērtību un tā tad ir garīgi mirusi, tad viņa no viņas netīrumiem burtiski sāk celt troni un beigās pat atrod to par godu, ka ir tik netīrumiem bagāta.

5] Es jums saku: Visi cilvēki, kuri pasaulē atrod labpatiku pie tā, kas patiek viņu juteklībai, kā dvēseles pāri acīm un ausīm sēž viņu dziļākos netīrumos un tādēļ garīgi ir pilnīgi kurlas un aklas, un nespēj vairs redzēt un dzirdēt un saprast to, kas viņām atnestu labumu.

6] Tādēļ vienmēr esiet mēreni ēšanā un dzeršanā, lai jūsu dvēsele nesaslimst un tā neiet bojā viņas netīrumos.”

7] Pēteris rāda ļoti domīgu seju un saka: “Kungs, ja tā, kas nav apšaubāms, tad gan vairāk jāgavē, nekā jāēd?”

8] Es saku: “Kas istā laikā gavē, dara labāk, nekā tas, kas vienmēr nesātīgi ēd un dzīro; bet tomēr ir starpība starp gavēšanu un gavēšanu! Pilnīgi pareiza gavēšana pastāv tajā, ka atturas no visiem grēkiem, un visiem spēkiem pats sev atsaka visās pasaules lietās, savu krustu (tajos laikos pārnestā nozīmē: grūtības, bēdas un postu) ņem uz saviem pleciem un tā seko Man, bez kā pārāk baidās ēst un dzert, bet arī pāri vajadzībai pārāk nenododas negausībai; visai pārējai gavēšanai ir maza vai arī nekāda vērtība.

9] Jo ir cilvēki, kuri caur zināmu savas miesas mērdēšanu grib iespiesties garu pasaulē un tad ar to palīdzību uzveikt dabas spēkus; kas tad ne tikai nav derīgi dvēselei, bet gan pār mēru kaitīgi. Jo tad dvēsele kā negatavs auglis nokrīt no dzīvības koka, kura saknes dzīvības kodols vienmēr ir sapuvis, tukšs, kurls un tā tad miris.

10] Tādēļ tāda veida sevis mērdēšana un gavēšana ne tikai nav tikums, bet gan ļoti liels grēks!

11] Tālab kas te grib dzīvot pēc patiesas kārtības mēra, tas lai dzīvo tieši tā, kā Es pats dzīvoju un mācu viņam dzīvot, tad arī viņš dzīvības augli redzēs sevī dzīvi uzziedam un pilnīgi nobriestam, kurā tad nevar izveidoties nekāds mēris, bet gan pilnīgi dzīvs kodols kādreizējai mūžīgai dzīvībai garā un labākā kārtībā tiek izglītots dzīvākai pašapziņai un sekmīgai turpmākai gaitai. Tagad jūs arī zināt, kas pēc pilnas dievišķas kārtības te pareizi darāms; dariet pēc tā, tad jums jūtos būs dzīvība.

12] Bet nu Saules stari arvien vairāk un vairāk sāk pieņemt spēcīgāku; tādēļ mēs no šī pakalna dosimies atpakaļ ēnu bagātajā dārzā, un tu, mans rakstītāj Matej, vari savest kārtībā savas tāfeles un piezīmes pārrakstīt nedaudz pilnīgākā redzētā un dzirdētā attēlojamā. Bet mēs nu nedaudz atpūšamies!”

208. KUNGS AR SAVĒJIEM DĀRZĀ. MATEJS KĀRTO SAVUS RAKSTUS. BAISS MIERS PIRMS VĒTRAS. GUDRAIS EŅĢELIS MIERINA CILVĒKUS NEBĪTIES NO VĒTRAS BRIESMĀM. ZEMESTRĪCE, VĒTRA UZ JŪRAS UN NEGAISS.

1] Mēs nu atstājam pakalnu un dodamies zem ēnas bagātajiem kokiem. Te zem kāda vīģes koka kuplajiem zariem bija skaists zālājs, uz kura Es apsēdos un iemīgu; nu visi citi, pat Marija, arī novietojās Manā tuvumā un iemīga. Tika Jonaels, Jairuts un Matejs apsēdās pie kāda dārza galda, kur Matejs sāka kārtot savas tāfeles un Jonaela un Jairuta eņģelis viņu darīja uzmanīgu uz dažiem trūkumiem.

2] Pret pusdienlaiku Barams, kurš pagaidām kopā ar Kisjonu atradās uz kuģa, pamanīja, ka pret vakariem virs horizonta sāk pacelties ļoti smagi negaisa mākoņi un ūdens spogulis pamazām kļuva mierīgāks un mierīgāks, kas te bija drošā zīme, ka visā drīzumā sāksies iznīcinošs negaiss, apvienots ar

zemestrīci.

3] Tādēļ Barams lika ātri aiznest no kuģa visu pārtiku un cik iespējams, stipri kuģi nostiprināt pie krasta; un tikko Barams ar darbu bija galā, kad pamanīja, ka tālumā jūrā jau sāk sacelties ļoti lieli viļņi!

4] Te Kisjons teica: “Mums vajadzēs pamodināt Kungu un Viņa mācekļus; jo pie tādiem man nekad neredzētiem lieliem viļņiem jūra varētu pārplūdināt visu dārzu un pie tam guļošiem vairāk vai mazāk tomēr varētu kļūt bīstami! Un iespējams, ka arī kuģis tiek pavisam sadragāts pret krastu.”

5] Barams saka: “Jā, draugs, ja Kungs vētrai šoreiz neliek nekādu šķērslī, tad zaudējumi, kādus vētra varētu nodarīt, būtu neizsakāmi! Bet es paļaujos uz Kungu. Viņš noteikti neļaus mums iet bojā! Un es domāju, cik ilgi Viņš mierīgi guļ, mums no vētras, kas nedaudz acumirkļos būs klāt, maz vai nemaz nav jābīstas; bet tomēr ātri ejam pie Viņa un darām Viņu uzmanīgu uz tuvojošos vētru!”

6] Pēc tam abi kopā ar kuģa ļaudīm steidzas pie Manis un mēģina Mani modināt; bet labu iemeslu dēļ Es šoreiz nepamostos un pie viņiem pieiet eņģelis un saka: “Ļaujiet Viņam dusēt un nemodiniet Viņu; jo Viņš guļ tieši šīs nepieciešamās vētras dēļ! Bet drīz sekas rādīs, kālab šī vētra bija laba.”

7] Kisjons saka: “Bet kas tad, ja kalnu augstie jūras viļņi mežonīgākā strauvē skalosies pat pāri ma-niem dārziem?”

8] Eņģelis saka: “Raizējies par ko citu! Vai tu domā, ka Kungs, ja ar tavām acīm Viņš guļ, par šo vētru nezina?! Redzi! Viņš tā grib, un tādēļ arī tā notiek! Tādēļ esi mierīgs!”

9] Kisjons jautā: “Vai tad tu zini iemeslu?” Eņģelis atbild: “Ja arī es to zinātu, tad tomēr es tev to ne-drīkstētu norādīt, pirms tā ir Kunga griba; tādēļ vairs neko nejautā un esi mierīgs un bez bailēm; sekas jums visiem atvērs acis!”

10] Pēc šiem eņģeļa vārdiem, kurš pēc tam pavisam mierīgi palīdzēja Matejam labākā kārtībā sa-vest viņa tāfeles, Kisjons nomierinājās, un Barams teica: “Man vajag atklāti atzīt, cik ilgi es dzīvoju, es vēl nekad neesmu redzējis draudošāku vētru kā šo, kas nu katru acumirkli draud plosīties manā priek-šā; bet es nekad arī vēl neesmu kādai vētrai skatījis pretī vienaldzīgāk un bez bailēm! Skaties tur! Pie mērena vēja, tikko vairs ceturtdaļstundas attālumā ārpus šī, tādā pat laikā arī viegli pārbraucamā liča! Dažos acumirkļos vētrai vajadzētu būt klāt!”

11] Bet paskaties, milzīgie viļņi jūras garumā, kā teikts, vēl ceturtdaļstundas attālumā ārpus liča taisnā līnijā veļas pret Sibaru un līdzinās peldošiem kalniem, kuri katru acumirkli tiek sadragāti tūk-stošs zibeņiem! Bet tomēr līcis vēl ir tik mierīgs, ka pavisam viegli var saskatīt vētru tās ārkārtējākā izskatā, kā arī krastu; tā noteikti ir ārkārtīgi reta parādība! Jāatzīstas, ja tā ko var aplūkot ar pavisam mierīgu sirdi, tad pilnākā nopietnībā tas ir rets, ārkārtīgi cēli skaists skats! Bet tiem, kuri iespējamā kā-rtā atrodas ārā jūrā, tagad gan būs pavisam citāda sajūta, kā mums te spoguļgludā liča priekšā!

12] Visumā līdz briesmīga izskata vētras līnijai tomēr vēl ir kāda pusstunda un cik ļoti spēcīgi līdz mūsu ausīm skan pērkons! Tajā pusē vētras līnijā vajag kļūt pilnīgi kurlam. Nu es jūtu arī ievērojamu zemes drebēšanu! Vai tu no tā neko nemani?”

13] Kisjons saka: “Ak jā, es tikko gribēju tam pievērst tavu uzmanību; Bet, ka pie visa tā mans līcis paliek tik mierīgs kā reti, tas ir brīnumu brīnums! Jo es par daudz labi zinu, ka šis līcis, ja reiz sāk tra-kot, ir spējīgs sagādāt milzīgāko traci! Bet līci un ievērojamu gabalu ārpus liča, ūdens vēl ir pilnīgi mie-rīgs. Bet klausies, zemes drebēšana kļūst spēcīgāka! Ja tikai tas nenodarītu ko ļaunu mājām. Bet tagad es jau arī līci pamanu raksturīgo riņķveidīgu ūdens kustēšanos. Līci un ārpus liča jau sākas spēcīgs pai-sums; tas uz sevi neliks ilgi gaidīt! Nu, Kunga Vārdā! Vairāk kā zaudēt šo laicīgo dzīvību, mums nekas nevar notikt, un tā lai nu notiek, kas notikdams; pie mums ir Kungs un Viņa eņģelis! Bet tā ir šausmas iedvesoša aina. Kungs, esi žēlīgs un līdzcietīgs visiem grēciniekiem!”

14] Nu arī līcis sāk kļūt nemierīgs. Cauri kokiem drāžas spēcīgas vēja brāzmas un tumši melnos mākoņos zibsnī neskaitāmi zibeņi. Ar nedzirdēti šausmīgu rīboņu vairāki iesper līci un rada tālu krā-cošas spēcīgas viļņu putas; bet no kvēlojošajiem mākoņiem vēl nekrīt neviens lietus piliens. Viens zi-bens iesper pakalnā, uz kura mēs pavadījām nakti; šī zibens ārkārtīgi spēcīgā sprakstoņa visus, izņemot Mani, pamodina no viņu labā miega.

15] Kad no šāda nedzirdēti apdullinoša trokšņa daudzi pamodušies virs sevis ierauga tādu visu vēt-ras vētru un no desmit vienā laikā krastā iespertiem zibeņiem pilnīgi atmostas, tas viņi visi ātri pieceļas no zemes, un mācekļi steidzas pie Manis un lielās bailēs skaļiem kļiedzieniem modina Mani.

16] Un Jūda, pavisam satraukts, saka: “Bet Kungs! Kā Tu tādā elementu vētrā gan vari gulēt?! No debesīm līdzīgi lietum list tikai zibeņi. Bet kas te tikai acumirkli ir drošs par dzīvību? Palīdz, Kungs,

citādi visa zeme sagrūst gruvešos!”

17] Es saku: “Vai kāds zibens tev jau ir trāpījis?” Jūda saka: “Līdz šim, protams, gan vēl nē; bet kas līdz šim vēl nav noticis, tas tādā vētrā pavisam viegli vēl var notikt! Tātad es vēl runāju tikai tik ilgi, cik es dzīvoju; varbūt nākamais zibens liegs man runāt uz visiem laiku laikiem!”

18] Kad Jūda tā vēl runā, redzi, te ar lielu dārdoņu un apdullinošu troksni augstais paisums sāk velties arī pret līci; un tā kā paisums šķiet paceļas vairākas asis augstāk, nekā ir mūsu atrašanās vieta dārzā, tad visi mācekļi nu sāk kliegt un daži pat bēgt uz tuvāko pakalnu, bet no turienes viņus drīz atdzen atpakaļ daudz tūkstoš zibeņu. Tagad simti klieudz: “Kungs, ja Tu to vari un spēj, palidzi mums, citādi mēs visi ejam bojā! Tikai Matejs, Jairuts un Jonaels un viņu eņģelis neapmulst, un ar viņu darbu ir tuvu beigām.

19] Bet šoreiz Es, kas attiecas uz tās trako plosīšanos un trakošanu, vētru neapsaucu, bet gan ļauju tai tās gaitu; tikai tā nevienam ne mazākā mērā nedrīkst kaitēt!

209. ŠIS VĒTRAS IEMESLS. KUNGA IENAIIDNIEKU BOJĀEJA. MISIONĀRU VAJĀŠANA. TIESAS VĒTRAS LABĀ IEDARBĪBA. LABAIS ZVEJAS LOMS.

1] Bet Pēteris pienāk pie Manis un pavisam slepeni Man saka: “Kungs, vai Tēva Gars tomēr tevī tā atkāpies, ka Tu vairs nespēj šai vētrai pavēlēt? Tomēr, ja Tev tas ir iespējams, raugi šo vētru aplusināt!” — Es saku: “Tam ir gudrs iemesls, kādēļ šai vētrai, kas ilgi vairs neturpināsies, vajag iztraktoties! Bet ja tev ir kādas šaubas, tad zini, ka uz jūras ir desmit ienaidnieku kuģi, lai mums dzītos pakaļ un visus sagūstītu un pazudinātu! Bet šī vētra viņiem dara to, ko viņi gribēja darīt mums; ja tā, ko tad tu nu lūdz un prasi, ka Man jāatsauc šo mūsu nepieciešamākai svētībai vajadzīgāko vētru? Ļauj tai pilnīgi iztraktoties, līdz tā pilnīgi atbilst mērķim, kādēļ tā te ir, tad tā jau beigsies pavisam priecīgi! Skaties tur un tad saki Man, ko jūras kalnu augstie viļņi uz viņu trakojošām mugurām mētā šurp un turp, augšup un lejup, kā ļauni un nebēdnīgi bērni savas rotaļlietas!”

2] Pēteris pārskata visu tālo pār mēru augsti viļņojošo jūras virsmu un drīz ierauga vairākus sadauzītus vrakus un vienu vēl veselu mazāk sabojātu kuģi, un tas viss, kuģis un daudzie vraki no varenajiem viļņiem tiek juku jukām mētāti kā pelavas; tāpat viņš ierauga arī dažus cilvēkus, kuri pieķērušies atsevišķām kuģa daļām, pielieto visas pūles, lai sasniegtu krastu un pie tam no viena viļņa uz otru nepārtraukti tiek aprakti un laiku pa laikam atkal uzmeti augšā.

3] Kad Pēteris kādu laiku aplūko šo ainu, viņš saka: “Kungs, piedod man, jo Tu zini, ka es vēl vienmēr esmu grēcīgs cilvēks un tādēļ arī varēju Tevi apgrūtināt ar īsti dumju jautājumu; bet tagad man viss ir skaidrs! Ļaunie farizeji no Jesairas sev pasauca palīgus no Jeruzalemes; desmit kuģi tika apgādāti ar romiešu karavīriem, lai mūs šeit satvertu. Viņiem šeit vajadzēja nākt pār jūru, jo pa zemes ceļu šeit uz Kisu (vietas nosaukums, kas pilnīgi piederēja Kisjonam) viegli nevar atnākt, un te viņi ir saņēmuši savu pūļu labi nopelnīto algu! Viņi mums gan neko vairs nenodarīs un, kā es pēc viņu virziena manu, sašķaidītie kuģi tiks dzīti pret Sibaru, kur ir daudzas zemūdens klintis, pie kurām šādā nekad nedzirdētā un neredzētā vētras trakošanā diezin vai kāds izglābsies! Ak, tas ir ļoti labi, ka šī ļaunā laulības pārkāpēju suga reiz ir saņēmusi tādu tiesu! Šis notikums gan varētu būt ļoti piemērots, lai atņemtu farizejiem visu tālāko drosmi atkal sacelties pret Tevi!”

4] Es saku: “Ak, sātans tūkstošs reiz tūkstošs reizes ļauj sev sist pa muti, bet pēc, tūkstošs reiz tūkstošs sitieniem tomēr vienmēr paliek tas pats visļauņākais Dieva un visa labā un patiesā, kas cēlies no Dieva gara, ienaidnieks. Tie, kuri tagad peld jūrā miruši, mums gan neko vairs nenodarīs; bet viņu vietā celsies citi un mūs piespiedīs bēgt grieķu pilsētās, un līdz tam laikam tieši neaiztecēs daudzas nedēļas!”

5] Pēteris saka: “Kungs, cik ilgi mēs šeit uzturamies, mums gan būs miers?”

6] Es saku: “Jā, tas noteikti; bet uz Zemes vēl dzīvo cilvēki un tautas, kuriem Evanģēlijs tikpat vajadzīgs kā jums, un viņi ir no Tā Tēva radīti, kas arī jūs ir radījis. Par spīti visām vajāšanām mums vajag iet pie tiem, kuri mūs vēl gaida, un dot viņiem prieka vēsti no Debesīm. Viņi gan arī mūs vajās, bet ar laiku tomēr atgriezīsies un kā jēri nāks mūsu avju kūtī!

7] Mēs esam labi, un pasaule ir ļauna; tātad mēs no tās nekā laba arī nevaram gaidīt — izņemot šur un tur starp ļoti daudzām nezālēm kādu saldu zemeni! Bet nu skaties, vētra pamazām norimst un šai reizei visas briesmas ir garām.”

8] (Uz Baramu): “Draugs, vētra nostājas; kopā ar vētru ir pagājis pusdienlaiks, un tā baudīsim pus-

dienas, lai esam pietiekami spēcināti pēcpusdienas darbam!”

9] Nav gan vajadzīgs tuvāk attēlot pusdienas mielastu, kā arī vēl gaišākā gaismā parādīt aizgājušās lielās vētras iedarbību, sevišķi uz tiem desmit kuģiem; pietiek zināt, ka no tūkstoš cilvēkiem dzīvi palika tikai pieci; visi citi kļuva juras laupījums — uz Sibaras zemūdēns klintīm vēl ilgi atrada satrūdējušus un zivju apgrauztus liķu kaulus un daudz visādus romiešu ieročus un ķēdes, kas bija paredzētas Man un Maniem mācekļiem.

10] Kā tādas vētras rezultātā farizeji, tāpat, kā arī romieši, sevišķi Kapernaumā un Nācuretē, kļuva daudz pazemīgāki, tam tikko vajadzīgs tikt tuvāk pieminētam un Man, kopā ar tiem, kas bija pie Manis, uz nedaudz nedēļām bija miers.

11] Bet šajā dienā pēc pusdienas mielasta nekas ļoti ievērojams vairs nenotika, un tādēļ mācekļi kopā ar Kisjonu gāja jūrā zvejot un līdz vakaram izvilka piecus bagātīgus lomus ar vislabākajām zivīm, kādas bija šajā jūrā, un tās ievietoja Kisjona zivju rezervuārā, par ko Kisjonam bija liels prieks, un vakariņām tūlīt tika ar visādām garšvielām un visādiem labiem augiem vajadzēja likt pagatavotas simts zivis. Un tā diena bija galā un pēc vakariņām visi devās pie miera, kas visiem jau bija vajadzīgs.

**210. IZBRAUKUMS KĀNĀ IELEJĀ. NABADZĪGIE JŪDU ZEMKOPJI UN PEĻŅAS KĀRIE
GRIEĶU TIRGOTĀJI, KA KISJONA PARĀDNIKI. KISJONA CĒLSIRDĪBA. ĪSA DZĪVĪBAS
MĀCĪBA ĻAUDĪM. KUNGA LIECĪBA PAR SEVI UN SAVU MISIJU. ŠIS PRIECĪGAS VĒSTS LABA
IEDARBĪBA.**

1] Nākamajā diena mēs izvedam tā saucamo izbraukumu ielejā, kas Samarijas virzienā stiepās tieši starp divām kalnu ganību rindām un caur kuru vienlaicīgi veda ceļš uz Damasku un no turienes tālāk uz visam mazām un lielām Vidusāzijas apdzīvotām vietām, kāda iemesla dēļ arī Kisjona muitas nams Kisā bija viens no ienesīgākajiem visa Galilejā.

2] Šajā ieleja, dabīgi, bija daudzas mazas apdzīvotas vietas, kurā tirdzniecības dēļ visvairāk kuplā skaitā dzīvoja jūdi un grieķi. Netālu no Kisas, divu ceļa stundu attālumā, atradās vieta, kas arī nesa Kānas vārdu, tādēļ atšķirība no Kānas Nācuretē tuvumā, ja nosauca Kānu pie Nācuretē, tad pielika nosaukumu “Galileja”; bet ja teica tikai Kāna, tad saprata otro augšā minēto Kānu ielejā, kura jau atradās Samarijas novadā, tādēļ arī Kisā, kā robežvietā starp Galileju un Samariju, atradās lielais robežmuitas nams.

3] Šī Kāna pa lielāku daļu bija apdzīvota no grieķiem, tā, ka uz vienu jūdu ģimeni droši nāca piecas grieķu; jūdi pa lielāku daļu pārtika no zemkopības un lopkopības, kamēr grieķi nodevas tikai tirdzniecībai.

4] Tātad mēs apmeklējam šo Kānu un tieši tur mājotošos jūdus, kuri no blēdīgajiem un viltīgajiem grieķiem nereti tika kļūdzoši apkrāpti un kuriem, ka zemes īpašniekiem gandrīz vienīgajiem vajadzēja maksāt visas nodevas un panest citas grūtības, un tādēļ arī aiz sirdēstiem un skumjam viņi nereti krita visādas slimībās un sērgās.

5] Kad mēs nonācām Kānā un jūdi, ka arī grieķi ieraudzīja Kisjonu, kuru viņi visi labi pazina, tad viņi steidzās pie viņa, viņu sveicināja un lūdza, lai viņš ar viņiem ir iecietīgs; jo, kā jūdi, tā grieķi bija viņam parādā ievērojamas summas.

6] Bet Kisjons teica: “Ja es no jums gribētu ko piedzīt, tad man nebūtu vajadzīgs šo ceļu veikt pašam; bet gan es pie jums būtu sūtījis manus kalpotājus; bet es nācu, lai jums nestu lielu mierinājumu tajā, ka es jums visiem šeit atklāti paziņoju, kas jūs parādi man ir samaksāti pārpilnīgi; jo tos ir samaksājis mans un arī jūs Kungs un mani pilnīgi apmierinājis, un tādēļ jūs bez kādam tālākām raizēm varat būt pavisam priecīgi.

7] Kad Kānas iedzīvotāji to dzirdēja, viņi no pārmērīga prieka sāka neatlaidīgi lūgt Kisjonu, lai viņš viņiem tomēr vēlētos pateikt, kas un kur esot tas kungs, kas viņiem ir parādījis tādu lielu labdarību un žēlastību, lai tad viņi ietu un viņam dotu godu un pateiktos.

8] Kisjons, pie kam viņš liek roku Man uz pleca, saka: “Viņš ir Tas, Kura priekšā lokiet savus ceļus!”

9] Kad Kānas iedzīvotāji to dzirdēja, tad viņi visi nokrita Manā priekšā uz ceļiem un sejām un sauca: “Svētība tev, tu mums vēl pilnīgi nepazīstamais labdari! Ko labu un draudzīgu mēs tev jebkad esam darījuši, ka tu vēlējies apžēloties par mūsu lielo postu?! Un tā, ka tu, kā pilnīgi nepazīstams kungs un labdaris mums esi parādījis nekad vēl nedzirdēti lielu žēlastību, tad pavēsti mums visiem, kas mums tev

par tādu žēlastību jādara, lai iepretī tev sevi rādam, kā tavas labdarības nedaudz cienīgākus, nekā mēs kā tev pilnīgi svešinieki no dabas esam un varam būt!”

10] Es saku: “No šī brīža esiet taisnīgi visas lietas; mīliet Dievu par visu un jūsu līdzcilvēkus, kuri visi, vai draugi, vai ienaidnieki, ir jūsu tuvākie, kā sevi pašu; dariet labu tiem, kas jums nodara ļaunu; svētiēt tos, kas jūs nolād un lūdziet par tiem, kas jūs vajā, tad jūs tiksiet uzņemti par Visaugstākā bērniem, un tajā tad arī būs vienīgi patiesā pateicība man par visu, ko Es jums esmu darījis. Tas ir viss, ko Es no jums prasu!”

11] Grieķi saka: “Kungs un draugs! Mums ir daudzi dievi! Kuru dievu no visiem mums jāmīl par visu? Zevu, Apolonu, Merkuru vai kādu citu no divpadsmit galvenajiem dieviem? Jeb vai mums tā jāmīl jūdu Dievs? Bet jūdu Dievs, šķiet, tomēr nav nekas cits, kā mūsu Krons; kā mēs šo teiksmaino Dievu varam mīlēt par visu?!”

12] Es saku: “Dievi, kurus jūs, grieķi, godināt, nav nekas cits, ka tukša acu apmanīšana, cilvēku rokām izgatavoti no matērijas; un jūs tos varat lūgt, pielūgt, godināt un mīlēt vairāk, kā jūsu dzīvību tūkstotis gadu, tad tomēr tie nekad nevarēs jūs uzklaustīt un darīt jums labu aiz tā vienkāršā iemesla, ka dzīvā īstenībā viņi nekur nav un nepastāv.

13] Jūdu Dievs, bet kuru lielākā daļa arī nu vairs nespēj un negrib pazīt patiesības pilnībā un tā vietā, lai viņu pielūgtu garā un sirds patiesībā, kas te īstenībā ir patiesa mīlestība, pielūdz un godina ar visnetīrākām un tukšākām mirušām ceremonijām, tomēr ir vienīgi patiesais, mūžīgais Dievs, kas reiz no Sevis radījis debesis un šo Zemi ar visu, kas uz tās, tajā un zem tās dzīvo un kustās!

14] Bet Es no mūžības esmu Viņa sūtīts un tagad nācu pie jums, lai jums un jūsu bērniem pavēstītu šo Evaņģēliju.

15] Tātad šo Dievu jums jāmīl par visu un jātur Viņa baušļi, kuri visā īsuma pastāv tajā, ka jums, kā es jums iepriekš teicu, Viņu jāmīl par visu un jūsu tuvākos, ka sevi pašu!

16] Bet pie tam jums arī jātic, ka tieši šis Dievs, kas kopš mūžības ir Mans Tēvs, tātad Mana mīlestība, ir sūtījis Mani šajā pasaulē, lai katram, kas Man tic, sevi ir mūžīga dzīvība un tā kļūst Visaugstākā bērns!

17] Bet lai jūs visi vieglāk spējat ticēt, tad vediet visus slimniekus, un Es viņus padarīšu veselus, lai kāda slimība viņiem arī būtu. Tādēļ ejiet un vediet viņus šurp!”

18] Pēc šīs Manas runas viņi izbrīnījās un ka vienā balsī sauca: “Šai vietai notikusi liela svētība! Cik vareni un brīnumaini tomēr skanēja šī mūsu lielākā labdara svēti patiesie vardi! Patiesi, tādā draudzībā un labsirdībā nemājo nekāds viltus, nekāds neīstums un nekāda ļaunprātība; tādēļ arī bez kādam pārdomām darām visu, ko vien viņš arvien grib no mums prasīt! Jo kas kļūva mūsu draugs, pirms viņš mūs redzēja, tas mums tagad tas būs jo vairāk, pēc tam, kad viņš ar mums runāja un redzēja mūsu lielo postu! Slavēts lai ir Abrama, Īzaka un Jēkaba Dievs, kas Viņš ir mūs atcerējies un par mums apžēlojies! —

19] Pēc šiem labajiem vārdiem visi ātri dodas viņu mājas un visa drīzuma atved pie Manis 200 slimnieku.

**211. LIELAIS DZIEDINĀŠANAS BRĪNUMS KĀNA IELEJĀ. VECĀKO LABS AIZLŪGUMS
KUNGAM. TICĪBAS EKSĀMENS. KUNGA RUNA MIESĪGI VESELIEM, BET DVĒSELISKI SLIMIEM.
EVAŅĢĒLISKI DZĪVĪBAS LIKUMI UN SOCIĀLI PADOMI. LĀSTS AUGĻOŠANAS GARAM!
SOCIĀLA PAGRIMUMA GAITA. SODA PIEDRAUDĒJUMS NO AUGŠAS.**

1] Kad slimnieki, pa daļai atvesti, pa daļai ar pūlēm sēdēdami uz nastu nesējiem dzīvniekiem, un pa daļai guļoši savas slimības gultās cilvēku atnesti, pusloka bija novietoti ap Mani, tad pie Manis pienāca šis apdzīvotās vietas vecākie un lūdza Mani, teikdami:

2] “Kungs, kas esi mūs atbrīvojis no ļoti lielajiem parādiem Kisjonam, — rīcība, par kuru mēs tev nekad nevaram pietiekami pateikties, — ja tu to spēj, tad padari veselus arī šos nabagos, lai viņi pilna mērā kopā ar mums var priecāties par lielo labdarību, kuru tu mums esi paradījis!”

3] Es saku: “Jā, tam nolūkam Es jūs arī ataicināju un varu un arī izpildīšu Manu solījumu jums; bet iepriekš Es jums jautāju, vai jūs varat vai spējat tam ticēt?! Jūsu ticība jums daudz palīdzētu!”

4] Vecākie saka: “Kungs, mums liekas, ka tu to spēj, un tādēļ mēs, kā saka, akli ticam, ka tu caur tavu mums vēl nezināmo brīnumaino dziedniecības līdzekli mūsu slimniekus izdziedināsi!”

5] Es saku: “Bet, kā tad, ja Man pie Manis nav nekādi speciāli dziedniecības līdzekļi, ne kādas dzie-

dinošas eļļas, dziedinošas sulas vai citi, dažādu slimību dziedināšani parasti līdzekļi? Ka jūs domājat, vai tad Es šos slimniekus izdziedinātu?”

6] Vecākie saka: “Kungs, ka mums būtu iespējams to saprast?! Jo par visām pasaules lietām mums noteikti ir vairāk zināšanu, nekā tieši par dziedināšanas mākslu! Mums gan šajā vietā ir viens ārsts, bet tas ir tikpat, kā neviens; jo viņš vēl nevienam nav palīdzējis citādi, ka tikai tikt zem zemes! Tātad, ja mēs arī zinātu tik daudz, kā varbūt mūsu ārsts, tad mēs par tavu dziedināšanas veidu, visus slimniekus izdziedināt bez ārstniecības līdzekļiem, arī tieši neko nevarētu teikt; tādēļ mums ir neiespējami zināt, kā tev dabīga ceļā jābūt iespējams slimniekus izdziedināt bez ārstniecības līdzekļiem!

7] Varbūt tev kalpo pārdabiski līdzekļi, ko mēs nevaram zināt; vai varbūt tu vari būt slavenā brīnumārsta no Nācāretes, vārda Jēzus, māceklis? Tad, dabīgi, tev tāda izdziedināšana gan varētu būt iespējama!

8] Tikai ir mūžam žēl, ka mēs esam dzirdējuši, ka Jeruzālemes farizeji tik ilgi esot uzmākušies Erodam, līdz viņš beidzot nolēms šo slavenāko dziednieku sagūstīt un viņu iemest cietumā! Ak, tā ir liela nelaime nabaga cietējai cilvēcei!

9] Bet tomēr laime, ka Viņš Savā mākslā ir apmācījis vairākus skolniekus! Tas gan ir ļoti reti, ka kāds māceklis kļūst tik pilnīgs, ka te bija viņa meistars; bet ar patiesu čaklumu kaut ko viņš no meistara vienmēr var iemācīties. Un tas tad tomēr jau vienmēr ir kāds pavisam nozīmīgs Kaut kas, ko mēs pie tevis nojaušam, kā tev augstākā mēra piemītošu un tādēļ ticam, ka tu — jā, kas tad tas ir?! Kamēr mēs pielietojam visas pūles tev pierādīt mūsu ticību tā iemesla dēļ, ka tu būtu Jēzus māceklis, pēkšņi visi slimnieki pieceļas! Aklie redz, nolēmētie iet, mēmie runā, spītālīgie ir tīri! Un starp viņiem bija daži, kuri slimoja ar holēru un daži ar nāves klepu, un viņi visi ir veseli! Ak, kamēr pastāv pasaule, tā, kas tomēr gan nekad nav ticis dzirdēts! Liela, visvarenā Dieva dēļ, kā tad tas ir noticis? Vai gan tu viņus visus izdziedināji?! Jeb vai varbūt šajā ielejā no debess augstumiem nonācis lejā kāds eņģelis un neredzams pieskāries visiem slimniekiem un tā padarījis veselus? Kā — kā tas notika?

10] Tu pat ne reizi uz slimniekiem neatskatījies un darbojies tikai ar mums, un visi slimnieki nu ir veseli! Ak, saki tomēr mums, kā tas notika!”

11] Es saku: “Vai tad ir svarīgi, kā, ja tikai caur Manu gribu un caur Manu iekšējo vārdu, kuram ir padotas visas lietas, slimnieki ir kļuvuši pilnīgi veseli, par ko jūs gan it, kā vairs nevarat šaubīties!? Bet šis darbs šeit tik daudz nenotika slimnieku dēļ, bet gan daudz vairāk jūsu dēļ, ka jūs miesā gan esat pilnīgi veseli, bet par to jūsu dvēselēs slimāki, nekā tie, kuriem bija slimas viņu miesas.

12] Bet Es būtu ļoti priecīgs, ja es arī jūsu dvēseles spētu tā izdziedināt, kā Es izdziedināju miesā slimos! Bet tas tik viegli neiet, pie kam katrai dvēselei vajag būt viņas pašas ārstam.

13] Bet Es jums jau iepriekš devu garīgas zāles; patiesi tās lietojiet, tad savās dvēselēs jūs kļūsiat veseli un caur to sevi pārveidosiet par patiesiem Dieva bērniem.

14] Bet Vārdam, kuru Es jums teicu, vajag tikt patiesi ievērotam, neko no tā neatmetot un neko nepieliekot klāt. Un jums, šīs apdzīvotās vietas nedaudzajiem jūdiem, sirdīs jābūt pilnīgiem jūdiem un jums, grieķiem, jākļūst par patiesiem jūdiem, lai starp jums ir miers un vienotība!

15] Tāpat jums, grieķiem, jau tāpat nabadzīgos jūdus caur jūsu viltīgo augļošanas garu vairs nav jāspiež no kāda aizņemtās mantu uz augļiem, lai varētu novērst jūsu netaisnīgas prasības.

16] Vai tad jūs radījāt zemi ar tas daudzveidīgajiem dārgumiem, ka jūs ar to nu darāt, it, ka tā būtu jūsu īpašums?!

17] Kādēļ jūs no jūdiem prasāt nomas naudu, kur tak zeme tomēr tika dota no Dieva jūdiem un tātad tikai viņiem jābūt tiesībām no jums prasīt nomas naudu?! Jūs jūdu zemē, kuri vairāk, nekā jūs, ir Jehovas bērni, esat svešinieki, un prasāt nomas naudu par laukiem, pļāvām un mežiem, kas kopš Ābra- ma laikiem ir jūdu īpašums! Jautājiet sev paši, vai tas gan var būt pareizi Dieva un visu krietno cilvēku priekša!

18] Tāpēc turpmāk Es jūs pavisam nopietni brīdinu no tāda veida kļiedzošākās netaisnības, citādi visā nopietnībā jums varētu kļāties slikti.

19] Visu netaisni piesavināto mantu un īpašumu bez kādas atlīdzības atdodiet atpakaļ jūdiem un jūdu zemē sevi uzlūkojiet par tiem, kas jūs esat, proti, par svešiniekiem, tad jums jābūt svētīta daļa no tā, kas pēc apsolījuma vārdu pa vārdam jūdiem tagad tiek dots; bet citādi par jūsu daļu kļūs tūkstošiem lāstu un to sekas!

20] Aplūkojiet tak reiz šo lietu pie nedaudz gaismas, un jūs redzēsiet, ka jūsu acīs jūdi nav nekas

cits, ka nastu nesēji dzīvnieki.

21] Politiski jūs gan jūdiem atstājat īpašuma tiesības, un jūds gan vēl vienmēr var teikt: “Šī zeme pieder man!”; bet jūs ar jūsu vilinošām precēm jūdu skaistas meitas un sievas esat padarījuši par tukšām, greznoties kārām būtnēm un aklos jūdus par nelgām, kuriem viņu meitas un sievas patik labāk, grieķiski izgreznotas, nekā tērptas jūdiski tiklās vienkāršās drānās! Tad viņi jums noraksta viņu lauku, dārzu, pļavu un mežu augļus; un tā kā viņu pašu dzīvības vajadzībām no viņu laukiem viņi arī gribēja ievākt ražu, tad par to viņiem jums vajadzēja maksāt dārgu nomu un turklāt no augļiem vēl jādod jums desmitā tiesa! Bet pie tam vēl jūs viņiem, ka īstajiem īpašniekiem, uzkraujat visus nodokļus un citas nastas!”

22] Es jums saku: “Tāda netaisnība kliez uz debesīm un prasa pārmācību no augšas! Tādēļ paklausiet gan Manam airādījumam, citādi jums nepaies garām asākas pārmācības rikstes no augšas.”

**212. KUNGA ASĀ UN ASPRĀTĪGĀ RUNA CIETSIRDĪGAJAM GRIEĶIM PHILOPOLDAM.
CIETSIRDĪGĀ STOIKĀ LIELĪGĀ ATBILDE. ARĪ DIEVA PACIETĪBAI IR SAVAS ROBEŽAS.
MATEJS UN IETIEPĪGAIS GRIEĶIS. STOISKI AKLA RUNA PRET DIEVA KARTĪBU.**

1] Runa grieķus samulsina un daži saka: “Citādi ļoti dumjie jūdi to tomēr ir ļoti smalki izdomājuši; viņi šeit ir ataicinājuši šo brīnumdarītāju Jēzu, ka viņam mums jāiedzen bailes! Bet mums ir pamats, un stāvam stingri.”

2] Bet šoreiz Es Pats uztraucos par grieķu cietsirdību un cietsirdīgajam runātājam, kurš citus, dažkārt tomēr nedaudz labākus grieķus, gribēja atturēt no laba darba, saku: “Klausies, tu cietsirdīgais cilvēk! Uzmanies, vai pamats negriļojas, un cik stingri tu stāvi! Ir bijuši jau ļoti daudzi, kuri arī ļoti varonīgā balsī savai ir apkārtnei uzsaukuši: “Lai sagrūst zeme, un sašķeltās atliekas bezgalīgajā telpā nesīs mani apkārt kā pilnīgi bezbailīgu!”, bet kad pēc tam zeme tikai nedaudz nodrebēja, tad plātīgais varonis pārsteidzošā ātrumā pirmais laidās lapās! Bet varbūt viņš to tik daudz nedarija aiz bailēm tikt apraktam zem gruvešiem savā mājā, varbūt tikaisteidzās ārā no mājām, lai ārā, ja zeme nopietnībā tiktu sagrauta drupās, satvertu kādu zemes gabalu un uz tā tad uzsāktu savu bezbailīgo gājienu caur bezgalību!”

3] Es tev saku, tu lielīgais grieķi, kas tu saucies Philopolds, muša, kura nereti atļaujas nekaunīgu brīvību uz tava deguna izdarīt savas darišanas, uz tava deguna gala stāv stingrāk, nekā tu uz šīs zemes pamata, jo, ja arī tavs deguns nolūztu, tad mušai ir cits pamats, pie kura viņa ļoti labi var turēties, un tas ir gaiss; bet kur ir tavs cits pamats, ja zustu zeme zem tavām kājām?!”

4] Par šiem maniem ar nolūku nedaudz zobgalīgiem vārdiem grieķis Phiopolds, kurš no bērnu dienām arī bija zobgalis, nedaudz sadusmojas un saka: „Redzi, reta parādība! Arī viens jūds ir asprātīgs?! Gan pirmais, un, jādoma, reizē arī vienīgais visā Izraēlā! Draugs, ja viens grieķis runā par drosmi, tad tas ir tā, kā viņš saka! Jo grieķis prot bēgt no dzīves un meklēt nāvi; vēsture zina grieķu varonību, un tai nav sveša jūdu neaptveramā glēvulība. Liec zemei drebēt un palaid vaļā visus zemes drakonus, un tev jāredz, vai Philopolds tādēļ tikai nedaudz izmainīsies sejā!”

5] Es saku: “Atmet savu tukšāko lielību un dari, ko Es jums visiem esmu pavēlējis, citādi tu Mani nopietnībā piespiestu tavai drosmei uzlikt spēcīgu pārbaudījumu! Jo kāda jūda Dievs nopietnās lietās neļauj ar sevi dzīt nekādus jokus; jo nopietnās lietās arī Dieva lielākai pacietībai ir savas robežas!”

6] Bet ja tu ar saviem piekritējiem gribat, lai līdz tam nonāk, tad pēc tam tev pilnīgi jāpārlicinās, ka sadusmotais Dievs tik viegli vairs nav nomierināms un pelnīto sodu ļaunajam grēciniekam tik viegli nepiedod!”

7] Phiopolds saka: “Tas tomēr it kā būs īsti jūdiski?! Jūdiem ir bijuši zināmi pareģi; viņi savas mutes neatvēra citādi, kā tikai tīriem draudiem, no kuriem daži pa lielākai daļai nenoteiktā laikā ir piepildījušies; bet lielākā daļa bija runāti vienīgi gaisā; jo zemes daba, cerams, tomēr vienmēr ir bijusi stiprāka, kā kāda jūdu pareģa mute! Grieķi pa lielākai daļai ir stoīki un īsts stoīkis nekad nebaidās — tā tad arī es ne! Jo arī es esmu akmensciets stoīkis!”

8] Jaunais Matejs, apustulis, kas agrāk Ziharā bija muitnieks, slepeni Man saka: “Kungs, es viņu pazīstu; viens ļoti nepatīkams un īgns cilvēks! Cik bieži viņš ar visādām precēm devas uz Kapernaumu vai Nācareti, pie muitas amata izpildīšanas viņš man vienmēr sagādāja visādas nepatīkšanas. Man vēl vienmēr uz viņu ir nedaudz dusmas, un man patiktos viņu nedaudz pārmācīt.”

9] Es saku: “Lai tas paliek! Man tagad viņam ir kāda pārbaude, un drīz tā jau viņam parādīsies.”

10] Matejs tūlīt atkāpjas; bet Philopolds pazina savu muitnieku no Ziharas un viņam teica: “Nu, nu, tu skopais muitas barjeras jātniek, kā tad tas nāk, ka arī tu esi šeit?! Ko tagad darīs tava barjera, ja tu ar savam lūša acīm visos pasaules apvidos to nevari kontrolēt?! Tev nav vajadzīgs tieši šo brīnumdari uzkūdit pret mani, viņš gan pats zinās, kas viņam darāms, ja es viņam kļūstu pārāk nepakļāvīgs. Bet pavisam dabīgā ceļā jums abiem ar mani varēt būt grūti cīnīties; jo viens stoiķis nav nekāda virve un nekāds vējrādis, kuru pēc vēlēšanas var locīt, kā grib!

11] Redziet, brīnumainā divsimts cilvēku izdziedināšana ir pielauzusi gandrīz visus Kānas iedzīvotājus; kādēļ tad mani nē?! Tādēļ, ka es esmu patiess stoiķis, kuram visa radība tikko ir vērtā knipi pa degunu un vēl mazāk mans Es kopā ar dzīvību! Ar ko tad jūs gribat mani sodīt? Varbūt ar nāvi? Es jums saku: “Es to vēlos kopā ar mužiņu iznīcību, jo par šo nejēdzīgo dzīvi es nevienam Dievam gan neesmu parādā nekādu pateicību! Jeb vai par nīstamāko no visam veltēm man kādam gan tieši jāpateicas?! Es domāju, ka kādam visuvarenam Dievam nav jābūt nekam grūtam radīt kādu cilvēku! Kas gan Dievam pie tā var likt šķēršļus ceļā?! Tikai radītam cilvēkam noteikti netiek prasīts, vai viņš grib tikt radīts, lai viņš, ka vienīgi tiesīgais izteiktu savu Jā vai Nē; bet kādam jau radītam turpmāko pēcnācēju radīšana tikpat maz tiek lūgta, kā kādam vēl pavisam neradītam! Radīt Dievam tādā nav nekas sevišķs; bet radītam gan, tādēļ, ka viņam vajag būt kaut kam, par ko viņš nekad nevarēja izteikt kādu vēlēšanos. Kas tad gan var būt nožēlojamāks, ja vajag būt, bez kā jebkad to ir gribējis?!”

12] Dodiet man ēst un dzert bez mana darba un pulēm, tad, mazākais, uz manu laicīgas dzīves laiku es gribētu nedaudz apmierināts, bet par šīs esamības uzturēšanu vēl vajadzētu neprātīgi grūti strādāt, tādā cīst kā vajātam vilkam un par to vēl būt parādā pateicību kādam Dievam un turēt zināmus, tikai radītāja savtīgus baušļus; par to es pateicos visu jūdu un grieķu dievu un pusdievu priekša!

13] Matejs saka: “Vairāk šādu cilvēku uz Zemes, un sātānam ir skola, kurā viņš pats vēl simts gadus ilgi var iet skolā! Kungs, kas ar viņu ir darāms? Ja viņš patiesi ir tāds, kā viņš runā, tad dabīgā ceļā visi eņģeļi ar viņu neko nepanāk!”

213. PAR UZ ZEMES UZŅEMTĀM DVĒSELĒM. ZEME, KĀ VIENĪGA DIEVA BĒRNU SKOLA. PAR REINKARNĀCIJU (ATKALATDZIMŠANU). SAULES PASAULE PROHONA (PROCYN). PAR KUNGA CILVĒKA TAPŠANU. EŅĢEĻA, KĀ SŪTŅA BRĪNUMDARBS. MURHAELS (PHILOPOLDS) UN ARHIELS (ERCENĢELIS). KONTRAKTS NO SAULES PASAULES.

1] Es saku: “Lai tas paliek; drīz tu pārlicināsies, vai ar viņu ir kas darāms!” Vērsdamies pie stoiķa Philopolda: “Vai tu gan doma, ka tu ar Dievu, savu Radītāju, iepriekš neesi noslēdzis nekādu kontraktu un ka tu neesi pieņēmis visus tev vairākkārt izteiktos nosacījumus, kuri ir ļoti nepieciešami dzīvei uz šīs planētas? Nelga, redzi, tas jau ir divdesmitais pasaules ķermenis, uz kura tu miesīgi dzīvo; viss tavas miesiskais Zemes gados jau sasniedz tik lielu skaitli, ka tas tālu pārsniedz smalkāko smilšu skaitu visas šīs Zemes jūras! Bet gandrīz bezgala ilgu laiku, kādu nevienam miesā staigājošam cilvēkam neiespējami iedomāties, tu kā tīrs gars pastāvēji pilnīgākā esamība un skaidrākā pašapziņā kopā ar neskaitāmiem citiem gariem brīvi dzīvodams bezgalīgajā telpā visā spēkā liksmi baudīdams visbrīvāko dzīvību!

2] Bet kad tu, tavā miesā pēdējā apdzīvotā Saules pasaulē, kuru Zemes gudrie dēvē par Prohonu, bet kuru tās apdzīvotāji sauc par Akka — un, proti, visur ar vienu un to pašu uzsvaru, tādēļ, ka tās iedzīvotāji runā tikai vienu valodu —, tu no kāda eņģeļa dzirdēji, ka lielais, visvarenais, mūžīgais Gars, kā vienīgais visas bezgalības un visa tajā esošā Radītājs un Uzturētājs, uz kādas no visniecīgākajām planētām, kādas bezgalīgajā telpā lido neskaitāmas, Pats pieņems miesu un cilvēka veidolu, tu izteici sirsniģāko vēlēšanos tikt liktam uz tās pašas planētas, lai tu redzētu un dzirdētu To, kas tevi ir radījis. Tad nāca tas pats eņģelis, kuru tu šeit redzi stāvam pie Manas labas rokas kā septīto cilvēku, bet kas tomēr ir pilnīgi brīvākais gars, tev sīki un precīzi darīja zināmus smagos noteikumus, kurus tu izcietīsi, ja tu gribēsi kļūt tās planētas, uz kuras tu tagad stāvi, iedzīvotājs uz tās un kļūt par Dieva bērnu.

3] Tu visus noteikumus pieņēmi, arī to, ka tu, kā izvēlētais planētas iedzīvotājs pilnīgi aizmirsīsi par tavām iepriekšējām dzīvēm uz citiem pasaules ķermeņiem līdz laikam, kamēr tas pats eņģelis tevi trīs reizes nosauks vārdā, kurā tu saucies Akkā.

4] Bet ja tā lieta pēc tam, protams, pilnīgi nepatveramas patiesības, ir tāda, cik netaisnīgi tu tad runā, kad tu apgalvo, ka par tavu esamību uz šīs Zemes starp tevi un tavu Radītāju neesot ticis noslēgts nekāds kontrakts?!”

5] Philopolds saka: “Kas tas par murgojumu?! Es, kā cilvēks miesā jau esmu dzīvojis kādā citā skais-tākā un acīmredzami labākā pasaulē?! Nē, tas tomēr ir nedaudz par traku! Klausies, tu, septītais labajā pusē, kuru Nācarietis dēvē par eņģeli, kā tad tevi sauc un kā mani sauc?”

6] Eņģelis saka: “Pagaidi nedaudz; es no tavas iepriekšējās pasaules visā ātrumā atnesīšu un tev došu pazišanas zīmi, lai tajā ieskaties un pazīsti.

7] Ar šiem vārdiem eņģelis pazūd, bet pēc dažiem acumirkļiem atkal ir klāt un Philopoldam pasniedz tīstokli, uz kura senēbreju rakstā stāv skaidri uzrakstīts eņģeļa un viņa vārds, un otru rulli, uz kura ir uzrakstīti visi noteikumi, kurus pirms pāriešanas viņš eņģelim apsoliņa.

8] Kad Eņģelis Philopoldam tos pasniedz, viņš saka: “Te lasi un atpazīsti to, tu veicais Murahel, Murahel, Murahel! Jo es, kura vārds ir Arhels, tev tos esmu atnesis no tā paša altāra, pie kura tu man devi lielo apsoliņumu! Bet nejaūtā, kā tas tagad nedaudz acumirkļos bija iespējams; jo pie Dieva ir iespē-jamas pat brīnumainākās lietas! Vispirms izlasi visu, un tikai tad runā!”

**214. PHILOPOLDA GARĪGA REDZE. KĀDA ĢIMENES AINA SAULES PASAULĒ AKKĀ.
ATGRIEZTĀ PHILOPOLDA HIMNA DIEVA MĪLESTĪBAI. PAR JAUNU PARAKSTĪTAIS
KONTRAKTS. MŪSU IEPRIEKŠĒJO DZĪVJU AIZSEGTĀS ATMIŅAS IEMESLS. PAR MIESAS,
DVĒSELES UN GARA SAISTĪBU. ZEMES CILVĒKU PILNVEIDOŠANAS GAITA. CILVĒKA GARS,
MAZS DIEVS. GARĪGAS ESAMĪBAS UZ ZEMES ATŠĶIRĪBA IEPRETĪ CITĀM PASAULĒM.**

1] Philopolds ar lielu uzmanību izlasa ruļļus un, tā kā caur to tiek atvērta iekšējā redze, tad pēc diezgan ilga laika dziļākā pārsteigumā, viņš saka: “Jā, tā tas ir; es tagad atskatos atpakaļ visos bezga-līgākos manas dzīvības dziļumos; redzu visas pasaules, uz kurām es jau esmu dzīvojis, un visas vietas pasaulē, kur es kopš dzimšanas līdz nāvei esmu dzīvojis; es redzu, kas es biju un ko es uz viena un otra pasaules ķermeņa darīju, un visur redzu arī savus tuvākos radniekus un pēctečus, un, skat, uz Akkas (Prohonas) es pat redzu manus vecākus, manus daudzus braļus un manas ļoti dārgās māsas. Jā, es pat dzirdu viņus norupējušos savā starpā sakam un runājam: “Kas ir ar Murahelu? Vai bezgalīgajā telpā viņa gars gan jau būs atradis Lielo Garu cilvēka stāvā? Viņš mūs neatcerēsies, jo Lielā Gara sūtītājs viņam aizliedz atmiņu līdz tam brīdim, kad viņš trīs reizes viņu nosauks īstajā vārdā!

2] Redzat! Tā es viņus tagad dzirdu runājam un vienlaicīgi pats redzu. Tagad viņi iet templī, lai dokumentos pārliecinātos par stingrajiem dzīvības noteikumiem; bet viņi tos neatrod. Bet templja virs-priesteris viņiem saka, ka Murhaela dēļ pirms dažiem acumirkļiem Arhiels dokumentus paņēmis, bet tomēr visā drīzumā tos atliks atpakaļ. Viņi nu templī gaida un dod par mani upuri.

3] Ak, mīlestība, mīlestība, tu dievišķais spēks! Cik bezgala tālu tu izstiep savas svētas rokas! Ak, Dievs, cik Tu esi liels un svēts, un kādu apslēptu noslēpumu pilna tomēr ir brīva dzīvība! Kurš cilvēks uz visas zemes var izdibināt dziļumus, kurus es nu skatu?! Cik ļoti nenozīmīgs uz šīs neauglīgās zemes staigā nabaga cilvēks, nereti uz dzīvību un nāvi strīdās par sprīdi zemes, kamēr viņš sevī nes to, ko nekad nespēj aptvert miljardiem Zemes!”

4] Pēc šiem vārdiem Philopolds aplūst, pieiet pie eņģeļa un atdod viņam atpakaļ abus ruļļus, pie-zīmēdams: “Noliec tos atkal tur, kur tie tiek gaidīti!”

5] Bet Eņģelis saka: “Redzi, es esmu paņēmis līdz arī rakstampiederumu, tas ir tas pats, ar ko tu Akka templī pašrocīgi parakstīji dokumentus. Paraksties uz katra dokumenta divkārt, tas ir, ar tavu vār-du Akkā un ar tavu vārdu šeit, un rakstamo piederumu paturi par atmiņu!

6] Philopolds tā dara un tad eņģelis paņem dokumentus un pazūd.

7] Pēc dažiem acumirkļiem, kuri viņam bija vajadzīgi, lai parunātu ar virspriesteri Akka, viņš ir atkal starp mums un Philopoldam jautā, kā viņš nu domā.

8] Philopolds saka: “Kad es tev atdevu atpakaļ abus ruļļus, parādība pazuda, un no atmiņām man tikko paliek pāri kā kāds sapnis, par kuru nomodā gan zin, ka kaut kas ir sapnī redzēts, bet kas, to ne ar kādu galvas laužšanu nevar atminēties! Es arī pamanu, ka kreisajā rokā turu kādu pavisam neparastu rakstāmo rīku; bet es tikko zinu, kā es pie tā esmu nonācis, un tādēļ es vēlētos zināt, kādēļ tad no dažu labu iekšējās dzīvības sfēras paradību patur tikai ļoti vāju, bet visbiežāk arī nekādu atgriezenisku atmi-ņu. Kādēļ tad tā?”

9] Eņģelis saka: “Tādēļ, ka šeit ir svarīgi kļūt pilnīgi jaunai radībai, un to no Dieva un Dievā. Ja tu reiz esi kļuvis pilnīgi jauna Dieva radība un esi sasniedzis Dieva bērna stāvokli, tad tev viss tiks atdots

atpakaļ.

10] Visās citās neskaitāmajās pasaulēs tu ārēji un iekšēji topi tā veidots, kādam tev vajag būt; bet šeit ārējo apveidu Dievs jau nodod dvēselei, kas pēc kārtības, kādā viņa darbojas, pati uzbūvē viņas miesu; bet vispirms katram garam, kas ir likts dvēselē, vajag dvēseli veidot it īpaši caur viņai doto ārējo likumu ievērošanu. Ja caur to dvēsele ir sasniegusi īsto briedumu un izglītības pakāpi, tad gars pilnīgi pāriet visā dvēselē un caur to viss cilvēks ir pilnīgs, jauna radība, pamatu pamatā gan vienmēr ir no Dieva, tādēļ, ka gars cilvēkā īstenība nav nekas cits, ka Dievs mazākā mērā, tādēļ, ka ir pilnīgi iz Dieva sirds. Bet cilvēks tas nav caur Dieva darbu, bet gan no viņa paša rīcību un tieši tādēļ ir pilnīgi patiess Dieva bērns! Un visā īsuma es tev to saku vēlreiz:

11] Visos citos pasaules ķermeņos cilvēkiem nav pašiem sevi jāizveido, bet gan viņi tiek veidoti no Dieva vai, kas ir tas pats, no Viņa bērniem. Bet šeit pēc zināmas darītas kārtības cilvēkiem pilnīgi pašiem vajag sevi izveidot, citādi viņiem nav iespējams varēt kļūt par Dieva bērniem! Un tā uz šīs Zemes kāds pilnīgs cilvēks kā Dieva bērns visā līdzinās Dievam; bet turpretī kāds nepilnīgs cilvēks arī ir dziļi zem dzīvnieku valstības.

215. ARHIELA RUNA PAR KUNGA TAPŠANU PAR CILVĒKU. PHILOPOLDA NEDROŠĪBA UN VIŅA AICINĀJUMS BŪT LĪDZĀS KUNGAM. PAR KUNGA PATIESIEM SEKOTĀJIEM.

1] Bet Philopolds nu vēlreiz jautā eņģelim: “Bet kas mums parāda tādu noslēpumaināko kārtību?”

2] Eņģelis saka: “Tieši Tas, kas tev pirmīt norādīja uz mani. Ej pie Viņa; Viņš tev teiks to, ko Viņš tev jau teica: jo dzīvot tā, kā Viņš māca dzīvot, jau tieši ir tās dievišķā dzīvības kārtība, vienīgi kurā var sasniegt to, lai kļūtu par Dieva bērnu.

3] Un Viņš arī ir tieši Tas pats, kura dēļ tu un vēl daudzi citi garīgi atstāja Akku un Kunga dēļ uz šīs Zemes tikuši iedzemdīnāti šīs Zemes miesā.

4] Bet Visuma un uz tās visiem pasaules ķermeņiem, kuri tikai tiek apdzīvoti no saprātīgām būtnēm cilvēka stāvā, caur mums ir darīta zināma Kunga iemiesošanās cilvēka miesā; bet tikai no ļoti nedaudzām pasaulēm nedaudziem gariem ir ticis atļauts nākt uz šo Zemi. Jo bezgalīgajā telpā Kungs pazīst visu pasaulu dabas, tāpat arī visu to iedzīvotājus un viņu garu, kuri apdzīvo vienu vai otru pasauli, dabu un spējas, un tādēļ vislabāk zina, vai kādam garam miesa šajā zemē ir noderīga, vai nē.

5] Kur tikai bija kaut kas piemērots, tas arī ir ticis pārcelts šeit; bet šeit pārcelto skaits ir tikai neliels un ievērojami nepārsniedz 10000 skatu.

6] Bet starp viņiem tu esi viens no laimīgākajiem, jo, ja tu to gribi, tu no Kunga vari tikt pieņemts kā mācekļis līdzīgi visiem tiem, kuri ar Viņu ir šeit atnākuši.”

7] Uz to Philopolds saka: “Mans Arhiel! Tā, ka tu man jau parādīji tik daudz brīnumaini laba, tad dari man vēl to, ka tu mani pieved pie Kunga; jo tagad, kad es Viņu esmu pazinis, man trūkst drosmes no jauna pieiet pie Viņa! Ja tas nu būtu atkarīgs no manis, tad es vismīļāk, cik ātri iespējams, skrietu prom un kaut kur tā noslēptos, ka neviens cilvēks mani nekad neatrastu. Bet tā kā es nu reiz esmu te, un visi mani par daudz labi pazīst, tad es tā nevaru darīt; jo tad par mani smietos visa ieleja. Tādēļ esi tik labs un pieved mani pie Kunga un tur aizrunā par mani!”

8] Eņģelis saka: “To darīt nav vajadzīgs; jo tas Kungs zina, kas mums abiem vajadzīgs; tādēļ pieej tikai viens, un Viņš noteikti tev nenoraus galvu no pleciem!”

9] Pēc šiem eņģeļa vārdiem Philopolds beidzot saņem drosmi un pavisam apdomīgiem soļiem pieņāk pie Manis un vēl kādu trīsdesmit soļu attālumā saka: “Kungs, vai tu man atļauj Tev tuvoties? Ja nē, tad es tūlīt atkal atkāpjos!”

10] Bet Es saku: “Kas grib nākt, tas lai nāk; jo caur vilcināšanos neviens cilvēks vēl nekad nav ticis uz priekšu!”

11] To dzirdēdams, Philopolds paātrina soļus un tāpat arī drīz ir pie Manis un tā ātri sasniedzis to, ko daudzi ir vilcinājušies sasniegt un tādēļ bieži arī neko nesasniedz. Tādēļ viņi, neskatoties uz visiem mudinājumiem, nav dabūjami no vietas, uz kuras viņi stāv.

12] Jo cik ilgi kāds visā savā rīcībā savus soļus taisnā virzienā nevirza uz Mani, visa viņa darbība un gaita un stāvēšana viņa dzīvībai ir veltīga. Un ja viņš iegūtu visu pasauli, bet Es viņam nebūtu, tad visa pasaule viņam neko nelīdzētu, jo viņš ir miris! Bet ja tagad šajā Evaņģēlija atklāsmes laikā Es kādam saucu un viņam saku: “Nāc!” — bet viņš nenāk, tas pagrimis gara nāvē! Un tādēļ šis Philopolds ir pareizs

paraugs, pēc kura katram jāvadās! Kas tiek saukts, ja viņš pēc Manis jautā, tas lai nāk un nevilcinās! Jo Es vienmēr nepalīeku Kāna (atbilstoši: šajā pasaulē pilns žēlastības), bet gan drīz atkal dodos tālāk un savas acis un ausis novēršu no tiem, kuri tad uz Manu “Nāc!” vilcinās.

216. PHILOPOLDA PIETICĪGA UN LABĀ RUNA. TĀ KUNGA ŽĒLASTĪBAS BAGĀTĀ ATBILDE.

**DIVU VEIDU CILVĒKI UZ ZEMES — NO LEJAS UN NO AUGŠAS. KUNGA IEMIESOŠANĀS
CILVĒKĀ UZ ZEMES IEMESLS. PĒDĒJIEM JĀBŪT TIEM PIRMIEM. PADOMS RAKSTĪTĀJIEM
MATEJAM UN JĀNIM. PAR TAGADĒJO JAUNATKLĀSMI.**

1] Kad Philopolds pienāca pie Manis, viņš teica: “Kungs, es pret Tevi esmu bezgala rupji nogrēkojis; bet tajā nebija vainojams nekas cits, kā mans lielais aklums! Vienīgi tagad, tā kā Tu, ak, Kungs, patiesi brīnumainā veidā esi mani darījis redzīgu un es nu pazīstu, kas Tu esi, tad tavas mūžīgās mīlestības un gudrības vārdā lūdzu Tevi, ka Tu man, nabaga aklajam grēciniekam, piedod visas manas kļūdas, kuras es nu pret Tevi un agrāk pret mani tuviniem pieļāvu tādā veidā, kā Tu pirmīt man tās precīzi rādīji. Ja es būtu rakstījis Tavu svēto Vārdu, — pie visām debesīm, nevienam ķeksītim nebūtu jāpaliek neizpildītam! Bet es ticu, ka Tavu vēlēšanos esmu labi iegaumējis un burtiski to izpildīšu! Tu Kisjonam par mums visiem samaksāji parādus un bez atlīdzības brīnumaini izdziedināji visus mūsu slimniekus, un to visu darīji bez kāda iepriekšēja pienācīga lūguma, un tādēļ es nu ceru, ka Tu vienu lūdzošu grēcinieku neatstumsi no Sevis!”

2] Es saku: “Es tev saku: “Tu esi pieņemts! Jo kas te nāk, tiek pieņemts. Bet vispirms ej un Manis prasītā kartībā nokārto savas lietas; tad nāc un seko Man; jo tev nav jāpieķeras šai pasaulei, tā kā tu esi no šīs pasaules, kā no lejas, bet gan no kādas citas pasaules, kā no augšas!”

3] Jo no visiem tiem, kurus tu redzi ap mani, daži ir arī tieši no tavas pasaules, bet citi no kādas citas gaismas pasaules, un nedaudzi no šīs pasaules; un šie nedaudzie nozīmē maz, jo pasaule viņiem vēl vienmēr ir svarīgāka, nekā Es. Tādēļ arī viņi spēj tikai maz vai neko.

4] Bet Es tieši tādēļ izvēlējos šo zemi, tādēļ tās bērni visa bezgalībā ir tie pēdējie un neievērojamākie, un esmu ietērpies zemākā sabiedriskā stāvokļa tērpā tādēļ, lai visā Manā bezgalīgā Visumā visām radībām dotu iespēju Man tuvoties; no viszemāko planētu iedzīvotājiem līdz visaugstāko pirmcentrālo sauļu iedzīvotājiem jāvar man tuvoties pa vienu un to pašu ceļu.

5] Tādēļ nebrīnies, ka tu Mani sastopi uz šīs visa Visuma nepilnīgākās, pēdējas planētas! Jo Es Pats to tā gribu, un kas Man var pavēlēt, ka Man varbūt jādara citādi?!”

6] Philopolds saka: “Kungs, kam gan jāvar vai jāgrib Tev dot kādu padomu, ja viņš tic, redz un pazīst, ka Tu esi tas Kungs kopš mūžības?! Bet tagad es eju, lai tūlīt pildītu Tavu svētāko gribu.”

7] Pēc šiem vārdiem Philopolds ar visiem kopienas pārstāvjiem aizsteidzas; bet, kamēr līdzī dodas arī vairāki jūdi, lai redzētu, ko grieķi viņiem nolems, Es izdziedinātajiem mācu, kā viņiem turpmāk jāizturas, lai vairs nekristu atpakaļ viņu ļaunajās slimībās!

8] Visi ar pateicību šo pamācību pieņem un arī no sirds dziļumiem Man pateicas par viņiem parādīto ārkārtīgi lielo labdarību.

9] Bet pēc tam Es viņiem aizliedzu kādam svešniekam ko stāstīt par visu to, ko viņi šeit redzējuši un dzirdējuši un tādā veidā pirms laika Mani nenodot, kur tad, ja viņi šo pavēli neievērotu, viņiem klātos slikti. Bet viņi visi Man apsola, ka ārpus apdzīvotās vietas nevienam tas nav jāuzzina.

10] Bet pēc tam Es viņus atlaižu un arī mācekļiem saku, lai, izņemot Kisā, viņi nevienam šos darbus neizpauž; un uz Mateja jautājumu attiecībā uz šo lietu, vai viņš to drīkstētu aprakstīt, Es atbildēju: “Nē! Jo jūs kā mani tuvākie to gan pieņemat un arī varat aptvert; bet ja te daudzās grāmatās tiktu aprakstīts viss, ko Es jūsu acu priekšā daru un runāju, tad pasaule tādas grāmatas ne tikai neaptvertu, bet gan pie tam vēl pār mēru dusmotos un jums pār visu zemi celtu neslavu. Tādēļ no tevis, Matej, nav jātiek pierakstītam nekam citam, kā tikai tam, ko Es tev noteikti pavēlu pierakstīt.”

11] Arī Jānis reiz saka: “Bet Kungs, Tu mana tīrākā mīlestība! Tas viss gan jau būtu pareizi; bet ja ar laiku reiz pasaule par Tavu šeit esamību un darbību saņem nepilnīgus pirmdokumentus, tad beigās nepieciešami šaubīties par Tevi, Tavu esamību un darbību un tādus fragmentus uzskatīs par priesteriskas savtības darbu!”

12] Es saku: “Bet tas ir tieši tas, ko Es gribu īstenai pasaulei, kas ir sātana māja; jo ja kādai cūkai met priekšā kukurūzas graudus vai cēlākās pērles, tad tā ar pērlēm darīs tieši to pašu, ko viņa dara ar

kukurūzas graudiem.

13] Tādēļ ir labāk, ka tā lieta psaucei tiek dota visa aizsegtība, un tad tā var cīkstēties tikai ar čaulu, bet tā iekšienē dzīvības grauds paliek vesels.

14] Bet kad tas reiz būs nepieciešami, tad Es no jauna atmodināšu cilvēkus un viņiem darišu zināmu visu, kas šeit ir noticis, un kas psaucei sagaidāms tās nelabojamā ļaunuma dēļ.

15] Bet kā tas viss notiks, to Es, pēc tam, kad es atkal mājōšu Manās debesīs, tev, Mans brāli Jāni, vēl šajā pasaulē aizklātās ainas atklāšu, lai to zina visa pasaule.

16] Bet nu jau atkal pie mums nāk atpakaļ pilsētiņas pārstāvji no grieķu un jūdu puses; redzēsim, kā viņi ir izpildījuši Manu prasību!”

217. BRĪDINA NO SĀTANA VALGIEM. ĻAUNAIS GARS VAR IEDARBOTIES TIKAI UZ PRĀTU, BET NE UZ DVĒSELES GRIBU. MIERINĀJUMA BAGĀTI DZĪVĪBAS PADOMI.

1] Philopolds kopā ar vairākiem grieķiem pienāk pie Manis un saka: “Kungs, cik daudz vien tikai šajā īsajā laikā bija izdarāms, mēs labprāt Tavu prasību esam izpildījuši; bet, kas vēl bija jādara atsevišķos sīkumos, tas nepaliks neizdarīts. Ar manu māju un manu ģimeni es tiktāl esmu nokārtojis, ka tagad es netraucēts varu Tevi pavadīt uz gadu, diviem līdz trim, ja tikai es savai ģimenei šad un tad daru zināmu, kur es uzturos un ko Tu dari. Jo redzi, visi mani mājnīeki tagad tic un arī cer uz Tavu Vārdu. Ja Tu, ak, Kungs, esi ar to mierā, tad žēlīgi dari man to zināmu; bet ja Tu vēl ko vēlētos, tad arī to mums atklāj!”

2] Es saku: “Pagaidām jūs esat darījuši visu, kas te ir pareizi Dieva un visu taisnīgi domājōšu un jūtošu cilvēku priekšā; bet esiet uzmanīgi, ka caur visādām lamatām sātans jūs nesavaldzina un caur to jūs pēc tam nenododaties visādiem strīdiem un ķildām, kur tad šāds viegli iespējams stāvoklis būtu daudz ļaunāks, nekā te bija šis tagadējais, no kura Es jūs nu esmu atbrīvojis!

3] Jo ļaunais gars nekad neguļ, ne dienu, ne nakti; tadēļ viņš skrien apkārt kā izsalkusi lauva un savā lielajā izsalkumā uzbrūk visam, kas tikai necīgākā mērā viņam kaut kur pakļaujas.

4] Ja viņš būtu redzams, tad daži drosmīgi uzdrošinātos ar viņu iet cīņā, bet, vēl vairāk, nekā pie viņu neredzamības, cīņā tiktu uzvarēti; jo viņš savu izskatu var pacelt līdz gaismas eņģeļa skaistumam un arī sev apņemt šausmīgākā, uguni splaujoša pūķa apvalku. Bet kas viņu zem šāda izskata iedrošinātos aizskart?! Jo vai nu caur savu skaistumu, vai caur savu visu sastindzinošu pretīgumu viņš kļūtu tukstos reiz tukstošu uzvarētājs; bet, tā kā viņš nevienam nevar un nedrīkst sevi parādīt, un katrs cilvēks viegli pazīst viņa ļaunos čukstus, tā, ka dvēseli vienmēr noskaņo uz cietsirdību, netiklību, laulības pārkāpšanu, savtību, varaskāri, nepatiesu zvērestu, skopumu, nežēlību, uz vienalīdzību pret visu patieso un dievišķo, nejutību pret nabagiem un cietējiem un kāri uz visām pasaules baudām, tad viņš tādām ļaunām sātana tieksmēm vienmēr var arī pretoties, pie kam sātans var iedarboties tikai uz dvēseles tieksmēm, bet nekad uz viņas gribu.

5] Tādēļ Es nu jums arī parādīju pazīmes, pēc kurām, ja tas piezogas jūsu dvēselēm, jūs viegli varat pazīt, kāds gars atrodas jūsu tuvumā, un kāds viņam ar jums nodoms.

6] Ja jūs pie sevis ko tādu manat, tad atcerieties šo Manu Mācību un vārdus; iedrošiniēt savas dvēseles un dariet tieši pretējo tam, ko jūs sākat kārot, tad jūs kļūsiēt ļauna gara meistari. Un, ja visas norādītājās lietās jūs viņu uzvarēsiet, tad turpmāk viņš jūs atstās visā mierā, un jums ar viņu vairs nebūs jāizcīna nekādas cīņas. Bet ja jūs vienā vai otrā lietā ļaujāt sevi sagūstīt, vai, mazākais, ar nedaudz vieglu prātu viņam paklausat, tad līdz jūsu laicīgas dzīves beigām jums nebūs viegli no viņa atkal atbrīvoties.

7] Tādēļ ņemiet vērā visas tās lietas, uz kurām Es jūs darīju uzmanīgus! Jo, kur ļaunais kādā dvēselē tikai reizi ielauzies, — kas viņam tieši nesagādā pārāk lielas pūles —, ka vienā vai otrā lietā padevās viņa gribai, no kā tad dabīgi tika dzemdēts kāds grēks, tad tas jau maksā lielas pūles, lai šo zaudējumu dvēselei atkal vērstu par labu.

8] Bet kam te ir nopietna griba, un pats dara tik daudz, cik viņš var, un savu vājību garā nodod Man, tam tad arī pilnīga uzvara par sātanu būs vieglāka; bet, labi ievērojiet, tikai caur dzīvi ticīgu Mana Vārda piesaukšanu.

9] Tagad jūs zināt visu, ko jums vajag zināt; jūs pazīstst īsto, vienīgi patieso, dzīvo Dievu un zināt Viņa gribu.

10] Es jums saku: Tēvs Debesīs jūs ir labi apgādājis ar visu, kas jums vajadzīgs; tagad ir atkarīgs no

jums, cik apzinīgi jūs to gribat izlietot jūsu patiesai un mūžīgai dzīvības svētībai.

11] Rezultāts izrietēs no jūsu pašu rīcības, un jūsu vārdi un rīcība kļūs jūsu tiesneši!

12] Bet tu, Philopold, uzturies šeit vēl trīs dienas un centies visu novest kārtībā; tad nāc uz Kisu, kur tu Mani sastapsi.

13] Philopolds apsola tā darīt; pēc tam Es svētīju šo apdzīvoto vietu, un mēs atkal devāmies atpakaļ uz Kisu.

**218. NOTIKUMI KISJONA NAMA KUNGA PROMBUTNES LAIKA. KISJONA KALPOTĀJI
MALDINA FARIZEJUS UN UZ KUNGA PAVĒLI VIŅUS ATSAUC ATPAKAĻ. FARIZEJU ATZĪŠANĀS
UN LŪGUMS IZDZIEDINĀT VIŅU SLIMNIEKUS. LIELS DZIEDINĀŠANAS BRĪNUMS.**

1] Kad mēs pārnācām mājās, mums pretī nāca vairāki kalpotāji un stāstīja, ka drīz pēc mūsu aiziešanas ielejā ir atnākuši daudzi svešinieki un siki apjautājušes par Mani, ko Es šeit darīju un uz kuriem nu esmu devies. Bet viņi, kalpotāji, kuri svešiniekos pazina pārgērbtus farizejus, viņiem teica, ka Es jau sen esot aizgājis no šī apvidus un, pēc viņu domām, varbūt pat uz Damasku vai iespējamā kārtā pat uz Persiju pie pagāniem; jo, šeit uzturoties, Es vairākkārt esot tā izteicies: “Jūdiem pestīšana tiks atņemta un dota pagāniem!”

2] Tad šie jautātāji redzami sadusmojas un viens no viņiem pēc tam teica: “No jauniem kokiem puikas augļus gan var nokratīt, bet ne tā no kāda veca koka, kurā, ja grib nonākt līdz augļu pilnajiem zariem, vispirms ar visu uzmanību vajag uzkāpt! Senajam jūdismam šis burvju mākslinieks gan nožēlojami maz ko nodarīs!”

3] Uz to viņi, kalpotāji, smējušies un teikuši: “Nu, uzmaniet, ka sapuvušo koku nenogaž vējš! Mums liekas, ka jūsu koks īstenība jau sen ir nogāzies, un no kāda augļa, izņemot, ja nokaltušos zarus neapkarat ar sakaltušām vīgēm un tādu nelietību nepaslušiniet par brīnumu — jau sen vairs nav saskatāmas ne pēdas!”

4] Par tādu piezīmi farizeji bija redzami sadusmoti un sāka kalpotājiem draudēt.

5] Bet kalpotāji teica: “Pirmkārt, mēs esam grieķi un mums ir mūsu ķeizara reliģija, un tādēļ mēs dumjību, kuru jūs dēvējat par Dieva mācību, varam izsmiet un jūs mums neko nevarat padarīt, ja mēs to nedarām jūsu tempļos un skolās. Un, otrkārt, mūsu ir daudzi, kas kalpojam lielā un varenā Kisjona namā, un, ja jūs šo vietu drīz neatstājat, tad mēs sāksim ar rungām jums paradīt ceļu.” Tad farizeji sarniknoti klusēja un gāja savu ceļu augšup un, proti, pa ceļu, kas no šejienes ved uz Jeruzalemi.

6] Bet tagad mēs Tev jautājam, vai mēs esam pareizi rīkojušies!?”

7] Es saku: “Izņemot vienu, pavisam pareizi, bet tas nebija labi, ka jūs viņiem teicāt apzinātu nepatiesību. Būtu bijis labāk ja jūs viņiem būtu teikuši patiesību. Tādā gadījumā viņi būtu mūs šeit sagaidījuši un mēs būtu panākuši viņu izmainīšanos; jo tie pa lielākai daļai bija slimnieki, starp viņiem gan daži farizeji, bet tomēr nedaudz labāka veida. Tagad viņi ir apmetušies pakalnā, kas paceļas līča augšējā galā; tādēļ ar ēzeļiem un mūļiem steidzieties pie viņiem un atgādājiēt viņus visus šeit. Sakiet viņiem: “Ir atnācis Kungs un gaida jūs!” Slimniekus lieciet uz mūļiem un ēzeļiem, un veselajiem jāiet kājām!”

8] Uz šo Manu prasību, kaut gan jau ir diezgan krēsla, visi kalpi dodas ceļā un pēc kādas stundas atved visus, kurus iepriekš aklā dedzībā bija padzinuši.

9] Pavisam pienācīgi godbijīgi pie Manis tūlīt pienāk pieci farizeji un želojas par to, un kalpotāji pret viņiem bija izturējušies ļoti rupji, viņi viņus nolamājuši un viņiem melojuši.

10] Bet Es viņus mierināju un viņiem teicu, ka kalpotāji neko ļaunu negribēja: “Jo viņi to darīja tikai aiz aklas mīlestības uz Mani, tā kā viņi ticēja, ka jūsos pazina Manus ienaidniekus. Bet tāpēc pēc Manas ierašanās Es viņiem arī pavēlēju jūs, un, cik labi iespējams, tūlīt atgādāt šeit un tā viņiem vajadzēja vērst par labu to, ko viņi iepriekš jums visiem nodarīja, un Es domāju, ka tādā veidā šī lieta ir izlīdzināta!”

11] Farizeji saka: “Pilnīgi; tagad viss atkal ir labākā kārtībā. Bet nu par ko citu!”

12] Mēs šeit atnācām no Betlēmes, tā kā par tavu ārkārtējo dziedināšanas mākslu mēs dzirdējam brīnumlietas. Tādēļ arī atvedām līdz daudzus slimniekus. Tiem, kuriem vēl bija tik daudz spēka, ka varēja iet, protams, vajadzēja iet kājām, — bet vājākos mēs šeit atgādājam uz nastu nesējiem dzīvniekiem. Tādēļ mēs tevi lūdzam, lai tu vēlētos apžēloties par šiem cietējiem un viņus izdziedinātu no viņu slimībām.”

13] Es saku: “Kur tad ir tie, kurus jūs no Betlēmes šurp atgādājat uz nastu nesējiem dzīvniekiem? Par viņiem kalpotāji Man neko nezināja teikt.”

14] Farizeji saka: “Mēs viņus atstājam viesnīcā liča viņa pusē, tā kā mēs nevarējam zināt, vai tu būsi sastopams. Jo mums jau tāpat bija ļoti grūti uzzināt, ka šajā laikā tu parasti uzturies šeit, un mēs nebijam droši, ka tevi sastapsim; un tā mēs iedrošinājamies pārliecināties, vai tu nebūtu šeit, un, ja tu šeit nebūtu, tad varbūt tomēr šeit mēs visdrīzāk uzzinām, kur tu varētu atrasties, vai arī, kad tu varbūt varētu atgriezties. Šādas nezināšanas dēļ mēs tad arī mūsu grūti slimos novietojām viesnīcā, lai viņu tur tiek apkopti, kamēr mēs pūlamies tevi kaut kur sastapt, lai tev lūgtu, ka tu vēlētos apžēloties par grūti slimajiem. Tādēļ arī mēs mūsu apmešanās vietu iekārtojām uz kalna aiz viesnīcas, lai tad mūsu slimnieki būtu mums iespējami tuvu.

15] Kungs un meistar, nu mēs tev pateicām visu, un vairāk mēs Tev neko nevaram teikt. Tātad, ja tu vēlies, tad apžēlojies par nabagiem un cietējiem!”

16] Es saku: “Tā tas ir: Ja jūs neredzat brīnumu un zīmes, tad jūsu ticība ir vāja; bet bez ticības spēka cilvēku pestīšanai maz kas panākams! Bet ja jūs ticat, tad jums Cilvēkā jāredz Dieva varas diženums!”

17] Visi saka: “Jā, jā, Kungs! Mēs visi ticam! Kas kā tu priekšnieka Jairusa meitu vari no nāves atkal atsaukt atpakaļ dzīvībā, tas var izdziedināt arī visas citas slimības, kas vēl ilgi nav nekāda nāve! Jo mēs par šo darbu dzirdējām līdz pat Betlēmei, Dāvida pilsētai!”

18] Ar paceltam rokam Es saku: “Nu tad, lai jums notiek pēc jūsu ticības!”

19] Visi slimnieki, kas gaidīja pagalmā dziedināšanu, pēkšņi kļuva pavisam veseli, no prieka sāka gaviļēt un kliegt un skaļi teica: “Mēs redzējam mūsu miesā ieejam gaismu — un mēs kļuvām veseli; un tagad mums ir tik labi, it kā mums nekad nekas nebūtu kaitējis. Slava Tam, kas mūs tā pēkšņi ir izdziedinājis!”

20] Farizeji aiz liela pārsteiguma gandrīz nevar pateikt ne vārda. Bet pēc neilga laika viņi pa Kisas apdzīvoto vietu tāpat dzird skaļi kliežam un gaviļējam; un viņi, farizeji, un kopā ar viņiem pilnīgi izdziedinātie slimnieki steidzīgi iet skatīties, kas tas tur būtu par troksni. Bet viņi drīz ierauga viņu viesnīcā atstātos slimniekus, kuri visi lēka apkārt kā jauni brieži un pastāvīgi sauc: “Slava tam vīram!”, kas viņus ir tik brīnumaini izdziedinājis.

21] Kad šie izdziedinātie sastopas ar tiem pieciem farizejiem, farizeji gaviļētājiem jautā, kad un kā viņi tika izdziedināti. Bet visi izdziedinātie, skaita pie trīsdesmit, vienbalsīgi viņiem stāsta, kā tas bija un kādā laikā un kā viņi viņu ķermenī redzējuši ieiejam gaismu.

22] Te farizeji ievēroja, ka tas bija tieši tajā laikā, kad Es teicu: “Lai jums notiek pēc jūsu ticības!”, un ka tie viesnīcā tika izdziedināti caur kādu gaismu.

23] Visi ir ļoti izbrīnījušies, un izdziedinātie sauc: “Vediet mūs pie tā dziednieka, lai mēs paši varam viņu slavēt un viņam atlīdzināt!”

24] Tad farizeji viņus pieveda pie Manis un viņi nokrita ceļos Manā priekšā un deva Dievam godu, ka Viņš vienam cilvēkam deva tādu spēku!

25] Bet Es viņiem liku piecelties no zemes un, kamēr Es tiem rādīju viņiem sagatavoto ēdamzali, vienlaicīgi piedraudēju, lai viņi par to nekur neko neizpauž, ne Jeruzalemē, ne Dāvida pilsētā.

26] Un viņi visi vienbalsīgi Man apsolīja, ka, cik vien iespējams, viņi to vienmēr ievēros; tikai viņu pilsētā, kad viņi tajā atkal atnāks kā pavisam veseli, tas būs grūti izdarāms; bet tomēr viņi darīs visu iespējamo, lai tikai Mani nenodotu.

27] Es šo apņemšanos uzslavēju un Pats viņus visus ievēdu ēdamzalē, kur viņus gaidīja visādi atspirdzinājumi un ēdieni viņu spēcīnāšanai un tad aicināju viņus pēc vajadzības ēst un dzert un apgalvoju, ka tas viņiem nekaitēs. Un viņi saka ēst un dzert; bet Es pēc tam devos atpakaļ kādā citā istabā, kur krietnais Barams no Jesairas Man un Manējiem bija sagatavojis bagātīgu vakara mielastu, kurā Man līdzas priecīgi ņēma dalību Kisjons ar savu ģimeni.

219. JAUNS MISIJAS PADOMS. DABAS RŪGŠANAS NEPIECIEŠAMĪBA. LĪDZĪBA PAR BAROJAMO VĒRSI. PIEMEKLĒJUMA NEPIECIEŠAMĪBA.

1] Pēc vakara mielasta Ahaba saka: “Kungs, ka es jau Jesairā par Tavu būtību biju pilnīgā skaidrībā, Tas ir vairāk kā pats par sevi saprotams, un manis dēļ tādas ārkārtējas zīmes nebūtu vajadzīgas, lai

mani un man līdzīgos pārpilnam pārliecinātu, ka Tu esi Pats Jehova, darbodamies no šīs zemes cilvēka aizņemtā miesā, bet es esmu ziņkārīgs, vai tie pieci farizeji no Betlemes, kuri citādi šķiet esam īsti goda vīri, nopietnībā neko nemanītu no tā, kas varētu būt Tas, kas tik ārkārtīgi brīnumaini izdziedināja viņu slimniekus. Ja viņiem ir tikai kāda jausma, tad viņiem tomēr jau vajag gandrīz ar rokam aptvet, ka parasts cilvēks tā ko mūžam nespēj paveikt. Es domāju, ka jāiet un viņus nedaudz jāizpēta, un te drīz būtu redzams, par ko sevī viņi Tevi tur.

2] Es saku: “Draugs, ka Es pavisam noteikti zinu, par ko viņi Mani tur, par to tu arī, cerams, nešaubīsies; bet te es domāju, ka tagad pavisam nav vajadzīgs, ka mēs viņus traucējam viņu pašu pārdomās. Tam arī rītu vēl ir diena, kurā īsti teicami varēs dažu ko labu nokārtot. Ļaujām viņiem šonakt īsti labi norūgt! Jo kā pie nenorūguša vīna rūgšana ir svarīga, lai vīnogu sula kļūst garīgs vīns, tāpat katram cilvēkam viņa dabā ļoti nepieciešama līdzīga rūgšana, ja viņam jāpāriet pilnīgā un patiesā gaismā.

3] Redzi, ja kādam cilvēkam ir viss, kas viņam vajadzīgs, tad viņš jūtas pavisam omulīgs; viņš nepar ko nerūpējas, viņš nestrādā, visam ļauj noritēt tikai labi un ērti un maz jautā pēc tā, vai ir kāds Dievs, vai kāda dzīvība pēc miesas nāves, vai cilvēks ir vairāk, nekā dzīvnieks, jeb vai dzīvnieks vairāk, nekā cilvēks. Kalni un lejas viņam ir viens un tas pats, ziema un vasara uz viņu neattiecas; jo vasara viņam ir ēna un atsvaidzinošas peldes un ziemai sildoši kamīni un silti tērpi.

4] Tāpat viņam arī ir vienalga, vai gads bija auglīgs vai neauglīgs; jo, pirmkārt, viņš uz 10 gadiem ir apgādāts ar visāda veida krājumiem, un, otrkārt, viņam ir daudz naudas, lai iegādātos kaut ko, kas trūkst.

5] Redzi, tāds cilvēks tad turpina dzīvot tik omulīgi kā barojams vērsis stallī un tāpat nav nekas cits, ka baudītājs dzīvnieks cilvēka izskatā.

6] Ja tu pie kāda tāda ietu, lai viņam sprediķotu Evaņģēliju par Dieva Valstību, tad viņš tev darīs tieši to, ko vērsis stallī dara kādai dzelējmušai, kura viņu traucē viņa gremošans omulībā; vērsis novicina savu asti pār viņu, traucējošo viesi, un tam ātri vajadzēs bēgt, lai netiktu nosists vai mazākais stipri savainots.

7] Un redzi, tāds, nekādu rūpju nedomāts rīma, saviem kalpotājiem, kuri pamatā arī nav nekas cits kā bezrūpīgā pārtikušā saimnieka mušu aizdzinēju aste, dos mājienu tevi padzīt; un tu acimredzot bēgsi, cik iespējams ātri un tikai ievērojamā attālumā varēsi pārdomāt par to, kādu iedarbību pie rimas ir panācis tavs Evaņģēlija sprediķis.

8] Bet Es tādiem vērsiem zinu lasīt priekšā pavisam citu pirmsprediķi; Es ļauju pār viņiem nākt vienai laicīgai nelaimei pēc otras; caur ko viņi nonāk visādās raizēs un bailēs, viņi sāk domāt, meklēt un jautāt, kā tomēr ir tā, ka viņi no visām pusēm tiek nomākti, pie kam viņi tak nevienam nekad nav nodarījuši kādu netaisnību un vienmēr ir dzīvojuši kā krietni, pieklājīgi cilvēki.

9] Bet tas viņiem notiek tikai nepieciešamās rūgšanas dēļ.

10] Kad tādi cilvēki tad nonāk istā rūgšanā, tad viņi ilgojas pēc draugiem, caur kuriem atkal varētu iegūt mieru; tad ej pie viņiem un sludini viņiem Evaņģēliju, un viņi tevī klausīsies un nekad nepacels savu lepno un ap sevi nikni vicināto asti.

11] Un redzi, tieši tāda iemesla dēļ ir labi, ka šie mūsu viesi visu šo cauro nakti nonāk kādā pareizā rūgšanā; caur ko viņi paši sevī kļūs garīgāki un rīt ar viņiem būs viegls darbs. Vai tu to nu saproti?”

220. AHABAS IZBRĪNS PAR DIEVIŠĶO GUDRĪBU. PIRMĀM KĀRTĀM NEPIECIEŠAMA PAŠIZIŅA. “NEESIET TIKAI DIEVA VĀRDA KLAUSĪTĀJI, BET GAN IZPILDĪTĀJI!” PATIESA DZĪVĪBAS PILNĪBA UN SVĒTĪGS MIERS DIEVĀ. BRĪDINĀJUMS NO ILGAS GULĒŠANAS UN LAISKUMA.

1] Ahaba saka: “Ak gudrība, ak, gudrība! Kādus augstumus un patiesību tu sevī ietver un turpretī cik milzīgi dumjš ir kāds no mums! Tā ir mūžīga patiesība, ka nekur nekas nevar rasties, ja pirms tam nenotiek kāda apņēmības pilna darbība; un es tagad tomēr vēlētos iet pie tiem betlemiešiem un sākt viņus apgaismot! Ak, es visas muļķības viduspunkts! Grieķu gudrie tak saka: “Katra darbība tiek realizēta caur kādu cīņu, un katrs efekts ir tās sekas!” — un es to nesapratu! Kā tas nāk, ka tagad es to saprotu?!”

2] Jā, ja pie cilvēka viņa iekšienē vispirms nenotiek īsta cīņa pašam ar sevi un saviem dažādiem dzīvības elementiem, tad viss, ko ar viņu no ārienes uzsāk, ir veltīgs.

3] Es tagad esmu pilnīgā skaidrībā par cilvēka dzīvības instruktīvām attiecībām un šeit gandrīz vē-

lētos izvirzīt kādu galveno dzīvības pamatprincipu un ticu, ka nevarētu būt pārāk tālu no mērķa!" Es saku: "Ļauj to dzirdēt! Es to iepriekš negribu sevī aplūkot, pirms tu to neesi izteicis."

4] Ahaba saka: "Ko cilvēks no savām viņam kopš paša sākuma piešķirtām īpašībām pirms tam pats sev nav devis, to, lai viņu nesamaitātu, viņam nevar dot neviens Dievs! Dievam gan visas lietas ir iespējamas, bet cilvēks pie tam neko negūst."

5] Kas iepriekš pats sevi nav pazinis, kā lai viņam jāpazīst kāds cits un beidzot pat Dievs?! Tas būtu mans princips. Kungs, vai es esmu tālu no mērķa?"

6] Es saku: "Nē, draugs Ahaba, patiesi, tu nu naglai esi trāpījis tieši uz galvas; tā tas ir! Ko cilvēks ar saviem viņam piešķirtiem spēkiem pats sev pašdarbīgi nesagādā, to, lai viņu netiesātu, viņam nevar un nedrīkst sagādāt arī Dievs!"

7] Tādēļ arī jūs visi neesat tikai ārišķīgi Mana Vārda klausītāji, bet gan dedzīgi tā izpildītāji! Tikai tad jūs reiz sevī sāksiet pamanīt to svētību.

8] Jo dzīvība ir darbība, nevis spēku, caur kuriem nosacīta dzīvība, stāvēšana dikā, un tā arī dzīvībai vajag tikt uzturētai pat mūžīgi caur visu spēku nepārtrauktu darbību; jo mierā gulēšanā nevalda nekāda paliekoša dzīvība.

9] Zināmā labsajūta, kurā jūs krītat par upuri dusai, nav nekas cits, kā dzīvībai nepieciešamo spēku daļēja nāve; kas tad arvien vairāk un vairāk savu labpatiku atrod bezdarbīgā mierā, sevišķi garīgo dzīvības spēku mierā, tas caur to arī arvien vairāk tieši arī iespiežas patiesas nāves rokās, no kurām arī neviens Dievs viņu vairs viegli neatbrīvos!

10] Jā, ir arī pareiza miera pilna dzīvība; bet tā ir Dievu un katru cilvēku neizsakāmi aplaimojoša apmierinātības sajūta, būt darbīgam pēc Dieva gribas.

11] Šī aplaimojošākā apmierinātības sajūta un skaidrākā izpratne vienmēr patiesi darbojoties pēc Dieva kārtības, ir apzināts, patiesi miers Dievā, kas vienīgais ir pilns dzīvības, jo ir pilns enerģijas un darbības, bet katrs cits miers, kas pastāv dzīvības spēku pārtraukšanā, kā jau teikts, ir patiesa nāve tiktāl, ciktāl dažādie dzīvības spēki atrauti darbībai un to vairs nesatver. — Vai jūs to saprotat?"

12] Jūda Iskariots saka: "Kungs, ja tā, tad cilvēkam no miega būtu jāamūk kā no sērgas, jo miegs tomēr arī ir, kaut arī ārējo dzīvības spēku, miers."

13] Es saku: "Katrā ziņā, tādēļ ilggulētāji arī nekad nesusniegs sevišķi lielu vecumu. Kas savai miesai jaunībā atvēl piecas stundas un vecumā sešas stundas miega miera, tas tad arī pa lielākai daļai saņiegs lielu vecumu un ilgi paturēs jauneklīgu izskatu, kamēr kāds ilggulētājs ātri noveco, iegūst krunskainu seju un sirmus matus un pusmūža gados staigā apkārt kā ēna."

14] Bet, ka caur ilgu miegu miesa arvien vairāk un vairāk kļūst mirusi, tāpat un vēl vairāk tāda kļūst dvēsele, ja viņa arvien vairāk un vairāk samazina savu darbību pēc Maniem vārdiem un gribas.

15] Bet kur reiz kādā dvēselē ir ieperinājies slinkums, tur drīz ieperinās arī netikums; jo laiskums nav nekas cits, kā sev pašam patikama mīlestība; kas jo vairāk bēg no katras darbības kādam citam, tāpēc, ka pamatu pamatā grib tikai to, ka visiem citiem jāstrādā tikai viņa labumam un derīgumam!

16] Tādēļ arī it īpaši sargieties no laiskuma, jo laiskums ir patiesi sēklas grauds visiem iespējamiem netikumiem!

17] Kā piemērs jums var kalpot dažādie plēsīgie dzīvnieki. Redziet, šie dzīvnieki tikai tad ķeras pie savas ļaunu nesošās darbības, kad viņus dzen degošs izsalkums. Kad viņi laupījumu ir dabūjuši un savu izsalkumu apmierinājuši, tad viņi atal tūlīt dodas viņu alās un bieži dienām ilgi tur guļ, sevišķi čūskas.

18] Tagad aplūkojiet kādu laupītāju un slepkavu! Tāds cilvēks, īstenībā velns cilvēka miesā, parasti baidās no katra darba un dienām ilgi guļ kādā savā laupītāju ligzdā; tikai tad, kad spiegi viņam paziņo, ka viņu laupītāja ligzdai garām dosies bagāta karavāna, tikai tad viņš ar saviem palīgiem sāk darboties un ne ar ko nerēķinādamies uzbrūk karavānai, to aplaupa un tirgotājus nogalina, lai viņi nevarētu viņu nodot. Un tās ir laiskuma sekas!

19] Tādēļ vēlreiz teikts: Pirmām kārtām sargieties no slinkuma; jo tas ir ceļš un plaši vārti visiem iedomājamiem netikumiem!

20] Pēc padarīta darba mērena atpūta ir laba miesas locekļiem, bet pārmērīga slīktāka, nekā nekāda.

221. PAR SLINKUMA ĻAUNUMU UN DARBĪGUMA SVĒTĪBU. PADOMI CEĻOJOT. KŪTRI UN ENERĢISKI REĢENTI. MARIJA UN TOMS. MATEJS PIERAKSTA ŠO MĀCĪBU PAR DARBĪGUMU, DĒVĒTU "NAKTS SPREDIĶIS". KĀDĒĻ ŠIS PIEZĪMES GĀJA BOJĀ.

1] (**Kungs**): "Ja kāds ir kājām nogājis tālu ceļu un beidzot sasniedz pajumti, tad viņš, ja viņš tur tūlīt neies pie miera, bet gan izdarīs kādas nelielas kustības un nākamajā dienā būs kājās jau pirms Saules ausmas, visu nākamo dienu nejutīs nekādu nogurumu un, jo ilgāk viņš savu ceļojumu tā turpinās, jo mazāk tas viņu nogurdinās.

2] Bet ja kāds no sava dienas gājiena tikpat stipri noguris nonāk kādā mājvietā, tūlīt dodas gulēt un savu guļas vietu pamet tikai ap nākamās dienas pusdienas laiku, tad viņš savu tālāko ceļojumu uzsāks pilnīgi stīvām kājām un apdulušu galvu un pēc kāda noieta ceļa posma ļoti noguris ilgosies pēc atpūtas un beigās pat var notikt, ka ceļā paliek guļam un, ja viņam neviens — kas viegli iespējams — nenāk palīgā, tur iet bojā.

3] Bet kas pie tā ir vainīgs? Viņa paša pārāk liela tieksme pēc miera un ar to saistītie maldi, ka miers cilvēku spēcina.

4] Ja kāds vienā vai otrā mākslā, kura augstākā mērā prasa roku un pirkstu veiklību, grib sasniegt lielu, apbrīnu izsaucošu meistarību, jautājums: Vai viņš to jebkad sasniegs, ja tā vietā, lai katru dienu nepārtraukti čakli vingrinātos, savas rokas un pirkstus tur kabatās un dienu no dienas staigā apkārt uzmanīgi, baidīdamies savas rokas un pirkstus nenogurdināt un tos nepadarīt pārāk stīvus un savai mākslai nederīgus.

5] Patiesi, te Es Pats pie visas Manas neierobežotās gudrības nevarētu pareģot un noteikt laiku, kurā šāds mākslas māceklis kļūs virtuozs! Tādēļ, Mani mīlie draugi un brāļi, Es jums atkārtoti saku:

6] "Tikai darbība pēc darbības vispārējam cilvēku labumam! Jo visa dzīvība ir Dieva pastāvīgas un nenogurdināmas darbības auglis un tādēļ var tikt uzturēta un uz mūžību saglabāta tikai ar patiesu darbību, kamēr no bezdarbības parādās un vajag parādīties tikai nāvei.

7] Lieciet jūsu rokas uz jūsu sirdīm un ievērojiet, ka viņa nepārtraukti dienu un nakti ir darbīga! Bet vienīgi no šīs darbības atkarīga miesas dzīvība; ja sirds reiz sāk apstāties, te — Es domāju — ar dabīgo miesas dzīvību būtu beigas!

8] Bet kā miesīgās sirds acīmredzami ir miesas pilnīga nāve, tā arī dvēseles sirds līdzīgs miers ir dvēseles pilnīga nāve!

9] Bet dvēseles sirds saucas mīlestība, un tās pulss izpaužas patiesā un pilnīgā mīlestības darbībā.

10] Nemitīga mīlestības darbība tāpat ir dvēseles sirds nekad nepagurstošie pulsa sitieni. Bet, jo čaklāk dvēseles sirds pulsē, jo dvēselē rodas vairāk dzīvības, un, ja caur to dvēselē ir radīta pietiekami augsta dzīvības pakāpe, tad tā līdzinās dievišķai, visaugstākai dzīvības pakāpei. Tādā veidā tāda dvēseles dzīvības pakāpe dvēselē pamodina dievišķā gara dzīvību.

11] Tas — kā tīra dzīvība, tāpēc, ka nenogurstošais visaugstākais darbīgums — tad caur mīlestības darbiem ieplūst tam līdzīgā kļuvušā dvēselē un dvēsele ņem savu sākumu zaļoksņējai neizsīkstošai dzīvībai.

12] Un redziet, tas viss rodas no darbības, bet nekad no kāda slinka miera!

13] Tādēļ bēdziet no miera un meklējiet pareizu darbīgumu, un jūsu alga būs mūžīga dzīvība!

14] Neticiet, ka Es it kā esmu nācis, lai cilvēkiem uz šīs Zemes nestu mieru un dusu; ak nē, bet gan zobenu un karu!

15] Jo caur visāda veida grūtībām un postu cilvēkiem vajag tikt mudinātiem uz visāda veida darbību, citādi viņi kļūtu par slinkiem, nobarojamiem vēršiem, kuri paši sevi nobaro par ēsmu mūžīgai nāvei!

16] Posts un trūkums cilvēkā tāpat izraisa vienu rūgšanu pēc otras, no kā tad beigās tomēr var atīstīties kas garīgs.

17] Protams, varētu gan teikt: "Bet caur postu un grūtībām tiek dzemdinātas arī dusmas, atriebība, slepkavība un naids, cietsirdība un vajāšanas!" Tas katrā ziņā ir pareizi; bet lai cik ļaunas arī šīs lietas ir, tad to sekas tomēr ir labākas, nekā slinks miers, kas ir miris un nenes neko labu un neko ļaunu.

18] Tādēļ Es jums saku: "Lai katrs pret Mani ir vai pilnīgi silts, vai pilnīgi auksts; jo kādu remdenu Es gribu izspļaut no Savas mutes!"

19] Enerģisks ienaidnieks Man ir mīļāks, nekā kāds remdens draugs; jo enerģisks ienaidnieks Mani

mudinās visādai darbībai, lai Es viņu vai nu iegūstu, vai izraugos pareizu ceļu, lai uz visiem laikiem viņu padarītu Man nekaitīgu; bet līdzās kādam vienaldzīgam draugam Es Pats kļūstu inerts, un, ja Mani skartu grūtības, vai kūtrais draugs Man būtu noderīgs?!

20] Tādēļ arī kūtrs reģents ir sērģa tautai, jo tad tautas gars satrūd un cilvēki kļūst tikai par barojamiem vēršiem un nastu ēzeļiem! Bet enerģisks un pat tirānisks reģents tautu dara dzīvu un visi ir darbīgi, lai tikai nekristu kādā sodā; un ja kāds tirāns rīkojas par traku, tad tautas masas beidzot sacelsies un no sava mocītāja atbrīvosies.

21] Es nu domāju, ka esmu pietiekami runājis par darbīguma vērtību un esmu pārliecināts, ka jūs visi šo mācību esat sapratuši. Tādēļ, ja kāds grib un sevī jūt vajadzību pēc miera un atpūtas, tad lai sameklē sev guļas vietu; bet kas grib kopā ar Mani palikt nomodā, tas lai paliek šeit!” Te visi saka: “Kungs, ja Tu paliec nomodā, kā lai mēs te varētu gulēt?! — Tikai mātei Marijai, šķiet, vajadzīga miesas atpūta, un tā Tu gan varētu viņu sūtīt gulēt.”

22] Bet Marija, kaut gan viņa kādā atpūtas krēslā aiz manis viegli snauda, tomēr šos vārdus dzirdēja, piecēlās un visā draudzībā runātājam teica: “Draugs, kas tu parasti runā visu savu līdzmācekļu labā, es tev saku, ka tavas rūpes par mani ir nedaudz liekas. Kunga labā es gan jau esmu pavadījusi simtām nakšu bez miega, un es vēl dzīvoju — un vēl daudzas pavadīšu bez miega un, ja tā ir Viņa griba, tādēļ nezaudēšu dzīvību! Tādēļ jūs visi nerūpējieties par mani; pietiek, ja tas Viens mani atceras!”

23] Bet tas, kam bija teikti šie vārdi, bija Toms. Bet viņš piegāja pie Marijas un lūdza viņu, lai tā viņa labo nodomu neuzņem nelabvēlīgi. Bet Marija viņu nomierināja un bija ļoti priecīga par viņa rūpēm par viņu, un Tomam atkal kļuva viegli ap sirdi, un viņš pavisam apmierināts tūlīt atkal ieņēma savu vietu.

24] Uz kādu laiku nu iestājās klusums. Neviens nerunāja ne vārda, jo visi par dzirdēto nu daudz pārdomāja un izteikto patiesību atrada vienmēr gaišāk un gaišāk mirdzošu.

25] Tikai Matejs pēc kāda laika pie sevis teica: “Rīt, dienai austot, šī mācība par darbīgumu un atpūtu, cik labi vien tas ies, tiks uzrakstīta uz īpašas, tikai šai mācībai atvēlētas plākses; jo šī ļoti svarīgā mācība ne par kādu cenu nedrīkst pasaulei iet zudumā.” Un kad drīz pēc tam sāka aust diena, Matejs arī turēja savu vārdu, un tad šī mācība tika ilgi saglabāta un caur Jonaelu un Jairutu aiznesta uz Samariju, bet ar laiku tika ļoti sagrozīta, un tādēļ arī gāja bojā. Bet cik ilgi tā vēl bija, tā tautā bija zināma zem nosaukuma “Nakts Sprediķis.”

222. TIE PIECI FARIZEJI NO BETLĒMES MAZGĀ KUNGAM KĀJAS. ĪSS DZĪVĪBAS EVAŅĒLIJS.

1] No rīta pie Manis atnāca tie pieci farizeji, pēc viņu parašas ļoti pieklājīgi sveicināja Mani un Manus mācekļus un vēl Man parādīja sevišķu godu caur to, ka viņi Man jautāja, vai es viņus turētu par cienīgiem, ka viņi Man mazgātu kājas.

2] Jo Betlēmē vēl bija kāds sens goda parādīšanas paradums, ka vai nu mājas tēvs saviem viesiem, vai kā pretēju goda parādīšanu, kāds pirmais no viesu skaita nākamā rītā mājas tēvam mazgāja kājas. Tādēļ arī Es tiem pieciem farizejiem atļāvu Sev mazgāt un noslaucīt kājas.

3] Tikai pēc šīs darbības tie pieci farizeji man jautāja, teikdami: “Patiesi, nepatveramais lielais Meistar! Saki mums tomēr tikai nedaudz no veida, kā tas ir, ar kā palīdzību tu panāc šādu nekad nedzirdētu izdziedināšanu? Ka tu to — vispār runājot — acimredzami veic caur Dieva spēku, par to gan nav šaubu; bet kā un kādā veidā tādā nedzirdētā pilnībā, tas ir cits jautājums. Tikai par to — ja tu mūs tikai daļēji turi par tā cienīgiem — dod mums kādu mājienu un tad mēs, ļoti apmierināti, dodamies no šejienes atkal uz Betlēmi.

4] Es saku: “Ja arī Es jums vēlētos to teikt, tad jūs tam tomēr neticētu, jo arī pār jūsu acīm karājas trīskārtējā Mozus sega, lai jūs nespētu pamanīt, kas ir tas, Kas nu ar jums runā! Ja jūs Viņu pazītu, tad tādu jautājumu neuzstādītu; bet, tā kā jūs Viņu nepazīstat, tad jūs jautājat tā, kā jūs jautājat.

5] Bet, ja arī Es jums dotu pareizu atbildi, tad jūs to tomēr nepieņemtu. Jo jūs gan redzat to, kas ir un notiek pasaulē; bet kas te attiecas uz Garu, tā valstību un darbību, tas jums ir svešs, un tādēļ jūs arī nevarat aptvert un sajust, kas te ir Dieva Valstības esamība un darbība cilvēkā.

6] Bet tagad ejiet un nožēlojiet jūsu daudzus grēkus, tad jūs pamanīsiet, ka pie jums ir tuvu pienākusi Dieva Valstība.

7] Mīliet Dievu no visa spēka un pielūdziet Viņu garā un patiesībā; bet mīliet arī jūsu tuvākos, na-

baga brāļus un māsas; nevajājiet jūsu ienaidniekus, nelādiet atkal tos, kas jūs lād, un dariet labu tiem, kas jums dara ļaunu, tad jūs pār viņu galvām sakrāsiet kvēlojošas ogles, un Dievs tādus jūsu darbus uzlūkos un simtkārtīgi jums tos atlīdzinās.

8] Neaizdodiet naudu tiem, kuri ar bagātīgiem procentiem jums to atkal var atdot, bet gan patiesi nabagiem un trūcīgiem, tad jūsu nauda Debesīs tiks nolikta uz augstiem procentiem, un Tēvs Debesīs jums izmaksās procentus un kapitālu uz mūžību!

9] Jūsu labo darbu dēļ pārāk dedzīgi no pasaules neņemiet arī slavu, pateicību un cildinājumus; jo ja jūs to darāt pasaules dēļ, kāda alga jums tad jāņem Debesīs?! Es jums saku: Kas uz pasaules nabaga brālim parādītā labā darba dēļ prasa un ņem vienalga kāda veida algu, viņa alga Debesīs izpaliek.

10] Kas strādā Debess dēļ, tas no Debesīm tiks atalgots laicīgi un kādreiz mūžīgi; bet kas strādā pasaules dēļ, tas no pasaules gan iegūs kādu nicināmu un izzūdošu algu, bet Debesīs viņš savu nopelnu grāmatu atradīs tukšu, un viņa alga tur nebūs, un viņa garīgai nabadzībai būs grūti izbeigties.

11] Ja jūs to labi liekat pie sirds un pēc tā darāt, tad jums drīz arī kļūs skaidrs, kādā veidā Es esmu izdziedinājis jūsu slimniekus. — Tagad jūs zināt visu, kas jums ir vajadzīgs zināt. Tālāk neko vairs nejaudājiet, ja arī Es vēlētos jums to teikt, jums tas neko nelīdzētu.

12] Bet arī ievērojiet, ka jūs ne Jeruzalemē, ne Dāvida pilsētā par Mani, par Manu darbību un par šiem Maniem mācekļiem neko neizpaužat; jo tas jums nenestu nekādu svētību!

13] Bet tagad, ja jūs būsiet paēduši brokastis, pavisam mierīgi varat doties atkal mājup!”

14] Pēc šīs Manas runas tie pieci farizeji gan rādīja diezgan apmulsušas sejas, bet tomēr neviens neuzdrošinājās uzstādīt kādu tālāku jautājumu, noliecās Manā priekšā un tad devās viņu ēdamzālē un pēc brokastīm devās uz dzimteni.

223. TO PIECU FARIZEJU DOMAS PAR KUNGU. KĀDA FARIZEJA PIENĒMUMS: “VIŅŠ IR VAI NU DIEVS, VAI VELNS?” FARIZEJA DOMAS PAR SOCIĀLISMU. MĀCĪŠANAS PADOMI.

1] Bet pēc tam pie Manis pienāk un Man jautā, kādēļ Es ar betlēmiešiem runāju tik aizklāti.

2] Es saku: “Vai tad jūs vēl vienmēr esat tik nesaprātīgi, it kā jūs no Manis vēl nekad nebūtu dzirdējuši nevienu gudru vārdu! Viņi Mani netur ne par ko citu, kā par kādu ar ārkārtēji slepenām spējām apdāvinātu ārstu, kas ar noslēpumainu dabas spēku palīdzību veic tādu brīnumainu izdziedināšanu.

3] Viņiem nav sveša eseješu sekta, kuriem ir dažas pavisam ievērojamas zināšanas aptiekāru mākslā, ar kuru palīdzību viņi spēj izdziedināt dažu labu slimību un arī spēj panākt dažas parādības, kurām kāda laja acīs vajag izskatīties kā acimredzamiem brīnumiem. Ja jūs to nu pieņemat, vai te beigās var būt sagaidāms kas cits, nekā, ka šie betlēmieši Mani neuzskata ne par ko citu, kā par kādu ceturtais, tātad augstākās pakāpes esejetis, kura zināšanas iet tik tālu, ka viņam pie vadāmās virves ir dažādākie dabas spēki, kurus viņš var vadīt pēc savas patvaļas.

4] Bet ja Es viņiem būtu teicis, ka Es kā Visaugstākā Dēls esmu apsolītais Mesija, šie nocietinātie jūdi sāktu pār mēru dusmoties un turētu mani par kādu ļoti iedomīgu magu, kurš stāv savienībā ar sātānu un kā tādu Mani arī pār mēru zaimotu un viņu šeit atvesto slimnieku izdziedināšana viņiem būtu kļuvusi par ļaunāko piedauzības akmeni. Bet tagad, tā kā viņi Mani tur tikai par kādu esejetis, viņi pavisam mierīgi dodas uz mājām un slavē un cildina Dievu, kas cilvēkam devis tādas slepenas zināšanas un spēku, caur kuru viņš noteikti, kaut arī brīnumaini, var palīdzēt cietējiem cilvēkiem!

5] Bet lai viņi mājās, mierīgāk un pamatīgāk pārdomājot, ar vieglām pūlēm tomēr var atklāt, ka Es tomēr neesmu esejetis, jo Mani viņiem zināmi darītie principi par cilvēku morālām un sabiedriskām dzīvības attiecībām ir pilnīgi pretēji eseješu principiem, tad es viņiem devu tieši tik daudz pamācības, cik tas minētam mērķim bija nepieciešams. Mājās viņi labi un rūpīgi salīdzinās Manas pamācības ar eseješu mācību, kuru viņi labi zina un tikai pēc atrastiem spilgtākiem kontrastiem tā īsti sāks apmulst, kā tie pieci apmulsu jūsu acu priekšā, kad viņi dzirdēja Manus vārdus, jo Mana viņiem sniegtā mācība, kā teikts, ir vispār un vairāk kā pilnīgi pretēja eseješu mācībai.

6] Viņi labprāt būtu Mani vēl vairāk izvaicājuši, bet Es viņus pavisam strupī atraidīju un viņi neiedrošinājās tālāk jautāt, jo viņi redzēja, ka Es gan patiesi pavisam labi varētu būt augstākā ranga esejetis, bet pēc Maniem viņiem adresētiem vārdiem atkal nē. Bet tagad ceļā viņi nedomā neko citu, kā vienīgi tikai par šo parādību, pārdomādami: “Vai eseješiem varbūt ir divas mācības, viena ārējā tikai pasaules akļajiem ļaudīm un kāda iekšēja vienīgi sev?” Bet Es tātad ar viņiem biju atklāts un kā rakstos labi izglī-

tots, viņiem pametu dažus iekšējās mācības izteicienus un visu tālāko meklēšanu atstājis viņu ziņā.

7] Bet viens no tiem pieciem domā, ka aiz Manis vajag slēpties kaut kam pavisam citam, nekā augstākā ranga esejetim. Viņš nu tiem pārējiem četriem saka: “Es no savas puses viņu nevaru turēt tieši par esejeti, jo tieši nesen es ar kādu esejeti runāju visu par viņu mācību un parašām, un viņš bija ļoti atklāts — bet viņš neko nezināja par kādu citu, slepenu mācību. Tālab es ārkārtējo dziednieku no Nacaretas turu par pavisam sevišķu, cik man zināms, nekad nebijušu parādību. Viņš ir vai nu kāds Dievs — vai kāds velns, bet ko es tomēr gribētu ļoti apšaubīt, tā, ka viņa mācība ir sociālākais princips, kādu man jebkad nācies dzirdēt; bet velns ir lielākais tirāns, un tādēļ visa sociālisma nesamierināms ienaidnieks!”

8] Redzat, tie pieci jau tagad ceļā ved tādas sarunas un tajās ir tā iedziļinājušies, ka viņi tikko mana, ka viņu kājas kustas un nes viņus tālāk.

9] Mani mīļie, jāmāca, ka pie darba vajag pieiet ļoti uzmanīgi; nevajag mājā tūlīt iekrist kopā ar visām durvīm un kā kādā ēdienreizē visus ēdienus likt galdā uzreiz, bet gan mājā ienākt klusu un pieklauvēt pie durvīm, kas ved vienā vai otrā istabā; un ja dod maltīti, tad uz galda tikai tad nes kādu otru ēdienu, kad viesi pirmo jau apēduši, citādi kā kādas mājas apciemotājs tiks uzskatīts kā nepieklājīgs un pārdrošs un apmeklētā mājā kā nekaunīgs iebrucējs panāks maz vai neko, un mājas tēvs saviem viesiem laupītu visu ēstgribu, ja uz galda uzreiz liktu veselu kaudzi visādu ēdienu; bet tā pareizi labā kārtībā viesi baudīs ēdienu ar labu apetīti un beigās viņi slavēs mājastēvu, ka viņš viņus tik lieliski pacienājis!

10] Un redzat, tieši tā pie darba vajag ķerties mācot, ja ar to grib kaut ko panākt. — Vai jūs to nu sapratāt?”

11] Mācekļi saka: “Jā, Kungs, tagad mēs precīzi saprotam visu, ko Tu nu kā vienmēr ļoti gudri mums sacīji!”

12] Es saku: “Nu labi, tad ejam arī mēs brokastīs!”

224. MĪLESTĪBAS SACENSĪBAS STARP KISJONU UN BARAMU. SEVĪ IESKATĪŠANĀS SVĒTĪGUMS UN BŪTĪBA. SEVĪ IESKATĪŠANĀS TIEK CAUR SĀTANU TRAUCĒTA.

1] Mēs tūlīt pieceļamies no saviem atpūtas soliem un ejam ārā dārzā, kur mūs jau gaida bagātīgas brokastis, kuras mums vēl bija pagaatvojis Barams.

2] Kisjons gan Baramam saka: “Bet brāli, ko tu dari?! Vai tu it kā domā, ka manas noliktavas, ēdienu kambari un vīna pagrabi stāv tukši?”

3] Barams saka: ”Brāli, es pārāk labi zinu, ka tavus krājumus 1000 viesu neapēstu 1000 gados; bet es, slava Dievam, tomēr arī nepiederu pie šīs zemes nabagiem, un tā ļauj man šodien vēl to prieku visus šos viesus pamielot! Jo ar manu mazumu varēt pakalpot Kungam, tas man dara lielu prieku! Rīt uz taviem pavārdiem lai atkal iet tik rosīgi, cik vien tas vienmēr iespējams.

4] Kisjons un Barams apkampjas un saskūpstās, un tad arī sēžas pie galda un ēd gardu zivi kopā ar maizi un dzer vīnu.

5] Bet pēc mielasta Kisjons jautā, ar ko šodien nodarbošos, jeb vai Man atkal nebūtu padomā kāda ekskursija, lai viņš varētu visu sagatavot ērtam ceļojumam.

6] Es saku: “Mans draugs un brāli! Nerūpējies tikai ne par ko! Ko laiks nesīs, tam jātiek izmantojam! Bet šī diena un nākamā diena nesīs maz vai neko, un tādēļ arī nav vajadzīga nekāda iepriekšēja sagatavošanās. Rīt pret vakaru pie mums nāks Philopolds no Kānas; viņš arī zinās daudz ko pastāstīt.

7] Bet tagad līdz pusdienas laikam koku vēsajā ēnā izpildīsim dažus vingrinājumus, lai ieskatītos pašī sevī.

8] Jo patiesi Es jums saku: “Visam cilvēkam nekas nav noderīgāks, kā laiku pa laikam ieskatīties savā iekšienē! Kas grib izpētīt sevi un savus spēkus, tam atkārtoti vajag pašam sevi izpētīt un iekšēji aplūkot.

9] Bet tā kā tas tieši ir tik nepieciešami, tad šodien pēcpusdienā mēs ķersimies pie kāda tāda vingrinājuma, bet pēc pusdienām nedaudz dosimies pie jūras un redzēsim, kas tur būs darāms.

10] Bet daži nezina, kā jāsāk ar iekšējo sevis aplūkošanu, un tādēļ Man jautā. Bet Es saku: “Atpūties un klusībā dzīvi pārdomājat par jūsu rīcību, par jums labi zināmo Dieva gribu un vai dažādos jūsu dzīves laikos jūs tai esat sekojuši, tā jūs iekšēji pašī sevi esat aplūkojuši un caur to vienmēr vairāk un vairāk sātanam aprūtinājuši ceļu iespiesties jūsos. Jo viņš neko necenšas čaklāk darīt, kā caur visādām ārējām neko neizteicošām acu apmānīšanām cilvēku traucēt viņa iekšējā sevis paša aplūkošanā.

11] Jo, ja caur vingrināšanos cilvēks reiz ir sasniedzis kaut kādu gatavību savas iekšienes aplūkošanā, tad viņš arī ļoti viegli un drīz atrod sevī, kādas lamatas sātans viņam ir izlicis, un tad tās var krietni izpostīt un iznīcināt un uz enerģiskāko novērst visas tā paša ienaidnieka viltības. Sātans to pārāk labi zina un tādēļ ir uz čaklāko nodarbināts tieši caur visādām uz ārpusi vadošām mānu ainām pašu dvēseli nodarbināt un tad viņam ir pavisam viegli slepeni dvēselei izlikt visādas lamatas, kurās viņai beigās tā vajag sapīties, ka turpmāk viņa pavisam vairs nevar sasniegt kādu sevī ieskatīšanos, kas ir ļoti slikti.

12] Jo caur to tad dvēsele arvien vairāk tiek šķirta no viņas gara un nevar to vairs pamodināt un tas tad jau ir otrās nāves sākums cilvēkā.

13] Tagad jūs zināt, iekš kā pastāv iekšējā sevis paša aplūkošana. Tādēļ no šī brīža līdz pusdienas laikam klusībā izdriet šādu vingrinājumu un līdz tam neļaujiet nekādām ārējām parādībām sevi traucēt! Jo sātans katrā ziņā caur kādu ārēju ķnādu centīsies jūs no tā atraut. Bet tad atcerieties, ka Es jums to esmu iepriekš teicis, un ātri atkal atgriezieties atpakaļ sevī!”

14] Pēc tam visi nododas pilnīgam mieram un katrs īsti spēcīgi sāk sevī ielūkoties, un šī nodarbība pavisam netraucēta turpinās veselu stundu.

225. KĀDA BRIESMOŅA, ĪSTA LEVIATANA PARĀDĪŠANĀS. LIELAS ALGAS APSOLĪJUMS TIEM, KAS DROSMĪGI IZTUR LĪDZ GALAM. EŅĢELIS ARHIELS BRIESMĪGO DZĪVNIIEKU PADZEN. DRAUDOŠAIS NEGAISS. VĀJO SPĒCINĀJUMS. BARAMS, CĒLAIS SAIMNIEKS.

1] Bet pēc kādas stundas pēkšņi atskan draudošs rībiens, it kā mājas tuvumā būtu iespēris spēcīgs zibens. Visi ļoti izbīstas un uztrūkstas; bet viņi atceras Manus vārdus un ātri atkal nomierinās.

2] Bet sātans neliek ilgi uz sevi gaidīt; drīz pēc rībiens mierā esošie, bet garā darbīgie dzird baisu šņākoņu un pēc neilga laika jūras krastā paceļas kāds dīvaina veida briesmonis. Galva līdzinās vilka galvai, tikai vismaz simts reizes lielākai; tālu no rīkles izkārusies mēle līdzinās kādai milzu čūskai, kura nepārtraukti mežonīgi lokās; abas ausis līdzinās milzīga lieluma vēša ausīm; acis izskatās kā divas kvēlojošas bronzas plates; priekškājas līdzinās kāda milzīga lāča kājām, tā pakalķājas milzīgas lauvas kājām; ķermenis līdzinās krokodila ķermenim ar baziliska (afrikāniska vampīra) asti. Viņa kliedziens ir draudošs rībiens un viņa elpa baisa šņākoņa un svilpšana. Tādā izskatā tas izkāpj no jūras.

3] Bet krastā ganās aitas, vērsi, govīs, teļi un daudz ēzeļu. Nezvērs tūlīt metas uz mājas dzīvniekiem un nekavējoties vienu pēc otra aprij. Tad mājas dzīvnieki bēg, bet nezvērs tos dzen mūsu virzienā.

4] Kad vairāki to ierauga, viņi pieceļas un saka: “Kungs, šis pārbaudījums ir nedaudz par spēcīgu! Pretīgais nezvērs jau ir apēdis vairākus teļus, ap desmit aitas un divus jaunus ēzeļu kumeļus; tagad tas šeit vēlas dabūt kādu gardu kumosīņu un, savas ožas vadīts, noteikti ir izraudzījies kādu no mums, jo tagad tas, nedaudz vilcinādamies, nāk tieši uz mūsu pusi. Te tak tomēr būtu ieteicams šim nāves nesējam nedaudz griezt ceļu. Jo dabīgā ceļā ciņa ar šo bestiju nav uzsākama un par kādu uzvaru te ilgi nevarētu būt ne runas!”

5] Es saku: “Neļaujieties ne mazākā mērā traucēties! Ārēji mēs visi kopā šo nezvēru nepieņemam, jo viņš ir pilnīgs levitans; bet mūsu iekšējā spēka priekšā viņam vajag bēgt līdz pasaules galam; tādēļ esiet pilnīgi bez raizēm! Vēl nepilna stunda, un jūs esat izlauzušies cauri nāves barjerai un robežām, un jūsu algai jābūt kundzībai pār visu elli un tās karaspēku!”

6] Tūlīt pēc šiem Maniem vārdiem nezvērs atkal vairākas reizes pēc kārtas liek dzirdēt savu dārdošo balsi un pēc tam pavisam mierīgiem, bet tomēr diezgan straujiem soļiem dodas pie mums, pavisam pārlicinoši dodams mums pazīt savu rīšanas kāri strauji kustinot savu čūskas mēli un sizdams ar savu garo un kā koks spēcīgo asti. Bet mācekļi nu ir labākā stāvoklī un bez kādām bailēm un nedrošības ļauj briesmonim sev tuvoties.

7] Kad tas nonāk desmit soļu attālumā no mums, Es tikai iekšēji eņģelim Arhielam dodu mājienu, un viņš pākšņi nostājas dzīvnieka priekšā un jautā viņam, teikdams: “Ko tu te meklē, sātān? Pazūdi — vai es tevi iznīcināšu!” Te nezvērs atver rīkli un žestikulē, it kā gribētu runāt, bet eņģelis vēlreiz pavēl viņam atkāpties! Tad dzīvnieks izdveš vairākas dārdošas skaņas un pēc tam šņākdams un svilpodams steidzas jūrā.

8] Bet kad viņš atkal bija nogrimis jūrā, tad kādu laiku ūdens lielajā līcī tik spēcīgi viļņojās kā spēcīgākā vētrā; bet tas viss mācekļus nu vairs nemaldina, un šajā pēdējā stundā viņi nododas Dieva mierā ar lielāko iekšējo dedzību.

9] Bet, miera stundai beidzoties, pēkšņi tuvojas spēcīgs negaiss. Gaisā atplauksnī spoži zibeņi; spēcīgas vēja brāzmas noliec kokus gandrīz līdz zemei un no jau tumšajiem padebešiem kopā ar krusu krīt spēcīgas un smagas lietuslāses.

10] Daži vājākie mācekļi jau grib bēgt mājā; bet eņģelis saka: “Palieciet un iepazīstiet sātana tukšākos māņus! Tad viņi paliek un viegli pārvar lietu. Līst gan vienmēr straujāk, un krusas graudi lēkā visapkārt uz zemes; bet tie netrāpa nevienam cilvēkam, un lietus tikko kādu saslapina.

11] Tad eņģelis mākonim piedraud un tas nekavējoties izklīst, un iestājas tīrākā diena. Bet pēc dažiem acumirkļiem sevī ieskatīšanās laiks ir beidzies un Barams saka: “Kungs, kā tev labpartīk, šeit vai mājā! Ēdiens jau ir sagatavots!”

12] Es saku: “Ļauj vēl paiet pusstundai, un tad viss būs kārtībā! Man vēl maniem mācekļiem vajag pateikt dažus vārdus.”

13] Barams atkal iet uz savu kuģi, kur glabāja vairākas mucas laba vīna, un saviem ļaudīm liek tās nest virtuvē un tur piepildīt visas krūzes un pavāriem saka, ka ar galda klāšanu vēl jāpagaida pusstunda, un tikai tad ēdieni jāliek galdā, kad viņš viņiem dos zīmi. Bet pēc tam viņš atkal nāk pie Manis un klausās, ko visu Es mācekļiem stāstu par šo sevī ieskatīšanos un par tās derīgumu.

**226. PAR REGULĀRAS SEVĪ IESKATĪŠANĀS LIELO SVĒTĪBU. PAR ATKALATDZIMŠANU.
KONTAKTI AR GARIEM CAUR BURVESTĪBĀM — CEĻŠ UZ ELLI. KĀDĒĻ VAJAG BŪT SĀTANAM.
JŪDAS NEKAUNĪBA UN BĀRIENS.**

1] Bet teiktais skanēja: “Jūs nu esat redzējuši jaunu veidu, kā cilvēks no matērijas pāriet vienmēr tīrākā un tīrākā garīgajā, un kā pa šo ceļu viņš var kļūt kungs pār sevi un caur to beigās arī pār visas ārējās pasaules dabu. Tādēļ laiku pa laikam ejiet šo ceļu Manā Vārdā, un jūs sasniegsiet lielu varu pār jūsu kaislībām un pēc tam pār visas dabas pasauli un viņpasauli, pār visu radību.

2] Jūs redzējāt ļaunās parādības, kuru sātans jums dāvāja. Jūs pārņēma bailes un šausmas; bet, uzticēdamies Maniem vārdiem, jūs sadūšojāties un atkal devāties mierā, un tādā mierā kļuvuši visa ļaunā notikuma pilnīgi meistari.

3] Bet neticiet, ka tagad jūs sātanam viņa ļauno drosmi jau esat pilnīgi nopirkuši! Cik bieži jūs atkal ķersieties pie tāda vingrinājuma ar sevi, tad jūs arī tik ilgi tiksiet no viņa traucēti, līdz jūs garā nebūsiat pilnīgi atkalatdzimuši.

4] Bet ja jūs garā reiz esat atkalatdzimuši, tad sātans uz mūžību ir zaudējis visu varu pār jums, un jūs būsiat viņa tiesneši, kā arī visu to, kurus viņš sev sagrāba un kurus jūs viņam atkal uz mūžiem atņēmsat.

5] Pēteris jautā: “Kā tad atkalatdzims? Vai tad beigās dvēselei un garan atkal vajag būt jaunas sievas miesā un no tās piedzimt atkal par jaunu?”

6] Es saku: “Tu to vēl ilgi nevari pilnīgi aptvert. Bet kad Es reiz būšu uzbraucis tur, no kurienes Es esmu nācis, un Mans Gars darīs brīvu tavu garu, tad tu atkalatdzimšanu jau aptversi visā dziļumā un pilnībā. Bet tagad tev, un nevienam no jums tas vēl nebūtu iespējams. Bet, sekojot Manai Mācībai un caur šādiem dzīvības vingrinājumiem beigās tu pats no sevis un pats sevī sasniegsi tādu gaismu.

7] To nepatver caur kādu mācību un ārēju apmācīšanu, bet gan tam vajag tikt iegūtam sevī pašā tādā ceļā, kādu Es jums nu uz visiem laikiem rādīju.

8] Jūda saka: “Kungs, es esmu redzējis spēcīgus burvjus un garu izsaucējus un garu savaldītājus; viņi runāja ar mirušo dvēselēm un viņas runāja un darīja zināmas apslēptas lietas. Kā viņi ir iespiedušies garu pasaulē? Tā tak arī būs sava veida atkalatdzimšana?”

9] Es saku: “Ak jā, bet ne Debesīm, kas ir Dieva tronis, bet gan ellei, kur mājā sātans un viņa eņģeļi!”

10] Jūda saka: “Ja tā, tad sātans arī ir kungs, apbruņots ar lielu, kaut arī ļaunu varu! Bet es domāju, tomēr, ja tas būtu iespējams, būtu labāk kādu sātanu iznīcināt, nevis pieļaut, ka caur viņu tiek iznīcināti tūkstošreiz tūkstoši! Kādēļ kādā dievišķā kārtībā vajag būt arī sātanam?”

11] Es saku: “Tam nolūkam, ka viņš reiz arī tevi sagūstīs, tādēļ, ka to tā domā. Tu vēl esi ļoti tālu no tā, lai tikai ļoti vāji pazītu sevi, nerunājot par Dieva lielo kārtību, kas ļoti gudru iemeslu dēļ uz Zemes līdzās dienai radījusi arī nakti. Vai tu pamatu pamatā aptver Zemes laicīgo nakti un vai tu aptver ikvienas Saules, kura katra arī ir zeme, līdzīga tai, kas nes un baro tevi, mūžīgo dienu? — Bet ja tu to nesaproti,

tad Es tev jautāju, kā tu šeit vari uzstādīt jautājumu, kādu cilvēkam neklājas uzstādīt viņa kunga, Dieva un Radītāja priekšā! Vai tu arī nevēlētos jautāt, kādēļ akmens ir ciets un ūdens tik ļoti pakļāvīgs, vai kādēļ uguns dara sāpes un vēsais ūdens nē?

12] Bet Es tev saku: Ja tu neko nesaproti, tad vispirms kaut ko mācies un pie tam esi kluss un garā uzmanīgs; un ja tu no pamatiem kaut ko saproti, tikai tad tu vari runāt un taviem brāļiem celt priekšā āķīgus jautājumus!

13] Bet redzi, ar tevi ir tā, kā ar visām cilvēku muļķībām: viņi slepenībā gan no tām kaunas, bet caur visādu gudri mirdzošu jautājumu spožumu grib tās apsegt, bet nepadomā, ka tieši caur to tā īsti parāda savu muļķību! Tādēļ atmet šīs asprātības, citādi tu reiz varētu tā īsti atsisties, un Es tik drīz neizcelšu tevi no mēsliem!”

14] Šie vārdi ievērojami atvēsināja Jūdas drosmi jautāt, un pēc tam viņš pameta skatu uz Tomu; bet tas izturējās gudri, it kā viņš šo rājienu nebūtu dzirdējis, un tāpat darīja arī visi pārējie mācekļi, un tādēļ Jūda nomierinājās un gudri atkāpās.

15] Bet Es Baramam teicu: “Brāli, nu tu vari likt pasniegt mielastu, bet šoreiz istabā!” Barams ātri dodas virtuvē un liek visu ātri sakārtot; mēs viņam sekojam, un stundas laikā pusdienas ir pavisam mierīgi paēstas.

227. PĒC MIELASTA BRAUCIENS PA JŪRU. STEIDZĪGA ZIŅA PAR JAIRUSA MEITAS PĒKŠŅU SASLIMŠANU. KUNGA NOPIETNS PASKAIDROJUMS JAIRUSA SŪTŅIEM. ATGRIEŠANĀS KISĀ.

1] Pēc mielasta, tā kā diena ir skaista un skaidra, tiek uzsākts brauciens pa jūru. Barams ātri sakārto savu kuģi un arī Kisjons sagatavo braukšanai savu lielo kuģi un tajā pavisam ērti uzņem pusi no mācekļiem.

2] Bet Es, galvenie mācekļi un Barams un Kisjons iekāpjam priekšzīmīgi izbūvētajā Barama kuģī, kuram bija divas zēģeles un abās pusēs 6 spēcīgi airi, un tādēļ varēja tikt dzīts kā ar vēju, tā ar airiem. Mēs no Kisas braucām Kapernaumas virzienā, bet bez nodoma nonākt Kapernaumā.

3] Bet kad mēs jau bijām apmēram pāris ceļa stundu tālu jūrā Kapernaumas virzienā, mēs tālumā ieraudzījām kuģi, kas ātri devās mūsu virzienā. Tas nesa Kapernaumas krāsas un, kad mēs mainījām virzienu, lai redzētu vai tas nopietni interesējas par mūsu kuģiem, tad arī Kapernaumas kuģis mainīja savu iepriekšējo virzienu un ar visu skubu sekoja mums. Tā kā Barama kuģiniekiem tas kļuva skaidrs, tad viņi Baramam jautāja, kas te būs darāms; jo Kapernaumas kuģiniekiem, šķiet, nav nekādi labi nodomi. Bet Barams Man jautā, ko Es saku par šo parādību.

4] Un Es atbildēju: “Ļaujiet tikai kuģim pienākt klāt mums, un tad jau mēs redzēsim, ko viņi vēlas!” Pēc šiem vārdiem Barams liek nolaist buras un ievilkt airus, un kuģinieki uz Kisjona kuģa dara tāpat.

5] Ceturtdaļstundā Kapernaumas kuģa kuģinieki ir pie mums un jautā Baramam, vai uz kuģa neatrodos Es; jo Kapernaumā viņi ir uzzinājuši, ka Es uzturoties Kisā. Bet viņi esot sūtīti no priekšnieka Jairusa, lai viņi Mani lūgtu nākt uz Kapernaumu; jo Jairusa meitiņa, kuru tikai pirms pāris nedēļām esmu pamodinājis no nāves, vēlreiz tik ļoti saslimusi, ka neviens ārsts vairs nespēj viņai palīdzēt. Beigās kuģinieki saka Baramam un viņa kuģa ļaudīm: “Priekšnieks baidās, ka viņa nomirs. Jums jādabū liela alga, ja jūs varētu mūs aizvest pie Jēzus no Nācāretes!”

6] Bet Barams teica: “Spriežot pēc jūsu vārdiem, jūs pie mums ir atvedis labs nodoms, un es jums saku: “Tas, kuru jūs meklējat, ir uz mana kuģa; bet vai Viņš gribēs jūs uzklausīt un izpildīt jūsu lūgumu, to es jums nezinu teikt. Bet es iešu lejā un runāšu ar Viņu!”

7] Kapernaumieši ar to ir mierā, un Barams nāk pie Manis lejā un grib Man darīt zināmu kapernaumiešu vēlēšanos.

8] Bet Es viņam saku: “Brāli, aiztaupi sev vārdus; jo Es jau visu zinu un jau Jesairā tev teicu, ka šai apmelotāju sugai tā ies. Lai Mani vajātu un turētu aizdomās Manu Mācību, viņi noliedza, ka Jairusa meita bija slima un mirusi; viņa tikai esot gulējusi pavisam veselīgā miegā, no kura pavisam dabīgā veidā Es esot viņu pamodinājis un tad blēdīgi uzdevis, ka Es esmu viņu atmodinājis no pilnīgas nāves.

9] Bet tagad, tāpēc, ka Mans darbs bija tīra krāpšana, tad viņiem meitenītei dabīgā ceļā atkal jāļauj tā iemigt un tad no kāda parasta cilvēka atkal jātiek dabīgi atmodinātai.

10] Patiesi, viņai no Manis nav jātiek aizskartai, pirms viņa trīs dienas nav likta kapā! Ej ārā uz klāja un paziņo viņiem to; bet pēc tam uzvelc buras un labam vējam mūs ātri jādzen pie Kisas pāri lielajam

licim, un viņiem nav jāzina, uz kuriem mēs esam aizbraukuši.”

11] Barams nu ātri iet augšā uz klāja un saka: “Mani cienījamie priekšnieka sūtņi! Man ir no sirds žēl, ka es jums no Kunga Jēzus nevaru atnest nekādu labvēlīgu atbildi. Bet pie tā ir vainīgi paši kapernaumieši; jo toreiz, kad viņš priekšnieka meitiņu no redzamākās un jūtāmākās nāves patiesi atkal atmodināja pilnīgai dzīvībai, tad nepagāja pārāk ilgs laiks, kad viņi, farizeji, Viņu pasludināja pilnīgi par krāpnieku un visai tautai parādīja un teica, ka Jairuss tikai gribēja Jēzu pārbaudīt un tādēļ pavisam veselo meitiņu nolika uz speciāli ierīkotās nāves gultas; un krāpnieks Jēzus, kuram nebija ne jausmas par lamatām, kas viņam bija uzstādītas, tad, protams, ļoti viegli viņu no nāves pamodināja dzīvībai, ko viņš panāca caur to, — kā es no drošiem avotiem dzirdēju, — ka viņš viņai, jo beigās tomēr pamanīja, ka viņa ir dzīva, ļoti stipri spiezdams saķēra roku un beigās viņa labāk piecēlās, nekā lai vēl ilgāk paciestu spēcīgā spiediena sāpes.

12] Priekšnieka nodoms — kā es esmu dzirdējis, īstenībā gan bijis, ka meitenītei nebūtu jāļaujas pamodināties, lai tad Jēzu kā patiesu krāpnieku varētu sagūstīt un pazudināt. Bet caur meitas pamošanos šis skaistais plāns tautas priekšā izjucis, jo ļaudis stingri palika pie domām, ka meita, kura iepriekš pāris dienas šim mērķim mākslīgi tikā rādīta kā slima, patiesi tika pamodināta no nāves.

13] Tādēļ tagad viņa no Viņa nekad netiks uzlūkota, izņemot varbūt reiz kapā kā jau pa pusei satrudējusi.

14] Ar šādu atbildi nu atgriezieties atkal mājās un sakiet to jūsu priekšniekam, lai viņš pats sevī pamanā, cik viņa sirds ir pilna melnākās nepateicības. Viņš nekādā gadījumā neiet uz Kapernaumu; jo šo vietu uz mūžību ir svētījis no apakšas!”

15] Pēc šiem vārdiem Barams liek ātri uzvilkt buras; nu, kad buras ir uzvilktas, arī vējš ir klāt un abus kuģus tik ātri dzen tālāk, ka kapernaumiešu kuģis, kuram nebija buras un kurš arī citādi bija ļoti niecīgs, zems satiksmes līdzeklis, nedaudzos acumirkļos atpalika tik tālu, ka mūs pilnīgi pazaudēja no redzesloka un, kad mēs liča augšgalā piestājam pie Kisas un izkāpām krastā un kuģiem tukšiem ļāvām ieiet lielajā licī, tad vējš arī strauji mainījās un spēcīgi pūta pret Kapernaumu.

228. JAIRUSS KOPĀ AR ĀRSTIEM PIE SAVAS MEITAS SĀRAS NĀVES GULTAS. BORUS NO NĀCARETES PASAKA VIŅAM PATIESĪBU. FARIZEJU DRAUDI. BORUSA PRAKTISKA ATBILDE UN ATKKLĀTI KRITISKS JAUTĀJUMS JAIRUSAM.

1] Kad mēs uzkāpām diezgan ievērojami augstā pakalnā, kas pacēlās lielā liča augšpusē, kura pakājē ir uzcelta zināmā viesnīca, tad mēs tālumā ieraudzījām Kapernaumas kuģi cīnāmiešus ar viņiem, un, tā kā vējš sāka arvien vairāk un vairāk pieņemt spēcīgāku, tad kuģinieki ievilkā airus un tā taisnā līnijā ļāvās piedzīties Kapernaumas ostai.

2] Viegli iedomāties, kādu seju rādīja Jairuss, kad pēc Manis sūtītie sūtņi viņam atnesa ziņu, kuru Es viņiem caur Baramu nodevu.

3] Jairuss ātri no visas plašās apkārtnes sasauca kopā ārstus, — arī ārsts no Nācabetes tika atvests, jo viņš it kā Mans mācekļis bija izdaudzzināts kā brīnumārsts, pie kam viņš tikai caur roku uzlikšanu parasti arī acumirkli izdziedināja ļoti smagus slimniekus.

4] Bet kad viņš nonāca Kapernaumā un ieraudzīja ļoti slimo meitu, tad viņš paraustīja plecus un pie slimības gultas stāvošajiem ārstiem teica: “Te var palīdzēt tikai Tas, Kas viņu ir radījis! Redziet, meitene kādos svētkos ļoti sakarsusi un iedzērusi aukstu dzērienu un caur to ir dabūjusi ātro plaušu sabrukumu; augstākais, septiņās dienās ar viņu ir un vajag būt galā! Mēs viņai nevaram radīt kādas jaunas plaušas un tātad arī par visas pasaules algu nevaram viņai palīdzēt.

5] Jairuss saka: “Kā tu domā, vai kā dievišķi slavenais Jēzus, kas manu meitu jau reiz pamodināja no patiesas nāves, tāpat kā priekšnieka Kornēlija meitu, pie kuras pirms dažām dienām mana meita dabūja šo slimību, arī vairs nevarētu šo slimību izdziedināt?”

6] Ārsts no Nācabetes saka: “Ak jā, Viņš gan, ja Viņš to gribētu! Bet jūs jau aizsūtījāt sūtņus, domāju, uz Kisu, kur Viņš nu pa lielākai daļai uzturas pie Jonaela; bet Viņš ar pilnām tiesībām lika nodot noraidošu atbildi, kāda iemesla dēļ mēs tad tikām šeit sasaukti un neko vairs nevaram darīt!”

7] Jairuss saka: “Es tak liku Viņu lūgt vispieklājīgākā veidā; un Viņš, kurš sprediķo tikai milestību un ka jādara labu pat saviem ienaidniekiem, mani pie viņa sūtītiem sūtņiem dod tādu atbildi!”

8] Ārsts no Nācabetes saka: “Nekādu citu, kādu jūs visi, kas sevi dēvējat par Visaugstākā kalpotā-

jiem no pamatiem esat pelnījuši! Saki man, kādam jābūt cilvēkam, lai pie tādas jūsus izturēšanās no jūsu puses vēl var palikt jūsu draugs?! Patiesi, Pats Dievs nevarētu jums parādīt vairāk labdarības, kā tīri dievišķais Jēzus jums augstākā mērā ir parādījis! Bet kā jūs Viņam to atļūdzināt?! Jūs Viņu vajājat kā briesmīgāko noziedznieku, un, ja jūs varētu Viņu notvert, jūs jau sen būtu Viņu nonāvējuši; bet, tā kā viņu acimredzami sargā Dieva roka, tad jūs tomēr, cik vien varat, darāt Viņam ļaunu.

9] Ko jums ir nodarījusi Viņa nabaga ļoti dievbijīgā māte Marija, ka jums vajadzēja viņai atņemt viņas jau tāpat ļoti nelielo mājiņu ar pāris maziem dārziem un tad vēl, atklāti izzobojot, kopā ar Jāzepa bērniem padzīt, it kā viņa būtu viszemiskākā noziedziece?!

10] Kādēļ, es tagad jautāju, jūs to darījāt?”

11] Jairuss saka: “Tādēļ, ka viņš visur pret mums radīja aizdomas un zākājās par priesteriem un Dieva templi, un tas tak tomēr būs pietiekošs iemesls?!”

12] Ārsts no Nācetes, vārdā BORUS, kas pēc dzimuma bija grieķis, saka: “Ak — hinc ergo illac lacrimae? (Tātad tādēļ tās asaras!) Klausieties! Es, kā jūs visi labi zināt, esmu grieķis, un tādēļ man ar jūsu teoloģiju nav nekāda sakara, kaut gan tā man pavisam nav sveša. Es esmu tālu no tā, lai peltu jūsu Mozu un visus citus praviešus, ar kuriem visiem jūsu senči ļauni apgājušies; jo viņu mācība un brīdinājumi ir tieši tādi, kādus jums sludināja mans sirsnīgākais draugs Jēzus un tādēļ arī ir pilni patiesības un dievišķa gara.

13] Bet turpretī, aplūkojot jūsu tagadējo teoloģiju un jūsu zem katras kritikas nožēlojamākos tempļa statūtus un paša tempļa slavējamo iekārtojumu, nu jums pašiem vajag skaļi izsaukties: Anam mutatus ab illo! (Kāda starpība!)

14] Līdzās jūsu tagadējiem staūtiem izlasiet vienīgi tikai pravieti Jesaju un pie tam dzīvi ticiet, ka Jehova, Mozus un pravieši tomēr ir tak kas nedaudz vairāk, nekā tikai jūsu mantkārīgajiem, labklājību mīlošajiem mērķiem noderīgās pasakas, un tad jums pašiem vajadzēs nodrebēt par kļūdošajiem noziegumiem, kurus darāt svētajā vietā.

15] Bet ja dievišķais Jēzus, kopā ar kuru tak acimredzami darbojas Dieva, tagad līdzīgi Jesajam jums uzrāda jūsu milzīgos noziegumus un kā paties draugs grib jūs atvest atpakaļ pie Dieva, no Kura jūs tik tālu esat atkāpušies, — jautājums: vai tādēļ Viņš no jūsu puses pelna tādu ricību?!

16] Patiesi, ja man būtu Viņa neapraķstāmā dievišķība, es vēlētos teikt — visvarenība, mēs viens ar otru jau sen būtu galā un skaidrībā kā ar tiem desmit pie Ziharas klientiem, kurus jūs cilvēciskākā un draudzīgākā veidā izsūtījāt pret Viņu un Viņa vismiermīlīgākajiem mācekļiem! Jādomā, beidzot arī Viņam reiz ir izsīkusi Viņa dievišķā pacietība!

17] Vēl vienreiz teikts: ja man piederētu Viņa patiesi pilnīgā visvarenība, es jau sen pār jums visiem būtu pārplūdinājis visu Galilejas jūru, būtu jūs noslicinājis, līdzīgi pelēm un žurkām!”

18] Par šo ļoti atklāto Borusa runu vairāki šeit klātesošie farizeji ļoti sadusmojas un saka: “Pievaldi savu mēli! Ne tādēļ tu šeit esi ticis aicināts no Nācetes. Bīsties no mums; jo mums ir pietiekami varas tevi pazudināt!”

19] Borus saka: “Ak, to es no visas sirds jums labprāt ticu; jo tam man ir pietiekams apliecinājums jūsu pasaulslavenā cilvēku mīlestība. Tomēr, kas attiecas uz mani, te nejausi ir liels “Bet”. Borusam no Nācetes nav ne mazāko bailu no jums!

20] Boruss gan nav tik visvarens, kā dievišķais Jēzus, bet viņam pietiekami pieder slepena vara, vienā acumirkli jūs visus iznīcināt un tad kā ārstam par to nevienam nav jādod norēķins! Vai jūs mani esat sapratuši?! Jēzus ir Dievs, un es tikai cilvēks, un tādēļ Viņš arī ir pacietīgāks, nekā es! Bet jūs nedrīkstiet mani ļoti sadusmot, citādi ar manu pacietību ir galā!”

21] Te Borus no kabatas izvelk kādu pudelīti un to rāda niknajiem farizejiem, izsakot ļoti nozīmīgu vārdus: “Redziet, šis ierocis ir varenāks, nekā desmit leģioni. Es protu sevi aizstāvēt; bet, ja es to atveru, tad jūs visi acumirkli esat miruši. Un redzat, te uz šīs pudelītes arī stāv rakstīts tas lielais, ļoti svarīgais “Bet!” Ja jūs tagad ar mani gribat kaut ko uzsākt, tad mēs visi tūlīt būsīm miruši!”

22] Ieraugot šo nāvi nesošo pudelīti, kurā galabājās ļoti spēcīga un nāvi ātri nesoša inde, kas ar savu ātri izplatošos smaku apreibina un nonāvē visus, kuru nāsis aizsniedz, farizeji ļoti izbīstas.

23] Bet šī inde bija arkanums, kas vēlāk pavisam izzuda; bet šī inde tika ņemta no kāda krūma, kas šur tur aug galējā Indijā un tur, kur tas sastopams, tas lielā apkārtnē iznīcina visu dzīvību. Farizeji to zina, un tādēļ aiz lielām bailēm ir pavisam mēmi un Jairuss lūdz Borusu, lai viņš šo pudelīti atkal noslēptu.

24] Boruss to arī dara, bet Jairusam saka: “Draugs, kā var likt Jēzu, kas tev parādīja nekad nedzirdētu labdarību, tik ļoti apkaunojoši vajāt! Saki man atklāti, vai tu patiesi nesaproti, ka katrs Viņa svētais vārds ir patiesība, jeb tu nopietnībā negribi to saprast?!”

229. JAIRUSA GLĒVĀ UN PASAULĪGI BAILĪGĀ ATBILDE. BORUSA ATKLĀTAIS UN ASAIS RĀJIENS. PAR ATLĪDZĪBU VIŅPASAUĻĒ. BORUSS GLĒVAJAM JAIRUSAM ATSAKĀS PALĪDZĒT UN AIZIET.

1] Jairuss saka: “Draugs, es tevi saprotu labāk, nekā tu to domā; bet tagad ir lietas, kuras, lai arī cik labi tās saprastu, attiecībā uz cilvēku pasaulīgo stāvokli pavisam nedrīkstētu tikt saprastas.

2] Kā kādam pasaulē augsti stāvošam cilvēkam tev bieži vajag smieties tur, kur tu īstenībā vēlētos raudāt, un bieži vajag sērot, kur tu īstenībā vēlētos lēkāt un dejot. Bet ko tu kā kāds atsevišķs, vientuļš cilvēks vari darīt?! Vai tu vari peldēt pret spēcīgu straumi, ja tu reiz esi tās varā?!

3] Bet mums, cilvēkiem, ir jūtīga āda un vēl jūtīgāks kuņģis; tie abi grib būt apmierināti, un tādēļ mums neatliek nekas cits, kā vai nu prātu un saprātu pakārt uz naglas un skriet līdzī straumei, vai kā kādam nicinātam nabagam kaut kur kādā zemes stūrī nobeigties kā ievainotam zvēram.

4] Tici man, ka es, starp mums runājot, Kristu pazīstu labāk nekā tu; bet ko tas viss līdz iepretī Romai un Jeruzalemei?! Ja tu darbojies pret, tu esi piedzīvojis savu pēdējo dienu!

5] Jēzus nopietnībā var būt visaugstākā Dieva Dēls, par ko es pats pie sevis nemaz nešaubos; bet vai sava laicīgā stāvokļa dēļ es varu atklāti izteikt savu iekšējo ticību, jā, manu iekšējo pārliecību?! Un ja es to darītu, kas tad ar kādu no mums?”

6] Boruss saka: “Kas tad, kas tad? — Tā pasaulē vieglas dzīves dēļ šo jautājumu vienmēr uzstāda kādam draugam, kuram tīra patiesība vienmēr svarīgāka, nekā visa ar visiem lāstiem apkrautā pasaule, un tādēļ arī labklājību tīkojošā cilvēka ādā un vēderā svētā patiesība vienmēr atrada tās drošo kapu.

7] Kam labklājība un pasaules spožā slava svarīgāka, nekā dievišķā patiesība, tas pat pie labākās iedzīmtās dabas nonāk pie tādiem jautājumiem un pārdomām un no dievišķās gaismas atgriežas atpakaļ pasaules tumsā un tā noliedz Dievu un visu gaismu no Viņa, — un es jautāju: — Kādēļ? Kas to kā nepieciešamību liek viņa sirdī, nekas cits, kā tieksme pēc visāda veida pārticības! Tādēļ viņš dedzīgi dzenas pēc visa, ar ko sev var sagādāt to, kas viņam var nodrošināt pārticību; un, ja bieži ar lielām pūlēm un grūtībām sasniedz to, pēc kā viņš pasaulīga jutekliskuma dēļ tiecas, tad viņš tūlīt visu patiesību pārmet pār bortu, un, ja viņš kaut kur tikai niecīgākā mērā mana ko tādu, caur ko viņš savā spoži nostādītajā labklājības pakāpē it kā varētu ciest zaudējumu, tad labāk viņš pats paliek par tirānu pret visu, kas sevī nes tikai dzirkstelīti īstas patiesības.

8] Bet ja tad viņš kļūst vārgs un saslimst un iet pie ārsta, tad viņš negrib neko citu, kā iespējami patiesu plaīdzību! Kādēļ tad te patiesība, un kādēļ citādi nekur?!

9] Skaties te! — tava meita guļ nedziedināmi slima; ko tu nu dotu par patiesām zālēm, kas palīdzētu tavas meitas miesai?! Kā daudz pieredzējis ārsts es tev saku, ka ir tikai vienīgās patiesas zāles, kas tavai meitai pēkšņi palīdzētu, un šādas zāles tad tak būtu pilna patiesība attiecībā uz tavas meitas miesas slimību! Jā, par šo patiesību tu tagad atdotu visu; bet par kādu patiesību, caur kuru kļūtu vesela tava dvēsele, tu ne tikai neko nedod, bet gan tavas labklājības dēļ to vēl vajā, kur tikai tā vienmēr ieraugāma! Saki: Kādēļ tāda izturēšanās?

10] Tu tik pat labi, kā es, zini, ka tempļa mēslos nav nekādas iedarbības; tu zini, ka visas tāda veida lietas ir pretīga māņticība, pavisam piemērota, lai vājiem cilvēkiem nodzēstu katras labākās gaismas dzirkstelīti, un tomēr tu ar uguni un zobenu kā svētuma apgānītāju vajātu to, kurš no taviem ticības brāļiem iedrošinātos par to pateikt atklātu vārdu.

11] Bet atceries tagad vienu mūžam patiesu Dievu, kas Pats ir gaisma un mūžīga nemainīgākā patiesība un neļauj ar sevi tirgoties; ko Viņš reiz teiks tādiem kalpiem, kāds esi tu?!

12] Patiesi, neviens no jums nepalik nesodīts! Vai jūs tagad ticat vai neticat, tad tomēr aiz kapa vārtiem ir liela viņpasaule, kur katram tiks sīki atlīdzināts pēc viņa rīcības!

13] Man tas nav nezināms; jo es to esmu meklējis un arī atradis. Mana mūžīgā dzīvība ir manās rokās un, ja tas būtu iespējams, es par to atdotu tūkstots dzīvības, ja es to sev nevarētu iegūt citādi, kā par šo maksu.

14] Bet man tā ir, un mūžīgā dzīvība man ir mācījusi nicināt miesas dzīvību un to tikai tikdaudz

turēt vērtīgu, cik man tā ir un tai vajag būt noderīgai visā pilnībā iegūt dvēseles mūžīgo dzīvību. Un ka es to visā skaidrībā un patiesībā esmu sasniedzis, par to es neesmu pateicību parādā nevienam citam, kā tikai vienīgi Jēzum, kas man ir parādījis apslēpto ceļu uz turieni.

15] Un šo Jēzu, šo Dievu starp visiem cilvēkiem, jūs vajājat ar uguni un zobenu un diezin vai ātrāk rimsieties, lūdz jūs Viņam nodarīstiet to, ko jūsu tēvi darijuši visiem praviešiem!

16] Bet tad bēda jums! Dievs jums, kā jūs sevi visapkaunojošākā kārtā dēvējat par Dieva tautu, Viņa bērniem, no Debsim ir sūtījis Dievu; katram godīgam cilvēkam ir saprotams, ka katrs Viņa vārds ir mūžīga patiesība no Dieva, un jūs gribat Viņu nonāvēt, jo Viņš atmet jūsu vecos tempļa mēslus!”

17] Bēda jums! Reiz pār jums nāks briesmīgas Dieva dusmas!

18] Jā, es tavai meitai gan vēl varētu palīdzēt; es nu sevī jūtu spēku. Bet es negribu viņai palīdzēt, jo jūs visi esat velni un ne cilvēki! Bet velniem es nekad nesniegšu palīdzīgu roku!”

19] Šī runa kā ugunīgām bultām plosīja Jairusu; viņš gan atzina tās dziļo patiesību un jau gribēja atkāpties no sava amata; bet viņš baidījās, ka tas radīs lielu satraukumu, un Borusam teica:

20] “Pieklājīgs tu pavisam neesi; bet tavi vārdi ir patiesi. Ja es, neradot lielu un zināmā mērā kaitīgu sensāciju, tagad varētu savu augsto stāvokli pārņemt pār muguru, patiesi, lai izdziedinātu manu mīļāko meitu, es būtu uz to pilnīgi gatavs! Bet padomā par briesmīgo satraukumu, ko izraisītu šis solis! Tādēļ pagaidām to jāatliek līdz labākiem laikiem.”

21] Boruss saka: “Es esmu runājis un tagad iešu pa labāku ceļu, nekā tas bija šeit pie tevis. Jo šeit acīmredzami ir elle uz zemes, un tajā neviens eņģelis nevar paveikt nekā laba, nerunājot, ka to varu es, kā vēl vājš, miesā mirstīgs cilvēks!”

22] Ar šiem vārdiem Boruss neatturami atstāj priekšnieka māju un ļoti satraukts steidzas prom no turienes. Tas notika Kapernaumā otrajā dienā pēc tam, kad mēs jūrā satikām izsūtītos sūtņus.

23] Bet Es uz pakalna atpūtos un par šo notikumu pavēstīju veselu dienu iepriekš, nekā tas patiesībā notika.

230. MĀCEKĻU PRIEKŠ PAR BORUSA IZTURĒŠANOS UN MARIJAS PATEICĪBA. KISJONA DĀVANA MARIJAI UN JĀZEPA DĒLIEM: KĀDS SKAISTS ĪPAŠUMS. JĀZEPA DĒLA JOZUSA PADEVĪBA DIEVAM. KUNGA IEPRIECINOŠAIS PAREĢOJUMS. “ES UN TĒVS ESAM VIENS, NE DIVI”. JĀZEPA NĀVE UN VIŅA LIECĪBA PAR JĒZU. UZMANĪBA PIE GARĪGO NOSLĒPUMU IZPAUŠANAS.

1] Pēc šī atstāstījuma visi mācekļi, viņiem labi pazīstamo Borusu, būtu vēlējušies apkampt un no-skūpstīt, bet mēs atkal devāmies uz Kisu un tur nonācām tieši, Saulei rietot.

2] Bet Barams jau arī bija sagatavojis vakara mielastu, un pēc padarītā svarīgā darba tas mums ļoti labi garšoja. Mielasts arī Jūdam uzlaboja garastāvokli, un viņš slavēja Borusa, kuru arī viņš labi pazina, drosmi.

3] Pēc mielasta par to vēl ilgi tika runāts; pat māte Marija nevarēja vien pietiekami Borusu svētīt, ka viņš pie priekšnieka, kurš īstenībā lika atņemt viņas mazo māju, uzņēmās rūpes par viņiem.

4] Vecākais Jāzeps teica: “Beigās mūsu godīgi iegūtais īpašums tomēr tiks atdots atpakaļ?!”

5] Kisjons saka: “Draugs, nevēlies to! Redzi, šeit jums visiem ir labāka esamība, un pie tam jūs esat pasargāti no katras vajāšanas, un es jums pilnīgā īpašumā dodu tur to viesnīcu līča galā un turklāt ap simts akriem zemes, un pie šādas maiņas jūs viegli varat aizmirst sāpes par mazo īpašumu, un no šejienes jūs esat tuvāk Jeruzalemei vairāk kā pus dienas ilgu ceļojumu, nekā no Nācaretes.” Jozus ar to ir pilnīgi apmierināts; bet tomēr prasa arī Manu padomu.

6] Un Es saku: “Kas ir labāk, tas vienmēr ir labāk; tādēļ pieņem to, bet nekad to neuzskati kā savu, bet gan tikai kā kādu no Dieva tev šim īsajam laikam dotu lietu!”

7] Uz to Jozus saka: “Kungs un Brāli! To mums mācīja jau mūsu tēvs Jāzeps un mēs tad arī mūsu īpašumu Nācāretē nekad neuzskatījām kā mums piederošu, bet gan tikai kādu šim īsajam laicīgās dzīves laikam no Dieva aizdotu lietu, par kuru mēs ik dienas kopā ar tevi viņam pateicāmies un līdzās Viņam arī vienmēr lūdzām, lai Viņš šo dārgumu vēlētos saglabāt mūsu laicīgām vajadzībām. Cik ilgi tā bija Viņa svētā griba, Viņš to arī saglabāja, bet tagad kopā ar Hiobu es saku: “Tas Kungs mums to ir devis un, tā kā Viņam tā labpatika, Viņš to atkal ir ņēmis. Lai notiek vienīgi Viņa svētā griba un vienīgi Viņam lai ir viss gods un visa slava! Ko Dievs ņem, to Viņš var bagātīgi atdot. Nu, ar to mēs kā tavi laicīgi

brāļi un māsas esam pilnīgi mierā, bet mums atņēma arī visus mūsu darba rīkus un visu iedzīvi. Tad mēs tad tomēr ticam, ka tai jātiek atdotai atpakaļ vai, mazākais, tā vietā dotai citai derīgai iedzīvei.

8] Es saku: “Esi mierīgs par to; pēc trim dienām mēs dosimies uz Nācareti un visam vajadzēs tikt mums atdotam. Pie mums tak ir viens varenākā ranga eņģelis! Viens mājiens, un viss ir kārtībā; un, ja ar vienu mums nepietiktu, te katru acumirkli gatavi mums pakalpot ir leģioni!

9] Es saku: Ko Es savā sirdī Tēvam izstāstu, to Viņš dara; un ko te grib Dēls, to tūlīt grib arī Tēvs mūžībā, un starp Tēva gribu un Dēla gribu nekad nav nekādas atšķirības! Jo ticat Man to: Tēvs un Dēls nav divi, bet gan visā pilnīgi viens! Tādēļ esiet tagad mierīgi un ticiet, ka tas tā ir!”

10] Jozus saka: “Kungs un Brāli, mēs visi Tev ticam; un kā mums Tev nav jātic, kur mēs kopš Tavas dzimšanas vienmēr bijām pie Tevis un redzējām neskaitāmas zīmes, kuras mums darīja zināmu, kas Tu esi. Brālis Jēkabs sarakstīja veselu biezu grāmatu par Tevi kopš Tavas dzimšanas līdz Tavam divdesmitajam dzīvības gadam. No tā laika līdz tavam tagadējam vecumam Tu vairs nedevi nekādas zīmes un kopā ar mums strādāji un dzīvoji kā kāds pavisam parasts cilvēks, tā kā mēs jau gandrīz būtu aizmirsuši, kas Tu esi, ja pirms pāris gadiem mūsu mīļotā tēva Jāzēpa miesas nāve mums nebūtu devusi spēcīgu triecienu.

11] Proti, kad tēvs Jāzēps Tavās rokās mira, viņa pēdējie vārdi, kurus pavadīja svētlaimīgi apskaidrots smaids, skanēja:

12] “Ak mans Dievs un mans Kungs! Cik tomēr Tu esi man ļoti žēlīgs un līdzcietīgs! Ak, es nu redzu, ka nekādas nāves nav; es dzīvošu mūžīgi! Ak, Dievs, cik brīnīšķas ir Tavas Debesis! Bērni, skatat To, Kas ar Savu roku nu atbalsta manu mirstošo galvu! Tas ir Viņš, mans Dievs, mans Radītājs! Ak, kāda tā ir svētlaipe, sava Radītāja rokās nomirt šai nožēlojamai pasaulei!”

13] Pēc šiem vārdiem viņš nomira un mēs visi skaļi raudājām; vienīgi Tu neraudāji. Bet mēs neaptvērām, kādēļ Tu neraudāji!

14] Un redzi, kopš šī acumirkļa mēs nekad vairs nevarējām aizmirst, kas Tu esi; jo savas laicīgās dzīves pēdējā stundā Jāzēps par daudz skaidri to pateica! Kā mēs nu varam neticēt visam, ko Tu saki, kur mēs labi zinām, kas pamatu pamatā Tu esi?!”

15. Es saku: “Pavisam labi, Mani mīļie brāļi! Ka jūs te tā runājat, ir pilnīgi pareizi; jo mēs šeit esam kopā jau kā pilnīgi iesvaidīti un tāda zināšana nevienam vairs nevar būt par sodību, izņemot vienam, ja viņš slepenībā par to jūtas šokēts! (Ar to bija domāts Jūda.)

16] Bet ja mēs atrodamies starp svešiem pasaules bērniem, tur jums uz rūpīgāko vajag par to klausēt! Bet tagad dodamies pie miera, lai rītu agri varam ķerties pie kāda darba!” Pēc tam visi pavisam svētlaimīgi dodas pie miera.

231. KĀ KISJONA ĻAUDIS SAGŪSTA TEMPLIEŠU LAUPĪTĀJU UN BLĒŽU BANDU. KISJONA UN ROMIEŠU TIESNEŠA RĪKOJUMI ŠAJĀ LIETĀ. KARAVĀNU IERAŠANĀS.

1] Tikai Kisjons, Barams, Jonaels un Jairuts kopā ar kalpotāju Arhielu iet ārā un Kisjons apskata, vai viņa lielajā saimniecībā viss ir kārtībā. Visur viss ir labākā kārtībā, uzraugi un sargi ir mundri, un savam kungam pavēsta, ka šajā naktī viņiem vēl būs nozīmīgs loms, kas viņiem jau ir darīts zināms.

2] Kisjons ātri jautā, iekš kā tas pastāvētu, un vai tas neattiecas uz kādiem nabagiem, kuri viņu trūcīgos krājumus nes uz kādu tirgu, lai no tā samaksātu viņu nodokļus.

3] Bet vecākais robežsargs saka: “Kungs un pavēlniek! Tu zini, cik ļoti mēs godājam un respektējam visus tavus taisnīgos un nabaga cilvēcei patiesi ļoti žēlīgos rīkojumus; bet pie šī loma nav nekāda nabadzība, bet gan daudzkārtēja nekrietnība no jūdu farizeju un priesteru un levītu puses.

4] Viņi Kapernaumas plašā apkārtnē ir ķērušies pie visapkaunojošākiem apķīlājumiem un spaidiem un šonakt ap pusnakti viņi uz Jeruzalemi pārdošanai vedīs visādus mājdzīvniekus, labību, vīnu un visāda veida darba rīkus, bet ne pa likumīgo ceļu, bet gan caur kalniem, no viņiem pa īpaši ierīkotu apkārtceļu.

5] Tu zini, ka lielās klints dēļ, kas ar savu augsto un slīpo sienu iesniedzas jūrā, pa sauszemi uz Ziharu, kur atrodas tavs muitas nams, kuru tu vienmēr izdod nomā, nekāds ceļš nav iespējams. Tātad no Ziharas līdz šejieni cilvēkus, dzīvniekus un citas lietas vajag vest pa ūdens ceļu, vai, ja jūra ir mierīga, kas ir ļoti reti, taisnā ceļā uz Pīru, kur atkal ir tava muita, kas nu ir iznomāta uz desmit gadiem.

6] Bet, lai izvairītos no visiem taviem muitas namiem, bagātie farizeji kļaušu zemniekiem lika caur

kalnu grēdām ierīkot apkārtceļu, un, proti, jau uz samariešu zemes, un šodien viņi pirmo reiz mēģinās iet pa šo ceļu.

7] Apmēram divtūkstoš soļus no šejienes pa ieleju Kānas virzienā viņi iznāks vietā, kur pāri strautam ved kāds mūsu būvēts tilts. Pa ceļu, kas vēl tālu stiepjas uz tava īpašuma, pāries strautu un ielejas kreisajā pusē dosies uz augšu; bet labākajā punktā mēs jau savlaicīgi esam nostādījuši ap divi simti labi apbruņotus uzraugus, sargus un gūstītājus. Es tev, kungs un tēvs, saku, neviena pele nevar izlauzties cauri! Mēs šiem ļaunajiem ļaundariem gribam iemācīt pazīt Jehovu, ka viņiem visu mūžu par Viņu jādomā!”

8] Kisjons saka: “To jūs darijāt labi; jūsu alga jums neizpaliks! Nauda, ko tirgotāji ved sev līdz, tiks atņemta kā trofeja, bet visiem dzīvniekiem, labībai, miltiem un citām lietām jāpaliek šeit tik ilgi, līdz noziedznieki nebūs uzrādījuši visus tos, kuriem ar varu to ir atņēmuši, un pēc sirdsapziņas mēs to viņiem atkal atdosim atpakaļ.

9] Bet par to, ka viņi bez manas atļaujas caurt manām kalnu grēdām un mežiem ierīkojuši ceļu, viņi no romiešu tiesneša, kas savu amatu pilda te manā namā, tiks sodīti ar tūkstoš pfundiem sudraba, no kuriem divas trešdaļas pienākas ķeizaram un viena trešdaļa, pēc šeit pastāvošā likuma, manai kasei.

10] Bet nu tieši pienāk klāt romiešu tiesnesis un jautā, kas te notiek, vai varbūt tiek gaidīti aizdomīgi cilvēki un vai nav vajadzīga militāra palīdzība. Bet vecākais robežsargs dara tiesnesi uzmanīgu uz to, par ko viņš viņam jau dienā bija ziņojis.

11] Tiesnesis saka: “Ak, tas ir tas! Nu, skatieties, ka jūs melnos neliešus noķerat! Tad mēs šeit viņiem dosim pārliedzinošu lekciju par Romas ierašām un likumiem! Viņiem uz visiem laikiem jāpāriet tieksmei Romai padotos padarīt par nabagiem, tad viņi ir nespējīgi nomaksāt ķeizara prasītos nodokļus, kamēr no melnajiem neliešiem nekad nav dabūjams ne stateris! Zēļi aizbildinās ar viņu mūžīgo nabadzību un lielā daudzumā norok zeltu, sudrabu, pērles un dārgakmeņus. Un kapernaumieši ir tie istie, tāpat arī horarcieši. Nu priecājaties, jūs, galvenie krāpnieki, jūsu rīcībai tā jādara gals, ka jums tas jāatceras visu jūsu mūžu!”

12] Tikko vēl tiesnesis to pateica, tā tālumā no ielejas puses sadzirdama skaļa klagāšana, un sargs no priekiem sāk berzēt rokas un saka: “Aha, aha, viņi jau ir sastapušies; pēc ceturtdaļstundas viņi jau būs šeit. Nu tikai ātri aizdedziniet visas pannas ar piķi, lai ieleja kļūst tik gaiša kā dienā un neviens krāpnieks nevar aizbēgt.

13] Tagad ātri tiek aizdedzinātas ap 40 lielas pannas ar piķi, kuras tāli un plaši gaiši apgaismo visu apkārtni un, tikko aizdedzinātāji ar viņu darbu ir galā, tā nu jau ved 12 sagūstītos farizejus, kuri bija norīkoti visu salaupīto vest uz Jeruzalemi un tur pārdot.

14] Apbruņotie pavadoņi 12 sasaistītos farizejus nostāda barjeras priekšā un Kisjonam saka: “Kungs, te reiz ir tie galvenie putni, 5 no Kapernaumas, 3 no Nācaretes un 4 no Horācijas! Īsti slepkavas, kas ir viņu naudas vērti! Bet aizmugurē nu seko daudz vēršu, govīs, teļi, kazas, aitas, ap 400 ēzeļu kopā ar kumeļiem, apkrauti ar labību, tikpat daudz mūļu, apkrauti ar ādas maisiem, pilniem vīna un atkal ap 500 ēzeļu un nastu nesēji zirgi ar sasaistītām skaistām meitenēm un zēniem, vecumā no 12 līdz 18 gadiem, kuri visi bija paredzēti lielajam tirgum Sidonā. Bez tam, dabīgi, šo 12 galveno putnu daudzie kalpotāji! Viss tas tūlīt būs šeit; tādēļ atbrīvojiet tikai vietu, lai mēs to visu varam pienācīgi izvietot.

15] Kisjons saka: “Tūlīt lai atver lielos muitas staļļus pie jūras; tur var tikt viss izvietots, un bērniem lielo viesnīcu šeit augšā kalnā, un tūlīt jāparūpējas, lai viņi tiek paēdināti un padzirdināti; jo tie 12 cilvēki noteikti ceļā viņus trūcīgi ēdināja. Ak, Dievs, ak, Dievs, kādēļ Tu pielaid, ka uz zemes tādiem velniem ir vara pār nabaga miermīlīgiem cilvēkiem?!”

232. NOLAUPĪTO BĒRNU ATBRĪVOŠANA UN APRŪPĒŠANA. KUNGA PADOMS ATTIECĪBĀ UZ ŠO NELIETĪGO FARIZEJU TIESĀŠANU. SAGATAVOŠANĀS TIESAS PROCESAM.

1] Tagad jau dzird bērnu, kuri ar varu tika izrauti no viņu vecāku rokām, vaimanas. Kisjons, Barams, Jonaels un Jairuts kopā ar eņģeli steidzas bērniem pretī; bet tos, 12 tiesnesis tūlīt liek ieslēgt važās un aizvest labi nocietinātā cietumā.

2] Drīz pēc tam ierodas bērni, eņģelis vienā acumirkli viņus visu atbrīvo no viņus nesošiem ēzeļiem un nastu nesējiem zirgiem, un bērnu ir vairāk, nekā to uzrādīja tie, kas pirmie bija atveduši tos 12 galvenos neliešus, jo uz daudziem nastu nesējiem dzīvniekiem bērni bija sasaistīti pa trim kopā. Visi

bērni no bailēm trīcēja, jo viņi domāja, ka šeit ar viņiem notika kas ļauns; bet eņģelis viņus uzrunāja vislielākā mīlestības draudzībā un viņiem teica, ka šeit viņiem ne tikai nenotiks nekas slikts, bet tikai kas ļoti labs, un viņi jau nākamā dienā atkal būs viņu ļoti sērojošo vecāku rokās. Tad bērni kļuva mierīgāki.

3] Daži tomēr žēlojās par sāpēm, kuras bija radījušas siksnas, ar kurām viņi bija tikuši sasiesti; dažiem uz viņu maigās miesas bija asiņojošas brūces, jo tādēļ, ka viņi bija raudājuši, viņi tika sisti, jo viņu raudāšana varēja nodot visu lielo karavānu. Lielākā daļa bija kaili, jo ceļā no Kapernaumas līdz Ziharai apģērbus kāds būtu varējis atpazīt, un tad karavanu varētu nodot. Tātad vajadzēja parūpēties arī par nepieciešamo apģērbu.

4] Kisjons tūlīt deva daudz smalka linu auduma, un visiem, tūlīt vajadzēja izgatavot priekšautus, lai visi bērni no rīta tos dabūtu. Daudzās rokas ar lielo darbu drīz ir galā; bet bērni tūlīt tika nogādāti lielajā mājvietā, kuru Kisjons bija licis uzcelt nedaudz augšpus barjeras.

5] Bet, kad bērni bija novietoti mājvietā, tad jau arī pienāca galvenais transports ar dzīvniekiem un visām citām lietām. Viss tika pieņemts un labi izvietots; bet arī to 12 kalpi sasaistīti tika ievietoti kādā lielā cietumā.

6] Kad šī kņada bija galā un visur nostādīti sargi, beidzot arī Kisjons ar saviem 4 pavadoņiem devās pie miera, bet tas neturpinājās ilgi, tā kā sākās vēlu un topošā diena piedāvāja daudzus un lielus darbus.

7] Līdz ausmai visi atpūtās; bet ar Saules lēktu visi jau bija kājās, un Kisjona pirmais gājiens bija pie Manis, lai Man darītu zināmu visu, kas naktī bija noticis un, dabīgi, arī lūgtu Manu padomu, kas tagad Dieva priekšā būtu likumīgi pamatots.

8] Bet Es viņam aizsteidzos priekšā un atstāstīju, kas šajā naktī bija noticis, bet devu viņam arī padomu, kas viņam tagad steidzami darāms. Bet padoms pastāvēja tajā un skanēja tā:

9] “Draugs, pirmām kārtām steidzīgi aizsūti uz Kapernaumu kādu no šejienes ķeizarskās tiesas sūtņiem pie priekšnieka Kornēlija, lai viņš šeit atsūta kādu komisāru, lai tas šos 12 noziedzniekus nopratina un par viņiem izsaka spriedumu, un ka visiem tiem aplaupītiem, kurus tiem 12 vajadzēs uzrādīt, īsā laikā tiek atgādāti atpakaļ viņiem nolaupītie dzīvnieki, bet galvenokārt viņu bērni! Jo šiem ārkārtējākiem krāpniekiem vietējā speciālā tiesa ir par vāju un tādos gadījumos arī nav kompetenta. Bet pie tam Mani nav jāpiemin!

10] Bet tie 12 farizeji vēl tiks nogādāti virstiesā! Laupīšanas dēļ viņus nevarēs nonāvēt un arī muiņas apiešana viņus neuztrauc; jo viņiem ir brīvības visā zemē, un tā kā viņi ir šīs zemes bērni, tad pēc likuma no viņiem jau tāpat nevar ņemt nodokļus un ne tādēļ viņi apgāja muižu, bet gan vienīgi aiz bailēm no tautas. Jo pie līdzīgiem apstākļiem viņi jau ir samaksājuši mācību naudu un tādēļ uz Jeruzalemi ierīkoja slepenu ceļu.

11] Tādēļ stāv priekšā tikai viena strīdus lieta, par kuru viņi no tiesas var tikt notiesāti ar lielu zaudējuma atlīdzību, un tā ir meža postīšana, ko tie ir izdarījuši tavā mežā, un te visa apķīlātā manta, kas tagad ir tavās rokās arī kopā ar naudu vēl ne tuvu nepietiek zaudējuma atlīdzināšanai.

12] Tādēļ kā otru nepieciešamību ātri liec doties mežā lietpratīgiem vērtētājiem kopā ar tiesas personām, lai novērtētu zaudējumus un, kad atnāk šeit virstiesnesis, lai ir klāt jau viss, kas nepieciešams taisnīgam spriedumam; jo citādi tiesas izmeklēšana ievēlās garumā un platumā un cietušie viņu lietas saņem varbūt tikai pēc kāda gada. Bet ja viss, kas tiesai liekas kā nepieciešams, ir te, tad tā arī ātri var izteikt spriedumu un pēc sprieduma pāriet pie eksekūcijas.

13] Pēc šīs informācijas Kisjons tūlīt dodas pie savām amatpersonām un visu nokārto tā, kā Es viņam esmu ieteicis.

14] Pie ļoti labvēlīga vēja neliels zēģelkuģis steidzīgi brauc uz Kapernaumu un pats romiešu tiesnesis ar astoņiem zvērinātiem novērtētājiem ātri dodas kalnos, kuri ielejas kreisajā pusē robežojas ar Kisu, un vienu komisāru kopā ar astoņiem citiem, tāpat zvērestu nodevušiem novērtētājiem sūta kalnos ielejas labajā pusē.

15] Līdz pēcpusdienas ceturtai stundai ierodas virstiesas komisārs kopā ar diviem rakstvežiem un novērtētāji no abiem kalnājiem ar sīki aprēķinātiem zaudējumiem.

**233. TO DIVPADSMIT FARIZEJU STINGRA NOPRATINĀŠANA. CĒZARA AUGUSTA
TEMPLEŠIEM LABVĒLĪGA APLIECĪBA. KĀ TEMPLEŠI PILDA DIEVA LIKUMUS. STINGRS
SODS ĻAUNDARIEM PAR MEŽA POSTĪŠANU UN MAJESTĀTES APVAINOŠANU.**

1] Nu ātri tiek izvesta iepriekšējā izmeklēšana un kad tā drīz ir galā, tad tiek priekšā vesti tie divpadsmit. Kad virstiesnesis viņus izjautā, viņi saka: “Mēs esam kungi pār sevi, un mums ir mūsu tiesa templī Jeruzalemē, — bet, izņemot Dievu un šo tiesu, mēs par savu rīcību nevienam neesam parādā nekādu atbildību, un tā tu vari mums jautāt, ko gribi, tad tomēr tu no mums vairs nesaņemsi nekādu atbildi; jo mēs stāvam uz likumīga pamata, kas ir ļoti stiprs, un jūs mums neko nevarēsiet padarīt.”

2] Tiesnesis saka: “Pret tāda veida ietiepību man ir kāds līdzeklis; tas pastāv rikstēs un pātagā! Tas jau jūs piespiedīs runāt! Jo tiesa neatzīst nekādu kārtu starpību; likuma priekšā visi ir līdzīgi!

3] Viens no tiem divpadsmit farizejiem saka: “Ak, mēs pazīstam šo līdzekli un tā spēku un iedarbību; bet mēs zinām vēl citu līdzekli! Ja mēs gribam to pielietot un, iespējams, pielietosim, tad mēs šeit būsīm pēdējie, pār kuriem tu uzdrošināsies turēt tiesu! Vai tu nezini slaveno apliecību no Cēzara Augusta, kuru viņš, pašrocīgi rakstītu, nodeva Jeruzalemes priesteriem, kur viņš saka:

4] “Šī priesteru kasta Romas ķeizara tronim ir daudz labvēlīgāka, nekā kāda cita; bet tādēļ arī visiem tās likumiem un privilēģijām jātiek svēti aizstāvētiem! Bēda tam, kas tās aizskars. Tam noziedzniekam jātiek bargi sodītam kā valsts nodevējam!” Šis likums vēl vienmēr ir spēkā, šodien kā pirms trīsdesmit gadiem. Un ja tev tas būtu nezināms, tad mēs tev to nu esam atgādinājuši. Dari tagad, kas un kā tev patīk; bet tad mēs darīsim, kā mums patīks!

5] Nodevas ir mūsu rokās ar visām likumīgām tiesībām, un neviens nevar un nedrīkst mums tās atņemt. Acumirklīga vara gan to var izdarīt, te mūsu pretvara ir par necīgu; bet ja mēs sevi šeit izpērkam, mums jātiek atbrīvotiem, un jums mūž jālaiž brīvībā, un tad mēs pratīsim ierosināt kādas tālākas sarunas!”

6] Virstiesnesis saka: “Es kā tiesnesis šeit pavisam nesēžu nodevu dēļ, kuras Dieva un cilvēku priekšā jūs sev gan daudz vairāk esat sarausuši kā apkaunojošāko laupījumu, nekā patiesi likumīgu īpašumu, jo diemžēl es pārāk labi zinu, kādas privilēģijas caur jūsu lišķības mākslu ķeizaram esat izvilinājuši.

7] Ja Augusts būtu jūs tā pazinis, kā es jūs pazīstu, patiesi, jūs no viņa būtu saņēmuši pavisam citādu apliecību! Bet diemžēl caur nepatiesu informāciju viņš ļāva sevi maldināt un jūsu lampu mirgojošo gaismu uzskatīja par Saules gaismu, un tādēļ jums piešķīra privilēģijas.

8] Bet tagad tas ir atkarīgs no manis un priekšnieka Kornēlija, lai jūs ķeizaram parādītu pareizā gaismā, un savas privilēģijas jūs drīz zaudēsiet! Vispār jūs varat man draudēt, kā jūs gribat; jo arī es rīkojos uz likumīga pamata un kopš neilga laika mēs, šis zemes virstiesneši, attiecībā uz jūsu, ķeizaram vairs ne svešām intrigām, esam saņēmuši jaunu rīkojumu, un, proti, ar stingru norādījumu vērīgi pievērst jums uzmanību, un es jums apgalvoju, ka šim jaunajam rīkojumam no Romas mēs, virstiesneši, uzticami un pēc sirdsapziņas sekojam un esam par jums jau ziņojuši jums noteikti ne ļoti patīkamā veidā! Sapratāt?!

9] Līdzīgi afrikāņu baziliskiem jūs ķeizara padotajiem izsūcat pēdējo asins lāsi, padarāt viņus par nabagiem un ko jūs viņiem vēl atstājat, to paņem zemes nomnieks Erods, lai ar to trekni un bagātīgi varētu barot savas tūkstots netikles. Bet nabaga tautai vajag smakt vislielākā postā! Vai tas ir taisnīgi?!

10] Ja ir kāds Dievs, kuram ir tikai tikdaudz taisnīguma sajūtas cik man un tikdaudz mīlestības uz cilvēkiem kā mani svārkjiem, tad ir neiespējami, ka tādiem velniem, kādi esat jūs un jūsu Erods, vēl ilgi ļauj valdīt pār nabaga cilvēkiem!

11] “Mīliet savu tuvāko kā sevi pašu”, skan morālisks likums jūsu grāmatā, kuru jums jābūt devušam jūsu Dievam; bet kā jūs tam sekojat?!

12] Patiesi, jūsu likums, kuru jūs vienmēr akli pielietojat, ir naidis pret katru, kas negrib atbalstīt jūsu netiklo un kārību pilno dzīvi! Bet diemžēl ar viltu jūs tam mērķim esat ieguvuši likumu, uz kuru balstoties, jūs nu izdarāt nekad nedzirdētas izspiešanas.

13] Bet laimīgā kārtā priekšā stāvošajā gadījumā jūs pie jums šķietami taisnīgās ķīlu ņemšanas izdarījāt darbu, par kura tiesiskumu nerunā neviens man zināms likums, un šis darbs, vienīgi kura dēļ jūs šeit stāvat manā priekšā tiesā, saucas meža postīšana, kuru lielā plašumā izdarījat Kisjona skaistajā mežā, kurš ir grieķis un stingri padots vienīgi ķeizaram un kura tiesības katrs Romas ķeizars aizsargās ar veselu leģionu, ja tās tikai necīgākā mērā tiktu aizskartas, jo par to viņš katru gadu ķeizaram maksā tūkstots pfundu, kas patiesi nav nekāds sikums.

14] Visā ceļa posmā, gandrīz piecu stundu ceļa garumā, jūs jūsu slepenā kontrabandas ceļa ierīkošanai esat nopostījuši gandrīz tūkstots jaunas skaistas ciedras un vairākus tūkstošus citu gan vairāk, gan

mazāk vecus kokus un pēc zvērinātu taksētāju pierādījuma esat Kisjonam sagādājuši zaudējumus par vairāk kā 10000 pfundiem. Nu, kā gan jūs šos zaudējumus atlīdzināsi?!”

15] Pirmais farizejs saka: “Vai tad tu nezini, ka zeme ir Dieva un mēs esam viņa bērni, vienīgi kuriem šī zeme tika dota? Bet, kā Dievam pašam ir tiesības ar zemi darīt, ko Viņš grib, līdzīgi mums kā Viņa bērniem ir tādas tiesības, un mēs ar zemi varam darīt, ko gribam. Ja arī kāda pagāniska vara mums šīs tiesības uz laiku ir atņēmusi, tad tomēr ilgi tai tās nepiederēs; Dievs tās viņai atņems un atkal dos mums, Viņa bērniem.

16] Raugoties no Dieva tiesībām, mēs nekādu meža psotīšanu neesam izdarījuši, tā kā zeme ir mūsu un mēs ar to varam darīt, ko gribam. Bet lielākas laicīgas, protams, tikai šķietamas varas dēļ, kuru jūs, romieši pretlikumīgi tagad pret mums pielietojat, mēs gan piekritīsim atmaksāt; bet tikai no 10000 pfundiem gan jāatmet deviņas desmitdaļas; jo arī jums ir tikdaudz zināšanas, ka mēs varam labi saprast, cik tie koki, kurus esam nozaguši un, dabīgi, tikai nelielu daļu izlietojuši nepieciešamā tilta uzcelšanai, ir vērti; un kas tad pamatā tas ir par lielu zaudējumu?! Tagad ir jauns ceļš, kuru muitnieks Kisjons ļoti labi var izmantot! Ja viņš pats to būtu ierīkojis, tad tas viņam izmaksātu vismaz 1000 pfundu; tagad viņš tur var uzcelt jaunu muitnīcu, un gada laikā viņš ir nopelnījis trīsreiz tik daudz, cik mums izmaksāja viss ceļš.”

17] Virstiesnesis saka: “Ķeizara un viņa gudro likumu vārdā, tā kā zvērināti taksatori ir uzrādījuši zaudējumus un tāpēc, ka jūs, aizbildinoties, ka esat Dieva bērni, pretendējat uz visu varu pār visu zemi, no kā izejot, ir secinājums, ka arī ķeizars stāv zem jūsu varas, kas līdz šim viņam, jādome, nav ne sapņos rādījies, bet caur tādu apkaunojošāko uzdrīkstēšanos pret ķeizara svēto personu, jūs esat kļuvuši par majestātes apvainotājiem, es jūs notiesāju ar divdesmittūkstoš pfundiem naudas sodu, no kuriem viena trešā daļa nāk par labu Kisjonam un divas trešdaļas ķeizaram; pie tam ziņojot, jūs esat zaudējuši visas jūsu ķīlas!

18] Bet tāpēc, ka par majestātes apvainošanu kā neatsaucams sods draud vai nu nāve vai mūža trimda, tad tagad izvēlieties, kas jums ir patīkamāk, vai nu ar cirvi nāves sods vai uz mūžu trimda uz Eiropas ledus zemi! Es esmu runājis ķeizara un viņa gudro likumu vārdā! Lai tas viss tūlīt notiek! Visa pasaule tādēļ var iet bojā, bet spriedums tiks izpildīts!

19] Redziet, tā rīkojas virstiesnesis no Romas un nebaidās nevien, izņemot dievus un ķeizaru!”

20] Pēc tam pēc romiešu paraduma liek sev pasniegt ūdeni un mazgā rokas; bet kāds tiesas sulainis pārļauž zizli un no met tiem divpadsmit pie kājām.

234. FARIZEJI SPRUKĀS. LIELĀS SODA SUMMAS NOMAKSĀŠANA. JAUNAS AIZDOMAS:

FARIZEJI NOLAUPĪJUŠI ĶEIZARISKO NOMAS NAUDU. ZAGĻU BAILES.

1] Te farizeji nobīstas un viens, kurš ir nedaudz drosmīgāks, saka: “Kungs, atsauc to otro spriedumu. Tā vietā mēs pirmo gribam izpildīt četrkārtīgi un 48 stundu laikā!”

2] Tiesnesis saka: “Es priekšlikumu pieņemu; bet tomēr palieku pie izsūtīšanas uz desmit turpmākiem gadiem! Vai jūs ar to esat mierā?”

3] Farizejs saka: “Kungs, ja tu mums atlaid izsūtīšanu, mēs maksājam pieckārtīgi tīrā sudrabā!”

4] Virstiesnesis saka: “Lai notiek, bet ar virstiesas nosacījumu, ka jūs tomēr 10 gadus esat zem romiešu policijas uzraudzības un katrs pretlikumīgs mēģinājums gribēt apkrāpt valsti un tās vadoni, vai katrs ļauns norādījums pret Romu, tāpat katra patvarīga, tiesas iepriekš nenorādīta un no tiesas neatzīta apķīlāšana, kur un kā vārdā tā arī nepastāvētu, tam sekas tūlīt būs desmit trimdas gadi; par ko tad vairs netiks ņemta nekāda izpirkšanas maksa! Bet naudai 48 stundu laikā vajag tikt nomaksātai šajā tiesas zālē; stundu vēlāk tā vairs netiktu pieņemta zem tagadējiem maigākiem noteikumiem, bet gan ar pirmā sprieduma atkalatjaunošanu.

5] Bet nu vēl kas! Pirms jums šeit tiek atdota brīvība, jums vajag uzrādīt visu no jums negodīgi apķīlāto ģimeņu vārdus un mājvietas, lai es viņas šeit atsaucu un varu atdot visu, ko jūs viņiem nolaupijāt, kā bērnus, dzīvniekus, labību un vīnu.

6] Pēc šī uzaicinājuma farizeji centīgi un sīki uzrādīja visus vārdus un vietas. Un tiesnesis visās uzrādītajās vietās tūlīt izsūtīja sūtņus un nepagāja ne 10 stundas, kā jau ieradās visas ģimenes, kurām te Kisā kaut kas bija atvests.

7] Bet tie divpadsmit farizeji tūlīt atsedza viņu naudas kastes, un visi ļoti brīnījās par milzīgo dau-

dzumu zelta un sudraba. Viņiem bija klāt tik daudz zelta un sudraba, ka viņi pavisam viegli būtu varējuši nomaksāt vēl piecas reizes lielāku summu! Virstiesnesim arī no visas sirds bija žēl, ka viņš sodu nebija uzlicis lielāku.

8] Bet viņam ienāca prātā gudra doma, saskaņā ar kuru viņš tos divpadsmit vēlreiz nopratināja un sāka viņiem jautāt tā: “Klausieties, prasīto jūs gan esat pareizi samaksājuši un jums par to jūsu rokās ir kvīts! Bet tā kā es pie jums nu atklāju tik daudz naudas, ka man tam vajag likties kaut kam pilnīgi neiespējamam, ka jūs šo zeltu un sudrabu esat ieguvuši likumīgā ceļā — patiesi, ja šodien šeit atnāktu ķeizars, ar visu savu skaidro naudu, kas ir viņa rīcībā, tad būtu liels jautājums, vai viņa skaidrā nauda tiktu līdz jūsējai — tādēļ tagad pavisam isi un vienkārši izskaidrojiet man, kā jūs nonācāt pie tik daudz zelta un sudraba; jo šī lieta man liekas augstākā mērā aizdomīga!”

9] Pirmais farizejs saka: “Kas aizdomīgs kas aizdomīgs?! Tā ir no visiem šajā zemē iecelto farizeju, priesteru un levitu 50 gados templim ietaupītā nauda, un, tā kā tagad laiks ir izbeidzies, tad mums to vajag nogādāt templī. Bet tā jau tāpat ir mazākā summa, kāda jebkad no Kapernaumas ir tikusi aizvesta templī. Tā nav nekas cits, kā upuru, testamentu un īpaši templim ziedojumu nauda, un tādēļ pavisam likumīgi iegūta un sakrāta.”

10] Virstiesnesis saka: “Atmetīsim vārdu “likumīgi”! Ja arī tā, tad tā ir izspiešana un zemiska mantojuma piesavināšanās, un te tasnīgums no šīs bagātības gan it kā ir ļoti tālu!

11] Bet pirms mēneša man, tāpat, kā arī visiem citiem virstiesnešiem, tieši no Romas tika ziņots: jau kopš pusgada no Mazāzijas un no pie Potas atrodošām zemēm tiek gaidīta nodokļu nauda — sastāvoša no zelta, sudraba, pērlēm un dārgakmeņiem. Zelts un sudrabs pa lielākai daļai nepārstrādātā stāvoklī. Tai jau sen bija jābūt savāktai un nosūtītai. Uzrādītā summa tikai zeltā sastāda 20000 pfundu, sudraba 600000 pfundu, un tikpat liela vērtība ir dārgakmeņiem un pērlēm.

12] Es redzu vēl piecus neatsegtus vezumus; atsedziet tos, lai es varu apskatīt to saturu.

13] Redzami apmulsuši, viņi atsedza vēl piecus vezumus, un redzi, tie bija pilni visādiem dārgakmeņiem, pa lielākai daļai vēl neapstrādātā, neapslīpētā stāvoklī, un vienā vezumā bija vairāk nekā tonna mazākas un lielākas vēl neizurbtas pērles.

14] Kad virstiesnesis to visu sīki apskata, tad viņš saka: “Man šķiet, tā lieta ir skaidra, kur ir nonākuši no Pontas un Mazāzijas uz Romu nosūtītie nodokļi un dārgumi! Ar visu jūsu viltību jums būs grūti nākt klajā ar pārliecinošiem pierādījumiem; bet es uzdriksos, pie visiem dieviem no debesīm zvērēt, ka šeit manā priekšā tikpat kā rokās atrodas Romā jau tik ilgi gaidītā nodokļu maksa un citi dārgumi! Tādēļ tagad palieciet šeit; es uzsāksu lielu nopratināšanu!”

15] Kad farizeji dzird virspriesteri tā runājam, viņi pavisam nobāl un viņus sāk kratīt drudzis, kas asredzīgajam virspriesterim nepaliek nepamanīts, un viņš arī Kisas tiesnesim saka: “Brāli, es ticu, ka liele laupītāju putni jau ir mūsu cilpā.”

235. VIRSTIESNESIS FAUSTUS UN KUNGS. LIELS PRIEKŠĀ UN AIZKUSTINOŠĀ APSVEICINĀŠANĀS.

1] Tiesnesis no Kisas saka: “Draugs, gan ne nepārtraukti te jau ap trim nedēļām uzturas slavenais Jēzus no Nācaretes un, jādodomā, te pavadīs vēl dažas dienas. Es tev saku, Viņš ir Dievs, kuram Saules gaiss ir visas lai cik apslēptās lietas, par ko Viņš mums jau ir devis simtiem pārliecinošāko pierādījumu; nu, kā būtu, ja mēs šajā lietā grieztos pie viņa? Viņš mums varētu dot lielu gaismu un to jo drīzāk, tā, ka Viņš pavisam nav melno zagļu un laupītāju draugs. Jo es pats ar savām ausīm dzirdēju, ka Viņš Horaciju un Kapernaumu, respektīvi, to priesterus un farizejus, nolādēja līdz dziļākai Tartarai. Un tā es esmu pārliecināts, ka caur Viņu mēs nonāksim skaidrībā.

2] Pavisam pārsteigts, virstiesnesis saka: “Ko?! Tas Dieva cilvēks ir šeit?! Ak, kādēļ jūs man to tūlīt nepateicāt?! Patiesi, es Viņam tūlīt būtu ļāvis turēt tiesu manā vietā un pie tam sev ietaupījis trīs ceturtdaļas darba! Vediet tak mani ātri pie Viņa! Jo arī priekšnieks Kornēlijs man uzdeva visiem neatlaidīgi apjautāties par dievišķāko no visiem cilvēkiem un par to viņam tūlīt paziņot.

3] Ja priekšnieks droši uzzina, ka Jēzus uzturas šeit, tad viņš īsākā laikā ir klāt ar visu savu ģimeni; jo viņš un visi viņa mājiņieki Jēzu pilnīgi pielūdz, un es pats arī kopā ar viņiem. Visa slava kādai patiesai Dievībai par to, ka man vēlreiz tiks piešķirta tā nenovērtējamā laime, redzēt un runāt ar manu visdedzīgāko draugu Jēzu! Vediet tikai mani ātri pie Viņa! Tagad jau viss ir iegūts!”

4] Kad virstiesnesis dedzīgākās ilgās Mani redzēt un ar Mani runāt nāk uz lielo māju, Es nāku viņam pretīm; un kad viņš Mani ierauga, viņš no prieka sauc: “Te, jā, tu esi te, Tu mans dievišķais draugs un brāli, ja es vēl drīkstu Tevi tā dēvēt!”

5] Ak, ļauj tevi apkampt un ar tūkstots drauga un brāļa skūpstiem apklāt Tavu svēto seju! Ak, tu mans svētais draugs, Tu! Cik es tagad esmu neizsakāmi laimīgs, ka beidzot Tu atkal man reiz esi! Patiesi, kur tikai kāds cilvēks ir lielākā nelaimē, tur arī Tu esi klāt viņam palīdzēt! Ak, es no priekiem vairs nezīnu, ko darīt, ka es Tevi esmu šeit atradis!”

6] Vinu cieši spiezdams pie Manas sirds, arī Es viņam saku: “Esi arī tu bezgala daudz reizes no Manis sveicināts! Jo pie sava grūtā tiesneša amata tava sirds patiesi nav cietusi nevienu avāriju un tādēļ arī Es tevi vienmēr pār mēru mīlu un pilnīgi svētu tavu darbu.

7] Patiesi, ka tu šeit atklāji nodokļu ļauno nolaušanās, par to tev jāpateicas man un Tam, kas Mani mājā!

8] Tomēr tagad ejam mājā, kur mūs gaida bagātīgs vakara mielasts! Pēc mielasta mēs par to parunāsim vairāk!

236. KOPĒJAIS MIELASTS. FAUSTUS SLAVINA JĒZUS MĀCĪBU. FAUSTUS MĪLESTĪBA UZ LIDIJU. TĀ KUNGA STARPNIECĪBA. LIDIJAS PIEMĪLĪGA ATZĪŠANĀS. FAUSTUS DĪVAINAIS SAPNIS PAR DEBESU TĒVA JĒZUS IZSKATA DIŽENUMU. “KO DIEVS IR SAVIENOJIS, TO CILVĒKAM NAV JĀŠĶIR. MĀJIENS PAR LAULĪBU.

1] Virstiesnesis un viņam padotais tienesis līdz ar Kisjonu, Baramu, Jonaelu, Jairutu un Arhielu kopā ar Mani nu iet istabā un pusstundu pēc saules rieta kopā ar Mani un visiem Manējiem ietur labi sagatavotu un bagātīgu mielastu, un vēl neprecējies virstiesnesis, kuram ļoti patīk Kisjona vecākā meita, Man saka: “Mans cēlākais draugs, Tu zini, ka, neskatoties uz mūsu reliģiju, respektīvi, Dieva mācību atšķirību, es Tevi vienmēr ļoti mīlēju, jo Tevī esmu atradis nevis izmanīgu un vienpusīgu jūdu, bet gan ļoti atklātu, liberālu un vienlaicīgi ļoti daudzpusīgi izglītotu un visās zinātnēs ļoti kompetentu cilvēku.

2] Tādēļ arī es Tev uzticu, ka man ārkārtīgi patīk Kisjona meita. Bet, kā Tu labi zini, es esmu romietis un viņa, tomēr bez šaubām būs jūdiete, kura nevienam pagānam, kā mēs no jūdiem tiekam dēvēti, nedrīkst sniegt savu roku. Saki, draugs, kas te būtu darāms? Vai ne zem kādiem noteikumiem viņa nevarētu kļūt mana sieva? Dod man rokās kādu līdzekli!”

3] Es saku: “Tu esi romietis un viņa ir grieķiete un nevis jūdiete, un tāpat tev jau no dabas nekas netraucē Kisjonam viņu prasīt sev par sievu, kas tev noteikti arī netiks liegts. Bet, ka tagad viņa, tāpat kā visi mājnieki, pēc manas, tev ne svešas mācības, garīgi tomēr ir jūdiete, tas tek tev gan nekļūs par piedauzības akmeni?!”

4] Virstiesnesis, vārdā Faustus Gajs Filius, saka: “Kādēļ gan? Sirdī es pats esmu viens no dedzīgākiem tavas tīri dievišķās Mācības piekritējiem! Jo es domāju, kādam Dievam, kas prata uzcelt pasauli un uz tās visādas dzīvas būtnes un beigās pat radīt cilvēku, vajag būt ļoti gudram! Ja tāds gudrākais Dievs vēlētos cilvēkiem dot Mācību, tad Viņam nebūtu iespējams, saku — saviem cilvēkiem — dot kādu citu Mācību, kā tieši kādu gudrāko, kas stāv precīzākā saskaņā ar dabu un ar labākiem cilvēku savstarpējās izturēšanās principiem.

5] Nu, bet Tavai mācībai ir tāds gars un tāds raksturs, un tāpat tā ir tīri dievišķa, un tādēļ es visai manai dzīvei to esmu pieņēmis kā pilnīgi patiesu un pēc tās sludinu arī visiem saviem mājniekiem un visiem daudzajiem man padotiem ierēdņiem. Ja tā, te, izņemot tēva piekrišanu, mēs jau būtu pilnīgā kārtībā!”

6] Es saku: “Nu, tev tā jau ir, tāpat kā skaistās Lidijas mīlestība. Paskaties uz aiz tevis stāvošo svētīlaimīgo Kisjonu, kas no prieka, ka viņa mājai ticis tāds gods, pavisam nezina, ko darīt.”

7] Faustus atskatās, un Kisjons saka: “Kungs un pavēlniek pār visu mūsu Galileju un Samariju! Vai tas ir iespējams, ka tu manu Lidiju gribi par sievu?!”

8] Faustus saka: “Ak jā, kā no tūkstošām vienīgo, ja tu gribi man viņu dot!”

9] Kisjons pasauc Lidiju. Viņa nāk no mīlestības un liela prieka redzami apmulsusi, un Kisjons viņai saka: “Nu, mana mīļā meita, vai tu vēlies būt svētīta ar šo diženo vīru?”

10] Un Lidija, acis nolaidusi, pēc kāda laika saka: “Kā tu vēl vari man jautāt? Kad šis diženais Faustus šodien atnāca un es viņu pirmo reizi ieraudzīju, tad es sirdī dzirdēju sakām: “Cik laimīgi tomēr

vajag būt šī diženā vīra sievai!” Un tagad, kur viņš mani vēlas, man viņam būtu jānāk pretī ar nē?”

11] Kisjons saka: “Bet ko uz to teiks tavs mīļotais Jēzus?” Lidija saka: “Mēs visi esam Viņa! Viņš ir Radītājs un mēs esam Viņa radība, no kurām viņš nu audzina patiesus bērnus, neraugoties uz visu, Viņš paliek manas sirds dziļākos dziļumos!”

12] Šeit Faustus iepleš acis un, pavisam izbrīnījies par šo negaidīto Lidijas liecību par Mani, saka: “Ko, ko — ko man vajag dzirdēt?! Vai nesenajam skaistajam sapnim, kuru es sapņoju, vajag būt kādai patiesai nozīmei? Es redzēju astvērtas debesis; viss bija gaisma, visas neskaitāmās būtnes gaisma, un debesu dziļākos dziļumos es skaidri redzēju Tevi, Tu mans draugs Jēzus, un visas būtnes kā ar nepacietīgu prieku gaidīju Tavu mājienu, lai vienā acumirkli visai bezgalībai pasludinātu Tavas pavēles!

13] Toreiz es ticēju, ka tavā attēlā, kura spožums tālu pārspēja Saules spožumu, esmu redzējis Zevu, un es ļoti brīnījos, ka Tev ar Zevu ir tik ārkārtēji liela līdzība, un kopš tā laika es slepenībā Tevi turēju par kāda pirmā Dieva zemes Dēlu, bet kuru es identificēju ar jūdu Jehovu un ar indiešu Brahmu un pie tam visus citus dievus līdzīgi tev turēju tikai par Viņa zemes bērniem, kurus viņš dažkārt radīja ar zemes meitām, lai šādos dēlos Zemei dotu vadoņus un skolotājus.

14] Bet tagad šis sapnis pēkšņi parādās pavisam citā gaismā; Tu Pats esi dzīvais Zevs, Brahma vai Jehova miesīgi starp mums un māci mums Tavu dievišķo gudrību, tā, ka Tavi iepriekšējie bērni, domājams, to ir slikti mācījuši un darbos nav pareizi izveduši!

15] Visādā ziņā, ja tā, tad es šo skaistāko sievu saņemu tieši no mana Dieva, mana Radītāja rokām, un tādēļ man vairs nevajag jautāt, vai es ar viņu būšu laimīgs!

16] Bet tad nu mana tieksme parādās pavisam citā gaismā! — Skaistā Lidija! uzlūko nu To Kungu! Tagad tas vairs nav atkarīgs no mūsu savstarpējām vēlmēm un tieksmēm, bet gan vienīgi tikai no Tā vienīgi Vienīgā, tā visas diženības Kunga, tā visu dievu Dieva, no Kura cēlusies Debess, Saule, Mēness un šī Zeme un mēs visi, svētās gribas.

17] Tu, mans visā patiesības pilnībā dievišķais Jēzus! Vai Tev tas ir pa prātam, ka Lidija kļūst mana sieva; bet ja tas Tev tikai mazākā mērā būtu nepieņemami, tad saki to, un manai dzīvībai nav jābūt nekam citam, kā Tavas gribas darbīgai izpausmei!”

18] Es saku: “Mans cēlais brāli! Es jūs jau esmu svētījis un tāpat jūs jau pilknīgi esat viena miesa; bet ievērojiet to:

19] Ko Dievs ir savienojis, to nevienam cilvēkam vairs nav jāšķir, un tāpat patiesai laulībai jāpaliek mūžam nešķiramai! Bet kāda neīsta pasaules laulība jau tāpat nav nekāda savienība Dieva priekšā un tāpat ir izirstoša kā pasaules cilvēki un visas viņu savienības, kuras jau no sākuma nav nekas cits, kā tīrākā izvirtība, caur kuru nožēlojamā esamībā tiek likti sātana bērni. Jūs tāpat tagad pilnīgi esat vīrs un sieva un Dieva priekšā viena miesa. Āmen!”

20] Pēc šiem Maniem vārdiem viņi apkampjas un ar skūpstu sasveicinās.

21] Ka šī ātrā savienība visā Kisā izsauca lielu sensāciju un Kisjons nu domāja par bagātīgu pūru, tas pats par sevi saprotams.

237. PHILOPOLDA IERAŠANĀS. KUNGA APSOLĪJUMS. TIESAS SCĒNAS AR TEMPLIEŠU LAUPĪTĀJU BANDU TURPINĀJUMS. FAUSTUSA IEDARBĪGAIS SPRIEDUMS.

1] Kad pirmā vētra par šo notikumu bija nedaudz norimusi, ieradās jau zināmais Philopolds no Kānas un tūlīt pienāca pie Manis un gribēja Man paziņot, ka viņš Kānā visu jau ir savedis labākā kārtībā.

2] Bet Es viņu draudzīgi sveicināju un viņam teicu: “Man viss jau ir zināms; tu esi Mans mācekļis, tagad aizej pie Maniem pārējiem mācekļiem, viņi zinās tev daudz ko pastāstīt. Bet Man šajā naktī daudz kas nokārtojams. Bet rīt mēs viens ar otru jau isti daudz ko parunāsim; jo tev jāklūst Man čaklam darba rīkam.”

3] Philopolds nu dodas pie mācekļiem un uzraugi gandrīz vienlaicīgi ziņo, ka visi uzaicinātie no Kapernaumas un Horācijas jau ir ieradušies, un jautā, kas tagad darāms.

4] Bet Es saku: Vispirms vediet viņus pie viņu bērniem un paēdiniet un padzirdiniet viņus. Bet pa to laiku mēs ķersimies pie to divpadsmit pavisam ārkārtēju farizeju nopratināšanas.”

5] Uzraugi attālinājās, un Faustus Man jautāja, vai nebūtu labāk, ka Es nopratinātu tos divpadsmit un viņš tikai sastādītu aktu.

6] Bet Es saku: “Nē, mans brāli, tas neklātos; jo viņu priekšā tikai tu esi amatpersona un tādēļ tavā

labajā rokā nēsā ķeizara varas gredzenu un zizli. Tādēļ tev pašam vajag viņus nopratināt. Bet Es tev jau likšu mutē, ko un kā tev jautāt, un viņi no tevis neizspruks! Tādēļ tikai ātri ķeramies pie darba!”

7] Tādēļ mēs nu tūlīt devāmies uz tiesas namu, kur tie divpadsmit kopā ar trīsdesmit viņu galvenajiem palīgiem stingrā uzraudzībā ar lielām bailēm gaidīja virstiesnesi; jo nu viņiem vairs nebija ne laika, ne izdevības sagādāt kādu duci liecinieku, kas viņu labā būtu melojuši un melus apliecinātu ar zvērestu; jo katram, kas tempļa un visu tā klapotāju labā, ja tas ir nepieciešams, dod nepatiesu liecību, no tempļa ir apsoluta sevišķa žēlastība! Bet, protams, vispirms viņam vajag būt labi informētam, kas šajā gadījumā bija pilnīgi neiespējami.

8] Kisjona, Barama, Jonaela, Jairuta un eņģeļa Arehiela, apakštiesneša un vairāku rakstvežu pavadībā mēs nu iegājām lielajā tiesas zālē.

9] Tūlīt pēc ienākšanas pirmais farizejs, pavisam sadusmots, jautā Faustum: “Kas tad tā par kārtību, mūs, Dieva priesterus, pēc tam, kad visu, kas bija prasīts, mēs labprātīgi esam izpildījuši, tagad kā zemiskus noziedzniekus vēl nelaiž brīvībā?! Cik patiesi mēs esam Dieva kalpi: — ja mums tūlīt netiks dota pilnīga brīvība, tad tiksiet no Dieva ļauni pārmācīti!”

10] Faustuss saka: “Esi tikai mierīgs, citādi es varētu būt spiests jūs nomierināt; jo tagad mums savstarpēji ir nokārtojama pavisam ārkārtēja svarīga lieta! Nu uzklausiet mani uzmanīgi!”

11] Es jums jau pirmīt izteicu piezīmi, ka jūsu milzīgās bagātības man uz mata atgādina tās, par kurām es jums jau iepriekš pieminēju. Izņemot vienu lietu, es jau esmu pilnīgā skaidrībā par to atentātu uz no Pontus un Mazāzijas ķeizaram nosūtīto nomas naudu un citiem dārgumiem; bet šī viena lieta pastāv tajā:

12] Nomas naudu un citus dārgumus pēc to pierakstīšanas pavadīja gandrīz ceturtdaļģeions Romas karavīru, tātad tādu spēcīgu pavadonību vajadzēja būt grūti pievārēt, to vai nu pavisam iznīcināt, vai, mazākais, piespiest bēgt.

13] Ka šie dārgumi caur viltību vai varu, vai nu no jums pašiem, vai no kādiem jūsu vēl dedzīgākiem kolēģiem, romiešu karavīriem ir tikuši atņemti, par to es esmu pilnīgā skaidrībā; tam mums arī vairs nav vajadzīgs nekāds pierādījums, jo mums tam ir vairāk kā simts liecinieku, bet, kā teikts, man vēl trūkst tikai veids un beigās vēl precīza summa, cik liela tā bija, lai tad kopā ar naudu un pārējiem dārgumiem es uz Romu ķeizaram spēju nosūtīt arī precīzu ziņojumu.

14] Pirmais farizejs saka: “Kungs, tas ir pārāk rupjš apmelojums, ko mēs nekad tā nevaram atstāt. Un ja arī tev pret mums ir tūkstoš nepatiesu liecinieku, tad tas tev līdzēs maz vai nemaz; jo mēs par savu lietu esam pārāk droši, un ar visu savu varu tu nespēsi mums nodarīt ne mazāko ļaunumu! Tādēļ pataupi katras tālākas pūles; jo no šī brīža tev no mums vairs nav jātiek pagodinātam ne ar vienu atbildi, izņemot kādu tevis pazudināšanai.

15] Ja līdz šim tu farizejus vēl neesi iepazinis, tad tagad, vai, mazākais, drīzumā, tev viņi jāiepazīst! Jo tādu milzīgu apvainojumu mēs nekad nevaram tā atstāt. Meža postīšanas dēļ mēs tev piekāpāmies, kaut pēc mūsu likumiem nebūtu jāpiekāpjas; bet miera dēļ mēs tavu ļoti netaisnīgo spriedumu pieņēmām. Bet tagad mēs to atsaucam, un, ja tu ļaunprātīgi iedrošies aiztikt tikai par vienu stateri, vai tas ir zelts, ķīlas vai dārgumi, tad tu ne tikai simtkārtīgi to atlīdzināsi, bet arī ar visu tavu godību būs pilnīgi beigas! Jo nu jau tempļis zinās, cik nekaunīgi šeit ar mums apietas.”

16] Faustus saka: “Tā, tad tādā veidā jūs gribat izsprukt no spīlēm? Labi, es tagad arī pavisam labi zinu, kas man ar jums darāms! Jūsu nopratināšana ir beigusies; ar tūkstots liecībām lieta ir konstatēta un jūsu vaina ir pierādīta! Es jums nu nesaku neko citu, kā pasludinu ultimātu — ārā stāv tiesas bendes:-

17] Ja jūsu 30 palīgi grib runāt, tad viņiem jātiek atstātai dzīvībai; bet, ja arī viņi negrib runāt, tad viņiem, tāpat kā jums, šonakt viņu daļa būs cirvis! Te jūs tad pilnīgi pārliecināties, kā es no jums baidos!”

18] Pēc šiem ļoti aukstasinīgi noteiktiem vārdiem priekšā iznāk visi trīsdesmit palīgi un kliedz: “Kungs, saudzē mūsu dzīvības, mēs tev sīki uz mata aprakstīsim visu, kā šī lieta notika!”

238. TIESAS SCĒNAS TURPINĀJUMS. TO TRĪSDESMIT PALĪGU VAĻSIRDĪGA ATZĪŠANĀS. FAUSTUSS MĪKSTINA SPRIEDUMU.

1] Faustus saka: “Nu tad runājiet! Pie visa mana goda, ar jums nekas ļauns nenotiks!”

2] Viens farizejs, nāves bailes drebēdams, saka: “Kungs, ja es runāju, vai tu arī man dāvā dzīvību?”

3] Faustus saka: “Arī tev, jo tu esi viens noniecīgākajiem starp viņiem.”

4] Pārējie vienpadsmit farizeji kliedz: “Vai tad tu nezini, ka drīzāk jāmirst, nekā jākļūst par Dieva nodevēju!?”

5] Tas Viens farizejs saka: “To es labi zinu, bet te gan nav runa par Dievu, bet gan tikai par jūsu visapkaunojošāko romiešu apkrāpšanu. Ar jūsu negodīgajām viltībām jūs tā protat romiešiem atņemt lielo guvumu, ka par to patiesi vajag brīnīties visai pasaulei.

6] Tu, galvenais blēdi, biji ietērpies zemes virspavēlnieka, kas tagad rezidē Sidonā, dažkārt arī Tīrrā, tērpā. Tev bija ķeizara lielais varas gredzens un zelta zobens, un visas Palestīnas un visas Pontus kundzības zizlis.

7] Pie tam tu, šķiet, arī esi, mazākais, tik vecs, kā ļoti godājamais sirmgalvis Ķirenijs, pieņēmi viņa vārdu un līdzīgi Ķirenijam biji sev sagādājis svītu un galma greznību, sēdēji staltā zirgā un, kad nodokļu pārvedējs tevi sveicināja kā valsts pavēlnieku un pusdienas ceļojuma attālumā no Piras kā iedomātam valsts pārvaldniekam nodeva viņa parakstītās pavēles un līdzās tad arī naudu un dārgumus, kurus saņēma tavi ļaudis, maskējušies par romiešu karavīriem. Tad tu viņam pavēlēji cik iespējams, ātri atgriezties Pontā, jo tu esi dzirdējis, ka nodokļu izspiešanas dēļ Aizpontas iedzīvotāji ir apvienojušies ar varenām skitu ordām pret romas kundzību. Tur draud briesmas; tādēļ arī tu kā (neīstais) valsts virspavēlnieks Romas uzdevumā viņam kā drosmīgākajam Pontas un Mazāzijas virsniekam tik tālu esi nācis pretī, lai šajā spiedošajā vajadzībā viņam saīsinātu atpakaļceļu.

8] Pats par sevi saprotams, ka Pontas un Mazāzijas virsnieks ar saviem 3000 jātniekiem steidzīgi griezās atpakaļ un dažās stundās jau bija tik tālu no mums, ka mums vairs nebija iespējams no viņa baidīties. Mums visiem uz dzīvību un nāvi tika uzlikta klusēšana un katram apsoliets 200 pfundu sudraba, bet ko līdz šim mēs vēl neesam saņēmuši, bet gan tas bija jāsaņem tikai Jeruzalemē. Bet liktens gribēja citādi, un ar tiem 200 pfundiem nu it kā izskatīsies nedaudz slikti.

9] Tad nakts laikā dārgumi tika nogādāti Kapernaumā un tur gulēja jau apmēram divus mēnešus, un slepenais ceļš tika ierīkots tikai lielo dārgumu dēļ un, cik man zināms, neved uz Jeruzalemi, bet šajos kalnos kādā lielā apslēptā alā, kur — un ne templī — jau atrodas daudzi tūkstoši pfundu zelta un sudraba.

10] Bet šajā noslēpumā bijām iesvaidīti tikai mēs divpadsmit un bez mums par to nezina neviens farizejs, izņemot mūsu 30 palīgus. Viņiem ir teikts, ka tas tiks uzglabāts gaidāmajam Mesijam, kas jūdus drīzā laikā atbrīvos no romiešu jūga. Bet, dabīgi, es zinu kādu citu iemeslu, un pirmkārt tas ir pārticība uz pārticību — un otrkārt, svarīgos gadījumos, kur varenim romiešiem grib likt dejot pēc viņu stabules, vai arī, lai templī sev nopirktu augstāku stāvokli, kas, dabīgi, vienmēr maksā milzīgi daudz naudas. Tagad tu zini visu; vari noprotināt arī tos trīsdesmit, un viņi tev teiks to pašu.

11] Vienīgi ķīlas bija domātas Jeruzalemei, lai templī darītu sev labvēlīgu; bet nauda un dārgumi būtu aizceļojuši alā, pie sev līdzīgiem, ja šeit tie nebūtu cietuši tik varenu avāriju. Tagad tu zini visu, kā tās lietas stāv, un nu dari, kā tev šķiet pareizi; tikai neesi pret mani un tiem 30 apstulbinātiem pārāk cietsirdīgs un nepielūdzams!”

12] Faustus saka: “Pret tevi un tiem trīsdesmit es neuzstāšos kā tiesnesis, bet gan kā aizstāvis, bet kam jānotiek ar tiem vienpadsmit, par to jāspriež Ķirenijam! Tikai saki man vienu, vai no naudas un dārgumiem nekas nav gājis zudumā, vai šeit ir viss kopā, kas tika vests no Mazāzijas un vai šeit tu ko zini par to slaveno alu?”

13] Farizejs saka: “Kā viss, kas te ir, kopā ar ratiem ir ticis saņemts, tā tas te vēl ir neizskarts un nesagandēts. Bet kas attiecas uz slaveno alu, tad es kā līdzzinātājs, dabīgi, zinu visu, kas tajā ir, un, izņemot mūs divpadsmit, neviens cilvēks nevar atrast, kā pie tās piekļūt un tajā ieiet.”

14] Te Faustus uzslavēja farizeju, kas saucās Pilahs, un Kisjonam teica: “Nu, draugs un tagad mans godājamais sievastēvs, ala acīmredzot atrodas tavos kalnos un dos tev to, kas tev pēc pirmā sprieduma pienākas; bet ķeizara naudu un dārgumus pagaidām ņem sava glabāšanā, jo līdz ārkārtējā procesa beigām tie pie tevis būs vislabāk uzglabāti.

15] Pilahu aprūpē uz mana rēķina; bet tiem trīsdesmit šai naktij dod labi apsargātas guļasvietas; cik ilgi ala nav evakuēta, es viņiem nevaru dot brīvību. Bet pēc evakuēšanas viņi tad var iet, kur grib. Es arī negribu viņus likt pērt, jo viņu gatavība pakalpot mūs noveda pie liela atklājuma.

239. TIESAS SCĒNAS TURPINĀJUMS. TIE VIENPADSMIT TEMPLA BLĒŽI SPRUKĀS. VIŅU LŪGUMS PĒC ŽĒLASTĪBAS. CITAS ALAS DĀRGUMU PIEDĀVĀŠANA KĀ IZPIRKUMA MAKSA.

1] Pēc tam Faustus vērsas pie tiem vienpadsmit un saka: “Nu, kā ir ar to pazudināšanu, ar ko jūs pirmīt tik ļoti kundziski piedraudējāt? Patiesi, tādām svaidītam Dieva kalpam vajag būt ļoti briesmīgi rūgti, te stāvēt kā kādam lielākam valsts blēdim! Bet pagaidiet tikai, pār jums nāks kas vēl ļaunāks; tā ir viegla priekšspēle.

2] Patiesi, jums šeit jāpateicas tikai Vienam, ka es jūs ātri nelieku izģērbt, neaplieku ar ķeizara lāstu un kā tādus nenododu bendēm. Un šis Viens ir man līdzās, dievišķais Jēzus no Nācetes, Kuru jūs jau sen esat nolādējuši un nu vajājat no vienas vietas uz otru, un to tādēļ, ka Viņš sev godīgi atļāvās jūs atmaskot nabaga, caur jums aklas padarītas, tautas priekšā.

3] Ielūkojieties sevī un sakiet, vai līdzās jūsu sātānam var būt vēl kas ļaunāks, nekā esat jūs!?

4] Jūs tautas mācāt pazīt Dievu, kuram jūs paši nekad neesat ticējuši; jo, ja jūs ticētu vienam Dievam, Jehovam, kuru Mozus jums skaidri pasludināja un kuram dzīvi ticēja un uz kuru cerēja jūsu pirmtēvi, tad jūs par visvareno Dievu nebūtu nirdzīgi zobojušies un apkaunojoši Viņu apgānījuši.

5] Garīgi nogalinātai tautai, kā Visaugstākā svaidītiem kalpiem jūs liekat sev parādīt dievišķu godu un pie tam vēl no nabaga tautas prasāt neizpildāmus upurus par to, ka jūs ar dzelzs durvīm un aizbīdņiem tai aizsprostojat Dieva gaismas un dzīvības vārtus!

6] Sakiet sev paši, vai var būt vēl lielāki noziedznieki pret Dievu, ķeizaru un nabaga cilvēci, kādi esat jūs!

7] Ak, lielā Dieva nepatveramā pacietība un lēnprātība! Ja man būtu tikai dzirkstelīte dievišķas varas pār elementiem, tad debesīm nepietiktu uguns, kuras es pār jums liktu līt dienu un nakti!

8] Kungs, kādēļ Ābrama laikā Tu tik cietsirdīgi piemeklēji Sodomas un Gomoras pilsētas un to iedzīvotājus, — kuri izņemot viņu ačgāno miesas kāri, pret šiem negantniekiem, kuru skaits tagad visā jūdu zemē ir lielāks, nekā bija visu desmit pilsētu iedzīvotāju skaits, tomēr acīmredzami bija eņģeļi!?

9] Jūs sevi dēvējat par Dieva bērniem un sakāt, ka Dievs esot jūsu Tēvs! Patiesi, ar Dievu, kas pasaulē liek šādus bērnus, mūžam negribu ielaisties nekādās darišanās; jo pēc Plutona mīta pie mums, romiešiem, tas nozīmē — sātans vai belcebuls, tas ir jūsu tēvs!

10] Jūs esat tā dzīvā ļaunā sēkla, kuru jūsu tēvs vienmēr izkaisa starp dievišķiem kviešiem, lai ar to viņš dievišķo sējumu nomāktu, un jūs sevi dēvējat par Dieva svaidītiem kalpiem! Jā, jūs esat sātana kalpi; viņš jūs ir svaidījis visa dievišķā uz Zemes samaitāšanai!

11] Ja jūs būtu tikai nedaudz mazāk velnišķi, nekā jūs esat, tad šī Viena dēļ, kas ir šeit, es pār jums būtu licis krist iespējami panesamākam spriedumam. Bet, tā kā jūs esat pārāk velnišķi slikti, tad es negribu savu vārdu ar jums aptraipīt, bet gan es jūs Sidonā nodošu Judico criminis atri (tiesā par melnu noziegumu); jo te katrs judex honoris septiņas reizes mazgā rokas.”

12] Kad tie vienpadsmit dzirdēja Faustu tā sakām, viņi sāka trīcēt un lūdza žēlastību, un apsolīja pilnīgi atgriezties un laboties un simtkārt atlīdzināt katru zaudējumu, kuru kādam nodarījuši.

13] Faustus saka: “Ar ko tad? Bagātā ala tagad ir mūsu rokās; no kurienes tad jūs vēl gribat ņemt naudu un dārgumus? Vai tad jums ir vēl vairākas alas, kas pārpilnas zelta, sudraba un pērļu?”

14] Tie vienpadsmit saka: “Kungs, mums ir vēl viena aiz Horācijas, kurā guļ seni dārgumi, kas no tempļa un citiem dievnamiem tur tikuši nogādāti babiloniešu gūsta laikā. Līdz mūsu laikam neviens par to neko nezināja. Bet pirms septiņiem gadiem mēs devāmies medībās uz rubeņiem un meža bitēm un pēc medus. Jau pavisam tuvu grieķu teritorijai, kur paceļas viens, ne sevišķi augsts kalns, mēs atrādām kādu vietu, kur no četrus vīru garuma augstas un vertikāli slīpas sienas burtiski tecēja lejā medus un vasks. Sienas augšdaļā bija redzama tāda lieluma atvere, ka tajā visā augumā varēja stāvēt divpadsmit gadus vecs zēns.

15] Virs šīs atveres pacēlās vēl tālāka droši ap septiņdesmit vīru garuma augsta siena, tā, ka bez kādām trepēm būtu neiespējami sasniegt noteikti medus un vaska bagāto atveri, kur mēs redzējām ielidojam un izlidojam daudz bišu. Drīz tika sagādātas trepes un pietiekamā daudzumā salmi un visādas zāles bišu izdedzināšanai. Izņemot dažus bišu dzēlienus, operācija tika laimīgi pabeigta. Mēs tur ieguvām vairākus simtus pfundu tīrākā medus un tikpat daudz vaska.

16] Bet kad mēs nodarbojāmies ar vaska izvākšanu, te mēs drīz uzdūrtāmies uz tempļa metāla piederumiem, un, kad mēs metālu izpētījām tuvāk, tad drīz izrādījās, ka tie bija tīra zelta un sudraba. Mēs

dziļāk spiedāmie arvien tālāk un tālāk stiepjot alā un tās dziļumos arvien vairāk un vairāk atradām noglabātus nenovērtējamus dārgumus. Visus atrastos dārgumus neaizskartus atstājām alā; mēs tikai ar akmeņiem un sūnām noslēdzām ārējo atveri un no atrašanas stundas līdz tagadējam acumirklim zvērinātiem sargiem likām to uzraudzīt. Un redzi, visus šos dārgumus mēs nododam tev, ja tu jums esi žēlīgs un ķeizara vārdā mums atlaid tevis izteikto šausmīgo sodu!”

17] Faustus saka: “Es gribu to apdomāt! Bet tagad pēc sirdsapziņas vēl pasakiet, kāda ir tā lieta ar alu Kisjona kalnā! Vai jūs arī to, meklējot medu, atradāt jau kā pilnu ar dārgumiem, jeb vai jūs tos tur novietojāt; un pēdējais: no kurienes jūs tos dārgumus ņērmāt un kopš kura laika tie alā atrodas?”

18] Tie vienpadsmit saka: “Piecpadsmit gados mēs tos sev nopelnījām likumīgas tirdzniecības ceļā; bet, tā, ka pēc kāda jaunāka tempļa likuma mūsu nepieciešamam uzturam drīkstam sev paturēt tikai kādu notektu summu un katru pārpalikumu jāatdod templim, tad, ja pie kāda no mums, kas esam nosūtīti valstī, pie ikgadējas stingras izmeklēšanas no tempļa puses tiek atrasts kāds nozīmīgs pārpalikums, viņš bez žēlastības tiek stingri sodīts kā Dieva apkrāpējs. Bet, lai izvairītos no soda un tomēr sevišķiem gadījumiem sev ko paturētu, mēs izvēlējamies labi noslēptu alu Kisjona kalnos un tajā uzglabājam mūsu ievērojamus pārpalikumus. Tas tagad ir viss noslēpums sakarā ar šo alu.”

19] Faustus saka: “Vai no jums iekārtotais ceļš pieved pie pašas alas?”

20] Tie vienpadsmit saka: “Nē, kungs, tikai līdz tuvākiem krūmu biezokņiem, caur kuriem klīdz citādi nevienam neieraugāmajai alai var nonākt tikai pa kādu vienīgi mums zināmu taku.

21] Faustus saka: “Labi, tātad rīt jūs būdsiet mūsu vedēji! Bet šodien, respektīvi, šonakt, sarunas ir beigušās; jo tagad mēs visu pietiekami zinām!”

22] Tie vienpadsmit, Faustus priekšā nomezdamies ceļos, lūdz žēlastību. bet Faustus saka: “Tagad tas vairs nav atkarīgs no manis, bet gan no pavisam Cita; ja Viņš jums to piedod tad arī no manis jums jātiek piedotam, āmen!” Ar to mēs izejam no tiesas zāles un dodamies miesai vajadzīgā atpūtā.

23] Lidija sagaida Mani un Faustu, nu viņas vīru, mājas priekštelpā, sveicina mūs un izsaka savu nožēlu, ka tas mums noteikti prasīja vairākas stundas karstas cīņas.

24] Faustus tāpat sveicina savu jauno sievu un viņai saka: “Jā, cēlā Lidija, tā patiešām bija karsta cīņa, bet ar tīri dievišķā drauga Jēzus, Kuram vienīgajam par to pienākas viss gods un cildinājums, tāpat tīri dievišķo palīdzību, tā spoži sasniedza vēlamu atrisinājumu. Izņemot nepieciešamo sardzi, visi nu devās pie miera.

240. PAR PATIESU SABATA SVĒTĪŠANU. TO VIENPADSMIT BARVEŽU ATLAIŠANA BRĪVĪBĀ. ALAS DĀRGUMU IZDALĪŠANA. NOLAUPĪTO BĒRNU UN ĶĪLU ATDOŠANA ATPAKAĻ UN ZAUDĒJUMU ATLĪDZINĀŠANA APLAUPĪTAJIEM.

1] Bet nākamajā dienā, kas bija sabats, Faustus, kaut gan viņš bija romietis, Man tomēr jautāja, vai jūdu sabatam šeit jātiek svinētam, vai ne, un kam te jānotiek ar tiem vienpadsmit farizejiem.

2] Es saku: “Mīļais draugs un brāli! Katra diena, pildīta ar labiem darbiem, ir paties sabats, un katra diena, kurā ir paveikts kaut kas izšķiroši labs, caur to arī ir patiesa sabata svētišana. Tādēļ šīs dienas Sabatā tev jādara labu, cik vien tu tikai vari un spēj, un tas tev patiesi netiks pierēķināts par grēku, izņemot no ļauniem pasaules nelgām, kuri nolād pat vēju, ja tas pūš sabatā, tāpat kā lietu un gaisā lidojošu putnu baru. Bet tādām nelgām mums nekad nav jākalpo kā atdarināšanas cienīgiem, bet gan tikai kā par atbaidošāko piemēru, jo viņi nolād labo un grib, lai visa pasaule augsti slavē viņu ļaunumu! Tas tā tad tavai ievērībai par katru sabatu.

3] Bet kas attiecas uz tiem vienpadsmit, pēc tam, kad tu būsi ieguvis visus viņu dārgumus, atlaid arī viņus brīvībā! Nosūti ķeizaram to, kas viņam pienākas un nokavēšanas iemeslu uzrādi, kādu gribi. Bet arī templim dod to, kas tam pienākas no Horācijas alas, bet virspriesterim dari zināmu, ka šie dārgumi, no piekertiem vienpadsmit farizejiem pirms vairākiem gadiem atklāti, ir tikuši templim, kam tie pamatā pieder, — noslēpti, un templis ar tiem vienpadsmit jau pavisam pienācīgi aprunāsies.

4] Bet, kas attiecas uz dārgumiem Kisjona kalnos, tad viena trešā daļa pienākas viņam, viena trešā daļa ķeizara vārdā tev un vienai trešdaļai jātiek izdalītai starp nabagiem, kuri šeit ir atnākuši viņu bērnu un viņu nolaupīto lietu dēļ, un pēc tam tā lieta ir nokārtota uz visiem laiku laikiem. Izmanto tam šodienu!

5] Baramam un Kisjonam ir labi kuģi un pie laba vēja jūs ar alas pie Horācijas izvākšanu būsiet galā

nedaudz stundās. Bet daļa lai nodarbojas ar Kisjona alas izvākšanu, un, ja jūs tagad esat tikai nedaudz rosīgi, tad līdz vakaram abu alu dārgumi var būt šeit, un rīt liec tos nogādāt galapunktā.

6] Caur Arhielu Es gan visus dārgumus varētu likt atgādāt šeit vienā acumirkli, bet, tā kā šeit ir daudz ļaužu, Es to atmetu. Bet slepenībā Es tomēr būšu palīdzīgs tajā, ka jūs šo darbu — kuru paveikt parastā norisē jums gan būtu, ko darīt, trīs dienas, pilnīgi pabeigsiet vienā, šodien. Bet tagad nekavējieties, bet gan ejiet pa labi un pa kreisi!

7] Bet visur ņemiet līdz tikai vienu farizeju; pārējiem pa to laiku jābūt šeit apcietinātiem.

8] Bet Pilaham jāpaliek šeit; jo viņš jau ir par labu tādām lietām, ar kurām Dieva bērniem jānodarbojas cik vien vienmēr iespējams, maz. Tāpat tev pašam personīgi nav vajadzīgs doties uz abām nosauktajām vietām, bet pietiek ar vienu komisāru, kas no tevis apgādāts ar nepieciešamām varas pilnvarām. Bet pa to laiku mēs šeit nodarbosimies ar ķīlu sadalīšanu un bērnu atdošanu viņu vecākiem.

9] Kas ar šo lēmumu ir apmierinātāks, nekā Faustus?! Jo tas viņam deva trīskārtējas priekšrocības: pirmkārt, viņš paliek pie Manis, otrkārt, pie savas jaunās sievas, kuru viņš nu ļoti mīl, un, treškārt viņam ir laiks uz laba pergamenta sastādīt instruktīvu rakstu ķeizaram un parādrakstu un priekšrakstu, un jau nākamā dienā likt naudu un dārgumus nogādāt noteiktajā vietā.

10] Kad abi komisāri aiziet pēc zināmajiem dārgumiem, mēs nu tūlīt ķeramies pie ķīlu sadalīšanas un bērnu, kuru lielākā daļa gan jau naktī atrada savus vecākus, atdošanas. Bet starp viņiem tomēr bija daži, kuru vecāki aiz bēdām un skumjām gulēja mājās slimi un tādēļ nespēja nākt uz Kisu pakal saviem bērniem un citām lietām.

11] Tādi slimi vecāki viņu bērnus un lietas, ja tās te būtu atrodamas, uzdeva saņemt saviem kaimiņiem un pie sadalīšanas tas arī tika ņemts vērā; un katrs uz mata saņēma savējo un katrs apķīlātājs un, proti, pēc Mana priekšraksta, pēc galīgā aprēķina no Kisjona alas, kas atradās uz viņa zemes, dārgumiem, saņēma simts pfundus, — pēc tāda darba un dotācijas visi, no kuriem bija tikušas ņemtas ķīlas, un tādu, dabīgi, bija vairāki simti, tika no Kisas atlaisti, pēc tam, kad iepriekš Faustus viņiem vēl deva labu pamācību un brīdinājumu.

12] Kisjons lika sagatvot visus preču kuģus, un visa lielā karavāna, no Horācijas, Kapernaumas un Nacaretas tādā veidā atkal tika aizgādāta viņu mājās, un sadalīšana kopā ar aizgādāšanu turpinājās nedaudz ilgāk par septiņām ar pusi stundām.

241. KĀDS VĀRDS PAR MŪSU LAIKU. BĒRNU SLIMĪBAS UN PIEMEKLĒJUMI. PIEMEKLĒJUMU CĒLONIS. ĻAUNU GARU IESPAIDS UZ BĒRNIEM. MATERIĀLĀ RADĪBA KĀ TIESĀTU GARU SAPULCĒŠANĀS VIETA.

1] Šajā laikā, kad šis sen notikušais no jauna no Manis, tā paša Kristus, kas pirms gandrīz divtūkstoš gadiem kā Dievs un cilvēks mācīja un darbojās uz šīs Zemes, caur īpaši izvēlētu kalpu atkal tiek dots cilvēkiem, te kāds gan varētu jautāt un teikt:

2] Kā? Varbūt vairāk nekā puse no šiem bērniem, kas kā ķīlas no farizejiem, ja viņi šeit nebūtu tikusi aizturēti, ilgākais, desmit līdz divpadsmit dienās caur privilģētiem vergu tirgotājiem būtu pārdoti Sidonā, Turā, Cēzarijā, Aleksandrijā, tomēr būtu vēlējušies tikt labi pamācīti, un nekur nav redzams, ka Es kā pirmais bērnu draugs būtu viņus apmeklējis vai tikai kādu vārdu uz viņiem runājis, kamēr parasti Es tak mazajiem tūlīt liku nākt pie Manis un visu cilvēku priekšā viņus apmīļoju un svētīju!

3] Uz tādu jautājumu lai noder atbilde: Pirmkārt, šie bērni, dabīgi, pa lielākai daļai jau bija vecāki par deviņiem gadiem, un starp viņiem bija arī meitenes no četrpadsmit līdz sešpadsmit gadu vecumam, un tāpat arī jaunekļi, un tādu jaunu, puskaulu cilvēku istabā nevarētu ieiet, bez kā noteikti neradītu sašutumu; un, otrkārt, viņi paties vairs nebija nekādi nevainīgi bērniņi, kādus Es viņus vēl šur un tur sastapu, bet gan pa lielākai daļai pamatā miesīgi un morāli samaitāti; jo pederastija un violatija (zēnu mīlestība un izvarošana — izd.) nekur nebija tik apkaunojoši izplatīta, kā robežnovados starp Jūdeju un Grieķiju. Un tā šiem samaitātajiem bērniem šī no Manis pielaistā mācība pat nebija gluži veltīga; jo, pirmkārt, nelaimei viņiem vajadzēja likties kā pamatīgam sodam un, otrkārt, caur to viņi tika brīdināti turpmāk nekalpot saldkaislo grieķu juteklībai, bet gan, ja viņi pēc turpmākiem grēkiem negrib tikt no Dieva uz jūtāmāko sodīti, pilnā nopietnībā vest dievbijīgu dzīvi, ko savā pamācībā vecākiem un bērniem Faustus arī uz parliecināšāko piekodināja.

4] Ja to nu zina, tad, cerams, sapratīs, ka Es, kaut gan pilns visas dievišķās mīlestības uz katru cilvē-

ku, dievišķā svētuma dēļ to patstāvīguma labad nevarēju un nedrīkstēju tuvoties grēcīgajām, ļoti netīrajām miesām, un tad visos tādos gadījumos stājas spēkā zināmais “Nepieskaries Man!”

5] Jo ir ļoti liela starpība starp kādu tīru un kādu ļoti netīru bērnu. Pirmais var tikt tieši, bet otrs — tikai netieši no Manis vadīts, vajadzības gadījumā nepieciešami tikai pa ļoti ērkšķainām takām, kā tas šeit uzticami atstāstītajā gadījumā skaidrākā gaismā tika rādīts.

6] Tādēļ arī pārāk nepadomīgi nav jājautā, kādēļ nereti bērni, kuri tak noteikti neko vēl nav noziegušies, vai, mazākais, tak nespēj atbildēt par savu rīcību, no Manis nereti tiek bargāk piemeklēti, nekā veci grēcinieki, kuru grēkus būtu tikpat grūti saskaitīt kā jūras smiltis.

7] Te Es saku: “Kas pēc patikas grib locīt koku, tam vajag sākt kokam dot virzienu un veidu, kamēr koks vēl ir jauns un maigs. Ja koks reiz ir kļuvis vecs, tad jau vajag tikt pielietotam ārkārtējam līdzeklim, lai vienmēr grūtāk iespējamā veidā tam dotu citu virzienu; bet kāds ļoti vecs koks vairs nepieņem nekādu virzienu — izņemot pēdējo, kur tas tiek nocirsts.

8] “Un tādēļ arī notiek, ka Es”, saka Tas kungs, “bērnus un nereti pat bērniņus bargāk piemeklēju, nekā pieaugušos cilvēkus; jo ļaunie gari nekur nav čaklāki, kā tieši pie bērniem un ir ļoti pakalpīgi dvēselei viņas miesu tā palīdzēt ieliksmot, ka miesai arī priekš viņiem jābūt daudz brīvām un ērtām mājvietām!

9] Bet ko tad dara Kungs, Kuram nekas nevar palikt nezināms, kas te notiek?

10] Redziet, Viņš sūta Savu eņģeli, liek ļaunā palīga nožēlojamo un ļaunprātīgo darbu saplosīt un caur visādām šķietami ārējām slimībām iznest ārā.

11] Aplūkojiet bērnu un bērniņu dažādās slimības, un Es jums saku, tās nav nekas cits, kā ļauni svešā materiāla, ar kuru dvēselei būvēt palīdzošie, vēl ļaunie un netīrie gari vienā un tai pat miesā paši sev grib iekārtot brīvas mājvietas, izgādāšana ārā.

12] Ja tāda ļauna rīcība pie bērniem tūlīt uz spēcīgāko netiktu apturēta, tad apsēsto, kurlmēmo, vājprātīgo un citāda veida kroplu būtu tik daudz, ka uz visas zemes nebūtu viegli kaut kur atrast tikai vienu veselu cilvēku.

13] Protams, atkal jautā un saka: “Bet kā augsti gudrais Dievs sākotnēji var to pielaist, ka ļaunie un netīrie gari var ielavīties dvēseles jaunajā miesā?!”

14] Un Es saku: “Tā jautā aklaiss cilvēks, kas nezina, ka visa zeme, jā, visa radība, pēc tās šķietami ārējās materiālās daļas, visos tā dēvētos elementos uz noteiktu laiku ir, tā teikt, notiesāto vai sagūstīto garu konglomerants (t. i., sakropļojums, uzkrāšanās — izd.)

242. PAR DZĪVĪBAS SPĒKU NOSLĒPUMU. SLIMĪBU UN DIĒTAS IZTĪROŠĀ IEDARBĪBA.

PAREIZA ĒDIENA NOZĪMĪGUMS BĒRNIEM. MOZUS DIĒTAS PRIEKŠRAKSTI. BRĪDINĀJUMS

/ATTURĒTIET NO/ NO TĀRPAINU UN NEGATAVU AUGĻU, KARTUPEĻU UN KAFIJAS BAUDĪŠANAS.

1] Cik bieži dvēsele viņas miesai prasa un viņai tiek sniegta materiāla barība, viņa ar to tad arī viņas miesā vienmēr saņem jau leģionu brīvākus kļuvušus, vēl ļaunus un netīrus garus, kuriem tad vajag būt palīdzīgiem viņas miesas tālākai izbūvei.

2] Bet gari pamazām saķeras kopā un drīz veido pilnīgi savas, viņu veidā inteligentas dvēseles; kad viņi sasnieguši kādu tādu pakāpi, tad viņi arī drīz miesas īsto dvēseli, kā miesas ticīgo īpašnieci, atstāj likteņa varā un sāk miesā panākt tādu iekārtojumu, kāds būtu derīgs viņu iedomātam labumam.

3] Ja viņi, kas sevišķi pie viņu jaunām un ļoti izsalkušām un ēst alkstošām dvēselēm pārāk viegli tā ir, viņu iedomātam labumam reiz sasnieguši tādu diezgan augstu pakāpi, tad te var un arī vajag pie bērniem iestāties vienai vai otrai parādībai.

4] Ja negrib ļaut bērnam pāriet pilnīgā apsēstībā, tad svešādam vajag tikt izdzītam ārā vai nu caur kādu tam derīgu slimību, vai, lai bērna vājo dvēseli pārāk nemocītu, līdz zināmam laikam pielaiz dvēselei gan nožēlojami turpināt dzīvot pa pusei svešajā miesā un tad atkal vai nu caur ārēju un iekšēju garu pasaules vienlaicīgu pamācību cenšas viņu atkal pacelt tādā izpratnes pakāpē, ka beigās caur gavēšanu un visādu citādu atsacīšanos viņa pati labprātīgi sāk izdzīt savus parazitus, jeb, ja parazīti ir pārāk stūrgalvīgi, gan atņem arī visu miesu un tad kādā citā pasaulē tādu dvēseli izglīto piemērotu mūžīgai dzīvībai.

5] Arī vecākiem tik rūgtai viņu bērnu agrai miesas nāvei bieži ir tāds iemesls; tādēļ it sevišķi laicīgi

bagātiem vecākiem labi jārūpēja, lai viņu bērni saņem mērķim atbilstošu barību.

6] Ja māte ēd caur Mozu zināmus darītus netīrus ēdienus, tad viņai bērns nav jāzīda, bet gan jāliek to zīdīt kādai citai, kura bauda tīru barību, citādi viņai ar bērnu būs liels posts.

7] Šī iemesla dēļ jau no Ābrama un galvenokārt caur Mozu jūdiem ar likumu tika norādīti tīri dzīvnieki un tīri augļi, un visiem, kuri šos likumus apzinīgi turēja, nekad nebija slimi bērni, un viņi paši sasniegta lielu vecumu, un parasti nomira no vecuma vājuma.

8] Bet šajā laikā, kur dzenas pat pēc svešādiem gardumiem un nekad pavisam vairs nedomā par to, vai kāds kumoss ir tīrs vai netīrs un dažās zemēs jau stumj vēderā visu, kas nesauca akmens un māls, tad no aklo cilvēku puses tak jau tāpat ir brīnums, ka viņi pat miesīgi vēl nav nogrimuši atpakaļ atbilstošu dzīvnieku izskatā, ko dvēseliski viņi tomēr jau ir panākuši.

9] Ja tagad bērni jau viņu pirmajā dzīves laikā slimo ar visādām slimībām, te galvenokārt rokām aptverams iemesls ir vispirms ļoti nepiemērotā barība, ar kuras palīdzību miesā lielā daudzumā tiek ienesti ļauni un netīri gari, kuriem dvēseles svētības dēļ nereti vajag tikt izdabūtiem ārā no dvēseles pat ar jaunās miesas pilnīgu prom aizgādāšanu, un tādēļ pie tā nav vainīgs nekas cits, kā tikai pārāk bieži pie viņu bērnu agrās nāves ir vainīgs vecāku nepiedodamais aklums, jo tādi vecāki drīzāk seko visam citam, nekā Dieva padomam Svētajā grāmatā.

10] Redziet, es caur Maniem eņģeļiem katru gadu uz rūpīgāko lieku pārbaudīt pat visus augļu kokus, no kuriem cilvēki ņem barību, saskaņā ar ko neviens ābols, neviens bumbieris un neviens, lai kāda nosaukuma auglis, kas ziedēja, nedrīkst pilnīgi nogatavoties, ja tajā iemājojis augļa pakāpei vēl pārāk netīrs gars; katrs šāds auglis kā vēl pilnīgi negatavs tiek no krūma nomests.

11] Tāda pat aizgādība notiek pie visām cilvēku barībai noteiktām labības sugām un stādiem.

12] Bet aklais cilvēks ne tikai to neatzīst, bet līdzīgi polipam rij visu, kas tikai viņam liekas kas gards; kāds brīnums, ka pēc tam viņš drīz kļūst slims, slinks, nespēcīgs.

13] Tāpat katra veida tā sauktie kartupeļi, sevišķi bērniem un zīdītājām sievietēm, kā arī grūtām sievietēm, ir vairāk kā slikti, un vēl sliktāka ir kafija! Bet apžilbušais neko neredz un labās garšas dēļ abus bauda ar lielu kāri; bet bērni un beigās sievietes un vīri caur to kļūst miesā nožēlojami. Bet tas aklajam nav svarīgi; viņš ēd arī daudz ļaunākas indes, — kādēļ viņam nav jābauda šīs divas vieglākā veida indes?!

14] Bet Es vēlreiz noteikšu cilvēkam piemērotu ēdienu, ja viņš pie tā turēsies, tad viņš būs un paliks vesels; bet, ja viņš pēc tā nevadīsies, tad viņam arī jāiet bojā kā ļaunam zvēram tuksnesī.

15] Bet nu pietiek ar šo ļoti svarīgo paskaidrojumu, un tādēļ atkal pie galvenās lietas.

* * *

Pirmās grāmatas beigas.

SATURS

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS	1
PRIEKŠVĀRDS	3
JAKOBS LORBERS	4
LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS, 1. GRĀMATA	6
1. Īss ievads mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus mīlotā apustuļa Jāņa Evanģēlija vārda izpratnē. (Jāņa ev. 1:1–5)	6
2. Augsts gars (Miķelis), nācis miesā kā Jānis Kristītājs, liecina par To Kungu. Pamatmācība: Par Dieva būtību, par cilvēka būtību un viņa attiecībām ar Dievu. Par cilvēka krišanu un Dieva ārkārtīgiem ceļiem viņa atpestīšanai. (Jāņa ev. 1:1–16)	8
3. Mūžīgā Vārda tapšana par cilvēku, un Jāņa Kristītāja liecība par Viņu. Galvenie dzīvības mājienu uz jaunu esamību caur atdzimšanu. Pirmā un otrā žēlastība. (Jāņa ev. 1:14–16)	10
4. Par bauslību un žēlastību. Uz brīvo Dieva bērību aicināto būtņu tālākās cīņas. Ierodas Pestītājs. Tēvs un Dēls ir viens kā liesma un gaisma. (Jāņa ev. 1:1–18)	10
5. Jāņa Kristītāja liecība par sevi. Viņa Elijas gara noliegšanas iemesls. Mesijas priekšteča pazemīgā atzišanās. Tempļiešu nepareizās domas par Kristus atnākšanu. Jāņa atkārtotā gaišā liecība par Kungu. (Jāņa ev. 1:19–30)	11
6. Jānis apliecina, ka viņš To Kungu tagad ir pazinis. Dubultkristības. Jānis krista To Kungu ar ūdeni, un Tas viņu ar Savu Svēto garu. Svētā Tēva liecība par Savu dēlu. Mājienu par toreizējo rakstīšanas veidu.	14
7. Trīs panti kā toreizējā rakstības veida piemēri. (Jāņa ev. 1:35–37)	15
8. Kunga pirmie mācekļi. Viņa būda tuksnesī kā vientuļnieku mītņu pirmsākums. Andrejs un Pēteris, divi brāļi zvejnieki. Svarīgs notikums par Kunga pretimnākšanu un iekšējās patiesības liecība. (Jāņa ev. 1:38–42)	16
9. Abu pirmo mācekļu uzticības pārbaude. Pētera dzimtene. Filipa aicināšana; viņa nojausma par Mesijas personu. Sikāk par Nātānaēla aicināšanu. Šī izskaidrojuma būtība kā ceļa rādītājs uz dzīvu gaismu. (Jāņa ev. 1:43–51)	17
10. Pirmās un otrās nodaļas sakarība. Kungs ar saviem četriem mācekļiem vecāku namā. Jāzeps ir nomiris. Marijas maldīgās domas par Mesijas darbību. Jēkabs, Jānis un Toms pieņemti par apustuļiem. Mājienu par garīgo atbilstību pie notikumiem kāzās Kānā. Trīs atdzimšanas stadijas. (Jāņa ev. 2:1–5)	19
11. Notikumi kāzās Kānā. Brīnums ar vīnu. Pētera apliecinājums. Tā Kunga liecība par savu misiju. Pētera nozīmīgais tosts. Atbilstību mājienu. (Jāņa ev. 2:6–11)	21
12. Tas Kungs ar Savējiem Kapernaumā un pie tās. Kāda Jesajas pravietojuma piepildīšanās. Tā Kunga mācīšanas darbības sākums. Mājienu par siktirtgotāju garu. Kungs ar Savējiem Lieldienu svētkos Jeruzalemē. Mājienu par toreizējo Lieldienu laiku. Dieva templis kā lopu un naudas tirgus. (Jāņa ev. 2:12–13)	23
13. Tirgošanās neģēlības Lieldienu svētkos. Pētera un Nātānaēla dusmas. Vecā jūda liecība par tempļa neģēlībām. Kunga veiktā tempļa šķīstīšana. (Jāņa ev. 2:14–17)	24
14. Kunga pravietiskais vārds par tempļa noārdīšanu un uzcelšanu trijās dienās. Jūdu neizpratne: viņi tiek noraidīti pie mācekļiem. Viņu liecība un apliecinājums. Kunga lielā liecības gaisma jūdiem. Viņi prasa zīmi. (Jāņa ev. 2:18–22)	25
15. Kunga tālāka epizode ar jūdiem. Viens no viņiem grib lūgt Kungu viesos; Kungs viņam atklāj viņa un tā biedru nekrietnās domas un cilvēcisko statūtu ļaunumu un atstāj templi. (Jāņa ev. 2:23–25)	27
16. Kunga atklātā tempļa šķīstīšanas garīgā nozīme jeb atbilstība. Ļoti svarīgi dzīves un vadības padomi.	28
17. Kungs, mājvietā mācīdams un dziedinādams, dara daudz laba. Kungs satiekas ar nakts laikā	

atnākušajiem bagātņiekem. “Kas pasaules priekšā ir mazs, to Dievs ir izraudzījis.” (Jāņa ev. 3:1) .

30

18. Notikums ar Jeruzalemes pilsētas galvu Nikodēmu. Nikodēms kā pravietojumu zinātājs ir pareizi aprēķinājis Dieva Valstības atnākšanu, tomēr pēdējo neatzīst. Svarīgi dzīvības padomi uz atdzimšanu. (Jāņa ev. 3:2–5) 31
19. Sarunas turpinājums ar Nikodēmu. Kungs kā Meistars visā, tātad arī patiesā gudrībā. Cilvēka būtība. Gara noslēpums. Skaista līdzība par jauno vīru, kā atbilstība garīgai gaismai vēl nenobriedušā dvēselē. (Jāņa ev. 3:6–12) 32
20. Tālākie trīs svarīgie panti, kuri Nikodēmam ir nesaprotami. Viņa pesimistiskā runa. Kunga iss mājiens viņam. (Jāņa ev. 3:13–15) 33
21. Kungs dod Nikodēmam saprotamākus mājienu par Dēla tapšanu par Cilvēku un par viņa, kā Dieva un Cilvēka dēla misiju. Kas ir tiesa? Kas Kungu nespēja atzīt, tajā jau ir tiesa. (Jāņa ev. 3:16–21) .. 34
22. Nikodēms vēl arvien nevar atrast dievišķo Cilvēka Dēlu; Kungs noraida viņu pie Jāņa. Beidzot Nikodēmā uzaust gaisma. “Seko savas sirds balsij!” Mīlestības vērtība. Kungs izlūdzas no Nikodēma kādu labdarību; Nikodēms atzīstas savā mīlestībā uz vēl nepazīstamo. 35
23. Kunga darbība Jūdejā. Ūdens un uguns kristības. Mīlestības mācība un brīnumainu labdarību pavadošā liecība. Tikai viens, kas ir vajadzīgs. Mācekļu neizšķirtais jautājums par derīgu kristību: “Vai Tu tas esi?” Kunga atbilde. (Jāņa ev. 3:22–26) 37
24. Jāņa Kristītāja skaidrākā, lielākā un pēdējā liecība par Kungu. Kas ir līgava un kas līgavainis? Jāņa pazemība. Dieva noslēpums kā Tēvs un dēls. Mūžīgas dzīvības noteikums: ticība Dēlam. (Jāņa ev. 3:27–36) 38
25. Žēlastības iedarbība uz tiem, kas tic Kungam, ļoti pavairo Viņa piekritējus. Neistu Evaņģēliju izcelšanās. Tempļiešu greizsirdība un vajāšanas niknums. Kungs pāri Samarijai dodas uz Galileju. Samariešu raksturs. Zihara. Kungs ar Savējiem atpūšas pie Jēkaba akas. (Jāņa ev. 4:1–6) 40
26. Tas Kungs un sieva pie akas. Tā Kunga vārdi par Viņa dzīvā ūdens būtību. 41
27. Tālākais notikums pie Jēkaba akas. Tā Kunga saruna ar sievu par viņas vīru. Sieva atzīst Kungu kā pravieti un lūdz paskaidrojumu, kur Dievu var patiesi pielūgt, lai taptu dziedināta. Par patiesu Dieva pielūgšanu Garā un Patiesībā. Dzīvības padomi. (Jāņa ev. 4:17–24) 43
28. Sieva pie Jēkaba akas grib Tam Kungam ļaut dzert no viņas krūzes. Par Kunga garīgām slāpēm pēc cilvēku sirdīm. Gara dziedinošais spēks ticīgos cilvēkos. Kungs atklāj sievai Sevi kā Mesiju. (Jāņa ev. 4:25–26) 44
29. Ar dažu mācekļu atgriešanos Kunga saruna ar samarieti pie Jēkaba akas tiek traucēta. Par darbīgu mīlestību kā patiesu Dieva godināšanu. Sievas izdziedināšana. Izdziedinātās prieks un dedzīga atrastā Mesijas slavēšana. Zihariešu delegācija pie Mesijas. (Jāņa ev. 4:27–30) 45
30. Tā Kunga runa par Viņa dzīvo ūdeni. Par lielo pļaujas misiju. “Lūdzat vairāk līdzstrādniekus!” Par sabata ģeķību un Dievam patīkamam sabata svētīšanu. (Jāņa ev. 4:31–38) 46
31. Samarieši atzīst un ticīgi uzņem Kungu. Scēna starp Ziharas pilsoņiem un sievu no Jēkaba akas. Sievas runa par patiesu goda zīmi: Mīlestību uz Dievu. (Jāņa ev. 4:39–42) 47
32. Laipna aina starp Kungu un sievu, kuras mājā Viņš grib ņemt mājvietu. Kunga runa samariešiem. Kungs redz sirdi, bet cilvēks — ārējo. Kristus pie Jēkaba akas sastaptās sievas gods. 49
33. Brīnišķīgie notikumi sievas namā. Ārsts un samarieši — Mozus piekritēji. Viņu nekaunīgie zaimi par Jēzu un taisnīgais sods. Ārsta stāstījums un Kunga padoms. 50
34. Tā Kunga Mācība un darbi tiek no Evaņģēlista Jāņa pierakstīti. Kungs ar Savējiem senajā Jāzepa namā Ziharā. Eņģeļi visu sagatavojuši svētajai sabiedrībai. Par attiecībām starp Dievu — Tēvu un Dēlu. 51
35. Ziharā. — Kalpotāji ziņo par mājas brīnišķo iekārtošanu. Sievas godbijīgais pārsteigums un atzišanās Kunga priekšā. Viņa pavēle viņai klusēt un Viņa mīlestības rūpes par Mariju. Mācekļi skata debesis. Nātānaēla labā atziņa. Tā Kunga padoms klusēt par dievišķi svētiem noslēpumiem. 52
36. Ziharā. Tas Kungs Jānim Evaņģēlistam pavēl, ka ne viss ir piemērots pierakstīšanai. Tagadējās atklāsmes apsolījums. “Pietiek, ka tu tici un Mani mīli!” Par Mesiju un Viņa valstību. Svētības vārdi ārstam un sievai. Kungs savieno Joramam un Irhaelam laulībā. Tas Kungs neguļ. 53

37. Priestera dziedināšana no rīta Ziharā. Kungs viņus sūta uz kalnu. Mateja aicinājums kļūt par Eviņģēlistu un apustuli. Par sapņu būtību. 54
38. Ziharā. Matejs, bijušais muitas rakstītājs, Kunga aicināts pierakstīt Kalna sprediķi. Virspriestera apsveikuma runa Kungam. Tā Kunga atbilde. Dzīvības padomi. “Pestīšanu nes nevis noklausīšanās, bet gan darbība pēc Manas Mācības.” 55
39. Ziharā. Rīta mielasts pie Irhaelas. Galda runas. Apsolitās Zemes piens un medus ir labākais uz Zemes. Gudrā runa Radītāja slavēšanai. Kunga runa par cilvēka mērķi uz pilnību. “Mans jūgs ir maigs, un Mana nasta ir viegla!” Dzīvības padomi. “Kas seko Manam padomam, tas darīs labi!” Īstenais Dieva nams: Brīva daba un cilvēka dvēsele. Kalna sprediķis. (Mateja ev. 5:6–7) 56
40. Ziharā. Tā laika priesteri kritizē Kalna sprediķi. Atklātais priesteris ar savas kritikas turpinājumu vērsās pie Kunga. Kunga padoms, ka nav jāaptver līdzības, bet gan Viņa runas gars. 58
41. Ziharā. Virspriestera prāta kritikas turpinājums par Kunga cietsirdīgo mācību; viņa labā līdzība par aizslēgto ūdens krūzi un izslāpušo. Prāta cilvēka praktiska dzīves gudrība. Kunga pacietība ar godīgo priesteri. Priestera vēlreizēja kritika par Kalna sprediķa viņam šķietami neprātīgiem punktiem. To izskaidrošanai Kungs viņu nosūta pie Nātānaēla. 59
42. Ziharā. — Nātānaēls skaidri un spēcīgi apgaismo Kalna sprediķa punktus, kuri nepamierina prāta cilvēku. Mesijas misija runāt līdzībās. Atbilstība starp dabisko un garīgo. Ceļš uz garīgā izpratni. Atšķirība starp Dievišķo Vārdu un cilvēcisko. Miesas pārbaudījuma dzīves mērķis. Apskaidrots dzīvības padoms. Pasaules mīlestības briesmas. Brīdinājums kritizētājiem. 60
43. Ziharā. — Nātānaēls motivē Kunga līdzību runu. Tālākais Kalna sprediķa izskaidrojums. Svarīgi dzīvības padomi. 61
44. Ziharā. — Priestera tālākie jautājumi par līdzību atbilstību Kalna sprediķi. “Labā acs” un “Kreisā roka” Nātānaēla paskaidrojumā. Pateicība par pamācību. 62
45. Ziharā. — Nātānaēla pieticība, lielisks apustuļa apliecinājums. “Kas aiz mīlestības uz Kungu nevar visu atstāt, tas nav Viņa cienīgs!” Virspriestera vēlēšanās sekot Kungam un viņa rūpes par Viņa ganāmpulka labklājību. 63
46. Ziharā. Spītālīgā dziedināšana pēc viņa lūguma: “Kungs, ja Tu gribi, Tu gan vari mani šķīstīt!” Šī brīnuma labā iedarbība. Virspriestera dedzība darboties un sajūsma. Kunga dzīvības padoms it visā pareizi ieturēt mēru. 64
47. Ziharā. — Brīnumainais vakara mielasts pie Irhaelas eņģeļu sabiedrībā. Kunga mājiens par šiem Viņa debesu kalpotājiem. Dusmas un neticība no Dziednieka novadnieku galiliešu puses. 65
48. Ziharā. — Viesi un debesu kalpotāji. Virspriestera pārdomas par savu, neticīgo ļaužu uzvešanas uz pareizā ceļa, misiju. Kungs viņam dod padomus un pareģo par Savām ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos. Par mocekļu misijas panākumiem pēc viņu nāves. Garu parādīšanās. Brīnišķīgs apsoliņums darbīgiem sekotājiem. 66
49. Ziharā. — Norādījums, kā un kur ir patiesa Dieva godināšana. Irhaelas labā runa. “Jums Man jāceļ ne lūgšanas namus, bet gan mājvietas un slimnīcas nabagiem.” Norādījumi uz Radības templi. 67
50. Ziharā. — Par sabata svētīšanu. Ko Dievs grib, lai cilvēki dara. Darba diena un sabats. Dieva pastāvīga darbība. Mozus sabata mācība. “Jums jākļūst pilnīgiem, kā Tēvs debesīs!” Apsolīta lūgšanas piepildīšanās. 68
51. Ziharā. — Eņģeļa runa bailīgajiem galda viesiem “Eviņģēlijs no Ziharas”. Nātānaēla atgriešanās vēsture. Kunga pavēle klusēt par viņa dievišķīgumu līdz Viņa paaugstināšanai pie krusta. 69
52. Kungs ar virspriesteri pārrunā pēdējā ģimenes dzīvi. Mātes Marijas tērps. Virspriestera ģimenes apmelošana. Jonaela bēdas. Kunga mierinošie vārdi un liecība par pasauli. 70
53. Ziharā. — Pētera sajūsmas pilnā liecība Dieva Dēlam un skarba spriedums par neticīgo galilieti. Galilieša spriedums par Jēzu un Viņa mācekļiem. Pētera godīgā atbilde. Eņģelis un Kungs tiesā meli un ļauno apmelotāju. Mocītājs gars kā bendes kalps. Ļaunā galilieša grēku izpirkšana. 71
54. Ziharā. — Kungs un Jonaela cēlā ģimene. Mācekļu īgnums par brīnišķo scēnu uz ielas ar Jonaela meitām. Kunga nozīmīgs rājiens. Kur ir Dieva Valstība? “Palieciēt mīlestībā!” 74
55. Ziharā. — Pastaiga caur jauko birzi. Vecā Jesajas pils. Scēna starp pilskungu, viņa kalpotājiem un Kungu. Gudrā tirgotāja kā patiesības drauga apmulsums. Kungs kā domu lasītājs. Dzejiskais tirgotājs. Kutelīgi (delikāti) jautājumi. 75
56. Ziharā. — Piesardzīgā tirgotāja plašā atbilde uz kutelīgo jautājumu, kas ir pasaules kungs. Par

- patiesības liecinieku slikto pieredzi uz šīs Zemes. Piemērs par zagli un krāpnieku. Jonaela argumentācija par meliem kā ļaunuma pirmcēloni uz Zemes. 76
57. Ziharā. — Atbilde uz kutelīgo jautājumu. “Tātad Tu esi Mesija! Esi sveicināts! Viņam es visu mūžu esmu strādājis!” Kungs pieņem tirgotāja ielūgumu uz mielastu. 78
58. Ziharā. — Dzīvības un uzvedības padomi. “Dot ir svētīgāk nekā ņemt. Ko dara mīlestība, tas paliek mūžīgi.” Pasaules draugu viņpasaules posts. Kunga padoms par mantības labu izlietošanu. Kā sasniedz Dieva svētību. 79
59. Ziharā. — Tirgotāja vājā pašāvērtība Dieva aizgādībai ikdienišķās lietās. Viņa godbijība Jehovas priekšā un viņa labās rūpes par nabagiem. “Dievu vairāk jāmīl nekā jābīstas!” 80
60. Ziharā. — Viens pārsteigums pēc otra. Brīnums pēc brīnuma. Kungs kā tirgotāja viesis senajā Jesaja pilī, no jauna radītā zālē, ar debesu kalpotājiem cienā viņu ar debesu ēdienu. “Es esmu bagātāks nekā tu!” 80
61. Ziharā. — Brīnumaino pārsteigumu turpinājums. Eņģeļi kā greznās zāles cēlāji. Ļoti pārsteigts tirgotājs Jēzū nojauš “Dieva Dēlu”. 81
62. Ziharā. — Debesu mielasts eņģeļu zālē. Tirgotāja labais solījums. Jairuta pesimistiskā, bet diemžēl patiesā galda runa par toreizējo stāvokli. Kunga skaidrā runa par Dieva Valstību un Mesijas misiju. Par mirušo cilvēku dvēseļu uzturēšanās vietu pirms Kunga uzbraukšanas Debesīs. 82
63. Ziharā. — Debesu ēdiena un sevišķi debesu vīna labā iedarbība. Galda runas. Jairuta runa par likuma un labu padoma starpību. Par vīna dažādo iedarbību uz dažādiem cilvēkiem. 83
64. Ziharā. — Jairuts atsakās no vīna un dara labu nabagiem, un iegūst divus sargeņģeļus. Eņģeļa būtība un misija. Jairuta labā runa par cilvēciska vājuma svētību. 84
65. Ziharā. — Jairuts pavada Kungu. Sargeņģeļu pakalpojums. Scēna ar romiešu algotņiem. 86
66. Ziharā. — Podagras slimā izdziedināšana pie ciemata. Viņa priecīgā pateicība ar dziesmām un lēcieniem. Romiešu karavīru bēgšana un atgriešanās. 87
67. Ziharā. — Svarīga runa par Mesijas, Sātana un Dieva kārtību. Kungs kā jaunā mīlestības baušļa pasludinātājs. Jehovas klātbūtne maigā vēsmiņā. 88
68. Ziharā. — Romiešu militārā delegācija. Saruna starp Kungu un romiešu virsnieku par patiesību. Cilvēki un cilvēku maskas. Par pilnību. Par Kunga sekotājiem. 89
69. Ziharā. — Par neesošiem dieviem. Par patiesības vērtību un būtību un ceļu uz to. Īstenais Gordija mezgls. Mīlestības noslēpums. Galva un sirds. Patiesības atslēga un mītne. 91
70. Ziharā. — Piemērs par galvas un sirds būtību. “Ar noziedznieku apejies nevis kā tiesnesis, bet gan kā mīlošs brālis, tad tu atradīsi patiesību un svētību!” Dusmas ir tiesa. Kur trūkst mīlestības, nav patiesības. Bezgalības vispārējā patiesība. Mājiens par viņpasaules individuālo esamību. “Kas tu esi?” “Seko Man!” 91
71. Ziharā. — Tas Kungs dziedina pulkveža sievu. Svarīgi dzīvības padomi, lai nonāktu pie pilnīgas patiesības un darbības spēka. Tas Kungs liecina par Tēvu. Mācības kritērijs. 93
72. Gājiens uz Ziharu. Ievērojami pareģojumi par nākotni. Par pasaules beigām un vispārējo tiesu. Par lielajām skumjām. Eņģeļu vēstījumi pirms Kristus atkalnākšanas. Zeme kā paradīze. Sātana pēdējā pārbaude. Par Kunga ciešanām un augšāmcelšanos. 94
73. Ziharā. — Kungs ar Savējiem pie Irhaelas. Jānis, izdziedinātais un Jonaels. Viņa labā izpratne, no Kunga slavēta un svētīta. Kungs un Jairuts. 94
74. Ziharā. — Nekaunīgo mēmo un viņu melīgo biedru draudošā izturēšanās. Jorama nopietnība un mācekļu dedzība pret meliem. Kunga rājiens un padomi, kā izturēties pret cilvēku ļaunumu. “Neatmaksājiet ļaunu ar ļaunu! Līdzība par kungu un kalpu. Piemērs par atreibības un atmaksas ļaunumu. 95
75. Ziharā. Iecietības ēnas puses. Piemērs no dzīvnieku dārza. Par atpestīšanu no ļaunuma. Jaunais ceļš uz Dieva Bērna brīvību. Par apiešanos ar noziedzniekiem. Līdzība par lauvas. Mesijas un apustuļu Evaņģēlijs. 97
76. Ziharā. — Pētera labā runa un lūgšana (tēvreize). Kunga padoms miera un kārtības uzturēšanai. “Ar mīlestību jūs sasniedzat visu!” Ar varu velni tiek pamodināti — uz ļaunu. Pētera cilvēciskais priekšlikums patiesības izplatīšanai. Kunga vārdi par sargeņģeļu darbu un par ļaundaru būtību. . . 98
77. Ziharā. — Kungs un nekaunīgie kliezēji. Virsnieka drūmās domas par cilvēku nekrietnību. Jonaela

gudrais norādījums par paļāvību uz Kungu. “Viņš darīs labu — Savā laikā!”	99
78. Ziharā. — Romiešu virsnieka un Jonaela sarunas par iecietību turpinājums. Virsnieka labā liecība par Jēzu un viņa dusmas par aklajiem un ļaunajiem jūdiem. Nedaudz gaismas par dziedniecību. Lēnprātība un pacietība iedarbīgāka nekā dusmas. Piemēri kā pieredzes segums. Kungam sekot ir labāk, nekā Viņam aizsteigties priekšā.	100
79. Ziharā. — Jonaela vārdi par dvēseļu slimību ārstēšanu. Pārāk lielas stingrības ļaunās sekas lielā un mazā. Par nāves sodu. Nonāvēto atreibība. Labs padoms par izligšanu ar mirstošiem ienaidniekiem. Miera un draudzības svētība. Viņpasaules ienaidnieku atreibība.	101
80. Ziharā. — “Dzīvojiet mierā un vienprātībā!” Par sargu gariem. Mājiens par dievišķās mājturības kārtību. Cilvēciski pamatots jautājums: KĀ un KAD uz Zemes var kļūt labāk? Kad nāks Dieva Valstības valdīšana?	103
81. Ziharā. — Kunga pamācība par izturēšanos pret noziedznieku. Nāves sods un tā iedarbība. Padoms tiesnešiem. Par Kunga cilvēka tapšanas galveno mērķi. Tilta uzcelšana starp šo un viņpasauli. Viņpasaules vadonis neprašam. Labs lūgums.	104
82. Ziharā. — Kunga slepena apciemojuma apsolījums. Praviētis labāk darbojas svešumā. Matejs pavada Kungu kā rakstītājs. Virsnieka pateicība. Jonaels tiek iecelts par skolotāju; viņam tiek dots brīnumains spēks un pielikts klāt eņģelis kā skolotājs. Irhaelas un Jorama dziļās šķiršanās sāpes. Kunga mierinājums. (Jāņa ev. 4:43–44)	105
83. Ziharā. — Svarīgi misijas padomi. Patiesības spēks. Par Kunga Vārda būtību. Žēlastības aicinājums cilvēkiem kļūt par Dieva bērniem. Kungs negrib ne staigātājus ar nokārtām galvām, ne pasaules lādētājus. Dzīvības padomi. Aizceļošana no Ziharas.	106
84. Mateja pārmetums Kungam. Ceļojums uz Galileju. Par Dieva būtību un radīšanas norisi. Par saules skaistumu, attālumu un lielumu. Saules aptumšošanās. Jutekliskiem cilvēkiem nedaudz bailes nekad nekaitē.	106
85. Tālākais ceļojums. Ierašanās Galilejā. Dažādie uzskati par Mesiju. Mājiens par Dieva Valstību. Tālākais ceļojums uz Kānu Galilejā. (Jāņa ev. 4:45)	108
86. Kungs atkal Kānā Galilejā. Netiklie neapzināti sevi nodod. Kungs par netiklības kaitīgumu šajā un viņā pasaulē. Baudkāre ir Sātana mākslas paņēmieni. (Jāņa ev. 4:46)	108
87. Patiesā dzimtene ir pie Kunga. Jūdu šaubas. Viņu aiziešana un viņu, no Romas karavīriem, apcietināšana. Kornēlijs pie Kunga.	110
88. Kunga saruna ar Kornēliju par tempļa odžu dzimumu Jeruzalemē un tempļa tīrīšana caur Kungu. Nikodēma labā ietekme. Pareģojums par Jeruzales tiesu.	111
89. Jēzus lūdz par visiem Savējiem, atlaiž brāļus kārtot viņu mājas saimniecību un dod Savējiem padomu par nodevu kārtību. Par Tomu un Iskariotu. Pēteris un Kungs. “Kur trūkst ticības, tur mums ir maz darba.” Mielasta labākā garšviela. Slimību dziedāšana caur roku uzlikšanu. Dziedinošas zāles. Mācekļu atgriešanās. Jaunais Markus, Pētera dēls. Toma labais zvejas loms. Iskariota būtība.	112
90. Ķēniņa galma vīra dēla izdziedināšana. Pēdējā pateicība un atgriešanās. Kornēlija runa par vienīgo Kungam patīkamo godināšanu. Mājiens par toreizējā laika aprēķināšanu. (Jāņa ev. 4:47–53)	113
91. Kunga norādījums diviem Saviem toreizējiem rakstītājiem Jānim un Matejam. Nedaudz par šo divu Evaņģēliju atšķirību pareizu izpratni. Kunga pasākumi kopš senatnes Savas Mācības tīrīšanas un izskaidrošanas mērķim. Tā Kunga liecība par Savu jauno tagadējo atklāsmi. (Jāņa ev. 4:54)	115
92. Kungs un Matejs. Pareiza kārtība vienmēr ir laba un derīga. Te daži piemēri: par mazgāšanos; par akmens izlasišanu no lauka. Par Dieva viszināšanu. Cilvēku vadīšana. Par sargu gariem. “Dievs ir Mīlestība!” Par attiecībām starp Dievu kā tīrāko mīlestību un cilvēkiem. Mudinājums doties uz Kapernaumu.	117
93. Kungs un saimnieks Kobans Kānā. Par brīvu pašnoteikšanos. Piemērs par mākslas darbu. “Kam te ir, tam tiks dots!” Patiesa dzīvība nāk no sirds. Brīvs no visa — tā svētceļnieks ceļo viegli!	118
94. Par naudu. Jūdas Iskariota pasaules rūpju nomāktā prāta iebildumi. Uzticēšanās Dievam — lielākais dārgums. Kādēļ Mozus nenonāca Apsolītajā Zemē? Kunga liecība par Sevi. Par naudas lāstu un briesmām kādreiz un tagad. Atbrīvojošā uguns no augšas. Jūdas nekaunīgā naudas slavēšana. Nopietna atbilde. “Ko mīl, to prot slavēt!”	119
95. Toms un Jūda. Jūdas būtība un Toma pareģojums. Jūdas zaimojošā runa.	121

96. Kungs nomierina sadusmoto Tomu un norāda viņam uz piedošanu, lai sevī ir brīvs. Toms atstāta Jūdas strīdu ar Jāni Kristītāju un par viņa garīgo tumsu. Kunga mājiens par Jūdu. Ierašanās Kapernaumā. 122
97. Scēna ar virsnieku no Kapernaumas. Slimā kalpa dziedināšana pēc viņa kunga uzticības pilnā lūguma. “Kas te tic un mīl — vai pagāns vai jūds, — kļūs svētlaimīgs!” Brīnumdarba Kapernaumā dažādā iedarbība. (Mateja ev. 8:5–13) 123
98. Ļaužu labā viltība pret jūdu priesterību. Viņi lūdz priesterus arī dziedināt slimniekus caur Dieva žēlastību. Priesteru viltīgā atrunāšanās. Tautas draudošā atbilde un labā liecība par Jēzu. . . . 124
99. Tempļiešu dusmas uz Kungu un atriebības kāre. Kungs Pētera zvejas būdā. Jēzus iemīļots apvidus: Galilejas jūra. Pētera vedeklas brīnišķa izdziedināšana. (Mateja ev. 8:14–15) 125
100. Kunga norādījumi rakstītājam Matejam. Mateja un Jāņa Evaņģēliju sfēru atšķirība. Mateja Evaņģēlijs atstāta faktus; Jāņa Evaņģēlijs dod dziļas atbilstības. Mielasts Pētera būdā. Brīnumainais loms. Pētera pazemīgā liecība par Kunga dievišķību. Norādījums uz nodevēju. 125
101. Kungs pārtrauc Pētera svinīgo, labo liecību. Vakara mielasts pie Pētera. Scēna starp Pēteri un plātīgo Jūdu. Ūdens pārvēršana vīnā. Iskariots piedzēries. Liels dziedināšanas brīnums. 126
102. Scēna ar ticīgajiem jūdiem no Kapernaumas. Liels dziedināšanas brīnums. Kunga brīdinājums no tempļa čūskām. Rakstu mācītāju runātājs no Jesaja par Kungu dod labu liecību. Ļaužu drūzma. Viltīgais rakstu mācītājs tiek no Kunga atmaskots un aizraidīts. (Mateja ev. 8:16–20) 127
103. “Ļaujiet mirušiem aprakt savus mirušos!” Kungs ar Savējiem patveras no ļaužu drūzmas kuģī. Vētra uz jūras. Kungs kuģī guļ un tiek no Savējiem modināts. “Ak, jūs mazdūšīgie!” Vētra apklust — cilvēku izbrīns. (Mateja ev. 8:21–27) 128
104. Izcelšanās krastā pie gadariešiem. Scēna ar diviem apsēstiem. Viņu izdziedināšana caur Kunga Vārdu. Pagānu sprediķis. Gadariešu bailes. Kunga došanās prom. Abu izdziedināto labais misionērs darbs. (Mateja ev. 8:28–34) 129
105. Atgriešanās Nācāretē. Kungs kopā ar Savējiem bauda mielastu laicīgajā mājā. Dažādi uzskati par iemesliem, kādēļ Kungs te nedarīja nevienu brīnumu. Sinagogas apciemošana. “Runāt ir labi, klusēt — labāk!” Tempļa kliķes daba; viņu liekulīgā atbilde un jautājums pēc Jēzus. (Mateja ev. 9:1) 131
106. Kāds taisnīgs vīrs sinagogā par Kungu dod atklātu patiesi labu liecību. Personiskais un vispārējais par Jēzu no Nācāretes. Viņa dzīve, Viņa darbi un Viņa Mācība. Farizeju asā atbilde uz to. Vīra atkārtota spēcīga liecība par farizeju ļaunumu un Kunga dievišķību liek aizskartajiem farizejiem niknās dūsmās pazust. Ticīgie grib Jēzu izvēlē par skolotāju un virspriesteri. 132
107. Saimnieka Simona prieks par šo tempļiešu zīmīgo sakāvi. Kunga norādījums, kur var taisnīgi priecāties, un Viņa brīdinājums neuzjautrināties par aklām cilvēkiem vai sliktām asprātībām. Piemēri: izdziedinātie gadarieši un izjokotais aklais. Pasaules komēdija Dieva bērniem ir drāma. . . 134
108. Marijas mājas rūpes no Kunga novērstas. Viņas pateicība un viņa atgādinājums. Mācekļu un Meistara uzslava Marijai. Kunga pareģojums par Marijas dievināšanu. Brīdinājums no sievietes vājībām, lepošanās, ārišķīguma un augstprātības. 135
109. Pētera un Simona saruna par Jēzus Mācības nākotni. Kunga uzaicinājums uzticēties Dievam. Neraizējieties par tālu stāvošo, bet labprātīgi dariet to, uz ko jūs esat aicināti!” Līdzība par mākslinieku un viņa darba rīkiem. “Jūs esat vērtījamās lāpštas Tēva rokās.” “Kas Tu esi?” Mājiens par “Tēvu” un “Dēlu”. 136
110. Apvainojies Jūda. Kunga mājiens par viņu. Jūda kā negausis un podu tirgotājs. Kungs un trīs farizeji, starp viņiem arī Jairus no Kapernaumas. 137
111. Svētā sabiedrība kuģī. Atgriešanās Jairusa mājā. Asiņojošās grieķu sievas izdziedināšana. Tās iss dzīves stāsts. 138
112. Jairusa meitas nāve. Kunga mierinājums un apsoliņš. Jairusa meitas uzmodināšana. Uzmodinātās viņpasaules piedzīvojums. Kunga pavēle klusēt. 139
113. Kunga padoms abiem Saviem rakstītājiem Matejam un Jānim. Par atšķirīgiem pierakstiem. Svarīgi mājiens par Evaņģēliju būtību. Vienīgais ceļš Dievišķā Vārda patiesai izpratnei. 140
114. Kunga vārdi Jairusam par pareizu pateicību. Pētera publiska liecība par mirušās atmodināšanu. Atgriešanās Nācāretē Marijas mājā. Pēteris un Nātānaēls pārmāca Jūdu. Kaina gars Jūdā. Drosme

kā netikums. Piemērs par varoņiem.	141
115. Ļaužu drūzma Nācāretē Marijas mājas priekšā. Tautas nodoms, pasludināt Jēzu par ķēniņu. Vīrs no tautas dara zināmu kalponei: "Jēzus ir tas Apsolītais!" Ļaudis meklē un atrod Jēzu. Valsts pārvaldnieka Kornēlija gudra palīdzība.	143
116. Scēna ar podagru slimo vīru un farizejiem. Kunga mierinājums slimniekam. Godkārīgie un saīgušie tempļieši. Podagras slimnieka izdziedināšana. Izdziedināšanas labās sekas. (Mateja ev. 9:2–8)	145
117. Jaunā romieša asā, bet labā runa farizejiem. Piemērs no Ādama radišanas. Norādījums uz Caharija un viņa dēla, Jāņa Kristītāja nonāvēšanu. Laba liecība par Kungu.	146
118. Apvainotie farizeji griežas pie Kunga. Kungs vēl vairāk atmasko viņu Dievam pretīgo, viņu tempļa briesmu darbus un tā dēvētos dievkalpojumus.	147
119. Par tempļa zvērestu. Kur nemīt Dievs, tur mīt ļaunums. "Ja jūs neticat Manam Vārdam, tad tomēr ticat to darbu dēļ! Raksti ir tikai ceļa rādītājs pie Dieva!" Piemērs par ceļojumu uz Romu. Tikai Dieva gribas izpildītājs mās pazīt Dievu! Kungs remdē tautas atriebību pret tempļiešiem un aiziet uz kuģi.	149
120. Kunga izkāpšana krastā un iegriešanās pie muitnieka Mateja. Viņa saruna ar grēciniekiem un farizejiem. Par bērnu audzināšanu. Par cilvēku mērķi un uzdevumu. (Mateja ev. 9: 9–13) ...	149
121. Farizeju saruna par Jāzēpu, Mariju un Jēzu. Jāzēpa žēlošanās un viņa šaubas par Jēzu. Evaņģēlista Jāņa padoms farizejiem.	150
122. Par tiem diviem Matejiem, muitas kungu un tiesas skrīveri. Scēna ar zvejniekiem. Jāņa mācekļi un Jēzus mācekļi. Pētera labā atbilde par Jāņa izturēšanos. (Mateja ev. 9:14)	151
123. Jāņa Kristītāja liecība par Kungu. Līdzība par līgavaini, kāzu viesiem un līgavu. "Kam ir Dēls, tam ir mūžīga dzīvība!" Kāds akls Jēzus kritiķis. (Mateja ev. 9:15)	152
124. Līdzība par jauno un veco tērpu, par jauno vīnu un veco ādas maisu. Par mietpilsoniski — ekonomisko izpratni un par žēlsirdību. Sociāli padomi. Zeme kā kopējs īpašums pēc Dieva kārtības. Grēka plūdu cēlonis. Norādījums uz tagadējām katastrofām. (Mateja ev. . 9:16–17) .	153
125. Kunga tālāka saruna ar Jāņa mācekļiem par esējiešiem. Par mietpilsonisku pasaules gudrību. Muitnieka Mateja nams kā cilvēku draudzības piemērs. Par Dieva svētību un Dieva uzticēšanos. Kunga liecība Jānim Kristītājam. Nopietns padoms par laipnību un žēlastību pret nabagiem. Kas ir Dieva ienaidnieks.	154
126. Vīna un ēdienu brīnums. Kam un kur kalpo eņģeļi? Par Dieva uzticību un nemainīgumu un Viņa svētību.	156
127. Jūda un Toma dialogs. Aklā Jāņa mācekļa neveikls jautājums. Kunga cēlā lēnprātība iegūst vispārēju atzinību. Augstākā priekšnieka Kornēlija meitas nāve. Par patiesiem Kristus sekotājiem. (Mateja ev. 8:18–19)	157
128. Scēna ar kādu citu asiņojošu sievieti. Par Evaņģēlistiem Marku un Lūkasu. Kungs augstākā priekšnieka Kornēlija mājā. Kornēlija mirušās meitas atdzīvināšana. (Mateja ev. 9:20–25) ...	159
129. Pamodinātās piedzīvojumi viņpasaulē. Viņas jaunās dzīvības pareizais jautājums. Kunga atbilde. Svešā romieša labā liecība par Kungu. Par Kunga sevišķo pavēli. Par brīvo gribu. (Mateja ev. 9:26)	160
130. Scēna ar diviem akliem nabagiem. Viņu glaimojošie saucieni netiek no Jēzus ievēroti. Abu aklo izdziedināšana. "Strādājiet tikai mīlestības dēļ!" Ko Kungs prasa kā atlīdzību. (Mateja ev. 9:27–3)	161
131. Apsēstā kurlmēmā izdziedināšana. Klātesošo farizeju neprātīgā liecība. Kornēlijs ļaundarus notiesā pie krusta. Viņu viltīgā nolūgšanās un caur Jēzu izglābšanās. (Mateja ev. 9:32–35)	162
132. Par tautas lielo postu. Nelaimīgais ciems, tirāna Eroda darbs. Kunga nozīmīgā runa, kādēļ tas tika pieļauts. (Mateja ev. 9:36–38)	163
133. Ēdiena un apģērbu brīnums. Apžēloto nabagu labās runas. Bērniņa klusais mājiens. Kunga vārds uz debesīm. Jēzus un bērniņi.	164
134. Padoms Evaņģēlistiem Matejam un Jānim. Divpadsmit apustuļu aicināšana un viņu pirmā izsūtīšana misionēries darbam. Svarīgs izskaidrojums par tagadējo Evaņģēliju no Dieva gara. Evaņģēliju oriģinālu pazušanas iemesls. Aziātisko reliģiju kodols. (Mateja ev. 10:1–4)	165
135. Muitnieka Mateja runa viņa līdz apustuļiem. Kunga uzvedības padomi Viņa misijas strādniekiem.	

- Jūda vārdu pārmaiņa ar Tomu. Sīmaņa no Kānas jautājums par naudu. Kunga runa par naudu un par naudas kundzības jauno laiku. (Mateja ev. 10:5–10) 167
136. Jūda jautājumi un iebildumi pret ceļošanu bez naudas. Kunga svētais padoms: “Esiet gudri un bez viltus un pilni lēnprātības.” Jūda iebildums uz to. (Mateja ev. 10:11–16) 169
137. Kunga atbilde uz Jūdas priekšlikumu misijas darbā. Jūdas dvēsele ir no lejas. Zemes dzīve garam dod nāvi. Vēsturisks atskats uz cilvēku vadišanu. Tagad ir (patīkamais) laiks, kur Kungs nāk maigā dvesmā. Par misionāru ciešanām. Teksts un Jesaja. Mierinājums apustuļiem. (Mt. 10:17–20) 170
138. Pareizs jautājums: “Ja mīlestības miera pilnā Debesu sēklis sējumā uzdzīgst šķelšanās, ko tad?” — “Neraizējieties, ja sātans pretojas!” Jūdas vēlreizējais iebildums. Kunga padoms uzticēties un bez bailēm izplatīt Evaņģēliju. (Mateja ev. 10:21–33) 171
139. Svarīgi dzīvības un izturēšanās padomi. Kas kaut ko mīl vairāk nekā Kungu, nav Viņa vērts! Cīņa pasaulē ir vajadzīga. Brīnišķīgs apsolījums mīlestībā uzticīgiem. (Mateja ev. 10:34–39) 173
140. Par materiālās un Gara pasaules lielumu. Par Dieva bērnu godu un augsto mērķi. “Esiet Vārda darītāji!” Kāda Dieva vārda vienīgi patiesā pārbaude. Dievišķais noslēpums cilvēkā. (Mateja ev. 10:40) 174
141. Misijas un izturēšanās padomi apustuļiem. Par nepārtrauktiem pravietojumiem un īstiem un neīstiem praviešiem. Pirmā apustuļu nosūtīšana Izraēlas apvidos. Tālākas gaismas apsolījums laikam pēc apustuļu atgriešanās. (Mateja ev. 10:41–42) 175
142. Nosūtīto apustuļu pirmais misijas darbs. Scēna ar raudošajiem iedzīvotājiem un Eroda nodokļu piedzinējiem. Pētera labie un nopietnie vārdi. Dieva tiesa pār izspiedējiem. Labs misijas panākums. Atgrieztie nodokļu piedzinēji kā apustuļu labi liecinieki. 176
143. Kunga darbība apustuļu nosūtīšanas laikā. Tuvāk par Jāni Kristītāju un viņa attiecībām ar Erodu. Jāņa Kristītāja šaubas par Jēzu kā Mesiju. Jāņa jautājums Pašam Kungam. Kunga atbilde. (Mateja ev. 11:1–6) 177
144. Kunga mājieņi par Jāņa darbību un kļūdu. Jēzus un Jānis kā Saule un Mēness. “Viņam vajag pieaugt un man iet mazumā!” Kunga liecība par Jāni: “Viņš ir vairāk kā pravietis, viņš ir Elija!” (Mateja ev. 11: 7–14) 178
145. Jāņa Kristītāja gars un dvēsele. “Es esmu tas ceļš un tā dzīvība.” Jāņa kā pravieša aicinājums un individuālā brīvība. Par jautājuma būtību. Par nožēlas pilnu grēcinieku un deviņdesmit deviņiem paštaisniem. 179
146. Muitnieka Kisjona atgriešanās. Piemērs par Kunga labvēlīgo un žēlsirdīgo žēlastību. Farizeju un nocietināto jūdu dusmas. Viņu dialogs. 180
147. Nocietināto jūdu aiziešana, maldīšanās un atgriešanās. Viņu naktsmītne pie Kisjona. Kunga trāpīga līdzība par priekšā stabulēšanu. Nocietināto jūdu dusmas un draudi Kungam. (Mateja ev. 11:15–19) 182
148. Mācekļi vēlas, lai Kunga gods tiek attaisnots. “Pēc šīs dzīvības nāk vēl viena mūžīga dzīvība.” Kunga runa par Horaeinas, Betsaidas un Kapernaumas sodīšanu. Turpmākā soda parādība. “Tēvs, Es slavēju Tevi, ka Tu to esi atklājis nepilngadīgajiem bērniem!” “Es un Tēvs esam Viens.” (Mateja ev. 11:20–26) 183
149. Nātānaēls kā privāts Evaņģēlists un Kungs. Par Pastaro dienu. Brīnišķīgs apsolījums atmodinātajiem. “Bēda Manas kārtības pretiniekiem!” “Neviens nepazīst Tēvu, kā vien Dēls!” Kas netiek vilkts no Tēva, tas nenonāk pie Dēla! Tēvs ir Dēla mīlestība. “Nāciet visi šeit pie Manis, lai Es jūs atspirdzinu!” (Mateja ev. 11:27–30) 183
150. Farizeju lielā ļaunprātība tiek no Kunga pienācīgi apgaismota un apkalpota. Bailes viņus dzen jūrā, vētra atkal krastā, tā, ka tad Kapernaumā viņi aiz bailēm klusē. 184
151. Priekšlikums uzkāpt kalnā. Par kalniem tā laika Kānā. Kisjona jautājums tempļa spiegu sirdsapziņai. Kalna satriecošā atbilde uz to un tā labā iedarbība. Pirmā naktsmītne Kisjona kalnu ganībās. 185
152. Uzkāpšana kalna virsotnē otrā dienā. Skaistā ainava un brīnumainie piedzīvojumi. Satiksme ar nomirušo gariem un dvēselēm. Sevišķa vieta viņpasaulē patiesām slavenībām. Viņpasaulē apvidi. Sātana ierobežošana viņpasaulē. Par garu redzēšanu. Kisjona vēlēšanās redzēt arī eņģeļus. ... 187
153. Par toreizējo laika mērīšanu pēc zvaigžņu gājuma. Kisjona zinātkāro meitu pamācība par Mēness pasauli caur trim Mēness gariem. “Pamet gudrību un turies tikai pie mīlestības!” Tas Kungs

pasludina jaunumus.	188
154. Trīs eņģeļi (ķerubi) uz kalna pie Kunga atved divpadsmit apustuļus. Astoņsimts ļaužu Debesu mielasts uz kalna. Kisjona runa. Grāmata “Jehovas kari”.	189
155. Brīdinājums būt uzmanīgam ar jaunatnācējiem. Mājiens par garīgās attīstības pakāpēm. Kā Dievs var būt cilvēks — un cilvēks Dievs. Par zinātniskas uztveres un ticības uztveres starpību. Kā jārikojas, lai kādu garīgi pareizi iesvētīta.	190
156. Vēsais, veselīgais rīta vējiņš. Miera gars. Nokāpšana no kalna virsotnes un svētās sabiedrības vairāku dienu ilga uzturēšanās kalnu ganībās. Aklie moziskie kritiķi. Kunga mājiens par Mozus radišanas vēstījumu.	191
157. Mozus Radišanas stāsta izskaidrojums. 1. nod. 1.–5. panti (pirmā diena). Cilvēka gara dabiskā stāvokļa atbilstība ar dabu. Bērna dvēseles garīgā nakts. Saprāts kā garīgs vakars. Dieva gaisma sirdī ir garīgs rīts.	192
158. Mozus Radišanas stāsta 1. nod. 6.–10. pantu (otrā diena) izskaidrojums. Cietoksnis starp abām gaismām, patiesu dzīvu ticību. Otrā diena. Ticība no zināšanām vai zināšanas no ticības? Tālāks norādījums, ka moziskām radišanas ainām ir tikai garīga nozīme. Par mīlestības augsni.	193
159. Mozus Radišanas stāsta 1. nod. 11.–13. pantu (trešā diena) izskaidrojums. Izpratnes iedarbība sirds labajā augsnē. Runa ir par garīgo cilvēku dabīgā cilvēkā. Farizeja atzinība un daļējas šaubas. Par dabīgo un garīgo redzes spēju atšķirību atbilstību.	194
160. Mozus Radišanas stāsta 1. nod. 14.–19. panta (ceturtā diena) izskaidrojums. Burtiskā teksta taisnīga kritika. Ir tikai viens cietoksnis: Dieva griba. Mozus cietoksnis: debesis cilvēkā. Dieva bērna būtība kā cilvēka augstākais mērķis.	195
161. Mozus Radišanas stāsta izskaidrojuma turpinājums. Par dabīgo iznīkstošo cilvēku un par īsteno mūžīgo cilvēku. Divi lieli spidekļi vai par Mūžīgā Gara būtību un par dvēseles būtību. Ko nozīmē zvaigznes? Ceturtā radišanas diena.	196
162. Mozus Radišanas stāsta piektā un sestā diena. Zemes un cilvēka dabīgā izcelšanās. Brīdinājums no daudz zināšanas. Mudinājums meklēt Dieva Valstību sevī.	197
163. Farizeja atbilde Kungam uz Viņa Mozus Radišanas stāsta izskaidrojumu. Kunga pareģojums par tiesu pār Jeruzalemi. Par garīgi redzētā un piedzīvotā neizpaušanu.	197
164. Jūda Iskariota stāstījums par viņa ceļojumu pa gaisu. Viņa nevajadzīgie jautājumi. Kunga atbilde un Toma rājiens.	198
165. Svētā sabiedrība liksmi kopā esot Kisjona kalnu ganībās. Kisjona jautājums tiem trim eņģeļiem: “Kādēļ cilvēkiem vajag piedzimt? Tīrie eņģeļi, kritušie gari un cilvēki. Miesa nav mērķis, bet gan līdzeklis dvēseles garīgai attīstībai.	200
166. Kisjona izbrīns un Kunga dotās gaismas laba izpratne. Par Ādama radišanu. Par vīrieša un sievietes būtību. Kritusi sieviete un viņas sliktā ietekme uz vīrieti. Cilvēces pagrimums. Par Kunga tapšanu par cilvēku un atpestīšanu.	201
167. Padoms preciniekiem. Cilvēces pagrimšana caur sievieti. Skats mūsu stāvoklī. Ļaunu sievu pazīmes. Brīdinājums no laulībām ar kādu augstprātīgu sievu. Šādas savienības lāsts šai pasaulē un viņpasaulē. Vienā sirdī labais un ļaunais nevalda vienlaicīgi.	202
168. Par kultūru un mūsu skolām. Tas viens, kas ir vajadzīgs. Farizeja bēdas par nomaldījušos cilvēci. Kunga mājiens par Viņa svēto Vārdu, pasauli un cilvēkiem. Cilvēka attiecība pret Dievu.	203
169. Skaudība uguns un siltuma dēļ ganu būdā. Scēna ar veco pusaklo Tobija pēcteci. Īpašs kurināšanas veids. Godināšanas un prieka uguns kalnu ganībās. Eņģeļi nopietni norāj izsmiet kārās sievas. Evaņģēlijs par smiešanos.	204
170. Scēna starp pusaklo Tobiju, trim eņģeļiem un Kungu. Tobija dziedināšana. Šīs dziedināšanas atbilstība ar mūsu laiku. Vakara mielasts uz pakalna.	205
171. Farizeji savā starpā. Atjautīgais Rhibā izdomā veiklu stāstu par nācarieti, viņa tēvu un viņa tikojušiem pēc troņa. Viņa priekšlikums vienīgi miera dēļ Jēzu nonāvēt.	206
172. Kāda cita farizeja, izdziedinātā Tobija, laba atbilde. Viņa godīgā liecība par Jēzu, Viņa svēto Mācību un Viņa dievišķajiem darbiem. Par templā ļaunumu. Lāsta pravietojums jūdiem.	208
173. Farizeju niknums uz viņu krietno biedru Tobiju. Caur tiem trim eņģeļiem tiek novērsta Tobija nomētāšana ar akmeņiem. Sarunas starp neticīgajiem templešiem un ticīgo Tobiju turpinājums. Vīna apreibušie un miegainie templeši tiek no Kunga sūtīti pie miera. Uzkāpšana pakalnā pirms	

Saules ausmas.	210
174. Brīnišķais saules lēkts. Tobija labā un skaistā runa. Kunga dzīvības padoms viņam. Izturēšanās noteikumi tiesnešiem un likumu devējiem. Kā izturēties pret ļaundariem un uz nāvi notiesātiem.	212
175. Kungs ar savējiem atkal pie Kisjona kalnu ganību būdā. Kunga labsirdība pret Viņa ienaidniekiem. Kungs ar Savējiem gavē. Par farizeju sabatu. Nokāpšana no kalna. Farizejs un Matejs par sabatu.	213
176. Scēna ar farizejiem par vārpu noplūkšanu sabatā. Žēlsirdība ir labāka, nekā upuris. "Cilvēka Dēls ir sabata kungs". Cilvēka ar nokaltušo roku izdziedināšana. Farizeji grib Jēzu nomētāt ar akmeņiem. Kisjona iejaukšanās. Kungs, daudzus dziedinādam, aiziet. (Mateja ev. 12 :1–16)	214
177. Apustuļu pārsteiguma pilnais jautājums Kungam, Kādēļ Viņš Ka Visuvarenais, šķiet, dažkārt baidās no cilvēkiem. Kunga pareiza atbilde. Izsalkušais Jūda un viņa kļūdu labotājs Toms. Pētera taisnīgais pārmetums abiem. Kunga uzslava. Izturēšanās padomi. (Mateja rv. 12:17–21)	215
178. Svētā sabiedrība ar Kisjona kuģi brauc uz otru krastu. Krastā mielasts kuģi. Iedzīvotāju prieks par dziednieka ierašanos. Apsēsto, mēmo un aklo brīnumaina izdziedināšana. Kāds krietns vīrs Kungu un Viņa pavadoņus ielūdz savā namā. (Mt. 12:22 –23)	217
179. Vecā viesnīcnieka pazemība un cēlsirdība. Auglīgais, bet neveselīgais apvidus. Žēlastība no augšas. Kunga mājiens par Viņa diženumu. Ļaudis cildina Dziednieku un farizejiem saka patiesību par viņu kaunpilno rīcību.	218
180. Farizeju apspriede. Jaunā farizeja labais plāns Dziednieka aizstāvībai un viņa runa tautai.	219
181. Jaunais, labākais farizejs tiek no ļaudīm labi uzņemts. Tautas draudi un revolūcijas plāns pret templešiem. Jaunā farizeja viltība iepretī saviem kolēģiem.	221
182. Jēzus rīta lūgšana. Ahabs, jaunais, krietnākais farizejs, no Kunga pasaukts. Kādi grēki netiek pierēķināti. No priesteru visādā ziņā sastādīta mācītāju Bībele. Par krāpšanu ar tempļa mēsliem. Liels dziedināšanas brīnums.	222
183. Tempļietis Ahaba pie saviem kolēģiem. Viņa panākums: templeši dodas Barama mājū.	224
184. Tauta apstrādā farizejus un riskanti viņus piespiež pie sienas. (Mateja 12:2–4)	225
185. Ļauno farizeju dēļ Kungs nomierina ļaudis un farizejus aicina pie Sevis namā. Viņa brīnišķā runa viņiem. (Mt. 12:25–33)	226
186. farizeju nelabojami jaunā stūrgalvība, Kunga asā runa viņiem. Mājiens par dažādiem apsēstības stāvokļiem un par ļauno garu iespaidu. Farizeju niknums. (Mateja ev. 12:34–45)	228
187. Kungs pamāca un brīdina Ahabu. "Klusēšana ir labāka, nekā labi domāti meli!" — Visu cilvēku pestīšana nāk no jūdiem. Salīdzinājums starp templi Jeruzalemē un Delfās. Kāda orākula izteiciena dialektikas piemērs. Grieķa liecība par Kungu. Dzīvības Evaņģēlijs grieķiem.	229
188. Mātes Marijas un Jāzēpa dēlu ierašanās Jesairā. "Kas ir Mana māte, kas ir Mani brāļi?!" Barams ielūdz Kungu uz mielastu; ļaudis tiek aicināti iet ārā. Farizeju lāsts pār Baramu un viņu alga. (Mateja ev. 12: 46–50)	230
189. Barama atvainošanās savas izturēšanās dēļ. Ahaba brīdina no templešu atriebības. Kungs mierinājums abiem. Barams — Jāzēpa mācekļi. Marijas atkalredzēšanās prieks par Kungu. Ahabas runa par īsti templiski fanātisko manevru pret Jēzu Jairusa meitas atmodināšanas dēļ.	232
190. Marijas ziņojums, kā viņa kopā ar Jāzēpa dēliem no farizejiem tika padzīta no mājām. Kungam par prieku Barama un Kisjona mierinošais priekšlikums Marijai. Kungs iet uz kuģi un tur ļaudīm, kas ir sapulcējušies, dod mācību par Debess Valstību. (Mateja ev. 13:1–2)	233
191. Līdzība par Debesu Valstību, par sējēju un sēklu. Mācekļu iebildumi. Līdzības izskaidrojums. Kam te ir, tam tiks dots, bet kam nekā nav, tam tiks atņemts tas, kas viņam ir. (Mateja ev. 13:3–23)	234
192. Līdzība par nezāli starp kviešiem. Par sinepju graudiņu un rauga mīklu. Mācekļu neizpratne. Ahabas labā liecība no Jesaja par Mesiju. Nesaprātīgie ļaudis tiek sūtīti mājās. Farizeji vētrā uz jūras. (Mateja ev. 13:24–35)	236
193. Kungs ar savējiem vētrā uz jūras liek vētrai apklust. Ahaba mācekļus norāj par viņu šaubām. Jūdas piezīme un Ahabas pazemīgā liecība par Mesiju. Kunga mājiens par Ahabu.	237
194. Cilvēku garīgā dzimtene, viņu iekšiene kā dzīvības sakrāšanās vieta. Ceļojums uz Kisu pie Kisjona. Par Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Kungs svētī Kisjonu.	238
195. Patikams pārsteigums, izkāpjot krastā Kisjona dzimtajā pilsētā. Jairuta un Jonaela atkalredzēšanās	

prieks. Kunga uzdevumā kāda eņģeļa brīnumaina palīdzība.	239
193. Eņģeļa tālākie kalpošanas brīnumi Kisjona namā. Par visas Zemes stādu pasauli rūpējas viens eņģelis. Eņģeļa mājiens par viņa spēku, kas ir tikai Kunga spēks. Ātrais sūtnis.	240
197. Svētā sabiedrība vakara mielastā un tad zvaigžņotā naktī ārā uz čūsku pakalna, kur Kisjons grib uzcelt skolu. Mājiens par stāvokli uz Zemes. Dzīvības padomi. Jēzus kā čūsku pavēlnieks. Līdzības par nezālēm izskaidrojums. (Mateja ev. 13:37–42)	241
198. Līdzības par nezāli paskaidrojuma turpinājums. Ļaunākais ir solījums, kas netiek turēts. "Esiet mīlestības pilni un taisnīgi!" Līdzība par mantu tīrumā. Mācekļu izpratne. (Mt. 13:43–44) ..	242
199. Līdzība par lielo pērli un tiklu. Ahabas izpratne par sapuvušām zivīm. Labs namatēvs izmanto veco un jauno. (Mateja ev. 13:45–52)	243
200. No samariešiem padzītā virspriestera Jonaela vērā liekams ciešanu un pārdzīvojumu vēstījums. "Kunga ceļi ir neizdibināmi." Kunga neizprotamais pieļāvums. Kāds šķietami taisnīgs lūgums. ...	244
201. Kunga mājiens par pieļāvumu dubulto nolūku, — Sātanam un ticīgajiem par pārbaudījumu. Misijas un izturēšanās padomi. Patiesība, mīlestības zobens. "Mana Valstība nav no šīs pasaules." "Nebaidieties no cilvēkiem, bet gan tikai no Dieva!" Kā jācīnās patiesam varonim.	245
202. Tālāki misijas un izturēšanās padomi zihariešiem. "Vispirms māciet caur labiem darbiem un tad caur vienkāršiem vārdiem!" Patiesi brīva baznīca. "Jūs visi esat vienlīdzīgi brāļi un māsas. Patiess Sabats. Patiess Dieva nams un patiess dievkalpojums.	246
203. Kļūdu atzišana. Tīrās Jēzus Mācības patiesais gars. Tālāki misijas un izturēšanās padomi. Jonaela slavas dziesma Kungam.	247
204. Cēls mīlestības darbu strīds starp Kisjonu un Baramu. Kas grib darīt labu, tam ir labs vējš. Līdzība par māti ar diviem nevienādiem dēliem. Patiesa, tīra un savtīga mīlestība.	248
205. Par mīlestības būtību. Mīlestība iekāro un grib iegūt. Atšķirība starp debesu un elles mīlestību. Barams, pilns mīlestības, nes Kungam rīta goda mielastu. Mājiens par mīlestības darbu algu.	250
206. Viesu liksmība labā rīta mielastā un eņģeļa skumjas. Liela liksmība ir tuvu grēkam. Par cilvēka uztura procesu. Miesa, dvēsele un gars.	251
207. Negausīgas rīšanas sliktais iespaids uz dvēseli. Garīga nāve kā nesātības sekas. Par pareizu gavēšanu. Sevis mērdēšanas, kā līdzeklis satiksmei ar gariem, kaitīgums. Kunga dzīve un Mācība — mūsu priekšzīme.	251
208. Kungs ar savējiem dārzā. Matejs kārto savus rakstus. Baiss miers pirms vētras. Gudrais eņģelis mierina cilvēkus nebīties no vētras briesmām. Zemestrīce, vētra uz jūras un negaiss.	252
209. Šīs vētras iemesls. Kunga ienaidnieku bojāeja. Misionāru vajāšana. Tiesas vētras labā iedarbība. Labais zvejas loms.	254
210. Izbraukums Kānā ielejā. Nabadzīgie jūdu zemkopji un peļņas kārie grieķu tirgotāji, ka Kisjona parādnieki. Kisjona cēlsirdība. Īsa dzīvības mācība ļaudīm. Kunga liecība par Sevi un Savu misiju. Šīs priecīgas vēsts laba iedarbība.	255
211. Lielais dziedināšanas brīnums Kāna ielejā. Vecāko labs aizlūgums Kungam. Ticības eksāmens. Kunga runa miesīgi veseliem, bet dvēseliski slimiem. Evaņģēliski dzīvības likumi un sociāli padomi. Lāsts augļošanas garam! Sociāla pagrimuma gaita. Soda piedraudējums no augšas. .	256
212. Kunga asā un asprātīgā runa cietsirdīgajam grieķim Philopoldam. Cietsirdīgā stoiķa lielīgā atbilde. Arī Dieva pacietībai ir savas robežas. Matejs un ietiepīgais grieķis. Stoiski akla runa pret Dieva kartību.	258
213. Par uz Zemes uzņemtām dvēselēm. Zeme, kā vienīga Dieva bērnu skola. Par reinkarnāciju (atkalatdzimšanu). Saules pasaule Prohona (Procyn). Par Kunga cilvēka tapšanu. Eņģeļa, kā sūtņa brīnumdarbs. Murhaels (Philopolds) un Arhiels (ercenģelis). Kontrakts no Saules pasaules. .	259
214. Philopolda garīga redze. Kāda ģimenes aina saules pasaulē Akkā. Atgrieztā Philopolda himna Dieva mīlestībai. Par jaunu parakstītais kontrakts. Mūsu iepriekšējo dzīvju aizsegtās atmiņas iemesls. Par miesas, dvēseles un gara saistību. Zemes cilvēku pilnveidošanas gaita. Cilvēka gars, maza Dievs. Garīgas esamības uz Zemes atšķirība iepretī citām pasaulēm.	260
215. Arhiela runa par Kunga tapšanu par cilvēku. Philopolda nedrošība un viņa aicinājums būt līdzās Kungam. Par Kunga patiesiem sekotājiem.	261
216. Philopolda pieticīga un labā runa. Tā Kunga žēlastības bagātā atbilde. Divu veidu cilvēki uz zemes	

— no lejas un no augšas. Kunga iemiesošanās cilvēkā uz Zemes iemesls. Pēdējiem jābūt tiem pirmiem. Padoms rakstītājiem Matejam un Jānim. Par tagadējo jaunatklāsmi.	262
217. Brīdina no sātana valgiem. Ļaunais gars var iedarboties tikai uz prātu, bet ne uz dvēseles gribu. Mierinājuma bagāti dzīvības padomi.	263
218. Notikumi Kisjona nama Kunga prombutnes laika. Kisjona kalpotāji maldina farizejus un uz Kunga pavēli viņus atsauc atpakaļ. Farizeju atzišanās un lūgums izdziedināt viņu slimniekus. Liels dziedināšanas brīnums.	264
219. Jauns misijas padoms. Dabas rūgšanas nepieciešamība. Līdzība par barojamo vērsi. Piemeklējuma nepieciešamība.	265
220. Ahabas izbrīns par dievišķo gudrību. Pirmām kārtām nepieciešama pašizziņa. “Neesiet tikai Dieva vārda klausītāji, bet gan izpildītāji!” Patiesa dzīvības pilnība un svētīgs miers Dievā. Brīdinājums no ilgas gulēšanas un laiskuma.	266
221. Par slinkuma ļaunumu un darbīguma svētību. Padomi ceļojot. Kūtri un enerģiski reģenti. Marija un Toms. Matejs pieraksta šo mācību par darbīgumu, dēvētu “Nakts sprediķis”. Kādēļ šis piezīmes gāja bojā.	268
222. Tie pieci farizeji no Betlēmes mazgā Kungam kājas. Īss dzīvības Evaņģēlijs.	269
223. To piecu farizeju domas par Kungu. Kāda farizeja pieņēmums: “Viņš ir vai nu Dievs, vai velns!” Farizeja domas par sociālismu. Mācīšanas padomi.	270
224. Mīlestības sacensības starp Kisjonu un Baramu. Sevī ieskatīšanās svētīgums un būtība. Sevī ieskatīšanās tiek caur Sātanu traucēta.	271
225. Kāda briesmoņa, īsta Leviatana parādīšanās. Lielas algas apsolījums tiem, kas drosmīgi iztur līdz galam. Eņģelis Arhiels briesmīgo dzīvnieku padzen. Draudošais negaiss. Vājo spēcīnājums. Barams, cēlais saimnieks.	272
226. Par regulāras sevī ieskatīšanās lielo svētību. Par atkalatdzimšanu. Kontakti ar gariem caur burvestībām — ceļš uz elli. Kādēļ vajag būt sātanam. Jūdas nekaunība un bāriens.	273
227. Pēc mielasta brauciens pa jūru. Steidzīga ziņa par Jairusa meitas pēkšņu saslimšanu. Kunga nopietns paskaidrojums Jairusa sūtņiem. Atgriešanās Kisā.	274
228. Jairuss kopā ar ārstiem pie savas meitas Sāras nāves gultas. Borus no Nācaretes pasaka viņam patiesību. Farizeju draudi. Borusa praktiska atbilde un atklāti kritisks jautājums Jairusam.	275
229. Jairusa glēvā un pasaulīgi bailīgā atbilde. Borusa atklātais un asais rājiens. Par atlīdzību viņpasaulē. Boruss glēvajam Jairusam atsakās palīdzēt un aiziet.	277
230. Mācekļu prieks par Borusa izturēšanos un Marijas pateicība. Kisjona dāvana Marijai un Jāzepa dēliem: kāds skaists īpašums. Jāzepa dēla Jozusa padevība Dievam. Kunga iepriecinošais pareģojums. “Es un Tēvs esam viens, ne divi”. Jāzepa nāve un viņa liecība par Jēzu. Uzmanība pie garīgo noslēpumu izpaušanas.	278
231. Kā Kisjona ļaudis sagūsta templešu laupītāju un blēžu bandu. Kisjona un romiešu tiesneša rīkojumi šajā lietā. Karavānu ierašanās.	279
232. Nolaupīto bērnu atbrīvošana un aprūpēšana. Kunga padoms attiecībā uz šo nelietīgo farizeju tiesāšanu. Sagatavošanās tiesas procesam.	280
233. To divpadsmit farizeju stingra nopratināšana. Cēzara Augusta templešiem labvēlīga apliecība. Kā templeši pilda Dieva likumus. Stingrs sods ļaundariem par meža postīšanu un majestātes apvainošanu.	281
234. Farizeji sprukās. Lielās soda summas nomaksāšana. Jaunas aizdomas: farizeji nolaupījuši ķeizarsko nomas naudu. Zagļu bailes.	283
235. Virstiesnesis Faustus un Kungs. Liels prieks un aizkustinoša apsveicināšanās.	284
236. Kopējais mielasts. Faustus slavina Jēzus mācību. Faustus mīlestība uz Lidiju. Tā Kunga starpniecība. Lidijas piemīlīga atzišanās. Faustus dīvainais sapnis par Debesu Tēva Jēzus izskata diženumu. “Ko Dievs ir savienojis, to cilvēkam nav jāšķir. Mājiens par laulību.	285
237. Philopolda ierašanās. Kunga apsolījums. Tiesas scēnas ar templešu laupītāju bandu turpinājums. Faustusa iedarbīgais spriedums.	286
238. Tiesas scēnas turpinājums. To trīsdesmit palīgu vaļsirdīga atzišanās. Faustuss mikstina spriedumu.	287
239. Tiesas scēnas turpinājums. Tie vienpadsmit tempļa blēži sprukās. Viņu lūgums pēc žēlastības.	

Citas alas dārgumu piedāvāšana kā izpirkuma maksa.	289
240. Par patiesu sabata svētīšanu. To vienpadsmit barvežu atlaišana brīvībā. Alas dārgumu izdalīšana. Nolaupīto bērnu un ķīļu atdošana atpakaļ un zaudējumu atlīdzināšana aplaupītajiem.	290
241. Kāds vārds par mūsu laiku. Bērnu slimības un piemeklējumi. Piemeklējumu cēlonis. Ļaunu garu iespaids uz bērniem. Materiālā radība kā tiesātu garu sapulcēšanās vieta.	291
242. Par dzīvības spēku noslēpumu. Slimību un diētas iztīrošā iedarbība. Pareiza ēdiena nozīmīgums bērniem. Mozus diētas priekšraksti. Brīdinājums /atturēties no/ no tārpinu un negatavu augļu, kartupeļu un kafijas baudīšanas.	292